YILAN SAVAŞLARI EFSANESİ III

İBLİS KRALIN ÖFKESİ

RAYMOND E. FEIST

Raymond E. Feist
İblis Kral'ın Öfkesi - (Yılan Savaşları Efsanesi 3.)
Özgün Adı: Rage Of A Demon King - The Serpentwar Saga #3
İngilizceden Çeviren: Gürkan Genç
Yayına Hazırlayan: Bora Öngürer

İthaki Yayınları - 490 Edebiyat - 396 ISBN 9789752732841

1. Baskı Ekim. 2006. İstanbul

Raymond E. Feist
İblis Kral'ın Öfkesi
Yılan Savaşları Efsanesi 3

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan

Kapak ve İç Baskı: İdil Matbaacılık
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)

Cilt: Yıldız Mücellit
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr

Dağıtım: Alemdar Mahallesi Başmuhassip Sokak No: 8 Cağaloglu/ İstanbul

Tel: (0212) 512 76 00-(0212) 526 61 65

Faks: (0212) 519 56 56
ithakidagitim@ithaki.com.tr
Internet satış: www.ilknokta.com

Çeviren Gürkan Genç
İthaki

3. KİTAP
DELİ TANRININ HİKÂYESİ

Biz ahenk yapıcılarıyız.
Biz düşlerin hayalperestiyiz,
Yalnız deniz dalgalarıyla dolaşan,
Ve ıssız akarsularda oturan;
Dünyaları kaybeden ve dünyalardan vazgeçen.
Soluk ayın parlak ışığında:
Bizler harekete geçirenler ve sarsanlarız
Dünyaları sonsuza kadar, gibi görünüyor.

-Arthur William Edgar O'Shaughnessy-
GAZEL, 1. KITA

Giriş
GEÇİŞ

Duvar titrek titrek parladı.

Bir zamanlar Saaurların Yedi Kavmi'nin son Sha-shahan'ı olan Jarwa'nın taht odasındaki boş güç koltuğunun karşısındaki dokuz metre yüksekliğindeki taş duvar sallanır gibi olduktan sonra yerinde siyah bir boşluk bırakarak gözden kayboldu. Korkunç dişleri ve zehirli pençeleri olan karabasan yaratıkları salonda toplanmıştı. Bazıları ölü hayvan yüzleri takıyorken, diğerleri insansı görünüyordu. Bazıları heybetli kanatlar, çatallı boynuzlar ya da boğa boynuzları taşıyordu. Hepsi de son derece kaslı ve kötücül niyetli, kara büyülü ve tehlikeli mizaçta varlıklardı. Ama, yeni yaratılmış kapının diğer tarafı görününce dehşete düşen salonda kıpırtı yoktu. Ağaçlar kadar boyu olan iblisler, görülmemek için çömelmeye çalışıyordu.

Bir kapı açmak çok büyük enerji gerektiriyordu ve iblisler yıllardır Ahsart şehrinin uğursuz rahipleri tarafından engellenmişti. Engel yalnızca, şehrini Saaurların fetih ordusuna vermek istemeyen deli Yüksek Rahip, iblisleri bu dünyaya getirmek için geçişin mührünü kırınca ortadan kalkmıştı.

Artık Shila paçavraya dönmüştü. Gezegende geriye kalan yaşam, denizin dibindeki ikinci derecedeki yaratıklardan, uzak dağların tepelerindeki kayalara tutunan likenlerden ve gözden uzak durmak için kayaların altına saklanan küçük yaratıklardan oluşuyordu. En küçük böcekten daha büyük bütün canlılar silinip süpürülmüştü. Artık iblisleri açlık sarmıştı ve birbirlerinin üstünde beslenmeye dayalı kadim alışkanlıklarına geri dönmüşlerdi. Ama Beşinci Çember'den Shila'ya açılan yeni bir kapı, iblis diyarının ulu hükümdarıyla iletişim kurmak için açılan yol tamamlanınca, ordunun seçkinleri arasındaki ölümcül çatışmalar bir kenara bırakılmıştı.

Bir adı olmayan iblis, bu bir zamanların görkemli salonuna çağırılmış olan grubun kıyısında duruyordu. Dikkati üstüne çekme korkusu ile taş bir sütunun arkasından dikkatle etrafı gözetliyordu. Benzersiz bir ruh ele geçirmişti ve kurnaz ve tehlikeli olmak için onu saklıyor ve kullanıyordu. Çoğu kardeşinin aksine, kurnazlığın, değerli yaşam enerjisi ve zekâ kazanmak için birilerine meydan okumaktan daha çok işe yaradığını keşfetmişti. Hemen üstünde bulunan iblislere hâlâ korku ve tehlikenin uygun bir karışımını gösteriyordu; onların yönetimi altında olduğunu düşündürecek kadar korku, ama onları onu yemeye çalışmaktan alıkoyacak kadar tehlikeli. Bu çok tehlikeli bir duruştu ve eşsizliğine dikkatleri çekecek tek bir yanlış adım atarsa, yakınlarındaki yüzbaşılar, zihni yabancılaştığı ve her birine bir tehdit oluşturmaya yetecek kadar bilinçli olduğu için, onu anında yok ederdi.

Bu iblis, üstünlük taslayan ve önünde olan iblislerin en azından dördünü kolayca alt edebileceğini biliyordu, ama ordunun arasında çok çabuk yükselmek, istenmeyen ilgiyi üstüne çekerdi. Kısa yaşamı süresince, ya günün birinde kendilerine de meydan okuyabilir düşüncesiyle, ya da gözde bir hizmetkârı korumak için, çok çabuk yükselip büyük yüzbaşıların biri tarafından yok edilen, yarım düzineden fazlasını görmüştü.

Bu yüzbaşılardan en güçlüsü, şu anda saygısını gösteren Yüce Maarg'ın Baş Hizmetkârı Tugor idi. Tugor dizlerinin üstüne çöküp alnını yere dayadı ve diğerleri de onu taklit etti.

Bir adı olmayan iblis zayıf bir ses duydu ve sesin yakalamış olduğu ruhtan geldiğini anladı. Onu duymazdan gelmeye çalıştı, ama ruh her zaman iblisin önemli olduğunu bildiği bir şeyler söylüyordu. Sanki kulağına gelen zayıf bir fısıltıymış ya da kendi düşüncesiymiş gibi, "Gözle," diye bir ses duydu aklında.

Titreyen duvar dışarı doğru esniyormuş gibi gözükünce, odayı aniden büyük bir enerji akımı doldurdu, ardından iblis diyarına açılan bir kapı belirince ortadan kayboldu. Salonu, sanki bu salondaki her

şeyi ana yurtlarına dönmeye zorluyormuş gibi, dünyalar arasındaki delikten emilen havanın yol açtığı bir rüzgâr doldurdu. Yaradılışlarından dolayı iblisler, içgüdüsel olarak kendilerinden çok daha güçlü olan iblislerin farkındalığını hissediyordu ve Tugor'a yakın olmak, adsız iblisin korkudan neredeyse bayılmasına yol açmıştı. Ama uzayın dokusundaki yırtıktan saçılan varlık onu neredeyse zırvalama tutarsızlığına indirgemişti.

Hâlâ sütunun arkasında saklanan adsız iblis hariç salondaki herkes, alınlarını yerden kaldırmayarak dizlerinin üstünde kaldı. Adsız iblis, kafasını kaldırıp boşluğa bakan Tugor'u izledi.

Duvardaki delikten, öfke ve korkunun yansımalarıyla dolu bir ses geldi. "Yolu buldunuz mu?"

Tugor, "Bulduk en kudretli!" dedi. "İki yüzbaşımızı gedikten Midkemia'ya gönderdik." "Ne rapor ettiler?" diye sordu öteki taraftan gelen ses ve adsız iblis sesin içinde öfke ve gücün yanı sıra bir şey daha hissetti; muhtemelen bir çaresizlik belirtisi.

"Dogku ve Jakan rapor vermedi," diye yanıtladı Tugor. "Hiçbir şey bilmiyoruz. Kapının güvenliğini sağlayamadıklarına inanıyoruz."

"O halde başkasını gönder!" diye emretti Beşinci Çember'in Hükümdarı Maarg. "O yol açılana kadar geçmeyeceğim; bu dünyada yiyebileceğim hiçbir şey bırakmadınız. Bir daha ki sefere yolu açtığımda, geçeceğim ve eğer yiyebileceğim herhangi bir şey bulamazsam, senin kalbini yiyeceğim Tugor!" Dünyalar arasındaki gedik kapanınca, salondan emilen havanın sesi kesildi. Titreme gözden kaybolup duvar eski haline dönerken Maarg'ın sesi havada asılı kaldı. Tugor ayağa kalkıp kızgınlığını göstermek için öfkeyle bağırdı. Diğerleri, şu an ırklarının en güçlü ikinci iblisinin dikkatini çekmenin iyi bir zaman olmadığını bildiği için ayağa yavaşça kalktı. Tugor, yerine geçebilecek bir rakip ortaya çıkmasın diye, çok güçlü büyüyor gözükenlerin kafalarını koparmasıyla bilinirdi. Irkına hükmetmek için Maarg'a kafa tutabileceği güne kadar gücünü sakladığı söylentileri bile vardı. Tugor dönüp, "Kim gidiyor?" diye

sordu. Tam olarak sebebini bilmese de, adsız iblis öne çıktı. "Ben giderim lordum."

Tugor'un çehresi -büyük boynuzlu bir at kafası- neredeyse ifadesizdi, ama yansıtabildiği kadar şaşkınlık yansıtıyordu. "Sen de kimsin küçük aptal?"

"Henüz adım yok Efendi," dedi adsız iblis.

Tugor, yüzbaşılarından birkaçını iterek iki uzun adım atıp küçük iblisin tepesine dikildi. "Yüzbaşılar gönderdim, ama geri dönmeyi başaramadılar. Onların başaramadığını sen nasıl başaracaksın?"

"Çünkü ben sabırlıyım ve saklanıp gözlem yapacağım Efendi," dedi adsız iblis sessizce. "Bilgi toplayacağım ve diğer taraftan kapıyı tekrar açabilecek duruma gelinceye kadar gücümü korumak için ortaya çıkmayacağım."

Tugor sanki düşünüyormuş gibi bir an durduktan sonra elinin tersiyle küçük iblise vurdu ve onu salonun karşı duvarına yapıştırdı. İblisin, kanatları henüz uçmasına yetmeyecek kadar küçüktü ve taş duvara çarptığı zaman kanatlarının kırıldığını zannetti,

"Bu küstahlığın içindi," dedi Tugor, öfkesi öldürücü seviyenin biraz altında. "Seni göndereceğim," dedi kendinden sonraki en güçlü yüzbaşısına. Ardından hızla dönüp bir başkasını yakaladı ve "Bu da böylesi bir cesaret göstermeyen hepiniz için!" diye bağırırken, şanssız iblisin boğazını parçaladı.

Grubun dış tarafındaki iblislerden bazıları dönüp kaçarken, diğerleri kendilerini Tugor'un merhametine bırakarak yere yattı. Kardeşlerinden bir tanesini öldürmekten tatmin olmuştu ve bir süre kan ve yaşam enerjisi içtikten sonra, artık boş olan kabuğu bir kenara fırlatıp attı.

"Git," dedi Tugor yüzbaşıya. "Gedik doğudaki uzak tepelerde... Gediği koruyanlar geri dönmen için ne yapman gerektiğini

anlatacaklardır... tabii dönebilirsen. Dönersen, seni ödüllendiririm." Yüzbaşı hızla salondan çıktı. Küçük iblis duraksadıktan sonra, sırtındaki dayanılmaz acıya aldırış etmeden yüzbaşıyı takip etti. Yemek ve dinlenmeyle kanatları iyileşirdi. Saraydan çıkarken iki kere, açlıktan deliye dönmüş iblisler tarafından meydan okundu. Onları çabucak öldürdü. Yaşam enerjilerini içmek, kanatlarındaki acının azalmasını sağladı ve daha önce olduğu gibi, yeni düşünceler ve fikirler kendini gösterdi. Birden, gediği tekrar açması için gönderilen yüzbaşıyı neden takip ettiğini anladı.

Bir zamanlar boynunun etrafına astığı küçük şişeden, ama artık kafasının içinden gelen ses, "Dayanacağız, ardından serpileceğiz, ardından da yapılması gerekeni yapacağız," dedi.

Küçük iblis, son Saaur grubunun dünyalar arası çatlaktan kaçtığı gedik bölgesine seğirtti. Küçük iblis yeni bir şeyler öğrenmişti ve bir müttefikin bir şekilde iblisleri aldattığını ve bu kapının kapatılmak yerine açık bırakılması gerektiğini biliyordu. İki kere zorla açılmaya çalışılmış, ama diğer taraftakiler kapıyı kapalı tutmak için karşı büyüler kullandığı için, tekrar çabucak kapanmıştı.

En az bir düzine güçlü iblis, beceriksizlikleri yüzünden Tugor'un ellerinde ölmüştü.

Yüzbaşı gedik bölgesine ulaşınca, bir düzine iblis etrafını sardı. Bunlar yüzbaşının geçişine yardımcı olmak için oradaydı. Küçük iblis fark ettirmeden, sanki ona eşlik ediyormuş gibi iri iblisi takip etti.

Gedik bölgesi sıradandı: onlara eşlik eden karıları ve çocuklarıyla birlikte geçen binlerce Saaur atı ve atlısı tarafından ezilen otlardan geriye kalan büyük, çamurlu bir toprak parçası. Gediği çevreleyen otların büyük bir bölümü iblislerin ayaklarıyla kurumuş ve kararmıştı, ama orada burada küçük yeşillik parçalan görülebiliyordu. Eğer gedik daha da uzun süre kapalı kalırsa, bu çok küçük yaşam enerjisi kaynakları bile sindirilecekti. Gözlerini kısarak bakan küçük iblis, havada asılı duran enerjide, özellikle onu aramayanın görmekte zorlanacağı garip bir girdaplanma gördü. Saaurların ve diğer ölümlü

ırkların büyü dediği şey, iblisler için yaşam enerjilerinin bir değişiminden başka bir şey değildi, ama buna rağmen gediği açarken bu iblislerden bazıları ölebilirdi. Diğer taraftaki korumalar kaldırılmadığı sürece, gediği birkaç saniyeden fazla açık tutmak imkânsız olacaktı ve bunun gibi iki ya da üç geçişi bile başarmak için pek çok iblis ölecekti. Hiçbir iblis yaşamını isteyerek vermezdi -bu doğalarında yoktu- ama hepsi de Tugor ve Maarg'dan korkuyordu ve onlar ödül kazanmak için hayatta kalırken, en büyük bedeli gruplarındaki diğer iblislerin ödeyeceği umudunu taşıyorlardı.

Yüzbaşı, "Yolu açın!" diye emretti.

Girişimde bazılarının ölebileceğini bilen iblisler birbirlerine göz attı, ama sonunda zihinlerini açıp enerjilerin akmasına izin verdiler. Küçük iblis havayı inceledi ve açıklık belirirken titrek bir parıltı gördü ve yüzbaşı, kısa bir süre sonra kapanacak olan açıklıktan atlamak üzere zamanlamasını ayarlamak için çömeldi.

Alanın etrafındaki iblisler çığlıklar atıp düşerken, küçük iblis açıklığa doğru fırlayan yüzbaşının sırtına atladı Tamamen şaşkınlığa düşen yüzbaşı, gedikten geçerken şaşkınlığını ve öfkesini kükreyerek gösterdi. Küçük iblisin amacının zorunluluğu, yüzbaşınınkini arttırırken, şaşkınlığını görmezden gelmesine yardımcı oldu.

Karanlık ve geniş bir salonda ortaya çıkarlarken, küçük iblis bütün gücüyle yüzbaşının kafatasının dibini, vücudunun en zayıf noktası olan boyunla birleştiği yeri ısırdı. Yüzbaşının öfkesi, yerini korku ve acıya bırakırken, küçük iblisin içine aniden çok heyecan verici bir titreşim akmaya başladı. Yüzbaşı arkasındaki yaratıktan kurtulmaya çalışarak karanlıkta ümitsizce çırpındı. Küçük iblis kurbanının sırtına sıkı sıkıya yapışmıştı. Derken yüzbaşı, küçük iblisi mağaranın taş duvarına çarpmak için kendini geriye doğru attı, ama güçlü kanatları buna engel oldu.

Ardından yüzbaşı dizlerinin üstüne çöktü ve o an küçük iblis kazandığını anladı. Kelimenin tam anlamıyla patlayana kadar enerjiyle dolduğunu hissetti; daha önce öldürdüklerinin üstünde

kayıtsızca beslenmişti, ama hiçbirinden bu kadar çok enerji emmemişti. Artık az önce beslendiği iblisten daha güçlüydü. Yaşam gücü emilirken artık sadece zayıf sesler çıkarabilen kurbanını kaldırırken sert taş zeminde duran bacakları, bir an öncekinden daha uzun ve daha kaslıydı. Çok geçmeden ziyafet bitti ve iblis, içine akan güçten neredeyse sarhoş olmuş bir biçimde salonda durdu. Onun türünü bu duruma sokacak hiçbir et ya da meyve, hiçbir bira ya da şarap yoktu. Bir an öncekinden en az bir baş daha uzun olduğunun bilinciyle bir Saaur aynasına bakıyor olmayı istedi. Ve bir gün onu gökyüzünde taşıyacak sırtındaki kanatların tekrar büyümeye başladığını hissetti.

Ama bir şey dikkatini dağıttı ve tekrar yabancı düşüncelerin zihnine girdiğini hissetti. "Gözle ve dikkatli ol!"

Döndü ve karanlıkta görebilmek için algılarını değiştirdi.

Engin salon ölümlü yaratıkların cesetleriyle doluydu. Hem Saaurları, hem Pantathialı denen yaratıkları, hem de Saaurlardan daha küçük, Pantathialılardan daha büyük ve ona yabancı olan üçüncü tür bir yaratığı gördü. Yaşam enerjilerinden geriye hiçbir şey kalmamıştı, bu yüzden onlarla daha fazla ilgilenmedi.

Tek başına geçmeye çalışan iblislerin ölümüne yol açan korumalar hâlâ yerlerindeydi. Korumaları inceledi ve kendisinden önce gönderilen iblisler tarafından kolaylıkla kaldırılabileceklerini gördü.

Tekrar salondaki katliama baktığında, kendisinden önce gelen iblislerin korumaları kaldırmasını önlemek için çok fazla büyü yapıldığını fark etti. Kardeşlerine ne olduğunu merak etti; eğer bu çarpışmada yok edilmişlerse, ortamda asılı duran bir enerji olması gerekirdi, ama hiçbir şey yoktu.

Yeni yaşam gücünden dolayı sarhoş olmasına karşın, verdiği mücadeleden dolayı yorgun olan iblis, ilk korumayı kaldırmak için elini uzatınca, yabancı ses, "Bekle!" dedi.

İblis duraksadı, ardından boynuna taktığı ufak şişeyi çıkardı. Yeni güçlenmiş iblis sonuçlarını düşünmeden şişeyi açtı ve içindeki ruhu serbest bıraktı. Ama şişedeki ruh uçup atalarının ulu ruhlarına katılmak yerine, iblise geçti.

Yeni bir akıl kontrolü ele alırken, iblis gözlerini kapayarak titredi. Eğer iblis zafer sonrası değişimiyle büyülenmiş olmasaydı, şişedeki ruhu serbest bırakmak için bu kadar kolay teslim olmaz ve böylesine kafası karışmış olmasaydı, diğer akıl hakimiyeti ele geçirmeyi başaramazdı. İblise hükmeden akıl, şişede bir parça ruh bırakıp tapayı yerine taktı. İblisin şehveti ve açlığına karşı bir çeşit dayanak noktası oluşturması için, ruhunun bir kısmının iblisten ayrı durması gerekiyordu. Bu dayanak noktasıyla bile, iblisin doğasına karşı koymak sürekli mücadele etmeyi gerektirecekti.

İnsansı olmayan gözlerin ardından bakan yeni bir biçim almış yaratık, korumaları tekrar gözden geçirdi ve onları kaldırmak yerine, kadim bir Saaur çağırma büyüsü okuyarak güçlendirdi. Yaratık, bu dünyaya girmeye çalışan bir sonraki iblis alevler içinde patladığında, yalnızca Tugor'un öfkesini hayal edebiliyordu, Bu başarısızlık iblisleri bu dünyaya girmekten sonsuza kadar alıkoymayacaktı, ama bu yeni yaratığa çok değerli olan zamanı kazandıracaktı.

Pençeleri ve ardından aniden çok uzun gibi gözüken kolları büken yaratık, yerde yatan üçüncü türü düşündü. Bu tür, Pantathialılar ve onların kandırdıkları Saaurlar ile müttefik miydi yoksa düşman mı?

Yaratık bu gibi düşünceleri bir kenara bıraktı. Küçük iblisin ve tutsak ruhun karışımı olan yeni bilinçte bilgi ortaya çıktı. Bu taş salonlarda ve galerilerde en az bir akılsız iblisin dolaştığını hissetti. Korumaların, yüzbaşının sırtında gedikten geçerken kendisini koruduğunu ve ne kadar güçlü olursa olsun, yüzbaşıyı sersemlettiğini, akıldan yoksun bıraktığını ve hayvansı bir hale getirdiğini biliyordu. Ama bir zamanlar bir iblis olan bu yeni yaratık, burada çoktan beslenmeye başlamış ve güç ve kurnazlık, ardından zekâ bakımından gelişmiş diğer iblislerin, eninde sonunda buraya

geri döneceğini biliyordu. Ve geçmişi anımsayarak bu mağaraya geri dönme ve yolu açmak için korumaları yok etme ihtiyacı hissedeceklerdi.

Yaratık, bunun olmayacağını garanti altına almak için ilk önce o iblisleri avlamalıydı. Ardından başka bir aramaya başlayacaktı. "Jatuk." Yaratık ismi hafif yüksek sesle söylemişti. Shila'daki Saaurların son hükümdarının oğlu, son Saaur ordusundan geriye kalanların üstünde burada hüküm sürüyordu ve bu yaratığın ona anlatacağı çok şey vardı. Karışma devam ederken, iblisin doğası kontrol altına alınıp bastırıldı, ardından diğer zekâyla birleşti. Şu anda Jatuk'a hizmet eden Shadu'nun babası, bu geçici bedeni kontrol altına aldı ve bir tünele doğru ilerlemeye başladı. Saaurların büyük İrfanustalarının sonuncusu Hanam'ın zihni, ölümü ve ihaneti aldatmanın bir yolunu bulmuş ve eğer durdurulmazsa başka bir dünyaya da yıkımı getirecek olan büyük bir dalavereye karşı onları uyarmak için halkından geriye kalanları bulacaktı.

-01-
KRONDOR

Erik işaret verdi.

Askerler, Erik her birinin olmasını istediği yeri gösterirken koyaktaki konumlarında hemen diz çöktü. Artık birinci onbaşısı olan Alfred, sıranın sonundan işaret verince Erik başıyla onayladı.

Bütün adamlar yapması gerekenleri biliyordu.

Düşman, Krondor'un kuzeyindeki yolda nispeten savunulabilir bir noktada kamp kurmuştu. Yolun yaklaşık beş kilometre yukarısında, istilacıların hedefi olan Eggly adında küçük bir kasaba vardı. Düşman ilerleyişini günbatımından önce durdurmuştu ve Erik şafaktan hemen önce bir saldırı yapacaklarından emindi.

Erik geniş bir görüş açısı sağlayan gizli bir noktadan onları izlemişti, o en iyi hareket tarzına karar verirken adamları biraz ileride bekliyordu. Düşmanı kamp kurarken gözetlemişti ve tahmin ettiği gibi düzensiz olduklarını görmüştü; gözcüleri kötü bir şekilde yerleştirilmişti ve disiplinsizdiler; vakitlerinin çoğunu yaklaşan bir düşmanı izlemektense arkadaşlarıyla sohbet etmek için kampa bakarak geçiriyorlardı. Sürekli kamp ateşlerinin olduğu yöne bakmak karanlıkta görme gücünü azaltıyordu. İstilacıların güç ve konumlarını değerlendirdikten sonra, Erik seçeneklerini biliyordu. Saldırmaya karar vermişti. Sayıları beşe karşı bir olmasına rağmen, adamlarının şaşkınlık ve üstün eğitim avantajı vardı; en azından ikincisinin doğru olduğunu umuyordu.

Erik düşmanın konumunu son bir kez daha incelemek için biraz daha durdu. Aslında nöbetçiler, birliğine haber gönderdiğinden beri daha da dikkatsizdi. İstilacıların, büyük çatışmalar başkent Krondor'un hemen güneyinde şiddetlenirken, patika üzerindeki küçük bir kasabayı alma görevini hafife aldığı belliydi. Erik onlara, hiçbir

savaşla küçük çarpışma diye bir şey olmadığını öğretmeye kararlıydı. Adamları yerlerine yerleştikten sonra, Erik neredeyse, sıkılmış bir nöbetçiye dokunabileceği bir uzaklığa erişene kadar küçük bir boğazdan aşağı indi. Adamın arkasına küçük bir taş fırlattı ve adam düşünmeksizin arkasını döndü. Erik'in de tahmin ettiği gibi adam, onu bir süreliğine kör edecek olan en yakındaki kamp ateşine göz attı. Ateşin yanında oturan bir asker, "Ne oldu Henry?" dedi.

Nöbetçi, "Yok bir şey," dedi.

Döndüğünde tam önünde dikilen Erik'i gördü, ama Erik adamın alarm verebileceğinden daha hızlı bir şekilde yumruk attı ve düşerken adamı yakaladı.

"Henry?" dedi kamp ateşinin yanındaki adam, kalkmaya başlarken. Boş yere kamp ateşi ışığının arkasındaki loşluğu görmeye çalışıyordu.

Erik nöbetçinin sesini taklit etmeye çalıştı. "'Yok bir şey,' dedim."

Girişim başarısız oldu ve asker alarm verip kılıcını çekmeye başladı. Ama kılıcını kınından çıkartamadan, Erik bir kedinin farenin üstüne atladığı gibi adamın üstüne çullandı. Adamı tuniğinin arkasından tutan Erik, onu geriye doğru çekti ve sertçe yere çarptı. Adamın boğazına bir hançer dayayarak, "Öldün," dedi. "Ses çıkarmak yok."

Adam ona kızgın bir bakış attı ama başıyla onayladı. Sessizce, "İyi, en azından yemeğimi bitiririm," dedi. Kalkıp yemek tabağına dönerken, saldırıya uğradıklarını fark etmeden Erik kamp ateşinin etrafından dolaşıp her birinin boğazını "keserken," diğer iki adam anlamayarak gözlerini kırpıştırdı. Kamptan gelen bağırışlar, Erik'in birliğinin bütün gücüyle düşmanın arasına daldığını, boğaz kestiğini, çadırları yıktığını ve genel olarak hasar verdiğini söylüyordu. Erik'in, adamlarına yasakladığı tek şey yangın çıkarmalarıydı. Tyr-Sog Baronu'nun eşyalarına zarar verilmesini hoş karşılamayacağını düşünmüştü.

Erik, çadırlarından çıkan uyuyan askerleri öldürmek için çatışmanın arasında ilerledi. Çadır bezinin üstlerine düşüp askerlerin içeride kalması için birkaç tane ip kesti ve içeriden öfke dolu bağırışlar duydu. Kampın her tarafında adamlar "öldürülürken" küfür ediyordu ve Erik neşesini güçlükle saklayabiliyordu. Saldırı hızlıydı ve başlamasından iki dakika sonra kampın merkezine varmıştı. Erik kumanda çadırına Baron dışarı çıkarken ulaştı. Kılıç kemerini geceliğinin etrafına takarken yarı uykulu ve uykusunun bölünmesinden rahatsız olduğu belliydi. "Neler oluyor?" diye sordu Erik'e.

"Birliğiniz yok edildi lordum," dedi Erik, kılıcıyla hafifçe Baron'un göğsüne dokunarak. "Şimdi de siz öldünüz."

Baron, kılıcını kınına sokan adamı inceledi:, uzun boylu, genç bir demirci gibi omuzları aşırı derecede geniş, yüzü sıradan. Ama gülümsemesi sevimli, arkadaşça ve içtendi. Ateş ışığından dolayı açık sarı saçları kırmızı bir haleyle çevriliydi.

"Saçmalık," dedi toplu Baron. Düzgünce biçimlendirilmiş sakalı ve kaliteli ipek geceliği sefer deneyimi hakkında çok şey anlatıyordu. "Eggly'ye yarın saldıracaktık. Hiç kimse bu," elini savurarak kamp alanını gösterdi, "gece saldırısına dair hiçbir şey söylemedi. Söylenseydi, önlemlerimizi alırdık."

Erik, "Lordum, bir noktayı kanıtlamaya çalışıyoruz," dedi.

Karanlıktan bir ses geldi. "Başarıyla da kanıtladın."

Karanlıktan Krondor Prensi'nin Kraliyet Garnizonu'nun Şövalye-Yüzbaşısı Owen Greylock çıktı. Zayıf yüz hatları, ateş ışığının dans eden gölgelerinde ona uğursuz bir görünüm veriyordu. "Askerlerin üçte dördünü öldürdüğünü ya da etkisiz hale getirdiğini tahmin ediyorum Erik. Yanında kaç adam getirdin?" Erik, "Altmış," dedi.

"Ama benim üç yüz adamım var!" dedi Baron, açıkça rahatsız olmuş bir şekilde. "Hadati savaşçı birliğiyle birlikte."

Erik etrafa göz atıp, "Ben hiç Hadati görmüyorum," dedi.

Karanlıktan aksanlı bir ses geldi. "Öyle olması gerekiyor zaten."

Kampa, ekoseli kısa etekler giyen bir grup adam girdi. Başlarının tepelerinde topladıkları, sırtlarına gelen uzun saçları vardı. "Adamlarınızın yaklaştığını duyduk," dedi lider, işaretsiz siyah tunik giyen Erik'e bakıp rütbesini tahmin ederek, "Yüzbaşı?" "Çavuş," diye düzeltti Erik.

"Çavuş," diye değiştirdi, üstüne sadece basit bir kolsuz tunik giymiş olan uzun boylu savaşçı. Kapkara saçlarının altındaki yüz hatları, Erik'e bir av kuşununkini hatırlatan kara gözleri hariç, sakin ve sıradandı. Kamp ateşinin ışığında, güneşten kararmış teni neredeyse kırmızı görünüyordu. Erik'in, adamın deneyimli bir savaşçı olduğunu anlaması için sırtında taşıdığı uzun bıçağı çekişini görmesine gerek yoktu.

"Bizi duydunuz mu?" diye sordu Erik.

"Evet. Adamların iyi Çavuş, ama biz Hadatiler dağlarda yaşarız -genellikle sürülerimizin yakınında uyuyarak- ve bir grup adamın yaklaştığını anlarız." "Adın ne?" diye sordu Erik.

"Bandur oğlu Akee."

Erik başını salladı. "Konuşmamız gerekiyor." Baron, "İtiraz ediyorum Yüzbaşı!" dedi. Greylock, "Neye lordum?" diye sordu.

"Bu habersiz saldırıya. Bizden istilacı rolü oynamamız ve Eggly kasabasında, yerel milisler ve Krondor'dan gelen özel birlikler tarafından direnç beklememiz söylenmişti. Gece saldırısı hakkında hiçbir şey söylenmedi, Bilseydik, hazırlıklı olurduk!" diye tekrarladı.

Erik Owen'a göz attı. Prens'in Şövalye-Yüzbaşısı incinmiş Tyr-Sog Baronu'nu yatıştırırken, Erik'e birliğini toparlayıp ayrılmasını işaret etti. Erik Akee'ye yanına gelmesini işaret edip, "Adamların eşyalarını

toplayıp onbaşımı bulsun," dedi. "Alfred adında, çirkin haydudun tekidir. Ona, sabah bizimle birlikte Krondor'a geleceğinizi söyle."

"Baron bunu onaylayacak mı?" diye sordu Akee.

"Muhtemelen hayır," diye yanıtladı Erik. "Ama bu konuda söyleyecek pek fazla bir şeyi yok. Ben Krondor Prensi'nin adamıyım."

Hadati dağ adamı omuzlarını silkip adamlarına işaret verdi. "Şu adamları bırakın." "Bırakmak mı?" dedi Erik.

Akee gülümsedi. "Güneye gönderdiklerinizden bazılarını yakaladık Çavuş. Çirkin haydudunuzun da onların arasında olabileceğini düşünüyorum."

Erik yorgunluğun ve gece alıştırmasının getirdiği baskının genelde sakin olan mizacını yenmesine engel olamadı. Hafifçe küfrederek, "Eğer öyleyse, buna pişman olacak," dedi.

Akee omuzlarını silkerek adamlarına dönüp, "Gidip bakalım," dedi. Erik birliğinden, Shane adındaki başka bir askere, "Adamları kampın güney ucunda sıraya sok," dedi.

Shane başıyla onaylayıp bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Erik Hadati'yi Baron'un kampının dışındaki bir noktaya doğru takip etti ve Onbaşı Alfred ile en iyi adamlarından yarım düzinesinin yanında iki tane Hadati'nin oturduğunu gördü. "Ne oldu?" diye sordu Erik. Alfred ayağa kalkarken iç geçirdi. "İyiler Çavuş." Üstlerindeki bir bayırı gösterdi. "Geldiğimizi duydukları an hareket etmiş olmalılar, çünkü şu bayırın tepesindeydik ve sahip olduğum her şey üstüne bahse girerim ki o kamptan çıkıp gelmeleri, bayırı geçmeleri, yere yatmaları, ardından da biz aşağı inerken arkamızdan gelmeleri imkânsızdı." Kafasını iki yana salladı. "Onları duymadan önce hafifçe omuzlarımıza vuruldu." Erik Akee'ye döndü. "Bunu nasıl yaptığınızı bana anlatmalısın." Akee hiçbir şey söylemeyerek omuzlarını silkti.

Erik Alfred'e, "Bu dağ insanları bizimle geliyor," dedi. "Onları kampa götür. Krondor'a dönüyoruz."

Alfred, garnizona döndüklerinde Erik'ten yemesi muhtemel fırçayı unutarak gülümsedi. "Sıcak yemek," dedi.

Erik bunun iyi olacağına katılmak zorundaydı. Bir haftadır, tatbikat yapıp karanlıkta soğuk azık yiyerek dışarıdaydılar ve adamları yorgun ve açtı. "Hareket ediyoruz" söylediği tek şey oldu. Karanlıkta dikilen Erik, eli kulağında olan savaşta umutlarının ne olduğunu düşündü ve bunun gibi yüz tane tatbikatın Krallık'ın adamlarını önlerindeki savaşa hazırlayıp hazırlamayacağını merak etti.

Bu gibi endişeleri bir kenara bırakarak, muhtemelen onları hiçbir şeyin tam olarak hazırlayamayacağını ve başka seçeneklerinin olmadığını kabul etti. Bütün hafta bunun gibi tatbikatlar yaparak bu dağlarda adamlarını çalıştıran Calis'i, Prens Patrick'i, Şövalye-Mareşal William'ı ve diğer komutanları düşündü; haftanın sonunda ne yapılması gerektiğine karar verilecekti.

Erik kendi kendine, "Her şeyin, her şeyin yapılması gerekiyor," dedi ve bozuk moralinin yorgunluk ve açlıktan çok, Alfred'in Hadati pususundan kurtulmaktaki başarısızlığına bağlı olduğunu fark etti. Ardından gülümsedi. Eğer Yabon'un kuzeyinden gelen dağ insanları o bayırın tepesine bu kadar hızlı çıkıyorsa, Krallık'ın tarafında olmaları iyi bir şeydi ve daha da iyisi, diye düşündü Erik, benim komutam altında olacaklar.

Kampa doğru döndü ve Tyr-Sog Baronu'nun üzüntüsünü hafifletme işinde Greylock'a katılmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Krondor Prensi kürsüye çıktığında, aynı anda parke taşlarına vuran çizme topuklarının sesi avluda yankılanırken askerler hazır olda duruyordu.

Roo arkadaşı Erik'e bakıp, "İyi iş çıkardın," dedi.

Erik, Roo'ya sessiz olması gerektiğini göstermek için kafasını iki yana salladı. Roo sırıttı ama, Krondor hükümdarı Prens Patrick saray garnizonunu selamlarken sessiz kaldı. Erik'in yanında, Kızıl Kartallar olarak bilinen Prens'in özel muhafızlarının Yüzbaşısı Calis duruyordu.

Erik, üzerlerine çekilen dikkatten rahatsız olarak hafifçe ağırlığını değiştirdi. Novindus kıtasına yapılan en son yolculuktan geri dönenlere cesaret ödülleri verilecekti, ama Erik bunun neyi kapsadığından emin değildi ve her zamanki görevlerine dönmeyi tercih ediyordu.

Dağlardaki tatbikattan döndüğünde acil bir toplantı yapılacağını sanıyordu, ama Calis Erik ile diğerlerine, Prens Erland'ın, kardeşi Kral Borric'e yaptığı bir ziyaretten döndüğünü, bir tören düzenleneceğini ve ödüller verileceğini bildirmişti, ama bunun dışında Erik çok az şey biliyordu. Yan tarafına göz attı ve Yüzbaşısı Calis'in de bu yaygaranın bitişini sabırsızlıkla beklediğini gördü. Diğer kurtulanlardan biri olan Renaldo, Micha'ya bakmak için döndü. Her iki asker de, Pantathialı yılan rahiplerin salonlarından kaçışta Calis'in yanındaydı. Krondor Prensi, Renaldo'ya, tuniğinin koluna dikilecek ve onun Kral'ı ve Ülke'si için çarpıcı bir cesaret örneği gösteren biri olduğunu belirtecek Beyaz Cesaret Kurdelesi ödülünü verdiğini duyurunca, adam göğsünü şişirdi.

Roo, Krallık'ın askerlerini evlerine geri getirmek için en büyük gemilerinden biriyle Novindus'a yelken açmıştı, Erik ve yoldaşları, dönüş yolculuğunda dinlenip iyileşmişti. Yarı elf olduğu söylenen esrarengiz yüzbaşılarının normal bir insanı öldürecek yaraları neredeyse tamamen iyileşmişti. Calis'in iki eski arkadaşı Praji ve Vaja, aynı büyülü patlamada ölmüş, Calis de vücudunun yarısı sanki ateşe verilmiş gibi yanmıştı. Buna rağmen vücudunda çok az yara izi kalmıştı. Yüzünde ve boynunda, güneşten yanmış teninin geri kalanından yanık bakımından yalnızca biraz daha açık olan izler vardı.

Erik, bir gün hizmet ettiği adam hakkındaki tüm gerçeği öğrenip öğrenemeyeceğini merak etti. Ve gizemleri düşününce, son birkaç yıldır yoldaşlarından biri olan garip kumarbaz Nakor'a göz attı. Nakor, ödül törenini izlerken suratında yarı alaycı bir sırıtışla onurlandırılanlardan ayrı duruyordu. Yanına, artık kendini Nakor'un yardımcısı olarak gören eski keşiş Sho Pi vardı. Son bir aydır Krondor Dükü'nün konukları olarak sarayda kalıyorlardı, ama Nakor her zamanki, Krallık'taki oyun salonlarında saf insanları kazıklama işine geri dönmeye pek hevesli gözükmüyordu.

Prens uzak kıtadan dönmeyi başaran kahramanların adlarını okurken, Erik arkada kalanları, özellikle de Erik'ten bir asker yaratan demir kadar sert, acımasız çavuş Bobby de Loungville'i kimin onurlandıracağını merak etti. Bir kılıç yarasından dolayı ciğerleri kan dolan Bobby'yi dağlardaki buz mağarasına koyduklarını hatırlayan Erik'in gözleri doldu. Erik içinden, Gördün mü, onu sağ salim çıkardım oradan, dedi.

Gözlerini kırpıştırarak yaşları uzaklaştıran Erik, bir kez daha Calis'e bakınca, Yüzbaşı'nın da ona bakmakta olduğunu gördü. Zor algılanabilir bir baş hareketiyle, Calis Erik'in ne düşündüğünü bildiğini ve arkadaşlarının kaybını onun da hatırladığını söylüyor gibi görünüyordu.

Tören uzadıkça uzadı; derken aniden bitti ve Krondor'daki saray garnizonunun askerleri dağıldı. Prenslik'in Askeri Komutanı Şövalye-Mareşal William, Erik ile diğerlerine onu dinlemelerini işaret etti. Calis'e, "Prens özel toplantı odasında hepinizin ona katılmasını istiyor," dedi.

Erik omuzlarını silken Roo'ya göz attı. Dönüş yolculuğunda, iki çocukluk arkadaşı birbirlerine başlarından geçenleri anlatmıştı. Erik en yakın arkadaşının, iki yıldan daha kısa bir zamanda Krondor'un seçkin tüccarlarından ve Krallık'ın en zengin adamlarından biri olmayı başardığını duyunca yarı keyiflenmiş, yarı şaşırmıştı. Ama Roo'nun verdiği her emri yerine getiren geminin kaptanını ve

mürettebatı gördüğünde, çocukken sıradan bir hırsız, şimdi de bir çocuktan biraz daha büyük olan Rupert Avery'nin, o geminin gerçek sahibi olduğunu anlamıştı.

Erik Roo'ya keşfettikleri şeyi anlatmıştı ve Pantathia yuvalarında dövüşürken hissettiği korkuyu ve tiksintiyi ifade etmek için süsleme yapmasına gerek yoktu. En son yolculuğunda Calis ile birlikte Novindus'a yolculuk etmemiş olan Roo, Nakor ve Sho Pi daha önce orada bulunmuştu ve diğerlerinin neyle karşı karşıya olduğunu biliyorlardı. Yolculuk süresince Erik yavaş yavaş, Calis'in istilacılarının yapabileceğinden çok daha fazla katliam yapmayı başaran gizemli "üçüncü oyuncu" hakkında olduğu kadar, Pantathialı dişilerin ve çocukların katli ile ilgili de tüyler ürpertici ayrıntılar hatırlamıştı. Eğer başka bir yerlerde yuva yoksa -ki bu olasılık dışı görünüyordu- yaşayan tek Pantathialılar Zümrüt Kraliçe'nin yanında olanlardı. Eğer istila ordusu önlerindeki savaşta yenilirse, Pantathialı yılan rahiplerin varlığı sona erebilirdi ve Darkmoorlu iki çocukluk arkadaşı bunu çok istiyordu.

Roo ve Erik, Roo'nun ilgilenmesi gereken işleri olduğu için gemi yanaşır yanaşmaz ayrılmışlardı. İki gün sonra Erik, Calis'in yokluğunda Jadow Shati'nin eğittiği adamları alıp tatbikat için şehirden ayrılmıştı. Erik, sıradan bir askerken eğitim gördüğü adamlar kadar disiplinli ve güvenilir oldukları için, komutası altındaki yeni adamlardan memnundu.

Saraya giren Erik, kendini güç koridorlarında ve Krallık'ın görkemi içinde bularak bir kez daha huzursuz hissetti. Son yolculuk için Calis ile beraber ayrılmadan önce bir yıl süreyle Krondor'da hizmet etmişti, ama çoğunlukla kendini eğitim alanıyla sınırlandırmıştı. Saraya sadece çağırıldığı zaman ya da taktikler üzerine bir kitap ya da Şövalye-Mareşal William'dan savaş sanatının başka yönleri hakkında bilgi almaya gelmişti. Kral'ın Batı Orduları'nın başkomutanının karşısında asla rahat olamıyordu, ama sonunda bira ya da şarap eşliğinde, okuduklarının ve bunların, kurulmasına yardım ettiği orduyu nasıl etkileyeceğini saatlerce tartışmaya

alışmıştı. Ama Erik, demirhanede zırh ve silah onaran demircilerin çevresinde çalışmak ya da atlarla ilgilenmek için eğitim alanında ya da hepsinden iyisi, yaklaşan savaşın daha büyük sonuçları hakkında çok fazla şey düşünmeye fırsat tanımayan açık alanda olmayı tercih ederdi.

Prens'in özel odasında -aslında küçük bir salon, diye düşündü Erik- Krondor Dükü Lord James ve Calis'in birliğinin diğer çavuşu Jadow Shati'nin yanı sıra, başka adamlar da vardı. Erik Bobby'nin yerine başçavuş olarak Jadow'un terfi ettirilmesini bekliyordu. Masanın üstü, peynirler, etler, meyveler, ekmek ve sebzelerle doluydu. Bira, şarap ve buz gibi meyve suyu dolu sürahiler de vardı.

"Başlayalım," dedi Krondor Prensi, tören tacını ve pelerinini çıkarıp bekleyen iç oğlanlarına vererek. Calis bir elma aldı ve diğerleri masanın etrafında dolaşırken ısırdı.

Erik Roo'ya yanına gelmesini işaret etti.

"Evde durumlar nasıl?" diye sordu Erik.

Roo, "Çocuklar... inanılmaz," dedi. "Yokluğumda o kadar büyümüşler ki onları tanımakta güçlük çektim." Yüzü düşünceli bir ifadeyle kırıştı. "İşim, beklediğim kadar iyi olmamasına karşın, yokluğumda oldukça iyi gitmiş. Jacob Esterbrook yokluğumda beni üçe katlamış. Bir alım-satım işlemi bana ufak bir servete mâl oldu."

"Arkadaş olduğunuzu sanıyordum," dedi Erik, bir parça ekmek ve peynir alarak.

"Bir anlamda," dedi Roo. Erik'in dar aile ve bağlılık görüşünü göz önüne alınca, Jacob'ın kızı Sylvia Esterbrook ile olan ilişkisinden bahsetmekten vazgeçti. "'Arkadaşça rakipler' daha doğru bir tanımlama olur. Kesh ile yapılan ticarette boğucu bir hâkimiyeti var ve bunun küçücük bir kısmından bile vazgeçmeye isteksiz gözüküyor." Calis yanlarına geldi ve "Roo, bize bir süre izin verir

misin?" dedi. Rupert başıyla onaylayıp, "Elbette Yüzbaşı," dedi ve fırsattan yararlanıp masaya doğru yürüdü.

Calis kulak eriminin dışına çıkana kadar bekledikten sonra, "Erik, Mareşal William bugün seninle konuşma fırsatı buldu mu?" diye sordu. Erik kafasını iki yana salladı. "Hayır Yüzbaşı. Jadow ile işleri yoluna koymakla meşguldüm... artık Bobby de olmadığına göre..." Omuzlarını silkti. "Anlıyorum." Calis dönüp Şövalye-Mareşal'e onlara katılmasını işaret etti. Calis Erik'e baktı. "Bir seçim yapman gerekiyor."

İlerleyen yaşına rağmen Erik'in Krallık'taki en iyi at binicisi ve kılıç kullanıcısı olarak bildiği, kısa boylu ve ince yapılı bir adam olan William, "Calis ve ben senin hakkında konuştuk genç adam," dedi. "İşlerin... bu şekilde olması yüzünden, sahip olduğumuz yetenekli adamlardan daha fazla boş yerimiz var."

Erik, korkunç bir ordunun denizi geçmekte olduğunu ve iki yıldan az bir zamanda saldırıya geçeceklerini bildiği için William'ın "işlerin bu şekilde olması yüzünden" demekle neyi kastettiğini biliyordu. "Seçim mi?"

"Sana kurmay subaylık görevi teklif etmek istiyorum," dedi William. "Prens'in ordusunda Şövalye-Teğmen rütbesi taşıyacaksın ve seni Krondor Ağır Mızraklı Süvari birliğinin başına getireceğim. Atlarla olan becerin yüzünden, bu iş için daha iyi birisini düşünemiyorum." Erik Calis'e göz attı. "Efendim?" "Ben Kızıl Kartallar ile kalmanı isterim," dedi Calis kesin bir tonda. "O halde kalıyorum," dedi Erik duraksamadan. "Bir söz verdim."

William acı acı gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama sormak zorundaydım."

"Sorduğunuz için teşekkür ederim lordum," dedi Erik. "Gururum okşandı."

William Calis'e bakıp sırıttı. "Büyü kullanıyor olmalısın. Hayatımda tanıdığım en iyi taktik uzmanı olma yolunu yarılamış durumda ve eğer böyle çalışmaya devam ederse en iyisi olacak- ama sen onu zorba bir çavuş olarak harcamak istiyorsun."

Calis, Erik'in artık çok iyi bildiği çarpık bir keyif ifadesiyle hafifçe gülümsedi. Yarı elf Yüzbaşı, "Şu anda taktik uzmanlarından çok, askerleri eğitecek zorba çavuşlara ihtiyacımız var Willy," dedi.

"Ayrıca, benim zorba çavuşlarım seninkilere benzemez."

William omuzlarını silkti. "Haklısın elbette, ama geldikleri zaman, her birimiz yanımızda bulabildiğimizin en iyisini isteyeceğiz."

"Buna bir itirazım yok."

William ayrılınca Calis, "Erik, teşekkür ederim," dedi.

Erik, "Bir söz verdim," diye tekrarladı.

"Bobby'ye mi?" diye sordu Calis. Erik başını salladı.

Calis'in yüz ifadesi karardı. "Eh, Bobby'yi tanıyan biri olarak, sana şu anda söyleyebileceğim en iyi şey, bir başçavuşa ihtiyacım olduğu, dadıya değil. Bir kere hayatta kalmamı sağladın Erik von Darkmoor, bu yüzden Bobby de Loungville'e verdiğin sözü yerine getirilmiş say. Eğer benim hayatımla Krallık'ın devamı arasında bir seçim yapman gerekirse, doğru seçimi yapmanı istiyorum."

Erik'in söyleneni anlaması zaman aldı. "Başçavuş mu?" "Bobby'nin yerini alacaksın," dedi Calis.

"Sana en uzun hizmet etmiş kişi Jadow..." diye başladı Erik.

"Ama yetenekli olan sensin," diye araya girdi Calis. "Jadow değil.

Çavuş olarak iyi -yeni gelen adamların nasıl şekle girdiğini gördün- ama onu daha fazla terfi ettirmek ona çok fazla sorumluluk yüklemek

olacaktır." Bir süre Erik'in yüzünü inceledi. "William taktik uzmanı derken yeteneklerini abartmıyordu. Strateji anlayışın üstünde de çalışmamız gerekecek. Neyin gelmekte olduğunu biliyorsun ve savaş bir kere başladığı zaman, kendini hayatta kalmak için sana bakan yüz adamla baş başa bulabilirsin. Eski bir Isalani generali buna 'savaş pusu' diyordu. Etraflarında kargaşa patlak verdiği zaman diğer adamları hayatta tutabilen adamlar nadirdir."

Erik yalnızca başını sallayabildi. Calis ile yolculuk eden o ve etrafındaki diğer adamlar Zümrüt Kraliçe'nin ordusunu görmüş ve bir süre onun bir parçası olmuştu ve kiralık katillerden oluşan o ordu Krallık kıyılarına vardığı zaman kaos çıkacağını biliyordu. O kaosun ortasında, yalnızca iyi eğitilmiş, disiplinli ve çetin adamlar hayatta kalabilirdi. Ve Krallık'ın -ve bütün Midkemia'nın- kaderi o adamların elinde olacaktı, Krallık'ın geleneksel ordularının değil. "Pekâlâ Yüzbaşı. Kabul ediyorum," dedi Erik. Calis gülümsedi ve elini Erik'in omzuna koydu. "Seçim hakkın yoktu Başçavuş. Artık bazı adamları terfi ettirmek zorundasın; birden fazla çavuşa ve yarım düzine onbaşıya ihtiyacımız var."

"Darkmoorlu Alfred," dedi Erik. "Eskiden de onbaşıydı ve ben onu adam edene kadar da bir kabadayıydı. Sorumluluğu almaya hazır ve özünde hâlâ bir kavgacı ve zamanı geldiğinde buna ihtiyacımız olacak." "Bunda haklısın," dedi Calis. "Gerçi her adam bir kavgacıdır." Erik, "Sanırım yeterli potansiyelde onbaşımız var," dedi. "Bu akşam bir liste yaparım."

Calis başını salladı. "Bu iş tam bir kabul törenine dönüşmeden önce Patrick ile konuşmam gerekiyor. İzninle."

Calis'in ayrıldığını gören Roo Erik'in yanına geldi ve "Pekâlâ, sen mi terfi ettin yoksa Jadow mu?" diye sordu.

"Ben," diye yanıtladı Erik.

"Başın sağolsun," dedi Roo. Ardından sırıtıp arkadaşının koluna vurdu. "Başçavuş." "Senden ne haber?" diye sordu Erik. "Evde

işlerin nasıl gittiğini anlatıyordun." Roo hafifçe gülümseyip omuzlarını silkti. "Bu kadar çabucak senin peşinden gittiğim için Karli bana hâlâ kızgın ve haklı: çocuklar beni tanımıyor, gerçi Abigail bana baba diyor ama küçük Helmut sadece utangaç sırıtışlar atıp aguluyor." İç geçirdi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Helen Jacoby'den daha sıcak bir karşılama aldım."

"Eh, anlattıklarına bakılırsa, sana minnet borçlu. Onu ve çocuklarını sokağa atabilirdin." Roo bir süre bir parça meyve çiğnedi. "Pek değil. Kocasının kayınbabamın öldürülmesinde parmağı yoktu." Omuzlarını silkti. "Bitirmem gereken birkaç tane yarım kalmış işim var. Jason, Duncan ve Luis ben yokken şirketime göz kulak olma konusunda dikkatli olmuşlar ve Acı Deniz Şirketi'ndeki ortaklarım yokluğumda çok acımasızca oynamış." Sırıttı. "En azından henüz bir kanıt bulamadım." Yüz ifadesi tekrar ciddi bir hal aldı. "Ve önemli bir parçası olmak üzere olduğun o ordunun erzaka, silaha ve zırha ihtiyacı olacağını da biliyorum. Bunlar ucuza mâl olmuyor." Erik başıyla onayladı. "Zümrüt Kraliçe'yi nasıl karşılayacağımıza dair birtakım ufak tefek fikirlerim var ve üstümüze gönderdiği kadar büyük bir gücü savaş alanında asla karşısına koyamayacak olmamıza rağmen, Gedik Savaşları'ndan beridir en hırslı seferberliği gerçekleştirmek zorunda kalacağız."

"Sence kaç adamı vardır?"

"Tahmin yürütüyorum," dedi Erik. "Ama, Doğu ve Batı ordularının şu andaki toplamından en azından elli, altmış bin fazladır."

"Bu yaklaşık yüz bin adam ediyor demektir!" dedi Roo. "Biz de o kadar adam var mı?"

"Hayır." Erik kafasını iki yana salladı. "Doğrudan Prens'in emri altındaki on bin asker de dahil, bütün Batı Orduları'nda yirmi bin adamımız var. Doğu Orduları sayıca daha fazla, ama birçoğu şeref garnizonları. Roldem ile olan uzun süreli barışımız yüzünden, diğer doğu krallıkları sakin ve Roldem bizi rahatsız etmeden hiçbir şey yapmaya istekli değiller." Erik omuzlarını silkti. "Lord William ile

strateji konuşarak çok fazla zaman geçirdim sanırım... Savaş için burada bir şeyler yapmamız gerekiyor." Kafasını iki yana sallayarak hafifçe, "Novindus'a yaptığımız son yolculukta önemli adamlarımızdan çoğunu kaybettik," dedi.

Roo başıyla onayladı, "O yeşil kancığa ödetilmesi gereken çok büyük bir borç var." Ardından yüksek sesle iç geçirdi. "Ve ödenecek için muazzam bir fatura."

Erik gülümsedi. "Dükümüz elini senin cebine attı mı?" Onunki çok daha buruk olmasına karşın, Roo da gülümsedi. "Henüz değil. Vergilerin mantıklı bir seviyede kalacağını garanti etti, çünkü benden önümüzdeki savaşın büyük bir bölümünü finanse etmemi ve para sağlamaları için Jacob Esterbrook gibi tüccarları ikna etmemi bekliyor."

Esterbrook'dan bahsedince, Roo, Erik'i, Calis'i ve diğerlerini kurtarmak için yelken açmadan önce yılın büyük bir kesiminde sevgilisi olan Esterbrook'un kızı Sylvia'yı düşündü. İki hafta önce döndüğünden beridir onu yalnızca bir kere görmüştü ve onu bu gece görmeyi planlıyordu; onun için yanıp tutuşuyordu. "Sanırım yakında Jacob'u ziyaret etmem gerekecek," dedi, sanki fikir aklına yeni gelmiş gibi. "Eğer o ve ben savaşı finanse etme işinde bana katılma konusunda anlaşırsak, Krallık'taki nüfuzlu adamlardan hiçbiri Prens'in isteğini geri çeviremez." Kuru bir şekilde ekledi,

"Sonuçta, bu işte başarısız olursak, borçların geri ödenmesi dert edeceğimiz en son şey olacaktır." Ardından ciddi bir tonla fısıldayarak, "Hiçbir şey hakkında endişelenemeyeceğimizi varsayıyorum," dedi.

Erik başını salladı. Roo'nun mali konulardan Erik'ten ve olağanüstü başarısı bir kıstas olarak alınırsa Krallık'taki pek çok iş adamından daha iyi anladığını şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde kanıtladığını kabul etmek zorundaydı.

Roo, "Prens'ten izin isteyip işlerimle ilgileneceğim," dedi. "Buradaki çekirdek askeri kadronuza dâhil olmayanlarımızın, çok geçmeden, ayrılması için bir şeyler bulmalarının isteneceği tahmin ediyorum zaten."

Erik arkadaşının elini sıktı. "Sanırım haklısın." Ordunun parçası olmayan soylular Prens'ten izin istiyordu. Roo çocukluk arkadaşının yanından ayrılıp gitmek için Prens'ten izin isteyenlerin oluşturduğu sıraya girdi ve çok geçmeden odada yalnızca Prens, baş danışmanları ve ordu üyeleri kaldı.

İçeri Owen Greylock girdiği zaman Patrick, "Artık hepimiz buradayız," dedi.

Şövalye-Mareşal William, odanın uzak ucundaki yuvarlak bir mavinin etrafında toplanmalarını işaret etti. Dük James Prens'in sağına, William ise soluna oturdu.

Konuşmaya başlayan Dük oldu. "Pekâlâ, artık tantana bittiğine göre, önümüzdeki lanet işe geri dönebiliriz." Erik arkasına yaslanıp Krallık'ın son savunması için şekillenmeye başlayan planları dinledi. Roo atının beklediği kapıya ulaştı. Şehir kapılarının dışındaki bir konağa taşındıkları için arabasını karısına lazım olur diye evde bırakmıştı. Şehirdeki -iş gününün çoğunu geçirdiği- Barret'in Kahve Evi'nin karşısındaki evinin rahatlığını tercih etmesine rağmen, taşra evine taşınmadan önce hayal edemeyeceği bir sakinlik sunuyordu. Avlanabileceği yerlere, balıklar olan bir akarsuya ve soylular sınıfına ve zengin insanlara sağlanan bütün diğer avantajlara sahipti. Yakında bunların keyfini çıkarmak için vakit bulmak zorunda kalacağını biliyordu.

Henüz yirmi üç yaşında olmamasına rağmen, Roo Avery iki çocuk babasıydı, Krallık'taki en zengin tüccarlardan biriydi ve birkaç kişinin bildiği sırlara ortaktı. Taşradaki evi aynı zamanda, insanlar yollarına çıkan her şeyi ezip geçerek şehirden kaçmaya başlamadan önce, ailesini yaklaşmakta olan istiladan doğudaki daha güvenli bir yere götürmek için yaptığı bir yatırımdı. Roo, Zümrüt Kraliçe'nin orduları

tarafından üç yıl önce yok edilen Maharta'nın yıkımına tanık olmuştu. Paniğe kapılmış halk yığınları arasında güçlükle ilerlemiş ve sırf yanlış yerde oldukları için masumların öldürüldüğünü görmüştü. Ne olursa olsun, çocuklarını bu dehşetten uzak tutacağına yemin etmişti.

Yıllar önce, Novindus denilen uzak kıtanın sahilinde Calis'in birliğiyle birlikteyken anlatılanları biliyordu; eğer Adalar Krallığı yenilirse, bildikleri şekliyle Midkemia'daki bütün hayat yok olacaktı. Bunu hâlâ kabullenemiyor, ama sanki doğruymuş gibi davranıyordu. Calis'in iddiaları abartılmış bile olsa, güneye yaptığı yolculukta, Zümrüt Kraliçe'nin ordusunun boyunduruğu altındaki hayatın yalnızca ölümle kölelik arasında bir seçim, sunduğunu bilecek kadar çok şey görmüştü.

İstila ordusu, eğer Yüzbaşı'nın daha önce uyardığı gibi bilinmeyen hedefine ulaşırsa, yaptığı tüm hazırlıkların bir anlamı olmayacağını da biliyordu. Ama karısının ve çocuklarının hayatta kalmasını ve zarar görmemelerini sağlamak için gerekli olan adımlar neyse onları atmaya kararlıydı.

Salador'da bir ev almıştı ve şu anda Doğu Toprakları'ndaki işlerini yönetmesi için tuttuğu bir adam tarafından kullanılıyordu ve muhtemelen Krallık'ın doğu sınırındaki Ran'da da bir tane ev alacaktı. Bir sonraki adımda, Adalar Krallığı'nın çok iyi müttefiki olan Roldem'de bir mülk satın alıp alamayacağı hakkında araştırma yaptırtacaktı.

Düşüncelerini toparlarken, ofisin yolunu yarıladığını fark etti. Karli'ye, saraydaki işlerin onu gece yarılarına kadar çalışmak zorunda bıraktığını ve geceyi şehirdeki evde geçireceğini söylemişti. İşin aslı, Sylvia Esterbrook'a, onu bu akşam görmek istediğini belirten bir mesaj gönderecekti. Erik ile diğerlerini kurtarmadan döndüğünden beri, çok az başka şey düşünmüştü. Kadının vücudu rüyalarını süslüyordu ve kokusunun ve teninin verdiği yumuşaklık hissinin anısı daha önemli şeyleri düşünmesini imkânsız hale getiriyordu.

Döndükten sonra onunla birlikte bir gece geçirmesi sadece ona olan açlığını aldırmıştı.

Ofisine ulaştı ve atını, deniz yolculuğundan döndükten sonra ilk iş olarak emrettiği depoyu geliştirme işini çabucak bitirmeye çalışan işçilerin yanından geçerek kapıdan içeri sürdü. Eski depoya, yoğun depo katında olmaksızın işlerini yürütebileceği ikinci bir kat -aslında bir çatı katı- eklenmişti. Çalışanlarının sayısı artıyor ve daha fazla yere ihtiyaç duyuyordu. Deponun arkasındaki arsa için zaten bir teklif yapmıştı ve işçilere ve ailelerine kiralanan eski bir apartmanlar bloğunun tamamen yıkılması ve ardından yeni tesislerin yapılması gerekecekti. Çok fazla ödeme yaptığını biliyordu, ama yer için çare durumdaydı.

Atından inip çalışanlardan birine atını almasını işaret etti. "Biraz saman ver; içinde tahıl olmasın," dedi yüklenip boşaltılan arabaların yanından geçerek. "Ardından başka bir at eyerle ve benim için hazır beklet." Kırık tekerlekleri onarıp yük hayvanlarının nallarını değiştiren işçiler kulak tırmalayıcı çekiç sesler çıkartıyor ve zemin katta adamlar bağırarak birbirleriyle haberleşiyordu. Karmaşayı denetleyen iki adam vardı: Calis'in "çaresiz adamlar birliğinden" Roo'nun yoldaşı olan Luis de Savona ve Barret'in yerinde çalışmaya başladığında Roo'ya yardımcı olan eski garson ve rakamlarla arası son derece iyi olan Jason.

Roo gülümsedi. "Duncan nerede?"

Luis omuzlarını silkti. "Fahişenin biriyle yataktadır muhtemelen." Öğleydi ve Roo kafasını iki yana salladı. Kuzeni bazı durumlarda güvenilir olması dışında pek sadakat hissine sahip değildi. Yine de, bu dünyada bir bıçak dövüşünde arkasında güvenebileceği birkaç kişi vardı ve Duncan da onlardan biriydi. "Ne var ne yok?" diye sordu Roo.

Jason geniş kapsamlı bir belge uzattı. "Yüce Kesh'e düzenli bir rota açma girişimimiz, Kesh Ticaret Elçiliği ofisinden az önce gelen bu son derece uzun belgeye göre 'düşünülme aşamasında'. Bununla

birlikte, ufak tefek işlerde teklif vermemize sıcak bakılıyor." "Böyle mi söyledi?"

"Açıkça böyle söylemedi tabii ki," dedi Luis. "Jacoby ve Oğulları'nın yönetimini devraldığımızda, düzenli müşterileriyle iş yapmaya devam edeceğimizi düşünmüştüm."

"Yapıyoruz," dedi Jason, "Keshli tüccarlar dışında." Ciddi bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Şirketi Helen Jacoby'nin adına senin yönettiğini öğrendikleri zaman, Keshli ticari işletmeler, yapabildiği kadar çabuk anlaşmalarını iptal ediyor."

Roo kaşlarını çattı. Parmağıyla çenesine vurarak, "O anlaşmaları kim alıyor?" diye sordu. Luis, "Esterbrook," dedi. Roo dönüp dik dik arkadaşına baktı. "En azından, ya küçük hisseleri olan şirketleri, ya da üstlerinde büyük nüfuzu olan adamların yönettiği şirketleri… Sen onların işini bitirmeden önce, Jacobyler ile çok fazla iş yaptığını biliyorsun."

Roo Jason'a baktı. "Jacoby hesaplarını incelediğin zaman ne buldun?"

Roo Erik'i kurtarmak için deniz aşırı yolculuğa çıktığında, Jason o hesap defterlerini baştan aşağı incelemişti. Roo, onu batırmaya çalıştıkları zaman Randolph ile Timothy Jacoby'yi öldürmüş ve Randolph Jacoby'nin karısı Helen ile çocuklarını sokağa atmak yerine, Jacoby ve Oğulları'nı kadının adına yönetmeyi teklif etmişti.

Jason, "Jacoby ve Esterbrook ne işi yapıyorlardıysa, içeriklerini gösteren çok az kayıt var," dedi. "Bazı küçük anlaşmalar var, ama anlayamadığım birkaç tane kişisel not dışında olağandışı bir şey yok. Ama uyuşmayan bir şey var."

"Ne?" diye sordu Roo.

"Jacobyler çok zengindi. Birkaç muhasebe bürosunda... nereden geldiği belli olmayan hesapları vardı. Elimde on yıl geriye giden

hesaplar var," yerde duran hesap defterleri yığınını gösterdi, "ama hiçbirinin kaynağı belli değil.

Roo başını salladı. "Kaçakçılık." Roo'nun elinden almayı başardığı kaçak ipek üzerine Tim Jacoby ile ilk karşılaşmasını hatırladı. "O hesaplarda ne kadar altın var?"

Jason, "Otuz bin altından fazla ve henüz bütün hesapları da bulabilmiş değilim," dedi. Roo bir süre sessizce düşündü. "Bu konuda hiç kimseye hiçbir şey söyleme. Herhangi bir sebepten dolayı Helen Jacoby ile konuşmak zorunda kalırsan, ona sadece işlerin düşündüğümüzden daha iyi gittiğini söyle. Bana ne olursa olsun, onu hayatlarının garanti altında olduğuna ikna edecek kadar üstü kapalı konuş. Ve herhangi bir ihtiyacı olup olmadığını sor." "Onu görmeye gitmeyecek misin?" diye sordu Luis.

"Yakında." Etrafa göz attı. "Para getirecek daha çok kaynak bulmamız ve bunu en çabuk şekilde yapmamız gerekiyor, bu yüzden ortak olacağımız ya da tamamen idaresini ele geçireceğimiz işler için kulaklarınızı açık tutun. Ama bunu sessizce yapın; Avery ve Oğlu'nun ya da Acı Deniz Şirketi'nin adı işe karışırsa, fiyatlar bahar taşkınından daha hızlı yükselir." Diğerleri anladıklarını belirtince Roo, "Ortaklarımı görmek için Barret'e gidiyorum," dedi. "Bana ihtiyacınız olursa, günün geri kalanında orada olacağım."

Roo iş arkadaşlarının yanından ayrılıp atına bindi. Anlatılanları düşünürken, farkında olmadan Barret'in Kahve Evi'ne ulaşmıştı.

Roo atından inip dizginleri garsonlardan birine fırlattı. Yeleğinden bir gümüş sikke çıkarıp çocuğa verdi. "Onu evimin arkasına götür Richard."

Delikanlı gülümseyerek atı götürdü. Roo Barret'teki bütün garsonların adlarını biliyor ve cömertçe bahşiş bırakıyordu. Üç yıl önce burada çalışıyordu ve çalışmanın ne kadar zor olabileceğini biliyordu. Ayrıca, garsonların birinden, şehrin başka bir yerine götürülecek bir mesaj ya da bir iş ortağı için özel bir tabak

hazırlamaları gibi bir şeyler istediğinde, cömertliği sayesinde çabuk hizmet alıyordu.

Başka bir garson kapıyı çabucak onun için açınca, Roo hızla ilk korkulukları geçti, ardından zemin katın merkezine bakan üst kata doğru yöneldi. Ortakları Jerome Masterson ve Stanley Hume onu bekliyordu. Oturdu ve "Beyler?" dedi.

Jerome, "Rupert," dedi. "İyi sabahlar." Selamlamayı Hume da tekrarladı ve Adalar Krallığı'ndaki en büyük ticari işletme olan Acı Deniz Şirketi'nin sabah işlerini görüşmeye başladılar.

-2-
UYARI

Erik kızgındı.

Bütün bir günü, Tyr-Sog Baronu'ndan aldığı Hadati dağ adamlarını kullanabileceği görevleri düşünüp plan yaparak geçirmişti, ama ona tek söylenen dağ adamlarının Prens'in şatosundan ayrıldığı olmuştu ve hiç kimse nereye gittiklerinden ya da başlarında kimin olduğundan emin değilmiş gibi görünüyordu. Sonunda kendini, Yüzbaşı Calis ile bir toplantı yapan Krondor Şövalye-Mareşali'nin ofisinin dışında bulmuştu.

Sonunda bir görevli Erik'e girebileceğini işaret etti ve William ile Calis onu selamladı.

"Başçavuş," dedi William, boş bir sandalyeyi göstererek. "Senin için ne yapabilirim?"

"Hadatiler hakkında efendim," dedi Erik, oturmayarak.

"Ne olmuş onlara?" diye sordu Calis.

"Gitmişler."

"Biliyorum," dedi Calis hafif bir gülümseyişle.

"Demek istediğim, onlarla ilgili planlarım..."

Şövalye-Mareşal William elini kaldırdı. "Başçavuş, planlarınız her neyse, kesinlikle bizimkilere benzer. Ama sizin yeteneklerinize o alanda ihtiyacımız yok." Erik'in gözleri kısıldı. "Hangi alanda?"

"Dağ adamlarına dağlarda nasıl savaşılacağını öğretmek," dedi Calis.

Oturmasını işaret edince Erik oturdu.

William karşı duvarda duran bir haritayı gösterdi. "Büyük Yıldız Gölü'nün hemen kuzeyinden başlayarak Yabon'a uzanan bin beş yüz kilometrelik dağlarımız ve tepelerimiz var Çavuş. Krondor'dan destek almadan oralarda yaşayacak adamlara ihtiyacımız olacak." Erik, "Biliyorum efendim..." dedi.

William bir kez daha sözünü kesti. "O adamlar ihtiyaçlarımızı zaten karşılıyor." Erik bir an sessiz kaldıktan sonra, "Pekâlâ efendim," dedi. "Ama, merakımı gidermek için söyleyin, neredeler?" "Tannerus'un kuzeyinde bir kamp kurmak için ilerliyorlar. Yüzbaşı Subai ile buluşacaklar." "Yüzbaşı Subai mi?" dedi Erik. Bu adam, kökü Krallık'ın Batı'ya yaptığı ilk saldırılara kadar uzanan seçkin keşif birliği Krondor Kraliyet Yolbulucuları'nın başıydı. İz bozma ve keşif yapma görevlerini uzun süre önce bırakmışlardı; artık uzun erimli askeri keşifçi ve haber alma subayları olarak hizmet ediyorlardı. "Onları Yolbulucular'a mı verdiniz?"

"Bir anlamda," dedi Calis. Erik, yorgun görünen liderinin yüzünü inceledi. Sanki son günlerde pek uyumamış gibi gözlerinin altında siyah lekeler vardı ve yüzü her zamankinden biraz daha zayıftı. Bunlar, Calis'in birliğinde aylarca ayakta geçen her saniyeyi beraber geçirmemiş biri tarafından fark edilmeyebilirdi, ama Erik için çok fazla şey ifade ediyordu: Calis endişeliydi ve gece geç saatlere kadar çalışıyordu. Erik acı acı gülümsememek için kendini zor tuttu. Calis'in onu olmaması için uyardığı dadı gibi düşünmeye başlamıştı ve ayrıca, fazla çalışma konusunda lideri kadar kendisi de suçluydu.

Calis, "Ulaklara ve keşif süvarilerine ihtiyacımız var," dedi.

Bu Erik için yeni bir terimdi. "Keşif süvarileri mi?" diye sordu.

Tam bir deli işi," dedi Calis. "Atına birkaç azık ve bir matara su yüklersin; ardından düşmanın ileri karakollarının arasından cehennemden kaçıyormuşsun gibi at sürersin, hatlarının arkasına sarkarsın, hayatta kalırsın, ajanlar ve casuslarla buluşursun, bazen birilerine suikast yapar ya da bir kaleyi yakıp kül edersin ve düşmana elinden geldiği kadar zarar verirsin."

"En önemli kısmını unuttun," dedi William. "Hayatta kalmak. Öğrendiklerini geri getirmek, diğer hepsinden önemli…"

"Bilgi," dedi Calis. "Onsuz, körüz demektir."

Erik ani bir berraklıkla, Novindus'a yaptığı iki yolculukta yaşadıkları zorlukların ve iyi adamların kaybının, hayati bilgiyle geri dönmek için olduğunu anladı. Bir şey anladığını düşünüyor, ama daha sonra konu hakkında zihninde daha derin bir değerlendirme belirdiğinde, olayı sadece yüzeysel olarak anlamış olduğunu fark ediyordu Taktik ve strateji bunun gibiydi. William ona yeteneği olduğunu söyleyip duruyordu, ama Erik kendini, sanki gün gibi ortada olanı kaçırıyormuş gibi sık sık aptal gibi hissediyordu.

Erik hafifçe kızararak, "Anlıyorum," dedi. Anladığına eminim," dedi Calis içten bir tonla. William, "Büyük olasılıkla gözcü ya da ulak olarak kullanılacak olmalarına karşın, Hadatileri böyle bir işte kullanacağımız için mutluyuz; keşifçi olarak hizmet etmek için birkaçı yeterince becerikli olabilir" dedi.

"Onları eğitebilirim," dedi Erik, aniden ilgilenerek. "Olabilir. Ama alimizde Doğu'dan gelen Inonialı dağ kolcuları var. Deneyimli binicilerdir."

Erik Darkmoor'da ara sıra Inonialı görmüştü. Kesh ile olan güney sınırının yakınındaki Krallık Denizi'nin sahil şeridindeki Inonia ülkesinden olan esmer, güçlü ufak tefek adamlardı ve dağlarını savunma becerilerinde Hadatiler ve cüceler kadar ateşli olarak biliniyorlardı. Erik onları, Darkmoor'un en iyi şaraplarıyla takas ettikleri mükemmel şaraplar yüzünden biliyordu; şarapları, Darkmoor'da bulunan değişik üzümlerden, genellikle baharat kullanarak ya da çam sakızı veya balla işleyerek, oldukça değerli bir fark yaratan bir şaraptı. Inonialılar, aynı zamanda bilinen en iyi zeytinyağını üretiyordu ve zenginliklerinin ana kaynağı buydu.

"Anladığım kadarıyla," dedi Erik, "Inonialı biniciler yeterli." "Dağlarda," dedi William, yorgunluğu üstünden atmak istermiş gibi ayağa kalkarak. "Yöntemleri, vur-kaç taktikleridir. Çok fazla adamla dolaşmazlar; verdikleri hasarların çoğunu bir düzine ya da daha az akıncıyla yaparlar." Ofisinin karşı tarafındaki bir kitaplığı gösterdi. "O kitaplıkta bölgelerinin Krallık tarafından fethedilmesini anlatan en az bin hikâye var. İstilacılar buraya geldiğinde bize yardımı dokunabilecek birkaç tane pis numaraları var." Gerindi. "Küçük, dayanıklı midilliler sürüyorlar ve onlara bizim daha hızlı atlımızı kabul ettirmek biraz uğraşı gerektirebilir; belki sen onları eğitmek istersin."

Calis sırıtınca, Erik sormadan doğulu dağ savaşçılarının eğitim almaya pek sıcak bakmadığını anladı. "Ama şimdilik," dedi Yüzbaşı, "başka bir grup askerle tepelere geri dönüyorsun." "Tekrar mı?" Erik iniltisini güçlükle bastırdı. "Tekrar," dedi Calis. "Greylock ve Jadow'un, acemi kamplarından çıkan altmış adamı var ve onları eğitmenin senin için bir bebeğe emzirmeyi öğretmek kadar kolay olacağına yemin ediyorlar. Sen, Alfred ve adamlarından altısı onları yarın sabah araziye çıkaracaksınız." William, "Onlara öğretebildiğin her şeyi öğret Başçavuş," dedi.

"Potansiyel onbaşılar için de gözünü açık tut," diye ekledi Calis "Çavuşlara da ihtiyacımız var."

"Peki efendim." Erik ayağa kalktı, selam verdi ve odadan çıkmak için döndü.

Calis, "Erik?" dedi.

"Evet?" dedi Erik kapıda durarak.

"Neden bu gece dışarı çıkıp biraz eğlenmiyorsun? Felaket görünüyorsun. Bunu bir emir olarak düşün." Erik omuzlarını silkti, kafasını iki yana salladı ve "Sen de mükemmel gözükmüyorsun," dedi. Calis gülümsedi. "Biliyorum. Uzun, sıcak bir banyo yapıp erkenden yatacağım."

William, "Gidip bir kız bul, iç ve rahatla," dedi. Erik Şövalye-Mareşalin ofisinden çıkıp kendi dairesine doğru ilerledi. Bütün gün eğitim alanında çalışmıştı ve herhangi bir yere gidecekse, banyo yapıp üstünü değiştirmek istiyordu.

Banyo yapıp temiz bir tunik giydikten sonra, aç olduğunu fark etti ve yemekhaneye gitmeyi düşündü. Seçeneklerini düşündü ve akşam yemeğini şehirde yemeye karar verdi. Erik Lord James'in adamları için, onlara içki içecek ve hiç kimse düşmanın potansiyel ajanlarına hiçbir şey söylemeyeceğinden emin olmak için kendisi tarafından özenle seçilmiş fahişeler bulacak bir yer sağlamak için işlettiği Kırık Kalkan Hanı'na yürümeye karar verdi.

Hava kararıyordu ve Erik hana ulaşana kadar şehir meşaleler ve fenerlerle ışıl ışıl olmuştu. James hanın yerini, subaylarının kontrolünden uzakta olabilmeyi isteyen askerler için olası bir takılma yeri gibi gözükmesi için saraydan yeterince uzakta seçmişti, ama dakikalar içinde saraya ulaşılmasına yetecek kadar da yakındı. Yalnızca Erik, subaylar ve birkaç kişi bu handaki herkesin Dük'ün ajanı ya da çalışanı olduğunu biliyordu.

Erik hana girince Kitty el salladı ve Erik kendisini kıza gülümserken buldu. Kıza Bobby de Loungville'in ölümünü söyleyen kişi kendisi olmuştu ve o zamandan beridir de kıza ara sıra uğruyordu. Kız, habere bir tepki göstermeyerek birkaç dakikalığına izin istemişti, ama döndüğü zaman, hafifçe kırmızı gözleri duygularını ele vermişti. Erik eski hırsızın, kendinden önce başçavuş olan adama âşık olduğundan şüpheleniyordu. Bobby zaman zaman zor, hatta zalim bir adam oluyordu, ama hana geldiğinden beri, genç kıza saygılı bir biçimde davranmıştı.

Erik James'e kızın barda çalışmaktan daha fazlasını yapıp yapmadığını sormuştu, ama Dük sadece, ajanlarından biri olduğu günden beri, kızın çalışmasından memnun olduğunu söylemişti. Erik kızın birincil görevinin, Kırık Kalkan'a girmeye çalışan herhangi bir Şakacı'ya karşı gözlerini açık tutmak olduğunu biliyordu. "Ne haber?"

diye sordu Erik bara ulaştığında. "Pek bir şey yok," dedi Kitty, tezgâhın altından büyük bir maşrapa çekip bira fıçısının musluğundan doldurarak. "Bir yerlerden gelen yalnızca şu ikisi var." Çenesiyle köşedeki masalardan birinde oturan iki adamı gösterdi.

"Kim onlar?" diye sordu Erik, ardından birasından uzun bir yudum aldı. Sadece bu hanın müdavimi olma konusunda kim ne derse desin, diye düşündü, en azından Dük en iyi birayı ve yiyecekleri sunuyordu.

Kitty omuzlarını silkti. "Söylemediler. Ama bana Doğulular gibi geldi. Buralardan olmadıkları kesin." Bir bez alıp tezgâhtaki hayali damlaları silmeye başladı. "Biri çok sessiz, köşedeki esmer olan, ama diğeri ikisine yetecek kadar konuşuyor."

Erik omuzlarını silkti. Han buranın yerel halkı tarafından izinli olan garnizon askerlerinin takıldığı mekân olarak bilinmesine rağmen, zaman zaman birkaç tane yabancı gelirdi ve çalışanlar her zaman casuslara ve muhbirlere karşı dikkatli olsa da, bu yabancıların çoğunun bölgede yasal işi olurdu. Yasal işleri olmayan birkaç kişi, Dük'ün vereceği talimata göre, ya Dük James'in ajanları tarafından takip edilir, ya da sorgulama için bodrum kattaki bir odaya götürülürdü.

Erik etrafa göz gezdirince, askerlere hizmet eden kızlardan hiçbirini göremedi. Kitty'ye göz attı ve şimdilik onunla konuşmayı tercih edeceğini fark etti. "Kızlar gözden uzak mı duruyor?" "Meggan ile Heather bu gece çalışacak," dedi Kitty. "Yabancılar gelince ortadan kayboldular." Erik başını salladı. "Özel kızlar?"

"Bir tanesi buraya geliyor," dedi Kitty. Özel kızlar Dük'ün ajanlarıydı ve bir yabancı, handa çok uzun süre kaldı mı, yabancıyla arkadaşlık etmeye hazır bir tanesi hemen ortaya çıkar ve yararlı olabileceği herhangi bir bilgi edinmeye çalışırdı.

Bobby de Loungville'in pek çok maskesinden biri olduğuna şüphesi olmadığı "Casus Lideri" rolünü kimin üstlendiğini merak ettiğini

farketti. Yüzbaşı Calis'in olmadığı açıktı ve Erik kendisinin olmadığını da biliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kitty.

"Yalnızca," iki yabancıya bakarak, demek üzere olduğu şeyi demedi. "Han sahibimizin personeli hakkında düşünüyordum."

Kitty soru sorar bir biçimde kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Erik omuzlarını silkti. "Zaten beni ilgilendirmez. İnsan çok meraklı olabiliyor."

Kitty dirseklerini tezgâha dayayarak öne eğilip, "Merak, ölüm işaretini üzerime koyan şeydir," dedi.

Erik kaşını kaldırdı. "Şakacılar mı?"

"Söylenti birkaç hafta önce kulağıma geldi. Eski bir arkadaş beni uyardı. Dürüst Adam dönmüş, ya da en azından birileri Dürüst Adam olduğunu iddia ediyor ve Sam Tannerson'ın ölümünün ötesinde bir çeşit dertlere yol açmakla suçlanıyorum."

Tannerson, Roo'ya haraç ödemeden Fakir Mahalle'de iş yapmaması için bir uyarı olarak Kitty'nin ablasını öldüren bir kabadayı ve hırsızdı. Pis bir iş olmuştu ve hem Roo'nun, hem de Kitty'nin, kendilerini Dük'ün korumasına ihtiyaç duyarken bulmalarıyla sonuçlanmıştı.

"Ne tür dertler?"

"Şakacılar'ın önceki lideri Bilge Adam'ın Krondor'dan kaçmak zorunda kalışıyla ilgili bir şeyler." İç geçirdi. "Her neyse, eğer karanlık bastıktan sonra bu handan çıkmaya cüret eder ya da herhangi bir zamanda Fakir Mahalle'ye girersem, öldüm demektir." Erik, "Bu ağır bir yük," dedi.

Kitty, sanki önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Hayat böyle bir şey…"

Erik birasından bir yudum aldı. Kızı inceledi. Kız yakalandığında, kısmen karşı çıkıp, kısmen boyun eğerek Bobby'nin ve onu yakalayan adamların önünde soyunmuştu. Güzel bir kızdı -kıvrak bir vücut, uzun bir boyun ve bütün erkeklerin dikkatini çekecek büyük mavi gözler- ama zordu. Sanki hayat onu en kızgın ateşte şekillendirmiş gibi, yüz ifadesinde belirgin bir sertlik vardı. Erik bunu adlandıramadığı bir şekilde çekici buluyordu. Beyaz Kanat'ta yattığı kızlar, ya da bu handa çalışan oynak ve hafifçe alay eden fahişeler gibi tahrik edici olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Tetikteydi, düşünceliydi ve Erik kızın çok zeki olduğuna karar vermişti.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu kız.

Erik bakışlarını indirdi. Kıza baktığının farkında değildi. "Sana, galiba."

"Burada yaranı kaşıyacak pek çok kız var Erik. Ya da özel bir şeyler istiyorsan Beyaz Kanat var."

Erik kıpkırmızı oldu. Kitty aniden gülmeye başladı. "Yemin ederim çocuk gibisin." Erik, "Bunun için... havamda değilim," dedi. "Yalnızca bir iki içki içip... konuşabileceğimi düşünmüştüm."

Kitty soru soran bir tarzda kaşını kaldırdı, ama bir süre bir şey söylemedi. Sonunda, "Konuşmak mı?" dedi.

Erik iç geçirdi. "Zamanımın çoğunu, bir sonraki emrimi tahmin etmeye çalışan adamları tamamen hazırlıksız yakalamak için izleyip ortalığa bağırarak, ya da Yüzbaşı ya da saraydaki diğer subaylarla toplantılara katılarak geçiriyorum. Sadece," kendini neredeyse "istila" derken bulacaktı, "askerlikle hiçbir ilgisi olmayan bir şeylerden bahsetmek istemiştim."

Eğer Kitty hafifçe duraksadığını fark ettiyse bile, hiçbir şey söylemedi. "Peki ne hakkında konuşmak istersin?" diye sordu kız, bezi kaldırarak.

"Nasılsın?"

"Ben mi?" diye sordu kız. "Eh, her zaman yediğimden daha iyi yemek yiyorum. Uyuduğum zaman elimde bir hançer olmamasına gittikçe alışıyorum; yastığımın altına koyuyorum. Al sana alışmaya başladığım başka bir şey: gerçek bir yatakta uyumak. "Bit ve pire olmaması da iyi bir şey."

Erik aniden kahkahayı koyuverdi. Kitty de ona katıldı. Erik, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Seferdeyken böceklerle uğraşmak kadar can sıkıcı bir şey yoktur."

İki yabancıdan biri bara yaklaştı. "Kıyafetinizden bir asker olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi adam.

Erik başını salladı. "Öyleyim."

Adam samimi bir tarzda, "Bu gece burası oldukça sessiz," dedi. Birçok handa bulundum, ama burası hayat dolu diyebileceğim türden bir yer değil kesinlikle." Erik omuzlarını silkti. "Bazen öyledir. Sarayda olup bitenlere bağlı..." Adam, "Gerçekten mi?" dedi.

Erik Kitty'ye göz atınca kız hafifçe başını sallayıp, "Depoyu kontrol etmem gerekiyor." dedi ve arka kapıdan çıktı.

"Çok yakında büyük bir geçit töreni düzenlenecek." dedi Erik "Kesh'ten, şu sıradan devlet ziyaretlerinden biri için bazı elçiler gelecek. Başteşrifatçı, törene hazırlanması için garnizonu denetleyerek Prens'in Özel Muhafızları'nın Yüzbaşısı'nı deliye döndürdü. Buraya çabucak bir bira içmeye ve arkadaşımla sohbet etmeye geldim; ardından saraya geri dönmeliyim."

Adam boş bira maşrapasına göz attı. "Bir taneye daha ihtiyacım var." Dönüp, "Barmen!" diye bağırdı.

Kitty'den yanıt gelmeyince, adam tekrar Erik'e döndü. "Sence benim doldurmamın bir sakıncası olur mu?"

Erik kafasını iki yana salladı. "Eğer parayı barın üzerine bırakırsan, aldırış etmeyecektir."

"Sana da bir tane ısmarlayayım mı?" diye sordu adam barın arkasına geçerken.

"Arkadaşın ne olacak?" diye sordu Erik, Kitty'nin ikilinin az konuşanı olarak tanımladığı masadaki diğer adamı işaret ederek.

"İdare eder. İş arkadaşımdır." Adam sesini alçaltıp, "Doğrusunu söylemek gerekirse, korkunç derecede sıkıcıdır," dedi. "Sadece ticaret ve çocukları hakkında konuşur." Erik adamla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı.

"Ben evli değilim," dedi yabancı, barın arkasından dolaşıp Erik'e köpüklü bir maşrapa uzatarak. "Adım Pierre Rubideaux. Bas-Tyralıyım." Erik maşrapayı aldı.

"Sağlığına," dedi Pierre, maşrapasını kaldırarak.

Erik bir yudum aldı. "Sizi Krondor'a getiren nedir?" diye sordu.

"İş. Özellikle, liman aracılığıyla Uzak Sahil ile birtakım ticari anlaşmalar yapmak istiyoruz."

Erik gülümsedi. "Sanırım arkadaşımla konuşmak isteyeceksiniz."
"Arkadaşınız kim?" diye sordu Rubideaux.

"Rupert Avery. Acı Deniz Şirketi'nin sahibidir. Krondor'da ticaret yapmak istiyorsanız, ya Roo ya da Jacob Esterbrook ile iş yaparsınız. Kesh için Esterbrook, Uzak Sahil içinse, Roo ile konuşmanız gerekir." Erik birasından büyük bir yudum daha aldı. Biradan sonra hafif bir acılık hissetti ve kaşlarını çattı. İlk birasının bozuk olduğunu hatırlamıyordu. "Aslında, ben de Rupert Avery'yi arıyordum," dedi adam. Diğer adam, Pierre'e bakıp başını sallayarak ayağa kalktı.

"Zamanı geldi," dedi. "Gitmemiz gerekiyor."

"Pekâlâ Erik von Darkmoor, bilemeyeceğin kadar zevkliydi." Erik güle güle diyecekti ki, birden kaşlarını çattı. "Sana tam adımı söylemedim..." diye başladı. Aniden, sanki birisi kızgın bir hançer saplamış gibi midesini bir acının yırttığını hissetti. Uzanıp yabancının tuniğinin yakasına yapıştı.

Adam sanki bir bebeğin elini çekiyormuş gibi kolaylıkla Erik'in elini uzaklaştırdı. "Sadece birkaç dakikan var Erik, ama o dakikaların uzun sürecek; güven bana."

Erik ileri doğru bir adım atmaya çalışınca, bacaklarının güçten kesildiğini hissetti. Şakakları zonklamaya ve gözleri kararmaya başladı. Kitty'nin hana girdiğini zar zor fark etti. Kızın sesi uzaktan geliyordu ve söylediği çoğu şeyi anlayamıyordu, ama bir adamın, "Yakalayın şunları!" diye bağırdığını duydu.

Karanlık her yeri doldururken, bir ışık tünelinden yukarı doğru bakıyordu. Vücudu, sanki bütün eklemleri içeride şişiyormuş gibi yanıyordu. Kollarında ve bacaklarında kızgın acı dikenleri dolaşıyordu ve kalp atışları, sanki kalbi 'göğsünden çıkmaya çalışıyorum', der gibi gittikçe hızlanıyordu. Erik kaslarının, ayakta kalma emrine itaat ederek gerildiğini hissederken yüzünden ve vücudundan ter boşalıyordu. Karanlık tünelin sonunda Kitty'nin yüzü belirince, kızın adını söylemeye çalıştı, ama dilini hareket ettiremedi ve acı nefes almasını neredeyse imkânsız hale getirdi.

Karanlık basarken duyduğu son şey tek bir kelimeydi: "Zehir."

"Yaşayacak," dedi birisi, Erik kendine gelmeye başlarken. Gözlerini açınca beyninde, inlemesine yol açan bir acı patlaması oldu. Kendi sesi acısını ikiye katladı ve ikinci kez inlememek için kendini zor tuttu. Bütün vücudu ağrıyor ve eklemleri yanıyordu.

"Erik?" dedi bir kadın sesi ve Erik sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Gözünün önünde garip bulanık şekiller uçuşuyordu ve gözlerine söz geçiremiyordu, bu yüzden gözlerini kapadı.

Başka birisi, Roo, "Beni duyabiliyor musun?" dedi. "Evet," demeyi başarabildi Erik çatlak bir sesle. Birisi dudaklarının üstüne ıslak bir bez koyunca Erik dudaklarını yaladı. Nem işe yarıyor gibiydi, bu yüzden bezi emmeye başladı. Ardından birisi ona bir fincan su verirken, başka birisi içebilmesi için kafasını kaldırdı.

"Sadece bir yudum," dedi kadın. Erik bir yudum aldı ve gırtlağı daha önce hiç hatırlamadığı kadar acımasına rağmen, kendini yutkunmaya zorladı. Ağzına ve boğazına geri dönen nem, birkaç saniye içinde rahatsızlığını azalttı.

Erik bir yatakta olduğunu fark edince gözlerini kırpıştırdı. Başında duranlar Kitty, Dük James, Roo ve Calis idi. Görüş alanının ucundaki başka bir şekil güçlükle görülebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Erik, boğuk bir sesle.

"Zehirlendin," dedi Roo.

"Zehirlendim mi?" dedi.

Dük James başını sallayarak, "Henri Dubois," dedi. "Bas-Tyralı bir zehirleyicidir. Rillanon'dayken yaptığı bir işe tanık olmuştum. Onu bu kadar batıda görmeyi beklemiyordum."

Etrafa göz atan Erik, hanın arka odasında olduğunu tahmin etti Diğerlerinin arkasında hangi düzenden olduğunu bilmediği bir rahip duruyordu.

"Neden?" diye sordu Erik. Odadaki herkesin, gelecek istiladan haberi olduğunu tahmin etmesine rağmen, Lord James'in sır olarak saklamak isteyeceği herhangi bir şeyi ele vermek istemiyordu. "Önümüzdeki sorunla bir ilgisi yok," dedi Calis. Anlamlı bir şekilde rahibe bakınca, Erik adamın tamamen güvenilir biri olmadığını anladı.

"Kişisel bir mesele," dedi Lord James.

Erik bir an için, Dük'ün neyi kastettiğinden emin değildi, ardından ne demek istediğini anladı. "Mathilda," diye fısıldadı. Tekrar yatağa gömüldü. Erik ve Roo'dan intikam almaya yemin etmiş babasının dul eşi, öldürdüğü üvey kardeşinin annesi, onlardan kurtulması için birisini göndermişti.

Sırada Roo vardı," dedi Erik.

Mantıklı," dedi James.

"Öteki adam kimdi, sessiz olan?" diye sordu Erik, James dik oturmasına yardım ederken.

Midesi bulanmaya, başı zonklamaya ve gözü sulanmaya başladı ama bilincini kaybetmedi. "Bilmiyoruz," diye yanıtladı Calis. "Biz Henri Dubois'i yakalarken handan çıkmayı başardı." "Adamı yakaladınız mı?" diye sordu Erik. "Evet" diye yanıtladı James. "Dün gece." Kitty'yi gösterdi. "Adamların bazılarını getirmek için handan çıktığı, ardından döndüğünde seni yerde gördüğü zaman, hemen neler olduğunu tahmin etmiş. En yakın tapınağa koşmuş ve seni iyileştirmesi için bir rahip getirmiş."

"Yarı sürükleyerek, demek istiyorsunuz," dedi adını bilmediği rahip ve gülümsedi. "Adamlarım Dubois'i saraya götürdü ve bütün gece sorguladık. Onu senin peşinden Darkmoor Baronunun dul eşinin gönderdiğinden eminiz." James bir kaşını kaldırıp başıyla rahibi gösterdi.

Erik hiçbir şey söylemedi. James'in karısı Leydi Gamina'nın, zihinleri okuyabildiğini biliyordu, bu yüzden suikastçıyı kimin gönderdiğinden emindiler. İtiraf etmesi gerekmiyordu.

Rahip, "Dinlenmelisin," dedi. "Vücudunu zehirden temizleyen büyü, gördüğün zararı iyileştirmedi. En azından bir hafta yatak istirahati ve hafif bir diyet yapmalısın." "Teşekkür ederim, Peder?" diye başladı Erik.

"Peder Andrew," diye yanıtladı rahip. Başıyla Dük'e selam verip başka bir şey söylemeden ayrıldı.

Erik, "Garip bir rahip," dedi. "Kıyafetini çıkaramadım."

"Çıkarsaydın bunu garip bulurdum Erik," diye karşılık verdi Dük kapıya doğru ilerlerken.

"Andrew Banath düzeninin rahibidir. Tapınakları bu hana çok yakın."

Hırsızlar tanrısı, çoğu vatandaş tarafından sıklıkla tapınılan bir tanrı değildi. Aslında evleri korumak için küçük adakların sunulduğu iki dini bayram vardı, ama genellikle tapınağı ziyaret edenler halk arasında 'tehlikeli yol' olarak anılan yolu tutmuş suçlulardı. Şakacılar Loncası'nın, yıllık gelirinin onda birini tapınağa gönderdiğine dair söylentiler vardı.

James. "Şimdi gidiyorum," dedi. "Birkaç gün burada kaldıktan sonra, senin için orduya aldığımız küçük mutlu caniler grubunu dağlara götürüp bilmeleri gereken şeyleri öğretmek zorundasın." Erik odaya göz attı. "Burası neresi?" "Benim odam," dedi Kitty.

"Olmaz," dedi Erik, kalkmaya çalışarak. Harcadığı güçten dolayı neredeyse bayılıyordu. "Biraz soluklandıktan sonra saraya dönerim,"

Calis gitmek üzere döndü. "Burada kal."

"Daha kötüleriyle de uyudum," dedi Kitty. "Yerdeki ot şilteye aldırış etmem." Erik itiraz etmeye çalıştı, ama yorgunluk gözlerini açık tutmasını zorlaştırıyordu.

Calis'in Kitty'ye bir şeyler söylediğini duydu, ama ne olduğunu anlayamadı. Gece boyunca, birkaç dakikalığına vücudunu bir ürperti kapladı, ta ki sıcak bir vücudun yatağa süzülüp güven verici kollarının dolandığını hissedene kadar. Ama sabah uyandığında yalnızdı.

Erik sessizce at sürüyordu. Yatakta geçirdiği birkaç günden ve at sırtında geçirdiği bir haftadan sonra gücü yavaş yavaş yerine geliyordu. Krondor'dan ayrıldıklarından beri, adamlara kök söktürme işini Alfred'e bırakmış, Alfred de Nolan adındaki başka bir onbaşıya bir talimat vermekten fazlasını yapmamıştı. İstihkâmları yalnızca bir ya da iki kere incelemişti. Jadow ve diğer çavuşlar Krondor'da işleri başındaydı. Her gece kamp kuran adamlar, Kesh Lejyon çadırlarını kurmada ustalaşıyordu. Emir verildikten bir saat sonra, savunma kazıkları ve içeri girip dışarı çıkmak için hareketli kapıları olan ufak bir istihkâm dikilmiş oluyordu. Erik, hepsinin adını hatırlayamasa da adamları gittikçe tanıyordu. Çoğunun önlerindeki savaşta öleceğini biliyordu. Ama Calis ve James, bu özel birlikler için doğru adamları seçme konusunda mükemmel bir iş çıkarıyordu. Önündeki adamlar sert ve kendine güvenilir adamlardı ve Erik, dağ yaşamının ayrıntılarını öğrenir öğrenmez, gerektirirse, bu dağlarda kendi başlarına aylarca yaşayabilme yetilerine sahip olacaklarını tahmin ediyordu.

Erik Ravensburg'deki yaşamından bildiklerini düşündü: rüzgâra göre yağmurun geliş yönünü tahmin etme, görmeden önce ani bir fırtınayı sezme ve böyle bir fırtınada ortaya çıkmanın tehlikeleri. Erik'in büyüdüğü handan yalnızca birkaç kilometre ötede, geceyi soğukta geçirdiği için ölen birden fazla yolcu görmüştü. Kış hızla yaklaştığı için kuzeyden esen rüzgâr soğuktu. Erik'in aklına çocukken buldukları tüccar geldi; adam, pelerinini vücuduna sararak bir ağacın altına sığınmaya çalışmış, ama geceleyin rüzgâr vücudunun bütün ısısını emmiş ve sanki bir buz kalıbına koyulmuş gibi onu öldürmüştü.

Çoğu kısmını avcıların ve birkaç çobanın kullandığı ve kabaca, Krondor'dan Ylith'e uzanan Kral'ın Yolu ile aynı rotayı takip eden, ama Prens'in şehrinden yaklaşık seksen kilometre sonra kuzeydoğuya dönen ufak bir dağ patikasında ilerliyorlardı. Biri batıya dönüp sonunda Şahin Kovuğu'na ve Sorgulayıcının Bakışı'na varan, daha küçük diğeri de kuzeydoğuya Dünyanın Dişleri'ne ve Kuytu Ormana uzanan yol ayrımına kadar birkaç küçük köy vardı. Bu

büyük dağların eteklerinde ve çeşitli otlak, vadi ve orman parçalarında, Krallık sınırlarındaki en tehlikeli ve en bilinmeyen bölgelerin bir kısmı yel alıyordu.

Doğal ticaret rotaları, tarım alanları ve insanları oraya çekecek madeni zenginlikler olmadığı için, kader Krallık vatandaşlarını o bölgelerden uzak tutmuştu. Erik hiç kimseye sormadan, acemileri daha önce gittiklerinden daha uzağa götürmeye karar vermişti. Krallık'ın kuzeyi hakkında daha fazla şey bilinirse, Zümrüt Kraliçe'nin ordusu geldiğinde hoşa gitmeyen sürprizlerin daha az olacağına dair bir sezisi vardı.

Alfred sanki aklını okumuş gibi atını yanına sürdü ve "Eğitim içi biraz fazla uzağa gidiyoruz, değil mi Erik?" dedi.

Erik başını salladı. Uzaktaki bir geçidi gösterdi. "Bu yönde beklenmedik bir grup Kara Kardeş'e rastlamamamız için oraya bir grup keşifçi gönder. Bu gece kamp kurmak için bir yer baksınlar. Etrafa göz attıktan sonra sessizce, "Av partisi yarın," dedi. "Bakalım kendi yemeğini bulmayı kimler biliyor."

Alfred titredi. "Burası kamp yapmak için soğuk bir yer." "Kuzeye gitmeye devam ettikçe daha da soğuyacak." Alfred iç geçirdi. "Evet Başçavuş."

"Ayrıca," dedi Erik, "neredeyse istediğim yere geldik." "Peki bu haberi paylaşacak havanda mısın Başçavuş?" diye sordu Alfred.

"Hayır," dedi Erik.

Onbaşı Alfred uzaklaşırken Erik gülümsemesini bastırdı. Yaşlı onbaşı, tanışmalarından önce on beş yıl boyunca Darkmoor'daki garnizonda Erik'in babasına hizmet etmişti. Yirmi ikisindeki Erik'ten çok daha büyüktü. Aynı zamanda, üvey kardeşinin Prens'e gönderdiği adamlara eşlik etmek amacıyla ilk seçtiklerindendi ve ardından Erik'e katılıp da o yolculuğu beraber yaptıkları birkaç kişiden biri olmuştu. Erik şartlar yüzünden Alfred'i üç kere dövmek

zorunda kalmıştı. İlki Alfred Erik'i Wilhelmsburg'deki bir handa görüp tutuklamaya çalıştığında olmuştu. İkincisi, Erik ve Jadow Shati'nin komutasında gördüğü eğitimin ilk haftasında olmuştu; üçüncüsü de, kendine çok güvendiği bir zamanda, sonunda genç çavuşun hakkından gelebileceğini düşündüğünde olmuştu. Ardından uzaktaki kıta Novindus'a yolculuk yapmışlardı ve o yolculuktan sağ kurtulan insanlardan ikisiydiler. Artık Erik adama hayatı pahasına güveniyordu ve Alfred'in de aynı şekilde düşündüğünü biliyordu.

Erik askerlerin arasında oluşan garip bağı düşündü. Diğer türlü kendilerine bir yararı olmayacak adamların hizmet ettikten sonra, birlikte ölümle yüzleştikten sonra kardeş gibi hissetmelerini... Kardeş kavramını düşününce, James'in, Erik'in üvey kardeşinin annesini, onu öldürtmeye çalışmaktan vazgeçilip geçiremeyeceğini merak etti. Erik, eğer bunu biri yapabilirse, onun Lord James olacağını düşündü.

Adamlar ilerlerken Erik önlerindeki savaşı düşündü. Lord James'in, Şövalye-Mareşal William'ın ve Prens Patrick'in planlarını bilmiyordu, ama ne olabilecekleri hakkında tahmin yürütmeye başlıyordu. Ve tahmin yürütmeye başlamaktan memnun değildi. Neyin gelmekte olduğunu çoğu insandan daha fazla biliyordu, ama zaferin bedelinin ne olabileceği hakkında endişeleri vardı ve atını küçük patikadan aşağı sürerken, adamlardan birinin, "Keşifçiler geliyor!" dediğini duydu.

İleri gönderilen dört adamdan biri Erik'in önünde yürüyen adamları geçip Başçavuş'un önünde durdu. Adı Matthew idi ve "Duman Çavuş!" derken nefesini toparlamaya çalışıyordu. Dönüp gösterdi. "Uzaktaki tepede. Sanırım yaklaşık bir düzine ateş var."

Erik uzaktaki tepeye bakınca, bu mesafeden kolaylıkla yer sisiyle karıştırılacak alçakta asılı duran dumanı gördü. "Diğer keşifçiler nerede?"

Asker nefes nefese, "Mark ileri doğru devam etti, Wil ve Jenks dumanı ilk gördüğümüz yerde kaldı," dedi. Bir an yanaklarını şişirip

nefesini koyuverdikten sonra "Ve sanırım Jenks şu sıralarda ilerliyor olmalı," dedi.

Erik başını salladı. Potansiyel olarak düşman olabilecek askerlerle karşılaştıklarında uygulanan standart yöntemdi bu. Keşifçiler, potansiyel pusuları araştırmak için yolun iki tarafında da çiftler halinde ilerleyerek, kampı her zaman ana gruptan bir saat önce terk ederdi Eğer herhangi bir olası düşman gözlenirse, emirler bir adam ileriyi keşfederken, diğerinin dönmesi doğrultusundaydı. Eğer ileri keşifçiler hemen dönmezse, ilkinin ölüp ölmediğini, yakalanıp yakalanmadığını ya da düşmanı gözleyip gözlemediğini anlamak için bir ikincisi gönderilirdi. Eğer sonuncusu olursa, ileri keşifçi, gözleme devam edilebilmesi için yanına eşi geldiği an, en son istihbaratı getirmek için geri dönerdi.

Erik başını salladı ve bu adamları süvari olarak eğitiyor olmayı diledi. O eğitim gelecek ay başlatılacaktı, ama şu anda hızlı hareket edebiliyor olmayı dilerdi.

Erik işaret verip, "Yalnızca el işaretleri!" dedi.

Arkadaki adamlar dönüp baktıktan sonra, sessiz emri iletmek için diğer askerlerin omuzlarına vurmaya başladı. Alfred emrin aktarıldığını işaret edince Erik başını salladı. O keşif kolundaki ileri keşifçinin yanına giderken, Alfred'e adamları sıraya sokmasını işaret etti. Biri sağda, diğeri solda olmak üzere, kanatlarda iki grup istediğini ve olağandışı bir şeye hazır olmalarını işaret etti.

Erik keşifçiye öne geçmesini işaret etti ve atını adamın peşinden sürdü. Adam uygun bir hızla koşmaya başladı, Erik de peşinden gitti. Yaklaşık yarım saat ilerledikten sonra, Erik'in, ileriyi gözleyen keşifçilerinden ilkiyle karşılaştılar. Adam elini kaldırınca Erik atından indi. Kısık sesle, "Jenks'ten ya da Mark'tan hiçbir iz yok Çavuş," dedi.

Erik dizginlerini Matthew'a vererek başını salladı. Wil'e onunla gelmesini işaret etti ve yol boyunca ilerlemeye başladılar. Kısa bir

süre göz atan Erik, uzaktaki bir tepeye yayılmış ateşlerden çıkan dumanları açıkça görebiliyordu.

Yolda dört yüz metre daha ilerledikten sonra durdu. İleride bir şeyler yolunda değildi. Dinledi, ardından bu dar geçidin her tarafından sesler yankılanırken, ilerisinin sessiz olduğunu fark etti. Wil'e yolun diğer tarafından ilerlemesini işaret ettikten sonra kendi tarafındaki çalıların arasında ilerlemeye devam etti.

Erik, sık bitkilerin arasında yolunu dikkatle seçtiği için yavaş ilerliyordu. Kayalık yamaçtaki ağaçlar, aralarında nispeten açık nokta bırakarak kümeler halinde duruyordu. Böyle bir açıklığın kenarında Erik yolun diğer tarafındaki Wil'i gördü. El işaretleriyle, Wil'e doğru yakın dolaşıp ağaç kümesine yolun daha uzak bir noktasından yakınlaşmasını işaret etti. Sessizce izleyip bekledi. Wil tekrar ortaya çıkmayınca, Erik keşifçileri yakalayanların nerede gizlendiğini anladı. Erik etrafını inceledi eğim aşağı biraz daha ilerlemeye karar verdi.

Yakınına saklandığı ağaçların kenarından uzaklaştı ve birkaç kez hafifçe kaydıktan sonra, kurumuş bir dere yatağına indi. Bu dar geçidin bir sonraki yağmurda dolacağını biliyordu, ama şu anda bu dağlarda yağan son yağmuru ona hatırlatırcasına ayağının altındaki toprak sadece bir parça nemliydi.

Dumanın kokusu artık iyice artmıştı ve Erik şu anda yanmakta olana yakın olan başka kamp ateşlerinin de olduğunu biliyordu; burada bir gece önce başka bir birliğin kamp bozduğundan şüpheleniyordu. Erik'i tanıdık bir koku karşılayınca yokuştan yukarı göz attı. At pisliklerini saklamak için iyi iş çıkarılmıştı, ama hayvanlarla büyümüş birisi için bu koku karıştırılamazdı. Hayvanlar, keşifçilerinin ortadan kaybolduğu açıklığın biraz ilerisine bağlanmıştı. At sidiğinin havada bıraktığı keskin koku ertesi gün gitmiş olacaktı.

Erik keşifçisinin gözden kaybolduğu yolun ters tarafına ilerledi ve dinlemek için durdu. Yakınlarda, sanki hayvanlar uzaklaştırılmış ve şu andaki işgalciler ayrılana kadar geri dönmeyeceklermiş gibi, bir kez daha ölü bir ses noktası vardı.

Erik, eğimin aşağı olduğu taraftan bir sonraki ağaçlar korusuna ulaşarak çalının kenarına geldi ve yola doğru ilerlemeye başladı. Birden birisinin onu izlediğini anladı.

Genç yaşına rağmen, çok fazla savaş deneyimi vardı ve saldırılmak üzere olduğunu biliyordu. Yana yuvarlandı ve az önce durduğu yere bir vücut indi.

Kurbanının beklediği yerde olmamasına rağmen, adam yumuşak bir biçimde ayaklarının üstüne indi ve dönerken. Erik beklenilmedik olanı yaptı. Geri yuvarlanıp adamı hızla aşağı çekip üstüne çıktı.

Erik'in karşılaştığı birkaç adam kendisi kadar güçlüydü, bu yüzden ayağa kalkmaya çalışırken, rakibinin tepesinde dikiliyor olmasındansa, ikisinin de yerde olmasını daha güvenli buluyordu.

Erik adamı yana yuvarlayıp üstüne çıktı.

Rakibi güçlü ve hızlıydı, ama Erik çok geçmeden adamın bileklerini yakalamıştı. Adamın elinde silah olmadığını görerek, bir bileğini bırakıp adama vurmak için elini geri çekti, ama adamı tanıyınca duraksadı. "Jackson?" Asker, "Evet Başçavuş," dedi.

Erik adamın üstünden inip ayağa kalktı. Asker Prens Patrick'in özel Muhafızlarından biriydi. Ama sarayda giydiği resmi üniforma ya da günlük eğitim kıyafeti yerine, koyu yeşil tunik ve pantolon giyiyor, deri bir göğüs zırhı ve yuvarlak metal miğfer takıyor ve kısa hançer taşıyordu.

Erik elini uzatıp muhafızın ayağa kalkmasına yardım etti. "Burada neler döndüğünü bana söylemek ister misin?" başka birisi, "Hayır, istemez," dedi.

Erik sesin geldiği yere bakınca tanıdık bir yüz gördü: Krondor Kraliyet Yolbulucuları'ndan Yüzbaşı Subai.

"Yüzbaşı?"

Başçavuş," dedi subay. "Biraz rotanızın dışına çıkmışsınız, öyle değil mi?"

Erik adamı inceledi. Uzun boylu ve zayıftı. Güneşten kararmış yüzü siyah deriye benziyordu. Erik o kadar da yaşlı olmadığını düşünmesine rağmen, kaşları ve saçları griydi. Aslen Keshli olduğuna dair söylentiler vardı ve çok iyi bir kılıç kullanıcısı ve mükemmel bir okçuydu. Ama Yolbulucular'ın çoğu gibi, garnizonla ya da Calis'in Kartalları ile karışmak değil, kendi içlerinde kalmaya meyilliydi.

"Prens Patrick, yeni birliğimi eğitmemi söyledi ve ben de onları Krondor'un hemen dışına çıkarmak yerine daha zorlu topraklarda dolaştırmayı düşündüm." Çenesiyle uzaktaki dumanı gösterdi. "Sizin ateşlerinizden mi çıkıyor Yüzbaşı?"

Adam başını salladıktan sonra, "Pekâlâ, istiyorsan adamlarını kuzeye götür, ama bu tarafa gelme Başçavuş," dedi.

"Neden Yüzbaşı?"

Adam durdu ve "Bu bir rica değildi Başçavuş," dedi. "Bir emirdi."

Erik komuta zinciriyle tartışmaya yatkın değildi. Bu bazı soyluların kiraladığı paralı bir asker değildi, Prens'in ordusunun Calis'inkine denk bir rütbedeki bir Şövalye-Yüzbaşısı'ydı. Erik, Bobby de Loungville'in bu durumda zekice sert bir yanıt verebileceğini düşündü, ama Erik'in düşünebildiği tek şey, "Evet efendim," oldu.

Subai, "Keşifçilerin şurada," dedi. "Biraz pratik yapmaya ihtiyaçları var."

Erik yolu geçti ve bir çift başka askerin Wil, Mark ve Jenks'in başında nöbet tuttuğunu gördü. Adamları rahatsızlık vermeyecek bir tarzda bağlanmıştı. Erik iki muhafıza göz attı ve bir tanesinin bir Yol-bulucu, ötekinin de Prens Patrick'in Özel Muhafızları'ndan biri olduğunu gördü.

"Çözün onları," dedi Erik ve iki muhafız söylenileni yaptı. Üçlü tutsak edilmelerinden dolayı açıkça gergin bir biçimde yavaşça ayağa kalktı, ama iki muhafız silahlarını geri verirken biraz rahatladılar.

Wil tam bir şeyler söyleyecekken Erik elini kaldırdı. Belli belirsiz bir ses duydu ve sesi tanıdı, ardından bir tane daha duydu ve bir üçüncü daha. "Gelin," diye emir verdi adamlarına.

Yolbulucular'dan iyice uzaklaştıktan sonra, Erik, "Üstünüze ağaçlardan mı atladılar?" diye sordu. Mark, "Evet Başçavuş," dedi.

Erik iç geçirdi. Neredeyse kendisi de aynı şekilde yakalanıyordu "Eh, yukarı daha sık bakın o halde."

Adamlar azar işiteceklerini ya da kendilerini yakalattıkları için Erik'in kızacağını bekliyordu, ama Erik'in aklı başka yerdeydi.

Prens Patrick'in bu kadar uzaktaki dağ sıralarında, Yolbulucular ve onların garip Yüzbaşı'larıyla birlikte çalışan seçkin korumalarının varlığını düşündü. Ama daha garibi, bütün haritaların yol olmadığını söylediği uzaktaki dağ sırtlarında bu kadar çok adamın varlığı ve en garibi de Erik'e taşınan zayıf seslerdi. İkincisini tanıması daha uzun sürdü, ama ağaçları deviren balta sesleri olduğunu biliyordu. Balta ve keski seslerini, çocukluğundan iyi bildiği ilk ses kadar çok duymamıştı: bir örsün üzerindeki demiri döven çekiç sesleri.

Arkada kalan keşifçinin beklediği dağ sırtlarından ayrılırken, Wil cesaretini toplayıp, "O herifler orada ne yapıyor Başçavuş?" diye sordu.

Erik düşünmeksizin, "Yol açıyorlar," dedi. "Dağlarda mı?" diye sordu Wil. "Neden?" Erik, "Bilmiyorum, ama öğrenmeye niyetliyim," dedi.

Asıl sorun, Erik'in bu kadar uzaktaki dağ sırtlarında neden bir yol açıldığına dair iyi bir fikrinin olması ve yanıttan hoşlanmamasıydı.

-3-
QUEG

Roo kaşlarını çattı.

Krondor Dükü evlerine girerken, Karli yüzünde açık bir şaşkınlık ifadesiyle kenarda duruyordu.

Karli, Lord James ile Roo'nun Acı Deniz Şirketi'nin kuruluşuyla birlikte gösterdiği başarıdan dolayı düzenlediği galada daha önce bir kere daha karşılaşmıştı. Kapının dışında bir araba bekliyordu. Bir tanesi ucundan dukalık sancağının sarktığı bir mızrak taşıyan dört atlı muhafız, atlarının dizginlerini tutarak bekliyordu. "İyi akşamlar Bayan Avery," dedi Dük. "Beklenmedik ziyaretim için özür dilerim, ama kocanızı bir süreliğine ödünç almak zorundayım." Karli'nin neredeyse dili tutulmuştu, ama, "Ödünç almak mı?" demeyi başardı.

Dük James gülümsedi ve kadının elini tutup hafifçe sıktı. "Zarar görmemiş bir halde size teslim edeceğime söz veririm."

Roo, "Konuşacak mıyız?" diye sordu. Çalışma odasını gösterdi.

Dük, "Öyle sanıyorum."

Dük pelerinini çıkardı ve kapıdakinin kim olduğuna bakmaya gelen şaşırmış hizmetçiye uzatıp onun ve Karli'nin yanından geçti.

Roo çalışma odasının kapısını kapadı. "Bu zevki neye borçluyum?" diye sordu.

James Roo'nun masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdu, "Kapıda beni gördüğün zamanki yüz ifadenden, hissettiğinin zevk olduğunu sanmıyorum." Roo, "Eh, evimize yatma vaktinden birkaç dakika önce habersiz bir şekilde sık sık bir Krondor Dükü gelmiyor," dedi.

"Geldiğimi haber verip ev halkını yaygaraya verme telaşı olmadan da yapabilirim. Bütün komşuların davet edildiği büyük bir akşam yemeğine daha ihtiyacım yok," dedi James. "Doğrusunu istersen, buranın yakınındaki evlerde oturanları tanırım, ama ilgi çekici bir konuşma yapabileceğim birkaç kişiden birisin."

Roo şüpheli görünüyordu. "Gece burada kalmak ister misiniz Lordum?" "Teklifin için teşekkür ederim, ama yolculuğuma devam etmeliyim. Dul Barones ve oğluyla konuşmak için senin memleketine gidiyorum. Erik'i öldürmesi için suikastçılar gönderdi."

"Haberim var," dedi Roo. "Aynı zamanda suikastçıyı gözaltına aldığınızı da öğrendim." "Evet," dedi Dük. Yorgun görünüyordu ve son günlerde çok fazla uyumuyormuş gibiydi, ama gözleri yine de tetikteydi ve bir süre Roo'nun yüzünü inceledi. "Onun icabına bakıldı. Ama diğer adam hala dışarılarda bir yerlerde ve eğer sadece Barones Mathilda'nın ayakçısıysa, şimdiye kadar Darkmoor'a dönmüştür ve Barones belki başka planlar yapıyor olabilir. Seninle Erik için planlarım var, bu yüzden sizi öldürmesini engellemek için onu görmeye ben gidiyorum," dedi. Ardından, tamamen ciddi bir şekilde, "Ben aksini söylemedikçe ikiniz de ölemezsiniz," diye ekledi Roo arkasına yaslandı. Dük aklındakini söylemeden söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Roo, güç ve servetle neredeyse görülmedik bir şekilde yükselmesinde James'e birkaç tane ciddi iyilik borçlu olduğunu biliyordu ve James'in o iyiliklerden birinin karşılığını istemeye geldiğinden enindi. Erik'in ve onun güvenliğini kendi gözleriyle görmek için şöyle bir uğramayacağını biliyordu.

Bir anlık bir sessizliğin ardından James, "Bir içki içebilirim," dedi.

Roo kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim," dedi sandalyesinden kalkarak. İki tane kristal kadeh ve Karli'nin pek çok bahçesinden birine bakan bir pencerenin yanındaki duvarın içine yapılmış bir dolaptan, kadehlere yaraşır bir sürahi pahalı konyak çıkardı. Kadehleri doldurduktan sonra birini Dük'e verdi.

James bir yudum alıp beğenerek başını salladı.

Roo sandalyesine döndüğünde Dük konuşmaya başladı. "Senden bir iyilik rica edeceğim."

Roo şaşırmıştı. "Gerçekten ciddiymiş gibi görünüyorsun." "Öyleyim. İkimizde bana çok şey borçlu olduğunu biliyoruz, ama senden gitmeni isteyemem."

"Nereye?"

"Queg'e."

"Queg'e mi?" Roo gerçekten şaşırmıştı. "Neden?" James, sanki Roo'ya ne kadarını söylemesi gerektiğini tartıyormuş gibi bir süre durdu. Sesini alçalttı. "Karanlık Boğazı'nı geçtiğinde Zümrüt Kraliçe'nin filosuyla yapacak çok işimiz olacak. Nicky'nin onları yarı yoldayken vurmakla ilgili bazı fikirleri var, ama bunu yapmak için Uzak Sahil'deki donanmamızın büyük bir kısmına ihtiyaç var. Bu, düşman Acı Deniz'deyken, Özgür Şehirler ile Ylith'ten gelen nakliye gemilerimizi koruyamayacağımız anlamına gelir."

"Queg ile gemilerimize saldırmaması için anlaşma yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi James. "Gemilerimizi, korumaları için değil Queg savaş gemileri kiralamak için bir anlaşma yapmanı istiyorum." Roo parlak ışığa yakalanmış baykuş gibi baktı. Ardından güldü.

"Onları oyuna getirmek istiyorsun."

"Özetle, evet." James konyağını yudumladıktan sonra sesini alçaltıp, "Bir de ateş yağı istiyoruz," dedi. "Çok miktarda."

"Satarlar mı?"

James içkisini yudumladı. "Hemen, hayır. Ama yağın nasıl yapıldığını Armengar'ın düşüşünden beri bunu bildiğimizi biliyorlar. Bizde olmayan şey, üretim tesisleri… Ajanlarımız çok stokları olduğunu

söylüyor. En azından beş bin fıçıya ihtiyacım var. On bin daha da iyi olur."

"Bu bayağı bir yıkım demek," diye fısıldadı Roo. "Neyin geldiğini biliyorsun Roo," diye karşılık verdi Dük, aynı ölçüde kısık bir sesle.

Roo başını salladı. Krondor'da, o uzaklıktaki bir kıtaya yolculuk edip de, Zümrüt Kraliçe tarafından masumların üzerine yağdırılan yıkımı ilk elden gören yalnızca bir tüccar vardı. Ama Queg ile daha iyi bağlantıları olan başka tüccarlar vardı. "Neden ben?"

"Oldukça meraklısın Roo Avery. Yükselişinin haberi Roldem'den Günbatımı Adaları'na kadar yayıldı ve meseleyi halletmen için o merakına güveniyorum." "Ne meselesi?" diye sordu Roo.

James kadehini Roo'nun masasına koydu. "Queg'in pek çok ilginç ve kendine özgü yasası var ve bunlardan en ufağı, o küçük çılgın İmparatorluk'ta vatandaş olmayanların yasal hakları olmadığı basit gerçeğidir. Eğer Quegli bir hamin olmadan Queg toprağına ayak basarsan, etrafına ip geçirebilecek ve onu orada tutacak kadar güçlü ilk Queglinin malı olursun. Hayatını kurtarmak pahasına bile ona direnirsen, bu bir vatandaşa hakaret etmek olur." Kürek çekme hareketi yaptı. "Uzun süreli okyanus yolculuklarıyla aran nasıl?"

"Ne kadar uzun?"

Duyduğumuz en kısa ceza yirmi yıl." Roo iç geçirdi. "Nasıl bir hami bulabilirim?"

"İşin beceri isteyen kısmı da bu," dedi James. "Son zamanlarda Queg ile ilişkilerimiz gergin. Bizim bakış açımızdan, çok fazla kaçakçılık ve saldırı, onların bakış açısındansa onların okyanusunu kullanıp çok az ödeme yapıldığı için. Temsilciler kurulumuz saraylarından dört yıl önce kovuldu ve bir başkasının kurulabilmesi epey bir zaman isteyecektir."

"Zor gözüküyor," dedi Roo.

"Öyle. Ama Quegliler hakkında bilmen gereken bir şey var. Hükümetleri iki amaç için çalışır: düzeni -köylüleri baskı altında tutarak- korumak ve adayı savunmak. Gerçek güç zengin tüccarların elindedir. En eski aileler, yönetim grubu olan İmparatorluk Senatosu'nda kalıtsal yoldan geçen bir yere sahiptir. Yeterli parası olanlar bir koltuk satın alabilir.

Roo sırıttı. "Benim tarzıma uygun bir yere benziyor." "Seveceğinden şüpheliyim. Unutma, yabancıların hakları yoktur. Hamini kızdırırsan, istediği an korumasını üzerinden çekebilir. Bu çok kibar olman gerektiği anlamına geliyor. Bir sürü hediye götür. "Ne demek istediğini anlıyorum." Roo az önce söylenen şeyi düşündü, ardından, "Eğer bana bir tavsiye mektubu bulamayacaksan bu hamilik işini ayarlayabilmem için kıyıya nasıl ayak basacağım?" ye sordu.

"Girişken bir delikanlısın," dedi James, konyağını bitirerek. Kalktı. "Bir yolunu bulursun. İş ortaklarının ağzını aramaya başla. Bağlantı kurmak için bir isim elde eder etmez, çok fazla zorlukla karşılaşmadan Queg'e gizlice bir mesaj sokmayı ayarlayabilirim, ama benim yapabileceğim şeylerin de bir sınırı var."

Roo ayağa kalktı. "Sanırım bir yolunu bulurum." Aklı çoktan önündeki meseleye dönmüştü.

"Arabam bekliyor ve önümde uzun bir yol var," dedi Dük kapıya giderken.

Roo onu takip etti ve onu bıraktıkları noktada hâlâ Dük'ün pelerinini tutarak dikilen hizmetçi kıza işaret etti. Kız Dük'ün pelerini takmasına yardım elti ve Roo kapıyı açarken James kenara çekildi. Arabası kapının hemen dışında bekliyordu ve Roo James'e arabaya kadar eşlik etti. Arabanın kapısı bir muhafız tarafından kapatılınca, James pencereden başını çıkartıp, "Çok uzun sürmesin," dedi. "En geç önümüzdeki ay yola çıkmanı istiyorum." Roo başını sallayıp kapıyı kapadı. Karli aceleyle alt kata inip, "Ne istiyormuş?" diye sordu. "Queg'e gidiyorum," diye yanıt verdi Roo.

"Queg'e mi?" diye karşılık verdi karısı. "Tehlikeli değil mi?"

Roo omuzlarını silkti. "Öyle. Ama şimdilik, sorun oraya gitmekte."

Roo kolunu karısının beline dolayarak hafifçe sıktı. "Şu anda uykuya ihtiyacım var. Hadi yatalım."

Karli kocasının neşeli ses tonunu nadir gülümsemelerinden biriyle karşıladı "Çok hoşuma gider." Birlikte üst kata çıktılar.

Karli'nin düzgün nefes alışverişlerini dinleyerek ve karanlıkta sevişmeleri sönük geçmişti. Karli onu, Sylvia Esterbrook'un ettiği şekilde tahrik etmiyordu. Karısıyla yaptığı aşk oyunları sırasında Sylvia'yı düşünmüş ve bunun için belli belirsiz bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Roo ödül töreninden beri Sylvia'yı haftada en az birkaç kez, sık sık ziyaret ediyordu ve her seferinde kızın yatağına ilk defa girdiği gün gibi heyecanlanıyordu. Sessizce kalkıp pencereye gitti. Çok pahalıya getirttiği kusursuz camdan, arazisinin engebelerini görebiliyordu. Mükemmel balıkları olduğu söylenen bir deresi ve kuzeyde av hayvanı bakımından zengin küçük bir ağaçlık vardı. Balık tutup bir soylu gibi avlanacağını söylemişti ama asla zaman bulamıyor gibi görünüyordu. Uzaktan yakından eğlence olarak düşünebildiği tek şey, Kırık Kalkan Hanında Erik ile vakit geçirmek, Sylvia ile sevişmek ya da kuzeni Duncan ile yaptıkları kılıç antrenmanlarıydı.

Hayatını gözden geçirdi ve kendini hem şanslı hem de lanetli olarak değerlendirdi. Stefan von Darkmoor'un öldürülmesinden Yüzbaşı Calis ile Novindus'a yaptıkları yolculuktan ve Jacoby kardeşlerle yaptığı yüzleşmeden sağ çıktığı için şanslıydı. Dahası, artık Krondor'daki en varlıklı tüccarlardan biriydi. Karısı sevmediği birisi olsa da bir aile babası olmanın huzurunu hissediyordu; Karli ile ona acıdığı ve suçluluk duyduğu için evlendiğini uzun süre önce kendine itiraf etmişti: babasının ölümünden kendini sorumlu hissediyordu. Çocukları kafasını karıştırıyordu, ihtiyaçları olduğunun güçlükle farkında olduğu şeyleri isteyen garip, küçük yaratıklardı. Ayrıca, uygunsuz zamanlarda pis kokmaya yatkındılar. Abigail sık sık

gözyaşlarına boğulan utangaç bir çocuktu ve sesini azıcık yükseltse ondan kaçıyordu, Helmut ise diş çıkarıyordu ve bu da onu genellikle Roo'nun daha yeni giydiği temiz bir tuniğin üstüne midesindekileri çıkartmaya sevk ediyordu. Karli ile evlenmemiş olsaydı şu anda Sylvia ile evli olacağını biliyordu. Diğer insanların bahsettiği şekliyle aşkı anlamıyordu, ama Sylvia'yı düşünmeden edemez oldu. Kız onu, onunla karşılaşmadan önce hayal bile edemeyeceği tutkulara götürüyordu. Sylvia'nın karısı olduğunu hayal ettiğinde çocuklarının, sürekli gülümseyen ve babaları istemediği zaman ağızlarını açmayan mükemmel, sarışın küçük yaratıklar olacağını düşünüyordu. İç geçirdi. Anneleri Sylvia olsaydı bile, Abigail ve Helmut garip, yabancı yaratıklar olurdu, bundan emindi.

Bir bulutun, gecenin bu vaktinde gözüken tek ay olan büyük ayın önünü kapattığını gördü.

Gerinerek, bulutun süzülerek geçmesini izledi. Sylvia, yaşamında beklenmedik bir varlık, bir mucize olmuştu. Yine de şüpheleri onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Helen Jacoby'nin buna ne anlam vereceğini merak etti. Helen'i düşünmesi gülümsemesine sebep oldu. Öldürdüğü adamın karısı olmasına rağmen, arkadaş olmuşlardı ve doğrusunu söylemek gerekirse, onunla, Karli ya da Sylvia ile konuşmaktan daha fazla zevk alıyordu.

Roo iç geçirdi. Hayatında üç kadın vardı ve hiçbiriyle ne yapacağını bilmiyordu. Sessizce yatak odasından çıkıp ofis olarak kullandığı odaya geçti. Bir sandığı açarak, tahta bir kutu çıkarıp kapağını kaldırdı. Ay ışığında, karşısında, beş tanesi ayak başparmağı büyüklüğünde ve bir düzine daha küçük taştan, hepsi de özdeş bir tarzda Kesh yapımı parlak bir yakut takımı duruyordu. Bu takımı Doğu'da satmaya çalışmış, ama çok fazla mücevher tüccarı bunun çalıntı mal olduğunu anlamıştı. Kutunun üstünde sahibi, Lord Vasarius'un adı vardı.

Roo sessizce güldü. Mücevherleri satamadığı için şansına lanet etmişti, ama şu anda kendini şanslı sayıyordu. Sabah, yardımcısı

Dash'a büyükbabası Dük James'i, Queg'e mesaj göndermeye hazır olduğu zaman, söyleyeceği şeyi bulduğu hakkında bilgilendirmesini söyleyecekti:

"Saygıdeğer Lord Vasarius. Adım Rupert Avery. Krondorlu bir tüccarım. Son zamanlarda elime, size ait olduğundan emin olduğum çok değerli bir eşya geçti. Onu kişisel olarak size geri getirme zevkine erişebilir miyim?"

Gemi, aynı addaki ada ulusunun başkenti olan Queg şehrinde devasa limana hafifçe sallanarak girdi. Rıhtıma yanaşırlarken Roo hayranlıkla bakıyordu.

Devasa savaş gemileri, büyük ticaret araçlarından küçük balıkçı teknelerine kadar düzinelerce daha küçük gemi ve tekneyle birlikte limanı dolduruyordu. Queg büyüklüğündeki bir ada için, liman olasılık dışı işlek gözüküyordu.

Roo düşman ada halkını, iş ortaklarına, eski askerlere ve denizcilere ve kumarbazların dediği gibi, ona bir "tüyo" verebileceğini düşündüğü herhangi birisine sorarak, elinden geldiği kadar incelemişti. Yüce Kesh İmparatorluğu, Kesh Konfederasyonu'ndaki asi uluslarla savaşmak için lejyonlarını güneye çekerek Uzak Sahil'den ve şu anda Özgür Şehirler olarak bilinen bölgeden çekildiği zaman, Queg Valisi başkaldırmıştı.

O zamanın Kesh İmparatoru'nun dördüncü ya da beşinci karısından olan bir çocuğu, Queg İmparatorluğu'nu kurmak için tanrıdan ilahi bir hak gibi bir şey aldığını iddia etmişti. Evlilikler yüzünden adanın yerel halkıyla karışmış eski Keshlilerden oluşan bu küçük ulus, iki etken olmasaydı ayakta kalamazdı. İlki, adanın volkanik 'Acı Deniz'deki en ılıman iklime sahip olmasını sağlayan alışılmadık akıntılar sayesinde, Düşler Vadisi'nin kuzeyindeki en zengin tarım alanlarından bazılarına sahip olması ve ikincisi de donanmasıydı.

Queg Acı Deniz'deki en büyük donanmaya sahipti ve Krallık, Kesh ve Özgür Şehirler gemilerini düzenli olarak taciz edip, arada sırada ele geçirerek bu gerçeği sürekli olarak hatırlatıyordu. Queg'in -Kesh tarafından bu deniz üzerindeki eskiye dayanan iddialarının bir mirası olan- Acı Deniz'in tamamının bölgesel hakkı olduğu iddialarının yanı sıra, korsanlarının sebep olduğu ek rahatsızlıklar vardı. Sık sık sancaksız kadırgalar Krallık kıyısında ya da Özgür Şehirler'e, hatta cesur bir yılda İmparatorluk'un uzak batı sahilinden akınlar yapardı ve her seferinde Queg İmparatoru ve Senatosu bunu inkâr ederdi.

Roo küçük bir saray görevlisinin en az bir kez "Ve bütün söyleyecekleri, 'Biz, her tarafımız düşmanlarla çevrili fakir bir ulusuz,' olay budur." dediğini duymuştu.

Suyun üstünden geçen garip gölgeler, Roo'nun bakışlarını yukarıya çevirmesine neden oldu ve şaşkınlıktan gözleri ardına kadar açıldı "Bakın!" Lord James'in torunları Jimmy ve kardeşi Dash yukarı bakınca, denizin üstünde uçan dev kuşlar gördü. Jimmy büyükbabasının ısrarı üzerine yanlarındaydı ve bu Roo'nun kendisini hiç de küçümsenemeyecek miktarda rahatsız hissetmesine yol açmıştı. Dash en azından ismen onun için çalışıyordu ve güvenilir bir yardımcıydı. Ama Jimmy, hangi sıfatla olduğundan emin olmamasına rağmen, büyükbabası için çalışıyordu. Ama bunun muhasebe olmadığından emindi. Roo bir an, birisi çocukları ya da sadece kendisini casus olmakla suçlasaydı, Queglilerin bütün grubu asıp asmayacağını düşündü.

Kardeşler birbirlerine benzemiyordu. Jimmy ince kemikli vücudu ve açık renk saçlarıyla daha çok büyükannesine, Dash da, kıvırcık kahverengi bir saç kitlesi ve geniş bir yüzle babası Lord Arutha'ya benziyordu. Ama tavır ve kurnazlıkta çoğu kardeşten daha fazla ortak yönleri vardı. Ve o tavrı nereden aldıklarını biliyordu: büyükbabalarından…

"Kartallar," dedi Jimmy. "Ya da onlara benzeyen bir şeyler." "Yalnızca efsane olduklarını sanıyordum," dedi Dash. "Ne onlar?" diye sordu

Roo.

"Koşum takılıp midilli gibi binilen dev av kuşları..." "Onlara birileri mi biniyor?" diye sordu Roo inanamayarak. Gemi mürettebat tarafından atılan ipleri yakalayarak liman çalışanları tarafından rıhtıma çekilirken "Küçük insanlar," dedi Jimmy. "Nesillerdir küçük boyutları yüzünden seçilen insanlar."

Dash, "Efsaneler bir Ejderha Lordu'nun çağlar önce onları av kuşları olarak kullandığını söyler," dedi. "Bunlar o kuşların soyundan."

Roo, "Savaşta bunlardan oluşan bir sürüyle birçok iş yapılabilir, dedi.

"Tam olarak değil," dedi Jimmy. "Çok fazla ağırlık taşıyamıyorlar ve çabuk yoruluyorlar."

"Birden onlar hakkında çok şey bilir oldun," dedi Roo. "Söylentilerden başka bir şey değil," dedi Jimmy sırıtarak. "Ya da büyükbabanın masasındaki raporlar," dedi Roo. Dash, "Karşılama heyetine bakın," dedi.

Jimmy, "Her ne yazmışsanız Bay Avery, işe yaramış gibi görünüyor," dedi. Roo, "Ben sadece Lord Vasarius'u elimde ona ait değerli bir şeyler olduğu ve geri vermek istediğim konusunda bilgilendirdim," dedi.

İskele tahtası sürülüp Roo gemiden inmeye çalışınca, gemin Kaptanı elini Roo'nun göğsüne koydu. "Bunu alışılmış yollardan yapsak daha iyi olur Bay Avery efendim. Kaptan kıyıya seslendi. "Krondor'dan gelen Bay Avery ve grubunun karaya çıkmalarına izin verilecek mi?"

Bir düzine kaslı köle tarafından taşınan bir tahtırevandaki bir adam, çevresini sarmış Queglilerden oluşan büyük bir heyet bekliyordu. Her biri, Roo'ya harmani olduğu söylenen, bir omuzlarından sarı parlak renkli kumaşlar giyiyordu. Yöre halkı soğuk aylarda yün tunik ve pantolon giyiyordu, ama baharın, yazın ve sonbaharın başındaki sıcak aylarda, bu ince pamuklu kıyafet zengin insanların tercih ettiği

bir kıyafetti. Adamlardan biri Kral'ın Dili'nde, "Lütfen konuğumuz olarak karaya çıkın Bay Avery ve grubu," dedi.

Kaptan, "Kim konuşuyor?" diye sordu.

"Alfonso Velari."

Kaptan elini Roo'nun göğsünden çekti. "Artık Queg toprağına ayak basabilirsiniz Bay Avery. Velari üstünüzden korumasını çektiği ana kadar özgür bir adamsınız. Adet olarak bunu bir gün önceden haber veriliyor. Biz, söylediğiniz anda demir alıp yelken açmaya hazır bir şekilde burada bekleyeceğiz."

Roo Bridges adındaki, pek çok gemi kaptanından biri olan adama bakıp, "Teşekkür ederim Kaptan," dedi.

"Emrinizdeyiz efendim."

Roo iskele tahtasına çıkarken Dash'ın Jimmy'ye, "Elbette öylesin," diye mırıldandığını duydu. "Geminin sahibi Roo!" Jimmy hafifçe güldükten sonra kardeşler sessizliğe büründü.

Roo iskele tahtasından aşağı indi ve Velari'nin önünde durdu, saçları çok kısa kesilmiş ve yağlanmış, orta yaşlarda kısa boylu bir adamdı. Roo'ya Tim Jacoby'yi hatırlattı; o da saçını Queg tarzında yapardı. "Bay Avery?" dedi Quegli.

"Hizmetinizdeyim efendim."

Benim değil, kibar Bay Avery. Ben sadece Lord Vasarius'un pek çok hizmetkârından biriyim." Tahtırevandaki Lord Vasarius mu?" diye sordu Roo.

Quegli hoşgörülü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tahtırevan sizi Lord Vasarius'un evine taşımak için Bay Avery." Roo'ya tahtırevana girmesi gerektiğini işaret etti. "Hamallar eşyalarınızı alıp onları efendimin evine getirecek."

Roo hafifçe başlarını sallayan Dash ile Jimmy'ye göz attı. Roo, "Şehrinizin en iyi hanlarından birinde kalmayı planlıyordum..." dedi, Velari, sanki söyleneni bir kenara bırakmak istermiş gibi, elini savurdu. "Burada hiç han yoktur bayım. Yalnızca sıradan yolcular denizciler hanlarda kalır. Saygın insanlar, daima diğer saygın insanlar tarafından ağırlanır." Sanki konu kapanmış gibi, tahtırevanın perdesini yana çekti ve Roo beceriksizce içeri girdi. İçeri girer girmez tahtırevan sekiz köle tarafından kaldırıldı ve resmigeçit başladı.

Roo taşınırken Queg şehrini görebiliyordu. Arkasına göz attığında Jimmy ile Dash'ın onu takip etmekte zorlanmadığını gördü ve Queg başkentinin görkemini seyretmek üzere arkasına yaslandı.

Queg'in en büyük ihracat malı adanın merkezindeki taşocaklarında yatıyordu. Eşsiz kalite mermer oradan çıkartılıyordu ve Krallık, Kesh ve Özgür Şehirler'de çarpıcı şömineler ya da evlerinin dış görünüşünün etkileyici olmasını isteyen soylulara büyük paralar karşılığın da ihraç ediliyordu. Ama burada her yerde kullanılıyordu. Sıradan binalar taştan ve alçıdan yapılmış gibiydi, ama çevredeki tepelerin üstündeki daha büyük binalar sabah güneşinde beyaz beyaz parlıyordu Hava sıcaktı ve Roo daha serin tutan kıyafetler giymiş olmayı diledi. Buradaki iklime dair anlatılan hikâyeler az bile söylüyordu. Krondor'daki hava sabahları hâlâ sert ve öğleden sonra yumuşak olmasına rağmen, burada neredeyse yaz sıcağı vardı. Söylentilere göre, adayı çevreleyen sıcak su akıntılarının çoğu, denizin altındaki volkanlardan geliyordu. Roo'nun konuştuğu insanlar birden çok kez ara sıra Şehirlerin Yakıcısı Prandur'a dua edilmezse, bütün adanın havaya uçacağını söylemişti.

Quegliler, dışarıdan gelenlere karşı düşmanca davranan bir halk ve genellikle anlaşması güç olan insanlar olarak ünlenmelerine rağmen, şehrin sıradan halkı Roo'ya Krondor'un halkı gibi gelmişti. Tek önemli fark giysilerdi. Limanda yük indirip bindiren işçiler peştamal giyip saç bandı takıyor, sıradan işçilerse bükülmüş yün gibi gözüken tunikler ve sandaletler giyiyordu.

Roo ara sıra harmani giymiş bir soylu, ama çoğu zaman kısa tunikli adamlar görüyordu. Roo kadınların uzun etekler giydiğini, ama kollarının ve başlarının açık olduğunu gördü. Atlar nadir olarak görülmesine karşın, şehrin gürültüsü Krondor'unkine çok benziyordu. Roo bu boyutta bir nüfusun, toprağın büyük bir kısmının tarıma ayrılmasını gerektireceği ve bunun da, etkileyen hayvanların otlaması için fazla alan bırakmayacağı kanısına vardı. Queg'de atlar bir lüks olmalıydı.

Garip yollarına, sonunda yüksek taş bir duvarın ardındaki büyük bir binaya ulaşana kadar devam etti. Kapı açıldı ve geleneksel Queg deri üniforması -göğüs zırhı, baldır zırhı, kısa kılıç ve miğfer- giyen iki muhafız tarafından içeri kabul edildiler. Roo görünüş bakımından Kesh İç Lejyonları'nın lejyonerlerine benzediklerini fark etti. Calis'in Kızıl Kartalları'nda görev yaparken Lejyoner taktikleri çalışmıştı ve onlar hakkında pek çok şey biliyordu. Ama bir tanesini hiç bu kadar yakından görmemişti.

Tahtırevan yavaşça binanın girişinin önündeki taşların üstüne bırakılırken, Roo, Kesh İç Lejyonlarından gerçek bir asker görmenin olanaksız olduğunu düşündü. Söylenti, Overn Dibi'nin çevresindeki surlardan asla dışarı çıkmamalarına rağmen, onların hâlâ dünyadaki en iyi birlik olduğu yolundaydı. Roo dalgın dalgın, şöhretlerini hak mı ediyorlar, yoksa eski bir fethin mirasını mı yiyorlar, diye düşündü.

Queg dili, İmparatorluk Acı Deniz'den çekildiği zaman kadim Kesh'te konuşulan dilin bir çeşidiydi, bu yüzden Yabon ve Özgür Şehirler'in dilleriyle bağlantılıydı. Aynı zamanda, Roo'nun etrafında söylenenlerin çoğunu anlayabildiği, Novindus kıtasında konuşulan dile de oldukça benziyordu.

Anlamıyormuş gibi davranmanın en iyisi olacağına karar verdi. Tahtırevandan çıkarken, binanın geniş girişine çıkan üç taş basamaktan oluşan merdivenden yavaşça genç bir kadın indi. Güzel değildi, ama zarifti: ince yapılı, kendinden emin ve önünde duran bu

yabancı tüccara karşı, sıcak bir gülümsemenin ardında sakladığı küçümsemesini belirten bir tutuma sahipti.

"Bay Avery," dedi kadın aksanlı bir Kral'ın Dili ile. "Hanımefendi," dedi Roo ifadesiz bir yarı baş selamıyla. "Ben Vasarius'un kızı Livia'yım. Babam benden size kalacağı" yeri göstermemi rica etti.

Hizmetkârlar sizinle ilgilenecek." Dönerken, Jimmy öne çıkıp boğazını temizledi. Genç kadın döndü.

"Evet?" "Ben Bay Avery'nin kişisel sekreteriyim," dedi Jimmy, Roo ağzını açamadan.

Kız bir kaşını kaldırdı, ama sadece döndü ve bunu Jimmy'nin kendisiyle birlikte gelmesinin bir kabulü olarak algılayan Roo hafifçe, "Neyimsin?" diye sordu. Jimmy fısıltıyla yanıt verdi, "Yazı turayı ben kazandım. Dash hizmetkârım olacak."

Roo başını salladı. Bir tanesi Roo ile içeride, diğeri de görülecek şeyleri görmek için dışarıda. Roo, Lord James'in bu ikisine, Roo'nun sonunun ölüm ya da bir kadırga küreğine zincirlenmek olmamasını sağlamanın dışında başka görevler de verdiğinden emindi.

Roo ile Jimmy büyük bir girişe yönlendirildi, ardından bir dizi koridor geçtiler. Roo çabucak binanın boş bir kare olduğunu tahmin etti ve bir kapıdan göz ucuyla bir bahçe gördüğü zaman şüphesi kalmadı.

Kız onları, beyaz cibinlikli iki tane yatağı ve zemine yapılmış butik bir küveti olan, büyük bir daireye yönlendirdi. Oda şehre duvarların ötesinden bakıyordu ve yakındaki evler manzaradan çıkartılırken, Queg uzaktan görülebiliyordu. Mahremiyet ve manzara için, diye düşündü Roo. Livia, "Burada kalacaksınız," dedi. "Banyo yapıp üstünüzü değiştirin. Hizmetkârlar akşam yemeği için sizi yemek salonuna götürecek. O zamana kadar dinlenin."

Roo'nun teşekkürüne aldırış etmeyerek, başka bir şey söylemeden ayrıldı. Genç bir adam elinden çantasını alıp boşaltmaya

başladığında Jimmy gülümsedi. Roo'ya göz kırpıp hafifçe başını eğdi. Roo'nun çantasını -içinde yakutların olduğu ahşap kutunun da olduğu- genç bir kız boşaltıyordu. Kız yakutları, sanki sadece başka bir şeymiş gibi masanın üstüne koydu ve boş bir mermer duvar gibi görünen yere gitti. Duvarı hafifçe itince, bir gardırobu ortaya çıkaran gizli bir kapı açıldı. Roo, "İnanılmaz," dedi ve işçiliği incelemeye gitti. "Jimmy, şuna bak!"

Jimmy, Roo'nun gösterdiği şeye bakmak için yanına gidince, ince kesimli olmasına karşın hâlâ bir adamdan daha ağır olan ve neredeyse güç harcamadan hareket etsin diye zekice menteşelenip ağırlığı dengelenmiş bir mermer levha gördü. Roo menteşeleri gösterdi. "Çok iyi yapılmış." "Pahalı," dedi Jimmy.

Kız kıkırdamasını güçlükle bastırınca Roo, "Ev sahibimiz Queg'in en varlıklı insanlardan biri," dedi.

Jimmy'nin çantasını boşaltıp eşyalarını yataklardan birinin ayakucundaki sandığa yerleştirmiş olan çocuk, kızın yanına geçip durdu.

Roo bir sonra neyin geleceğini kestirememişti, ama Jimmy, "Kendimiz yıkanabiliriz, teşekkürler," dedi. "Bu bizim alışkanlığımızdır, gidebilirsiniz."

İki genç, hiçbir ifade değişikliği olmaksızın bekledi. Jimmy yıkanma hareketleri yapıp kendini ve Roo'yu, ardından hizmetkârları ve kapıyı gösterdi. Hizmetkârlar başlarıyla selam verip odadan çıktı. Roo, "Banyo hizmetkârları mı?" dedi.

"Burada ve Kesh'te çok yaygın. Unutma, onlar köle, bu yüzden bunun gibi lüks bir evde yaşamak, sahibi ve konukları memnun etmeye bağlıdır. En küçük bir hata bile, içlerinden birini rıhtımların oradaki genelevlerden birine, ya da taş ocağına, ya da genç ve güçlü kölelere nerede ihtiyaç varsa oraya doğru çabuk bir yolculuk yapmasına sebep olabilir."

Roo afallamış görünüyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim." "Krallık'taki çoğu insan düşünmez." Jimmy soyunmaya başladı!

"Eğer banyoyu paylaşmak istemiyorsan, ilk ben yıkanabilirim ya da bekleyebilirim."

Roo kafasını iki yana salladı. "Başka adamlarla soğuk nehirleri paylaştım ve bu küvet altı kişi alacak genişlikte."

Soyunup suya girdiler. Roo etrafa bakıp, "Sabun nerede?" diye sordu.

"Burası Queg," dedi Jimmy, havuzun kenarına dizilmiş ahşap sopalar dizisini işaret ederek.

"Kiri bunlarla kazıyarak çıkartıyorsun."

Roo el yapımı bir kalıp Krondor sabunu istiyordu, ama şüpheli sopalara baktıktan sonra, birini alıp Jimmy'yi taklit etmeye başladı. İki haftalık bir deniz yolculuğundan sonra, hayatında pek çok kereler olduğundan daha kirli değildi, ama temiz olmaktan da uzaktı. Jimmy ona yerel dilde stigle denilen sopaların nasıl kullanıldığın gösterince, kirlerin sıcak suda kolayca çıktığını fark etti. Saçı başka bir sorundu. Sürekli suyun altına girip çıkmak, kendisini tam olarak temiz hissetmesini sağlamıyor gibi görünüyordu. Daha sonra Jimmy çoğu Quegli adamın saçlarını bu yüzden yağladığını söyledi.

Peki kadınlar ne yapıyor?" diye sordu Roo.

Bunu hiç düşünmedim," dedi Jimmy küvetten çıkıp büyük bir havluya sarınırken. Giyindikten sonra, oturacak yer bulamadıkları için, akşam yemeğine çağırılmayı beklemek üzere uzandılar. Roo, Jimmy tarafından uyandırılana kadar öğleden sonra sıcağında biraz kestirdi.

"Yemek zamanı."

Roo yataktan kalkınca Livia'nın süitin kapısında onları beklediğini gördü. İçinde yakutların olduğu ahşap kutuyu aldı ve kapıya doğru

ilerledi. Kızı selamlamaya başlamışken, kız, "Hizmetkârlar yetersiz mi?" diye sordu.

Roo'nun, kızın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama Jimmy, "Hayır leydim," dedi. "Yorgunduk ve dinlenmek istedik."

Akşam yemeğinde masaya servis yapanların arasında size çekici gelen biri olursa, adını söyleyin ve biz de çocuğu ya da kızı bu gece odanıza gönderelim." Roo, "Ah... leydim, ben evli bir adamım," dedi. Adamları bir koridordan geçirirken omzunun üstünden arkasına baktı, "Bu bir sorun mu?"

Benim ülkemde evet," dedi Roo, kızararak. Karısını Sylvia ile aldatması, ona nefes almak kadar doğal gelmesine rağmen, o genç kızların ya da çocuklardan biriyle yatağa gönderilme düşüncesi onu derinden utandırıyordu. Jimmy gülmemek için kendini zor tuttu. Konukları yemek odasına yönlendirirken kız kayıtsız gibi görünüyordu. Masa, çok süslü bir biçimde oyulmuş ona eş değer güzellikte ayakların üzerinde duran uzun mermer bir levhaydı. Roo, masanın bir kaldıraçla indirildiğini ve çatının, bu tekparça taşın içeri yerleştirilmesinden sonra yapıldığını tahmin etti. Masanın her iki tarafında, Roo'nun küçük banklara benzettiği, yarım düzine arkalıksız, üstünde kalın minder olan masayla aynı taştan yapılmış yarım daireler şeklinde sandalyeler vardı. Yemeğe oturmak için sandalyeler çekilmiyor, üzerlerinden geçiliyordu. Livia, Roo'ya oraya oturması gerektiğini göstererek masanın başında oturan adamın solundaki sandalyeyi işaret etti.

Ardından babasının sağındaki sandalyeye ilerledi, Jimmy, Roo'nun solunda kalan yere oturdu. Lord Vasarius etkileyici bir adammış, diye düşündü Roo ve yaşına rağmen hâlâ güçlü, yapılı bir adam olduğunu görebiliyordu. Bir güreşçinin omuzlarına ve bir demircinin kollarına sahipti. Çoğu yerde beyazlayan sarı saçlarını yağlayıp kafasına yapıştırmıştı. Selamlamak için ayağa kalkmadı ya da elini uzatmadı, sadece başını eğdi. "Bay Avery." "Lordum," diye karşılık verdi Roo, Prens'in önündeymiş gibi başını eğerek.

"Mesajınız çok açık değildi, ama Krallık'ta bana ait olabilecek değerli tek eşya, bir yıl önce çalınan bir yakut takımıydı. Onları alabilir miyim lütfen?" Elini uzattı.

Roo kutuyu masanın üzerinden uzatmaya başlamıştı ki, bir hizmetkâr araya girip mesafe kısa da olsa, kutuyu efendisine götürdü. Adam kutuyu açtı, kısaca mücevherlere baktı, ardından kutuyu kapadı.

"Malımı getirdiğiniz için teşekkür ederim. Elinize nasıl geçtiğini sorabilir miyim?"

Roo, "Sizin de duymuş olabileceğiniz gibi lordum, son zamanlarda birçok farklı şirket aldım ve bu kutu onlardan birinin malları arasında bulundu," dedi. "Ekli olan yasal bir satış faturasının yokluğu adınızın göz çarpacak derecede kutunun üstünde yazması üzerine çalıntı mal olduklarını tahmin ettim. Eşsiz güzelliklerini ve değerini göz önüne alınca, onları size şahsen getirmemin daha uygun olacağını düşündüm."

Vasarius kutuyu bir hizmetkâra verdi. "Değerleri yalnızca, son doğum gününde kızım için bir hediye olacak olmalarıydı. Bunu hem bu Queg dışına çıkaran hizmetkâr, hem de onu adamızdan götüren kaptan bulundu ve icaplarına bakıldı. Ben sadece kime satıldıklarını ve bunları bana geri getirene kadar onlara kimlerin elinin değdiğini öğrenmek istiyorum. Hepsi de acı içinde ölecek."

Bu mücevherleri Quegli kaptandan satın alan arkadaşı John'u düşünen Roo, "Lordum, bunlar diğer şüpheli eşyalarla birlikte bir depodaydı," dedi. "Kaptandan bana gelene kadar kimlerin elinden geçtiğinin izini sürmenin mümkün olmadığını düşünüyorum. Artık evinize dönmüşken dönmüşken, kendinizi neden daha fazla sıkıntıya sokasınız?" Roo Lord Vasarius'un dinlediğini umdu. Artık ölü olan kaptanın John'u ele vermemiş olduğu açıktı, aksi takdirde o ve Roo çoktan ölmüş olurdu.

Vasarius, "Adım kutunun üstünde yazılıydı Bay Avery," dedi. "Adımı gören herhangi bir kimsenin, onun benim malım olduğunu bilmesi gerekiyordu. Sizin yaptığınız gibi onu bana geri getirmeyen kişi şerefsiz bir adamdır, bir hırsızdır ve arenadaki hayvanlara atılması ya da yavaş yavaş işkence edilmeye layık birisidir."

Roo taşları satmaya çalışanlardan birinin de kendisi olduğunu düşündü ama ilgisiz tavrını korudu. "Pekâlâ lordum, belki de öyle yapılması gerekiyordur, ama o mücevherler artık elinizde olduğuna göre en azından hakaretin o kısmı biraz azalmış oluyor."

"Biraz," diye katıldı Roo'nun ev sahibi, hizmetkârlar akşam yemeğini servis yapmaya başlarken. "Şerefime hakaret eden kaptan dışındakilerini bulamadığımıza göre, bu tartışmalı bir nokta olabilir."

Roo, hepsi de herhangi bir kıstasa göre çekici genç adamlar ve kadınlar tarafından servis yapılırken, durumun bu olduğu umudunu koruyarak kımıldamadan oturuyordu. Lord Vasarius'un diğer kötü alışkanlıkları ne olursa olsun, her tarafında taze güzellikten hoşlandığı açıktı.

Mücevher takımının bütün görkemine karşın, Roo Lord Vasarius'un masasını sade buldu.

Kuzu etinin yanı sıra meyveler, şarap, tereyağı, peynir ve yassı ekmekler getirilmişti, ama peynir yumuşak, şarap sıradan ve kuzu fazla pişmişti. Yine de Roo, sanki bu hayatında yediği en iyi yemekmiş gibi yedi; tanrılar biliyordu ki askerlik günlerinde daha kötülerini zevkle yemişti.

Yemek yenirken neredeyse hiç konuşma olmadı ve Roo, Livia, babası arasında geçen birkaç anlamlı bakış yakaladı. Jimmy sıkılmış gibi görünüyordu, ama Roo yakalayabildiği her ayrıntıyı hafızasına not ettiğini biliyordu. Sonunda yemek bittiğinde, Vasarius öne eğildi ve üstünde bir sürahi ve metal kadehler olan bir tepsi taşıyan bir hizmetkârı çağırdı.

Roo, içkiye metalik bir tat vereceği için metal kadehten konyak içme fikrini garip buldu, ama Ravensburg'de doğmuş çoğu insanın şarap seçiciliğinden yoksun olduğu için aldırış etmedi. Ayrıca, ev sahibine saygısızlık yapmamak çok daha önemliydi.

Vasarius kadehini kaldırıp, "Sağlığınıza," dedi ve içti. Roo da kadehini kaldırıp içti ve "Çok naziksiniz," dedi. Vasarius, "Şimdi, malımı bana getirdiğiniz için ödeme olarak ne beklediğinize gelelim Bay Avery," dedi.

Roo, "Ödeme beklemiyorum lordum," dedi. "Ben sadece Queg'i ziyaret etmeye ve ticaret yapma olanaklarını araştırmaya geldim." Vasarius bir süre Roo'ya baktı. "Mektubunuzu aldığım zaman dedi, bunun Lord James'in devletimize sızmak için yaptığı başka bir plan olduğuna inanma eğilimindeydim. Selefi biraz fazla zeki bir adamdı ama James insan şeklinde bir iblistir." dedi Vasarius. Roo, büyükbabasının bu şekilde tanımlanmasına tepki gösterip göstermeyeceğini görmek için Jimmy'ye göz attı, ama Jimmy, Roo'nun kişisel sekreteri olarak takındığı pozunu korumayı başardı. "Bu eğilimi ilerisi için saklamaya istekliyim, itibarınız sizden önce geldiği için o yakutları getirdim."

"Bu, sizin gibi zengin bir adam için küçük bir iştir Bay Avery, ama Queg'le bir ticari bağlantı kurmak, böylesine bir incik boncuğun karşılığında alacağınız ödemeden daha değerlidir."

Vasarius konyağını yudumladıktan sonra, "Halkımı iyi tanır mısınız Bay Avery?" diye sordu.

Korkarım pek değil," dedi Roo. Aslında, Quegliler hakkında edinebildiği kadar bilgi edinmeye çalışmıştı, ama hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmanın, amaçları için çok daha iyi olduğunu hissediyordu. Livia Quegçe konuştu. "Tarih dersi vereceksen, iznini isteyebilir baba. Bu barbarlar midemi bulandırıyor."

Vasarius Quegçe yanıtladı. "Barbar ya da değil, konuklar... Sıkıldıysan, genç sekreteri alıp ona bahçeyi göster. Oyalanmak için

bir hayli hoş... Senin bile bilmediğin yeni bir numara biliyor olma olasılığı var." Ses tonu hoşnutsuzluğunu saklamıyordu; Roo ve Jimmy konuşulan dili anlamasaydı bile, açıkça anlaşılacaktı.

Vasarius Roo'ya döndü. "Kızımın haddini aşan davranışını bağışlayın, ama Kralın Dili'nde konuşmak burada çok sık yaptığımız bir şey değildir. Komşularımızın dillerini öğrenmesi konusunda sadece öğretmeni ısrar etmişti."

Krallık doğumlu bir köleydi." dedi kız. "Sanırım bir soylu ya da bir şeyin oğluymuş. Öyle olduğunu söylerdi." Jimmy'ye, "İş konuşacaklar," dedi. "Bahçeyi görmek ister misin?" Jimmy başını salladı, izin istedi ve Roo ile Vasarius'u baş başa bıraktı.

Evin sahibi, "Sınırlarımızın dışındaki çoğu kişi bizi çok az tanır." diye devam etti. "Bizler, bir zamanların şerefli ve büyük bir toplumundan günümüze gelenler, bir zamanların Yüce Kesh'inin gerçek mirasçılarıyız."

Roo, sanki bunu hayatında ilk defa duyuyormuş gibi başını salladı, biz İmparatorluk'un bir ileri karakolu olarak kurulduk Bay Avery dedi." Roo bir süre durduktan sonra, "Yoksa yozlaşma riski göze alınmalıdır," dedi. Vasarius başıyla onayladı. "Bir yabancıya göre zekisin."

Roo omuzlarını silkti. "Ben her şeyden önce bir iş adamıyım ve genç olmama rağmen, aynı zamanda zekâmı kullanarak ayakta kalmayı başardım. Karşılıklı kazanç için bir fırsat olduğunu sezmeseydim burada olmazdım."

"Queg'de çok fazla kişinin ticaret yapmasına izin vermiyoruz Bay Avery. Halkımızın tarihinde, böylesi ayrıcalıklar verilen bir düzineden az tüccar vardır ve hepsi de Özgür Şehirler ya da Durbin insanlarından olmuştur. Böylesi bir ayrıcalık asla bir Krallık tüccarına verilmemiştir Bay Avery. Bu önemli. Sizin özgür Şehirler ve Uzak Sahil olarak bildiğiniz yer gibi bir koloni, ya da Jal-Pur ya da Düşler Vadisindeki insanlar gibi fethedilmiş bir halk değildik. Bu adada

yaşayan ilkeli insanlar, Kesh'in Acı Deniz'deki çıkarlarını korumak için buraya yerleştirilen garnizonu tarafından çabucak sindirildiler."

Askerler tarafından tecavüz edilmiş kadınlar ve melez çocuklar diye düşündü Roo. Keshliler geldiğinde burada yaşayan insanlar, öldürüldüğünden ya da köleleştirildiğinden şüphesi yoktu.

"Garnizon, iç Lejyonların adamlarından, safkan Keshlilerden oluşuyordu. Bu konuya dikkatinizi çekmemin sebebi, siz Krallıktakilerin sık sık Kesh Köpek Askerleri ile ticaret yapıyor olmanızdır. Liderleri, Yüce Kesh İmparatoru'nun dördüncü oğlu idi." diye devam etti Vasarius.
Düzenleyici notu: Aşağıdaki birkaç satırı olduğu gibi bırakma kararı aldım zira, cümleler bütünleyemeyeceğim kadar deforme olmuş durumda ve tamamıyla silmem gidişatı bozabilirdi.

"Lejyon, Kesh Konfederasyonu n a^ reddelü Burası Kesh M da soylusu olsaydı, rüşvet vermek iş yapmanın bir parçası oldu-

çağırılınca, Lord Vax insanlarını e ^ ^ ^^^ kültür! ' "-'"? "hediye" zamanının geldiğine hüküm verirdi. Ama bu adam- tek

tı'nda oturanlar g

derler, ama basit ve yozlaşmış insanlardır." Bir tepki bekleyerek Roo'ya yudumladı.

i. "Yabancılarla bazı anlaşmalarımızın olmS ' ama onun dışında, lıı

ve Queg, Bosania Krallık'ın eline geçtiğin e^ ^^ Dibi'nin Tİ " "" «ibi teklifler yapmaktan uzak durması konusunda onu uyaran

temsilcisi olarak ^^J^^. Kendilerine •Asilli " ^« vardı. Bir süre sonra, "Krondor'da kalıp bu taraftaki işleri unal ?'in.).Jı ortağımın yürütmesi bana yetecektir," dedi. "Ben nakliyeci- baktı. Roo başını sallayıp konyağl

----

Vasarius devam etti. "Nedeni budur. Güçlü bir kültürümüz var, her tarafı düşmanlarla çevrili fakir bir halkız."

Koşullar başka türlü olsaydı, Roo kahkahayı koyuverirdi; bu tavrı o kadar çok duymuştu ki fıkra gibi bir şey olmuştu. Ama bu görkemin içine girince Roo anlamıştı. Pek çok güzel şey olmasına rağmen, insan mermer ya da altın yiyemezdi. Ticaret yapmak zorundaydılar. Bu ulus, yabancılara güvenmeyen, hatta onlardan korkan insanlardan oluşsa bile.

Roo söyleyeceklerini düşündü. "İnsan kiminle ticaret yaptığına dikkat etmeli. İşte bu yüzden Quegli saygın ve nüfuzlu bir kişiyle... işbirliği yapmak kârlı olurdu. Ayrıca, Queg'den başka bir yerde bulmanın zor olduğu mallar da var."

Vasarius öne doğru eğilip sesini alçalttı. "Beni şaşırttın. Queg'de ofis açmak istediğini tahmin ediyordum Bay Avery."

Roo kafasını iki yana salladı. "Eminim, yerel iş adamlarınız tarafından hemen zarara uğratılırdım. Hayır, benim Queg'de keskin zekâ ve bilgeliğiyle tanınan, pratik zekâlı ve becerikli birisine ihtiyacım var. Böyle bir adam, böyle bir anlaşmadan, benim edeceğim gibi kâr edebilir."

Roo sustu. Vasarius'a ne teklif etmesi gerektiğini biliyordu. Queg'den cömert bir masayı kurmak için yiyecek getirebilirdi. Bütün dünyada eşi olmayan şaraplar. Kızı ve metresleri için Kesh'ten ipek. İnsanların kesinlikle çok isteyeceği lüks mallar.

Roo odaya göz gezdirdi. Bu binaların neden mermer olduğunu biliyordu: Queg'de çok fazla mermer vardı. Odun kıttı. Tarıma elverişli arazilerin çoğu ekilmek için yüzyıllar önce temizlenmişti. Büyük başlardan daha az ot yiyip daha çok et verdiği için tercih edilen hayvan koyundu. Bu gece yemekte gördüğü her şey refaha erişmiş ve bunun bedelini ödemiş bir halkı anlatıyordu. Evet, Queg

artık Krallık'tan lüks mallar ithal edecek düzeye gelmişti. Vasarius, "Teklifin nedir?" diye sordu.

Roo, "Düşünebileceğiniz her şey lordum," dedi. Durakladıktan sonra, "Lüks mallar, nadir parçalar ve hediyelik eşyalar," dedi. Vasarius gözlerini kırpmadan dinliyordu. Roo konuşmaya devam etti. "Kereste, kömür ve sığır eti..." Vasarius'un gözlerinde bir kıvılcım çakınca, Roo artık onun da bu oyuna dahil olduğunu anladı. İçini bir başarı sızısının kaplamaya başladığını hissetti; Roo havayı bulmuştu. Pazarlık zamanıydı.

Vasarius. "Hangi malı almak istiyorsun?" diye sordu. "Eh, işin aslı tamamlamam gereken bir görevim olduğu için, bunu yapabilecek herhangi bir ticari birlik harika bir başlangıç olurdu." "Ne almak istiyorsun?"

"Ateş yağı." Vasarius gözlerini kırpıştırdı. Bu Roo'nun şimdiye kadar gördüğü en aşırı tepkiydi ve bu adamın, bir kart oyununda güreşmek istemeyeceği bir adam olduğunu biliyordu. Ama onu şaşırttığını da biliyordu. "Ateş yağı mı?"

"Evet, haber kaynaklarınızdan Krallık'ın savaşa hazırlanmakta olduğunu duyduğunuza eminim." James'in ona ezberlettiği konuşmaya geçti. "Kesh bir kez daha Vadi'ye doğru ilerlemeye başladı ve saldıracaklarından korkuyoruz. Krondor'daki yeni Prens yüzünden, ordularını yönetecek deneyimli bir General olmadığı için, mümkün olduğunca iyi hazırlanmak mantıklı olacaktır. Prens'in orduları için fazladan adam eğitiyoruz ve ateş yağıyla savunmalarımızı sıkılaştırmak istiyoruz. Yağın nasıl üretildiğini biliyoruz ki, bunu sizin de bildiğinizden eminim; bu artık bir sır değil. Ama yeterli miktarda yağ üretmek için tesislerimiz yok."

'Ne kadar istiyorsunuz?" "On bin fıçı."

Roo adamın gözlerinde bir kez daha kıvılcımlar gördü. Hemen ardından açgözlülüğü takip eden şok… Roo tekrar düşündü ve bu adamları kendi oyunlarında yenip yenemeyeceğini merak etti.

-4-
BAĞLANTILAR

Dash güldü.

Jimmy, "Ben de, 'Kırmızı soğanları ekip biçmek sarılardan da mı zor oluyor?' diye sordum," dedi.

Prens'in Batı Ordusu'nun Şövalye-Yüzbaşısı Owen Greylock "kişisel hakarete yaklaşmışsın Jimmy," dedi.

Jimmy gülümsedi. "O garip ülkede, söylediğim şey kastettiğim şeyden çok daha önemliydi."

Birasından bir yudum daha aldı. "Farklı koşullar altında o kızı çekici bulabilirdim, ama beni sadece başka bir ülkeden geldiğim için hor görmesi... insanda istek bırakmıyor." Roo, "Ama o gecenin devamında o genç hizmetçi kızla herhangi bir sorunun yokmuş gibi görünüyordun," dedi. Jimmy gülümsedi. "Uyuduğunu sanıyordum." Roo kafasını iki yana salladı. "Uyuyordum, ama beni uyandırdı. Uyuyor numarası yapmanın daha az garip olacağına karar verdim. Ayrıca, daha önceleri, kampta, birkaç metre ötemde sevişen arkadaşlarım oldu." Erik'e göz attı.

Roo'nun arkasında durup bira maşrapalarını dolduran Kitty anlamlı bir tonla, "Yaa?" dedi, ardından döndü ve masadan uzaklaştı. Erik kızarmaya başlarken Roo gülünce, diğerleri de ona katı "Bu da neydi böyle?" diye sordu Duncan Avery. "İkinizin arasında bir şey mi var?"

Erik, "Benim farkında olduğum bir şey yok," dedi. Kitty'nin arkasından baktı. "Öyle olduğunu da zannetmiyorum ayrıca."

"Zannetmiyor musun?" dedi Jadow Shati. "Ahbap, ya vardır ya yoktur. Bu senin gibi kalın kafalı birisi için bile oldukça basittir." Erik ayağa kalktı. "Sanırım, izninizle."

Erik Kitty'nin peşinden giderken Jadow güldü. Vadili Çavuş, "Akıllı çocuk ama iş kadınlara geldiği zaman bu çocuk daha da alıklaşırsa, bu yüzden kurtarmak için onu öldürmek zorunda kalacağız," dedi.

Jimmy kardeşine göz attı ve Dash, "Bilmiyorum," dedi. "Kitty garip kızdır. Sanırım... etrafında güvenilir birilerinin olmasından hoşlanıyor."

Roo, "Erik öyledir," dedi. Erik bara varınca, "Kitty?" dedi. Buyurun Başçavuş?" dedi kız soğuk bir ses tonuyla. Erik tekrar kızardı. Kız gözünü kırpmadan ona bakıyordu. "eee?"

"Gün doğmadan önce ne söyleyeceksen söyle." "Masada ne demek istedin?" "Ne demek mi?" diye sordu kız, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle.

"'Yaa' demekle."

"Hiçbir şey. Sadece 'Yaa,' gibi bir 'Yaa,' idi."

Erik aniden aptal yerine koyulduğunu fark etti ve daha da kızarmaya başladığını hissetti.

"Benimle eğleniyorsun."

Kız barın üzerinden uzanıp hafifçe Erik'in yanağına vurdu. "Bunu anladığına sevindim."

"Bu ne şimdi?" dedi Erik, bu durumda bütün espri anlayışını kaybederek. "Bana kızgın mısın?" Kız, iç geçirdi. "Sadece erkeklere genel bir kızgınlığım var."

Erik "İyi o zaman, acısını başkasından çıkar," dedi. Kızın gözleri kısıldı. "Düzinelerce insanı öldürmüş ve arkadaşlarının yanında fahişelerle sevişmiş bir adam olarak birden bir masumlaştın."

Erik sinirlenmeye başladığını hissetti. Bu kızın davranışları onu rahatsız ediyordu. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu Erik öfkeyle.

Kitty bir süre sessizce Erik'i inceledi, ardından kısık bir sesle, "Bilmiyorum," dedi.

Erik dik dik kıza baktı. Meşale ışıklan kızın dudaklarının üstünde hafif bir pırıltıyı yansıtıyordu. Kız akşamın serinliğine rağmen hafifçe terliyordu.

Bir süre sonra kız, "Sen ne istiyorsun?" diye sordu. Erik kafasını iki yana salladı. "Ben de bilmiyorum, ama... hissettiğim şeylerden hoşlanmıyorum... sen..." "'Yaa' dediğimde mi?" diye bitirdi kız. Böyle söylenmesi Erik'e o kadar aptalca gelmişti ki, kendini tutamayıp güldü. "Evet, sanırım söylemeye çalıştığım şey bu."

"Gel," dedi kız. Kızlardan birine ayrıldığını işaret etti ve Erik'i aşçı ve yardımcısının çalıştığı mutfaktan geçirip hanın arkasındaki avluya açılan arka kapıdan dışarıya çıkardı.

Bir an için Erik garip bir tanıdıklık hissine kapıldı; ahırı ve demirci atölyesi, kuyusu ve samanlığı olan, bir hanın arkasındaki buna benzer bir avluda büyümüştü. Kuyunun dibinde, kısa boylu olanların kovayı kolayca yukarı çekmesini sağlamak için koyulmuş tahta bir bank vardı. Kitty gidip o banka oturdu ve Erik'e yanına oturmasını işaret etti. Erik, "Burası oldukça sessizmiş," dedi. Kitty omuzlarını silkti. "Hiç dikkat etmemiştim. Genellikle çok meşgulüm."

Erik oturunca, Kitty eğilip onu öptü. Erik bir an tepkisiz kaldıktan sonra kızın öpücüğüne karşılık verdi. Uzunca bir süre sonra, kız Erik'in yüzüne bakmak için geri çekildi. Sonunda, "Bunu daha önce hiç yapmamıştım" dedi.

"Öpüşmeyi mi?" dedi Erik, ses tonu şaşkınlığını gösterirken. "Hırsızdım, fahişe değil," dedi kız. "Tecavüze uğradım ama daha önce hiç kimseyi öpmemiştim." Erik'in ağzı açık kaldı, ardından kapattı. "Peki ya Bobby?" diye sordu.

Kitty omuzlarını silkti. "Ne olmuş ona?"

"Şey, düşünmüştüm ki..." Duraksadı. "Şey, yani onunla…"

"Bobby isteseydi, olurdu. Bana iyi davranıyordu. Hak ettiğimden fazla iyi sanırım. Yani, beni yakaladığınız gece kaba davrandı ve beni asmakla ve bir sürü şeyle tehdit etti, ama çoğu zaman beni güldürüyordu. Ve başkalarının bana zarar vermesini önlüyordu." Hanın arkasını işaret etti. "Şakacılar'ı ya da etrafı araştıran herhangi birini kollamam gerekiyor, ama şu anda yaptığım ek iş garsonluk. Fahişelik yapmayacağım için kötü değil."

Kitty yüzünü yere çevirdi. "Bobby ile yatacaktım, çünkü bana iyi davranıyordu. Ne o beni seviyordu, ne de ben onu. O şekilde baktığı, belki Yüzbaşı Calis hariç, sevdiği herhangi biri olduğunu sanmıyorum."

"Ona çok düşkündü."

"Bir süre onun, şu başka erkekleri seven erkeklerden biri olabileceğini düşündüm." Sanki bir şey çeviriyormuş gibi bir hareket yaptı, umursadığımdan değil; Saf Sung'ın takipçilerinden değilim, ama insan merak ediyor. Ardından Beyaz Kanat'ın gediklisi olduğunu duydum, sadece kaşıntısını geçirmek için..." Bir kavram arıyordu. "Onun için özel olmayan birisini mi istiyordu?" dedi Erik. "Evet," dedi kız. "Aynen. Benden ya da fahişe olmayan birisinden hoşlansaydı, bu işleri... bilirsin, zorlaştırırdı."

Erik başını salladı.

Kız iç geçirdi. "Bobby şakalarıyla beni güldürürdü. İlk başlarda ondan korkuyordum, çünkü Prens'e ya da Dük'e ihanet edersem beni öldüreceğini söylemişti ve gözlerinin içine baktığımda, bu konuda ciddi olduğunu görmüştüm. Ama bir süre sonra, buradakiler bana iyi davranınca, korkmayı bıraktım. Gidecek hiçbir yerim yok, bu yüzden hoşlansam da, hoşlanmasam da, burası benim evim." Hana bakarak bir süre sessizce durdu "Kötü bir hayat değil. Büyük bir şeylerin gelmekte olduğunu biliyorum. Burada çalışıp da birkaç şeyin farkına varmamak mümkün değil. Yaptıkları şeylerden övünmeyen askerler,

sır saklıyor demektir. Demek ki büyük bir şeyler geliyor. Ne olduğunu bilmiyorum ve bilmek istediğimi de zannetmiyorum." Durdu ve kafasını kaldırıp sapsarı kesilmiş aya baktı.

Aniden dönüp Erik'e baktı. "Ama Bobby öldüğüne göre, bana en iyi davranan erkek sensin. Erkekler bazen diğer kızlara benim hakkımda bir şeyler söylüyor, ama umursamıyorum. Sen bana iyi davranmaktan başka hiçbir şey yapmadın."

Erik omuzlarını silkti. "Şanssız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, sanırım."

"Sokakta hayatın nasıl olduğunu bilmene olanak yok." Erik hiçbir şey söylemeyip oynaşan meşale ışıklarında sadece kızı izledi. Kız devam etti. "Kız çocukları, fahişelik dışında pek düşünülmez. Bazı yerlerde küçük kız çocukları için iyi para verilir." Kollarını vücuduna doladı. "Annem bir fahişeydi. Babamın kim olduğunu kimse bilmiyor. Altı yaşıma geldiğimde annem beni sokağa attı. Sanıyorum benim de kendisi gibi olmamı istemedi. Pezevengi bana garip garip bakıp duruyordu."

"Daniels adındaki bir adam tarafından bulundum ve beni lağımlardaki o yere götürdü. Bana yiyecek verip benimle ilgileneceklerine söz verdiler ama söylediklerini yapmam gerekiyordu. Orada başka çocuklar da vardı. Çok da kötü bir durumda gözükmüyorlardı. Genelde pislerdi, ama aç değillerdi."

"Dilendim ve en iyi numaraları öğrendim. Sanki kaybolmuşum gibi ağlıyordum ve birisi sorunun ne olduğunu anlamak için durduğunda, başka birisi para kesesini kesiyordu. Bir süre sonra taşıyıcı ile birlikte işe çıkmaya başladım." Taşıyıcı mı?" dedi Erik.

"Yankesici görülür ve Şehir Muhafızları tarafından durdurulursa, üzerinde ona ait olmayan bir şeylerin olmaması daha iyi olur. Bu şekilde çoğu Şakacı takım halinde çalışır. Kese kesen elinden geldiği kadar çabuk bir şekilde keseyi elinden çıkartır ve taşıyıcı keseyi satıcıya, o da Ana'ya götürür."

"Ana mı?"

"Şakacılar'ın hepimizin... yaşadığı yere verdiği ad." "Ah."

Her neyse, annemi gördüm ve ben gittikten sonra olanları konuştuk. Bana fahişelik yapan bir ablam olduğunu söyledi. Betsy idi. "Onu o zaman mı buldun?"

Evet ve iyi anlaştık. O benim hırsız olmamdan hoşlanmıyordu, bense onun fahişelik yapmasından, ama iyi anlaştık. Onu sevmiştim. Benden bir şey elde etmek için gelmeyen tanıdığım tek kişiydi. "Bunlar çıktığında," göğüslerini gösterdi, "erkeklerden bazıları bana asılmaya başladı. Eğer diğer yankesicilere yakın olsaydım ya da ablamla takılsaydım, her şey yolunda gidecekti. Ama insan bazen kadınlığa dayanamıyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Erik anlamıyordu, ama anlıyormuş gibi başını salladı. "Beni bulduğunuzda giyindiğim -pis, kötü kokan bir erkek gibi- şeyleri giymeye başlayana kadar bir sürü tacize uğradım." Artık ne söyleyeceğini bilemediği için sessiz kaldı.

"Söylemeye çalıştığım şey, hiçbir erkekle istediğim için beraber olmadığım."

Erik bekledi, ama kız bir şey söylemeyince yavaşça, "Şimdi istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Neredeyse görülmeyecek bir biçimde başını sallarken kızın gözlerinden yaşlar boşandı. Erik kollarını kızın vücuduna dolarken iç geçirdi. Erik kendini daha önce hiç bu kadar sıkıntılı hissetmemişti. Orduya katıldıktan sonra fahişelerle birlikte olmuştu ve yattığı ilk fahişenin ona nazik davranması gerektiğini söylediğini hatırladı, ama yattığı bütün kadınlar Erik'ten daha çok şey biliyordu. Şimdiyse, erkeklerden sadece şiddet görmüş bir kızla yatması isteniyordu. Kızı yanağından öptü, ardından çenesinden, ardından da dudaklarından. İlk başlarda kız kaskatıydı, ama birkaç öpücükten sonra karşılık

vermeye başladı. Kız çok geçmeden ayağa kalktı ve Erik elini tutarak onu ahıra, oradan da tavan arasına götürdü.

"Erik!" diye tanıdık bir ses geldi. "Yukarıda mısın?" Erik'in kollarına yerleşmiş Kitty'den uykulu bir "Ne?" geldi. Sevişmeleri ilk başta deneme niteliğinde, yavaş ve garip olmuş, ardından Erik kendini bir savaşın ortasında hissedene kadar gelişmiş ve kollarındaki Kitty yoğun bir his patlamasıyla doyuma ulaşmıştı. Gözyaşlarına karışan kahkahalar, Erik'in dokunuşuyla serbest bırakılmıştı kız sonunda, Erik gibi yorgun bir şekilde uzanmıştı.

Bir süre sonra ikinci kez sevişmişlerdi ve bu kez Kitty ne istediğinden daha emindi. Erik, başka bir kadınla hiç böyle bir deney yaşamamıştı.

Âşık olup olmadığını düşündü.

Aşağıdaki konuk ona bir kez daha seslenince bir kolunun üzer de doğruldu. "Nakor, öldüreceğim seni," diye mırıldandı Erik, kalkıp giyinmeye başlarken.

Kitty uyandı. "Komik kumarbaz mı?" diye sordu. Erik, "Şu anda hiç de komik değil," dedi çizmelerini giyerken, kız kollarını Erik'in beline dolayıp, "Teşekkür ederim," dedi.

Erik durdu. "Ne için?"

"Kitty kızların sürekli neden bahsettiğini gösterdiğin için." Erik ilk bir an kımıldamadan oturdu.

"Rica ederim, galiba." Kitty başını Erik'in omzuna yasladı. "Galiba mı?" "Bu bir iyilik değildi," dedi Erik sert bir tonla. "Sen de mi zevk aldın?" diye sordu kız masum bir şekilde, Erik kızın kendisiyle yine dalga geçtiğini fark etti. Kızardığının görmeyecek kadar karanlık olmasına sevindi.

"Bunun için kıçına bir şaplak indirmeliyim," diye mırıldandı. Erik'in omzunu öptü. "Beyaz Kanat'taki bazı kızların bunun için ücret

aldığını duymuştum."

Erik, göğsüne bir kılıç girmiş kadar gerçek bir kararsızlık dalgasıyla deliye döndü ve niyet ettiğinden daha sert bir şekilde kızın kolu sıktı ve kızın gözlerindeki korkuyu gördüğü zaman, anında kolunu bıraktı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ama benimle dalga geçmene dayanamıyorum."

Gözleri dolmaya başlayan kız Erik'e baktı ve aniden ağlamaya başladı. Onunla yanak yanağa gelecek şekilde çenesini Erik'in omuzuna koydu ve "Ben de özür dilerim," diye fısıldadı. Başka türlü nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Seni asla incitmem," diye fısıldadı Erik. "Biliyorum," dedi kız. Erik "Aklım karmakarışık..." Geri çekildiğinde gülümsüyordu. "Bu senin suçun Erik von Darkmoor." Erik kızı öptü. Çok geçmeden bir öksürük duyuldu ve Erik döndüğünde, Nakor tavan arasının merdiveninde dikilerek onlara baktığını gördü.

"Buradasın demek!"

Erik tek kelime etmeden bacağını uzattı ve merdiveni itip gözden kaybolmasını izledi ve karanlıkta Nakor'dan gelen tatmin edici bir viyaklama duydu. Gürültülü bir küt sesini, Nakor'un ciğerlerinden patlarcasına çıkan bir "Oof' sesi takip etti.

Kitty gülerken Erik giyinmesini bitirdi. Nakor bir yığın samanın tepesinde acıklı bir şekilde inleyerek yatarken, Erik, "Rol yapmayı bıraktığında merdiveni yerine koy," dedi. İnilti yerini bir kıkırdamaya bıraktı. "Beni iyi tanıyorsun," dedi Nakor.

Merdiven çatı katının ucunda tekrar göründü ve Erik giyinen Kitty'ye göz attı. Merdivenden önce Erik indi, ardından da Kitty.

Nakor, "Seni ve hanım arkadaşını rahatsız ettiğim için üzgünüm ama seni görmem gerekiyordu," dedi. "Neden?" diye sordu Erik. "Bir süreliğine hoşçakal demek için."

Erik, eskiden orduda yoldaşı, ama artık Nakor'un öğrencisi o Sho Pi'nin, ahırın girişinde sessizce dikildiğini gördü. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Erik.

"Yine Yıldızlimanı'na. Kral, Lord Arutha babasının işleri için erkenden oraya gitmemi istedi." Ardından ifadesi ciddi bir hal aldı. "Bir şeyler oluyor. Prens Erland bu gece bir Kesh kotrasıyla limandan ayrılıyor."

Erik, "Hakkında konuşabileceğimiz bir şey değil," dedi. Nakor başını salladı. "Sanırım ne demek istediğini biliyorum." Erik, "Size iyi yolculuklar," dedi. "Şehre döndüğünüzde bana haber verin."

Nakor başını salladı. "Olur." Ahırdan ayrılırken, Sho Pi'ye onu takip etmesini işaret etti ve Erik karanlıkta gözden kaybolmalarını izledi.

"Bu hayatımda gördüğüm en garip adam," dedi Kitty.

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin," dedi Erik. "Yine de, iyi bir dost ve yolda olduğun zaman altı adam değerindedir. İnsanı hayrete düşüren şeyler bilir. Büyü diye bir şey olmadığını iddia eder, ama evrende daha yaşlı ya da daha iyi bir büyücü varsa bile, ben daha onunla karşılaşmadım." Kitty yanına sokulup Erik'e yaslandı ve Erik kollarını kızın beline doladı. "'Bir şeyler oluyor' demekle ne kastetti?"

Edik dönüp onu öptü. "Casusları yakalayan sensin. Benden sırları anlatmamı mı istiyorsun?"

Kitty başını sallayıp yanağını Erik'in göğsüne yasladı. "Bazen, orada burada duyduğum şeyleri bir araya getirince, neler olup bittiğini anladığımı sanıyorum Erik. Diğer zamanlarda, burada ne iş yaptığımdan, bile emin olamıyorum. Bobby öldüğünden beri, kendimi sık sık şu küçük cehennemlerden birindeyim zannediyorum. Yanımda iki tane muhafız olmadan hanı terk edemiyorum. Şakacılar üzerime ölüm işareti koydu, ama onlar bildiğim tek aile." Erik söyleyecek bir şey bulamadı. Kıza sarıldı. "Eğer bu aralar boş zaman bulabilirsem, seni şehirden uzakta farklı bir yere

götüreceğim." Kitty bir süre Erik'e sıkı sıkı sarıldı, ardından, "Geri dönmek zorundasın değil mi?" dedi.

İkili hanın arka kapısına doğru yürümeye başladı ve Erik, kapıya geldiğinde elini kızın belinden çekti. Hiçbir şey demeden, kızın peşinden içeri girdi. Kız sessizce mutfaktan geçip barın arkasındaki her zamanki yerine geçti. Jadow Shati ve Owen Greylock hâlâ oradaydı, ama Roo gitmişti. Roo nerede?" diye sordu Erik otururken.

Sen geri gelmeyince o, Jimmy ve Dash ayrıldı. Önemli bir işleri var galiba," diye yanıtladı Greylock.

"Nakor sizi buldu mu?" diye sordu Jadow masum bir ifadeyle. "Evet" diye yanıtladı Erik.

"Çok uygunsuz bir durumda bulmamıştır umarım," dedi Jadow yüzüne geniş bir sırıtma yayılırken Erik kızarıp, "Hayır," dedi.

"İyi öyleyse," dedi Jadow. Ardından öyle bir kahkaha patlattı Greylock ve Erik bile gülmek zorunda kaldı.

Kitty bir maşrapa bira ile yaklaştı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu kız. Yanlış bir şey söyledikleri taktirde onarmanın olanağı olmazdı Greylock ustaca, "Nakor," dedi ve "Yaa," dedi Kitty gülümsedi, Erik de karşılık verdi.

Kız gittikten sonra Jadow, "Demek ikinizin arasında bir şeyler ha?" dedi ve bir şeyi kutluyormuş gibi birasını kaldırdı.

Erik başını salladı. "Ve bu beni ölümüne korkutuyor."

Ses tonunda olası incinmelerden biri vardı ve yüz ifadesinden de bunu görüyordu. "Greylock, sanki şerefe kadeh kaldırmış gibisin."

Jadow bilgece başıyla onayladı. "Çok ciddi ahbap. Yalnızca bir şey olabilir."

"Ne?" dedi Erik, endişeli bir ses tonuyla. "Ah ahbap, gerçekten çok kötü," dedi Jadow. "Doğru," diye karşılık verdi Greylock.

"Ne?" diye sordu Erik.

"Daha önce hiç âşık olmadın mı?" diye sordu. Jadow sert bir şekilde.

Erik arkasına yaslanıp, "Sanmıyorum," diye karşılık verdi. Alnı kırıştı ve ani bir şekilde, "Olduysa bile anlamak için çok aptal bir durumdur."

Etrafı gözlemekle meşgul olan Kitty'ye baktı, ardından arkadaşlarına dönüp. "Âşığım," dedi sanki bir vahiy inmiş gibi.

Greylock ve Jadow kendilerini daha fazla tutamayıp tekrar gülmeye başladı. Kahkahalar dindiğinde Jadow, "Hadi oğlum, bir içkiye daha ihtiyacın var." Greylock kafasını iki yana sallayıp iç geçirdi. "Ah, tekrar genç olmak vardı." Erik, içindeki sevinç ve kuşku gibi garip hisleri düşünerek sessizce baktı. Kitty'ye göz atınca kızın da ona bakmakta olduğunu gördü. Erik başıyla selam verdi ve kız da Erik'e gülümsedi ve Erik içini neşe kapladığını hissetti.

Ardından, Jadow ve Greylock aralarında şakalaşırken, önlerindeki savaşı düşününce Erik'in üstüne kara bir bulut çöktü. Savaştan başka herhangi bir şey için zaman nereden bulacağım, diye düşündü.

Sylvia Roo'nun boynunu ısırdı.

"Ah!" dedi Roo, yarı şaka, yarı gerçek acıdan. "Bu çok sertti." Kız suratını astı. "Seni cezalandırmam gerekiyor. Uzun zamandır yoktun." Roo, "Biliyorum," derken, Roo'nun koluna sokulup yaslandı.

"Şeye yaklaştıkça…" diye başlayınca kendini tuttu. 'İstila'ya demek üzereydi. "Neye yaklaştıkça?" diye sordu kız, çok dikkatlice. Roo mum ışığında kızın yüzünü inceledi. Kızın evine geç vakitte gelmişti

ve doğruca yatağa gitmişlerdi. Kız babasının iş için dışarıda olduğunu söylemişti, bu yüzden şafaktan önce şehirdeki evine dönmek yerine bütün geceyi burada geçirmeyi planlamıştı. Yüce Kesh ile yapılan Hile babasının Roo'nun şirketleri üzerindeki üstünlüğüyle ilgili durumlarını düşününce, kızın, babasına aktaracağı herhangi bir şey söyleyip söylemediğini merak etti. Endişelerini bir kenara bıraktı. "Acı Deniz'deki bütün nakliyatı kontrol altına alma hedefime yakınlaştıkça, başka bir şeye zaman ayıramaz hale geldim."

Kız bu sefer de omzunu ısırdı. Bu kez onu gerçekten bağırtacak bir acı verecek kadar seri bir şekilde ısırmıştı. "Bunu karına açıkla" dedi kız, bıraktığı diş izlerini göstererek. Yataktan çıktı ve Roo ki çıplak bedeninin görüntüsü karşısında hayrete düştü. Hayatında ki karşılaştığı en güzel kadındı ve tek bir mumun ışığında bile kusursuz canlı bir mermerden yontulmuş gibi gözüküyordu. Karısının, güçten eser olmayan kolları ve doğum izleri taşıyan tıknaz vücudunu düşününce, Karli ile sevişebilme becerisine şaşırırken buldu kendini. Sylvia cüppesini giyerken, Roo, "Ne oldu?" diye sordu. "Helen Jacoby ile harcayacak zamanın var, ama benden uzak günler geçiriyorsun."

Roo, "Helen'i kıskanıyor olamazsın?" dedi. "Neden kıskanmayacakmışım?" Döndü ve suçlayıcı bir yüz ifadesiyle yatağına oturdu. "Onunla zaman geçiriyorsun. Sıska köylü kız tarzıyla çekici bile değil. Hatırladığımdan daha fazla kez zekâsına saygı duyduğunu söyledin." Roo yataktan çıkıp, "Kocasını öldürdüm Sylvia," dedi. "Ona bir parça olsun avutma borçluyum. Ama ona asla dokunmadım." "Bahse girerim ona dokunmak isterdin," dedi Sylvia. Roo kollarını kıza dolamak istedi ama kız onu kenara itip uzaklaştı. "Sylvia, haksızlık ediyorsun."

"Haksızlık mı ediyorum?" dedi kız, dönüp cüppesinin açılmasına izin vererek.

Roo kızın görüntüsü karşısında tahrik olmaya başladığını fark etti. "Sen karısı, çocukları ve saygınlığı olan bir adamsın. Seninle şu ana kadar Krallık'ta evliliğe en uygun kızlardan biriydim." Surat asarak, Roo'ya doğru ilerledi ve göğüslerinin Roo'nun çıplak göğsüne sürtmesini sağlayıp, "Ben metresim," dedi. "Ben statüsü olmayan bir kadınım. İstediğin zaman benden ayrılabilirsin." Eli Roo'nun omuzunda küçük daireler çizmeye başladı.

Roo "Seni asla terk etmeyeceğim" dedi nefes almakta zorlanarak. "Asla!"

Sylvia elini aşağı uzatıp Roo'nun erkekliğini okşayarak, "Biliyorum," dedi. Roo kızın cüppesini çıkarıp onu yatağa o kadar çabuk taşıdı ki neredeyse örtülerin üzerine düştüler. Kıza çabucak sahip olan Roo, ölümsüz aşkını dile getirirken, Sylvia esnemesini bastırarak tavana bakıyordu. Ardından kızın dudaklarında, fiziksel değil, güçle ilgisi olan kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

Roo Krallık tarihindeki en önemli tüccar olma yolundaydı ve tamamen kendisinin kontrolü altındaydı. Zevkin doruklarına çıkarken nefes alışlarının hızlanmasını dinledi ve başka şeyler düşünmeye başladı. Roo ile sevişmesinin ilk günkü etkisi yok olduğundan beridir çok zaman geçmişti ve o, çok daha çekici ve kendisininkine eşdeğer aşk oyunlarına açlığı olan kuzeni Duncan'ın yeteneklerini takdir ediyordu. Hatta ara sıra hizmetkârlardan birinin de katıldığı bu yatağı Duncan ile sık sık paylaştığını öğrendiğinde dehşete düşeceğini biliyordu. Duncan'ın kaliteli kıyafetlere, iyi yiyeceğe, nadide şaraba, güzel kadınlara ve gösterişli şeylere ulaşabildiği sürece yönlendirilebilir olduğunu biliyordu. Roo ile evlendikten sonra, kuzeni iyi bir âşık olabilir ve bir gün sosyal olarak Roo'nun yerine geçebilecek uygunluktaydı. Roo hazzının doruğuna yaklaşırken, Sylvia dalgın dalgın, Roo'nun karısını öldürttükten sonra bu iğrenç küçük adamla evlenmek için ne kadar beklemesi gerektiğini düşünüyordu. Hem babasının Roo'nun mali imparatorluğunun kontrolünü eline alma düşüncesi, Sylvia'nın sonunda hazzının

artmasına yol açtı ve kendini Krallık tarihindeki en güçlü kadın olarak hayal eden Sylvia, bir rahatlama nöbeti içinde Roo'ya katıldı.

Erik kapıyı çalınca William kafasını kaldırıp baktı. "Evet Başçavuş." "Bir dakikanız var mı efendim?" diye sordu Erik.

William eliyle sandalyeyi gösterince Erik oturdu. "Ne oldu?" "Eğitimle ilgili bir şey değil," dedi Erik. "O iyi gidiyor. Bu kişisel bir konu…"

William arkasına yaslandı. İfadesi kararsızdı. Birlikte çalıştıkları süre içerisinde, ara sıra birbirlerine kişisel hayatlarına dair ipuçları vermişlerdi, ama ikisi de kişisel bir konu üstüne konuşma açmamıştı. "Dinliyorum," dedi Krondor Şövalye-Mareşali.

"Bir kız tanıyorum ve şey, eğer sakıncası yoksa asker ve evli olmak konusunda konuşmaya ihtiyacım var."

William bir süre bir şey söylemedi, ardından başını salladı, "Zor bir seçim. Bazı insanlar aile meselelerini iyi idare eder, bazıları edemez." Durdu. "Benden önce bu görevde olan adam, Gardan, bir zamanlar senin gibi bir çavuştu. Babam çocukken, Crydee Dükü Lord Borric'e hizmet ediyordu. Prens Arutha ile Krondor'a geldi bu göreve kadar yükseldi. Bütün bunlar süresince evliydi." "Nasıldı?"

"Tümüyle ele alındığında, iyi," dedi William. "Gardan'ın asker olan birkaç çocuğu vardı. Uzak Sahil'in yağmalanması sırasında öldü."

Üvey babası Nathan'ın o günlerden bahsettiğini hatırlayan Erik akınlar sırasında pek çok insanın öldüğünü biliyordu. Gardan o zamana kadar çoktan ölmüştü. Çocuklarından bazıları kurtuldu sanırım. William kalktı ve Erik'in arkasındaki kapıyı kapayıp masasının kenarına yaslandı. Erik Şövalye-Mareşal'in resmi görev yeleği yerine, rütbeleri olmayan sıradan asker üniformaları içinde olduğunu fark etti. "Yaklaşmakta olan şey yüzünden..." diye başladı

William. Kelime bulmakta zorlanıyor gibiydi, ardından, "Sence herhangi bir ilişkiye girmek akıllıca mı?" diye sordu.

"Akıllıca ya da değil, bir ilişkim var," dedi Erik. "Daha önce böyle hissetmemiştim."

William gülümseyince Erik bir an için yılların adamın üstünden geçtiğini gördü. "Biliyorum." "Sormamın bir sakıncası yoksa, siz hiç evlendiniz mi efendim?" "Hayır," dedi William ve ses tonunda bir üzüntü belirtisi vardı. "Hayatımda asla bir aileye yer yokmuş gibi görünüyordu."

Sandalyesine geçip oturdu. "Doğrusu istersen, ailemin benim hayatımda önemli bir yeri yoktu." "Babanız mı?" diye sordu Erik.

William başını salladı. "Öfkeden birbirimizle konuşmadığımız zamanlar oldu. Bunları aştığımız çok oluyor. Ama zordur. Eğer babamla karşılaşsaydın, onu oğlum sanırdın. Senden sadece on yaş büyük gözüküyor." William iç geçirdi. "İronik olan, onun çocukluk düşünün, çocuğunun da kendisi gibi iyi bir büyücü olmasıydı. Büyü çalışmam konusunda bana ısrar ediyordu. William gülümsedi. "Herkesin büyü yaptığı ya da büyü yapan biriyle evlendiği ya da büyü yapan birinin oğlu ya da kızı olduğu bir dünyada büyüdüğünü hayal edebiliyor musun?"

Erik kafasını iki yana salladı. "Ailenizde olmalı gerçi. Kız kardeşinizle tanıştım."

William bulanık bir şekilde gülümsedi. "Bir ironi daha... Gamina aileye evlatlık geldi. Ve büyü işlerinde benden çok daha fazla becerikli. Ben acınası yeteneği olan biriyim. Hayvanlarla konuşabiliyorum ve onlar da ilgi çekici olmayan konuşmalar yapma eğilimindeler. "Fantus hariç tabii ki. Onu sarayda son zamanlarda fazla yormuyorum," dedi. "İstediği gibi gelip gider. Ve nerede olduğunu sorduğumda, anlayamadığım bir şekilde beni duymazdan geliyor." Erik, "Hâlâ kendimi bir karara varmaya daha yakınmış gibi hissetmiyorum." dedi.

William, "O hissi ben de bilirim," dedi. "Yıldızlimanı'nda, ben çocukken babamla büyü çalışmaya gelen, Jal-Pur'un çöl ırkından genç bir büyücü kız vardı. Benden iki yaş büyüktü. Esmer teni ve kahverengi gözleriyle, gördüğüm en güzel kızdı, dansçı gibi hareket ediyordu ve kahkahası müzik gibiydi."

"İlk görüşümde ona vurulmuştum. O beni, Usta'nın oğlu, Pug'un çocuğu olarak tanıyordu ve ona deli gibi âşık olduğumu da biliyordu. Etrafta onu takip ediyordum ve bu onun canını sıkıyordu. Bana karşı nazik davranıyordu, ama bir süre sonra onun sinirlerini yıprattığımı düşünmeye başladım." William avluyu gören pencereden dışarı bakıp, "Sanırım benimle ilgilenmemesi beni kötü duruma sokmasının ve Yıldızlimanı'ndan ayrılıp Krondor'a gelmemin en büyük nedenlerinden biriydi," derken gülümsedi. "İki yıl sonra da o geldi."

Erik soru soran bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Prens Arutha'nın babasının, Kulgan adında, harika bir kişi' olan büyücü bir danışmanı vardı. Etraftaki en güçlü büyücülerden biri değildi, ama en zekileri arasında yer alırdı. Pek çok bakımdan benim için bir büyükbaba gibiydi. Ölümü babamı çok sarstı. Her neyse, Prens Arutha sarayında büyücü bir danışman istediğine karar verince, Pug'dan en iyi büyücüsünü Krondor'a yollamasını istedi, babam, ustalarından birinin yerine onu göndermekle herkesi şaşırttı; başlarda onu bana göz kulak olması için gönderdiğini sanmıştı." Buruk bir biçimde gülümsedi.

William devam ederken neredeyse gülüyordu. "Buraya gelip Keshli olmasının yanı sıra, Jal-Pur'un çöl insanları arasındaki en güçlü soylu lordlardan birisiyle uzaktan akraba olduğu da ortaya çıkınca, soylular arasındaki şaşkınlığı hayal edebilirsin. Onu saraya kabul ettirmek Prens Arutha'nın demir iradesi sayesinde oldu."

William iç geçirdi. "Buraya geldiği gün, anlatamayacağım bazı olaylardan dolayı, işler çok zordu, ama işimiz bitene kadar Yıldızlimanı'nda olduğundan çok faklı insanlar olduğumuzu öğrenmiştik. Aynı zamanda benim hislerimin değişmediğini öğrendik.

Ayrıca bunca yılda, onun da bana bakış açısının değişmiş olduğunu fark edince sevgili olduk." William anılarda kaybolunca, Erik bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorsanız..." "Bilmiyorum," diye araya girdi William. Moralsiz görünüyordu. "Şey, ben artık gideyim efendim. Niyetim eski yaraları açmak değildi."

William savuşturur gibi elini salladı. "Açmadın. O yaralar her gün benimle birlikte ve her zaman açıklar. Hiç evlenmemiş olmamın sebeplerinden biri budur."

Erik kapıya ulaşınca, "Eğer sormamın bir sakıncası yoksa efendim, adı neydi?" diye sordu.

William pencereden dışarı bakmaya devam ederek, "Jazhara" dedi.

Erik ardından kapıyı kapadı. Eğitim alanına giden koridorda ilerlerken yaptıkları konuşmayı düşünüyordu. Ne yapması gerektiğine kesin bir kanıya varamadığı için, aklını önündeki meselelere vermeye ve bekleyip, Kitty'ye olan hislerinin ne olduğu öğrenmeyi zamana bırakmaya karar verdi.

-5-
ELVANDAR

Tomas kıpırdamadan oturuyordu.

Kral Kızılağaç, elflerin dilinde Aron Earanorn, konuştu. "Geri dönmemiz için Kuzey Elleri'ne bırakılmamızdan sonraki yıllarda kuzenlerimizi anlamaya çalıştık." Çağlar önce Krallık'ın üstünde Kuzey Elleri'nde kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakılan "deli" elfler Glamredhellerin lideri, sabit bir bakışla Kraliçe Aglaranna'ya bakıyordu. "Burada leydi," sağ eliyle her yanını gösteren hareket yaptı, "Elvandar'da hükümdar olarak sizin önünüzde eğiliriz. Ama bizi yönetmeniz için yapılan herhangi bir öneriyi kesinlikle kabul etmiyoruz."

Tomas karısına göz attı. Elvandar Elfleri'nin hükümdarı, neredeyse kendi elf ormanlarında hüküm sürdüğü kadar halkının üzerinde hükmetmiş olan savaşçıya, en yumuşak gülümsemesiyle gülümsedi "Earanorn, buradaki hiç kimse hiçbir şey önermiyor," dedi Aglaranna. "Kadim kanın çağrısı tarafından ya da konuk olarak Elvandar'a gelmeyi seçenler, istedikleri zaman ayrılmakta serbesttir. Sadece burada kendi istekleriyle kalanlar bizim kurallarımıza uymak zorundadır. Eski Kral çenesine vurdu. "Sorun da bu, değil mi?" Kraliçe Meclisi'nde toplanan elflere baktı: baş danışmanı Tathar, yarı insan Savaş Şefi ve Kraliçe'nin kocası Tomas, insan büyücü Pug, arkadaşı Miranda, onlar kadar Kelewan'da kalmış olan Eldar lideri Acaila da dahil diğerleri. Uzun bir sessizliğin ardından yaşlı Kral, "Nereye gideceğiz?" diye sordu. "Kuzey Elleri'ne ve bize karşı cömert olan kuzenlerimize geri mi döneceğiz?"

Tomas, çocukluk arkadaşı, sütkardeşi ve Gedik Savaşları'nda bir kahraman olan Pug'a göz attı ve gözleri onun da yanıtı bildiğini ortaya koyuyordu: bu "vahşi" elflerin gidebileceği başka yer yoktu. Tomas dikkatini, bilgisi ve gücü Pug'ı asla hayrete düşürmeyen insan büyücünün güçlükle fark edebileceği şekilde çok el kaldıran Acaila'ya çevirdi. Acaila başını, yalnızca bir santimin küçük bir kısmı kadar

eğdi, ama Kraliçe güçlükle anlaşılabilir hareketine başını eğerek karşılık verdi.

"Neden gidiyorsunuz ki?" dedi Ejderha Lordları'na en yakın olan irfanlarını ve bilgilerini saklayan kadim elfler, Eldarların lideri. Asırlar süren bir ayrılıktan sonra kayıp akrabalarınızı buldunuz ve kimse sizi köle yapmaya çalışmıyor, ama yine de siz bundan korkuyor, rahatsız oluyor gibi görünüyorsunuz. Nedenini sorabilir miyim?"

Kızılağaç uzun uzun iç geçirdi. "Ben yaşlı bir adamım." Buna karşın Acaila ve bazıları, içlerinde kötülük olmadan gerçek bir neşeyle güldü "Pekâlâ, buradaki bazıları iki katıyken ben sadece üç yüz yetmiş yaşındayım, ama gerçek şu ki, Kuzey Elleri'ndeki Edder Ormanı, yiyeceği kıt olan acımasız bir yerdir. Elvandar bir cennet ve bundan pek haberiniz yok." Sanki Edder'in düşüncesi onu üşütüyormuş gibi kollarını vücuduna doladı. "Efsunörücülere ve Elvandar'ın iyileştirici büyüsüne sahip değiliz. Burada hastalananlar dinlenme ve yemek yemekle iyileşir, ama orada iltihap bir savaşçıyı bir düşman oku kadar kesin bir şekilde öldürür." Yumruk yaptığı elini uzattı. Sözcüklerinde öfke seziliyordu. "Karımı ve oğullarımı gömdüm. Halkıma göre ben çok yaşlı bir adamım."

Miranda Pug'a, "Sözü de çok uzatıyor," diye fısıldadı. Esnemesini bastırdı. Pug, yaşlı Kral'ın söylediklerinin hemen ardından gülümsememeye çalıştı, ama Miranda ve diğerleri gibi, o da, Kızılağaç'ın elfler arasında yaşadığı aylarda pek çok kez savaşlarının ve kayıplarının hikâyesini dinlemişti.

Aglaranna'nın en büyük oğlu ve tahtının vârisi olan Calin konuştu. "Sanıyorum son otuz yılda iyi niyetimizi gösterdik Kral Kızılağaç Kayıplarınız için yas tutuyoruz," meclisteki diğerleri onaylamak için başlarını salladı, "ama burası halkının geri kalanının serpilmesi için en iyi fırsat."

"Gedik Savaşları ve Büyük İsyan sırasında, şu anda Kutlu Adalar'da dinlenen pek çok kişiyi kaybettik, ama buraya gelmeniz sayesinde yine de kazançlı çıktık. Sonuçta, bütün elf ırkı kazançlı çıktı.

Kızılağaç başını salladı. "Halkımın seçeneklerini düşündüm. Hiç çocuğum yok." Calin'e bakarak, "Bir vârise ihtiyacım var," dedi.

Glamredhellerden genç bir savaşçı Kralının yanına geldi ve deriye sarılıp sırımlarla bağlanmış bir paket verdi. "Bu benim makamımın işaretidir," dedi Kızılağaç, paketi açarak. Meclis, elflerin şaşkınlık gösterebildiği kadarıyla şaşırdı. Derinin içinde inanılmaz güzellikte bir kemer vardı. Pug'ın ipekten daha garip olduğuna kanaat getirdiği ipek iplikler, hoş ve ilgi uyandıran bir desende çarpıcı parlaklıkta bir mücevheri tutuyordu. "Asle-thnatbf' dedi Kızılağaç.

Pug algılarını değiştirerek kemeri inceledi. Miranda'ya, "Bu güç nesnesi," diye fısıldadı. "Sahi mi?" diye sordu kadın alaycı bir tonla. Pug kadına göz atınca, kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutarak gülümsediğini gördü ve bir kez daha kadının gücünün ve büyüsünün gösterdiğinden daha fazla olduğunu anladı.

Acaila daire şeklindeki banklardan inip Kızılağaç'ın önünde durdu. "Bakabilir miyim?" diye sordu. Kızılağaç kemeri ona verdi.

Acaila kemeri inceledikten sonra Tathar'a döndü. "Bu büyük ve güçlü bir büyü. Burada olduğunu bilmiyor muydun?"

Kraliçe'nin Efsunörcüleri'nin en kıdemlisi olan Tathar kafasını iki yana salladı. Bir kızgınlık belirtisiyle, "Sen?" diye sordu.

Acaila, büyücünün Eldar ile birlikte yaşadığı, büyülü olarak iki buz tabakasının altına saklamış Elvandar'ın ikiz ormanı Elvardein'de Pug'ı eğittiği zaman sık sık olduğu gibi, güldü. Kahkahada alaydan eser yoktu, ama bir ironi belirtisiyle Acaila, "O da var," dedi. Kızılağaç'a döndü ve glamredhel hükümdarı hafifçe başını salladı ve Kraliçe'nin çemberindeki yerinden kalkıp aşağı inince geri döndü. Acaila Kraliçe'nin danışmanları arasında kuşkusuz en yaşlı ve en deneyimli elf olsa da, Elvandar'a yeni gelmişti ve Aglaranna'nın baş danışmanı Tathar idi.

Tathar kemeri alıp Calin'e vermek için dönerken, Kızılağaç konuştu: "Bu kemer yüksek mecliste takılır ve Kral'dan oğluna geçer. Varisi olarak atamak için babamın bu kemeri bana verdiği gibi, ben de onu sana veriyorum Prens Calin." Tathar kemeri ona verirken Elf Prensi başını eğerek selam verdi. Kemeri ellerine alıp alnına değdirdi ve "Soyluluğunuz şüphe götürmez. Cömert teklifinizi alçak gönüllülükle kabul ediyorum." Ardından Aglaranna ayağa kalktı ve "Halklarımız tekrar bir arada." dedi. Kızılağaç'a, "Gerçekten Aron Earanorn'sun," dedi. Başını mutlu ve mağrur bir şekilde eğdi. Kral'ın arkasında elinde cüppe olan bir elf göründü Kraliçe'nin emriyle, cüppeyi, Kızılağaç'ın halkının tarzına uygun giydiği zırh ve kürklerin üstüne geçirdi. "İçinde bir yer kabul ederek meclisimizi onurlandırın." Glamredhel Kral, "O onur bana ait," dedi.

Acaila elini uzatıp Kızılağaç'a Tathar ile kendisi arasında bir yer açtı; gülümseyip Miranda'ya göz kırptı. Glamredheli mecliste kendinin üstüne ve Tathar'ın altına yerleştirerek, bilge Eldar lideri Glamredhellerin yıllarca sürebilecek gücenmesini önlemişti. Kızılağaç mecliste Tathar'dan sonra ikinci sırada oturacaktı.

Miranda Pug'a başıyla meclisten uzağa gelmesini işaret etti ve yeteri kadar uzaklaştıklarında, "Bu daha ne kadar sürecek?" diye sordu. Pug omuzlarını silkti. "Kızılağaç'ın halkı buraya ilk defa, Galain ve Arutha Armengar'ın düşüşünden sonra onunla karşılaştıklarından aşağı yukarı yirmi yıl sonra, yani otuz yıl önce geldi." "Otuz yıldır kimin başa geçeceğini mi tartışıyorlardı?" diye sordu Miranda, inanamayarak, "Konuşuyorlardı," dedi Tomas, arkalarında belirerek. "Gelin." Tomas, Pug ile Miranda'yı akıllıca düzenlenmiş dallarla Kraliçe'nin sarayından ayrılan özel bir alana götürdü. Diğer taraftan aşağıdaki Elvandar ağaç şehri görülebiliyordu.

Pug, "Buna hiç alışabildin mi?" diye sordu. Arkadaşını incelerken, uzun boylu savaşçının hatlarına kazınan yabancılıkta, bir kez daha sütkardeşinin yansımalarını gördü.

Törensel cüppesi içinde bile, Tomas güç ve kuvvet saçıyordu, neredeyse renksiz olan soluk mavi gözleri, Elvandar'ın manzarası üzerinde gezinirken, "Evet, ama güzelliği asla harekete geçmeme engel olmadı," dedi.

Miranda, "Canlı olan herhangi birisinin bir şey hissetmesi mümkün değil," dedi.

Akşamdı ve Elvandar, bazıları yerde, diğerleri ağaçların dalla kurulmuş platformlarda yanan yüzlerce yemek ateşiyle parıldıyordu. Şehrin başından sonuna kadar parlak fenerler yakılmıştı, ama normal lambanın sert sarı alevi yerine, bunlar daha yumuşak, mavi-beyaz bir ışıkla parlıyordu: kısmen doğal, kısmen büyülü olan elf küreleri. Ama ağaçların kendileri de parlıyor ve da sanki yapraklar fosforluymuş gibi zayıf mavimsi ya da yeşilimsi pusla, yumuşak bir parıltıyla aydınlanıyordu.

Tomas, altın işlemeli kırmızı cüppesi hafifçe savrularak döndü ve savaş için zırhımı giyme vakti geldi mi dostum?" diye sordu. "Korkarım yakında," dedi Pug.

Tomas neredeyse istekli bir şekilde, "Sethanon'da galip geldiğimiz zaman, bu işle bir ilgimizin kalmadığını umuyordum," dedi. Pug başını salladı. "Umuyorduk. Ama Pantathialıların er ya da geç Hayattaşı için tekrar geleceklerini biliyorduk." Sanki bir şey daha ekleyecekmiş gibi, Pug'ın alnı kırıştı, ama kendine engel oldu. "Taşın içinde kaldığı ve Valheruların yok edilmediği sürede, sadece zaman kazandık." Tomas bir şey söylemeden Elvandar'ın görkemini izlemeye devam etti. "Biliyorum," dedi sonunda. "O kılıcı alıp o gün başladığım işi bitirmem gereken bir zaman gelecek." Miranda, oğluyla denizin güneyindeki kıtaya yaptıkları son yolculuklarında keşfettikleri şeyleri anlatırken büyük bir ilgiyle dinlemişti. Tathar, Acaila ve diğer Elfler geldikten sonra aylarca, unuttuğu ayrıntıları ortaya çıkarmak için kadını defalarca sorgulamıştı. Pek çok durumda Miranda'nın sabrı tükenme noktasına gelmişse de, uzun ömürlü elfler sonu gelmez sorguyu normal bir şeymiş gibi görüyordu.

Konuşma sesleri, Aglaranna ve danışmanlarının, dairelerinde konuşmaya katılmaya geldiğini söylüyordu. Kraliçe'nin ardından Tathar, Acaila, Kızılağaç ve Calin içeri girdi.

Miranda ve Pug başlarını eğdi, ama Kraliçe, "Toplantı bitti dostlar dedi. "Buraya önemli konuları gayri resmi bir şekilde konuşmaya geldik." Miranda, "Tanrılara şükürler olsun," dedi. Kızılağaç kaşlarını çattı. "Irkınızı az tanıyorum," ağzıyla bir kelime söyleyen Acaila'ya göz attı, "leydim." Kelimeyi garip bir şekilde söyledi "Ama insanlarda gözlediğim bu tez canlılık... akıl almaz bir şey!" "Tez canlılık mı!" dedi Miranda, şaşkınlığını açıkça göstererek. "Konuşarak zamanımızın çoğunu harcıyoruz." diye devam etti.

Pug'un gözleri bir an kısıldı. Miranda'nın göründüğünden daha genç ve de kendi yetmiş yaşından daha da yaşlı olduğunu bildiği halde, sık sık Pug'ın sadece sabırsızlık olarak adlandırabileceği davranışı sergilemesi onu şaşırtıyordu. Pug bir şeyler söyleyebilmek için birkaç kere ağzını açıp kapadı. Sonunda, "Macros'un bana bıraktığı miras olarak pek çok şey -kütüphanesi, açıklamaları ve bir de bazı güçlerini- içeriyor, ama bunların hiçbiri, onun deneyimini tutabilecek şeyler değil," dedi. "Eğer karşı karşıya olduğumuz bütün olayların arkasındaki şeyin gizemini çözmemizde bize yardımcı olabilecek biri varsa, o da Macros'tur." Pug Miranda'nın gözlerinin içine baktı. "Kendimi, gördüğümüz her şeyin arkasında gizlendiğini bildiğimizden daha engin ve daha tehlikeli olan başka bir sorunun olduğu hissinden alamıyorum." Ardından sitemkâr bir soruyla ekledi. "Ve senin, hareketsiz kalındıkça mevcut sorunların daha fazla düşünüldüğünü, herhangi birinden daha çok anlamanı beklerdim."

Miranda, "Biliyorum, ama kendimi, çok uzun süre dizgin altında tutamıyorum.

Pug, "Pantathialılarla elli yıldır uğraşıyoruz Kızılağaç," dedi. Yaşlı elf uzatılan bir kadeh şarabı aldı ve "Eh, o halde düşmanımız hakkında bazı bilgilere ulaşmış olmalısınız," dedi.

Aniden Pug yaşlı elfin kendine özgü bir espri anlayışı olduğu fark etti. Bu Acaila'nınkinden farklıydı: onunki kadar soğuk olmasına karşın, alaycı bir yan içeriyordu. Pug sırıttı. "Bana Martin Longbow'u hatırlatıyorsunuz."

Kızılağaç gülümsedi. "Bak, işte sevdiğim bir insan." "Martin nerede?" diye sordu Tomas. "Buradayım," diye bir ses geldi, eski Crydee Dükü aşağıdaki merdivenleri tırmanarak görüş alanına girerken. "Bir zamanlar olduğu gibi çevik hareket edemiyorum artık." "Yay kullanmakta hâlâ ustasın Martin," dedi Kızılağaç. Ardından "Bir insana göre," diye ekledi.

Neredeyse doksan yaşında olan Martin, yetmişlerinin başında gibi gözüküyordu. Kolları ve bacakları Pug'un hatırladığından daha ince olmasına karşın, güçlü omuzları ve göğsü hala genişti. Teni, güneşten kurumuş ve kırışmış eski deriye benziyordu ve saçları artık tamamen beyazdı. Ama gözleri hâlâ tetikteydi.

Martin, Kızılağaç'ın arkadaş diyebileceği yaşayan en yaşlı insandı.

Tomas'a döndü. "Sorun da bu zaten, değil mi?" "Tomas başını sallayarak, "Elvandar Meclisi'ndeki en yaşlı, en bilgeleri insanı gençleştirmemesine rağmen, Elvandar büyüsü dinç kalmasını sağlıyordu.

"Bir keresinde beni ölüler Salonu'na götürüp kendisini bulmak için uğraştırmıştı." dedi Miranda Pug'a bakarak.

Martin Miranda'ya başıyla selam vererek gülümsedi, "leydim" dedi "Macros'u da bulmak için oraya bir kere daha gitmek gitmek gerekir mi?"

Pug omuzlarını silkti. "Aslında hayır. Lims-Kragma ile karşılaştığımda ne söyleyeceğimden pek emin değilim. Şu anda, o zaman bildiğimden daha çok şey biliyorum, ama tanrıların doğası ve onlara burada oturup çok uzun zaman konuşsak da diğer etmenler hâlâ bilmediğim bir konu. "

Yüzünden açıkça okunan hayal kırıklığıyla, bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Hayır, ölülerin diyarı zaman kaybı olacaktır," dedi.

Acaila, "O varlıklar, ölümlü bir sürede yaşayanlar için kolay anlaşılabilecek varlıklar değildir," dedi. "Ama bir soru sormama izin ver Pug: bir insanı Ölüler Salonu'nda aramanın neden zaman kaybı olacağını düşünüyorsun?"

Pug, "Aslında bilmiyorum," dedi. "Bir his, başka bir şey de olabilir; Macros'un yaşadığından eminim. "Ardından Kara Efsuncu'yu son aradıkları zamanı, Gathis'in -o zaman Efsuncu'nun Adası'nda Macros'un, şimdi de Pug'ın kâhyası- aralarında bir bağ olduğunu sezdiğini ve Macros ölürse, Gathis'in bunu bir şekilde bileceğini düşün en Pug, "Son birkaç yılda birçok kez, Macros'un sadece hâlâ yaşadığını sezmekle kalmadım..." diyerek bitirdi.

Miranda artık iyice sinirlenmiş görünüyordu. "Ne?" Pug omuzlarını silkti. "Her nasılsa, yakınlarda olduğunu hissediyorum."

Miranda hafif bir kızgınlık sesi çıkardı. "Bu beni şaşırtmazdı."

Martin keyifle gülümseyip, "Neden?" diye sordu. Miranda Elvandar'ın ışıklarına göz atıp, "Çünkü bu 'efsane varlıkla' olan deneyimimin çoğu, asıl önemlerine dair hiçbir gerçek belirti olmaksızın bizi hepsinin önemli olduğuna ikna etmek için iyi kurgulanmış bir numaradan başka bir şey değildi," Aglaranna şarabını yudumluyor ve korkuluğun yanındaki bir bankta oturan Tomas'ın yanında oturuyordu. "Genel bir kızgınlıktan daha fazlası var gibi görünüyor Miranda.

Miranda bir süre bakışlarını yere çevirdi; tekrar Elf Kraliçeye baktığı zaman, sakinleşmişti.

"Huysuzluğumu bağışlayın leydim. Bizler sık sık, gerçek anlamda değerle hiçbir ilgisi olmayan görev, rütbe ve saray itibarı gibi konularla fazlaca uğraşırız. Pek çok kişi doğumları sayesinde

yükselirken, daha değerli olan başkaları bir şey elde edemez ve hayatlarını önemsiz işlerde harcarlar."

"Yine de bu 'yüce' soylular, yüksek rütbelerini doğmuş olmalarının mirasından elde ettiklerinin farkında olmaz." Suratını buruşturdu. "Kendilerinin kim olduğunun tanrıların lütfunun yeterli kanıtı olduğunu düşünürler. Geçmişim... göz önüne alınınca, bu gibi insanlarla haddinden fazla uğraşmam gerekti. Korkarım, bu gibi insanla tahammülüm yok."

Pekâlâ dedi Tomas, "Macros'un, mahremiyetini korumak için gizli kalesini oluşturduğuna katılıyorum, ama yanında bir kere durmuş biri olarak, efsanesinin, gerçek gücünün bir gölgeden başka bir şey olmadığını söyleyebilirim. Bu ormanda birkaç Tsurani Yücesi ile kapıştı ve Efsunörücülerimizin büyüsü direnmemize yardımcı olurken, yabancı büyücülerle tek başına savaştı ve onları yok edip kendi dünyalarına kaçırdı. Karşılaşmaktan korkacağım tek insan odur. Gücü şaşırtıcı derecede çoktur." Pug başıyla onayladı. "Bu yüzden onu bulmamız gerekiyor."

"Nereden başlayacağız?" diye sordu Miranda sakince. "Korktuğum soru da bu" dedi Pug. "Dünyalar Koridoru'nda bilgi satmaya hevesli pek çok kişi var." Kuru bir sesle ekledi, "Ama hepsi de doğru değil." Elf Kraliçe'nin karşısına oturdu ve "Sanırım Ebedi Şehre gidip oraya hapsettiğimiz Dehşet Lordu'nu sorgulayabiliriz,"

Tomas omuzlarını silkti. "Onun şu ana kadar öğrendiğimizden daha fazlasını bildiğini sanmıyorum. O sadece bir araçtı." Martin, "Bu büyücünün Midkemia'da olabileceğini düşündünüz mü?" dedi.

Calin, "Neden?" dedi. Martin, "Pug'ın 'hisleri'," dedi. "Bu bir kenara bırakamayacağım ya da hafife alamayacağım bir şey. Bu tür hisler genelde, aklımızın bizi bilinçli bir şekilde kavrayamadığımız şeylerden haberdar etme yöntemidir."

"Doğru," dedi Kızılağaç, büyük kırmızı bir elmadan bir ısırık alarak. "Yabanda, kişi içgüdülerini kullanmalıdır, yoksa bir avcı ailesi için

yiyecekle geri dönemez ya da bir savaşçı savaş alanında mahsur kalır." Pug'a bakarak, "Macros'un varlığını en çok nerede hissettin?" diye sordu.

"Oldukça garip bir şekilde," dedi Pug, "Yıldızlimanı'nda." "Hiçbir şey söylemedin," dedi Miranda, neredeyse suçlar bir tonuyla.

Pug gülümsedi. "Sık sık dikkatim dağıtıldı."

Miranda kıpkırmızı oldu. "Bir ara bir şeyler söyleyebilirdin." Pug omuzlarını silkti. "Macros'un güçlü kitaplarının ve eşyalarının çoğunun kulemde olması bunu göz ardı etmeme yol açtı. Kitaplarını okuduğum zaman omzumun üstünden bakıyormuş gibi hissediyordum sık sık." Tathar, "Güneydeki kıtadan getirdiğiniz şu nesne sorunu da var," dedi.

Aglaranna konuştu. "Efsunörücüler onda yabancı bir şey olduğunu hissediyor."

"Kesinlikle," dedi Tomas. "Ve bu Pantathialıların kavrayabileceğinden daha fazlası... O nesnede, Valherulara bile yabancı gelen bir şeyler olabilir. Martin, "Anlamadığım bir şey var," dedi.

"Nedir dostum?" diye sordu Calin.

"İlk Tsurani gemisinin Crydee kıyılarında karaya oturması, Sethanon'un düşüşüne kadar, hiç kimse bir önemli soruyu sormadı." "Neymiş o?" diye sordu Acaila.

"Bütün bu entrikalar, bütün bu planlar, neden bu kadar çok kin içeriyor?"

Tomas, "Valheruların doğası bu," dedi.

Martin, "Ama Ejderha Lordları ile karşılaşmadık; sadece, onlara kulluk eden ya da onlar tarafından kandırılanlarla ve onların hizmetkârlarıyla, Pantathialılarla karşılaştık," dedi.

Pug Martin'in gözlemini geçiştirmeye çalıştı. "Sanırım Pantathialıların doğasına dair bol bol kanıt gördük."

Martin, "Demek istediğimi yanlış anladın," dedi. "Söylemeye çalıştığım şey, bütün bu olanlarda, çoğu şeyin anlaşılabilir bir sebebi olmalıydı. Yıllardır, Pantathialıların davranış şekillerinin nedeni hakkında bir şeyleri farz ediyoruz, ama kesin olarak neden bu şekilde davrandıklarını bilmiyoruz." Pug, "Bazı dalgınlıklardan dolayı kendimi suçlu hissetmeliyim, hâlâ ne demek istediğini anlamıyorum."

Miranda, "Çünkü dikkatini vermiyorsun," dedi. Pug'ın yanından kalkıp Martin'in önünde durdu. "Bir fikrin olmalı." Bu bir soru değildi.

Usta okçu başını salladı. Tathar, Acaila ve Kızılağaç'a dönerek, "Yanlış bir şey söylersem düzeltmekten çekinmeyin," dedi. "Pug ile Miranda, hayal bile edemeyeceğim güçleriniz var, ama hayatımın son anlarını burada, Batı'da geçirdim ve bahse girerim, eledhellerin irfanını ancak bir insan kadar bilebilirim," dedi.

"Yaşayan herhangi bir insandan daha iyi," dedi Tathar. "Eledhellerin irfanında," dedi Martin. "Kadim Kişiler hakkında bir batıl inanç olduğu söylenir." Kraliçeye döndü. "Pek zarif Leydi, neden buna inanmayı tercih ediyorsunuz?"

Kraliçe bir an soruyu düşündükten sonra, "Gelenek," dedi. "Bir zamanlar Valheruların adının söylenmesinin onların dikkatini çekeceğine inanılıyordu." Miranda, "Batıl inanç mı?" dedi. Sonra Tomas'a baktı. Tekrarladı, "Batıl inanç mı?"

Tomas, "Kadim zamanlardan bana verilen anıların çoğu puslu ve en zor hatırlanan anılar bile başka bir varlığın anıları," dedi. "Pek çok şey paylaşıyoruz, ama pek çok şey de bilgim dışında. Bir zamanlar eldarlara adımızı yüksek sesle söyleme gücü verilmişti. Bu inanışın kaynağı bu olabilir."

Tomas'ın garip ikiliğini, Pug hariç, herkesten daha iyi anlayan kişi Martin idi. Bu yarı yabancı adamı, Tomas ile Pug'ı Crydee

Şatosu'ndaki çocukluklarından beri tanıyordu. Uzun zaman önce ölmüş olan Ejderha Lordu Ashen-Shugar'ın mistik zırhının Tomas'ı ne tam bir insan, ne de bir Ejderha Lordu olan, ikisinin arasındaki bir şey haline getirişini izlemişti.

Tomas eldara bakıp, "Acaila?" dedi. Yaşlı elf başını salladı. "Efsaneler böyle söyler. Valheruların köleleri arasında, onlarla temas kurmalarına izin verilen ilk bizdik, zamanla onların adlarını asla yüksek sesle söylememe geleneğine dönüşmüş olabilir."

Miranda'nın gözlerinin içine baktı. "Görünüşe göre Kadim Kişiler tarafından yapılan nesnelerle dünyanın öteki tarafındaki bir kıtadan döndünüz, ama ne siz ne de Pug ve Calis, nesnelerin göründükleri gibi olmadığını, ne olduklarını söyleyebiliyor."

Acaila bir kez daha başını salladı. "Saf değiller. Eski efendilerimizi, bu eşyalara dokunan başka bir eli ayırt edeceklerini bilecek kadar tanıyorum." "Evet, çoğu Valherulara ait," dedi Aglaranna. Martin, "Öyleyse, öteki el kim?" diye sordu "Üçüncü oyuncu," dedi Pug. Miranda'ya bakarak, "İblis, kastettiği o," dedi.

Martin başıyla onayladı. "Bence de öyle. Peki, ya Pantathialılar Kadim Kişiler'in değil de, o iblislerin araçlarıysa?"

Tomas, "Bu birkaç şeyi açıklar," dedi.

"Ne gibi?" diye sordu Kızılağaç, şarabından bir yudum alarak.

Pug, "En başta, Dehşetleri," dedi.

Acaila, "Ne olmuş onlara?" diye sordu.

Tomas, "Onların benim ırkımla müttefik olması olası değil," dedi. Kendini, onlardan bir olarak düşünmeye başladığından beri Valherular için 'ırkım' terimini kullanıyordu.

"Bir araç olmaları, daha az olası," dedi Acaila. "Eldarların nesilden nesile aktarılan irfanı bize,

Dehşetlerin, yolları kesiştiklerinde Valheruların rakibi olduklarını söylüyor." "Yine de," dedi Pug, "zamanında bu garipliği hiç düşünmedik." Hafif bir gülümsemeyle Tomas, "Biraz meşguldük," dedi.

Pug'ın alnı kırıştı ve soru soran bir yüz ifadesiyle baktı.

"Gedik Savaşları," diye ekledi Tomas gülerek.

Pug da güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum, ama benim kastettiğim şey, bunu neden daha önce düşünmediğimizdi"

Bu kez şaşkın bakma sırası Tomas'taydı. "Bilmiyorum, sadece Ebedi Şehir'deki Dehşet'in ve Sethanon'daki Dehşet Lordu'nun varlığının, Valheruların dikkatimizi dağıtma çabalarının bir kısmı olduğunu tahmin ediyorum. Pantathialıların o yaratıklarla bir şekilde temasa geçtiğini tahmin ediyorum..."

Acaila araya girdi. "Anıların, bazı bilgilerin ve büyük gücün var Tomas, ama deneyim eksikliğin de var. Yüz yaşında bile değilsin, ama bu sürede beş kerede kazanılamayacak güçler kazandın." Topluluğa göz gezdirdi. "Valheruların ya da Dehşet Lordları'nın yanında çocuk gibi kalıyoruz.

Onları anlamaya çalıştığımızda, onları ya da amaçlarını anladığımızı varsayıyoruz." Pug, "Bunu kabul ediyorum, ama anlamaya çalışmalıyız, çünkü açık bir biçimde anlamamıza izin verilmeyen şeyler var. Hayattaşı'nı ele geçirip hepimizin sonunu getirmeye çalışanların gerçek amaçlarının ne olduğunu bulmalıyız," dedi.

Miranda, "Yine aynı noktaya dönüyoruz: az şey biliyoruz ve Kara Macros'u bulmamız gerekiyor, ama hâlâ nereden başlayacağımızı söylemedin," dedi.

Pug yenilgiye uğramış gibi görünüyordu. "Bilmiyorum."

Acaila, "Belki de bir yere bakmaktan vazgeçip bir kişiye bakmaya başlamalısın," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Pug.

Kadim elf, "Macros'un yakınlarda olduğunu hissettiğinden bahsetmiştin," dedi. "Belki de bu hisse odaklanmanın ve o hissin seni o kişiye götürmesine izin vermenin zamanı gelmiştir." Pug, "Bunun nasıl mümkün olacağını düşünemiyorum," dedi.

"Benimle kısa bir süre çalıştın Pug. Sana hâlâ öğretmemiz gereken pek çok şey var. Şimdi sana ve Miranda'ya bilgi vermeme izin ver."

Pug Miranda'ya bakınca kadın başını salladı.

"Benim de gelmem gerekiyor mu?" diye sordu Tomas.

Acaila Elvandar'ın Savaş Şefi'ne bakıp kafasını iki yana salladı. "Gitme zamanın gelince bileceksin Tomas."

Kraliçe'nin huzurundakilere, "Düşünce alanına çekilmeye ihtiyacımız var," dedi. "Tathar, bu konuda bana yardımını minnetle karşılarım."

Yaşlı elf danışman, Kraliçesine başıyla selam verip, "İzniniz olursa leydi," dedi.

Kadın başını sallayınca, dördü Tomas ile Kraliçe'nin dairesinden ayrıldı. Büyük yemek ateşlerinin parlak bir şekilde yandığı zemine gelene kadar, ağaçların içinde, elf şehrini biçimlendiren çardaklardan geçerek aşağı indiler.

Sonunda sessiz bir açıklığa varana kadar Elvandar'ın kalbinden sessizce uzaklaştılar. Tomas ve Aglaranna evlilik yeminlerini burada etmişti; bu törenler sadece en önemli elflerin arasında yapılırdı.

Pug, "Onurlandık," dedi.

"Gerekliydi," dedi Acaila. "Büyümüz burada en güçlü halindedir ve sanırım sizi hayatta tutmak için buna ihtiyacımız olacak." "Niyetin nedir?"

"Tomas bana, Tanrıların Mezarlığındaki girişten girerek Ölüler Salonu'na yapığınız yolculuğu anlatmıştı. Evrenin ve düzeninin farklı bir bakış açısına sahip olsak da, o yolculuktan sağ çıkmanızın, yalnızca Tomas'ın saf gücü sayesinde olduğunu anlayacak kadar siz insanların bakış açısını anlayabiliyoruz."

"Ciğerlerim yanarak ve sanki kemiklerime kadar donmuşum gibi hissederek uyanmıştım," dedi Pug.

Acaila, "Kapsamlı hazırlıklar yapmadan, yaşarken ölümün diyarına girmezsin," dedi.

Pug, "Lims-Kragma'nın salonlarına geri mi döneceğiz?" diye sordu.

"Olabilir," dedi Acaila. "Bu yüzden şimdi yapacağımız şeyi yapmak zorundayız. Efendilerimizin boyutlar arası yolculuklarından hatırladığımız kadarıyla, zaman diğer diyarlarda farklı geçer. Saatlerce yol alırsın, ama yıllar geçmiş gibi gelir. Aylarca yol alırsın, ama dakikalar geçmiş gibi gelir. Hangisinin doğru olduğunu bilmemizin bir yolu yoktur. Ne kadar sürerse sürsün, bir süreliğine vücudunuzu terk etmek zorundasınız. Tathar ve ben, döndüğünüzde bedenlerinizin hazır olmasını sağlayacağız. Sizi canlı tutacağız." Miranda, "Çabanızı takdir ediyoruz," dedi.

Pug döndü ve Miranda'nın şüpheli yüz ifadesini gördü. "Gelmek zorunda değilsin," dedi. "Zorundayım," dedi kadın. "Anlayacaksın."

"Ne zaman?"

"Sanırım yakında," diye yanıt verdi kadın.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Pug Acaila'ya.

"Uzanın," diye yanıtladı adam.

Denileni yaptılar ve Acaila, "İlk önce, zamanın geçişi hakkında söylediklerimi hatırlamak zorundasınız," dedi. "Bu önemli, çünkü ruh formundayken acele etmeniz gerekiyor. Bir saat geçirdiğinizde, burada aylar geçmiş olabilir ve düşmanın ne kadar hızlı yaklaştığını biliyoruz. İkinci olarak, vücutlarınız ruhlarınızı takip edecektir. Döndüğünüz zaman, kendinizi burada bulmayabilirsiniz. Eğer her şey umduğumuz gibi giderse, ihtiyacınız olan yere vardığınızda, burada uyanacağınız ya da vücutlarınız buradan yok olacağı için, Tathar ve ben başardığınızı anlarız. Sonuncusunda, dönmenize yardım edemeyiz. Bu sizin kendi sanatlarınızla başarmanız, gereken bir şey. Bütün çabalarımıza rağmen vücutlarınız ölürse, başarısız olduğunuzu anlayacağız.

Sanatlarımız yalnızca bu kadarını yapabilir.

"Şimdi gözlerinizi kapatıp uyumaya çalışın. Birtakım görüntüler göreceksiniz. İlk göründüklerinde, size rüya gibi gelecekler. Ama saniyeler geçtikçe daha gerçekçi bir hal alacak. Size seslendiğim zaman kalkın."

Pug ve Miranda gözlerini kapadı. Pug, büyü okumaya başlayan kadim eldar Efsunörücüsü Acaila'nın sesini duydu. Kelimelerle ilgili istek uyandıran bir şey vardı, ama onları tanımlayamadı. Bu sanki sözcükleri duyduğu anda unutulan bir şark sözleri gibiydi. Çok geçmeden rüyasında Elvandar'ı görmeye başladı. Sanki gözleri acıkmış gibi, üstünde yükselen büyüyle ağaçların hafif hafif parladığını görebiliyordu. Ama renkler ona, mavi, yeşil, altın sarısı, beyaz, kırmızı ve turuncu gibi parlak rengi olarak görünürken, gökyüzü, dağların altındaki en karanlık tüneller kadar kapkaraydı.

Pug bu boşluğa baktı ve çok geçmeden siyahlıkta beliren renk noktacıklarını fark etti.

Yıldızların özlerinin gökyüzündeki danslarını izlerken, zaman fark etmeden geçiyordu. Garip, uzaktan gelen, tanıdık ama tanımlanamaz keskin bir ses farkındalığını böldü.

Zaman akmaya devam etti ve Pug yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen bir farkındalık içinde kayboldu. Evrenin dokusu, dış şekliyle ya da madde ve zamanın illüzyonu şeklinde değil, gerçekliğin dokusu şeklinde önüne uzanıyordu. Bunun, Nakor'un bahsettiği, başlangıçta var olan her şeyin ana maddesi olan "madde" olup olmadığını merak etti.

Zihni, uzak mesafelere yolculuk etmek için yükselmeye başladı ve bir yerden bir yere sadece isteyerek gidebildiğini fark etti. Yine de koruda yattığını hissediyordu. Bedeni ile ilgili bir şey değişmişti ve içinden geçen yabancı güçler ve garip duygular hissediyordu.

Kelewan'daki Meclis'in Sınama Kulesi'ne çıktığından beridir, etrafındaki dünyaya kendisini bu kadar yakın hissetmemişti. Yaşamındaki o evreyi düşünmesi, dönüp "aşağıdaki" Midkemia'ya bakmasına yol açtı.

Aniden, onun algılarına göre denizlerin ve kıyıların haritadaki gibi gözüktüğü Krallık'ın en yüksek tepesinin üstünde uçuyordu. Ama cansız şeylerden çok, bu topraklar ve denizler, güç ve güzellikle dolu yaşayan şeylerdi.

Algılarını değiştirdi ve denizde yüzen bütün balıkları gördü. Bir tanrı olmaya ne kadar da çok benziyor diye düşündü.

"Pug," diye bir çağrı geldi uzaktan ve bu çağrı neredeyse algısını kaybetmesine yol açıyordu. "Macros'u bul," diye bir talimat geldi. "Ve zamana dikkat et!"

Bir o tarafa, bir bu tarafa göz attı ve dünyadaki her varlığın, Midkemia'daki bütün canlıların bağlı olduğu, Sethanon'daki Hayattaşı'ndan başlayan bir güç çizgisine, bir enerji izine sahip olduğunu gördü. Zaman geçtikçe, ölen varlıkların gözden kaybolan çizgisinden, tıpkı doğumun oluştuğu gibi yeni çizgiler filizlendi. Hayattaşı, enerji fışkıran zümrüt yeşili bir çeşmeden başka bir şey gibi gözükmüyor, bu da Pug'ın nefesini kesiyordu.

Araştırdığı sayısız çizgi arasında birinde, ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Zamanın izini kaybetmişti ve saatlerin mi yoksa yılların mı geçtiğini bilmiyordu, ama yine de sonunda tanıdık bir şeyler görmüştü.

Efsuncu diye düşündü, güç çizgisindeki belirgin atımı görerek. Ne kadar güçlü ve farklı, diye düşündü odaklanırken Ama bir gariplik vardı. Aynı zamanda iki farklı yerdeydi.

"Kalk!" diye emir geldi ve Pug kalktı.

Acaila ve Tathar'ı gördü, ama kendisi farklı bir algıya ve sınırsız bir güce sahip olduğu için, kaba maddeden ve sınırlı enerjiden oluşan varlıklar olarak ona garip geliyorlardı, Miranda'ya göz atınca, çarpıcı güzellikte bir varlık gördü.

Kadın çıplaktı ama cinsiyetten eser yoktu. Ona, kendi vücudu gibi tanıdık gelen göğüslerin ve kalçaların olduğu yerde, sadece pürüzsüz bir düzlük görüyordu. Yüzü ovaldi ve gözlerinin olması gereken yerde alevler vardı. Burnu yoktu. Ağzının olması gereken yerde tek bir yarık vardı, ama kadının sesini duymaktan çok, zihninin kendisininkine dokunduğunu hissetti.

"Pug?" dedi Miranda.

"Evet," diye karşılık verdi Pug.

"Ben de, senin bana geldiğin gibi garip mi görünüyorum?" diye sordu kadın. "Çarpıcı görünüyorsun" diye yanıtladı Pug.

Aniden kendini Miranda'nın gözlerinden gördü. Kendisi de kadın gibi gözüküyordu. Aynı boydaydılar ve içlerinden gelen parlak bir enerji titremesi şeklinde gözüküyorlardı. Ne saçları, ne cinsel organları, ne de dişleri ya da tırnakları vardı.

Çok uzak bir mesafeden Acaila'nın sesini duydu gördükleriniz gerçek özleriniz. Aşağı bakın."

Baktılar ve bedenlerinin, sanki uyuyormuş gibi çimlerin üstünde yattığını gördüler.

"Acele edin," dedi Acaila. "Sizi Macros'a götüren çizgiyi takip edin. Bedenlerinizin dışında ne kadar uzun kalırsanız, dönüşünüz sizin için o kadar zor olacaktır. Hayatta kalmanızı sağlayacağız. Dönme zamanınız geldiğinde, sadece düşünmeniz yeterli. Bedenleriniz her nerede ihtiyacınız olursa orada belirecektir," diye tekrar etti. "Tanrılar sizi korusun."

Pug, "Anlıyoruz," diye gönderdi. Miranda'ya, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı kadın. "Nereye gidiyoruz?"

Pug düşünmeksizin, kadına çizgiyi gösterdi ve "Şunu takip edeceğiz" dedi.

"Nereye gidiyor?" diye sordu kadın, Pug onu çizginin rotasına sokmak için zihniyle uzanıp "elini tutarken."

"Hissetmiyor musun?" diye sordu Pug. "Önceden tahmin etmem gereken bir yere gidiyor. Bizi Kutsal Şehir'e götürüyor. Tanrıların evine gidiyoruz?"

-6-
SIZMA

Calis işaret verdi.

Erik başıyla onayladı, ardından bölüğüne arkasından gelmesini işaret etti. Başlarını aşağıda tutarak koyakta ördek yürüyüşüyle yürüyen adamlar, düşmanlarına yaklaşıyordu.

Erik hem bu eğitimden ölümüne tiksiniyor, hem de yeterli olmayacağından korkuyordu. İlk asker grubunu altı ay önce dağlara götürdüğünden beridir, komutası altında bin iki yüz sağlam asker mümkün olduğunca uzun süre kendi başlarına hayatta kalabilecek güvenilir adamlar olduğuna karar vermişti.

O adamlara yakın, biraz daha eğitime ihtiyacı olan altı yüz adam daha vardı.

Şu anda öncülük ettiği grup, önlerindeki savaşı kazanmak için ihtiyaçları olan askerler olamayacaklarından korktuğu adamlardı.

Alfred omzuna vurunca Erik döndü. Çavuş koyağın öteki tarafında, dizlerindeki rahatsızlığın onu dikkatsizliğe sürüklemesine izin vererek emredildiği gibi yürümeyen bir adamı gösterdi. Erik başını sallayınca, Alfred neredeyse adamın üstüne atlayarak onu koyağın tabanına çekti. Keskin kayalar her iki adamı da kesti, ama Alfred'in eli, bağırışlarının yakınlardaki nöbetçiler tarafından duyulmasını önlemek için askerin ağzını sıkı sıkı kapatıyordu. Erik onbaşısının fısıldadığını duyabiliyordu: "Bak Davy, ağrıyan dizlerin yalnızca seni ve arkadaşlarını öldürtür."

Uzaktan gelen bir ses, Erik'e alıştırmanın başarısızlıkla bittiğini söylüyordu ve sanki Erik'in aklını okumuş gibi, Calis ayağa kalkıp, "Bitti," dedi.

Erik ve diğerleri ayağa kalktı ve Alfred, Davy adındaki askeri hızla çekerek ayağa kaldırdı. Artık sesi bütün gürlüğü ve kızgınlığıyla

çıkıyordu. "Seni taş kafalı serseri! Senden bir saka bile olmaz. Seninle işim bittiğinde, babanın annene baktığı güne lanet edeceksin." Calis parola sorulduğunu duydu, döndü ve parolayı söyledi. Erik'e işaret etti ve Başçavuş ve Yüzbaşısı adamlardan uzaklaştı.

Calis, "Çavuş, adamları kampa geri götür," dedi.

Alfred, "Yüzbaşı'yı duydunuz!" diye bağırdı. "Kampa dönüyoruz! Hızlı yürüyüş!"

Askerler düzensiz bir koşuya başladı ve Çavuş yolun her adımında onları taciz etti.

Adamlar görüş alanından çıkana kadar Calis sessizce izledi; ardından, "Bir sorunumuz var," dedi. Erik başıyla onayladı. Batan güneşe bakarak, "Her gün, günün bu zamanında, bir adım daha gerilemişiz gibi hissediyorum. Altı bin adamı asla zamanında eğitemeyeceğiz." "Biliyorum," dedi Calis.

Erik Yüzbaşısına bakıp ruh haline dair herhangi bir ipucu yakalamaya çalıştı. Calis ile geçirdiği yıllara karşın, ruh halini, onunla karşılaştığı ilk günden daha iyi okuyamıyordu hâlâ. Adam Erik için, William'ın kütüphanesindeki yabancı metinlerden biri gibi anlaşılması güç bir muammaydı. Calis gülümsedi. "Sorun o değil. Endişelenme. Zamanı geldiğinde savaş alanında altı bin adamımız olacak. İstediğimiz kadar eğitilmiş olmayacaklar, ama çekirdek sağlam olacak ve o gerçekten iyi olan askerlerden oluşan omurga, diğerlerinin hayatta kalmasına yardımcı olacak." Bir süre genç Başçavuşun yüzünü inceledikten sonra, "Öğretemeyeceğin tek şeyin, savaşta kazanılan deneyim olduğunu unutuyorsun," dedi. "Uygun olduğunu düşündüğün adamlardan bazıları, savaşın ilk birkaç dakikasında olurken, sahip olduğun her şey üstüne öleceklerine dair bahse girdiğin adamlardan bazıları, katliamın ortasındaki havada bile yaşayacak."

Gülümsemesi kayboldu. "Hayır, bahsettiğim sorun içimize sızıldığı."

Erik, "Sızılmak mı?" dedi. "Bir casus mu?"

"Birkaç tane olduğundan kuşkulanıyorum. Bu bir önsezi, başka bir şey değil. Karşılaştığımız adamlar ara sıra dikkatsiz davranıyor, ama asla aptal değiller."

Erik onu rahatsız eden şeyi söylemek için zamanın uygun olduğunu düşündü. "Prens'in korumaları bu yüzden mi Kâbus Sıradağlarının arkasında levazım yolu yapan Kraliyet Mühendisleri'ni kimsenin görmemesini sağlıyordu?"

"Kâbus Sıradağları mı?" dedi Calis. Yüz ifadesi Erik için açıktı. Numara yapmıyordu; bu adı gerçekten bilmiyordu.

"Ravensburg'de bu adla bilinir," dedi Erik. "Kuzeyde muhtemelen başka bir şey deniyordur" Etrafına göz attı. "Kuzeye bir birlik götürüyordum ve onları her zamankinden daha uzağa götürdüm. Bir bölük Yolbulucu ve Prens Patrick'in Özel Muhafızlarından bir grupla karşılaştık. Tepelerin arkasından yankılanarak girdiğimiz vadinin diğer tarafından gelen alet seslerini duyabiliyordum: kesilip devrilen ağaçlar, çeliği döven örsler ve kayaların içine çakılan kazıklar. Prens'in istihkâm sınıfı bir yol yapıyor. O sırtlar, Dünyanın Dişleri'nden Darkmoor'un aşağısına ve Kesh'in yarısına kadar uzanıyor. Bir yol olmadan herhangi bir yere geçmek neredeyse imkânsız. Orada birden fazla yolcu ölü bulundu. Oraya bu yüzden Kâbus Sıradağları diyoruz. Soğuk havada o dağlarda kaybolursan, öldün demektir."

Calis başıyla onayladı. "Evet orası. Orada olmaman gerekiyordu Erik. Yüzbaşı Subai bundan memnun değildi, Prens Patrick de. Ama evet, düşman casuslarının Krondor'un dışında dolaşıyor olma olasılığına karşı, kimsenin oraya gitmesine izin verilmiyor." Erik düşünmeden, "Şehri boşaltacaksınız," dedi.

Calis iç geçirdi. "Keşke o kadar basit olsaydı." Sessizce günbatımını izledi. Parlak turuncu ve pembe, sanki gelen kötücüllük gibi aynı

dünyada güzellikten başka hiçbir şey var olamazmış gibi, yaklaşan akşama gerçeküstü bir özellik vererek uzakta, denizin üstündeki kara bulutlara karışıyordu.

Calis Erik'e baktı. "İşe yarayacak birkaç planımız var. Sen sadece emrin altındaki askerlerin eğitimiyle ilgilen. Onları nereye götüreceğin ve seçeneklerinin neler olacağı sana söylenecek. Askerlerinle bir kere dağlara çıktın mı, kararlar vermek zorunda kalacaksın Erik. Hem adamların, hem de bütün savaş için neyin daha iyi olduğunu kestirmek zorunda kalacaksın. Pek çok şey senin verdiğin kararlara bağlı olacak. Ama Prens ve Şövalye-Mareşal, bütün harekât hakkında sana brifing vermeye hazır olana kadar, yanlış insanlara ağzından kaçırabileceğin ayrıntıları sana söylemeyeceğim."

"Köstebekler mi?"

"O, ya da kaçırılır ve Pantathialılar adına çalışan bazı adamlar konuşturmak için sana birtakım iksirler içirir, ya da aralarında Leydi Gamina gibi zihin okuyanları varsa diye. Ne olabileceğine dair bir fikrimiz yok. Bu yüzden duyduklarını kimseyle paylaşmaman gerekiyor ve sadece bilmen gerekenler söyleniyor."

Erik başını salladı. "Ben sadece..."

"Kız hakkında mı endişeleniyorsun?"

Erik şaşırmıştı. "Biliyor muydun?"

Calis askerlerin arkasından yürümeye başlamalarını işaret edip, "Başçavuşumun hayatının kışlanın dışında nasıl olduğunu bilmezsem, ne tür bir Yüzbaşı olurum?" dedi.

Erik'in buna verecek bir yanıtı yoktu. "Elbette Kitty hakkında endişeleniyorum," dedi. "Roo ve ailesi hakkında da endişeleniyorum. Herkes hakkında endişeleniyorum."

"İşte şimdi Bobby gibi konuşmaya başladın. Gerçi o asla bu şekilde dile getirmezdi." Calis gülümsedi. "Şöyle derdi: 'Yapacak çok fazla

kahrolası işimiz ama yarısı kadar zamanımız var ve bunu bir grup beceriksiz aptal yapacak.'" Erik güldü. "Onun tarzına çok benziyor."

"Onu özlüyorum Erik. Senin de özlediğini biliyorum, ama Bobby ilk seçtiğim adamdı. 'Çaresiz adamlar'ımdan ilki." Erik, "Senin adına çalışması için onu Sınır Baronları'ndan aldığını sanıyordum," dedi.

Calis güldü. "Bobby öyle söylerdi. Bir kavgada başka bir askeri öldürdüğü için asılacağını söylemeyi unutmuş. Öfkesini kontrol etmesi için onu altı kere dövmek zorunda kaldım." "Onu dövdün mü?" dedi Erik, koyakta ilerlerlerken büyük bir kayanın etrafından dolaşarak. "Öfkesine her yenik düştüğünde, kavga edebileceğimizi söyledim. Eğer o ayakta kalır, ben kalkmazsam, özgür bir adam olacaktı. Sonunda göründüğümden çok daha güçlü olduğumu anlaması için altı kere dayak yemesi gerekti."

Erik bunun doğru olduğunu biliyordu. Yüzbaşı'nın babası, kuzeyde bir çeşit lord gibi bir şey olan Tomas adında bir insandı. Söylentilere göre, annesi Elf Kraliçesi idi. Ama ebeveynleri kim olursa olsun, Calis'in gücü, Erik'in karşılaştığı hiçbir insanla karşılaştırılamazdı. Ravensburglü eski demirci, kasabasındaki en güçlü adamdı ve Novindus'a yaptığı yolculukta birlikte çalıştığı bütün askerlerden güçlüydü; sadece dev yapılı Biggo onun dengiydi. Ama Calis, Erik'in imkânsız olarak gördüğü şeyler yapmıştı. Yüzbaşı'nın bir keresinde, Erik'in tekerleğini değiştirebilmesi için bir arabayı kolaylıkla kaldırdığını görmüştü. Erik'in deneyimlerinden bildiği kadarıyla en azından iki adamın daha ona yardım etmesi gerekiyordu.

Bobby de Loungville'in mizacını düşünen Erik, "Onu öldürmek zorunda kalmadığına şaşırdım," dedi.

Calis güldü. "İki kere çok yaklaştım. Bobby yenilgiyi kolay kabul eden bir adam değildi. Novindus'a yaptığım ilk yolculuktan dönüp Krondor limanına kırbaçlanmış köpekler gibi topallayarak girdiğimizde, Prens Arutha gemimizdeki sancaktan dolayı beni 'Kartal' diye çağırdı." Erik başını salladı. O uzaktaki kıtada Calis'in bir paralı asker grubunun yüzbaşısı rolünü oynadığını ve birliğin adının Kızıl Kartallar olduğunu

herkes kadar iyi biliyordu. "Bobby kendine Krondor Köpeği demeye karar verdi. Prens Arutha bundan o kadar da memnun görünmüyordu, ama bir şey söylemedi."

Calis Erik'i durdurdu. "Kuşkulandığın şeyden hiç kimseye bahsetme Erik. Bir tane daha başçavuş kaybetmek istemiyorum. Bobby kendini bir köpek olarak görebilir, ama sadık ve sert biriydi, henüz bilmemene rağmen, sen de sadık ve sertsin."

Erik iltifata başını sallayarak karşılık verdi. "Teşekkür ederim efendim."

"Söyleyeceklerim bitmedi. Dük James sessiz kalmasını sağlamak üzere onu astığı için başka bir Başçavuş kaybetmek istemiyorum." Erik'in gözlerinin içine baktı. "Yeterince açık mı?" "Çok."

"Gel öyleyse, bu grubu Krondor'a götürmek ve garnizon farelerine çevirmesi için onları William'a teslim etmek zorundayız. Eğer kendilerini bir şekilde dağlarda bulurlarsa, ortalama bir askerden biraz daha fazla hayatta kalabilirler, bu yüzden onlara bir iyilik yapmış olduk, ama bu adamlardan hiçbiri bize hizmet etmeyecek." Erik, "Doğru," dedi.

"Biraz daha adam bulmaya git Erik. Mecbur kalırsan çaresiz adamlar olsun, ama bana eğitebileceğimiz adamlar getir."

"Nerede başlamalıyım'" diye sordu Erik.

Calis, "Krondor'dan ayrılmadan önce Kral'ı görmeye git," dedi. "Eğer kibarca istersen, Sınır Baronları'nın en iyi adamlarını alabilmen için sana bir atama emri verebilir. Baronlar bundan hoşnut olmayacaktır, ama eğer bu savaşı kaybedersek, Kuzey Elleri'nden gelecek istila en son dert edeceğimiz şey olacak."

William'ın ofisindeki Krallık haritasını hatırlayan Erik, "Bu, Kuzey-reisi, Demirgeçidi ve Yüksekşato'ya gideceğim anlamına gelir," dedi.

"Demirgeçidi ile başla," dedi Calis. "Hızlı hareket etmen gerekecek; adamları güneye getirirken. Kuytu Orman'dan geçip Sethanon'dan uzak dur. Onları elinden geldiğince çabuk buraya getir." Ardından. Erik'in Yüzbaşının kötücül sırıtışı olarak düşündüğü bir sırıtmayla Calis, "İki ayın var." dedi.

Erik inlememek için kendini zor tuttu. "Üç aya ihtiyacım var!"

"Mecbur kalırsan oraya giderken birkaç tane binek öldür, ama iki ayın var. İki ay içinde Krondor'da altı yüz tane daha iyi adama ihtiyacım var."

"Bu garnizonlarında normal sayının yarısından daha az adamla kalmaları demek! Baronların hepsi buna itiraz edecektir."

"Elbette itiraz edecekler," dedi Calis gülerek. "Bu yüzden Kral'dan yetki belgesi almaya ihtiyacın var."

Erik duraksadıktan sonra, arkasında şaşkın bir Calis bırakarak yavaşça koşmaya başladı. "Nereye gidiyorsun'"

"Krondor'a," dedi Erik. "Olabildiğince çok zamana ihtiyacım var. Ayrıca hoşçakal demem gereken birisi var."

Erik koşmaya devam ederken, Calis'in kahkahaları duyulmaz oldu. Korkmuş bir Alfred'in ve kampa dönen adamların yanından geçtiği zaman hâlâ koşuyordu.

Erik önce Kral, ardından da Kitty ile zor bir gün geçirmişti. Kral, topraklarını çapulcu goblinlere ve kara elflere karşı savunmak için orada ihtiyacı olan askerlerden oluşan kuzey garnizonlarının soyulmasına çok muhalif olmamasına rağmen, Calis'in bu adamları seçme görevini bir çavuşa vermesi yüzünden çok da hevesli değildi. Erik'e artık bir saray rütbesi taşıdığını ve Baronlardan herhangi birinin o askerleri alma hakkını sorgulamasına izin vermemesi gerektiğini hatırlattı, ama Erik sessizce, eğer Kral'ın Garantisi yeterli

olmazsa, emirlere itaat etmek için yetiştirilmiş dört yüz adamı olan bir soyluyu, Erik'in istediği şeyi yapmaya nasıl zorlayacağını düşündü.

Jadow'a, Calis'in Prens'in garnizonundan alınan adamlarla daha sonra geleceğini söyledikten sonra, Kitty'yi bulmak üzere ayrıldı.

Kız Erik'in iki ay şehirde olmayacağı haberini sakin bir dış görünüşle karşıladı, ama Erik kızı, buna bozulduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Onunla birlikte bir gün daha geçirmek isterdi, ama Calis'in zaman sınırının neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

Handan çıktılar ve beraber duygusal bir saat geçirdiler ve sonunda Erik, kuşkulandığı şeyden bahsetmemekle ilgili Calis'e verdiği sözü bozmaya çok yaklaştı. Kitty'yi sadece, şüphelendiği o "büyük şey" sonunda geldiğinde Erik etrafta olmazsa, Krondor'dan kaçıp Ravensburg'e doğru yönelmesi gerektiğine dair uyardı. İstilacıların sonunda şehre ulaştığı haberi geldiğinde, Prens şehrin mühürlenmesini emretmeden önce kaçmak için çok az zaman olacağını biliyordu. Kitty, Erik'in kastettiği şeyi anlayacak kadar zekiydi ve annesi Freida ve üvey babası Nathan'ın yanına, Ravensburg'deki Kılkuyruk Hanı'na gidecekti. Erik onu orada bulacağına söz verdi. Erik günbatımından iki saat önce yola çıktı. Yol üstünde bir handa konaklamak zorunda kalacağını biliyordu, ama çalabildiği her saat fazla masrafa değecekti. Ayrıca Kral'ın altınını harcıyordu, kendininkini değil.

Güneş battığında, hâlâ en yakındaki hana bir saatlik uzaklıktaydı.

Küçük ay çıkmıştı, bu yüzden ortalık tamamen karanlık değildi ve Kral'ın Yolu açıkça görülebiliyordu, ama Erik bineğinin tökezleyip yaralanması riskine girmektense yürümeyi tercih etti.

Atı, kendinin seçtiği, kır renkli dayanıklı küçük bir attı. Prens'in ahırındaki atların çoğu kadar güçlü ya da büyük değildi, ama Erik'in seçebileceği hayvanların çoğundan daha dayanıklıydı. Bu yolculukta sık sık at değiştirecek ve Demirgeçidi'ne ulaşmak için neredeyse iki hafta boyunca şafaktan günbatımına kadar at sürecek ve o halde

bile atları dayanıklılıklarının sonuna kadar zorlamak zorunda kalacaktı, ama bunun yapılması gerekiyordu.

Erik sessizce Yüzbaşısına küfredip karanlıkla ilerlemeye devam etti.

Nakor ileriyi işaret etti. "Bak, bir tane daha."

Sho Pi başını salladı. "Son seferinde olduğu gibi Usta…"

Nakor, genç adama ona usta demeyi kesmesini söyleme dürtüsüne direndi. Bu pireli bir köpeğe kaşınmamasını söylemek kadar anlamsızdı.

"Düşler Denizi'nin güney kıyılarında Kesh devriyeleri," dedi Nakor. "Son seferinde Calis'in garnizon konumunun bilgilendirmesine karşın, buralarda tekrar sancak açmış Kesh mızraklı süvarilerini görüyoruz." Bir süre sonra güldü.

"Komik olan ne Usta?"

Nakor elinin tersiyle Sho Pi'nin omzuna hafifçe vurdu, "Çok açık evlat. Lord Arutha bir anlaşma yapmış."

"Bir anlaşma mı?" dedi Sho Pi geminin Kaptanı aracını kıyıya doğal çevirirken. "Göreceksin," dedi küçük adam.

O ve öğrencisi Krondor'dan bir gemiye binmişti ve Acı Deniz ve Düşler Denizi arasındaki kanala açılan koydan gidiyorlardı. Artık, at alıp Yıldızlimanı'na gidebilecekleri Shamata Ormanına giden bir nehir gemisindeydiler. Nakor Lord Arutha'ya verilmek üzere belgeler ve Prens Patrick ve Dük James'ten emirler taşıyordu. Birkaç tanesi Prens'in değil, Kral'ın mührünü taşıdığı için, Nakor'un o belgelerde ne olduğuna dair bir tahmini vardı.

Yolculuk olaysız geçmişti, Nakor ve Sho Pi kendilerini, Büyük Yıldız Gölü'nü geçerek Yıldızlimanı adasına ve oradaki büyücüler

topluluğuna yolcu ve mal taşımakta kullanılan bir mavnada bulmuştu.

Vencar Lordu, Kral sarayının Kontu ve Dük James'in oğlu Arutha, onları iskelede karşıladı.

"Nakor, Sho Pi! Sizi tekrar gördüğüme sevindim." Güldü. "Son görüşmemiz çok kısa olmuştu." Nakor da güldü. Sho Pi ve Pug ile Elvandar'a gitmek için ayrılmadan önce, yeni gelen Kont'un huzurunda iki dakikadan daha az kalmıştı.

Mavna ve iskele arasındaki dar boşluktan atlarlarken Nakor, "Babanızdan mesajlar getirdim," dedi.

Arutha, "Benimle gelin öyleyse," dedi.

"Mavnada olduğumuzu nasıl anladın?" diye sordu Nakor.

Yıldızlimanı'ndaki devasa binaya doğru yürürlerken, Kral'ın adadaki büyücüleri yönetmesi için gönderdiği adam, "Sıradan bir şey," dedi. "Gözcümüz sizi şuradan gördü." Yüksek bir kuledeki pencerelerden birini gösterdi. "Bana haber gönderdi."

"Öğrencilerimden biri olmalı," dedi Nakor, başını sallayarak.

Binaya girdiler ve uzun bir koridoru geçip, Nakor'un Arutha'nın ofisi olarak bildiği odaya doğru ilerlediler. Calis adanın yönetimini ona devrettiği zaman kendisinin kullandığıyla aynı ofisti.

"Chalmes, Kalied ve diğerleri sorun çıkardı mı?" diye sordu Nakor.

Kral'ın yasasının bu adada geçme fikrine direnen Kesh doğumlu gelenekçi büyücüden bahsedilince, Arutha kafasını iki yana sallayıp, "Bahsetmeye değecek bir şey değil," dedi. "Ara sıra söyleniyorlar, ama öğretmekte özgür oldukları ve araştırmalarını yaptıkları sürece, yönetimimden çok fazla şikâyet etmiyorlar."

Nakor, "Plan yapmakta olduklarından kuşkulanıyorum," dedi.

"Ona şüphe yok," dedi Arutha, ofisine ulaştıklarında, "ama sanırım dışarıdan yardım almadıkça, bu kadarıyla yetinmek zorundalar. Güçlü bir müttefikleri olmaksızın Krallık'tan ayrılmaya çalışmak için çok korkaklar."

Ofise girdiklerinde, Arutha kapıyı kapadı. "Ve bunun için hazırlıklıyız," dedi Kont, babasının gönderdiği paketi alırken. "Bana bir dakika izin verin," dedi ve Dük'ten gelen kişisel bir mesaj olan ilk belgenin üstündeki mührü kırdı. O okurken, Nakor Kontu inceledi. Babası kadar uzun boyluydu, ama kusursuz yüz hatları ve neredeyse narin bir ağızla, daha çok annesine benziyordu. Gerçi gözleri, diye düşündü Nakor, babasının aynısı; tehlikeli. Saçları da James'in gençliğindeki gibiydi: sık, koyu kahverengi bukleler.

Bir süre sonra Arutha, "Bu mesajın içeriğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Nakor, "ama tahmin edebiliyorum. Erland Kesh'ten yeni döndü. Bu taraftan geçti mi?"

Arutha güldü. "Senden çok fazla şey kaçmıyor, değil mi?"

"Benim yaşadığım kadar uzun bir süre aklını kullanarak yaşayınca," dedi Nakor, "her şeye dikkat etmeyi öğreniyorsun."

"Evet, Erland geçerken bir gece uğramıştı."

"Öyleyse Kesh ile bir anlaşma yaptınız." Arutha, "Bir anlaşmaya vardık diyelim," dedi.

Eğer Sho Pi muhabbetti dinliyorduysa bile, belli etmiyordu; görünüşe göre ustasıyla Kont'un konuşmasının kesilmeden devam etmesini görmekten memnundu.

Nakor güldü. "Baban karşılaştığım en kötü ve en tehlikeli adam. Bizim tarafımızda olması iyi bir şey."

Arutha üzüntülü baktı. "Bu konuda benden bir itiraz duyamazsın. Hayatım asla bana ait olmadı." Nakor, Arutha'nın masanın üstünden uzattığı mesajı aldı. "Bu mesajdan özellikle rahatsız olmuş gibi gözükmüyorsun," dedi kumarbaz.

Arutha omuzlarını silkti. "Çoğu genç adamda olan asi mizaç bende de var, ama doğrusunu istersen, babamın bana yaptırttığı şeylerin çoğu ilginçti; hatta büyüleyici. Oğullarım, onları görmüş olman gerekir, tamamen farklı bir durumdaydı. Karım 'maceraseverliğe' annemin olduğundan biraz daha fazla hoşgörülü bakıyor." Nakor Dük'ün mesajını okurken, Arutha ayağa kalktı. "Sık sık, Krondor lağımlarında bir hırsızken kelimenin tam anlamıyla yükselmesiyle, babamın hayatının neye benzemiş olabileceğini düşündüm." Sahil şeridini gören küçük bir pencereden dışarı baktı.

"Bir ömre yetecek kadar 'Eliuzun Jimmy' hikâyesi duydum."

"Babanın çok fazla övündüğünü zannetmiyorum," dedi Sho Pi, Nakor okumaya devam ederken. "Hikâyeleri babamdan değil, başkalarından duydum," dedi Arutha. "Babam Krallık tarihini değiştirmiş." Düşünceli bir sessizliğe gömüldü. "Büyük bir adamın oğlu olmak zor bir şey olabiliyor."

Nakor, "İnsanlar büyük bir adamın oğlundan çok fazla şey bekler," dedi. Belgeyi masanın üstüne koydu. "Kalmamı mı istiyorsun?"

"Bir süreliğine," dedi Arutha. "Olaylar patlak verdiğinde, burada güvenilir birisine ihtiyacım var.

Chalmes'ın ve diğerlerinin kötü tepki vermesini engelleyecek birisine ihtiyacım var."

"Ah, babanın ve Prens Erland'ın yaptığı şeyi anladıkları zaman kötü tepki verecekler," dedi Nakor ufak bir kahkahayla, "ama kimsenin incinmemesini sağlarım." "Güzel. Birkaç gerekli ayrıntıyı hallettikten sonra önümüzdeki hafta yola çıkacağım." "Krondor'a mı dönmen gerekiyor?" diye sordu Nakor.

Arutha başını salladı. "Babamı tanıyorum."

Nakor iç geçirdi. "Anlıyorum."

Arutha, "Geçen sefer kaldığınız, odalarda kalacaksınız. Şimdi dinlenin. Akşam yemekte görüşürüz," dedi

Gitmelerine izin verildiğini hisseden Sho Pi kalkıp Nakor'a kapıyı açtı.

Kont'un ofisinden çıktıktan sonra Sho Pi, "Usta, Lord Arutha'ya neden geri dönmesinin gerekip gerekmediğini sordun?" diye sordu.

"Babası, Kral'a bir mesaj götürme bahanesiyle Rillanon'a gitmesini emretmiş," dedi Nakor, kendilerine ayrılan, daireye giden bir köşeyi dönerlerken. Bir dizi basamağı tırmanan Nakor, "Arutha savaş başladığı zaman babasının Krondor'u terk etmesinin çok düşük bir olasılık olduğunu biliyor," diye devam etti. "oğullarının büyükbabalarıyla kalmayacağından emin olmak isliyor." "Savaşın tehlikeli olduğunu biliyorum," dedi Sho Pi, "ama Dük'ün torunları neden başka birinden daha fazla tehlikede olsun ki?"

"Çünkü Kraliçe'nin filosu geldiğinde, herhangi birisinin Krondor'da hayatta kalması olası olmayacak," diye yanıtladı Nakor.

Odalarına ulaştıklarında Sho Pi sessizdi.

Erik işaret verince atlılar durdu. Keşifçilerinden biri onlara doğru geliyordu. İki ayın çoğunu Sınır Baronları'nın en iyi adamlarını toplamak için harcamıştı ve artık arkasındaki neredeyse altı yüz adam üç kol şeklinde yaklaşık otuz kilometrelik bir alana yayılmıştı. Yorucu bir yolculuk olmuştu ve Erik yolun neredeyse her kilometresinde Calis'e sövüyordu, ama adamları almıştı.

Ziyaret ettiği her Sınır Baron'u Kral'ın emrini inanmazlık ve öfkeyle okumuştu. Her Baron, Kraliyet Ailesinin bir tebaası olduğu için benzersizdi; hiçbir Kont'a ya da Dük'e hesap vermiyorlardı. Prens'in garnizonundan gelen basit bir başçavuşun kendi seçtiği adamları alıp gitmesini sağlayan emirlerle çıkagelmesi, yerlerine adam koyulacağı sözü en iyi olasılıkla belirsiz olmasına rağmen, dayanabileceklerinden daha fazlaydı.

Kuzeyreisi Baron'u emri doğrulaması için Erik'i tutmaya çalışmayı bile düşünmüştü, ama o zamana kadar Erik'in yanında neredeyse iki yüz adam vardı ve Baron fikrini değiştirmişti.

Yüksekşato Baronu sadece, sanki zaten çok olan yüküne bir başkası eklenmiş gibi bakmış ve minimum şikâyetle emre uymuştu. Erik aynı zamanda Baron'u, Kuzeyreisi'nden ve Demirgeçidi'nden gelen dört yüz adamdan oluşan birliğin de ikna ettiğini tahmin ediyordu. Koyunlarını otlatan ve Baronlarla ve Kuzey Elleri'ne yakın küçük köylerle ticaret yapan göçebe kabile insanlarının yurdu olan Yüksek Yayla'nın engin çimenliklerinden geçiyorlardı. Birkaç kere önceki günlerde terk edilmiş kamplar buldular. Sanki bu kadar çok atlının yaklaşması haydutların tepelere kaçmasına yol açmıştı.

Bu gibi üçüncü bir kampla karşılaştıktan sonra, Erik Demirgeçidi'nden iki adama ileri keşif yapmalarını emretmişti. Erik Krallık sınırı içindeki bu uzaklıkta herhangi bir sorunla karşılaşmayı rahatsız edici buluyordu, ama Uzak Sahil ve Krallık Denizi arasındaki toprakların içinde, Dünyanın Dişleri -büyük kuzey dağ sırası- ile Kuytu Orman'ın sınırı arasında kalan bu topraklar, en tehlikeli topraklardı. Gedik Savaşlarından önceki yıllarda, goblinlerin ve kara elflerin akıncı birliklerinin, Sethanon'a kadar güneye yolculuk ettikleri biliniyordu ve Krallık devriyelerinin bu bölgelerde ne sıklıkta dolaştığının bir önemi olmaksızın, bu topraklar hâlâ vahşi ve yerleşimden uzak kalmıştı. Son zamanlarda hafif ağaçlık bölgelerden, Kuytu Orman'ın daha sık bölgelerine doğru ilerliyorlardı ve artık Erik geçtiği ideal pusu yerlerinin sayısını unutmuştu.

Keşifçi dizginlere asılarak durdu ve "Silahlı bir kamp Başçavuş," dedi. "En azından yüz adam."

"Ne?" dedi Erik. "Kimse seni gördü mü?"

"Hayır, keşifçileri yok ve etrafı gözlemekle ilgili pek endişeleri yokmuş gibi görünüyorlar; sanırım burada yalnız olduklarını düşünüyorlar."

"Onları tanıyabildin mi?"

"Hiç sancakları yok ve ne üniforma, ne de yelek giyiyorlar. Hayduda benziyorlar." Erik keşifçiyi gönderdi ve vekil onbaşı ilan ettiği adama -Demirgeçidi'nden aldığı Garret adındaki bir çavuş- döndü. "Kırk beş metre arkamızda adamların yarısıyla bir avcı hattı oluşturulmasını istiyorum. İlk bela işaretinde, onları her iki taraftan da süpürmenizi istiyorum. Eğer gerekirse, geri kalanların bütün güçleriyle ortadan, iki sıra şeklinde saldırmaya hazır olmasını istiyorum. En iyi dört adamını alıp benimle birlikte gel."

Erik'ten en az on yaş büyük olan adam, daha genç bir adamdan emir aldığı için hiçbir duraksama göstermedi. Erik adamın davranışını ve disiplinini sevmişti ve en kısa zamanda onu çavuş yapmayı planlıyordu, çünkü Garret'in adamlarını hayatta tutacak birisi olduğunu sezmişti.

Calis'in planında Erik'in istemeyerek onayladığı bir şey vardı: almaya gönderildiği adamlar yıllardır goblinlerle, kara elferle ve haydutlarla savaşmaktan sertleşmişti. Çoğu deneyimli dağ savaşçılarıydı ve Erik'in zaten emri altında olan adamların arasına karışmak için az bir eğitim gerekecekti.

İlk yirmi adam Erik'in arkasına yayıldı. Garret "Çatışma için hazırlıklı olun," dedi.

Emirler iletildi ve Erik, Garret ve seçtiği adamlar atlarını ileri sürdü. Yavaşça ağaçların arasından ilerlediler ve görüş alanlarına kamp ateşleri girdi. Uzanan ya da ormandaki bir açıklıkta durmuş konuşan

yaklaşık seksen adam vardı. Çeşitli boylarda, rastgele bir tarzda dikilmiş bir düzine çadır vardı ve bazı adamlar yemek ateşleriyle ilgileniyordu ve açıklığın ortasına yakın bir yerde erzakları gördüler. Erik yük arabalarının ve atların kampın uzak kısmına bağlanmış olduğunu gördü. Garret'e, "Bunlar haydut grubu değil," dedi.

Adam sessizce başıyla onayladı. "Tepelerine binsek iyi olur." Aklında soru işareti yoktu; bir çarpışmaya gireceklerdi. Erik düşündü. Vakit daha öğle olmamasına rağmen, adamların çoğu uyuyordu. Erik elini kaldırıp sessizce konuştu. "Birilerini bekliyorlar." "Nereden anladın Başçavuş?" diye sordu Garret.

"Sıkılmışlar ve en azından bir haftadır buradalar." Sağlarında kalan dar siperi gösterdi. Garret, "Kokusunu alabiliyorum," dedi. "Haklısın. Bir süredir buradalar. "

"Ve eğer yanılmıyorsam, burada beklemeye değecek hiçbir şey yok; demek ki birilerinin gelmesini bekliyorlar."

"Kimlerin?"

"Ben de bunu öğrenmeye niyetliyim."

Adamlara ilerlemelerini işaret etti ve atlarıyla kampın görüş alanına girdiler.

Oturmuş kılıcını parlatan sıkılmış bir asker kafasını kaldırıp görüş alanına giren Erik ve diğerlerine baktı. Gözleri büyüdü ve bağırdı.

Erik adamın dediklerini duyar duymaz, ensesindeki tüyler dikildi ve arka tarafa, "Saldırın!" diye bağırdı.

Kılıçlar düşünmeksizin çekildi ve öğleden sonrasının sakin havasını dörtnala gelen atlıların sesleri doldurdu. Kamptaki adamlar şiltelerine koştu ve yapabildikleri kadar zırhlarını giydi, ya da kalkanlarını ve kılıçlarını, yaylarını ve oklarını kaptı ve dövüş başladı.

Erik'in planlamış olduğu gibi, iki kol, kampı çevreleyen avcı hattı gibi süpürerek arkasından kampa girdi. Oklar havayı doldururken adamlar çığlık attı ve atlılar açıklığa girince çeliğe çarpan çelik sesleri duyuldu. Erik ile at süren adamlardan çoğu atlı okçulardı ve düşman askerleri zırhlarını giymeye çalışırken hedefleri çabucak seçtiler.

Erik kampın ortasına giderken iki açkını indirdi. Bu adamlara her kim liderlik ediyorduysa, kampın ortasında olduğu kesindi ve birtakım aşırı derecede şevkli Krallık okçuları bir okla onu şişlemeden önce lideri bulmak istiyordu.

Erik lideri gördü.

Etrafındakiler her yöne koşarken bu adam bir sakinlik deniziydi. Emirler yağdırıyor ve adamlarını irade gücüyle, etkili bir savaş gücüne çevirmeye çalışıyordu. Erik topuklarını atına geçirip adama saldırdı.

Lider, adamlarını yönlendirmeye o kadar odaklanmıştı ki, Erik'in yaklaştığını görmekten çok sezdi. Adam döndüğünde atı ve atlıyı neredeyse üstünde buldu ve Erik'in saldırısından kurtulmak için bir tarafa atladı.

Erik atını çevirince, adamın kılıcıyla kalkanını çabucak yerden almış olduğunu gördü. Erik zor bir rakiple karşı karşıya olduğunu biliyordu, çünkü adam, silahlarının olduğu yöne atlamıştı. Adam kolay lokma değildi.

Erik adama tekrar saldırmamanın daha iyi olacağını biliyordu, çünkü saldırmak, adamın, Erik'in hamlesinin altından geçip atını sakatlama riski taşıyordu. Adam çok soğukkanlıydı ve bu tehlikeli harekete kalkışacak kadar kendine güveniyordu.

Erik'in adamları kamptakilere korkunç bir bedel ödetiyordu ve Erik bekleyerek, rakibinin etrafını kuşatıyordu. Adam gelmeyen saldırıya

hazır bir biçimde, dikkatle onu izliyordu. Erik, "Mümkün olduğunca çoğunun hayatta kalmasını sağlayın," diye bağırdı.

Kamptaki adamların bu at sırtındakilerin çok üstün oldukları açıklığa kavuşunca, askerler silahlarını yere atıp canlarının bağışlanması için bağırmaya başladı.

Olay çabucak Erik'in lehine çözülmüştü ve sonunda hiç umut kalmayınca, lider silahını yere attı.

Bu, Erik'in Novindus'ta öğrendiği, paralı askerlerin teslim olma işaretiydi. Erik etrafa göz attı ve yerde, ona tanıdık gelen bir sancak gördü.

Atını adama doğru sürdü. Prens'in Başçavuşu yabancı bir dilde konuşunca, Garret ve diğer adamların kafası karışmış gibiydi.

Erik adama, "Yanılmıyorsam Duga ve Savaş Köpekleri," dedi.

Adam başıyla onayladı. "Sen kimsin?"

"Calis'in Kızıl Kartalları ile at sürdüm."

Yüz paralı askerin lideri Yüzbaşı Duga iç geçirdi. "Görüldüğünüz yerde öldürülecektiniz, ama bu, dünyanın öteki tarafındaydı."

"Uzun bir yol gelmişsiniz," dedi Erik.

"Doğru." Etrafa göz attı ve adamlarının silahlarının Erik'in adamları tarafından alındığını gördü.

"Şimdi ne olacak?"

"Değişir. İşbirliği yaparsanız, hayatta kalmak için bir şansınız olur. İşbirliği yapmazsanız..." "Anlaşmamı bozmam," dedi Duga.

Erik adamı inceledi. Adam aşağı yukarı, Novindus'taki klasik bir paralı asker Yüzbaşısıydı. Deha sayılmasa da, adamlarını hayatta

tutacak kadar zekiydi. Hırçın canilerin dizginlerini avucunda tutmaya yetecek kadar sertti ve anlaşmalarına sadık kalacak kadar da dürüsttü, aksi takdirde kimse onunla iş yapmazdı.

"Hiçbir anlaşmanın bozulması gerekmiyor. Bizim esirimizsiniz ve yurdunuza dönmek için size izin veremeyiz."

Adam acı bir şekilde, "Yurdun nerede olduğunu bile bilmiyorum," dedi.

Erik güneybatıyı gösterdi. "Şu tarafta; dediğin gibi, dünyanın öteki tarafında..." "Bize bir gemi ödünç vermekle ilgilenir misin?" diye sordu Duga acı bir ironiyle.

"Olabilir. Eğer bize bildiklerinizi anlatırsanız, eve dönmek için bir fırsatınız olabilir." Erik bunun olabilme şansının ne kadar düşük olduğundan bahsetmedi. "Konuş," dedi Duga.

"Buraya nasıl geldiğinizle başlayalım."

"Yılan adamların yaptığı şu büyülü kapıların birinden geçerek..." Omuzlarını silkti. "Adamlarını o kapıdan geçiren yüzbaşılara ikramiye önerdiler." Etrafa göz attı. "Gerçi onu nerede harcayacağımı sadece tanrılar bilir."

Erik, "Ne kadar zamandır buradasınız?" diye sordu.

"Üç hafta."

"Kimi bekliyorsunuz?"

"Bilmiyorum," Novindus'tan gelen paralı askerlerin Yüzbaşısı. "Tek bildiğim General Fadawah'tan gelen emirlerin basit olduğu. Bu gedikten geçin ve yakınlarda kamp yapacak bir yer bulun. Ardından bekleyin."

"Ne için?"

"Bilmiyorum. Sadece beklememizin söylendiğini biliyorum."

Erik içini bir kuşkunun kapladığını hissetti. Kendi kolunun devamı gelene kadar, neredeyse başına dikeceği muhafız kadar tutsak ele geçirmişti ve her an yeni düşmanlar ortaya çıkabilirdi. Hızlı düşünerek, "Sınırlı yemin," dedi. "Zarar görmeyeceksiniz, ama çekip gitmenize de izin veremeyiz. Kampımıza gittiğimizde daha iyi şartlarda pazarlık yapacağız."

Paralı asker bir süre bunu düşündükten sonra, "Anlaştık," dedi. Açık bir rahatlamayla adamlarına, "Artık dövüşmek yok," diye bağırdı. Yemek zamanı!"

Erik, çatışmayı ve savaşı iş olarak gören, daha önceden müttefiki olmuş ve daha sonra da olabilecek adamlarla düşman saflarda yer alan ve bunun sonucunda neredeyse hiç kötü niyet beslemeyen Novindus'tan gelen paralı askerlerin bu tutumuna bir kez daha şaşırdı.

Erik Garret'e işaret edip, "İşleri yoluna koyduktan sonra, kamp kurup adamların yemek yemesini sağlayın," dedi.

Demirgeçidi'nden gelen çavuş selam verdi ve emirleri aktarmaya başladı.

Erik eyerinde gerinince, bütün kemiklerinin eklemlerinden çıktığını hissetti. Sırtı ağrıyordu ve hiç bu kadar yorgun olduğunu hatırlamıyordu. Sessiz bir iniltiyle atından indi ve ateşteki yemekleri koklayınca, aç olduğunu fark etti.

Esirleri sorgulamaya başlamadan önce, Yüzbaşısına küfür etmek için bir kere daha durdu. Atıyla ilgilenmeye başladı ve Calis'e küfür etmek için bir kere daha durdu.

-7-
ENTRİKALAR

Roo başını salladı.

Ticaret temsilcisi neredeyse bir saattir konuşuyordu. Roo ilk beş dakikada konuşmanın nereye varacağını sezmişti, ama protokol, bütün konuşmaya katlanmasını gerektiriyordu. Roo, bu toplantının tamamen saçma olduğunu bildiği için, adamın konuşmasını bitirmesini istiyordu.

Krallık'ın Batı Topraklarındaki tahıl piyasasının kontrolünü ele geçirdiğinden beri Roo, Batı Toprakları'nda ticarette tek bir rakibi -Jacob Esterbrook- kalana kadar, aydan aya, özellikle Acı Deniz Şirketi başta olmak üzere çeşitli şirketlerdeki kontrolünün artışını görmüştü.

Kesh ile yapılan ticaret, Jacob'ın tamamen hakim olduğu bir alandı. İmparatorluk ile yapılan kazançlı lüks mal ticareti, Roo için kilitli bir kapı gibiydi ve bu kazançlı pazarda bir yer edinme çabaları küçük ya da çok az kâr getiren bir anlaşmadan daha fazlasına ulaşamamıştı.

Bir kez daha Kesh'e girmeye çalışmıştı, ama şu anda küçük bir Keshli memur tarafından ona en son girişiminin sonuçsuz kalacağı söyleniyordu.

Adam sonunda konuşmasını bitirince Roo gülümsedi. "Yani, başka bir deyişle, yanıt hayır."

Ticaret temsilcisi sanki bir şeyi hayatında ilk defa görüyormuş gibi gözlerini kırpıştırıp, "Ah, sanırım basitçe hayır demek çok gaddarca olacaktır Bay Avery," dedi. Parmak uçlarını birbirine değdirdi. "Bu gibi bir düzenlemenin şu an pek olanaklı olmadığını söylemek gerçeğe daha yakın olacaktır. Ama bununla birlikte bu, ileride bunun gibi bir anlaşma yapmanızın olanaksız olduğu anlamına gelmiyor."

Roo Barret'in Kahve Evi'nin üst katındaki pencereden dışarı göz attı. Hava kararıyordu. "Geç oldu bayım ve akşam yemeğimi yemeden önce yapmam gereken pek çok iş var. Bir sonraki toplantımızı, günün çok daha erken bir saatinde başlatmam gerektiğini varsayabilir miyim?" Keshli, yüzünde, Roo'nun şakasını hiç anlamadığını gösteren bir ifadeyle ayağa kalktı ve hafifçe başıyla selam verdikten sonra ayrıldı.

Köşede neredeyse uyuyarak oturan Roo'nun kuzeni Duncan Avery kalkarken gerindi. "Sonunda," dedi.

Roo'nun genel müdürü Luis de Savona, "Katılıyorum," dedi. "Sonunda."

Roo, "Eh, denemek zorundaydık," dedi. Arkasına yaslandı, saatlerdir masada duran ve artık soğumuş ve bayatlamış kahvesine ve çöreğine göz atıp, "Bir gün, Jacob'ın Kesh ticaretinde nasıl böylesine bir üstünlüğü olduğunu çözeceğim," dedi. "Bu neredeyse sanki..." Cümlesini tamamlamadı.

"Sanki ne?" diye sordu Duncan.

Luis Roo'nun kuzenine göz attı. Birbirlerine uygarca davranmalarına karşın, iki adam güçbela anlaşabiliyordu. Roo'nun ordudan arkadaşı olan Luis, çok çalışıyordu, dürüsttü ve elindeki iş ne olursa olsun, her ayrıntıda titizdi. Duncan tembeldi, ayrıntılara dikkat etmezdi ve sadece kuzeni olduğu için çalışanıydı. Aynı zamanda çekiciydi, eğlenceliydi ve mükemmel kılıç kullanıyordu ve Roo onunla arkadaşlık yapmaktan hoşlanıyordu.

Luis, "Ne zamandan beri ticaretle ilgilenmeye başladın?" diye sordu.

Duncan omuzlarını silkti. "Roo bir şey söylemeye başladı. Sadece ne olduğunu merak ettim.

Hepsi bu."

Roo, "Boş ver," dedi. "Araştırmam gereken bazı şeyler var."

Duncan, "Benden yapmamı istediğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

Roo kafasını iki yana salladı. "Hayır. Dük James ile konuşmam gerekiyor." Kalktı, korkuluklara yürüdü ve aşağıya bağırdı. "Dash?"

"Evet Bay Avery," diye geldi yanıt aşağıdan. Dash kafasını, Roo'nun yazmanlarından ikisiyle nakliye faturalarını incelediği Acı Deniz Şirketi'nin masasından yukarı baktı. "Sizin için ne yapabilirim efendim?" İşvereniyle yalnız kaldıkları zaman gayri resmi olan Dash, Barret'te ve diğer halka açık yerlerde daima resmi olmaya dikkat ediyordu. "En kısa zamanda büyükbabanla görüşmek istiyorum." "Şimdi mi?" dedi Dash, yarı kalkarak.

Roo eliyle oturmasını işaret etti. "Yarın."

Kapıdan, "Şimdi daha iyi olur," diye bir ses geldi.

Roo konuşanın kim olduğunu görmek için kafasını uzatırken Dash, "Büyükbaba!" dedi.

İçeri, iki yanında da bir saray muhafızıyla birlikte Krondor Dükü girdi. Alt katta bir hareketlenme oldu ve ziyaretçinin adı yayılırken, üyelerden birkaçı kalkıp başlarıyla selam verdi. James, üye olmayanların ticaret katına girmesini engelleyen korkuluklara geldi ve muhafızlardan biri kapıyı açtı. James aralarından geçip Barret'in üst katına giden merdivenleri çıktı. Bu, orada işi olmaksızın üye olmayan biri için protokolü büyük ölçüde delmekti, ama Roo Krallık'taki en güçlü soyluyu bu gibi ayrıntılarla bilgilendirmenin zamanı olmadığına karar verdi. James, Luis ile Duncan'a, "Bizi yalnız bırakın," dedi. Korkulukların üzerinden eğilip, "Dash, rahatsız edilmememizi sağla," dedi.

Dash merdivenlerin dibine geçti ve büyükbabasının aynı yerde konum almış muhafızlarını görünce sırıtmamak için kendini zor tuttu.

James aşağıdan duyulmaması için alçak sesle, "Biraz iş yapma zamanımız geldi," dedi.

Roo bunun söylenme şeklinden pek hoşlanmamıştı, ama omuzlarını silkti. "Er ya da geç." "İki milyon altına ihtiyacım var."

Roo gözlerini kırpıştırdı. Öz kaynağı bunun birkaç katıydı, ama o kadar nakdi yoktu. Eline bu kadar nakit geçirmek için işlerinde bazı yeniden yapılandırmaya gereksinimi olacaktı. "Ne zamana ihtiyacınız var?"

"Dün. ama yarın yeterli olacaktır."

"Ya faiz?"

James gülümsedi. "Mantıklı ölçüler içerisinde, ne kadar istersen. Bu borcu geri ödeyecek bir konumda olamayabileceğimizi anlıyorsun."

Roo başını salladı. "Bu borcu geri ödeyemezseniz, ben ele pek şikâyet edecek bir durumda olacağımı sanmıyorum."

James, "Altınları ne zaman görebilirim?" dedi.

"Yarın işgünü bitiminde saraya yarım milyon altın getirebilirim. Geri kalan bir buçuk milyon altını bulmak birkaç günümü alır. Şehirdeki çoğu tefeciye aşırı yükleneceğim. Doğu'da da bazı işler yapmak zorunda kalacağım." Öne eğilerek, "Bir dahaki sefere biraz daha önceden haber verme inceliğini gösterir misiniz Ekselansları?" dedi.

"Hayır," dedi James. "Sürekli yeni bir şeyler çıkıyor."

"Sözü açılmışken," dedi Roo, "Kesh Ticaret Elçiliği bir ticari imtiyaz teklifimi daha reddetti. Bu sorunun üstesinden gelmem için bana yardımcı olabileceğiniz herhangi bir şey var mı?" "Olabilir," dedi James. "Şu anda Kesh ile çok fazla iş yapıyoruz." "Altın mı?" diye sordu Roo, bir kaşını kaldırarak.

"Yüksek mevkideki birkaç Keshli soyluya yüklü miktarda rüşvet."

"Yüklü miktarda," diye tekrarladı Roo. "İmparatoru alaşağı etmeye mi çalışıyorsun?"

James kalktı. "Böyle bir hareketin düşünü kurmak için bile çok fazla altın gerekir. Yüce Kesh'in varlığını ortadan kaldırmak için bu dünyada yeterli altın olduğunu pek sanmıyorum." James duraksadıktan sonra, "Demek biliyorsun," dedi. "Endişelenmemiz gereken bir güney sınırımız var."

Roo başını salladı. "Bu kadarını kendi başıma da çözerdim." Gerinip ayağa kalktı. "Önümüzdeki istila süresince Kesh'e nasıl bir anlaşma önereceğinizle ilgileniyorum."

"Birkaç farklı olasılık üzerinde çalışıyorum," dedi James. "Ama onlardan bir tanesi, Zümrüt Kraliçe'nin ordusunu, istediğimiz yerde tutmaya yardım edecek yeterli miktarda Kesh askerinin doğru yerde olmasını sağlamak." Roo başını salladı. "Düşler Vadisi'nden yukarıdaki dağlara kadar

Krondor'un güneyinden düşman gelmeyecek."

"Onun gibi bir şey. Bu tür bir hareket, Zümrüt Kraliçe'nin Dorgin'deki cüceleri ezip geçmesini gerektirir, ama bu daha önce asla yapılamadı." James acı acı gülümsedi. "Ama yaşlı Kral Halfdan'ın ordusu bile, bu ordu tarafından bozguna uğratılacaktır korkarım."

Roo omuzlarını silkti. Cücelerin savaşmaya ne kadar istekli olduğunun hikâyelerini duymuştu, ama bir cüceyle hiç karşılaşmamıştı.

James ayrılmak için dönünce, Roo masasının etrafından dolaştı. "Beni kapıya kadar geçirmene gerek yok," dedi Dük. "Yolu biliyorum."

Merdivenlere ulaştığında, "Ha, bu arada, servetini Doğu'ya ve Özgür Şehirler'e kaçırmaya çalışmaktan da vazgeç," dedi. "Çoğuna savaş için ihtiyacım olacak," dedi.

Roo şaşırmış gözükmeye ya da inkâr etmeye bile çalışmadı; parasının küçük bir miktarını alıp sessizce Krondor dışına çıkartıyordu.

"Pekâlâ," dedi gerçekten teslim olmuş bir ses tonuyla. "Sana kurnazlık yapmaya çalışmak enerji kaybı."

James başını salladı. "Bunu unutmasan iyi olur."

Roo, Kesh'te bir ticari ayrıcalık elde etme girişiminin başarısızlığını bir kez daha düşünerek tek başına ayakta dikildi. Bir teorisi vardı ve bunu denemesi gerekiyordu, ama şu anda daha acil endişeleri vardı: şehirdeki bütün tefecilerin faiz oranlarını ikiye katlamasına yol açmaksızın, hızlı bir şekilde büyük miktarda altını nereden bulacağıydı.

Sylvia'yı ziyaret etme planı aklına gelince iç geçirdi. Geç vakitlere kadar çalışmak zorunda olduğu için, kıza götürmek üzere Duncan'a bir not vermek zorunda kalacaktı. Oturup notu yazmaya başladı.

Bitirince Dash'a seslendi. Dashel yanına geldiği zaman Roo, "Esterbrook'un evine götürmesi için bunu Duncan'a ver," dedi. "O ne yapması gerektiğini bilir." Roo tekrar gerindi. "Ardından karıma, önümüzdeki birkaç gün eve gelebilmem için büyükbabanın beni çok fazla meşgul ettiği haberini gönder lütfen." Aslında Roo karısına zaten iş için şehirde kalacağını söylemişti, ama Sylvia'yı bu akşam görmeyi planlıyordu. Artık kendini, eve dönmeden önce Sylvia'yı yarın ya da ondan sonraki akşam görmeye mecbur hissediyordu.

Güneş batarken Roo pencereden dışarı göz attı ve gün sona erer ve dükkânlar kapanırken dışarıdan gelen şehrin seslerini dinledi. "Büyükbabanın istediklerini yapmaya başlamadan önce biraz ara vermeye ihtiyacım var," dedi Roo kalkarak. "Sanırım Helen Jacoby ve çocuklarını ziyaret edeceğim."

Dash başını salladı. "Ondan sonra?"

"Bir iki saatliğine Avery ve Oğlu'na gideceğim," ve ekşi bir yüzle ekledi, "Ardından buraya döneceğim. Büyük olasılıkla da bütün gece burada olacağım."

Dash başını salladı. "Başka bir şey?"

"Hayır, hepsi bu kadar. Sabah ilk iş buraya gel. Sanırım sana yaptıracağım çok fazla iş olacak. Jason'ı da yanında gelir."

Dash kapıya doğru seğirtirken Roo merdivenlerden indi. Barret'in kapısına ulaştı ve sokağın karşısındaki evine gidip bir at hazırlatarak Helen'e gitmeye karar verdi. Ardından yürümeye karar verdi.

Kalabalık caddede yürümeye başladı. Roo kalabalıktan ve şehrin gürültüsünden asla sıkılmıyordu. Küçük bir kasaba çocuğu olarak, Krondor'u sonu gelmez bir uyarım olarak görüyordu. Sadece yürüyerek, kendine gelebiliyor ve olabilecek herhangi bir şeyi kavrayabiliyordu. Ama bugün yürürken, Zümrüt Kraliçe'nin varlığı ve onun yaklaşan orduları bu güçlü şehrin keyfini çıkarmasına engel oluyordu.

Bir taraftan, Krondor'un sonunda saldırıya uğrayacağını ve muhtemelen istila edileceğini biliyordu. Kraliçenin fetih General'i Fadawah bir şehri ezerken neler olduğunu görmüştü: Maharta'nın yıkımından kıl payı kurtulmuştu. Savaşın gelmekte olduğunu biliyordu. Çok çok daha iyi eğitilmiş ve istilacıların karşılaştıkları arasında kendisini bu işe adamış Krallık ordusu için zayıf bir umudu vardı, onları Krondor'un dışında tutabilirlerdi, ama bunun büyük olasılıkla boş bir umut olduğunu biliyordu.

Bir taraftan da, gelmeleri imkânsız gibi geliyordu. Çocukken kurduğu düşlerin çok ötesinde zengin olmuştu; dünyadaki en güzel kadına sahipti; ve bir oğlu vardı. Kötücüllükle en ufak bir ilgisi bile olan herhangi bir şeyin, bu mükemmelliğe dokunması mümkün değildi.

Roo durdu; o kadar düşüncelere dalmıştı ki, Helen Jacoby'nin evine giden sokağa sapmayı unutmuştu. Döndü ve görüş alanının dışına

bir şeklin saklandığını gördüğünü sandı. Adımlarını sıklaştırıp köşeyi döndü ve her iki tarafa da baktı.

Dükkân sahipleri dükkânlarını kapatıyordu ve işçiler, ya efendilerinin son işlerini halletmek ya da eve ya da bir hana gitmek için hızlı hızlı yürüyordu. Ama göz ucuyla gördüğü şekil ortalarda yoktu. Roo kafasını iki yana salladı. Yorgunluktan olmalı, diye düşündü.

Ama takip edildiği hissinden kurtulamıyordu. Etrafa göz attı, ardından Jacoby'nin evine doğru yola koyuldu.

Bunun, Zümrüt Kraliçe'nin filosunun yelken açmak üzere olduğunu fark etmesinden kaynaklandığını düşündü. Doğrudan haber aldığı bir kaynağı yoktu, ama bunun bir kesinlik olduğunu anlamaya yetecek kadar şey biliyordu.

Kraliçenin ordusunun Novindus kıtasını silip süpürmesini izlemiş ve istilacıların saldırısına karşı Krallık'ı savunma planları yapılırken toplantıda bulunmuştu. İşaretleri görebiliyordu. Krallık'taki bütün şirketlerden daha çok nakliye işi yapıyordu; erzakların nerede depolandığını biliyordu; silah nakliyelerinin nerede saklandığını ve yedek atların nerede hazırlandığını biliyordu. Saldırının yakında geleceğini biliyordu.

Krondor'da sonbahar başıydı ve bu, dünyanın öteki tarafında bahar olduğu anlamına geliyordu; devasa filo çok geçmeden yükünü yüklenecek ve aylar süren uzun yolculuğuna başlayacaktı. Roo ara sıra Amiral Nicholas'ın Karanlık Boğazı'nı geçmenin tehlikeleri hakkında konuştuğunu duymuştu. En yumuşak havada zor, kışın neredeyse imkânsızdı. Böylesine büyük bir donanmayı boğazdan güvenle geçirmek için ideal zaman tam olarak Yaz Ortası Günü Banapis olacaktı. Dalgalar ve rüzgârlar, Sonsuz Deniz ile Acı Deniz'in arasındaki boğazdan geçişi, filoyu komuta eden deneyimsiz gemi kaptanları için kolaylaştıracaktı. Kraliçe'nin Novindus'ta yaptığı katliam göz önüne alınınca, orada altı yüz usta kaptanın kaldığını hayal edemiyordu. İstilasının nüfus üzerinde yarattığı toplu yıkımın yanı sıra, Novindus'ta açık deniz gemicisi yoktu; hepsi sahil

denizcileriydi ve Nicholas ve tayfası orayı yirmi yıl önce ziyaret etmeden önce, kaptanlar denizin diğer tarafında bir kıta olduğunu bile bilmiyordu.

Ayrıca Roo Nicholas'ın Boğaz'ı geçmeye çalıştıklarında istilacılara bir-iki sürpriz hazırlamış olduğundan ve Queg'e bu yüzden gitmek zorunda kaldığından şüpheleniyordu. Dük James'in Oueg gemilerinin Krallık tüccarlarına eşlik etmesini gerektirecek yalnızca tek bir sebep olabilirdi, o da bütün Kraliyet Donanması'nın başka bir yerde meşgul olması. Hayır, Boğaz'dan geçerlerken Nicholas'ın elinde istilacıları bekleyen bir şey olacaktı.

Jacoby'nin evine ulaşınca, istilacılar sorununu düşünmeyi bir süreliğine bir kenara bıraktı. Kapıyı Helen Jacoby açtı ve Roo, "Umarım beklenmedik bir ziyaretçinin sizin için bir sakıncası yoktur?" dedi.

Kadın gülünce, Roo kadının ne kadar güzel göründüğünü fark etti. "Rupert, elbette yok. Sana kapımız her zaman açık."

Arkadan kadının çocuklarının ona seslendiğini duydu ve Roo, başka bir yerde nadiren tecrübe ettiği bir tazelenme hissiyle dolduğunu fark etti. "Rupert Amca!" dedi beş yaşındaki Willem. "Bana bir şey getirdin mi?"

"Willem!" dedi annesi. "Bir konuğa böyle davranılmaz."

"O konuk değil ki," dedi Willem kızgın bir şekilde. "Rupert Amca!" Yedi yaşındaki Nataly ileri doğru atladı ve kollarını Roo'nun beline dolayarak ona sarıldı.

Helen arkasından kapıyı kapatırken, Roo çocuğun arsızlığına, kızın gösterdiği sevgiye gülümsedi. Kapı kapanırken bir şey fark etti: eğer hesapları doğruysa, istilacılar yedi ay içinde Krallık topraklarında olacaktı.

Vekil Onbaşı Garret kuşkulu görünüyordu, ama Erik'in emirlerini itirazsız kabul etti. Önceki gün Duga ve adamlarını sorguladıktan sonra, Erik bir plan yapmıştı. Garret'e, Sınır Baronları'ndan alınan adamların yarısını ağır bir ilerlemeyle Krondor'a götürmesini emretmişti. Kalan yarısı Erik ile birlikte ilerleyecekti. Adamlar garnizonlarını terk ettiklerinde çıkarttıkları yeleklerini tekrar giymişti, ama hâlâ askere benziyorlardı.

Ardından Erik yakaladıkları paralı askerlerle kıyafet değiş-tokuşu yapmıştı ve bir süre sonra sonucun, çok büyük bir paralı asker birliği görüntüsü yaratmak için yeterli olduğuna karar vermişti. Bunu Duga da onaylamıştı: "Benim çocuklara benziyorlar."

Erik dün akşamı Duga ile konuşarak geçirmişti. Burunlarına kadar pisliğe battıklarını fark etmiş seksen adamlık bir birliğin basit, yeterli bir yüzbaşısı olan adamdan hoşlanmaya başlamıştı. Bütün gece sürmüştü, ama Erik sonunda adamı, bir gün süresi istemek yerine taraf değiştirmesinin kendi çıkarma olduğuna ikna etmişti. Adamlarından bazıları kararsız görünüyordu ve Erik onları mimlemişti ve diğerleri Erik ve Duga ile kalırken, onları Garret'in birliğiyle göndermişti.

Aynı gün daha sonra, ikinci bir Krallık asker grubu geçmiş ve Erik onlara Garret'in birliğini takip etmeleri emrini vermişti. Duga ertesi sabah iki yüz kişilik üçüncü bir birliğin geçtiğini gördüğünde, o ve adamlarının, zayıf, kötü hazırlanmış şehirleri olan bir ülkeyi istila edeceklerine inandırıldıkları yorumunda bulunmuştu.

Erik sabırla, Krallık'ta işlerin farklı olduğunu açıklarken, iki ordunun göreli büyüklüklerini göz ardı ederek Krallık askerlerinin eğitimini ve donanımını vurgulamıştı. Neyse ki anlattıkları, Kral'ın ordusundaki en sert gazilerden altı yüzünün kendini göstermesiyle desteklenmişti.

Duga, Erik'in adamları tarafından taşınan kahvaltı için paylaştıkları istihkakı memnuniyetle kabul etmişti. "Bilirsin," dedi yemek yerken, "Kraliçe'nin ordusunu korkudan başka bir arada tutan bir şey yok."

Erik başını salladı. "Bunu Maharta'da görmüştüm."

"Gittikçe daha da kötüleşti." Etrafa göz attı. "Yılan Nehri Şehri'ne doğru doğuya yöneldiğimiz haberini aldığımızda, yüzbaşılardan bazıları ayrılmaya çalıştı."

"Olanları duydum," dedi Erik. Prens Patrick'in casusları, rastgele seçilen askerlerle birlikte kazığa oturtulduklarını rapor etmişti.

"Sanki birbirimizi kolluyor gibiydik. Kimse orada olmak istemiyor, ama herhangi bir şey söylemeye de korkuyordu." Kafasını iki yana salladı. "Eğer yanlış adama yanlış bir şey söylersen, kıçından yukarı çıkan bir kazığın olurdu."

Erik bir sonraki sorusunu düşündü. "Herhangi biri neden dünyanın öteki tarafına gönderildiğinizi sordu mu?"

"Geride hiçbir şey kalmadı," dedi adam. "Bir şehir yerle bir edildiğinde yağma edecek çok fazla şey yoktu." Sesini alçalttı. "Buna inanmıyorum ama, Kraliçe'nin dibinden ayrılmayan o yılanlar herkese burasının dünyadaki en zengin yer olduğunu, sokakların mermer, kapı kollarının ve mandallarının altın olduğu ve perdeler için ipek kullanıldığı şu Sethanon," ismi "Sethanon" diye telaffuz etmişti, "denilen şehrin burada olduğunu söylüyordu."

İç geçirdi. "Son on yılda gördüklerimden sonra, adamların neden inanmak istediğini anlayabiliyorum, ama insanın bu saçmalığa inanması için tam bir aptal olması gerekir." Sesini daha da alçalttı. "Birkaç Yüzbaşı... bir şeyler yapmaya çalışmamız gerektiği hakkında konuştuk, ama..." "Ama ne?" "Ama Kraliçe'nin çok fazla kontrolü vardı." "Anlat," diye üsteledi Erik.

Adam çenesiyle yürüyüşe çıkmaları gerektiğini işaret etti. Adamların duyamayacağı bir uzaklığa eriştiklerinde, Duga, "Şu anda birliğimde, muhtemelen casuslarından bir ya da ikisi var," dedi. "Asla bilemezsin. Şu General Fadawah, taktikleri konusunda kahrolası bir

dâhidir ve adamları ne zaman göndereceği gibi şeyleri bilir, ama kana susamış köpeğin tekidir. General Gapi'ye ne olduğunu duydunuz mu?"

Erik başını salladı. "Başarısız olduğu için bir karınca yuvasının üstünde çırılçıplak bir şekilde kazığa oturtulmuş."

"Ve generallerinin ve yüzbaşılarının çoğu izlemek zorunda kaldı." Başparmağıyla göğsüne vurdu. "Onlardan biriydim. Hiç hoş olmadığını söyleyebilirim."

Duga açıklamaya çalışırken boşuna uğraşıyormuş gibi baktı. "Bu hepimizi avucunun içine almasının yoluydu," dedi yavaşça elini kapatarak. "Bu ilk başlarda sadece başka bir savaştı. Randevuda kaybolup savaşa, yağmaya gider, ardından paranı harcardın. Derken şehirleri yağmalamaya başladık. Calis'in Kızıl Kartalları'nın karşı tarafta olduğunu hatırlıyorum... neredeydi?"

"Hamsa," dedi Erik. "Bu, ben onlara katılmadan önceydi, ama kuşatmanın hikâyesini duydum." "İş o zaman çirkinleşmeye başladı. İki yüz altmış gün boyunca, Kraliçe o açması piçlere açlık çektirdi; ardından kaçanların üzerine o Saaur atlılarını saldı."

Erik, Novindus'un göçebe atlıları Jeshandiler sayesinde güvenli bir sığınak bulan Calis'in birliğinin nasıl hayatta kaldığının hikâyesini duymuştu.

"Durumdan şüphelenmeye başlamıştık. Yüzbaşılarla bir toplantı yaptık, bazılarımız yettiğine karar verdi ve General Gapi'yi görmeye gitti. Yüzbaşılardan üçünü Kraliçe'nin yanına götürdü ve bir daha asla geri gelmediler.

"O zaman anladık. Biz bu savaşta, başladığı günden beri yer alıyoruz ve ayrılmaya çalışan her adamın, düşman olduğunu çok iyi öğrendik.

"Gerçi bir süre çok kötü değildi. Çokça yağma vardı. Gönüllü ya da gönülsüz, kadın da... Ama bir süre sonra sıkılıyorsun, anlıyor musun?" Erik başını salladı. "Anlıyorum."

"Çocuklarımdan bazıları..." Durdu. "Artık hiçbirimiz çocuk değiliz. Birliğimde otuz yaşın altında adam yok Erik."

Erik, "Sana ne söz verebileceğimi bilmiyorum," dedi. "Bu yaşadığınız her şeyden farklı. Bu bir seferberlik, ama sanırım taraf değiştirir ya da yoldan çekilirseniz, bu işten kurtulursak, evinize dönmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Ev mi?" dedi Duga, sanki sözcüğün anlamını bilmiyormuş gibi. Eve dönmenin neye benzediğine dair herhangi bir fikrin var mı?" Erik kafasını iki yana salladı.

"Çiftlikler yakıldı, büyükbaş hayvanlar katledildi, meyve bahçelerinde çalışacak kimse olmadığı için meyveler dallarında çürümeye bırakıldı. Çiftçiler ya orduda ya da ölü olduğu için tarlaları yabani otlar kapladı.

"Her şeyi yedik."

Erik, "Anlamıyorum," dedi.

"Bu savaşa on yıldır devam ediyoruz. Batıilleri'nden Nehirilleri'ne, oradan da Doğuilleri'ne kadar ilerledik ve arkamızda hiçbir şey bırakmadık.

"Orada şu anda her kim yaşıyorsa sürünüyordur. Yerle bir edilmiş şehirlerde hâlâ yaşayan birtakım insanlar olabilir. Ratn'gary Dağları'nın yukarılarında cücelerle dolu bir şehir olduğunu duydum. Kraliçe onlara dokunmayacak kadar zeki, ama insanların yaşadığı bütün şehirler yerle bir edildi."

Erik duyduklarına güçlükle inanıyordu. "Hiçbir şey kalmadı mı?"

"Bazı insanlar saklandı, bazıları da rahatsız edilmemek için çok uzakta yaşıyordu, bu yüzden orada yaşayan birileri vardır. Ama arkamızda bıraktıklarımızın çoğu öldü Erik. Geriye hiç şehir kalmadı ve sadece bir binası ayakta kalan yalnızca birkaç kasaba var. Eğer yeterince uzakta yaşayan bir çiftçi varsa, ürün alabilir, tabii şehirlerden kaçanlar yemediyse. Ve hastalık..." İç geçirdi. "O kadar ölüyle, geleceği belliydi. Adamlarımızdan bazıları o kadar kötü ishal oldu ki öldüler; bağırsaklarında bir yudum su bile tutamıyorlardı. Diğerleri kara frengiye yakalandı. Ya da bazıları ateşlenip, etrafta onları iyileştirecek ot ya da tapınak rahibi olmadığı için öldü. Evde saf acıdan başka bir şey yok."

Erik adamın yüzünü inceledi ve gözlerinin içinde daha önce bir askerde hiç görmediği bir şey gördü. Orada olduğu bilinmeyen, uzun süredir kontrol altında tutulan derin bir korku vardı ve en sonunda yüzeye çıktığında, sonucun ne olabileceğini biliyordu.

Erik elini Duga'nın omzuna koydu. "Burada yaşayan pek çok insan var." Sesini birazcık yükselterek, "Ve o şekilde kalmasını sağlamaya niyetliyim," dedi. Gülümseyerek ekledi, "Kendi iyilikleri için, evlerinden çok uzakta olan kirli bir paralı asker grubu olsalar bile."

Erik'in yüzünü araştırırken Duga'nın gözleri hafifçe açıldı, ardından başını salladı ve Erik'in, gözlerinde toplanan nemi görmemesi için çabucak arkasını döndü. Adamlarına, "Canlanın bakalım," diye bağırdı. "Bu Krallık delikanlılarına nasıl düzgün pis paralı askerler olunacağını göstermemiz gerekiyor.

Krallık askerlerinin çoğu konuşulan dili anlamazken, adamlarından bazıları güldü.

Artık kamp, adamlardan yarısından fazlası Krallık askeri olması ve destek sağlamak için görüş alanının dışındaki ağaçlara tünemiş otuz adamdan oluşan bir okçu birliği hariç, Erik'in ilk seferinde gördüğüne benziyordu.

Teslimiyetten üç gün sonra, bir gözcü güneyden yaklaşan atlıları rapor etti.

"Hazırlanın," dedi Erik adamlarına.

Duga'nın adamları sıkılmış askerler gibi yavaş hareket ederken, Erik'in adamları kılıçlarını ve kalkanlarını ellerinin altında tutuyordu. Ağaçlardaki okçular hazır bekliyordu. Birkaç dakika sonra, açıklığa, her birinin üstünde yolculuk pelerini olan, üç atlı girdi. Lider başlığını geriye attı ve ortaya, orta yaşlarda, gri çizgileri olan siyah saçlı bir adam çıktı. "Lider kim?" "Ben," dedi Erik.

"Hangi birlik?" diye sordu ikinci bir adam.

"Duga'nın Kara Kılıçları," diye yanıtladı Erik.

"Sen Duga değilsin!" dedi ilk konuşan adanı. "Evet Kimo, Duga benim." Duga öne çıktı.

Kimo adındaki adam, "Lider olduğunu iddia ediyor," dedi.

Duga omuzlarını silkti. "Sizi beklerken sıkıldık. Bana meydan okudu ve kazandı." Çenesini ovuşturdu. "Cüssesine baksana. Kahrolası neredeyse boynumu kırıyordu. Yani, lider o." "Adın ne 'Yüzbaşı'?" diye sordu Kimo.

Erik nedenini bilmeden, "Bobby," diye yanıt verdi.

"Pekâlâ Bobby," dedi Kimo, "emirlerin adamlarını buradan batıya götürmek. Üç gün yürüdükten sonra, içinde bir köy olan bir vadiye geleceksiniz. O köye dokunmayın. Sizin orada olduğunuzu bilmelerine bile izin vermeyin. Köyü gece geçin ve dağların yukarısına yönelin. O köyü besleyen bir nehir bulun, ardından bir çatala gelene kadar onu yukarı doğru takip edin. Kuzey kolunu takip edin. Av hayvanları olan güzel, küçük bir vadi bulacaksınız. Oraya yerleştirdiğimiz erzaklarımız da var. Birileri sizin için gelene kadar bekleyin. Bu olduğunda, nehrin aşağısına inip o köyü alın." Erik

kafası karışmış gözükmeye çalışarak, "Neden bekleyelim?" diye sordu. "Neden şimdi gidip köyü almıyoruz?"

Şu ana kadar sessiz duran konuşunca, Erik'in bütün vücudundaki tüyler kalktı, çünkü ses bir insana ait değildi. "Soru sorman için para almıyorsun çocuk." Yaratık Kimo'ya, "Bunu öldürüp komutaya tekrar bunu mu getirsek?" diye sordu. Duga'yı işaret etti ve Erik siyah pençeleri olan pullu, yeşil bir el gördü. Pantathialıları daha önce de görmüştü, hatta birkaç tanesini öldürmüştü bile, ama yalnızca ölü oldukları zaman kendini rahat hissediyordu.

"Hayır, bunun için zamanımız yok. Bulmamız gereken başka birlikler de var." İkinci adam bir harita çıkarıp bakmaya başladı.

Erik duraksamadı. "Öldürün!"

Havayı bir ok yağmuru doldurdu ve Kimo ve arkadaşları hareket edemeden, hedeflerini bulan oklar yüzünden, kelimenin tam anlamıyla eyerlerinden havalandılar. Duga'nın gözleri büyüdü ve "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Erik ilk önce Pantathialının yanına gidip öldüğünden emin olmak için yaratığı tekmeledi.

Ardından ikinci adamın yanına gitti ve diz çökerken, "Çünkü bu haritaya ihtiyacım var," dedi. Kısa bir süre haritayı inceledi; ardından gözleri büyüdü. "Nelson!" diye bağırdı ve adamlarından biri koşarak yanına geldi. "Evet Başçavuş!"

"Yanma fazladan iki at alıp adamlarımızı bulmaya git. Onları olabildiğince çabuk geri getirmeni istiyorum. Bizimle..." Bir süre haritayı inceledi. "Bizimle Tamyth nehrinin kuzey kıyısında buluşun, döküldüğü yerde. Şahin Kovuğu'na giden yolun üç gün doğusunda." "Emredersiniz Başçavuş!" dedi Nelson selam vererek ve döndü.

"Ha, Nelson," dedi Erik, adamı durdurarak.

"Evet Başçavuş?"

"Üniformanı giy. Garret seni tanımadan haydut zannedip vurabilir." Nelson başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

"Bütün bunlar da neyin nesi?" diye sordu Duga.

Erik haritayı kaldırdı. "Bu tepelerin arasına yayılmış, sizinki gibi yirmi birlik daha var. Ve eğer bu haritayı doğru yorumluyorsam, hepsi de, Kraliçe'nin ordusunun bu dağlara girebilmesi için yolu açmak üzere, tepelerde kilit noktaları ele geçirecek." Duga, "Anlamadım," dedi.

"Evet," dedi Erik, "ama ben anladım. Jack!"

Başka bir asker geldi. "Şövalye-Mareşal William için bir mesaj yazacağım. yanına altı adam al ve cehennemden kaçarcasına Krondor'a gidin."

Asker hazırlanmak için aceleyle ayrıldı. Duga atına giden Erik'i takip etti. Erik eyer çantasından parşömen, kalem ve mürekkep çıkardı. Duga, "Tepelerdeki bu kilit noktalar da ne?" dedi.

Erik döndü ve "Eğer bu açıklığın çok dışından ilerlersen, buranın batısında bir dağ sırası görürsün," dedi. Çenesiyle, belli belirsiz güneydoğu yönünü işaret etti. "Sethanon, bahsettiğin o şehir, o yolun aşağısında. Orada mermer, altın ve ipek yok, ama o şehir Kraliçe için önemli. Sebebinden pek emin değilim, ama eski yoldaşlarının orayı ele geçirmesine izin verirsem, hepimizin, Kraliçe'nin ordusundakilerin bile öleceğini biliyorum." "Bu beni şaşırtmaz," dedi Duga. "Her akşam adam öldürüyor."

"Sonra anlatırsın," dedi Erik. Erik yazarken Duga sessizleşti. Bitirdiğinde, parşömeni Jack adındaki askere verdi ve "Hayatın pahasına!" dedi.

Asker selam verdi. "Anlaşıldı Başçavuş." Ardından diğer altı atlının beklediği yere koştu. Erik Duga'ya döndü. "Kral'ın ordusuna yazılacakmışsın gibi görünüyor. Sonuçta altın için dövüşeceksiniz; sadece diğer tarafta."

Duga omuzlarını silkti. "Bunu daha önce de yapmıştım."

"Dediğim gibi, Sethanon oranın aşağısında, dağlar da şurada. Ve Kraliçe'nin ordusu o şehri almak için o dağlardan geçecek."

"Ah," dedi Duga. "Bizi buraya göndermek için neden o kadar sıkıntıya girdiklerini şimdi anlıyorum." Kafasını iki yana salladı. "Önümüzdeki delikanlıları gönderdikten sonra o Pantathialılardan bazıları yere yığıldı. Duruma bakılırsa oldukça güçlü büyü gerektiriyordu. İçlerinden bazıları öldü."

"Aman ne üzüldüm," dedi Erik, kampı dağılmaları için emirler yağdırırken. "Demek istediğim," dedi Duga, "o büyüyle daha fazla asker gönderemezler. Çünkü yapabilselerdi, gönderirlerdi, öyle değil mi?"

Erik durdu. "Haklı olmalısın. Yoksa neden hepinizi burada saklasınlar?"

Duga sakalını kaşıdı. "Bana soracak olursan, garip bir şeyler oluyor. Neden bizi doğrudan Sethanon'a göndermediler?"

"Çünkü yolunuzu bulamadan hepiniz ölmüş olurdunuz," diye yanıtladı Erik. Ayrıntılara girmemenin daha iyi olacağına karar verdi. İşin aslı, bunun neden böyle olduğunu bilmiyordu, ama Dük James ve Şövalye-Mareşal William hepsine, Pantathialıların Sethanon'a doğrudan adam göndermelerinin mümkün olamayacağını söylemişti. Erik bunun, James'in bahsettiği büyücülerle, Pug ya da şu Miranda denilen kadınla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Erik bunu daha fazla düşünmedi. Yapılacak çok fazla şey vardı. "Duga?"

"Evet?"

"Şu diğer birlikler, onları tanıyor musun?"

"Birkaçını. Taligar'ın Aslanları gedikten ilk geçenler. Kılıçlarını kolaylıkla bırakmayacaklardır; Taligar hırslıdır ve kaybetmeyi

sevmez. Çatışma başlamadan Nanfree'nin Demir Kardeşleri ile konuşabilirsem, mantıklı davranabilirler." Sırıttı. "Nanfree, az iş yapıp çok altın kazanmayı seven, yaşlı, kurnaz tilkinin tekidir."

Erik, "Güzel," dedi. "Gidip ilk önce onlarla konuşalım, tabii yapabilirsek, ama eğer dövüşmemiz gerekirse, hangi tarafta olduğunu bildiğinden emin olmak isterim."

Duga omuzlarını silkti. "Hangi tarafta olduğumu yıllar önce unuttum." Ağaçların çevresine göz attı. "Burası güzel bir yere benziyor. Öldürüp yakmaya doydum. Bu topraklara ev deyip onun için ölmemek için bir neden yok. Başladığımız yerde buna değecek pek bir şey kalmadı."

Erik başını salladı. "Bu beklediğim kadar iyi bir yanıt."

Duga dönüp adamlarına bağırdı, "Kalkın bakalım beyler. Biraz para kazanmanın zamanı geldi." Erik'e göz attıktan sonra sırıtarak bağırdı, "Artık hepiniz Kral'ın askerlerisiniz, bu yüzden kendinize gelin!"

"Bekleyin!" dedi Erik sessizce.

Savunucular birtakım kayaların arkasına saklanmıştı ve Erik, koruma ateşi sağlamaları için bir tepenin üstüne okçular göndermişti. Bir aydır, haritayı kullanarak Zümrüt Kraliçe'nin birliklerinin saklandığı yerleri belirleyip etraflarını sararak, Kuytu Orman'ı temizliyorlardı.

Erik ve adamlarının yöneldiği ilk bir düzine birlikten, sekizi teslim olmuş, dördü savaşmıştı. Erik, yakalanıp da güvenli bir yuvaya sırt çeviren askerlere refakat edecek adamlar seçmek zorunda kalmıştı.

Birliği artık, beş gruba yayılmış bin yüz adamdan oluşuyordu. Eşgüdüm sağlamak zordu ve ulaklar gruplar arasında mesaj taşırken sakatlanan atlara üzülüyordu, ama bütün raporlar Kuytu Orman'ın temizlenmesinin iyi gittiğini gösteriyordu. Pek çok kez, Calis'in bunların ne kadarını tahmin ettiğini düşündü, çünkü Zümrüt

Kraliçe'nin birliklerinin bir anda ortaya çıktığı bir zamanda, altı yüz atlıyla buraya gelmesi ona fazla rastlantısal gözükmüştü. Bir ara Calis'e, bu kadar çok istihbaratı nereden aldığını sormayı unutmaması gerekecekti.

Bir keşifçi koşarak Erik'e doğru geldi ve bir kayanın arkasındaki düşman askerlerden birisi adamı ıskalayan bir ok bıraktı. Erik adamın tuniğinin yakasına yapışıp, "Sorun ne?" diye sordu.

Asker Duga'nın paralı askerlerinden biriydi. Nefes nefese olan adam yalnızca tek bir kelime söyleyebildi: "Saaurlar!"

'"Nerede?" diye sordu Erik.

"Şu tarafta," dedi asker, omzunun üstünden ormana doğru bakarak.

"Kaç tane?" diye sordu Erik, devasa ağaçların arasından gelen gümbürtülerini duyarken.

"Elli!"

Erik bir ok yeme riskini göze alarak ayağa kalkıp, "Geri çekiliyoruz!" diye bağırdı.

Uzaktaki bir tepede bulunan okçular ne olduğunu görmek için dönüp bakınca, Erik'in onlara ağaç sırasının arkasına inmelerini işaret etliğini gördüler. Onaylamak için el sallayıp aşağı inmeye başladılar.

Savunmacıların konumundan kendisine iki tane ok atılınca Erik eğilip, "Okçular!" diye bağırdı. "Şu ağaçların arasından çıkan her şeyi öldürün."

Erik Saaurlarla bir kere dövüşmüştü ve bunun kolay bir dövüş olacağına dair hayalleri yoktu. Yanında iki yüz adam vardı, ama elli Saaur rahatlıkla onların dengiydi. Ve elinde, her an saldırıp onu iki kuvvet arasında bırakabilecek yüzün üzerinde paralı askeri vardı.

Erik atların bağlandığı yere koşup atına bindi. Yakındaki askerlerden birine, "Kuzeye git," diye bağırdı. "Yüksekşatolu James adamlarıyla birlikte orada. Elinden geldiğince çabuk buraya gelmesini söyle."

Asker, Yüksekşatolu Onbaşı'yı ve adamlarını bulup doğruca buraya gelseler bile, çok geç olabilirdi.

İlerleyen Saaurların sesi, artık üzerlerinde patlamak üzere olan bir fırtınaya benziyordu. Erik, Saaurlara karşı kullanabileceği herhangi bir üstünlük bulmak için çılgınca etrafına bakındı.

Ortalama üç metre boyundaki Saaurlar, yerden yüksekliği iki buçuk metre olan atlara biniyorlardı.

"Ağaçların arasına!" diye bağırdı Erik.

Ardından Saaurlar bir anda görüş alanına girdi. Miğferler, göğüs, baldır ve bilek zırhları giyen atlılar, bir askerin en kötü kâbusuna benziyordu. Sürüngensi yüzleri, onlarla karşılaşmadan önce Erik'in hayal edebileceğinden daha fazla duygu gösteriyordu ve yüz ifadelerinde öfke vardı. Saldırıyı, subaylara verilen atkuyruklarından birini taşıyan bir Saaur yönetiyordu. "Geberin hainler!" diye bağırdı Erik'in adamlarını geri çektiğini görünce.

Dövüş donuklaştı. Erik büyük hayvanların iç dizlerine vurmaya çalışıp, Saaurların güçlü darbelerinden kaçınarak ağaçların arasında zikzak çiziyordu. Erik bir keresinde bir Saaur atlısına saldırmıştı ve ne kadar güçlü olabileceklerini biliyordu, Çevresindeki küfürlerle kesilen çığlıklardan, diğer adamların bu gerçeği zor yoldan öğrenmekte olduğu belliydi.

Erik zaman kavramını kaybetti ve kendini savaşın akışına bıraktı. Hayatta kalmaları için adamlarını ağaçların arasına sokmakla, organize bir dövüş umudunu kaybettiğini biliyordu. Daha uzaktan gelen bağırışlar, saldırıya hazırlanan birliğin çarpışmaya katıldığını tahmin etmesine yol açtı.

Bir Saaur arkasından tepesine bindi ve Erik yaklaştığını duymaktan çok hissetti ve atını bir ağacın etrafından dolaştırarak, darbe yemekten son anda kurtuldu. Yabancı atlı yanından geçerken, Erik topuklarını atının böğrüne geçirdi ve farklı bir yöne yönelerek başka bir Saaurun peşinden gitti. Erik'e göre bu devasa yaratıklara arkadan saldırmak en iyi hareket şekliydi.

Hava ıslık çalarak geçen oklarla dolunca, Erik okların, adamlarını öldüren diğer taraftan değil de, Saaur atlılarını eyerlerinden düşürmeye çalışan kendi okçularından geliyor olduğunu umut etti. Takip ettiği Saaur etrafına bakmak için dizginlere asılınca, arkasından atlıya yaklaştı. Erik kılıcının ucunu, elinden geldiğince sert bir biçimde iterek yaratığın kaburgalarına soktuğunda, yaratık eyerinde yarı döndü. Şaşkın Saaur, o yabancı yüzdeki ifadeyi tanımlamak için tek olası sözcük olan şaşkınlıkla kendinden küçük insana baktı ve ardından, Erik'in kılıcının neredeyse elinden düşmesine yol açarak eyerinden arka üstü düştü.

Bütün öğleden sonra ağaçların arasında, her iki tarafın askerlerinin diğer tarafın taktiklerinden çok yaptıkları hatalardan öldüğü, çılgın bir ölüm dansı şeklinde geçmişti. Ardından bir borazan öttü ve Erik döndüğünde ağaçların arasına daha fazla atlının girdiğini gördü. Kuzeyden gelen kendi adamlarını görmeyi bekliyordu, ama anlayabildiği kadarıyla bu atlılar güneyden geliyordu.

"Neden şimdi?" diye mırıldandı kendi kendine, sesi yorgun bir çatlamadan fazla çıkmayarak. Birden görüş alanına Calis ve Erik'in adamlarıyla savaşa tutuşmuş olan Saaur atlılarını aşağı alan atlı okçular girdi. Erik Yüzbaşısının arkasını gösterip bir şeyler bağırdığını gördü, ama dövüşün gürültüsünden ne dediğini anlayamıyordu.

Ardından dünya acı içinde patladı ve Erik yerin yükseldiğini gördü. Yere çarparken nefesi boşaldı. Kişneyen atı bacağının üstüne düştü ve bilincini zar zor açık tutabildi. Kendini, böğründeki bir yaradan kan fışkırırken çırpman hayvandan, düşünmekten çok içgüdüyle kurtardı.

Calis atını çeviren bir Saaur atlısına saldırırken Erik ayağa kalkmaya çalıştı. Elini başına koydu ve miğferinin yerinde olmadığını fark etti. Elini çektiğinde kanla kaplı olduğunu gördü, ama kendi kanı mı yoksa atının kanı mı olduğunu ayırt edemiyordu.

Atlı Erik'e aldırış etmeyip Calis'e saldırdı. Erik destek alabilmek için elini bir ağaç gövdesine dayadı, ardından kılıcını almak için diz çöktü. Midesi bulanıyor ve harcadığı güçten dolayı başı fırıl fırıl dönüyordu, ama ayık kalmayı başardı. Atını çabucak öldürüp Saaurla kapışan Calis'e baktı. Erik'in öldürdüğü Saaur şaşkın gözüküyorduysa, Calis'in, kalkanına yaptığı ilk vuruştan sonra bu yaratığın yüz ifadesiyle karşılaştırılamazdı bile. Erik, o atlıyı Calis gibi güçlü birinden gelen bir darbeye hiçbir şeyin hazırlayamayacağından emindi. Darbe yaratığın eyerinden düşmesine sebep olmuştu.

Ardından sessizlik oldu. Erik gözlerini açtı ve sırtı bir ağaca dayalı bir şekilde yerde oturmakta olduğunu fark etti. Birisi bacaklarının üstüne bir tunik örtmüştü ve başının arkasında katlanmış bir gömlek vardı.

Tanıdık bir ses, "Başına tehlikeli bir darbe aldın," dedi.

Erik kafasını çevirince yanında duran Calis'i gördü. Erik, "Daha kötüsünü de gördüm sanırım," dedi.

"Eminim. Darbe miğferinin arkasını ve o taş kafanı sıyırıp geçti ve atının eyerinin arkasına geldi. Hayvanın omurgası kırıldı. Şanslı adamsın von Darkmoor. Darbe biraz daha derine inseydi, seni ikiye ayıracaktı."

Erik'in kulakları çınlıyor ve başı zonkluyordu. "Kendimi şanslı hissetmiyorum," dedi. Ona uzatılan mataradan bir yudum su içtikten sonra, "Seni bu uğursuz ve ıssız yere hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

Calis, "Mesajını aldım, ama aslında Krondor'a iki ay içinde dönmen konusunda verdiğim emir yüzünden geldim," dedi.

Erik gülümsedi ve bu başının daha da kötü acımasına sebep oldu. "Üç aya ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

"Emir emirdir."

"Altı yüz adam yerine iki bin adam getirmemin ve Kraliçe'nin ordusundan bir bin daha yakalamış ya da öldürmüş olmamın bir yararı olur mu?"

Calis bir süre bunu düşündü. "Biraz. Ama çok değil." Ardından gülümsedi.

-8-
EVRİM

Konuşan Miranda idi.

"Neredeyiz?"

Pug, kadının zihninden yansıtıldıklarını bilmesine rağmen, kelimeleri duydu. İnsan zihninin garip bakış açısının, gerçek doğasının ne olabileceğini hesaba katmadan bir şeyleri daima algılarına uydurmaya çalıştığını düşündü.

"Gökyüzüne doğru gidiyoruz," diye yanıtladı.

"Ne kadar zamandır yoldayız?" diye sordu kadın. "Yıllar gibi geliyor." "Garip," dedi Pug. "Bana sadece dakikalar gibi geldi. Zaman bükülüyor." "Acaila haklıymış," dedi kadın.

"Genelde öyledir," dedi Pug.

Yolculuk ettikleri bölge, uzayın çok renkli bir bozulmasıydı, ya da en azından Pug öyle görüyordu. Beklediği kapkara boşluğun yerine, göz alan renklerin girdabı içinde yıldızlar süzülüyordu. Ve renkli olanlar kadar, renksiz yıldızlar da vardı.

"Daha önce bunun gibi bir şey hiç görmemiştim," dedi Miranda ve Pug'a hayranlıkla konuşmuş gibi geldi. "Nereye gideceğini nasıl biliyorsun?"

"Çizgiyi takip ediyorum," diye yanıtladı Pug, zihniyle, Midkemia'dan beri takip ettikleri ince güç çizgisini göstererek.

"Sonsuza gidiyor," dedi kadın.

"Sanmıyorum, ama sanırım Kara Macros Midkemia'dan ayrıldıktan sonra çok uzun bir yolculuğa çıkmış."

"Onun gittiği yoldan mı gidiyoruz?" "Görünüşe göre öyle," dedi Pug.

Uzayda yolculuk ediyorlardı ve sonunda bir dünyaya, bir yıldızın çevresinde dönen yeşil ve mavi bir küreye yaklaşmaya başladılar. Etrafında üç ay vardı.

"Başladığımız yere geri döndük," dedi Miranda. Pug dikkatini aşağıdaki dünyaya çevirince, burasının gerçekten de Midkemia olduğunu gördü. "Hayır," dedi. "Sanırım ayrıldığımızdan çok daha önceki bir zamana geldik." "Zamanda yolculuk mu?

"Daha önce de yapmıştım," dedi Pug.

"Bir gün bana anlatmalısın."

Pug keyif yansıttı. "Bu olaylarda işi yapan hiç ben olmadım. Ve her zaman, risklerin kazançlara daha ağır bastığını düşündüm."

"Zamanda yolculuk yaparak Zümrüt Kraliçe'yi beşiğinde öldürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu kadın ve Pug soruda ona tanıdık gelen kuru bir mizah hissetti.

"Yapamayız, yoksa yapardık."

"Şu paradoks meselesi var, değil mi?"

"Fazlası. Aklımızın asla ermeyeceği yasalar var." Sessizleşti ve Miranda, Pug tekrar konuşmadan önce bir an mı, yoksa bir yıl mı geçtiğini kestiremedi. "Bizim bildiğimiz gerçekliğin hepsi, bir illüzyondan, güçlükle kavrayabileceğimiz bir gücün kurduğu bir hayalden başka bir şey değildir." "Bu şekilde söylenince çok saçma geliyor."

"Değil. Bu, insanoğlunun anlayabileceği en kapsamlı şey olabilir."

Pug'a tanıdık gelen bir sahneye doğru alçaldılar. Sethanon'un enkazının yanında, başlarında Kral Lyam'ın olduğu bir ordu vardı.

Pug kendini, elli yıl önce, tekrar Macros'un vedasını dinlerken görünce garip duygular hissetti.

"Ne diyor?" diye sordu Miranda.

"Dinle," dedi Pug.

Genç Pug, "Evet, ama bu yine de zor bir şey," dedi.

Uzun boylu, kahverengi bir cüppe ve sandalet giyen ince bir adam, "Her şeyin bir sonu vardır Pug," dedi. "Artık benim bu dünya üzerindeki zamanım doldu. Valheruların varlığının sona ermesiyle, güçlerime tamamen kavuştum. Yeni bir şeylere başlayacağım. Gathis bana katılacak, ama adamdaki diğerleriyle ilgilenilecek. Burada yapılacak başka işim kalmadı." Miranda, "Gathis ayrılmamış!" dedi.

Pug, "Biliyorum," dedi.

Kadın dikkatini sevgilisinin üstüne çevirdi ve tanıdık gelen bir şeyler hissetti. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Belki ironik," diye geldi yanıt.

Kara Macros, efsanevi yüce efsuncu, altın sarısı ve beyaz zırhının içinde görkemli bir şekilde duran genç Tomas'a hoşçakal diyordu.

Miranda, "Yine aynı şeyi yapıyor, değil mi?" dedi. "Neyi?" dedi Pug. "Yalan söylüyor."

"Hayır, bu kez değil," karşılık verdi Pug. "Pantathialılar ve Murmandamus hakkında söylediklerinin gerçekten doğru olduğuna inanıyor." Macros, "...Murmandamus gibi davranan kişiye verilen güçler, hokkabaz illüzyonları değildi," dedi. "O adam bir güçtü. Böyle birisini yaratmak ve moredheller kadar karanlık bir ırkın kalplerini bile ele geçirmek ve kullanmak bundan daha fazlasını ister. Uzay ve zamanın engellerinin ötesindeki Valheruların etkisi olmasa, belki yılan halkı da pek çok zeki ırkın arasındaki bir başka ırk olabilir." Bir

süre uzaklara baktı. "Ama belki de değillerdir. Onlara karşı dikkatli olun."

"Bu dediğinde haklıymış," dedi Miranda. "Pantathialılar asla kurtarılamazdı. Valheruların mirası, onları kurtuluşun ötesinde bozmuş."

"Hayır," dedi Pug. "Başka bir şey var. Daha büyük bir şey."

Macros vedalarını bitirirken Pug ile Miranda izledi ve Pug içinde eski duyguların kıpırdadığını hissetti. "Zor bir zamandı," dedi Miranda'ya.

Kadının duyduğundan daha fazlasını anladığını sezdi.

Macros Pug'ın gelişiminde, hayatındaki diğer insanlardan çok daha önde gelen biri olmuştu. Pug hâlâ, Kelewan'daki Büyücüler Meclisi'ndeki günlerine dair rüyalar görüyordu, öğretmenlerinin arasında Macros'un olduğu düşler. Pug kafasında hâlâ kilitli olan, sadece Macros'un ya da zamanın açabileceği şeyler olduğunu biliyordu.

Pug ve Miranda, Macros'un dönüp, toplanmış ordudan, Pug'dan ve Tomas'tan uzaklaşarak yürümeye başladığını gördü. İlerlerken, yavaş yavaş gözden kaybolmaya başladı.

"Ucuz bir numara," dedi Miranda.

"Hayır, fazlası var," dedi Pug. "İzle."

Algılarını değiştirince Macros'un gözden kaybolmadığını, değiştiğini gördü. Yürümeye devam ediyor bedeni soyut, sisten ve dumandan oluşan bir şeye dönüşüyordu. Macros görünmeyen biriyle konuşurken yukarı doğru bir güç aktı.

"Nedir bu?" diye sordu Miranda.

"Emin değilim," diye yanıtladı Pug. "Ama kuşkularım var." "Efendi," dedi Macros görünmeyen kişiye. "Buyruğun nedir?" "Gel, zamanı

geldi," dedi bir ses.

Miranda ve Pug, mistik enerjiler üstünde yükselip onların Elvandar'da yaptığı gibi boşluğa uçan efsuncunun keyifli olduğunu hissetti.

"Bak!" dedi Miranda ve adamın vücudunun, aşağıda yerde yattığını gördüler. "Öldü mü?"

"Tam olarak değil," dedi Pug, "ama ruhu başka bir yere gidiyor. Takip etmemiz gereken o." Yılların arasından ve engin mesafelerden geçerek, Kara Macros'un özünü yakın mesafeden takip ettiler. Yıldızların arasındaki engin dipsizlikten geçerlerken zaman bir kez daha bir anlam ifade etmiyordu. Sonunda, gökyüzünden Ratn'gary Dağları'nın engin tepelerinin üstündeki bir noktaya doğru alçalırlarken, yeni bir manzarayla karşılandıkları Midkemia'ya döndüler.

"Daha önce de buradaydık!" dedi Miranda. "Hayır," dedi Pug. "Yani evet, buradaydık, ama henüz değil."

"Bak, yarattığın Kutsal Şehir."

"Hayır," diye karşılık verdi Pug. "Bu gerçeği."

Karla kaplı dağların doruklarının arasında inanılmaz güzellikte bir şehir uzanıyordu. Kristal sütunlar, içsel bir ateşle parlayan parlak yüzeylerden oluşan devasa elmaslara benzeyen çatıları tutuyordu. Pug, "Aşağıda, bulutların yüzlerce metre altında, Necropolis uzanıyor," dedi. "Bu seni yönlendirip senin için yarattığım illüzyona benziyor, ama benimki bunun bir gölgesiydi."

Miranda onayladı, "Senin illüzyonunun duman ve gölge olduğu yerde bunda somutluk var, ama o da en az bunun kadar gerçek hissettiriyordu."

"Yarattığım şey, fiziksel hislerini kandırmak için yapılmış bir şeydi. Bu aklınla ilgili bir şey. Bunu, başka bir algı organının müdahalesi

olmadan, doğrudan tecrübe ediyoruz."

"Anlıyorum," dedi kadın, "ama yine de kafam karışıyor."

Pug birden Miranda'nın gözlerinin önünde değişti ve ona katı bir şekli, kendi vücudu kadar iyi tanıdığı bir vücudu olan adam olarak göründü. "Bu daha mı iyi?" diye sordu Pug ve sözcükler ağzından dökülüyor gibi göründü.

"Evet," diye yanıtladı kadın.

"Sen de aynısını yapabilirsin. Sadece iradeni kullanman yeterli."

Miranda konsantre olunca, aniden katılaşmaya başladığını hissetti ve elini gözlerinin önünde tutarak, olmasını beklediği gibi etten oluştuğunu gördü. "Yalnızca başka bir illüzyon," dedi Pug, "ama üstünde durmak için daha sıkı bir dayanak sağlayacak bir tane."

Durdukları salon, ilk karşılaştıklarında Pug'ın Miranda'yı aldatmak için yarattığı illüzyona benziyordu. Kadın Pug'ı ilk aramaya geldiğinde, Pug onu, sonunda Ratn'gary Dağları'nın zirvelerinde, buradan kısa bir mesafe ötede son bulan keyifli bir kovalamacaya yönlendirmişti.

Ondan saklanmak için, buranın aldatıcı bir uyarlamasını yaratmıştı.

Miranda, "Benzer, ama daha fazlası var!" dedi. Üstlerindeki tavanlar gök kubbenin kendisiydi; düşen ışıklar yıldızlardı. Miranda, Pug'ın illüzyonundaki tanrıların her biri için ayrılmış küçük alanların yerinde, burada şehir büyüklüğünde bölgeler görüyordu.

Uzakta, Macros'un ayrıldığı zamandan şu ana kadar takip ettikleri enerji çizgisi, tavandan aşağı inip narin bir şekilde algılarının ötesinde gözden kayboluyordu.

Buraya doğru ilerlerken, iki yolun kesiştiği bir yerden geçtiler ve dört tanrının alanlarının birbirine değdiği yerde durdular. Havadaki garip titreşimler Miranda'nın, "Hissediyor musun?" diye sormasına yol açtı.

"Algını bir kez daha değiştir," dedi Pug.

Miranda denedi ve aniden salon gölgesel şekillerle doldu. Elvandar'ın ağaçlıklarındaki enerji varlıkları gibiydiler, ama bu varlıklarda karakteristik ve belirleyici işaretler yoktu. Ama Pug ve Miranda parlak varlıklarken, bunlar güçlükle algılanabilen gölgesel şekillerdi. "Bunlar ne?"

"Dua," dedi Pug. "Tanrılara dua eden her insan duyulur. Biz o duaları, dua eden kişinin oluşturduğu bir resim olarak algılıyoruz."

Miranda ilerleyip yukarı baktı. Bir insan boyutundan kat kat büyük olan devasa bir heykel, gök mavisi bir tahtın üstünde yükseliyordu. Heykel, hafif maviye çalan beyaz renkte bir insan suretindeydi. Gözleri kapalıydı. Gölgesel şekillerden birkaçı, bu heykelin yanında hareket ediyordu.

"Kim bu?" diye sordu kadın.

"Eonis, ölü Deniz Tanrısı. O dönene kadar onun sahasına Killian bakıyor."

"Ölü, ama geri dönecek?"

"Yakında daha fazlasını anlayacaksın, ama şimdilik şunu söylemek yeterli olur: eğer kuşkularım doğruysa, bu savaşla akılsızca bir yıkıma kalkışan çılgın yaratıkları yenmekten çok daha fazla endişelerimiz olacak." Kadını başka bir kavşağa yönlendirdi. Uzaktaki duvarı göstererek, "Zihnini şu uzaktaki manzaraya çevir ve bana ne gördüğünü söyle," dedi.

Kadın denileni yaptı ve sonunda duvarda devasa bir sembol belirdi. Uzun gibi görünen bir süre boyunca, sembol kadın için anlaşılmaz kaldı, ardından bir desen ortaya çıkmaya başladı. "Üstünde on iki nokta olan bir dairenin üzerinde, Yedi Uçlu Ishap Yıldızı'nı görüyorum." "Daha dikkatli bak," dedi Pug.

Kadın denileni yaptı ve bir dakika sonra başka bir desen belirdi. "Yıldızın yukarı bakan dört ucuyla çakışan, dört parlak ışığın olduğu başka bir desen görüyorum. Ve on iki parlak noktanın arasında bir sürü sönük nokta var."

"Parlak olanların altındaki üç uçta ne gördüğünü söyle."

Miranda onlara yoğunlaştı ve bir süre sonra Pug'ın ne demek istediğini anladı. "İçlerinden bir tanesi donuk bir şekilde parlıyor! Ortadaki. Onun sağındaki..." Duraksadı.

"Ne oldu?" diye sordu Pug.

"Donuk değil! Sadece... engellenmiş. Bir şey onu görünür olmaktan alıkoyuyor!" Pug, "Benim algıladığım da bu," dedi. "Peki kalan ışık?"

"Ölü."

"O halde sanırım gerçeği öğrenmeye yakınım." Pug'ın Miranda'nın zihnine yansıttığı ton, bu dikkate değer gerçeği öğrenmekten memnun olmadığını düşünmesine yol açtı.

İlerlemeye devam ettiler. Tanrıların Salonu'nun en uzak köşesine ulaştılar ve kendilerini iki heykelin arasında buldular. Bir tanesi tamamen cansızdı ve Pug, "Wodar-Hospur, ölü Bilgi Tanrısı," dedi. "Dönmüş olsaydı şimdiye kadar bilirdik."

"Artık bilgiye kimse tapmıyor mu?"

"Birkaç kişi," dedi Pug, "ama güç ve zenginlik, insanoğlunun zamanını herhangi bir şeyden daha çok dolduruyormuş gibi görünüyor. Karşılaştığım bütün insanlar arasında, sadece Nakor öğrenmeye gerçekten istekli gibi görünüyor." "Neyi?" "Her şeyi," diye karşılık verdi keyifle.

Dönüp diğer heykele baktılar. Macros'un zayıf ruh çizgisi, heykelin kafasına doğru alçalıyordu.

Miranda heykelin yüzüne bakınca nefesini tuttu. "Macros!"

"Hayır," dedi Pug. "Heykelin kaidesindeki ada bak."

"Sarig," dedi kadın. "Kim o?"

"Pek de ölü olmayan Büyü Tanrısı."

"Kara Macros!" dedi kadın aniden ve Pug onu tanıdığından beridir ilk kez Miranda'nın yüzünde gerçek bir şaşkınlık ve hatta biraz korku gördü. "Macros bir tanrı mı?" diye sordu Miranda ve onunla karılaştığından beri Pug kadının ses tonunda ilk kez gerçek bir ilgi hissetti. Alaycı, kuru espri anlayışı yok olmuştu.

"Evet," dedi Pug, "ve hayır."

"Hangisi?"

"Onunla konuştuğumuz zaman daha iyi anlayacağız," dedi Pug. "Sanırım yanıtı biliyorum, ama ondan duymak istiyorum." Pug devasa, hareketsiz heykelin yüzüyle aynı seviyeye gelene kadar kendini havaya kaldırdı. Yüksek sesle, "Macros!" dedi. Sessizlikle karşılandı.

Miranda Pug'ın yanına geldi ve "Şimdi ne yapacağız?" dedi. "Uyuyor. Düş görüyor."

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu kadın. "Hâlâ anlamıyorum."

"Kara Macros tanrılığa yükselmeye çalışıyor," dedi Pug. "Sarig'in ayrılmasıyla boşalan yeri doldurmaya çalışıyor. Ya da Sarig, bir gün kendi yerini alması için Kara Macros'u yarattı. Buna benzer gibi bir şey." Güç çizgisini gösterdi. "Bu çizgi hâlâ işler durumda ve diğer ucunda Macros olarak bildiğimiz ölümlü bedeni bulacağız, ama akıl, öz, ruh burada, bu varlığın içinde şekilleniyor. Birler ama yine de farklılar, bağlantılı ama ayrı."

"Bu ne kadar sürecek, bu tanrılığa yükselme işi?" diye sordu Miranda, sesindeki merakı saklamaya çalışmayarak.

"Çağlar," dedi Pug hafifçe.

"Ne yapacağız?"

"Onu uyandıracağız."

Pug'ın illüzyonu gözlerini kapatıp odaklandı. Miranda büyücünün içinde büyüyen enerjiyi ve güçlü bir büyünün şekillenmeye başladığını hissetti. Bekledi, ama bir çeşit enerji boşalması beklerken, enerji büyümeye devam etti. Çok geçmeden Pug'ı yenilenmiş bir saygıyla izliyordu, çünkü büyü sanatlarını ve Pug'ın yeteneklerini anladığını düşünürken, ikisinde de yanıldığını görüyordu. Dakikalar sonra, gerçekten şaşırmaya başladı, çünkü büyü hakkında hiç de az şey bilmiyor olmasına karşın, bu onun kapasitesinin üstünde bir ustalıktı.

Aniden havadaki bir patlama, önlerindeki görüntüyü yırttı. Hisleri sağırlaştıran bin tane zil çalıyordu. Dışarı doğru bir ışık patlaması oldu ve Miranda bir an için bir şey gördü: Macros'un gözü açıldı ve onlara baktı.

Karanlığa daldılar ve Miranda'nın duyduğu son şey zayıf, ağlamaklı bir "Hayır!" oldu. Pug'ın zihni uzanıp onunkine dokundu. "Bu zor bir iş. Onu kaçtığı yere kadar takip etmeye çalışacağım. Bedenlerimiz olmasını istediğimiz yerde belirecek, bu yüzden ben Macros'u takip ederken, sen de beni takip et."

"Nasıl yapılacağını biliyorum," dedi kadın ve Pug'ın gittiğini hissetti.

Birden her yeri karanlık kaplayınca, bir an için Miranda korku hissetti, çünkü referans alabileceği bir nokta yoktu.

Derken gözlerini açtı.

Üşüyordu. Odanın taş zemini vücudunun sıcaklığını emiyor gibiydi. Titreyerek doğruldu. Yıldızlimanı'nda Pug'ın çalışma odasındaydı! Elf Efsunörücülerinin, ruhsal yolculuktan döndükleri zaman bedenlerinin ihtiyaçları olan yerde belireceğine dair söylediklerini hatırlıyordu, ama buna rağmen Elvandar'da uyanmayı beklemişti. Şu anda yüzlerce kilometre uzaktaydı. Pug, güçlükle nefes alarak yanında baygın bir şekilde yatıyordu. Acaila ve Tathar'ın korumasından çıkalı ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu, ama kendine gelmezse, Pug'ın ölüme birkaç dakika uzaklıkta olduğunu açıkça biliyordu. Miranda onun üstüne bir konum büyüsü odaklamaya çalışıyordu; her an yok olabilirdi ve büyüyü hazırlamazsa, onu bulmak daha da zor olabilirdi. Kendini odaklanmaya zorlayan Miranda, Pug doğrulduğunda büyüye başlamak üzereydi. Pug derin, acı dolu bir nefes aldı, ardından bir tane daha.

Büyü yapmayı kesen Miranda, "Ne oldu?" diye sordu.

Pug gözlerini kırpıştırıp derin derin nefes alıp vermeye devam etti. "Bilmiyorum. Macros'u Sarig'e bağlayan bağ kesilip Midkemia'ya doğru geri çekildi. Macros'un zihnini takip ettim ve aniden kendimi burada buldum."

Önce Miranda, ardından da Pug ayağa kalktı. İkisi de üşümüş ve her tarafları tutulmuştu ve hareket etmek ilk başlarda zordu. Pug kan dolaşımını hareketlendirmek için biraz yürüdü. "Bunu ikinci kez yapıyorum, ama ilkinden daha hoş değildi." "Macros nerede?" diye sordu Miranda.

"Yakınlarda olmalı. Tek yanıt bu."

Çalışma odasının kapısına ilerledi ve açıp hızla kulenin merdivenlerinden inmeye başladı. Alt kapıyı iterek açtı ve neredeyse gözleri ardına kadar açılmış genç bir öğrenciye çarpıyordu. "Pug Usta!" diye haykırdı çocuk.

Pug ve Miranda şaşırmış çocuğa aldırış etmeden Akademi'nin ana girişine doğru ilerledi. Onlar geçerken, öğrenciler ve öğretmenler

dönüp bakıyordu ve onlar Yıldızlimanı'nın ana girişine ulaşana kadar, adının söylenmesi neredeyse bir tezahürata dönüşmüştü: "Pug! Pug!" Pug'ın heyecandan nefesi kesilmişti. "Onu hissedebiliyorum! Yakınlarda."

Miranda, "Ben de," dedi. Dışarı çıkıp etrafa baktılar. Pug ileriyi işaret etti. "Orada!"

Gölün kenarında heyecanlı öğrencilerden bir grup toplanmıştı ve Pug, Nakor'un "Geri çekilin!" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Havada, bir adam asılı duruyordu ve Pug adamın etrafında enerjilerin dans ettiğini hissedebiliyordu. Dilenci gibi görünüyordu, pisti, sadece kirli bir peştamal giyiyordu, saçı ve sakalı kirli paspas gibiydi, ama bedeninden güç saçılıyordu. Pug'ın Kutsal Şehir'den beri takip ettiği enerji çizgisiyle beraber yukarı çekilir gibi görünürken havada kıvılcımlar çaktı.

Pug ve Miranda öğrencilerin toplandığı yere seğirtti ve Pug, "Kenara çekilin," dedi.

Bir tanesi omzunun üstünden baktı. "Pug Usta!" Adının söylenmesiyle, diğerleri geri çekildi.

Suyun kenarında oturan Nakor ve Sho Pi idi ve dikkatle havada asılı duran adamı izliyorlardı. "Görüyor musun?" dedi Nakor, Pug yanına gelince. "Yükselmeye çalışıyor, ama öbür güç, şu havadaki şey, onu buraya çekiyor, suya doğru."

Nakor Pug'ın Yıldızlimanı'nda belirmesine şaşırdıysa bile, bunu belli etmedi. "Acayip bir şeyler oluyor," dedi Nakor, "ve yakında gerçeği öğreneceğiz." Pug'a göz attı. "Ya da belki sen zaten biliyorsundur."

Dilenci süzülerek alçaldı ve beline kadar suya girdi. Pug, enerji çizgisinin gökyüzünden aşağı sarmal çizip inişini ve sonunda adamın etrafındaki suda kayboluşunu izledi. Adam ağlıyordu.

Pug suya girip adamın yanına diz çöktü. "Macros?"

Bir süre sonra ince yapılı adam dönüp Pug'a baktı. Boğuk bir fısıltıyla, "Ne yaptığını biliyor musun?" dedi. "Tanrılığın eşiğindeydim." Bir süre gözlerini kapadı ve bir hıçkırık omuzlarını salladı. Ardından derin bir nefes aldı. "Bilgi, kavrayış. Onu tutmak için çok küçük olan bir kaptan boşalır gibi gidiyor." Başını gösterip gözlerini kapadı. Sanki bazı görüntülere tutunmaya çalışıyordu. Sonunda devam etti. "Sanki çitteki bir delikten bakıyormuşum gibi bütün evreni görüyordum, ama sen beni çitten geriye çektikçe her saniye daha azını görmeye başladım... Saniyeler önce sana evrenin sırlarını söyleyebilirdim! Ama şimdi, hatırlamaya çalıştığımda bile, kavramlar benden kaçıyor ve elimde tek kalan, ne kaybettiğimin bilgisi! Yılların emeği mahvoldu." "İhtiyacımız vardı," dedi Pug yavaşça.

"Buradaki zamanım dolmuştu!" dedi Macros ve ayağa kalkıp halefine baktı. Dizleri titriyordu. "Beni geri çağırmaya hakkın yoktu. Bir sonraki görevim senin kavrayışının ötesindeydi." "Öyle olmadığı kesin," dedi Miranda.

Macros kadına baktı. Ardından gözleri kısıldı. "Miranda?"

"Merhaba baba," dedi kadın. "Uzun zaman oldu." Pug yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle döndü.

Nakor '"Baba?" diye tekrarlarken güldü.

Efsanevi efsuncu Kara Macros bakışlarını Pug'dan Miranda'ya çevirdi ve "Konuşmamız lazım," dedi. Derin bir nefes alıp, "Sanırım sakinleştim," dedi.

"Güzel," dedi Miranda, "çünkü sana başka bir şok vermek üzereyiz."

Macros durakladı. Kendisini kötü bir şeye hazırlıyormuş gibi görünüyordu. "Pekâlâ, nedir?"

"Annem," dedi Miranda. "Dünyayı yok etmeye çalışıyor."

Bu söylenen karşısında Nakor bile şaşkınlığını güçlükle saklayabildi. Sonunda Macros, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi.

Miranda burnunu kırıştırdı. "Öncelikle yıkanmaya ihtiyacın var."

Macros yıkanırken, Miranda, Pug ve Nakor Pug'ın çalışma odasında oturuyordu. Sho Pi efsuncunun ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu ve Pug iyi kalite bir Darkmoor şarabı açıyordu. "Benimle bir şey paylaşmalısın," dedi Miranda.

Pug sevgilisine bakıp, "İkimizin de bazı şeyleri paylaşması gerekiyor gibi görünüyor," dedi.

"'Baba'?"

Nakor sırıttı. "Benim Jorna'nın ilk kocası, babanın da ikinci kocası olduğunu saymazsak, sanırım bu beni senin üvey baban yapıyor."

"Ben doğduğum zaman kendisine Jania diyordu," dedi Miranda. Küçük adamın neşesini umursamadı ve yüzünde zorlukla kontrol edilebilen bir öfke ifadesiyle Pug'a döndü. "Kutsal Şehir'deki becerin, Macros'u Sarig'in bilinçliliğinden uyandırdığında..."

"Ne!" dedi Nakor, ardına kadar açılmış gözlerle. "Bunu dinlemeliyim." "Ne olmuş?" dedi Pug.

"Ne yaptığını hissettim."

"Eee?"

"Güç, kullandığın enerjilerin saf kapsamı... Zümrüt Kraliçe'yi ve onun zavallı Pantathialılar grubunu, benim bir karınca yuvasını dağıtmam gibi kolaylıkla yok edebilirdin! Neden bu savaşın bu kadar süredir devam etmesi gerekiyordu Pug? Neden onu durdurmak için harekete geçmedin?" Pug iç geçirdi. "Çünkü karıncalar gibi, hayatta kalanlar sadece karanlığa seğirtip tekrar başlayacak. Ayrıca dahası var." "Nedir?" diye sordu Miranda.

Macros kapıdan, "Burada konuşabileceğimiz bir şey değil," dedi. "Pug, bu çok tehlikeli." Pug boş bir sandalyeyi gösterdi. Banyodan yeni çıkan efsuncu oturdu ve onu bekleyen kadehi aldı. Macros, her zamanki kahverengisi yerine siyah, eğreti bir cüppe giyiyordu. Uzun bir yudumdan sonra, "Mükemmel," dedi. "Canlı olmanın da avantaları var."

Nakor, "Ben Nakor," dedi. Macros'un gözleri kısıldı. Bir an Nakor'un yüzünü inceledikten sonra tanıdı. "Isalani! Seni tanıyorum. Bir keresinde kâğıt oynarken bana hile yapmıştın."

"Evet." Nakor neredeyse gözleri yaşartacak kadar duygu yüklü bir biçimde, "Sen oynadığım en iyi rakiptin," dedi. Pug'a döndü. "Macros'un beni hatırlamayacağını söylediğimde yanılıyordum." Macros Nakor'u gösterdi. "Bu hergele yapabileceği tek şeyi yaptı: büyü kullandığını düşünmemi sağladı ve ben savunmalarımı kaldırdığımda basit el çabukluğu numaralarıyla hile yaptı." "El çabukluğu mu?" dedi Pug.

"Desteyi diziyordu!" dedi Macros gülerek.

"Tam olarak değil," dedi Nakor alçakgönüllülükle. "Kartları değiştirip sıralı desteye geçiyordum." "Keser misiniz şunu!" diye bağırdı Miranda, elini masaya vurarak. "Bu eski dostların kaynaşma toplantısı değil. Bu..." "Ne?" dedi Pug.

"Bilmiyorum. Dünyayı kurtarmaya çalışıyoruz ve siz eski günlerdeki kart oyunlarından bahsediyorsunuz."

Pug kapı eşiğinde duran Sho Pi'ye bakıp genç adama, dördünü yalnız bırakarak kapıyı kapatmasını işaret etti. Sho Pi başını sallayıp kapıyı kapadı.

Pug, "İlk olarak, bu ilişkiyi sormak istiyorum," dedi. "Aranızda, hakkında hiçbir şey bilmediğim bağlar var gibi görünüyor." Macros, "Hepinizle," dedi.

Pug birdenbire korkuyla baktı. "Sakın bana kabul edilmemiş oğlun olduğumu söyleme." Miranda'ya göz attı ve onun da aynı endişeyi taşımakta olduğunu gördü.

"Rahat ol," dedi Macros. "Ağabeyi değilsin." İç geçirdi. "Ama benim için bir oğul gibi olduğunu söylediğimde, ciddiydim. Şarabını yudumladı. "Sen doğduğun zaman, içinde bir büyüklük hissettim delikanlı. Crydee'deki bir hizmetçinin ve gezgin bir askerin oğluydun. Ama Tsuranilerin çocuklardaki gücü hissedip onları Meclis için eğitmesi gibi, ben de sendeki muhtemelen bu dünyada yaşayan herhangi bir büyücüden daha fazla olan gücü gördüm." "Peki ne yaptın?" diye sordu Nakor.

"O büyüyü serbest bıraktım. Başka türlü Pug nasıl Büyük Büyü'ye erişebilirdi ki?" "Sarig?" dedi Pug.

Macros başını salladı. "Ben onun aracıyım."

"Sarig mi?" dedi Nakor. "Onun bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi Miranda, "ve üstüne üstlük ölü bir tanrı. Ama bazılarının zannettiği kadar ölü olmadığı kesin." Pug, "Neden en baştan başlamıyorsun," dedi.

"Ama bu sefer doğruyu söyle," dedi Miranda.

Macros omuzlarını silkti. "Ebedi Şehir'in Bahçesi'ndeyken sana ve Tomas'a anlattığım hikâye, aslında gerçeğinden çok daha eğlenceliydi Pug.

"Sıradan bir çocuktum. Uzak ülkeden gelen bir şehir çocuğu..."

"Kes şunu!" dedi Miranda. "Yine aynı şeyi yapıyorsun baba!"

Macros iç geçirdi. "Pekâlâ, Kesh'te doğdum. Babam terzi, annem de, babamın hesaplarını tutan, evi çekip çeviren ve inatçı ve söz dinlemez bir çocuk yetiştiren harika bir kadındı. Babamın müşterileri

arasında pek çok zengin insan vardı ve oldukça iyi yaşıyorduk. Tatmin oldun mu?" diye sordu kızına.

Miranda başını salladı.

"Ama maceradan zevk almaya başladım, ya da en azından arkadaş edinmek istiyordum. Çocukluk çağımın sonlarına doğru, bazı arkadaşlarımla, ebeveynlerimin izni ya da kutsaması olmadan bir yolculuğa çıktım. Kayıp bir hazinenin yerini gösterdiği söylenen bir harita satın aldık."

Nakor başını salladı. "Köle tüccarları."

Macros, "Evet," dedi. "Aptal çocukları tuzağa düşürüp Durbin'deki köle pazarında son bulan bir tuzaktı."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" diye sordu Pug.

"Yaklaşık beş yüz sene önce," dedi Macros. "İmparatorluk gücünün doruğundayken. "Köle tüccarlarından kaçıp dağlarda saklandım, ama kayboldum. Neredeyse açlıktan ölürken kadim, terk edilmiş bir tapınak buldum. Yarı delirmiş bir durumda sunağa çöktüm ve ona hizmet etmem karşılığında beni kurtarması için o tapınağın tanrısına dua ettim." Macros, sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Sonrasında olanları tam olarak hatırlayamıyorum. Ama sanırım Sarigle konuştum veya öldüm ve beni Lims-Kragma'nın Salonu'na gitmeden önce aldı, ya da beni ölmeden hemen önce aldı; ama o andan itibaren, Sarig'in aracı oldum.

"Gerçi o türbeyi birilerinin yapmış olması gerekir ama, belki Kaos Savaşları'ndan beri ona dua eden ilk insan ben olduğum için böyle olmuştur. Belki bir gün öğrenirim. Ama her ne olursa olsun, o dua önümde bir yol açtı ve o yıkık tapınaktan bir çocuk olarak değil, büyü yapabilen bir adam olarak çıktım. Olayları, benim anılarım olmadıklarını bildiğim halde, sanki onların anılarına sahipmişim gibi

biliyordum. Sarig içimdeydi ve benim bir kısmım da Sarig'in içindeydi." "Bu kadar güçlü olmana şaşmamak lazım," dedi Pug.

Macros tek tek yüzlerine baktı. "Size birazdan söyleyeceklerimi anlamanız için, bütün önyargılarınızı ve yerleşik fikirlerinizi bir kenara bırakmanız gerekiyor.

"Tanrılar hem gerçek, hem de illüzyondur. Bu dünyanın üzerinde ve hayatlarımızda varlardır ve güç kullandıkları için gerçektirler. Bunlar öyle illüzyonlar ki, bizim onların olduğunu sandığımız hiçbir şeye benzemiyorlar."

Nakor kıkır kıkır güldü. "Bu harika!" Pug başıyla onayladı.

Macros, "Güçler doğada vardır ve biz onlarla etkileşim halindeyizdir," dedi. "Biz onları düşündükçe, bazıları bizim düşündüğümüz şeye dönüşür." "Bir dakika," dedi Miranda.

"Anlamadım."

"Bir mağarada birbirlerine sokulup ateşin ne harika bir şey olduğunu düşünen çok eski insanları düşün. Soğuk, ıslak bir gecede, ateş onların arkadaşı ve hayat kaynaklarıdır. Onlar o ateşe bir kişilik verirler ve bir süre sonra ona tapmaya başlarlar. Ardından bu, ateşin ruhuna tapınmaya ve bu da ateş tanrısına dönüşür.

"Prandur," dedi Pug.

"Kesinlikle," dedi Macros. "Ve yeterince insan tapınmaya başladığında, Prandur dediğimiz enerji, kendini belirli yönlerde, tapınıcıların beklentilerine uyan belirli özelliklerde göstermeye başlar." Nakor neredeyse kendinden geçmiş bir şekilde kıkırdıyordu. "Tanrıları insan yarattı!" diye bağırdı.

"Bir anlamda," dedi Macros. Gözleri derin bir acıyı yansıtıyordu. "Hayatımın çoğunda Sarig'in bir parçası, Midkemia'da ve başka yerlerde bir aracı, gözleri ve kulakları oldum ve kaderimin onunla birleşmek, onun yerine geçmek ve Midkemia'ya büyüyü bütün

görkemiyle geri getirmek olduğunu düşündüm." Pug'a göz atarak, "Sen benim en iyi deneylerimden biriydin," dedi. "Midkemia'ya Büyük Büyü'yü geri getirdin."

"Bunların hepsi çok ilginç," dedi Miranda, "ama peki ya annem?"

Nakor'un sırıtışı kayboldu. "Sanırım Jorna öldü."

Miranda, "Ne?" dedi. "Nereden biliyorsun?"

"Onu son gördüğümde, bedeninde başka bir varlığın olduğunu ve annen olarak bildiğimiz kişinin orada olmadığını hissettim. Sadece onun öldüğünü ya da bir yerlerde saklanmakta olduğunu tahmin edebiliyorum."

Pug, "Peki siz bu tablonun neresindesiniz?" diye sordu.

Nakor, "Gençken, güzel ve zeki olan ve benimle ilgili gözüken Jorna adında bir kızla tanıştım," dedi. Sırıttı. "Ben yakışıklı diyeceğiniz türden bir adam değilim, gençken de değildim. Ama bütün genç erkekler gibi, güzel bir kadın tarafından sevilmek istiyordum.

"Ama o beni sevmiyordu. O gücü seviyordu ve sizin büyü dediğiniz şeye açtı. Sonsuza kadar genç ve güzel kalmak istiyordu. Ölümden korkuyordu, ama yaşlanmaktan daha çok korkuyordu. "Bu yüzden ona numaralar gösterdim. Ona benim 'madde' dediğim şeyi nasıl kullanacağını öğrettim ve bütün öğretebileceklerimi öğrendikten sonra, beni terk etti."

"Ve beni buldu," dedi Macros. Miranda'ya göz attı. "Annenle Kesh'te tanıştım. Nakor'un tarif ettiği gibi, beni heyecanla takip eden güzel genç bir kadındı. Onun güce karşı olan açlığını görmezden geldim. Gençlik heyecanıyla kör olmuştum. Yaşıma ve gücüme rağmen, genç ve aptal gibi davrandım. Hilesini sonradan, sen doğduktan sonra, ama öğretebileceğim her şeyi -bu olasılıktan yüzlerce yıl uzaktaydı ama bunu bilmiyordu- öğrenemeden önce fark ettim Miranda ve ona daha fazla öğretmeyi reddettim."

Miranda, "Bu yüzden de beni ondan alıp yabancılara bıraktın," dedi. "On yaşındaydım!" "Hayır," dedi Macros. "Seni annen ikimizi de terk edince aldım ve seni büyütecek iyi insanlar buldum. Ziyaretlerimin çok seyrek ve kısa olduğunu biliyorum, ama... zordu." Pug, "Peki bu 'Kara Efsuncu' olduğun zaman mıydı?" diye sordu.

"Evet," dedi Macros. "O seviyede, insanlıkla uğraşmak çok acı vericiydi ve o zamanlar bunu bilmiyordum, ama Sarig beni kullanıyordu. Tanrılar bizim anlayamayacağımız yönlerde hareket eder, bu yüzden beni yönlendiren şeyin çoğu dürtü ya da istekti ve nadiren açık hedeflerim oluyordu. O harika konağı inşa etmiş insanlar tarafından terk edilmiş o adayı buldum. Keshli bir aile ya da büyük olasılıkla bölünme meydana geldiğinde oraya kaçmış Quegli soylular olduklarını tahmin ediyorum. Yolcuları korkutup kaçırmak için o siyah şatoyu ben inşa ettim ve hayat, sen o adaya ilk defa geldiğinde olduğu gibiydi Pug. Ne kadardı, elli, altmış yıl önce mi?"

Pug başını salladı. "Kulgan ile birlikte kumsalda durmuş senin mesajını okuduğumuz gün, bazen dün gibi geliyor." Pug efsuncuyu inceledi. "Ama yaptıklarının ve bana anlattıklarının çoğu yalan ve aldatmacaydı."

"Evet, ama çoğu da gerçekti. Geleceğimi görebiliyordum, hatta bazı zamanlar açık bir şekilde. Bu asla yalan değildi. Hayatım bana yararsız düşünceler, rastgele düşler ve beklenmedik zamanlarda gelen görüntüler şeklinde gösterildi. Tamamen yaşıyor olsaydı, Sarig bana daha fazlasını verebilirdi, ama bizim düşündüğümüz şekliyle yaşıyor olsaydı da, bana ihtiyacı olmazdı."

"Yani bana senin yerini alacağımı söylediğinde," dedi Pug, "burada işinin gerçekten bittiğini mi düşünüyordun?"

"Evet," dedi Macros. "Öğüt verilecek krallar ve engellenecek savaşlar hakkında sana anlattığım o küçük hikâye, sadece ileri düzeyde yardıma ihtiyacın olduğunda gelip beni bulamadan yolumu çizmem içindi!"

Pug Macros'un öfkesinin yeniden artmaya başladığını gördü. "Eğer Sarig ile bir olsaydın, seni geri çağırmama izin verilmezdi Macros. Sarig buna izin vermezdi."

Macros'un öfkesi azaldı ama tamamen yok olmadı. Pug öfkenin, üstü örtülmüş bir ateş gibi için için yandığını görebiliyordu.

"O da doğru," dedi Macros. "Sorun, ne kadar unuttuğumu biliyor olmam." Gözleri doldu.

"Anlatamam."

Nakor'un gözleri kısıldı. "Peki o sen miydin?" "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Macros.

"Kendin olarak bildiğin kişi misin, yoksa Büyü Tanrısı mı?" Macros sessizce, "Bilmiyorum," dedi.

Pug, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hatalıysam beni düzelt," dedi Nakor Macros'a, "ama daha çok Tanrılaştıkça, kendini daha eksik hissetmedin mi? Kendini, daha önce olduğun kişiye yabancı hissetmedin mi?"

Macros başını salladı. "Hissettim. Hayatım bir düştü, sönük bir anı."

"Tanrıyla bütünleşmeyi başarsaydın bile, Macros dediğimiz zihin var olmaktan çıkacağı için bundan senin haberin olmayacaktı," dedi Nakor.

Macros bunu düşündü. "Bunu enine boyuna düşünmem gerekiyor."

Miranda, "Peki Kraliçe?" dedi. "Neden annem değil?"

Nakor omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Belki Pantathialılarla yanlış bir anlaşma yapmıştır. Leydi Clovis olduğunda, sonsuz gençliğin peşinden koşuyor ve en tehlikeli ölü büyücülüğünü yapıyordu. Kötü şeyler yapıyordu ve gırtlağına kadar batmıştı. Ama bu yirmi yıl

önceydi. O zamandan beridir neler olduğunu kim bilir? Yılan Nehri Şehri'nin Derebeyi ve büyücüsü ile kurdukları komploda başarısız olduğu için cezalandırılmış ya da basitçe onu kontrol altına alan şeyin, onu bu şekilde kullanması uygun olmuş olabilir. Bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki, bir zamanlar ikimizle de evlenen o kadın muhtemelen öldü."

Pug Miranda'ya döndü. "Eğer vicdan rahatlatma zamanıysa, neden bize, bu hikâyedeki yerinin ne olduğunu anlamıyorsun?"

Miranda, "Güçlerim ortaya çıkmaya başladığında, bunu üvey ebeveynlerimden sakladım," dedi. "Yerel tüccarlardan biriyle evlenmemi istedikleri için evden kaçtım." Dik dik Macros'a baktı. "Eğer zahmet edip araştırmaya gelseydin, bu iki yüz elli yıl önceydi!" Macros sadece, "Özür dilerim," diyebildi.

"Bir büyücü buldum. Gert adında yaşlı bir kadın." Gülümseyerek, "İhtiyacım olduğunda, ona benzeyebiliyorum ve bazı erkeklerin güzel bir yüze ve yuvarlak bir kalçaya verdikleri tepki göz önüne alınırsa, bunu yapabiliyor olmak güzel bir şey," dedi.

"Çok iyi bir numara," dedi Nakor.

"Suratına bakılmayacak derecede çirkindi, ama bir Sung Azizesi'nin ruhuna sahipti ve beni yanına aldı. Çabucak yeteneklerimin farkına vardı ve bana bildiklerini öğretti. O öldükten sonra, bana büyü öğretebilecek başka insanlar aramaya başladım.

"Yaklaşık elli yıl önce, Kesh Gizli Polisi tarafından tutuklandım.

Raouf Manif Hazara-Khan adında tilki gibi kurnaz bir adam, bendeki büyük potansiyeli gördü, bu yüzden beni işe aldı."

"Hazara-Khan Krondor'da iyi bilinen bir isimdir," dedi Pug. "Krondor'un Kesh büyük elçisinin kardeşi değil miydi?"

"Ta kendisi. Ağabeyi Sethanon'daki savaşla ilgili, gökyüzündeki ejderha binicilerinin varlığından aşağı kalır bir yanı olmayan çok

garip şeyler, devasa bir yeşil ışık patlaması ve Krallık'ın daha mütevazı şehirlerinden birinin tamamen yok olduğunu rapor etmiş.

"Bu yüzden beni, tam olarak neler olduğunu öğrenme göreviyle gönderdi." "Ve?" dedi Pug.

"Kaçtım."

Nakor kıkır kıkır güldü. "Harika!"

"Gerçeği keşfetmeye başladığım zaman, şu ya da bu ulusa hizmet etmekten çok daha önemli şeylerle karşı karşıya olduğumuzu fark ettim."

"Orası kesin," dedi Pug. "Yüzleşmemiz gereken birtakım ilginç sorunlarımız ve yapmamız gereken bazı seçimler var." "Daha da önemlisi," dedi Nakor, "bütün bunların arkasında kimin olduğunu öğrenmek zorundayız." "Üçüncü oyuncu," dedi Miranda.

Macros, "Kim olduğunu biliyorum," dedi.

"İblis Kral," dedi Miranda.

"Hayır," dedi Pug. Macros'a bakarak, "Eğer kuşkularım doğruysa, bunu güvenli bir şekilde tartışacak durumumuz bile olmayabilir," dedi.

"Kesinlikle burada olmaz," dedi Macros. "Ve Ishap Düzeni'nin bazı irfanları için bir uzmana ihtiyacımız olabilir."

"Bu da Sarth'a gitmemiz gerektiği anlamına gelir," dedi Pug.

Macros esnedi. "Tamam, ama ilk önce kısa bir uyku çekmeliyim."

Nakor kalktı. "Seni benim daireme götüreyim. Bir sürü odası var."

Pug da kalktı. "Seni bütün gece ayakta tutmasına izin verme," dedi Macros'a ve efsuncu ve Nakor ayrıldı.

Pug Miranda'ya döndü. "Görünüşe göre, sonunda işin özüne geliyoruz."

Miranda, "Olabilir," dedi. "Babam kendisinin yalancı olduğunu kabul eden biri, unuttun mu?" "Ya sen?"

"Ben sana asla yalan söylemedim," dedi kadın kendini savunur bir şekilde.

"Ama benden bir şeyler gizledin."

"Peki sana ne demeli?" dedi kadın suçlayıcı bir tonda. "Bana hâlâ, onları yolda karşılayıp Kraliçe'nin filosunu neden batırmadığını söylemedin. Ne yaptığını gördüm. Kontrol edebildiğin güce inanamadım."

Pug, "Bunu açıklayabilirim, ama güvenli bir yere gitmeden olmaz," dedi. "Neye karşı güvenli?"

"O zamana kadar bunu da açıklayamam."

Miranda kafasını iki yana salladı. "Bazen beni sinir ediyorsun Pug."

Pug güldü. "Öyle olduğunu umarım. Senin de batan yerlerin yok değil."

Miranda kalkıp Pug'ın karşısına geçti. Ona sarılarak, "Al sana bir gerçek: seni seviyorum," dedi. Pug, "Ben de seni seviyorum... Ve Katala öldükten sonra, bunu başka bir kadına söylediğimi duyacağımı asla düşünmemiştim," dedi.

"Eh, zamanı gelmişti," dedi kadın.

Pug duraksadı. "Peki ya Calis?"

"Onu da seviyorum." Pug'ın gerildiğini hissedince, "Ama farklı bir şekilde," dedi. "Arkadaşım ve benim için çok özel biri. Ve çok şeye ihtiyacı olduğu halde çok çok az şey istiyor. Eğer bu işten sağ

çıkmayı başarabilirsek, sanırım mutluluğu bulmasına yardım edebilirim."

Pug, "Bu onu seçtiğin anlamına mı geliyor?" dedi.

Miranda Pug'ın gözlerinin içine bakabilmek için hafifçe geri çekildi. "Hayır aptal. Bu, onunla ilgili birkaç şeyle birlikte, gerçekte neye ihtiyacı olduğunu da bildiğim anlamına geliyor." "Ne gibi?" "Bu işten bir sağ kurtulalım, o zaman söylerim."

Pug gülümseyip onu öptü. Uzun süre sarıldılar, ardından Miranda ona sıkıca sarıldı ve kulağına, "Belki," diye fısıldadı.

Pug Miranda'nın kıçına bir şaplak indirince kadın güldü. Ardından Miranda'yı bir kez daha öptü.

-9-
PLANLAR

Erik ağırlığını değiştirdi.

Tören üniforması rahatsızdı ve başı önceki hafta aldığı darbeden dolayı hâlâ ağrıyordu. Çok hızlı döndüğü ya da çabaladığı zaman -ki bu her gün oluyordu- artık yalnızca hafifçe zonkluyordu. Kral'ın hizmetine girmeyi kabul eden Novindus paralı askerleri, Jadow Shati ve diğer çavuşlar için ilginç bir eğitim sorunu oluşturuyordu. Alfred'in çavuşluğa terfi etmesiyle, Erik birliğindeki yeni bir zorbaya güveniyordu: Onbaşı Harper.

Erik dalgın dalgın kafasının arkasını ovunca, Calis, "Hâlâ acıyor mu?" diye sordu.

Erik, "Her geçen gün azalıyor, ama o Saaurun darbesi hakkında haklıymışsın," dedi. "Beş santim daha ve ikiye bölünmüş olurdum."

Prens ve maiyeti odaya girerken Calis başını salladı. Patrick, "Toplantıyı açıyorum," dedi. Krondor Prensi'nin amcası ve Krallık'ın Batı Donanması'nın Amirali Nicholas, "Elimize ulaşan son haberler bize kesinlikle bu tarafa geldiklerini söylüyor: Krondor'un içinden geçerek hızlı bir darbe indirmek ve dağları aşarak Sethanon'a ulaşmak için," dedi.

Patrick başını salladı. "Babam kasıtlı olarak hâlâ sahte raporlarla beslendiğimiz ve filonun dünyanın etrafından dolaşıp, Sethanon'a doğudan ulaşma çabası içinde Salador'a gideceği hakkında endişeli olmasına rağmen, katılıyorum." "Bu da olasıydı, ama her zaman çok düşük bir olasılıktı," dedi Calis. "Artık hiç mümkün olmadığını biliyoruz."

Erik, konunun boyunu çok aştığını hissederek toplantıya katılanları inceledi. Prens'in bir tarafında Krondor Dükü James, diğer tarafında da Krondor Şövalye-Mareşali William oturuyordu. William'ın yanında,

Darkmoor'un eski Kılıç Ustası, şimdiyse Kral'ın ordusunda Şövalye-Yüzbaşı olan Owen Greylock oturuyordu. James'in yanında Nicholas, Erik ile Nicholas'ın arasında da Calis oturuyordu. Owen'ın diğer tarafında Erik'in tanımadığı, ne söylenirse, Erik'in daha önce hiç görmediği garip bir yazıyla not eden bir yazman oturuyordu.

Calis, "Düşmanımız pek çok şey olabilir, ama kurnaz değil," dedi. "Crydee'den kuzeniniz Margaret'i ve diğerlerini kaçırarak bir kere kurnazlık yapmayı denediler."

Patrick homurdandı. "Uzak Sahil'i yağmalamak kesinlikle benim kurnazlık fikrime uymuyor." "Söylemeye çalıştığım da bu," dedi Calis. "Oradan buradan birkaç tane sıradan insan kaçırıp hastalık bulaştırdıkları kopyalarını Krondor'da dolaştırsalardı..."

"Adam kaçırmalarla neden uğraşsınlar?" diye sordu James. "Ben de tam olarak bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi Calis. "Onlar bizim düşündüğümüz gibi düşünmüyor. Onları hiçbir zaman anlayamayacağımızı düşünüyorum." Karşı duvardaki, Karanın Sonu'ndan Ran'ın doğu sınırına kadar olan Krallık haritasını gösterdi. "Salador'dan da, Krondor'dan da geçmenin bazı zorlukları var ve Salador'dan Sethanon'a giden yol daha kolay, ama Salador'a varmak pek çok ek sorunu da beraberinde getiriyor.

"Daha uzun bir deniz yolculuğu gerektiriyor ve bu da, erzaklara ya da gemilere beklenmedik zararlar verebilecek fırtına riski anlamına geliyor. Ayrıca, İmparatorluk'un dikkatinin filonun üstüne çekileceğinin daha olası olduğu bir rota."

Kalkıp haritaya doğru yürüdü. İşaret verdi ve bir hizmetkâr haritayı kaldırıp yerine, bildikleri kadarıyla bütün dünyayı gösteren daha küçük ölçekte bir tane koydu. Eliyle haritanın, Novindus'un gösterildiği en altını göstererek, "Buradaki akıntılar, bu taraftan gelen herkesi, Novindus'un doğu kıyısından Triagia'nın en güneydoğusundaki noktaya düz bir çizgi şeklinde hareket etmeye zorlar, ardından Kesh'in güney kıyısına varmak için neredeyse kuzeye gitmek zorunda bırakır," dedi. "Bu dik açılı rota yolculuğu bir

ay daha uzatır. Bunu, son seferinde Novindus'a gitmek için Brijaner gemisini kullandığımızda öğrendik. Ama Yılan Nehri Şehri'nden Acı Deniz'e ulaşmak için Sonsuz Deniz'i geçmek, buna oranla daha düz bir çizgidir." Kıtanın doğu tarafındaki Kesh'in uzun, kavisli kıyısını gösterip, "Krallık Denizi'nin güneyinde, Brijanerler ve diğer Kesh akıncıları düzenli olarak ticaret yapıyor," dedi. "Ek olarak burası," Kesh Kuşağı denilen dağ sırasının hemen kuzeydoğusundaki okyanus bölgesini gösterdi, "İmparatorluk'un Doğu Donanması'nın en yoğun olduğu bölgedir. Son duraklarının Krallık olduğunu bilseler bile, boş boş oturup altı yüz düşman gemisinin geçip gitmesini izlemeyeceklerdir." Kafasını iki yana salladı. "Artı, geçerlerken onlara zarar verecek Roldem ile diğer Doğu krallıklarını da geçmek zorunda kalırlar.

"Hayır, bu taraftan gelecekler. Ele geçirdiğimiz paralı askerlerin hepsi benzer görevleri olduğunu söylüyor: dağ sıralarını ek kuvvetlerin karşı konulmadan geçmesini sağlamak için, dağlarda hayati konumları ele geçir ve korur. William Amiral Nicholas'a döndü. "Nicky, Karanlık Boğazı'ndan geçmenin tehlikeleri hakkında konuşmuştuk..." Nicholas, "Eğer ne yaptığınızı biliyorsanız, sonbahar sonuna doğru bile o kadar da tehlikeli değil," dedi. "Amos Trask ve babam bir keresinde kış ortasında oradan geçmiş." Düşündü, "Ama bu filonun Krondor'a varması için boğazı, bahar sonu ya da yaz başından önce geçmesi en iyisi olacaktır. Yaz ortası mükemmel olur. Havanın en yumuşak, dalgaların en bağışlayıcı olduğu zamandır..." Durdu ve boşluğa baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Prens Patrick bir süre sonra.

"Hâlâ, Acı Deniz'e girmeden önce onlara karşı yelken açmama izin vermen konusunda ısrar ediyorum."

Patrick iç geçirip James'e baktı. Krondor Dükü, "Nicky, bunu daha önce de konuşmuştuk," dedi.

"Biliyorum," dedi Nicholas. "Tehlikeli olduğunu da biliyorum, ama kazançlarını bir düşünün!"

Kalktı ve Calis'in yanına gidip hizmetkâra işaret etti. "Bana daha büyük bir harita getir."

Yazman derhal kalktı, duvardan dünya haritasını indirdi ve çabucak aynı boyutta, ama, Uzak Sahil'den Malac Geçidi'ne kadar, Batı Krallığı'nı ve Kesh'in büyük kısımlarını ve kuzeyini gösteren daha büyük bir ölçekte bir başkasını astı. Nicholas Karanlık Boğazı'nı göstererek, "Altı yüz ya da daha fazla gemi getirecekler," dedi. "Altı yüz gemilik kaptan ve mürettebatları olamaz." Vurguyu arttırmak için elini haritaya vurdu. "Eğer donanmamızı Günbatımı Adaları ya da Tulan gibi yakınlarında bir yere yerleştirirsek, parmağını Uzak Sahil'in en güneyindeki şehrin üstüne koydu, "onları, boğazlardan geçmeye başladıklarında yakalayabiliriz.

Arkalarına otuz savaş gemisi ve iki ya da üç düzine hızlı kotra koyabilirim. Saldırırız, arkalarından bindiririz ve askerlerini taşıdıkları ağır ilerleyen mavnalarından mümkün olduğunca çoğunu batırırız; koruma gemileri savaşmak için döndüğünde de, kaçarız. Koruma gemilerinin ya da kaptanlarının ne kadar iyi olduğu umurumda değil, rüzgârları ve akıntıları onlardan daha iyi biliyoruz. Kaçabiliriz!" Erik onu hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. "Eğer şanslıysak, boğazdan geçerlerken asker gemilerinden önce, kendi gemileri yüzünden geri dönemeyecek durumda olan koruma gemilerini yakalarız! Filolarının üçte birini, belki de yarısını batırabiliriz!"

"Ya da korumalarını bölüp yarısını arkaya koymuşlarsa, adam akıllı hiçbir zarar veremeden, Batı'daki bütün gemilerimizi kaybedebilirsin," dedi Patrick. Kafasını iki yana salladı. "Nicky, eğer yanımızda İmparatorluk'un Batı Donanması, ya da boğazların doğu tarafından yelken açacak Queg savaş kadırgaları olsaydı, belki bu tehlikeleri göze alabilirdim." İç geçirdi. "Biz Batı'daki en küçük deniz gücüyüz."

"Ama en iyi gemilere ve adamlara sahibiz!" dedi Nicholas.

"Biliyorum," dedi Patrick, "ama elimizde ikisinden de yeteri kadar yok."

"Ne de oluşturacak zamanımız," dedi William. "Bu konuşmayı daha fazla sürdürmek anlamsız…" "Olabilir," dedi James. "Ne?" dedi Patrick.

Yaşlı Dük gülümsedi. "Az önce söylediğin şey. Queg'in doğudan saldırması. Bunu ayarlayabilirim." "Nasıl?" diye sordu Prens. James, "Bırak da bunu ben düşüneyim," dedi.

Patrick, "Pekâlâ," dedi. "Bizi Queg ile başka bir savaşa sokmadan önce, neyin peşinde olduğunu söyle."

James gülümsedi. "Queg'den gelecek bazı raporları bekliyorum ve onlar elime geçtiği zaman," Nicky'ye döndü, "filonu Tulan'a götürebilirsin. Ve Dük Harry'ye filosunu Günbatımı Adaları'ndan yola çıkartıp senin sancağını takmasını söyleyebilirsin. O acımasız katil filosu senin filonu kaç gemiye çıkartır, elli mi?"

Nicholas heveslenmişti. "Altmış beş!"

James elini kaldırdı. "O kadar kendinden geçme. Planım işe yaramayabilir. Olumlu ya da olumsuz, yaklaşık bir ay içerisinde sana haber veririm" Prens diğerlerine dönerek, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Neden Krondor?" diye sordu Greylock.

Patrick, "Yüzbaşı?" dedi.

"Yani, Acı Deniz'den gelme olasılıklarının büyük olduğuna katılıyorum, ama neden Krondor'a saldırsınlar?"

"Başka bir seçenek mi görüyorsun?" diye sordu Prens.

"Birkaç tane," diye karşılık verdi Greylock. "Hiçbirisi çok iyi değil, ama Zümrüt Kraliçe'nin komutanı ben olsaydım ikisi bana oldukça çekici gelirdi: ya savunmacıları küçük bir güçle şehrin içinde tutup orduyu şehrin etrafından dolaştırmak için Krondor'un kuzeyine,

ardından Kral'ın Yolu üzerinden Doğu'ya çıkardım, ya da Karanın Sonu ile Krondor arasındaki kıyılara çıkar, Kesh sınırı boyunca şehrin güneyinden ilerleyip, ardından doğuya geçmek için kuzeye ilerlerdim. Krallık kuvvetlerini şehrin içinde tutarken ordumun bir kısmını kaybederdim, ama bu, tam bir saldırıda olacağından daha az olurdu."

Patrick, "William?" dedi.

"Bunu düşündük, ama raporlarımızda, Kraliçe'nin başkomutanı General Fadawah'ın, hatlarının gerisinde canlı herhangi bir şey bırakmaya meyilli olduğunu gösteren hiçbir şey yok." "Peki yiyecek?" dedi Erik.

"Pardon?" dedi Krondor Prensi.

"Özür dilerim Majesteleri, ama bana öyle geliyor ki, eğer altı yüz gemi getiriyorlarsa... size hesaplarımı gösterebilirim, ama sanırım buraya vardıklarında yiyecekleri kalmamış olacak."

Nicholas, "Evet, işte bu!" dedi. Ada ulusu Queg'i gösterdi. "Yiyecek için Queg'e ya da Jal-Pur Çölü'nden geçip aşağıya saldıramazlar. Doğuya hareket etmeden önce, ordularına yiyecek sağlamak için Krondor'a saldırmaları gerekiyor."

Patrick, "Katılıyorum," dedi. "İşte bu yüzden, eğer James'in planı işe yaramazsa, donanmayı Sarth'ın kuzey yakınlarında hazır tutmanı istiyorum. Onlara, kıyıya çıkmaya çalıştıklarında saldıracaksın."

Nicholas küfür etti. "Kahrolsun Patrick, bu en kötü zaman! Filonun etrafındaki çarpışmalara en hızlı gemilerini getireceklerini biliyorsun.

Eğer bütün büyük gemilerimizi kıyıda tutarsak, liman ağzında neyimiz var neyimiz yok geçmek için yalnızca bir ya da iki tane büyük savaş gemisine ihtiyaçtan olur. Ardından asker taşıyan gemilerini getirip şehri ele geçirirler! İki şeye birden sahip olamazsın Patrick. Eğer benden şehri savunmamı istiyorsan, donanmam, liman

içindeki gemiler ve kıyı setinin dış tarafını savunan gemiler şeklinde eşit olarak ikiye ayrılmalı." Erik, "Affedersiniz," dedi.

"Evet?" dedi Patrick.

"Eğer çok geç değilse, gemilerin limana giriş yolunu değiştirebilirsiniz."

James sırıttı. "Biz de zaten bunun üzerinde çalışıyoruz Başçavuş. Yeni bir dizi dalgakıranın arasından tam bir dik açıyla gelmelerini sağlayacağız..."

"Hayır lordum," diye araya girdi Erik. "Demek istediğim, limana kuzey dalgakıranı boyunca başka bir duvar yapın, yeni duvarla eski duvar arasına bir deniz kapısı koyun, eski dalgakırandaki akıntılarla değil rüzgâra karşı ilerlemelerini sağlayın, böylece liman bölgesine dönmek zorunda kaldıklarında olabildiğince yavaş yol alsınlar. Belki de böyle yaparak etraftan dolaşmak zorunda kalırlar."

"Yeni duvar niye?" diye sordu Calis.

"Mancınıklar ve mancınık platformları için," diye yanıtladı Greylock. "O köşeden, üzerinde Krallık bayrağı dalgalanmadan gelen her şeyi yakmak için."

"Eğer içeri girerlerken ilk iki ya da üç gemiyi batırırsanız..." dedi Nicholas.

"Geri dönmek ve şehrin kuzeyindeki kumsala çıkmak zorunda kalırlar!" diye tamamladı Patrick.

"Ya da duvarın üstüne çıkmaya çalışırlar!" dedi William. 'Başçavuş, etkilendim." Patrick Dük James'e baktı. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Evet, ama zamanında yapmak pahalıya mâl olacaktır. Tüccarlar da bu sıkıntıya söylenmeye başlayacaktır."

Patrick, "Bırak söylensinler," dedi.

Kapı açıldı ve içeri, Dük James'e bir mesaj getiren, saray üniforması içinde bir toprak beyi girdi.

Dük belgeyi açtı ve okudu. "Yola çıkmışlar!"

Patrick, "Emin miyiz?" diye sordu.

Dük James Calis'e bakıp başını sallayınca, Calis, "Yılan Nehri Şehri'nin düşüşünden sonra arkamızda birkaç tane ajan bırakmıştık," dedi. "O bölgenin dışına bilgi çıkartmak daha zor oldu, ama arkamızda, güvenli bir yerde hızlı bir gemi ve en iyi mürettebatımızı bırakmıştık. Bir ulağın hızlı bir atla gemimize ulaşması iki gününü aldı, ardından gemi hemen yola çıktı. Gemimizin, Kraliçe'nin sahip olduğu herhangi bir gemiden daha hızlı olduğunu biliyoruz ve onlar filodaki en yavaş gemiye göre yol alıyorlar." Hesap yaptı, ardından masadakilere baktı. "Yaz Ortası Günü'nden hemen önce Boğaz'da olacaklar."

James, "Bu bize hazırlanmak için üç ay bırakır," dedi.

Patrick, "Yapman gerekeni yap ve beni mümkün olan en kısa zamanda şu Oueg planının ayrıntılarından haberdar et," dedi. Kalkınca odadakiler de ayağa kalktı. "Toplantı bitmiştir." Dük James Erik'e yanına gelmesini işaret etti. "Efendim?" dedi Erik.

"Şu arkadaşına bir not gönder ve ona en kısa zamanda buraya gelmesini söyle. Bay Avery'ye ihtiyacım var. Benim için ufak bir işi halletmesi gerekiyor."

Erik başını salladı. "Emredersiniz efendim."

Erik ayrıldıktan sonra James William'ı yanına çağırdı. "Genç von Darkmoor'a gerçeği söylemenin zamanı geldi sanırım."

William ile Dük'ün yanına giden Owen Greylock, "Bundan hoşlanmayacak," dedi.

"Ama emirlere uyacaktır," dedi William. "O en iyisi."

James gülümsedi. "Öyle, değil mi? Ona sahip olduğumuz için şanslıyız." Bir süre sonra James'in gülümseyişi kayboldu. "Diğerlerinin de bu kadar şanslı olabilmesini dilerdim." William, "Eğer başka bir yolu olsaydı..." dedi.

James elini kaldırdı. "Sanırım önümüzdeki altı ayda, Krallık'ın tarihinde gördüğünden daha fazla acı ve yıkım göreceğiz. Ama ortalık duruldluğunda, hâlâ bir Krallık olacak. Ve bir dünya. Ve hayatta kalanlar hepsinden de şanslı olacak."

"Umarım onların arasında oluruz," dedi Greylock.

James acı bir ifadeyle, "Buna pek güvenme dostum," dedi. "Buna pek güvenme." Dük daha fazla bir şey söylemeden ayrıldı.

"Yine mi?" dedi Roo. "Neden?"

"Çünkü daha fazla Queg ateş yağı alman gerekiyor."

"Ama Ekselansları," dedi Roo, Krondor Dükü'nün önünde rahatsız bir şekilde otururken. "Lord Vasarius'a bir mesaj gönderebilirim..."

"Hayır, sanırım şahsen gitmen gerekiyor."

Roo'nun gözleri kısıldı. "Bunun ne hakkında olduğunu bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Bilmediğin bir şeyi işkence yaparak ağzından alamazlar, değil mi?"

Roo bu yanıttan hoşlanmamıştı. "Ne zaman yola çıkmamı istiyorsun?"

"Gelecek hafta. Ondan önce yapmam gereken birkaç iş var, sonrasında gidebilirsin. Kısa bir yolculuk olacak, endişelenme."

Roo kalktı. "Öyle diyorsan, öyledir."

"Öyle diyorum. İyi günler."

"İyi günler lordum," dedi Roo ve ses tonu eski ortağıyla bir ziyarete daha katlanmak zorunda kalmaktan hiç de memnun olmadığını gösteriyordu. Bunun Lord Vasarius'un konuksever bir insan olmamasıyla bir ilgisi yoktu, ama adamın konukseverlik anlayışı, kötü yiyecek ve şarap üzerine sonu gelmez hikâyelerle konuğunu sıkmaktan ibaretti. Hele şu kızı! Roo kızın, onu kadınlardan vazgeçirtmeye yeterli olduğunu düşünüyordu. Ardından Sylvia'yı düşününce bu düşüncesini, kadınlardan neredeyse vazgeçirtmeye yeterli olduğu şeklinde düzeltti.

Dük'ün özel odasından ayrılırken, başka bir kapı açıldı ve bir toprak beyi, "Vencar Lordu Ekselansları," dedi.

"İçeri gönder lütfen."

Bir süre sonra odaya, üstü başı hâlâ yol tozuyla kaplı Arutha girdi. "Baba," dedi selam vererek. James oğlunu yanağından öptü. "Halloldu mu?"

Arutha sırıtınca, James oğlunda bir an kendini gördü. "Halloldu."

James yumruğunu sol avucuna geçirdi. "Sonunda! Bir şeyler bizim istediğimiz gibi gidiyor. Nakor buna razı mı?"

"Razı olmaktan da fazla," dedi Arutha. "Deli herif bunu sırf diğer büyücülerin yüzlerindeki ifadeyi görüp zevk almak için yapacaktır, bundan eminim, ama güney tarafımızı korumak zorunda olduğumuzu da biliyor."

James ofisindeki haritaya baktı. "Bu bir sorun." "Bir tane daha var," dedi Arutha.

"Nedir?"

"Jimmy ile Dash'ı şehir dışında istiyorum."

James elini salladı. "Onlara burada ihtiyacım var."

"Ciddiyim baba. Onlarda da senin şu çekilmez 'bana bir şey olmaz' anlayışından var ve eğer bu işi onlara bırakırsan, son ana kadar burada kalır ve şehrin içinde kapana kısılırlar. Böyle olacağını biliyorsun. "

James oğlunun yüzünü inceleyip iç geçirdi. Masasına oturup, "Pekâlâ," dedi. "Kraliçe'nin filosu Karanın Sonu'nda göründüğünde, onları şehirden yollarım. Nereye gitmelerini istiyorsun?" "Anneleri Roldem'deki ailesini ziyarete gidecek." "Uygun," dedi James yavan bir tonla.

"Çok," dedi Arutha. "Bak, senin ve benim bu işten sağ çıkma olasılığımız çok az. Bana yalan söyleyebilirsin, hatta kendine bile, ama anneme yalan söyleyemezsin." James başıyla onayladı.

"Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı ve onu, hayal edebileceğim her şeyi yaşarken gördüm." Kararlı bir şekilde babasının gözlerinin içine bakıp, "Senin ailenin bir üyesi olmak, kişinin karakterini sınamak için bolca fırsat sağlıyor," dedi.

James sırıttı ve bir an için, Arutha'nın çocukken ona Eliuzun Jimmy'nin hikâyelerini anlatan genç babasına benzedi. "Ama asla sıkıcı olmadı, değil mi?"

Arutha kafasını iki yana salladı. "Asla." Ardından babasını inceledi. "Sonuna kadar kalacaksın, değil mi?" James, "Burası benim yuvam," dedi. "Burada doğdum." Eğer bu söylediklerinde herhangi bir pişmanlık vardıysa bile, iyi sakladı.

"Burada ölmeyi mi planlıyorsun?"

James, "Ölmeyi planlamıyorum, ama eğer ölmem gerekseydi, başka yerde olmazdı," dedi. Masaya bir şaplak indirdi. "Bak, planlayamayacağımız pek çok şey vardır ve yarına kadar sağ kalmak da onlardan biri. Hayat bana pek çok kere narin bir hediye

olduğunu gösterdi. Unutma, hiç kimse hayattan canlı çıkamaz." Kalktı. "Gidip dinlen ve benimle akşam yemeğine gel. Annen seni tekrar gördüğüne sevinecektir. Eğer oğullarına haber iletebilirsem, bir aile yemeği yeriz." "Güzel olur," dedi Arutha.

Ayrıldı ve kapı kapandığında, James karşıdaki kapıdan çıktı. Geçerken kafasını eğmek zorunda kaldığı küçük bir kapıya doğru giden bir koridorda ilerledi. Dönerek aşağı giden bir kat merdivenden inip uzun bir koridora daha girdi. Bir kapıya vardı ve açmayı denedi. Kilitliydi. İki kere kapıya vurdu, ardından diğer taraftan tek bir vuruş gelince bir kez daha vurdu. Kapı mandalı bir 'tık' sesi çıkardı ve kapı açıldı.

Kapının arkasında Dash, Jimmy ve işaretsiz üniformalar giyen ve göz yarıkları olan siyah başlıklar takan iki adam vardı. Odanın içinde işkence aletleri vardı ve duvardan boş kelepçeler sarkıyordu. Ağır ahşap bir sandalyeye sıkıca bağlanmış, başı göğsüne düşmüş bir adam vardı. "Herhangi bir şey var mı?" diye sordu James.

"Hayır," dedi Dash.

"İşvereninin yanına dön. Az önce tekrar Queg'e gideceğinizi söyledim. Pek mutlu değil ve sana her ne yapman için para ödüyorsa ofiste olmadığını öğrendiği zaman daha da mutsuz olabilir."

Dash, "Oueg mi?" dedi. "Tekrar mı?"

James başını salladı. "Sonra anlatırım."

Dash kapıya vardığında James, "Ha, bu arada, babanız geldi, bu yüzden bu gece yemeğe bize gelin," dedi.

Dash başını salladı ve kapı kapandı. Büyükbabası Jimmy'ye, "Ayılt şunu," dedi.

Jimmy adamın suratına bir bardak su dökünce adam ayıldı. James adamın saçlarına yapışıp gözlerinin içine baktı. "Efendilerin zihnine bu engelleri koymasaydı senin için daha iyi olurdu. Karım berbat bir

baş ağrısıyla yatıyor ve bu da beni kötü bir ruh haline sokuyor. O yüzden bunu eski moda yöntemlerle halledeceğiz."

İki işkenceciye başıyla işaret verdi. Adamlar işlerini biliyordu ve iş aletlerini hızlı ve etkili bir biçimde uygulamaya soktular. Önceki gün yakalanan Zümrüt Kraliçe'nin casusu bağırmaya başladı.

Vasarius Özgür Şehirler'den bir ticari birlikle yaptığı bir anlaşmanın son derece sıkıcı hikâyesini anlatırken, Roo uyanık kalmaya çalışıyordu. Roo'nun ilgisini çeken şey hikâye değildi. İş meseleleriyle ilgili tanıdığı herkesten daha meraklıydı ve ticaretin ayrıntılarını dinlemek ender bulunan bir şeydi, ama Vasarius hikâyeyi, kişilik, renk ya da espri gibi şeylerden mahrum bırakarak en dolambaçlı ve en can sıkıcı şekilde anlatmayı başarıyordu. Roo'nun ilgisini çeken şey, adamın hikâye anlatmadaki beceriksizliğiydi. Bu noktada Roo'nun vekillerin kim olduğuna, bu anlaşmada neden ağa düştüklerine ya da işlemin ne hakkında olduğuna, ya da bu hikâyenin neden komik olması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu, ama birazcık ısrar edici olursa, Vasarius'un hikâyeyi, bitirmeden önce daha anlamsız ve daldan dala atlar hale getirebileceğinden emindi.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Roo, Vasarius'un, dünya üstünde sadece Vasarius'un bir şekilde konuyla ilgili gördüğü bir konu üstünde başka bir parantez içi açıklamaya girişmesine sebep olarak. Roo bakışlarını, Jimmy ile bir çeşit sessiz iletişime geçmiş gibi görünen Livia'nın üstünde dolaştırdı. Emin değildi, ama kız bir şekilde Roo'nun özel sekreterine küsmüş gibi görünüyordu ve Roo son ziyarette aralarında neler geçtiğini merak etti. Jimmy'nin anlattığına göre, tamamen bir beyefendi gibi davranmış, hatta cinsel bir karşılaşmaya yol açabilecek imaları görmezden geldiği bir noktaya bile gelmişti.

Aniden Vasarius'un sessizleştiğini fark eden Roo, "Vay vay, ne kadar etkileyici," dedi saniye sektirmeden.

"Çok," dedi Quegli soylu. "Lord Venchenzo'yu kazıkladıktan sonra gidip övünemezsin." Konu tekrar açılırsa, en azından anlatılan

hikâyenin ne hakkında olduğuna dair bir fikri olması için, Roo etrafta dikkatli bir şekilde Lord Venchenzo'nun kim olabileceğini sormayı düşündü. Yemek sonunda sona erdi ve Vasarius Jimmy'yi kızıyla birlikte gönderdi ve Roo'ya daha iyi bir konyak ikram etti. "Bu bana gönderme kibarlığını gösterdiğin konyaklardan bir tanesi," dedi Quegli soylu.

Roo, buraya bir kez daha gönderilmesi olasılığına karşı biraz daha iyi bir konyak göndermesi gerektiğini düşündü. Konyaklarını yudumladıktan sonra Vasarius, "Ziyaretinin asıl sebebi nedir?" diye sordu.

Roo, "Biraz daha yağa ihtiyacım var," dedi.

"Bana bir sipariş mektubu gönderebilirdin Rupert. Şahsen buraya gelmene gerek yoktu." Roo kadehine baktı. Sanki kelimelerini tartıyormuş gibi duraksadı; aslında biraz sonra söyleyeceklerini kusursuz bir şekilde ezberleyene kadar James ona acımasızca prova yaptırmıştı: "Aslında, bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Nedir?"

"İmparatorluğunuzun ajanları, ya da en azından belirli çeşit bilgileri size ileten 'arkadaşları' olduğundan eminim." "Aksini iddia edersem seni aşağılamış olurum. Midkemia'daki hiçbir ulus böyle kaynaklardan yoksun değildir."

"O zaman Krallık'taki askeri gücün arttırılma sebebini merak ediyor olabilirsiniz."

"Çok büyük askeri projelere başlandığı dikkatimizden kaçmamıştı."

Roo iç geçirdi. "Aslında Kesh'teki Krallık ajanlarından gelen, İmparator'un Düşler Vadisi'ni tekrar ele geçirmeyi düşündüğüne dair raporlar var."

Vasarius omuzlarını silkti. "Eee, yeni bir şey var mı? Krallık ve Kesh Vadi üzerine, iki kız kardeşin gözde bir gece elbisesi üzerine ettiği

gibi kavga ediyor."

"Bu sefer biraz daha fazlası var. Kesh, Krondor ile Karanın Sonu arasındaki bütün yolları kesmek için Krondor'a doğru tam bir saldırıya geçecek gibi görünüyor."

Vasarius, "Eğer bu doğruysa, bu Karanın Sonu'nu tek başına bırakır," dedi.

"Shamata ve Landreth bağlantısının kesilmesinden ve İmparator'a Yıldızlimanı'nın kontrolünü vermesinden bahsetmeye gerek bile yok."

"Ah," dedi Vasarius. "Büyücüler."

Roo başıyla onayladı. "Krallık onları bilinmeyen bir etken olarak düşünüyor."

"Öyle de düşünmelisiniz," dedi Vasarius. "Bizim de büyücülerimiz var, ama hepsi de İmparatorluk huzurunda hizmet etmeye gönüllü." Roo içinden, "yoksa hepsi ölmüş olurdu," diye ekledi.

Vasarius devam etti. "Kontrol altında olmayan bu kadar çok büyücü başa bela olabilir." "Eh, ne olursa olsun, sonuç olarak Krondor'a çok miktarda adam ve malzeme yerleştireceğiz. Uzak Sahil'den olduğu gibi, Ylith'ten ve Yabon'un diğer kısımlarından da birlikleri gemiyle nakil edeceğiz."

"Bunun benimle ne ilgisi olduğuna dair bana hâlâ bir ipucu vermedin."

"Ona geliyorum." Roo heyecanlı bir biçimde boğazını temizledi. "Çok önemli nakliyeleri korumamız gerekiyor ve bunlar, Yüce Kesh İmparatorluğu'nun bu tür bir kargonun Queg kadırgalarıyla korunuyor olduğunu beklemesi uzak bir olasılık olduğu için, Queg gemileriyle korunması bizim yararımıza olur." "Ah," dedi Vasarius ve sessizleşti.

"Banapis'ten sonraki üçüncü hafta Carse'da ağır silahlı bir düzine savaş kadırgasına ihtiyacım var."

"Bir düzine mi! "Vasarius'un gözleri büyüdü. "Ne taşıyacaksınız?"

"Silah ve diğer malzemeleri."

Roo adamın gözlerinin aç gözlülükten açıldığını görebiliyordu. Roo, Vasarius'un bunun, Gri Kuleler'de cüceler tarafından çıkarılan ve Krallık mallarıyla değiş-tokuş edilip askerlere ödeme yapmak için Krondor'a götürülen devasa bir altın nakliyesi olduğunu tahmin ettiğini biliyordu. Ki bu da, Dük James'in onun tam olarak düşünmesini istediği şeydi. Roo Vasarius'un, on iki savaş kadırgasının bir silah nakliyesinin güvenliğini sağlamak için çok fazla olduğunu tahmin ettiğini biliyordu.

Vasarius, "Bu da buradan, Yaz Ortası Festivali'nden üç hafta önce yola çıkmaları gerektiği anlamına geliyor," dedi. Hesap yaptı. "Bu da onları Yaz Ortası gününde Karanlık Boğazı'na sokar. Bu da Krondor'da altına, Yaz Ortası'ndan iki ay sonra ihtiyacınız olduğu anlamına geliyor." "Aşağı yukarı," dedi Roo, altına yapılan göndermeyi duymazdan gelmiş gibi davranarak. "Bir düzine İmparatorluk Kadırgası pahalıya patlar." "Ne kadar pahalıya?" diye sordu Roo.

Vasarius ona bir rakam söyleyince Roo sanki fiyatı aşağı çekmeye çalışıyormuş gibi gözükmeye çalışarak yarım ağızla pazarlık yaptı. Roo altının Queg'e asla ödenmeyeceğini biliyordu, çünkü Vasarius nakliyeyi çalmaya niyetliydi, ama aslında ortada altın falan yoktu. O zamana kadar ortaya altı yüz düşman gemisi çıkacaktı ama. Roo Vasarius'un on iki tane savaş kadırgası göndermeyeceğini de biliyordu; kontrolü altındaki bütün gemileri gönderecekti ki, bu da, eğer onları Queg'e zamanında çağırmayı başarabilirse iki düzine ya da daha fazlası demekti. Gece yarılarına kadar konuştular ve Roo konyağın daha iyi olmasını diledi. Dalgın dalgın, Jimmy'nin Livia ile neler yaptığını düşündü.

Jimmy dudağındaki kanı yalayıp, "Ne?" dedi.

Livia onu tekrar tokatladıktan sonra sert bir şekilde boynundan ısırırken, "Ah, siz barbarların uygar bir dil konuşmasını isterdim!" dedi.

Kız, harmanisi beline çekilmiş bir şekilde bacaklarını ayırmış Jimmy'nin üstünde oturuyordu. Jimmy uyuşturucu katılmış şarapla sarhoş olmuştu ve aklını başında tutmaya çalışıyordu, ama uyuşturucu, alkol ve onunla sevişmeye çalışan genç, sağlıklı ve yarı çıplak bir kadının birleşimi odaklanmasını güçleştiriyordu. Tek yapabildiği kızın konuştuğu dili anlamıyormuş gibi davranmaktı.

Bir noktada Jimmy, Livia'nın, son ziyaretlerinde onunla sevişmeye çalışmadığı için kızın kızgın olduğu izlenimine kapılmıştı. Onu reddetmesinin kaçırılan bir fırsattan daha fazlası olduğuna emindi, ama bu Quegli hanımın ne kadar değişken mizaçlı biri olduğuna bakılırsa, Jimmy bundan o kadar da emin olamıyordu. Şu an ona farklı bir şey, birçok tokattan, bir miktar ısırıktan ve Livia ile beraber olduktan sonra asla başka bir kadınla yatamayacağına dair pek çok söz içeren başka bir noktayı kanıtlamaya çalışıyor olduğu belliydi. Yarı bilinçsiz bir durumda olan Jimmy, sonuncusunun doğru olmadığını umuyordu. Gerçi kızın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplamasının, zamanı geldiğinde onu bu söylemi sınama ilgisinden alıkoyacak yeterli kalıcı hasara yol açabileceğini düşündürüyordu.

"Yeter!" deyip doğrulmaya çalıştı, ama bu suratına başka bir tokat yemesine sebep oldu. Gözleri yaşarırken, Livia Jimmy'nin elbiselerini yırtmaya başladı.

Sevişmenin bir yerlerinde sırtında ve kıçında ciddi çizikler açıldığını hatırlıyordu ve bir noktada da birisi -bir hizmetkâr olduğunu tahmin ediyordu- üzerlerine, buz gibi suyu takiben bir kova kaynar su dökülmüştü. Ardından Livia bir tüy ve Bektaşi üzümünden yapılmış bir jöleyle ilginç şeyler yapmıştı.

Sonunda, birbirlerinin kollarında bitkin bir şekilde yatarlarken, kız, hiç onun gibi birisine sahip olmadığıyla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. Jimmy kendini asla kadın budalası olarak düşünmemişti, çünkü her

ne kadar kadınları ve arkadaşlıklarını seviyor olsa da, ona kadınlar hakkında pek az adamın hayal edebileceği şeyler öğreten zihinleri okuyan bir büyükanneye sahipti. Yıllardır ne zaman şehvetli bir niyetle çekici bir kıza baksa, büyükannesi kadınlar üzerindeki davranışı hakkında öğüt vermek için onu bir kenara çekmişti. Biraz zaman almıştı, ama sonunda kadınlara, onlarla yattığı zamanlar dışında tıpkı erkekler gibi, arkadaşlar ve düşmanlar gözüyle bakmaya başlamıştı.

Bu kadın, deneyimlerinin dışında bir şeydi, ama buna rağmen bu deneyimi bir daha yaşamayı pek hoş karşılayacağından emin değildi. Uyuşturucu verilebileceğini bilen Jimmy, ona büyükannesi tarafından öğretilen bazı zihin teknikleri üzerinde alıştırma yapmış ve kız onu sorgulamaya başladığında, yalan söylemeye başlamıştı.

Jimmy, kızı ve babası öğrendiklerini birbirlerine anlattığı zaman, büyükbabasının yaptığı planın işlemeye başlayacağından emindi. Her tarafı ağrıdığı için gülmemeye çalıştı. Kendini uykuya bırakırken, Dash'ın ne yapmakta olduğunu düşündü.

"Ah, sen kesinlikle yalancı bir pislik torbası ve tekmelenmesi gereken bir Krallık köpeğisin." Denizci bir meydan okumayla Dash'a baktı.

Dash, sarhoş olduğundan çok daha fazla sallanarak etkileyici bir biçimde ayağa kalktı. İçtiğinden daha fazla içmiş gibi gösterme sanatında yıllar önce ustalaşmıştı ve herhangi bir aktör gibi kendini sarhoşmuş gibi gösterebilirdi. İşin aslı parmağınıza bir parça biber ya da bira sürmek ve gözlerinizi ovup kızarmalarını sağlamaktı. Bu numarayı ona büyükbabası öğretmişti. "Hiç kimse bana yalancı diyemez!" Öfkeyle Quegli denizciye baktı. "Sana gördüğümü söylüyorum! Kendi gözlerimle!" Sesini alçalttı. "Ve sana nerede ve ne zaman olduğunu da söyleyebilirim." "Neyin nerede ve ne zaman olduğunu?" diye sordu başka bir kart oyuncusu.

Dash Queg'e yaptıkları son yolculukta ziyaret ettiği meyhaneye oturmuştu -bir gecelik izni olan bir Krallık denizcisi olarak tanındığı bir yerdi burası- ve arkadaşça bir Pashawa oyununa girmişti. Biraz

kazanıp, biraz kaybettikten sonra, sadece insanların ilgisini üzerinde tutmaya yetecek kadar kazanmaya başlamıştı.

Sonunda iki tane yerel kart hilebazı kendini göstermiş ve oyuna katılmak istemişlerdi. Beklediği gibi Dash'a, oyun algısı körleşir umuduyla içki üstüne içki ısmarlanmıştı.

Tekliflerini kabul etmiş ve onları etrafta tutmaya yetecek kadar para kaybetmiş, ardından ilgilerini korumaya yetecek kadar da kazanmıştı. Oynarken, bir yandan da konuşuyordu. "Size söylediğim gibi: babam Prens Nicholas ve Amos Trask ile yelken açmış! Sonsuz Deniz'in ötesindeki topraklara ilk ulaşan oymuş."

"Öyle bir yer yok," diye alay etti Quegli bir denizci.

"Nereden biliyorsun?" diye çıkıştı Dash. "Hepiniz bir avuç kıyı eşkıyalarısınız. Bu koca ulusta bir tane bile açık deniz denizcisi yok."

Bu, meyhanedeki herkesin bütün ilgisini ona yöneltmesine yol açtı. Birkaçı kendi ülkelerinde onlara hakaret ettiği için onu terbiye etmeye hazırdı. "Doğru söylüyorum!" dedi Dash. "Krondor Prensi oradaki yerlilerle ticaret yapmak için neredeyse yirmi yıldır o kıtaya gidiyor! Güneşe tapan basit insanlar ve çocukları bile altın takılar takıp altından yapılmış oyuncaklarla oynuyor. Prens cam boncuklar karşılığında onlara altın çıkarttırıyor. Altını gördüm. Kendi gözlerimle! Dünyadaki en büyük kargoydu. Bu odayı doldurmaya yetecek kadar altın vardı. Hatta fazlası! İki adam boyundaydı. Ve bu meyhanenin iki katı büyüklüğünde bir odayı dolduracak genişlikteydi." "Bu dünyada o kadar çok altın yok," dedi adının Gracus olduğunu söyleyen adam. Deneyimli bir kumarbazdı ve Dash üçkâğıtçı, hırsız ve potansiyel katil olduğundan şüpheleniyordu. Ama Dash'ın amacına hizmet edecek temel insan özelliğine sahipti: köküne kadar açgözlüydü. "Bakın, size şu kadarını söylüyorum: Bay Avery'nin gemisi buradan ayrılıp Krondor'a vardığında, filodaki bütün gemilerle Karanlık Boğazı'nı geçeceğiz. Neden?" Birkaç tanesi nedenini sorarken, bir mırıltı yükseldi.

"Çünkü biz burada oturmuş çene çalarken, dünya tarihindeki en büyük hazine filosu, o taraftan Banapis'te Boğaz'ı geçmeye geliyor."
"Yaz Ortası Günü'nde mi?" dedi Gracus.

"Bir düşünsene!" dedi Dash. "Kadırgalarınız nerede olacak? Durbin'deki bütün Kesh korsanları nerede olacak?"

Denizcilerden biri, "Doğru söylüyor Gracus," dedi. "Mürettebat kutlamalara katılabilsin diye bütün gemiler limanda olacak. Kadırga köleleri bile o gün şarap içecek."

"Durbin'dekiler de öyle,", dedi bir diğeri. "Yaz Ortası Günü'nde o limana yelken açmıştım ve ayık bir denizci bulmak mümkün değildi."

Gracus, "Öyle olabilir, ama yine de inanması zor," dedi.

Dash sanki izlenmediğini görmeye çalışıyormuş gibi odaya göz gezdirdi, ama odadaki herkesin gözü sizin üzerinizdeyken istifinizi bozmamak zordu. Elini gömleğinin içine sokup küçük bir kese çıkardı. Keseyi açıp içindekileri masaya boşalttı.

Bir tıngırtıyla, ufak bir düdük ve küçük bir topaç düştü ve Gracus düdüğü aldı. "Altın," diye fısıldadı.

"Bu düdüğü bir bakır sikke karşılığında küçük bir çocuktan aldım," dedi Dash. "Çocuk da bu alışverişten memnun kaldı, her yerde altın olmasına rağmen, daha önce hiç bakır görmemişti." Topaç ve düdük, Krallık altınlarından, eritilip tekrar şekillendirilerek yapılmıştı ve kuyumcu Dük'ün, bunların kaba bir tarzda yapılmasını istediğini kafasına sokamadığı için, James eşyaları iki kere geri göndermişti. Dash düdüğü Gracus'un elinden aldı. "O çocuk bir bakır sikke karşılığında bana bütün yolculuğa değecek altını verdi.

"Bazı adamların, bir beyefendiye yakışır bir çiftlik hayatına emekli olmalarına yetecek kadar altınla döndüklerini gördüm." Odadakilere göz gezdirdi. "Eğer içinizden herhangi biri Krondor'da Dawson'ın işlettiği Çapa ve Yunus'a uğramış olsaydı, o hanı açabilmek için

kıyafetlerini yerlilerle takas ettiğini bilirdi. Üç ay boyunca değiştirecek kıyafeti olmadığı için kokarca gibi kokarak geri gelmişti, ama zengin olarak dönmüştü."

Dash onları avucuna aldığını görebiliyor ve bu adamların bazılarının akıllarındaki şüphenin, diğerlerindeki inanma arzusunun altında kalacağını biliyordu. Banapis geldiğinde, yelken açabilecek her Quegli korsan denizci, Karanlık Boğazı'nda bekliyor olacaktı.

Oyuncakları kaldıran Dash, fiziksel kanıtlarla hikâye daha inandırıcı olacağı için bu oyuncakları potu kazanana vermenin daha iyi olacağına karar verdi. Ayrıca, diye düşündü, saf bir açgözlülükle dolu odaya göz gezdirerek, eğer beş parasız kalırsa, gemisine canlı dönme şansı artardı.

Pug, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Macros ve Miranda başlarını sallayıp el ele tutuştu.

Nakor Sho Pi'ye veda edip Macros ve Pug'ın elini tuttu. Pug ve Miranda ellerini birleştirince daire tamamlanmış oldu.

Pug büyüsünü okudu ve aniden, dağların yukarılarında bir yerlerdeki bir avluda duruyorlardı.

Şaşkın bir keşiş taşıdığı bir kova suyu düşürdü ve ağzı açık ve gözleri büyümüş bir şekilde durdu. Pug keşişe bakıp, "Başrahip'i görmemiz gerekiyor," dedi.

Keşiş konuşamadı, yalnızca başını sallayıp koşarak uzaklaştı. Birkaç tane keşiş gelenlere bakmak için kafalarını pencerelerden çıkarırken beklediler.

Macros, "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi.

"Büyücüler ve rahipler arasındaki işbirliği nadirdir, ama geçmişte olmuştu," dedi Pug. Sarth'ta, Krondor'un kuzeyindeki dağlarda bulunan Ishap Manastırı'nın avlusunda duruyorlardı. Pug, tanıştığında basit bir rahip olan şu andaki Başrahip'in arkadaşı olması sebebiyle burayı ara sıra ziyaret ediyordu.

Bir süre sonra Pug'ın boylarında kır saçlı ve yetmişlerinin sonlarında gibi gözüken bir adam, seri adımlarla onlara doğru geliyordu. Yanında, bir savaş çekici ve bir kalkan taşıyan daha genç bir rahip vardı. Adam Pug'ı tanıyacak yakınlığa eriştiği zaman, Pug adamı selamladı.

"Merhaba Dominic. Çok uzun zaman oldu."

Sarth Başrahip'i başını salladı. "Neredeyse otuz yıl galiba." Pug'ın yanındakilere göz atarak, "Bunun sıradan bir ziyaret olmadığını tahmin ediyorum," dedi. Yanındaki rahibe döndü. "Silahını kaldır Michael Birader. Tehlike yok."

Savaşçı rahip uzaklaşınca, Dominic, "Gerçekten gururumu incittin Pug," dedi. "Sanki yerlerinde değillermiş gibi koruyucu büyülerin içinden geçtin."

Pug gülümsedi. "Yoktular. Ona dağlardaki kütüphanelerin altına da korumalar koymasını söyle. Oradan geldik."

Dominic gülümsedi. "Söylerim. Yiyecek bir şeyler yemek ve neler olup bittiğini anlatmak için bana katılır mısınız?"

Macros, "Bilgine ihtiyacımız var Başrahip," dedi. "Ama burada güvenli bir şekilde konuşamayız."

Başrahip, "Ve siz de?" dedi.

Pug, "Dominic, bu Kara Macros," dedi.

Dominic bu ad karşısında etkilendiyse bile, belli etmedi. "Ününüz sizden önce geliyor."

"Ben Nakor, bu da Miranda."

Dominic ikisine de başıyla selam verdi. "Bu manastır belki de Midkemia'daki en güvenli yerdir; tabii kütüphanenin altına o korumaları yerleştirirsek," dedi hafifçe gülümseyerek.

Pug, "Konuşmamız gereken şey yüzünden, Midkemia'da güvenli bir yer yok," dedi. "Amacın, yıllar önce olduğu gibi beni başka bir dünyaya mı götürmek?"

"Kesinlikle," dedi Pug. "Yalnız bu kez işkence görmeyeceksin."

"Yüreğime su serptin." Pug'ı inceledi. "Hiç değişmemişsin, ama ben değiştim. Ben yaşlı bir adamım ve bu yaşta bu dünyadan ayrılmak için inandırıcı bir sebebe ihtiyacım var."

Pug ne söyleyeceğini düşündü. "En değerli sırrınız hakkında konuşmamız gerek."

Dominic'in gözleri anında kısıldı. "Eğer ağzımdan laf almaya çalışıyorsan, işe yaramayacak, o yüzden bana ne bildiğini söylesen iyi olur."

Macros, "Yedi Uçlu Yıldız ve içindeki Haç ile ilgili gerçeği biliyoruz," dedi. "Beş yıldızın da, altıncısı gibi ölü olduğunu biliyoruz." Sesini alçaltarak, "Yedincisiyse ölü değil," dedi. Dominic bir an durduktan sonra yakınlardaki bir keşişe döndü. "Bu insanlarla gidiyorum. Gregory Birader'e benim yokluğumda sorumluluğun onda olduğunu söyle. Çalışma odamdaki mühürlü sandığı, Rillanon tapınağımızdaki Yüce Peder'e göndermesini de söyle." Keşiş başını eğerek selam verip Başrahip'in isteklerini yerine getirmek için aceleyle uzaklaştı. "Gidelim," dedi Dominic ve bir daire oluşturdular.

Pug, "Macros, gücüm var, ama bilgim yok," dedi.

Macros, "Bende ikisi de var," dedi. "Beni takip edin."

Aniden yok oldular ve çevrelerinde, hissetmekten ya da görmekten çok, bir boşluk sezdiler. Pug'a, Miranda'nın düşünceleri geldi. "Dünyalar Koridoru'na ilk girdiğimde Boldar Blood'a boşluğa girersen ne olur diye sormuştum."

Pug'ın düşünceleri hiçbir özelliği olmayan grilikten geldi. "Burası gerçeklikler arasındaki boşluk.

Burada hiçbir şey var olmaz."

"Bir şey var," diye geldi Macros'un düşünceleri. "Evrende içinde hiçbir şeyin olmadığı hiçbir yer yoktur. İçinden geçenlere görünmeyebilir, ama boşlukta yaşayan yaratıklar da vardır."

"Büyüleyici," diye geldi Nakor'un düşünceleri. Düşüncesinde hafif bir heyecan belirtisi vardı.

Aniden hava, sıcaklık ve yerçekimi olan bir kabarcığın içinde, kapkara yıldızlı bir geceye çıktılar. Altlarında, boşluğun içinde süzülen, Pug'ın bir daha ziyaret edeceğini asla düşünmediği bir yer vardı. "Ebedi Şehir," dedi.

"Ne garip bir güzellik," dedi Nakor. Pug Isalani'ye göz attı ve gözlerinin hayretle açılmış olduğunu gördü. "Öyle," dedi Pug.

Şehir, göze takılmaya çalışan, ama bir şekilde gözden kaçan çarpık simetrisiyle altlarında uzanıyordu. Kendi ağırlıklarını taşıyamayacak kadar ince görünen kuleler ve minareler, Şehir'in kendine has gökyüzüne doğru yükseliyordu. Krondor'un en yüksek çatısından kilometrelerce yüksek olan kemerler, yabancı dizayndaki binaların arasındaki engin mesafeyi kat ediyordu. Aşağı doğru hızlandılar, ama yine de gözleriyle gördüklerinden başka bir hareket duygusu hissetmediler. "Burayı kim yapmış?" diye sordu Miranda.

"Hiç kimse," dedi Macros. "En azından, bu gerçeklikteki hiç kimse."

"Ne demek istiyorsun baba?"

Macros omuzlarını silkti. "Evrenimiz yaratıldığında bu yer buradaydı. Pug, Tomas ve ben bizim gerçekliğimiz olarak bildiğimiz şeyin doğuşuna tanıklık ettik. Bu yer zaten buradaydı." "Daha eski bir gerçekliğe ait bir yapı olabilir mi?" dedi Nakor.

"Olabilir," dedi Macros. "Ya da, sadece olması gerektiği için olan bir şeydir." Dominic, "Neden bu garip ve anlaşılmaz yer Pug?" diye sordu.

Pug, "Çünkü özgürce konuşabileceğimiz ve dünyamıza bütün bu düşmanları ve yıkımı salanların arkasındaki araca av olmayabileceğimiz tek yer burası olabilir," dedi.

Hipnoz edici desenlerde renk değiştiren şehir büyüklüğündeki kiremitlerin olduğu, Krondor'dan kat kat büyük, muazzam bir meydana ilerlediler. Yaklaştıkça, devasa meydandan çıkan caddelerde desenin tekrarlandığını gördüler.

Miranda, "Burası bir şehir," dedi. "Evlere benzeyen binaları var ama yine de yaşamdan yoksun." "Böyle bir kanıya varma kızım." Macros ileriyi gösterdi. "Şu çeşme dekoratif bir tasarım ya da asla iletişim kuramayacağımız, kavrayışımıza çok yabancı bir yaşam formu olabilir." "Ya şehrin kendisi bir yaşam formuysa?" dedi Nakor. "Mümkün."

Dominic, "Tanrılar neden böyle bir yer yaratsın ki?" dedi.

"Bu hangi tanrılardan bahsettiğimize göre değişir," dedi Macros.

Küre, boşluktan bir körfezin karşısında, hepsi de güzelce bakılmış ağaçlar ve bitkiler çevrili yemyeşil bir çimenliğin ortasına yerleşti. Ardından küre yok oldu.

"Burası belki de gerçekliğin en uzak köşesi," dedi Macros. "Bahçe."

Pug, "Artık konuşabiliriz, ama daha önce yapmam gereken bir şey var," dedi.

"Ne?" diye sordu Miranda.

Ama Pug çoktan gözlerini kapamıştı ve bir büyü mırıldanıyordu. Hepsi de Pug'ın etrafında toplanan garip bir enerji hissetti, ardından his yok oldu ve Pug gözlerini açtı.

Miranda'nın gözleri kısıldı. "Bu güçlü bir engel büyüsü. Gerçekliğin bu uzak köşesinde duyulmaktan neden korunmamız gerekiyor?"

"Her şey açıklığa kavuşacak," diye yanıtladı Pug. Başrahip'e baktı. "Zamanı geldi," dedi Pug Dominic'e.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu Sarth Başrahip'i.

"Gerçeği," dedi Pug. "Ishap öldü."

Dominic başıyla onayladı. "Kaos Savaşları zamanından beri."

Miranda, "Ishap, Her Şeyin Üstünde Olan mı?" dedi. "Bütün Tanrıların En Büyüğü öldü mü?" Pug, "Anlatacağım," dedi. "Yaklaşık kırk yıl önce, bilinmeyen bir kaynaktan gelen bir aracı, Ishaplıların bir eşyasını, Tanrıların Gözyaşı olarak bilinen büyülü bir mücevheri yok etmeye çalıştı."

Dominic başıyla onayladı. "Bu herkesçe bilinen bir şey değildir. Yalnızca Prens Arutha, güvendiği birkaç danışmanı ve Pug, onun çalındığını biliyor.

"Bu girişimin önemini anlamanız için, Tanrıların doğası ve Midkemia yaşamı üzerindeki rollerine dair bir şeyi bilmeniz gerekiyor."

Macros, "Dominic," dedi. "Miranda ve Nakor'a anlat.

Dominic yakındaki bir banka göz atıp, "Sakıncası yoksa oturacağım," dedi.

Hep birlikte banka gittiler. Nakor ve Miranda yaşlı Başrahip'in ayaklarının dibine oturdu, Pug ve Macros da ayakta kaldı. Dominic,

"Kaos Savaşları zamanında, Midkemia'da yeni bir düzen ortaya çıktı," dedi. "Kaos Savaşları'ndan önce, yaratılışın ilkel bir gücü ve yıkımın ilkel bir gücü iş başındaydı; bu güçler Valheruların taptığı Başlangıcın İki Kör Tanrısı Rathar ve Mythar, Düzen ve Kaos idi.

"Ama göklerdeki istilaları yüzünden, Valherular istemeyerek değişimin etkenleri oldu. Doğdukları diyarla bağlantılı olan diyarlara gitmeleri, zaman akışında dalgalar yarattı ve evrenin düzeninin değişmesine sebep oldular.

"Evrenler kendilerini öncekinden daha açık bir biçimde tanımlayarak daha iyi bir biçimde yeniden düzenlenmeyi istediği için çıkan Kaos Savaşları, kozmik ölçekte bir ayaklanmadır ve bunun sonucu olarak da ortaya tanrılar çıkmıştır."

Dominic tek tek yüzlerine baktı. "Kozmostaki her dünya, evrenler yığınındaki her gezegen ve yıldız ortak bir özelliği, çeşitli seviyelerde var olan sonsuz enerjileri paylaşır. Bu dünyaların pek çoğu, bu enerjilere bilinçlilik olarak şekil verirken, diğerleri büyü dediğimiz şekli verir. Bu gezegenlerin bazıları yaşam doluyken, bazılarında da bizim düşündüğümüz gibi yaşam yoktur.

Sonuçta, her dünya kendi seviyesini buldu."

Nakor donup kalmış gibi görünüyordu. "Ama hepsi birbirleriyle bağlantılı, değil mi?" "Sonuçta öyle ve bu bakımdan meselenin özü burada yatıyor.

"Tanrılar ortaya çıktıklarında, kendilerini sadece tahmin edebileceğimiz yönlerde şekillendirdi; ama zaman ilerledikçe doğalarını açıkça gösteren özellikler aldılar. Eğer enerjiye ya da akıla organik denilebilirse, bizim düşündüğümüz şekliyle bilinçleri olmaksızın çoğu bakımdan organik şeylerdi."

Macros başıyla onayladı. "Bunu biliyorum."

Dominic devam etti. "Midkemia'nın düzene sokulmasında sorumluluğu olan yedi varlık vardı. Kendilerini ne olarak düşündükleri bizim kavrama becerilerimizi aşıyor olmasına karşın, onlara insanlık tarafından adlar verildi. Bunlar Eylemlerin Yaratıcısı Abrem-Sev; İçten Yaratıcı Ev-Dem; Dileklerin Örücüsü Graff; ve Çekimser Helbinor idiler.

"Bunlar," dedi Dominic, "Küçük Tanrılar ayaklandığında ve Valherular Midkemia göğünde son kez uçtuğunda Kaos Savaşları'ndan sağ çıkan, kalan dört Büyük Tanrıdır."

"Kaos Savaşları'na yol açan şey neydi?" diye sordu Nakor. "Küçük Tanrılar neden Büyük Tanrılara karşı ayaklandı?"

"Kimse bilmiyor," dedi Dominic. "Valherular pek çok evrende öfke saçtığı için diğer dünyalardan Midkemia'ya kaçan insanlık, bu dünyada yeniydi." "Deli Tanrı," dedi Macros.

Nakor, "O kim?" diye sordu.

"Bahsedilmeyen," dedi Pug. "Ve burada olma sebebimiz."

Miranda, "Yedi varlık vardı demiştin, ama sadece dördünü saydın," dedi.

Dominic başıyla onayladı. "Başlangıçta yediydiler. Yapıcılar dediğimiz bu dördününden başka üç tane daha vardı. İyilik Tanrıçası Özgeci Arch-Indar, Dünyamızdaki tüm yaratıcı ve pozitif dürtüyü oluşturan tanrıydı. Bahsedilmeyen'i Midkemia'dan sürmek için kendini feda ettiğine inanıyoruz." Miranda, "Öyleyse Ishap kim?" diye sordu.

"O bütün Büyük Tanrıların en güçlüsüydü," dedi Dominic. "O Dengeleyici idi, Kalıp idi, son görevi diğer tanrıları yerlerinde tutmaktı."

"Yedinci tanrı kim," diye sordu Miranda, "şu Bahsedilmeyen?" Pug, "Nalar," dedi.

Bir an süren bir sessizlikten sonra Pug, "Rahatladım," dedi.

"Neden?" diye sordu Miranda.

Dominic, "Nalar, adını söylemek bile kuklası olma tehlikesi içerdiği için isimsizdir," dedi. "Biz Ishap'ı hayata döndürmeye çalışırken, bir çeşit denge sağlamak için, diğer dört Büyük Tanrı tarafından sürüldü."

Miranda, "Yani her gün, Bütün Tanrıların En Büyüğü'nü yaşama döndürmek için mi dua ediyorsunuz?" dedi. "Evet."

Miranda, "Bunu yapmak için ne kadar beklemeniz gerektiğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Yüzyıllar," dedi Macros. "Hatta binyıllar. Evrenin yaşı göz önüne alınınca, hayatlarımız saniyelerden başka bir şey değil.

Dominic, "Öyle," dedi. "Ishap'a tapan bizler bu yüzden kendi kendimizi Bilgi'nin koruyucuları ilan ettik. Bilgi Tanrısı Wodar-Hos-pur da Kaos Savaşları'nda öldü ve bilgi bizim evrenin düzenini olması gerektiği şekline çevirme girişimimizde çok işe yarar." Miranda, "Bu inanılmaz," dedi.

Pug, "Biliyorum," dedi. "Bunun anlamı, yaşadıklarımın -Gedik Savaşları, Büyük İsyan, Pantathialıların sonu gelmez saldırıları, görünüşe göre özgürlüklerini kazanmak için kapana kısılmış Valherular tarafından planlanan her şey- hepsi basit bir hileden ibaret." "Nalar'ın yaptığı mı?" diye sordu Miranda.

"Dünyamızın yok olmasının ona ne yararı var?" diye sordu Nakor.

Dominic, "Tanrıların doğasını anlamıyorsunuz," dedi. "Hiçbir insan anlamıyor. İnsanların 'kötücül' dediği şeyi yapmak onun doğası. Arch-Indar nasıl yaratılışın bir aracıysa, o da yıkımın bir aracı. Yok etmek, yıkmak ve bütün yaşamı basit bir forma sokmak, kadim Kaos Tanrısı Mythar'ın olduğu gibi, onun da doğasının bir parçası. Ama

dahası var, çünkü Mythar akılsızdı, ama Nalar'ın bir aklı, bir bilinci var. Daha önemlisi, ne yaptığının farkında.

"Diğer Denetleyici Tanrılar yaşıyorken, her şey denge içindeydi. Ve onun yok etme ve kötücüllük yapma eğilimi, kendi amacının farkında olan bir akıl ve diğer dördünün, Yapıcılar'ın desteğiyle Ishap ve Arch-Indar'ın güçleri tarafından kontrol altında tutuluyordu.

"Ama Kaos Savaşları sırasında, Nalar delirdi." Pug, "Kaos Savaşları'na verilen bir başka ad da, Deli Tanrı'nın Öfke Çağı'dır," dedi.

"Ya da belki," dedi Nakor, "Kaos Savaşları'nın sebebi onun deliliğidir."

"Asla öğrenemeyeceğiz," dedi Dominic. Yüzlerden oluşan daireye göz gezdirerek, "Bunun gibi çok güçlü bir grubun bile, konuştuğumuz şeyin gücüyle karşılaştırılmaya çalışılması son derece saçmadır," dedi. "Onların yıldızlarının yanında biz birer mumuz," dedi Macros.

"Ama çok uzun süreler var olan bir tanrı için yaşamsız bir dünya sorun değildir," dedi Dominic. "Hayat ısrarcıdır veya ölü toprakta ve suda kendiliğinden ortaya çıkarak, ya da diğer dünyalardan gelerek eninde sonunda Midkemia'ya geri dönecektir ve ölü Midkemia dünyası canlanmayı beklerken, diğer tanrılar zayıflatıldığı için, Nalar'ın hapishanesinden kaçması için bir fırsat doğacaktır. Küçük Tanrılar muhtemelen gezegenle birlikte ölecek -onlar yaşayan varlıklarla Büyük Tanrılar arasında çalışan aracılardır- ve Büyük Tanrılar çok fazla güç kaybedecektir." "Diğer tanrılar neden basitçe Nalar'ı yok etmedi?" diye sordu Miranda.

"Yapamazlardı," dedi Dominic. "Çok güçlüydü."

Miranda çömeldi. "Çok mu güçlüydü?"

"Evet," dedi Dominic. "Yok etmenin entropik doğası, Nalar tarafından kullanılan güçler, evrendeki en güçlüleridir. Arch-Indar ve Is-hap

olmadan, Yapıcılar onu yok edemedi. Onu sadece uzaklaştırabildiler. Bizimkinden hayal edebileceğimizden çok çok uzak bir evrende, güneşimiz büyüklüğünde bir gezegendeki Midkemia büyüklüğünde bir dağın altına kapatıldı, ama yine de oradan uzanıp hizmetkârlarının zihinlerine etki edecek kadar güçlü."

Pug konuştu. "Ona hizmet edenlerin, çoğu zaman kimin adına çalıştıklarına dair bir fikirleri yoktur. Yapmaları gereken işler var, ama sebep yok."

Dominic, "Diğer tanrılar, benim düzenime Tanrıların Gözyaşı'nı verdi," dedi. "Olan gücümüz de oradan geliyor. Bütün rahip büyüleri yanıtlanmış dualardır, ama Ishap ölünce, dualarımıza yanıt verecek kimse kalmadı."

"O mistik mücevher her yüz yılda bir, dağların tepesindeki bir mağarada doğuyor," dedi Pug, "ve Ishap Tapınağı'nın iç mabedinin olduğu Rillanon'a naklediliyor."

Dominic, "O oradayken, diğer tanrılarla konuşabiliyor, büyü ve iyi işler yapabiliyoruz ve bir gün bize geri dönsün ve dengeyi tekrar sağlasın diye, insanların Ishap'a tapmasını sağlıyoruz," dedi.

"Ama o zamana kadar," dedi Macros, "bir sorunumuz var."

Miranda, "Bu, olayı açıklamanın sadece bir yolu," dedi. "Başka bir yolunu deneyelim: Valherular, iblisler, savaşlar ve yıkım, hepsi de, diğer Büyük ve Küçük Tanrılar'ın birleşip de yok edemeyeceği kadar güçlü olan ve bizim yüzleşmek zorunda olduğumuz bir Deli Tanrı'nın ufak oyalama taktikleri mi?"

Macros, "Onun gibi bir şey," dedi.

Miranda şaşkın bir sessizlik içinde kalakaldı.

-10-
ADAMA

Miranda esnedi.

Önlerindeki işin muazzamlığının ilk şokunu atlattıktan sonra, sıkılmaya başladı. Macros, Pug ve Dominic, plan yapmadan Ebedi Şehir'in Bahçesi'nden ayrılmamaya karar vermişti.

Saatlerce konuşmuşlardı, ya da en azından Miranda birkaç kere acıkmış ve bir kere de kestirmişti.

Bundan tamamen büyülenen tek kişi Nakor idi.

Küçük adam bir bankta oturuyordu ve Miranda bir kucak dolusu armutla ona yaklaşığı zaman düşüncelerde kaybolmuş gibi gözüküyordu. "Armut ister misin?" diye sordu kadın. Başını sallayıp bir armut alırken sırıttı. "Portakal numaram hâlâ çalışıyor, tabii bir tane istiyorsan."

"Teşekkürler, belki sonra." Ardından, "Ama nasıl hâlâ çalışıyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Nakor şaşkın bir gülümsemeyle. "Belki de etrafımdaki madde nerede olduğumu umursamıyordur."

"Ama hiçbir yerdeyiz."

"Hayır," dedi Nakor. "Bir yerdeyiz, ama sadece nerede olduğumuza dair bir fikrimiz yok." "Ya da bir referans sistemine dair," diye ekledi kadın.

"Evet, gerçekten anlıyorsun."

"Az önce bir tanrıyla dövüşmeye gitmesi gerektiği söylenen biri için imkânsız bir şekilde neşeli gözüküyorsun."

Armudun suyu çenesinden akarken Nakor kafasını iki yana salladı. "Hayır, henüz değil. Belki de hiç. Onun planlarını alt edecek bir şeyler bulmamız gerekiyor, onu değil. Eğer Büyük Tanrılar onu yok edemiyorsa, biz kimiz ki? Ayrıca, plan zaten yapılmış, bizim sadece ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Anladığımdan emin değilim."

Nakor ayağa kalkıp, "Gel, açıklayayım," dedi. Kadını Pug, Macros ve Dominic'in garip bir ağacın yapraklarının altında oturduğu yere yönlendirdi ve "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Pug, "Soruna pek çok kez yeniden başladık, ama bir sonraki adımda ne yapacağımıza dair en ufak bir ipucu bile elde edemedik gibi görünüyor," dedi.

"Çok kolay," dedi Nakor.

Macros kaşlarını kaldırdı. "Yaa, sahi mi? Bunu bizimle paylaşmak ister misin?"

Nakor başını salladı ve tek bir hareketle bağdaş kurup yere oturdu. "Kırık olanı tamir etmemiz gerekiyor."

Dominic, "Ishap Düzeni'nin yapmakta olduğu da bu," dedi.

"Biliyorum," dedi Nakor. "Ben hepsini kastediyorum. Bak, ölü tanrıyı geri getirmek için biraz zamana ihtiyacınız var. Bu kolay bir iş değil."

Yaşlı Başrahip'in gözleri kısıktı. "Anlayışın için teşekkür ederim," dedi yavan bir şekilde. "Ama bütün bunlar başladığından beri o kadar çok zarara yol açıldı ki, artık bir şeyler yapmamız gerekiyor!" dedi Nakor.

"Ne gibi?" diye sordu Pug.

"Eh, başlangıç olarak," dedi Nakor, "elimizde şu iblisler var. Ortalıkta dolaşmalarına izin veremeyiz. Çok fazla soruna yol açarlar. Küçük olanları bile çok tehlikeli olabilir."

"Büyük İsyan patlak vermeden önce, Murmandamus'un büyücülerinin yıllar önce bazı uçan iblisleri Midkemia'ya getirmek için bir kapı açtığını hatırlıyorum. Bu beni bir şeyleri atladığım konusunda uyarmıştı. Bunu yaygın bir çağırma büyüsüne benzetmiştim," dedi Pug.

"Pişmanlıklar içinde bir ömür harcayabiliriz," dedi Macros, "tabii kendimize engel olmazsak." İrdelemesini donuk bir ifadeyle karşılayan kızına baktı.

"Evet," dedi Nakor. "Pişmanlıklar aptalcadır. Şimdi, diğer sorun. İşleri yoluna koymaya gelince; basit. Zümrüt Kraliçe'yi yeneriz, istilacı orduyu geri çevirip evlerine yollarız, doğalarını değiştiremeyeceğimiz için geriye kalan bütün Pantathialıları öldürürüz ve hiç kimsenin Hayattaşı'nı ele geçirmemesini sağlarız. Ha, bir de bütün iblisleri kendi yurtlarına süreriz."

"Hepsi bu kadar mı?" dedi Miranda alay eder bir biçimde, şaşkınlıktan açılmış gözlerle hayret içerisinde bakarak.

Dominic, "Nakor, ilginç sorular, ilginç çözümler ortaya atıyorsun, ama bu çözümlere nasıl ulaşacağımıza dair az öneri sunuyorsun," dedi. "Çok kolay," dedi Nakor. "Gidip deliği kapatacağız."

"Hangi deliği?" dedi Macros.

"İblislerin geldiğini. Kısa bir süre sonra işler çok çirkin bir hal alabilir."

Pug iç geçirdi. "Haklı. Zümrüt Kraliçe'nin ordusu bir felaket, ama büyük çaplı bir iblis istilasının yanında bu, bir sarhoşu yuvarlamaya çalışan bir grup sokak çetesi gibi gelecektir."

"Ama bu, Zümrüt Kraliçe'nin ordusunu yenene kadar bekleyebilir sanırım," dedi Nakor. "İblisler hakkında gördüğümüz şeyler, bu diyara daha tümüyle erişmediklerini ve Zümrüt Kraliçe'yi etkiliyor olsalar da, onun buradaki tek iblis olduğunu gösteriyor. Bütün bildiğimiz, Zümrüt Kraliçe Hayattaşı'nı ele geçirdiğinde, onu iblisleri

bu dünyaya getirmek için kullanabilir." "Neyi gözden kaçırıyoruz?" dedi Miranda.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Pug.

"Bilmiyorum," dedi kadın, yüzünde açık bir endişe ifadesiyle. "Bütün bunların bir yerinde eksik bir parça, okyanusun en derin kısmına ulaştıklarında neden istila filosuna yaklaşıp batırmadığımızla ilgili bir şeyler var."

"O gemilerde çok fazla Pantathialı rahip var," dedi Nakor. "Pug'ın ya da Macros'un ya da senin gücünde olmayabilirler, ama bir arada..."

"Pug onları saniyeler içerisinde yok edebilir," diye araya girdi Miranda. "Kutsal Şehir'de ne yaptığını gördüm; acemi değilim. İki yüzyıldır büyü çalışıyorum, ama onun yaptığı şey benim becerilerimin o kadar ötesindeki beni afallatıyor."

Macros başıyla onayladı. "Kendini zihnime... Sarig'in zihnine girmeye zorladı ve beni, bir şişeden mantar çeker gibi çekip çıkardı. Bu azımsanacak bir şey değil." Pug, "Bu o kadar kolay değil," dedi.

"O kadar kolay," dedi Miranda. "Eğer harekete geçmezsek, pek çok insan ölecek."

"Ya yanılıyorsak?" diye sordu Pug. "Ya filoyu yok etmeye çalışırken ölürsek?"

"Yaşam tehlikelerle doludur," diye karşılık verdi Macros'un kızı ve çok kısa bir an Pug babayla kız arasındaki benzerliği gördü.

"Eğer ölürsek," dedi Pug, "o zaman Zümrüt Kraliçe'yi Hayattaşı'nı ele geçirmekten hiç kimse alıkoyamaz."

"Tomas var," dedi Miranda.

Pug bunu uzun süre düşündü, ardından, "İlk önce Tomas'ın ne yapacağımızı anladığından emin olmamız gerekiyor," dedi.

"Katılıyorum," dedi Macros.

"Nakor ile Dominic'i Tomas'a yolla," dedi Macros. "Hayır!" dedi Nakor. "Yapacağınız şeyi görmek istiyorum." "Merakın sonsuz," dedi Pug, "ama nereden bakarsan bak dehşet verici bir şeyle yüzleşeceğiz." Nakor itiraz etmeye başlayacakken, Pug elini kaldırıp onu durdu. "Büyü diye bir şey olmadığını iddia ediyorsun, ama büyünün işleyişi hakkında Macros, Miranda ve ben hariç, Midkemia'daki herkesten daha çok şey biliyorsun."

Nakor'un gözleri kısıldı. "Her zaman sana bunu sormak istemişimdir," dedi. "Uzun zaman önce James'ten bana, 'Büyü olmadığını' söylemesini istemiştin, böylece benim Yıldızlimanı'na gitmemi sağladın, her zaman bunu öğrenmek istiyordum."

Pug gülümsedi. "Bütün bunlar bittiğinde anlatırım." Nakor'un sırıtışı geri geldi. "Pekâlâ, ama dönmeden önce konuşmamız gereken birkaç sorunumuz var."

"Evet," dedi Dominic. "Hiç kimse Midkemia'ya Nalar bilgisiyle, hatta bu bilgiyi tam olarak öğrenme isteğiyle bile dönmemeli. Kötücüllük Tanrısı uzakta kilit altında olmasına rağmen, Midkemia onun evi ve yıllar önce Sarig'in Macros'u hizmetine aldığı gibi, açık olan herhangi birini etkisi altına almaya uyum sağlayacaktır."

"Nalar'ın anısını silme yöntemin mi var Dominic?" diye sordu Pug. "Bilginin yüzeye çıkmasını önlemek için zihinlerimize engeller koyabiliriz, ama bilgi hâlâ orada olacak."

Dominic başını salladı. "Ishap'ın ve diğer Denetleyici Tanrıların sırrını kimsenin bilmesine izin veremeyeceğimiz için, bizim düzenimiz arasında bu tür sorunlarla uğraşmak yaygın bir şeydir. Eğer söylediklerimi yaparsanız, buradan Nalar'dan haberimiz olmadan ayrılırız." Macros'a döndü. "Sarig'in büyüsüyle korunmasaydın, Nalar'ın kuklası olmaya tehlikeli bir biçimde yakındın. Büyü Tanrısı sana o korumayı verdiyse bile, bu sonsuza kadar sürmeyecek."

"Biliyorum," dedi Macros, "ama neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamız gerekiyordu."

"Gerçi Rillanon'daki Peder Prelate söylediklerimi kabul etmekte zorlanacak ama," dedi Dominic, "katılıyorum."

"Yaptığın bu muydu, mühürlü sandığı göndermek mi?" diye sordu Miranda.

Dominic başını salladı. "Sarth'taki her Başrahip büyük duruşma zamanına, manastırın yok olduğunu göreceğimiz zamana karşı hazırlanır. O güne karşı, Eski Sarth dediğimiz başka bir yer hazırlıyoruz. Hazırda bekleyen bir mahzen vardır ve yalnızca önceden haber verilen işaret için bekleriz."

"O işaret biz miydik?"

Dominic başını salladı. "Büyük Tanrılar ile kurduğumuz iletişimlerde, güçleri kadar sınırlarını da anladık; bizimle yalnızca tutarsız diyebileceğimiz bir tarzda iletişim kuruyorlar. Ama her şeyden önemlisi, çağlar önce kurduğumuz ilk temasımızda, birisinin, arkadaşlarıyla birlikte geleceğine ve o zaman dünyanın değişeceğine dair uyarıldık. Evet, sizin gelişiniz, Sarth'taki büyük kütüphaneyi Eski Sarth'a taşımaya başlamamızı gerektiriyor." Miranda, "Kütüphaneyi nereye taşıyorsunuz?" diye sordu.

"Yabon dağlarında, güvende olacağı yüksek bir noktaya."

"Zümrüt Kraliçe Hayattaşı'nı eline geçirirse, hiçbir yer güvende olmayacak," dedi Pug.

Miranda, "Öyleyse bu nefretin arkasındaki sebebi unutma girişimine başlayalım," dedi.

Dominic daire şeklinde oturmaları ve el ele tutuşmaları gerektiğini işaret etti. Yaşlı rahip, "Gözlerinizi kapayıp zihinlerinizi bana açın," dedi. "Bitirdiğimiz zaman Nalar hakkında hiçbir şey hatırlamayacaksınız. Sadece bir şey unuttuğunuzu bileceksiniz, ama

merak etmek yerine, kendinizi rahatlamış hissedeceksiniz. Bu şeyi hatırlamak, hayal edebileceğinizin ötesinde tehlike getireceği için, hatırlamamanızın çok önemli olduğunu bileceksiniz. Seçtiğiniz davranış biçiminin farkında olmakla ilgili konuştuğumuz şeyleri yeterince hatırlayacaksınız, ama Nalar ile ilgili hatırlayabileceğiniz tek şey dışarıda bir yerlerde, karşısında sürekli tetikte olmamız, ama aynı zamanda öğrenmeye çalışmamamız gereken bir tehlikenin pusuda olduğudur."

Dominic büyüsünü okumaya başlayınca, hepsi, bilgiyi düzenlemeye başlayan garip bir varlığın zihinlerine girdiğini hissetti. Çok kısa bir an hepsi de, yerini anında sakin bir rahatlamaya bırakan hafif bir rahatsızlık ve bir korku parlaması hissetti ve ardından aniden bitti.

Pug gözlerini kırpıştırıp, "Bitti mi?" diye sordu.

Dominic, "Evet," dedi. "Hatırlamanız gerekenleri hatırlıyorsunuz ve gerisi güvenle kilit altında.

Böyle olması gerekiyordu."

Rahibin söylediğini olduğu gibi kabul ettiler. "Artık gitmemiz gerekiyor," dedi Dominic.

"İlk önce seni ve Nakor'u Elvandar'a götüreceğim," dedi Pug. Miranda'ya ve babasına göz attı.

"Ardından Zümrüt Kraliçe ile yüzleşmeye gideceğiz."

Tomas, Tathar ve Acaila'nın korumalarını gözden geçirdikleri açıklıkta bekliyordu. Beyaz ve altın sarısı zırhının içinde görkemli bir biçimde duruyordu. Arkasında, başlarında Calin ve Kızılağaç'ın olduğu Elvandar savaşçıları bekliyordu.

"Zamanı geldi mi?" diye sordu Tomas, Pug ve yanındakiler cisimleşir cisimleşmez. "Henüz değil," dedi Pug, "ama yakında. Taş Dağı'na ve Gri Kuleler'e haber gönder. Cüceleri savaşa çağır. Toplandıkları zaman onları nereye götüreceğini biliyorsun."

Tomas başını salladı ve yakındaki elf ulaklara emirler vermeye başladı. Pug, iki çocukluk arkadaşı tarafından yıllar önce kabul edilmiş zihinsel bir çağrıyı kullanarak gelişlerinde dair onu uyarmıştı. Nakor ve Dominic üç büyücüden uzaklaştı ve Pug, Tomas'ın yanına gitti. "Kıyılarımıza ulaşmadan önce Zümrüt Kraliçe ile hesaplaşmaya gidiyoruz. Başaramazsak, savaş eninde sonunda senin eline bakacak. Tehlikeleri biliyorsun. Dolgan ve Halfdan'ı Dorgin'den inip Krallık'ın yardımına gitmeye ikna etmelisin."

Tomas başını salladı. "Dolgan gelecektir. O ve ben birlikte, çağrımı görmezden gelemeyeceği kadar çok şey yaşadık. Dolgan geldiği için Halfdan da gelecektir." Gülümsedi ve Pug bir an için, yabancı savaşçı maskesinin ardındaki çocukluk arkadaşını tekrar gördü. "Dorgin cüceleri, son savaşa onları davet etmediği için Dolgan'ı asla affetmedi."

Pug, sanki hafızasına kazıyarak dingin güzelliği içiyormuş gibi açıklığa göz gezdirdi. Elvandar'da ikindiydi, bu yüzden istilacı filonun bulunduğu yerde sabah olacaktı.

Pug Tomas'ın elini sıkarak, "Hoşçakal dostum," dedi.

Tomas hafifçe sıkarak karşılık verdi. "Dikkatli ol. Bu zaferi kutlarken görüşürüz."

Pug sadece başını salladı.

Dönüp Macros ve Miranda'nın yanına gitti, elini uzattı ve ellerini tuttu. Aniden yok oldular.

Nakor, "Yapacak çok işimiz, ama olmasını istediğimizden daha az zamanımız var," dedi. Tomas başını salladı. "Korkarım haklısın." Dominic, "Gri Kuleler'deki manastırımıza ulaşmam gerekiyor," dedi. "Oradan kardeşlerimiz beni, bir manastırımızın ya da tapınağımızın olduğu Krallık'taki herhangi bir yere nakledebilir."

Tomas bir elfe işaret etti. "Galain, sabah için at hazırla." Nakor ile Dominic'e, "Yemek yiyip dinlenin, sabah ayrılırsınız," dedi.

Nakor "Hayır, Sho Pi ve ben burada kalacağız," dedi. "Sanırım çok yakında burada bize ihtiyaç duyulacak."

Nakor'un yüzünde her zamanki sırıtışı göremeyince, Dominic, "Endişeli misin?" diye sordu.

"Evet," dedi küçük adam. "Pug'ın bunu neden yaptığını biliyorum ama bence akıllıca değil. Düşmanı yenmek kadar Miranda'ya olan sevgisini de kanıtlamak istiyor ve kadının Pug'ın güçlerini değerlendirme konusunda haklı olduğuna inanmama rağmen, sanırım Zümrüt Kraliçe'nin ve Pantathialıların gücünü küçümsüyor." Ardından kısık bir sesle, "Ve üçüncü oyuncuyu çok çok hafife alıyor," diye ekledi.

Dominic'in gözleri büyüdü ve elfler yola devam ederken Nakor'u kenara çekti. "Ne hatırlıyorsun?"

"Hepsini," dedi Nakor. Küçük adamın gözlerinde garip bir ışık vardı. "Sizin yaptığınız gibi, zihnimi korumak için kendi yöntemlerim var Başrahip. O üç büyücü, büyünün pek çok yönüyle ilgili bir sürü şey bildiklerini düşünmekten hoşlanıyor, ama hâlâ tek bir yönde çok fazla düşünüyorlar. Sen ve ben ilerlemek için pek çok yol olduğunu biliyoruz. Ya da, başka bir şekilde bakarsan yollar olmadığını. İsimsiz Olan'ın etkisi altına gireceğim konusunda endişelenmene gerek yok."

"Kimsin sen?" diye sordu Dominic.

Nakor'un suratına bir sırıtma yayıldı. "Sadece bazı numaralar bilen bir kumarbaz." Dominic, "Eğer açıkça bizim amacımız doğrultusunda çalışmıyor olsaydın, sanırım senden korkardım," dedi.

Nakor omuzlarını silkti. "Arkadaşım olmayanlar benden korksa iyi olur. Dediğim gibi, birkaç numara bilirim."

Bu anlaşılmaz söylemden sonra, Nakor, yaşlı Başrahip'i düşünecek pek çok şeyle baş başa bırakarak elflerin ardından gitti.

"Sırada ne var?" dedi Miranda.

Macros aşağıyı gösterdi. "Orada!"

Üç büyücü, bulutların ve altlarında uzanan parıldayan suların yüzlerce kilometre üstünde süzülüyordu. Pug bakışlarını Macros'un gösterdiği yere çevirince Zümrüt Kraliçe'nin filosunu gördü.

"Büyük," dedi Miranda.

"Altı yüz gemiden fazla," dedi Macros. "Yedi yüze yakın."

"Bilmediğimiz bir yerlerde yapmış olmalılar," dedi Pug. O da, Miranda gibi, Calis'in Novindus'taki ajanlarından gelen haberleri biliyordu.

"Bir plana ihtiyacımız var," dedi Miranda.

Pug, "İşte plan: Zümrüt Kraliçe ve onun Pantathialı köleleriyle yüzleşmek için dalışa geçeceğim," dedi. "Benim için hazırladıkları tuzaklarını harekete geçirdikleri zaman, ikiniz gelecek ve onları şaşırtacaksınız."

Macros, "Hayır, ben geleceğim," dedi. "Yalnız."

Miranda itiraz etmeye başlayacakken Macros, "Bu plan işe yaramazsa, senin işin bizi buradan çıkarmak olacak," dedi.

Kadın bunu düşünürken rüzgâr saçlarını geriye doğru savurunca, Pug onu hiç bu kadar güzel görmediğini düşündü. "Pekâlâ," dedi kadın.

Pug onu çabucak öptü ve "Üzerimize çağırma büyüsü yerleştir," dedi.

Miranda, "Eğer aceleyle ayrılmamız gerekirse nereye gideceğiz?" diye sordu.

Pug bunu zaten düşünmüştü. "Elvandar," dedi. "Elfler bu dünyadaki en iyi iyileştiricilerdir. Onlara ihtiyacımız olabilir. Ayrıca bir şeyler bizi takip etmeye çalışırsa, en iyi koruma "büyülerine sahipler."

Kadın başını salladı. "Dikkatli olmanı söylemek, aptallığın doruğu olacaktır." Babasını yanağından öptü. "Dikkatli ol."

Ardından tutkuyla Pug'ı öptü. "ölme."

Pug ve Macros filoya doğru alçalmaya başlayınca Macros, "Kayın-baba mı olacağım?" diye sordu.

Pug, "Bir yolunu bulup bu işten sağ salim çıkmayı başarabilirsek," dedi.

Macros, "O halde başarmanı sağlayacağım," dedi.

"Ben de buna güveniyorum," dedi Pug ve Macros güldü. "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Macros.

"Sanırım doğrudan yaklaşmak en iyisi." Bir süre düşündü. "Her an gelmemi beklediklerinden eminim."

"Seni Boğaz'da bekleyebilirlerdi."

"Çok geç olurdu. Eğer başaramazsam, tekrar toparlanmak için zaman olmaz, ama eğer şimdi gelirsem..."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Bana dikkat dağıtıcı bir şeyler sağlamaya hazır ol. Senin döndüğünü bilmiyorlar." Ardından, "En azından ben öyle umuyorum," diye mırıldandı. Yüksek sesle, "Eğer başım derde girerse, bana kaçma fırsatı verecek bir şeyler yap, ama kendini tehlikeye atma; Miranda'nın ikimizi de kurtaracağına güven," dedi.

"Yapmam gerekeni yapacağım," dedi Macros.

"Başlayalım o halde," dedi Pug.

Pug Macros'un gözünün önünde yavaşça kaybolunca, efsuncu, Pug'ın kendini göstermeden önce Zümrüt Kraliçe'nin olduğu gemiye mümkün olduğunca yaklaşmaya çalıştığını anladı. Macros, filoya yaklaşırken onu takip etmek için sezgilerini ileri yönlendirip Pug'ın yerini belirledi. Pug filonun öncü koluna doğru dalışa geçti. Filonun önünde V şeklinde yol alan tam yirmi tane savaş gemisi vardı. Her iki yanında da, yirmişer gemi daha filonun en büyük kısmını koruyordu. Arkadan, hızla ileri doğru gitmeye ve gerekirse her iki tarafa da destek vermeye hazır daha hızlı savaş gemilerinden oluşan bir grup geliyordu.

Pug, yük gemilerinden oluşan devasa bir grubun tam ortasındaki Zümrüt Kraliçe'nin gemisini gördü. Pug avının yerini belirlemek için büyülü görüşünü kullandı.

Sanki bir kristalden izliyormuş gibi, büyülü algısıyla onu gördü: üç sıra kürekle çekilen bir kadırganın ortasındaki bir tahtta oturuyordu. Etrafında, Pug'ın hayatında gördüğü en kötücül görünüşlü bazı yaratıklardan oluşan bir koruması vardı. Her biri, bir duman bulutu gibi, bir bozukluk havası yayıyordu.

Kraliçe'nin her iki tarafında iki adam duruyordu. Sağındaki, Pug'ın General Fadawah olduğunu tahmin ettiği bir insandı. Duruşunda ya da tavırlarında yumuşaklıktan eser yoktu. Sert bir taştan yontulmuş gibi görünüyordu. Tepesinde toplanmış ve sırtından aşağı sarkan tek bir saç tutamı hariç, kafası tıraşlıydı. Yüzünde yara izleri vardı ve Pug izleri tanıdı; bu izler, Prens Arutha nişanlısının hayatını kurtarmak için gereken Gümüşdiken bitkisini aramaya gittiği zaman, moredhel haydut reisi Murad ile karşılaşmış olanlar tarafından ona tarif edilmişti.

Kraliçe'nin diğer tarafında, dış görünüşünden bir Pantathialı olduğu tahmin edilen, cüppeli bir şekil duruyordu. Pug yaratığın başlığı yüzünden yüz hatlarına dair hiçbir şey göremiyordu. Pug, herhangi bir karşı-önlem saptamaya çalışarak, aşağıdaki gemiye hafifçe enerjiler gönderdi. Bu gemiyle diğerleri arasında bir iletişim akımı vardı. Ve kolaylıkla kaçınabileceği saptama büyüleri vardı.

Bu onu kuşkulandırdı ve o büyülerin arkasını araştırmaya başladı. Kuşkulandığı gibi, hantal saptama büyüleriyle zekice gizlenmiş ikinci bir sıra koruma vardı ve onları harekete geçirmeye yaklaşmıştı.

Düşmanın savunmalarını inceleyip saldırısını yapmaya hazırlandı.

Pug, o gemiyi yok etmeye kararlı bir şekilde enerjilerini topladı. Kraliçe'den kurtulduktan sonra onlara doğru gelen diğer gemilerle ve yılan rahiplerle ilgilenecekti. Enerji etrafında toplanırken, Pug bilinmeyen bir kaynaktan gelen araştırıcı enerjiler hissetti.

Aniden aşağıdaki gemilerde bulunanlar koşuşturup işaret ediyordu. Bir avuç cüppeli şekil güvertelerde belirdi ve koruma büyüleri yapmaya başladı.

Ama çok geç kalmışlardı. Pug, bütün gemiyi yakmaya yetecek, muazzam bir mistik enerji patlaması bırakmıştı. Parmak uçlarından, Zümrüt Kraliçe'nin gemisine bir ölüm yıldızı gibi giden kızıl bir ateş topu çıktı. Patlama kör ve sağır ediciydi ve gemiye yaklaşırken, Pug aniden hata yaptığını sezdi.

"Kaçın!" diye gönderdi Macros ile Miranda'ya. "Bu bir tuzak!"

Enerji oku, geminin bütün yapısına örülmüş bir karşı büyüyle karşılanmıştı. Yıllar önce Pug'ın onlarla ilk karşılaşmasından beri Pantathialılar tarafından yapılmış bu en kurnazca işe haftalar harcanmıştı. Yelken bezleri, güvertedeki katran, geminin omurgasındaki çiviler ve direkler; hepsi bu karşı büyüyle doldurulmuştu. Ve saptama büyüleriyle Pantathialı rahiplerin büyüleri, sadece bu kurnaz büyünün izlerini saklamak için yapılmıştı.

Kendi büyüsü ona döndüğünde, Pug savunmalarını güçlükle kaldırabildi. Ateş topu, kaynağını arayarak izlediği yoldan geri geldi. Etrafında, onu neredeyse hissizleştirerek kör ve sağır eden kızgın enerjiler patladı. İdareyi refleksleri ele aldı ve kendisiyle gemi arasına mesafe koymaya çalıştı. Kırmızı alevler Pug'ı yiyip bitiriyordu ve sadece kendi inanılmaz gücü ve içgüdüsü onu anında yanıp kül olmaktan kurtardı.

Ardından gemidekiler saldırılarını yaptı ve Pug acı çekti.

Bir varlık, bir sonraki acı dalgasından kaçmaya çalışırken kendini Pug'a gösterdi. "Aciz büyücü! Zavallı planından haberimiz olmadığını mı sanıyordun? Sen, hayal edebileceğinden çok daha büyük bir oyundaki bir piyondan başka bir şey değilsin. Şimdi geber!" O an, Pug düşmanının gerçek yüzünü gördü. Zümrüt Kraliçe'nin oturduğu yerdeki illüzyon delindi. Kadırgayı boydan boya geçen tentenin altındaki altın tahtta bir iblis oturuyordu. Pençeli elinden çıkan mistik zincirler, Pantathialı ile General Fadawah'ın boynundaki büyülü tasmalara gidiyordu. Açıkça iblisin kontrolü altındaydılar ve ikisi de çaresiz bir şekilde yukarı doğru baktı.

"Ben Jakan'ım ve bu dünyaya hükmedeceğim!"

Koruma büyüleri üzerinden kalkarken, Pug'ın varlığının her zerresi acı çekiyordu. Üstündeki cüppe alevler içinde yanarken, saçlarıyla derisi de yanmaya başlamıştı. Alazlanmış ve su toplamış ciğerlerinden bir çığlık yükseldi ve gözleri kuruyarak çekilip büzüldü. Kaçmaya çalıştı, ama acı karşı konulmazdı ve bütün kontrolünü kaybetti. Acı zihninden çekildi ve etrafına karanlık çöktüğünü hissederken, havada takla atmaya başladığını sezdi.

Ardından onu bir çift kol yakalayıp yukarıya taşınırken, Pug bir acı iniltisi koy verdi. Macros Miranda'ya haber gönderdi: "Bizi buradan hemen götür!"

Pug karanlığa gömülürken, serin hava bile kızgın derisini yakıyordu.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Miranda, yüzünde korku dolu bir ifadeyle. "Bilmiyorum," diye karşılık verdi Tathar.

Dominic ve Nakor, Pug'a dehşet içinde bakıyordu. Vücudu kömürleşmişti ve tütüyordu ve birkaç yerde beyaz kemikleri gözüküyordu. Acaila, "Hâlâ yaşıyor olması bir mucize," dedi.

Nakor Pug'ın yanına giderek, "Bu adamın içinde güçlü bir yaşam var," dedi. "Buraya kuvvetlice tutunuyor. Ona yardım etmeliyiz." Nakor bir süre elini Pug'ın başını üzerinde tuttuktan sonra büyü yaptı. Elini Pug'ın göğsüne, kalbinin üstüne koydu ve "Verebileceğiniz bütün güce ihtiyacım var," dedi.

Elvandar'ın Efsunörücüleri anında büyülerini örmeye başladı. Dominic bildiği en güçlü iyileştirme büyüsünü yaparak katkıda bulundu.

Nakor içinden geçerek, kolundan aşağı akıp Pug'ın göğsüne giren enerjileri hissetti. Nakor sağ avucunun altında, Pug'ın kalbinin bozuk ritmini hafifçe hissedebiliyordu. Sudaki kuru bir sünger gibi, Nakor ve diğerlerinden gelen enerjiyi içerken yavaşça kuvvetleniyordu.

Nakor akıştan dolayı vücudunun karıncalandığını hissetti, ama odaklanıp Pug'ın bedenindeki enerji bölgelerini görmeye çalıştı. "İçinizden biri, ellerini Pug'ın başını üstüne koysun," dedi.

Acaila denileni yaptı ve Nakor bir an gözlerini kapadı.

İyileştirmeyi görmek için, elf açıklığına daha fazla kişi geliyordu. Tomas izleyiciler halkasının içine girdi ve grup arkadaşına yaklaşması için kenara çekilip ona yol verdi. Nakor gözlerini açıp, "Güzel," dedi. "Ellerini boğazına koy. Akciğerleri yanmış. Yardım etmem gerekiyor." Nakor gözlerini kapadı ve enerjileri Pug'ın içine yönlendirdi.

Zaman geçti ve gün yerini geceye bırakmaya başladı. Elvandar'ın kadim büyüsüne ek olarak, kendi vücutlarındaki iyileştirici enerjilerin

büyücünün bedenine akmasını sağlamak için, saatlerdir diz çökmüş bir durumda hâlâ çalışıyorlardı.

Öğleye doğru, Nakor sendeledi ve birisi kolunu tuttu. "Usta?" dedi Sho Pi.

"İyiyim," dedi Nakor. "Sadece dinlenmem gerekiyor."

"Bana bırak," dedi Nakor'un öğrencisi ve ellerini Pug'ın göğsüne yerleştirerek ustasının durduğu yere geçti.

Yanlarına Miranda geldi. Nakor, solgun yüzünden ve kırmızı gözlerinden kadının ağladığını anlayabiliyordu. "Yaşayacak mı?"

Nakor, "Bilmiyorum," dedi. "Normal bir insan anında ölürdü. Çoğu daha güçlü insan, şimdiye kadar ölmüş olurdu, ama içinde dayanmasını sağlayan bir şeyler var." Açıklığın zemininde, çimenlerin üstünde yatan adama bakıp, "Şu an çok küçük ve savunmasız görünüyor, değil mi?" dedi.

"Evet," dedi Miranda, duygu yüklü bir sesle.

Nakor iç geçirdi. Harcadığı güçten dolayı yorulduğu belliydi. "Ne kadar dayanırsa, yaşama şansı da o kadar artar. Hepimiz iyileştirici enerjileri ona aktarıyoruz. Yaşamak istediği sürece, yaşamaya devam edecek. Bir keresinde Nicholas'a bazı insanların içindeki yaşamın zayıf, bazılarında ise güçlü olduğunu söylemiştim. Ben, baban, ya da sen gibilerde, bunca yıl hayatta kaldığımız için güçlü olmalı, ama Pug'da daha fazlası var." Güven verici olmaya çalışarak, "Sanırım yaşayacak," dedi.

Miranda Nakor'un gözlerinin içine baktı. "Pek sanmıyorsun, değil mi?"

Nakor sırıtmaya çalıştı, ama başaramadı. "Evet, sanmıyorum. Elimizden geleni yapacağız, ama yaraları herhangi bir insanın dayanabileceğinin çok ötesinde." Gözleri derin bir üzüntünün belirtisi taşıyordu, ardından kuşkuları geride bırakıp her zamanki neşeli

tavrını takındı. "Ama ben ne bilirim ki? Ben sadece birkaç numara bilen bir kumarbazım ve Tathar ve diğer Efsunörücüler gayretle çalışıyor." Babacan bir tarzda kadının elini okşadı. "İyileşecek, buna eminim."

Kadın Nakor'a baktı ve söylediklerinde samimi olmadığını gördü, ama iyi niyetini takdir etti ve başını sallayıp babasının yanına gitti.

Nakor kadının uzaklaşmasını izledi, ardından Pug'ın çatlaklı yüzüne, kararmış kollarına ve bacaklarına baktı. "Ama yaşarsa, tekrar dövüşmesi çok uzun zaman alacak."

Günler geçti ve Pug'ın durumu değişmedi. Efsunörücüler, Nakor ve Sho Pi, baygın yatan büyücüye mümkün olduğunca çok iyileştirici büyü aktarmak için vardiyalar halinde çalışıyordu. Sadece yorgunluk adamın yanından ayrılmaları için zorluyordu onları.

Günün yarısını Pug'ı iyileştirerek geçiren Nakor göründü ve yorgun bir biçimde, bir ateşin başında akşam yemeklerini yiyen Macros ile Miranda'nın yanına oturdu.

"Durumu nasıl?" diye sordu Miranda.

"Aynı," dedi Nakor, kafasını hafifçe iki yana sallayarak. "Gittikçe zayıf düşmesinden korkuyorum."

Gözleri dolarken, Miranda'nın acısı açıkça yüzünden okunuyordu. "Ölecek, değil mi?"

Nakor omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Bunu anlamamız için uzun zaman gerekebilir."

Macros ellerini kızının omuzlarına koydu. "Ve çok zamanımız da yok, değil mi?"

Nakor kafasını iki yana salladı. "Evet. Ve bir kez daha bir başka gizemle karşı karşıyayız." Macros, "Evet," dedi.

Nakor, "Biraz uyuyacağım; ardından sanırım Kraliçe ve Tomas ile bir toplantı yapmamız gerekecek," dedi.

"Katılıyorum," dedi Macros.

Üçü de, uyumak için bir yer bulmak üzere kalkıp ayrıldı. Nakor açıklığa dönüp Pug'a bakmadan edemedi. Büyücü hareketsiz yatıyordu. Sho Pi ellerini Pug'ın yanmış göğsünde tutmaya devam ederken, yaşadığının tek belirtisi hafifçe inip kalkan göğsüydü. Belki ona öyle geliyordu, ama Nakor Pug'ın nefes alışverişlerinin biraz daha derin ve öncekinden daha düzenli olduğunu düşünüyordu. Bir kez daha küçük büyücünün gücünü ve yaşama isteğini düşündü.

Aglaranna etrafındakilere baktı ve "Tathar Pug'ın yaşayacağını söylüyor," dedi. "Bilincini kazanması ve iyileşmesi çok uzun zaman alacak, ama sanatlarımızla, zarar görmüş derisini ve saçlarını, kırık kemikleri ve yanmış dokuyu iyileştirebiliriz." Meclisteki rahatlama, özellikle Tomas ve Miranda'nın yüzlerindeki, neredeyse elle tutulabilir düzeydeydi.

Macros, "Pug haklıydı, bizse yanıldık," dedi.

Miranda'nın yüz ifadesi, Pug'ın düşüncesiz saldırısındaki payı yüzünden suçluluk duyduğunu gösteriyordu. "Benim hatamdı."

Nakor, "Bu ya hiç kimsenin hatası değil ya da herkesin hatası," dedi. "Hiç kimse Pug'ı, babanı ve seni Zümrüt Kraliçe'ye saldırmaya zorlamadı. Tehlikeli olduğunu düşünüyorduk ve öyle de oldu." "Beklediğimizden daha iyi hazırlanmışlardı," dedi Miranda.

"Fazlası vardı," dedi Macros. Miranda'ya, "Çarpışmadan, Pug'ın ve benim gördüğümüzü göremeyecek kadar uzaktaydın ve bilmenin yolu yoktu," dedi.

"Neyi?"

"Annen olan kadın bir kabuktan, bir göz yanılsamasından başka bir şey değildi. Uzun süre önce öldüğünü tahmin ediyorum. O ordunun

başındaki yaratık bir iblisti. Pug'a kendini Jakan olarak tanıttı."

"Jakan mı?" dedi Nakor.

"Onu duydun mu?" diye sordu Miranda.

"Dolaylı yoldan," dedi küçük adam. "Beşinci Çember'in Hükümdarı Maarg'ın Baş Hizmetkârı Tugor gibi büyüklerden biri değildi, ama bilinen bir iblis yüzbaşıydı."

Tathar, "Irkımızın tarihinde bir ya da iki kez bu gibileriyle temasımız olmuştu," dedi. "Sen onları nereden biliyorsun insan?"

Nakor omuzlarını silkti. "Orada burada duyduklarımdan." Miranda, "İnsanı çileden çıkartan küçük adamsın," dedi.

Nakor sırıttı. "Evliyken annen de aynı şeyi söylemişti." İç geçirdi. "Senin gibi bir kızım olsun isterdim."

Macros, "Hayır istemezdin," dedi.

Meclis bir anda kahkahaya boğuldu ve herkes bunda, espri kadar Pug'ın görünür iyileşmesinin de rolü olduğunu biliyordu. Ardından Nakor'un yüz ifadesi ciddileşti. "Aşağı yukarı bir yüzyıl önce, kendimi Dünyalar Koridoru'nda buldum ve Dürüst John'un yerinde biraz vakit geçirdim. Orası kumar oynamak için güzel bir yer." Suratını ekşitti. "Hile yapması zor bir yer. Her neyse, orada geçirdiğim zaman sırasında iblislerle birtakım sorunlar olduğunu duydum." "Ne gibi?" dedi Macros.

"Birilerinin onları kışkırttığı ve daha yüksek diyarlara geçmek için Beşinci Çember'in engellerini delmeye çalışmaları gibi."

"Birileri onlara bir yol mu sağlamış?" dedi Macros.

"Beni endişelendiren de bu," dedi Tomas. "Valheruların anılarında, iblislerle mücadele ettiğimiz ve düşmanlarımızın arasında, sadece Dehşetlerin daha güçlü oldukları var. Ama Dehşetler ve iblisler

bizimkinden çok uzakta olan diyarlara hapsedildi, ama hem Gedik Savaşları'nda, hem de şu anda burada olmaları, bütün bunların arkasında büyük bir gücün olduğu anlamına gelir." Macros ve Miranda birbirlerine baktı. "Bir şeyler bildiğimizi seziyorum..." dedi Miranda.

"Bir şeyler biliyorduk," dedi Macros. Kraliçe ile Tomas'a, "Burada olanlarda daha büyük güçler var, ama aynı zamanda yapabileceklerimizin bir sınırı olduğunu seziyorum," dedi. "En iyi hamlemizin ne olabileceğini düşünmemizi öneriyorum."

Tomas, "Filonun iyi korunduğu ve Pug'ın yaptığı türden, başka bir saldırı yapmanın akıllıca olmayacağı açık," dedi.

"Katılıyorum," dedi Macros. "Benim ve Miranda'nın becerilerini bilmiyor olabilirler, ama Pug'ın güçlü müttefikleri olduğunu ve savunmaların yerinde olduğunu biliyor olmalılar. Zümrüt Kraliçe'nin yerini alan bu iblis, belki büyük bir iblis lordu olamayabilir, ama Pug'ı kurtarırken kısa bir an görebildiğim kadarıyla, etrafındakiler üstünde katı bir kontrolü var.

"İblislerin, yüzbaşılarından ve lordlarından daha fazlasını Midkemia'ya sokacak bir durumda olmaları tehlikesini düşünmeliyiz. Bence istilanın daha sıradan kısmıyla ilgilenme işini, onu karşılayacak en iyi şekilde hazır olanlara, Prens Patrick, Dük James ve Şövalye-Mareşal William'a bırakıp, bu tehlikeyle biz ilgilenmeliyiz." Tomas, "Öyle yapacağız, ama zamanı geldiğinde de onlara yardım edeceğiz," dedi.

"Anlıyorum," dedi Macros. Kalkıp dairenin ortasına geçti. "Pug yaralandığı için, kendimi bir kez daha bu savaşın içinde buldum."

Aglaranna, "Yıllar önce, buraya gelip yuvamızı kurtarmamıza yardın etmiştin Macros," dedi.

"Bilgeliğin burada her zaman hoş karşılanır."

Macros sakalını sıvazladı. "Bilgeliğim bu aralar biraz azalmış durumda leydi. Daha önce, Sarig'in geleceği görme hediyesine ve zaman içinde ileri ve geri yolculuk etme becerisine sahiptim. Bağımızın kopmasıyla, korkarım bir sonraki hamlemizi belirlemek için sadece çıplak sezgilerime güvenmek zorunda kalacağız."

Miranda, "O gediği bulup sonsuza kadar kapatmalıyız," dedi.

"Belki de Calis ve Miranda'nın o lekeli nesneleri bulduğu yere bakmanız gerekiyordur" Konuşan Tathar'dı. "Calisimizin bize gönderdiği nesneleri, hiç kimsenin incelemediği kadar inceledim ve ona dokunan yabancı varlığı adlandıramama rağmen, güçlü ve iyi gizlenmiş olduğunu söyleyebilirim. Bu iblislerin işi olmalı, orası da dünyamıza girdikleri yer."

Acaila elini kaldırıp başını salladı. "Kesinlikle. Tathar ve diğer Efsunörücüler bunun, iyi gizlenmiş, nesnenin kökenini saklamak için maskelenmiş ve zekice yapılmış çok güçlü ve kurnazca bir büyü olduğuna işaret ediyor." Macros, "Olası gözüküyor," dedi.

Tomas, "İkinizle geliyorum," dedi.

Miranda, "Elvandar'dan hiç ayrılmadığını düşünüyordum," dedi.

Tomas, "Büyük ihtiyaçlar dışında hiç ayrılmayacağıma ant içtim," dedi. Karısına döndü. "Zamanı geldi.' Elf Kraliçe'nin yüzü bir ifadesizlik maskesi olmasına rağmen, gözleri ufak bir duygu kıpırtısını ele veriyordu. Sakin bir şekilde, "Biliyorum," dedi.

Tomas Macros'a, "Ejderha çağırayım mı?" diye sordu.

Macros, "Hayır," dedi. "Miranda mağaraların girişinin nerede olduğunu biliyor. Eğer bana yol gösterirsen," dedi kızına, "üçümüzü de oraya götürebilirim." Miranda, "Gerek yok," dedi. "Bunu ben de yapabilirim."

Tomas karısına, "Metin ol ve kalbindeki umudu koru," dedi. "Döneceğim."

Tomas tekrar gelene kadar kimse konuşmadı ve onu daha önce de böyle giyinmiş olarak görmesine rağmen, Macros saygı hissetti.

Tomas altın zırh, zincir gömlek ve pantolon giymiş ve bir miğfer takmıştı. Altın bir ejderha deseni taşıyan beyaz yeleği, siyah kemeriyle sıkıca bağlanmıştı ve çizmeleri de siyah deriydi.

Fildişinden yapılmış gibi gözüken kını beyazdı, ama boştu.

Calin kılıcını çekip annesinin kocasına uzattı. "Ödünç," dedi.

Tomas başını sallayıp kılıcı aldı ve belindeki kına soktu. "Çok geçmeden geri veririm," dedi.

Macros ile Miranda'ya, "Gelin," dedi. "Zamanı geldi."

Başıyla işaret verdi ve Miranda kalktı, onun ve Macros'un elini tuttu, gözlerini kapadı ve yok oldular.

Kızılağaç az önce durdukları yere bakıp, "Onu o zırhın içinde görene kadar şüphelerim vardı," dedi. "Ama o bir Valheru."

Acaila, "Tam olarak değil," dedi. "Sonsuza kadar minnettar olmamızı gerektiren bir durum." Daha fazla konuşma olmadı.

Yaklaştıkları dağları acı rüzgârlar süpürüyordu. Elvandar'ın loş akşam ışıklarından sonra Miranda, parlak güneş yüzünden gözlerini kırpıştırdı. Yükselen güneş doğrudan gözlerine giriyordu. "Şurası."

Bir mağara girişini gösterdi.

Çabucak karanlık ağza doğru ilerleyip içeri girdiler. İçeri girdiklerinde rüzgârın sesi kesildi ve Tomas, "Ben karanlıkta görebilirim, ama ya siz?" diye sordu.

Macros elini kaldırdı ve etrafında, mağara ağzını aydınlatan bir ışık halesi oluştu. Etrafa göz gezdirdi.

Miranda, "Bu tüneli kazara buldum," dedi. "Boldar Blood yolumuzu kesmeye çalışan birkaç tane yılan rahibi öldürürken, yukarıdan hafif bir ışık geldiğini fark ettim."

Dünyalar Koridoru'ndaki paralı askerden bahsedilince, Macros, "Şu anda kılıcıyla birlikte yanımızda olsaydı benim için bir sakıncası olmazdı," dedi.

Miranda, "Taşıdığı diğer egzotik silahlardan bahsetmeye gerek yok," dedi.

Macros fısıldayarak, "Ama iddiaya girerim onun istediği fiyattan değil," dedi.

Tomas güldü. "Espri anlayışını koruyorsun dostum." "Eh," dedi Miranda, "önümüzde gülünecek daha az şey bulacaksınız. Bu taraftan." Onları, Tomas'ı eğilerek geçmek zorunda bırakacak kadar alçak bir tünele yönlendirdi. Dar, dik bir eğimden aşağı yarı kayıp, yarı yürüyerek, daha büyük bir tünelin yaklaşık iki metre üstündeki taş girintiye, neredeyse yan yan kayarak başka bir tünele girdiler.

İkinci tünelin tabanına atladıklarında Macros, "Bu girişi fark etmiş olman mucize," dedi.

Miranda, "Harekete geçirilmiştim," dedi. "Boldar korkulacak bir savaşçıdır, ama benimle Elvandar'a sağ ulaşmasının tek sebebi, şu dar yolun tepesindeki geri çekilen muhafızlarla dövüşüyor olmamızdı. Yoksa tepemize binerlerdi."

Macros etrafa göz gezdirdi. Geçitte birkaç tane kemik ve kırık bir kılıç kabzasına benzeyen bir şey vardı. "Birisi pisliğin çoğundan kurtulmuş." Tomas, "Leş yiyiciler mi?" dedi.

"Olabilir," dedi Macros. Miranda'ya dönüp, "Hangi taraftan?" diye sordu.

Kadın yönü gösterdi ve tek kelime etmeden yürümeye başladılar.

Yorulmuş birisi için çok fazla olmamasına rağmen, yönlerini belirlemek için iki kere durmuşlardı. Bir kere, elfler tarafından hazırlanmış yol yiyeceklerinin olduğu Macros'un taşıdığı küçük bir çantayı açmışlardı. Diğerinde, Miranda'nın taşıdığı bir su tulumundan su içmişlerdi. Ardından Pantathialıların ilk büyük galerisine ulaşmışlardı. "Yakınlarda bir şey var," dedi Tomas kısık bir sesle.

"Ben de hissediyorum," dedi Macros.

"O halde fikir birliğindeyiz," dedi Miranda. "Bu taraftan."

Bu yoldan son geçtiğinde cesetlerle ve ölmüş Pantathialılarla doluyken, artık tozla kaplanmış galerinin ilerisini işaret etti. "Yukarıdan," dedi Miranda, "bu salona geldik. İblisin burada Pantathialılarla dövüştüğünü gördük." Başlarının üstünden galerinin etrafını dolaşan çıkıntıyı gösterdi. "Orada ilerleyip aşağıya bir ip sarkıtmıştık." Gösterdiği yerde, artık sallanarak açık duran alçak bir kapı vardı.

"Birkaç Saaur ve Pantathialı ile karşılaştık ve çarpışarak o koridordan aşağı ilerledik." Etrafa göz atarak, "O koridordan kaçarken aynı yoldan geri dönmeye ne kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim," dedi.

Tomas, "Kadim Mac Mordain Cadal'dan geçerken bir hayaletin beni takip ettiğini söylediğim zamanlar olmuştu," dedi. "Hayatta kalmamın tek sebebi, aynı yoldan geri dönebilmem ve o kafa karıştırıcı tünellerde ondan kurtulmam olmuştu."

Macros, "Burada yolunu bulabilmenden etkilendim doğrusu," dedi. "Bir yıldan fazla oldu ve buraya yalnızca bir kere gelmiştin."

Miranda yavan bir sesle, "Yaşamın kritik noktada olduğu zaman, neler hatırlayabildiğine şaşarsın," dedi. Miranda onları açık kapıya yönlendirdi. "Eşyaları bulduğumuz yer buranın sonundaydı."

Tomas, "O tarafta sonra da gidebiliriz," dedi. "Yukarıda hissettiğimiz şeyin ne olduğunu keşfetme eğilimindeyim." Calis'in grubuyla önceki yıl bu bölgeye girmek için kullandıkları Miranda'nın gösterdiği tüneli gösterdi.

"O yol merkezi bir koridora açılan bir geçide, bu dağın iç kısımlarından doruklarına kadar giden büyük bir bacaya gidiyor."

"Biliyorum," dedi Tomas. "Bu Valheruların dağ yapılarının ortak özelliğidir. Aksi takdirde bir ejderhanın o merkezi salona girmesinin yolu yoktur."

Miranda ilerledi, onlar da takip etti ve çok geçmeden başka bir karanlık geçitte yürüyorlardı. Zaman ölçüsüzce geçiyordu ve duraklamadan ilerliyorlardı. Macros iki kere, Miranda'ya dinlenmeye ihtiyacı olup olmadığını sormuş, ama karşılığında kadından alaycı sözler duymuştu.

İkinci ters yanıtın ardından, Macros sormaktan vazgeçmişti.

Miranda onları ileri nakletmek için büyülerini kullanmalarını istiyordu, ama bir şeyleri kaçırma şanslarının çok fazla olacağına karar verildi. Aynı zamanda, nereye gittiklerini tam olarak bilmeden, bir kayanın içinde cisimleşmeleri tehlikesi de vardı.

Miranda'nın tarif ettiği büyük bacadan inmişlerdi. Sanki dağın ortası boşaltılmış gibi, taşlardan kesilmiş geniş bir rampa yukarıdan aşağıya sarmal çizerek iniyordu. Merkezi bacada engel ya da korkuluk yoktu ve rüzgâr insanın kenardan çekilecekmiş hissine kapılmasına yol açıyordu. Çeşitli noktalarda, yalnızca Tomas'ın bilebileceği bir amaç için geniş alanlar oyulmuştu. Macros bunu bir ara ona sormayı düşündü, ama şu anda büyücü gerek olmadan konuşma taraftarı değildi. Boş konuşmalar yapacak yer ya da zaman değildi.

Bacayı kesen başka bir büyük tünele geldiklerinde hafif, nahoş bir koku geldi burunlarına.

"Yakınlarda," diye fısıldadı Tomas, geniş koridorda ilerlerlerken.

Macros kokladı ve kokuyu çürüyen bir şeylerin kokusuna benzetti. "Bir in mi?" diye fısıldadı. Tomas yalnızca kılıcını çekip ilerlemeye devam etti. Macros Miranda'nın Tomas'ın arkasından gitmesini bekleyerek sıranın sonuna geçti. Merkezi bacanın dibine yakın başka bir büyük galeriye ilk giren, beyaz ve altın sarısı giyinmiş savaşçıydı.

Tomas savaş çığlığı koy verip kenardan atlarken, Macros Miranda'nın kendisine yol açmak için aniden yana çekildiğini gördü. Macros ileri doğru hızlı bir adım attı ve bir an duraksamasına neden olan bir manzarayla karşılaştı.

Bir yaratık pullu kalçalarının üstüne oturmuş bir kemiği kemiriyordu. Yaratığın pulları, hafif yeşil parıltıları olan parlak siyahtı. Bir yarasanınkine benzeyen büyük kanatları sırtının üstünde toplanmıştı ve kafası kabaca, gri taştan oyulmuş ve geyik boynuzları olan bir timsah kafasına benziyordu. Eğer bu kafatasını bir deri koruyorsa da, ilk bakışta açıkça belli olmayacak kadar gergindi ve etkileyici bir dizi dişi daima ortada bırakacak kadar geriye çekilmişti.

Güçlü omuzlar, ucunda hançer büyüklüğünde pençeleri olan uzun kollarla karışmıştı.

Miranda, "Bir iblis," dedi.

Tomas önüne indiğinde, Macros, yaratığı sersemletmeye yönelik bir büyüye başlamıştı. Ayağa kalkan iblis yarı insan savaşçıdan tam bir baş daha uzundu ve Macros bir an için Tomas'ın güvenliğinden endişe etti.

Ama yaratık saldırmak yerine, duvara gerileyip konuştu.

Yaratık, Miranda'nın bilmediği yabancı bir dilde tek bir kelime söyledi, ama sözcük Macros ile Tomas'ın üstünde etkisini anında göstermişti. Macros büyüsünü, Tomas da bir vuruşun ortasında, kılıcını çevirerek

saldırısını kesti ve Calin'in kılıcı eti yarmak yerine, yaratığın yanındaki taş duvara çarptı. Duvardan bir parça koparırken kıvılcımlar saçıldı.

Yaratık Tomas'ın vuruşundan kaçınmaya çalışırken, Macros arkadaşının yanına atladı. Yabancı sözcük bir kez daha tekrarlandı ve Tomas geri çekildi.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Miranda yukarıdan.

Macros gözlerini iblisten ayırmadan Tomas'ın yanında duruyordu. Korkunç görünüşlü varlık, sanki bekliyormuş gibi hareketsiz kaldı ve Tomas, "Teslim oluyor!" dedi Miranda, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Tomas kadına döndü. "Öyle söyledi. Teslim oluyor."

Miranda da aşağı atlayıp Macros'un yanına indi. "Bir düzine dil biliyorum. Bu dili daha önce hiç duymamıştım. Hangi dil bu?"

Tomas, yarı yabancı suratında bariz bir şaşkınlıkla Miranda'ya baktı. "Valheruların dili. Törensel bir boyun eğme tümceciği. Hizmetkâr ırklarımız, selamlamalarda bunu kullanırdı."

Miranda bir Tomas'a, bir de sinmiş yaratığa baktı ve göğsünden çıkacakmış gibi atan kalbinin yavaşlamasını dileyerek yavaş, uzun bir nefes koyuverdi. "Bu da bir şeydir, değil mi?"

-11-
ALARM

Erik koşuyordu.

Tannerus'taki eski şatonun koridorlarında koşarken, davullar hızlı hızlı çalınıyordu. Avluya inen merdivenlerin başındaki kapıya ulaştı. Çabuk bir bakışla her şeyi gördü: ipler çoktan boyunlarına geçirilmiş dört adam tahta dayanakların üstünde dururken, toplanmış askerler idama tanıklık ediyordu. Korkuluklardan aşağıdaki ikinci iskeleye atlarken, "Hayır!" diye bağırdı, ama davul sesleri bağırtısını boğdu. Davullar durup destekler mahkûmların altından tekmelenirken, Erik avluya giden kalan merdivenleri yarı uçarak indi. Koşarak, askerlerinin hazır olda durduğu yirmi metreyi geçti ve üç adamının boyunlarının kırılarak anında öldüğünü ve dördüncüsünün de kısa seğirmesini kestiğini gördü.

Erik durdu. "Kahretsin!" dedi.

Dağılma emri verilmişti ve Tannerus garnizonu birlikleri saflarını bozup işlerine geri döndü. Başka bir asker rüzgârda sallanırken, hiç kimse oyalanmak istemiyordu.

Adamlarını iğreti darağacında sallanırken izleyen Erik, neredeyse nefessiz kalmıştı. Yüzbaşı adamları öldürmek için çok az zaman harcamıştı. Biraz daha iyi bir darağacı dikilmesini emretmiş olsaydı, Erik zamanında yetişebilirdi. Erik adamların yüzlerini inceledi. Onları tanıyordu, ama henüz adlarını öğrenememişti. Yine de, bunlar onun adamlarıydı. Yüzbaşı Simon de Beswick atını çevirince, Erik'in orada dikildiğini gördü. "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var Başçavuş?" Erik Doğu'dan yeni gelen kendini beğenmiş subayı inceledi. Erik ve Prens'in askerlerinden başka bir birliğe araziye çıkmaları emredilmişti ve de Beswick'in Tannerus'a onlarla birlikte at süreceğini öğrenmişti. De Beswick Prens'in sarayında geçici bir göreve getirilmişti ve kuzeydeki garnizon görevine gidiyordu. İki adam birbirlerinden hiç hoşlanmamıştı. De Beswick'in uygarca davrandığı

tek kişi, rütbesi yüzünden üstü Owen Greylock'tu. Görevdekiler hariç, erat sınıfından herhangi biriyle konuşmayı reddediyordu ve kaba ve ağzı bozuktu. Yarısı garnizon savunmasında eğitilmek üzere bırakılırken, Erik'in adamların diğer yarısını eğitim için araziye çıkartması kurtuluş olmuştu. Erik dört adamının asılmak üzere olduğunu öğrendiğinde, araziden yeni dönüyordu. Erik sağ elini sıkarak, "Bu adamlar neden idam edildi?" diye sordu.

"Erzak çaldılar," dedi de Beswick, sanki soru soruyormuş gibi kaşlarını kaldırarak.

"Onlar benim adamlarımdı," dedi Erik tehditkâr bir ses tonuyla.

"Öyleyse onları daha iyi eğit Başçavuş ve bundan sonra bana 'efendim' diye hitap et."

Yüzbaşı atını sürüp yanından geçerken Erik atının dizginlerini tuttu. "Adamlarımı asmaya hakkın yoktu. Senin komutan altında bile değiliz!"

De Beswick, "Tannerus garnizonu kumandanı olarak hakkım vardı ve hareketlerimi sana açıklamak zorunda değilim Başçavuş," dedi. Yavaşça kılıcını çekerek, "Şimdi uslu bir çocuk olup atımı bırak lütfen, yoksa seni bir subaya hakaret etmekten dolayı öldürmek zorunda kalırım," dedi. Yanlarına Owen Greylock geldi ve "Kaldır şu kılıcı de Beswick!" dedi.

"Şövalye-Yüzbaşı?" dedi garnizon komutanı.

"Bu bir emirdir," dedi Greylock sakin bir şekilde.

De Beswick gönülsüzce kılıcını kaldırdı. Owen elini Erik'in omzuna koydu ve "Başçavuş, adamlarınla ilgilen," dedi. "Bununla ben ilgilenirim."

Owen Erik gidene kadar bekledi, ardından döndü ve de Beswick'in çizmesine yapışıp aniden kaldırdı. Owen'ın beklediği gibi, de

Beswick eyerinden düştü ve atı dörtnala uzaklaşırken, Bas-Tyralı Yüzbaşı avlunun zeminine sert bir biçimde düştü.

Owen genç adamın yakasına yapışıp çekerek ayağa kaldırdı. Yalnızca tehlikeli denilebilecek bir ifadeyle gözlerinin içine bakarak, "Önümüzde bir savaş var ve sen askerlerimizi mi öldürüyorsun?" dedi.

"Hırsızdılar!" dedi de Beswick.

"Bu ordudaki adamların yarısı hırsız, dangalak!"

Owen adamı hafifçe iterek bıraktı ve de Beswick tekrar kıçının üstüne oturdu. Öne eğilen Greylock, Erik'in gittiği yönü işaret etti. "Otuz yıldır asker eğitiyorum ve o adam belki de tanıdığım en iyi asker. Bu savaş başladığı zaman beceriksiz ödlek, o adam hayatta kalmak için en iyi umudun olacak. Eğer tanrıların bir pireye verdiği kadar aklın varsa, bu dağlarda hayatta kalmakla ilgili öğrettiği her şeyi öğrenmeye çalışırsın. Eğer bir kere daha onun işine karışırsan, seni düelloya davet etmesine izin veririm. Elinde bir kılıçla karşısına çıkarsan da, seni öldürür. Anlıyor musun?" "Evet," dedi genç Yüzbaşı ama duyduklarından hoşlanmadığı belliydi.

"Şimdi, ben bir sonraki mektubumda Şövalye-Mareşal William'a ne söyleyeceğime karar verirken, görevinin başına dön de Beswick."

Yüzbaşı uzaklaşırken Greylock, "Bir şey daha var de Beswick," dedi. "Efendim?" dedi Yüzbaşı.

"Eğer Yüzbaşı Calis burada olsaydı, seni kesinlikle öldürürdü." Genç garnizon komutanı gittikten sonra, Owen Erik'e bakmaya gitti. Onu askerlerin yemekhanesinde, komutası altındaki askerlere neler olduğunu sorarken buldu.

"Önemli bir şey değildi," dedi Gunther adındaki bir adam. "Sadece ve sadece bir eğlenceydi Başçavuş. Bütün gün tören yürüyüşü yaptıktan sonra yorulmuştuk..." "Tören yürüyüşü mü?" dedi Erik,

"Evet, dikilen birlikler, sağa, ardından sola dönerek bir aşağı bir yukarı yürümek, bunun gibi şeyler."

Johnson adında yaşlı bir asker, "Bu Doğu Orduları'nın işi Başçavuş," dedi. "Dövüşmeyip sırada yürümek gibi şeyler."

"Her neyse, o dört delikanlı sadece bira barakasından biraz bira yürütmek istedi, suç oluşturan bir şey değildi."

Erik adamlarının kötü bir ruh halinde olduklarını görebiliyor ve onları suçlamıyordu.

Yakalandıklarında, adamlar fazladan nöbetle ya da en kötüsü kırbaçla cezalandırılırdı, ama onları asmak bağışlamanın ötesindeydi. Greylock konuştuğunda bir şeyler söylemek üzereydi.

"Konuşabilir miyiz Erik."

Erik Darkmoorlu eski Kılıç Ustası'nın yanına gitti ve "Biliyorum, karışmamalıydım," dedi. Askerlerin onları duyamayacağı bir uzaklıkta olduklarını gören Owen, "Muhtemelen onu öldürmeliydin, ama mesele bu değil," dedi. "Ondan uzak dur; seni kışkırtmaya çalışıyor olabilir." "Neden?"

"Bas-Tyra'da nüfuzu olan bir aileden geliyor. Babası Ran Dükü'nün kuzenlerinden biri."

Erik o an anladı. "Bu da, ailesinin muhtemelen von Darkmoorlara yakın olduğu anlamına gelir." "Olabilir. Birbirlerini tanıdıklarını biliyorum, ama yakın? Gerçekten bilmiyorum. Mathilda'nın adamlarından biri olabilir," dedi Owen. İnce yapılı adam düşünceli bir biçimde çenesini ovuşturdu. "Ya da oğlunun unvanına can sıkıcı bir tehdit oluşturan birisinin üstüne giderek Baron'un annesine yaranmak isteyen bir aptal da olabilir."

Erik iç geçirdi. "Dünyaya babamın unvanıyla ilgilenmediğimi daha kaç kere söylemek zorundayım?" Owen, "Bunu kaç kere söylediğinin

önemi yok, Mathilda sen ölene kadar tatmin olmayacak," dedi. "Ne yapmalıyım?"

"Dük James'e bir mesaj göndereceğim ve William'a bu aptalı Kral için şanla ölebileceği başka bir yere göndermesi için araya girmesini söyleyeceğim. Krondor'da yapılan kıyı seti üstündeki mancınıkları kumanda etmesini önereceğim."

Erik irkildi. "Oraya gönüllüleri gönderdiklerini sanıyordum." "Öyle. Genç de Beswick'in gönüllü olup olmadığını göreceğiz." Owen gülümsedi. "Diğer birliğini günün ilk ışıklarıyla dışarı çıkar. Burada oyalanma. Eggly'ye gidip oradaki savunmaları gözden geçirmeliyim. Zümrüt Kraliçe'nin ordusunu istediğimiz yere sürmek için, o tepelerde ikna edici bir dövüş çıkarmamız gerekiyor." Erik iç geçirdi. Yapılacak çok şey ve hazırlanmak için çok az zaman vardı. Filonun Novindus'tan ayrıldığını biliyordu; Calis ile denizin ötesinde bulunmuş herkes bunu biliyordu. "Krondor ne alemde?" Owen omuzlarını silkti. "Söylentiler dolaşıyor. Bazı insanlar şehri terk etmeye başladı. Gerçekten korkmayı gerektirecek hiçbir şey yok. Kesh sınırında çok fazla hareket var, bu yüzden insanlar güneyde tekrar savaşabileceğimizi düşünüyor."

"Filo Boğaz'ı geçtikten sonra şehri kontrol altında tutmak zor olacak," dedi Erik.

"Biliyorum. William ile James'in bir çözümle geleceklerini umuyorum." Erik bir şey söylemedi. Kraliçe'nin filosu Boğaz'dan bir aydan daha az bir sürede, Yaz Ortası Festivali'nde geçecekti. Krallık'ın iyiliği için sonunda şehrin feda edileceğinden korkuyordu, ama onun asıl derdi şehirdeki sevdiği kızdı. Erik Owen'ın yanından ayrılıp garnizondaki birliğe sabah yola çıkacakları emrini verirken, Roo'yu Kitty'yi şehirden çıkarmasına yardım etmeye ikna edip edemeyeceğini düşündü.

Roo muhasebe defterlerine bakıp, "Anlamıyorum," dedi.

Jason bunu, onun hesap yöntemlerini anlamadığı şeklinde yorumladı ve bir kez daha açıklamaya başladı.

"Hayır," diye araya girdi Roo. "İşlemleri ve hesaplamaları biliyorum. Benim söylemeye çalıştığım, neden para kaybettiğimizi anlamadığımdı."

Barret'te bir garsonken, Roo'nun mali imparatorluğunun baş muhasebecisi olan Jason, "Sorun çok fazla borcun ödenmeyip, bizim çok fazla ödemeyi zamanında yapıyor olmamız," dedi. "Elimizdeki nakit rezervleriyle ödemiş olmamız gereken şeyler için borç alıyoruz."

"Var olmayan bir para," dedi Roo. Bulabildiği her altın sikkeyi, Dük James'e borç olarak vermişti. "Pekâlâ, Kraliyet Ailesi'nden, nasıl uçulacağını öğrenebileceğim kadar yakın bir tarihte geri ödeme alma şansım var." İç geçirdi, ofisindeki masadan kalktı ve "Ne önerirsin?" diye sordu. Üç yıl önce Roo ile tanıştıklarında olduğu gibi genç gösteren Jason, "Daha az kâr getiren işletmelerimizden bazılarını satabilirsin," dedi.

"Doğru, ama sabit varlıkları elden çıkarmaktan nefret ediyorum." Esnedi. "Yorgunum."

Pencereden dışarı göz atınca, akşam olduğunu gördü. "Saat kaç?"

Jason dönüp süslü Kesh saatinin olduğu yere baktı. "Yediye geliyor."

"Karli delirecek," dedi Roo. "Altıda evde olacağıma söz verriştim." "Ailen şehirde mi?"

"Evet," dedi Roo, pelerinini kapıp aceleyle ilerlerken. Neyse ki, Roo eve ulaştığında, Karli'nin Helen Jacoby ile muhabbete daldığını gördü. Randolph Jacoby'nin ölümünden sonra iki kadın birbirleriyle seviyeli bir arkadaşlık kurmuştu. Bu Roo'ya biraz garip geliyordu, çünkü Randolph'un ağabeyi Karli'nin babasının ölümünden sorumluydu. Ama aslında birbirleriyle arkadaşlık yapmaktan keyif

alıyorlar gibi görünüyorlardı ve dört çocuk beraber iyi oynuyordu. Ve Roo, iki ailenin bir araya geldiği akşamlardan keyif aldığını fark etmişti.

"Geldin demek," dedi Karli. "Yemek birkaç dakika içinde hazır." Çocuklar etrafını sararken salonu, "Baba!" ve "Rupert Amca!" çığlıkları doldurdu. Roo gülerek ayak karmaşasının ve üstündeki ellerin arasından geçip merdivenlere yöneldi.

Üst kata çıkarken Abigail peşinden gelince Roo, "Birazdan aşağıya ineceğim tatlım," dedi. "Hayır!" dedi kız buyurucu bir tonla. "Defol git!" Görkemli bir dönüşle, salonun sonuna yürüdü ve kollarını çaprazlayarak durdu. Roo merdivenlerden, oturma odasındaki iki kadına baktı ve Karli şaşkın gözükürken, Helen'in güldüğünü gördü. Helen, "Hepsi bunu yapar," dedi.

Roo başını sallayıp hızla yukarı çıktı ve elini yüzünü yıkayıp üstünü değiştirdi. Roo ve Karli Helen ile birlikte masanın öteki ucunda otururken, çocukların uzun masanın sonunda oturduğu yemek odasına indi. Roo Helen'in, saçlarını, alnına düşen bir kâkül ve garip görünüşlü bir taraktan dökülen bukleler şeklinde yeni bir tarzda yaptığını fark etti. Roo tarağın neden yapıldığını sormanın çok kaba olup olmayacağını düşündü, ardından Prens'in Şehri'ndeki son modanın ne olduğundan haberi olmadığını fark etti.

Sylvia'nın bileceğini düşündü ve ardından artık Sylvia'yı nadiren giyinik gördüğünü fark etti. Ayrıca her nedense karısı ve Helen yanında otururken onu düşünmek yanlış gibi geliyordu.

"Roo," dedi Helen, "kızarıyorsun!"

Roo numaradan öksürdü, ardından, "Boğazıma bir şey takıldı," dedi. Şiddetlice öksürdükten sonra, peçetesiyle olmayan gözyaşlarını sildi.

Helen bir kez daha güldü ve Roo kadının ne kadar hoş olduğunu fark etti. Roo kadını her zaman iyi görünüşlü biri olarak düşünmüştü;

Sylvia'nınki gibi bir güzelliğe sahip olmayan, ama şık kıyafetler içinde ve saçları bu şekilde oldukça çekiciydi.

Karli, "Helen bana, onun şirketini gayet iyi idare ettiğini söyledi," dedi.

Roo omuzlarını silkti. "Daha çok kendi kendini idare ediyor. Tim Jacoby," adamın işini bilen bir domuz olduğunu söylemek üzereydi, ama yengesi orada oturduğu için, "çok organizeydi," dedi.

"Evet, öyleydi," dedi Helen.

Sohbet çocuklar ve onların büyümeleri için gerekli olan küçük eşyalar üzerinde bir konuya döndü. Çocuklar çocuk gibi, kızlar da kız gibi davranmaya başlıyordu ve çocukların gizemi Roo için hâlâ bilinmeyen bir bölge gibi geliyordu.

Çocuklarına baktı ve onlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğini fark etti. Onlarla çok az ilgileniyordu ve aniden bununla ilgili kendini çok garip hissetti. Belki büyüdüklerinde, ona söyleyecek ilginç bir şeyleri olurdu.

Bakışları tekrar Helen Jacoby'nin üzerinde dolaştı ve bir süre sonra kadın onun tarafına baktı.

Kadına bakmakta olduğunu fark eden Roo, "Konyak ister misin?" diye sordu.

Karli şaşırmıştı. İş arkadaşları hariç, Roo evlerinde hiç kimseye konyak ikram etmemişti.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi kadın. "Eve gidene kadar çocukların yatma vakti gelmiş olacak." Jacobyler Roo'nun arabalarından biriyle ayrılınca Karli çocukları yatırdı. Roo, tadını güçlükle aldığı bir konyak içerek bir süre çalışma odasında tek başına oturdu. Aklı endişelere dalıp gitmişti; savaşın ve ailesini Doğu'ya götürme, ya da en azından kaçmaya hazır olacakları şekilde şehir dışına çıkarma zamanının geldiğini biliyordu.

Erik, Jadow Shati ve ona güvenen diğer insanlarla yaptığı konuşmalar, istilacıların çoktan Krallık sınırları içine girdiğini ortaya koymuştu. Çoğu etkisiz hale getirilmişti, ama savaş patlak verdiği zaman, Doğu'ya yolculuk etmenin ne kadar tehlikeli olacağını biliyordu. Karli alt kata inip, "Yatmaya geliyor musun?" diye sordu. "Evet," dedi Roo, "birkaç dakika içinde." Karısı yukarı çıkmak için dönerken, "Helen ve çocuklarından hoşlanmış gibisin," dedi.

Karli, "Evet, öyle," dedi. "Onun ailesi ve benimkiler aynı köyden gelmiş, bu yüzden çok ortak noktamız var. Çocukları da çok tatlı..."

Roo'nun aklına bir fikir geldi. "Yaz Ortası Festivali bitince, Jacobylerle birkaç haftalığına şehir dışına gitmeye ne dersin? Çocuklar nehirde yüzüp ata binebilir." "Roo, ata binmek için çok küçükler."

"O zaman, biz de onlara midilli alırız." Ayağa kalktı. "Hava çok sıcak olacak ve buradan uzaklaşmak çok iyi olur."

Karli ihtiyatlı bir tonda, "Beni yolunun üstünden uzaklaştırmaya çalışmıyorsun, değil mi Rupert?" dedi.

Karısının, Sylvia'ya ile olan ilişkisinden şüphelenileceği korkusuyla, Roo onu kollarının arasına aldı. "Hayır. Sadece ailemle sessizce vakit geçirmek istiyorum, hepsi bu."

"Evde iki yerine dört çocuk olması, benim sessizlik anlayışıma pek uymuyor," dedi Karli. "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Roo, karısının kalçasına şaplak atarak. Karısını öptü ve Karli, "Yatmaya gidelim," dedi.

Endişeleri yüzünden bir miktar kafası dağılmış olmasına rağmen, Roo hâlâ Karli'yi memnun edebiliyordu ve seviştikten sonra kadın kollarında uyuyordu. Karısıyla sevişirken sık sık başka birisini düşündüğü için, kendini garip bir utanç içerisinde buldu, ama bu kez Sylvia Esterbrook'u değil, Helen Jacoby'yi düşünmüştü.

Bakirliğini kaybettiği, Ravensburg'deki garson kız Gwen'i düşünerek sessizce, "Gwen haklı; hepimiz domuzuz," dedi.

Yorgunluk bu sağduyu anının uzamasına izin vermedi ve Roo derin bir uykuya daldı.

Erik emri okuyup, "Krondor'a çağırılıyoruz," dedi.

Onbaşılar Harper ve Reed selam verip emri tepelere yayılmış askerlere aktarmak için hızla ayrıldı.

Erik alnını silip düşündü. Tepelerdeki adamların en son eğitilecekler, Prens Patrick ve danışmanlarının izin verdiği yerler dışında istilacıların cephelerini genişletme becerilerini sınırlamak gibi kritik bir görev için en son düşünülecek adamlar olduklarını biliyordu. Bu adamların çoğu şehir savunmasına kaydırılacaktı ve eğer Erik olayları doğru olarak yargılayabiliyorsa, tepeleri savunmakla görevlendirilmiş bu garnizon birlikleri çok geçmeden, Zümrüt Kraliçe'nin ajanlarının rapor edecek çok az şeyi olsun diye, küçük gruplar, sözde devriyeler halinde ilerleyecekti.

Erik Şövalye-Mareşal William'ın planına hayran olmuştu, çünkü sanki Batıya yayılmış bütün birlikler, şehrin savunulması için çağrılıyormuş gibi gözüküyordu.

Erik gözlerini kısarak güneşe baktı. Yaz Ortası'na iki haftadan az kalmıştı ve Zümrüt Kraliçe'nin filosunun Karanlık Boğazı'na yakın olması gerektiğini biliyordu. Yılın bu zamanı için hava normalden daha sıcaktı ve bunun büyük olasılıkla berbat bir yaz olacağı anlamına geldiğini biliyordu.

Adamlar toplanırken, hava mükemmel olsa bile, bunun berbat bir yaz olacağını düşündü. Yine de, istilacılar bu dağlara gelene kadar, sonbahar sonu olacaktı ve kar yağana kadar onları burada tutabilirlerse, Krallık ayakta kalacaktı.

Harper döndü ve "Emirler iletildi Başçavuş," dedi. "Bir saat içinde yola çıkmaya hazır olacağız."

"Çok iyi," dedi Erik. "Son birkaç saat içinde Yüzbaşı Greylock'u gördün mü?" "Yaklaşık bir saat önce, şu tarafta." Onbaşı yolun aşağısını gösterdi.

"Adamlar hazır olduğunda beni beklemeyin, Krondor'a doğru yola çıkın." Tepelere göz gezdirdi. "Dört saatlik güneşimiz kaldı ve kamp yapmayı düşünmeden önce arkamızda on beş kilometre bırakmak istiyorum."

"Emredersiniz Başçavuş."

Erik atına binip yolun aşağısına hareket etti ve Greylock'u, yolun kenarında bir haritaya bakarken buldu. "Owen," dedi Erik yanına varınca. "Erik," dedi Owen. "Yola çıkmaya hazır mısınız?" "Hazırlanıyoruz," dedi Erik, atından inerek. "Onbaşılar onları sıraya sokuyor. Birkaç dakika içinde yola çıkmış olmaları gerekiyor." Erik yolun kenarına oturup, "Sanırım buradaki işimiz bitti," dedi. "Eğitimle işimiz bitti," dedi Greylock. Erik'in yanına otururken atını yolun kenarındaki otları yemesi için bıraktı. "Buraya bir dahaki gelişimizde, gerçeğini yapmak için geleceğiz."

Erik, "Bu adamları daha iyi şekle sokmak için bin kez birkaç günüm daha olmasını istedim," dedi. "Harikalar yarattın," dedi Greylock. "Dürüst olmak gerekirse, adamlara senin yaptığından daha fazlasını verebilecek başka birisi düşünemiyorum Erik. Ne Calis, ne de Bobby de Loungville."

"Teşekkürler Owen." Erik iç geçirdi. "Bunun hâlâ yeterli olmayacağından endişeleniyorum."

"Bu seni birazcık benzersiz yapıyor genç dostum."

"Lord William ne yapacağımızı söyledi mi?"

"Evet," dedi Greylock. Başıyla yolun yukarısını işaret etti. "En azından bizim kısmımızı. Gerisini tahmin edebiliyorum."

"Krondor'u kaybedeceğiz, değil mi?"

"Muhtemelen," dedi Greylock. "Kraliçe'ye direnen şehirlere ne olduğunu gördün, ama dağlara geç gelmesi için onu Krondor'da yeterince uzun tutmalıyız."

Erik, çok yukarılarda hafif bulutlarla yol yol boyanmış açık mavi gökyüzüne baktı. "Eğer hava böyle giderse, uzun bir yaz olabilir."

Greylock iç geçirdi. "Biliyorum. Prens Patrick'in bunu anlamak için hava görüşü olan birkaç büyücüsü var ve hepsi de muhtemelen uzun bir yaz olacağını söylüyor."

Erik, "Büyücüleri düşünüp duruyorum," dedi. "Kraliçe onları kullanıyor. Biz neden kullanmıyoruz?"

Owen gülümsedi. "Sanırım onlar için birkaç tane büyülü tuzağımız olacak. Ama Nakor'un savaşta neden büyücü kullanılmayacağına dair yaptığı açıklamayı hatırlıyor musun? Oldukça sık tekrar ediyordu." Erik güldü. "Evet, hatırlıyorum. 'Savaşta ilk büyücü büyü yapar, ardından ikinci büyücü karşı büyü yapar, ardından üçüncü büyücü ilk büyücüye yardım etmeye çalışır, ardından dördüncü büyücü ikinciye yardım etmeye çalışır, derken ordu gelir ve onlar etrafta büyü yaparken hepsini doğrar,'" diye taklidini yaptı.

Greylock güldü. "Nakor'u çok iyi taklit ettin." Erik omuzlarını silkti. "Ama asıl mesele şu ki, Kraliçe'nin büyücülerine karşılık vermek için bir şeyler yapmazsak, onlara korkunç bir avantaj vermiş olacağız."

Greylock kalktı. "Ah, kemiklerim kırlarda at sürmek için çok yaşlı." Atını çekerek çimenlerden uzaklaştırırken, yaşlı taklidi yaptı. Erik güldü. Greylock dizginleri atın başından geçirdi, ardından ayağını üzengiye koyup ata bindi. Eyere oturur oturmaz, "Erik, seninle her konuştuğumda, bana Başçavuş yerine Şövalye-General gibi

geliyorsun," dedi. "O yüzden Prens'in etrafındayken bu tür sorular sorma, yoksa seni terfi ettirebilir."

Erik güldü. "Diğer bir deyişle, çenemi kapalı tutayım." "Dediğim gibi," diye devam etti Greylock. "Prens'in birtakım sürprizleri olduğuna eminim."

Erik atına bindi. "Adamları şehre götürdüğümde görüşürüz." "Güzel," dedi Greylock. "Ha, bir şey daha var." "Nedir?"

"Yerel komutanlar, bir son dakika meclisine çağırılacak. Sözde sebep, komutanların Prens ile birlikte Banapis'i kutlamak için gelecekleri olacak, ama biz sebebini biliyoruz. O yüzden bu, de Beswick'in Krondor'da olacağı anlamına geliyor." "Gözlerimi açık tutarım."

"Güzel. Krondor'daki festival, alışık olduğun şeye hiç benzemiyor." Erik başını salladı. Prens'in hizmetine girdiğinden beri, her Banapis şehrin dışına çıkmayı başarmıştı. Yaz Ortası Festivali'nin şehir kutlamalarını hiç görmemişti. "Dikkatimin çok fazla dağılmamasına çalışırım."

Erik atını, adamlarının sıraya girmiş olması gereken yere doğru sürdü. Bu ikinci birliği dağlara götürdüğünden beri de Beswick ile karşılaşmamıştı. Ama onun Mathilda von Darkmoor'un adamlarından biri olabileceği şüphesi, Erik'in kulak ardı ettiği bir şey değildi. Ayrıca, eğer öyle olmasa bile, Erik'in gözünü bu adamın üstünde tutması için dört sebebi vardı.

Erik, odadaki soylu ve subay olmayan tek kişi olduğu için, odanın arkasında dimdik duruyordu.

İyi tanıdığı adamlar Yüzbaşı Calis ve Greylock, tanıdığı diğer adamlar Şövalye-Mareşal William, Krondor Dükü ve Prens ile birlikte odanın karşı tarafındaydı.

Nadiren de olsa içlerinden birkaçıyla konuşmuş olmasına rağmen, Prens'in saray mensuplarından, saray subaylarından ve yerel soylulardan bazılarını cismen tanıyordu. Yaklaşık bir saat içinde gidebileceğinin söyleneceğini ve onu beklediğinden emin olduğu yeni emirler almak zorunda kalmadan önce, kendine biraz zaman ayırabileceğini biliyordu.

Patrick kalktı. "Lordlarım ve beyler. Hepinizin katıldığını görmekten mutluyum. Seçilmiş gruplara tam bir brifing verilecek. Düşman bir ordunun bu tarafa geldiği bir sır değil ve son birkaç ayı bu yaklaşan istila için hazırlanarak geçirdik.

"Bazıları diğerlerinden daha fazla şey biliyor ve Krallık'ın güvenliği için kendi aranızda konuşup bilgi paylaşmamanızı emrediyorum. Yanınızda oturan kişinin ne fazla ne az, sizin kadar bildiğini ve size zaten bildiğinizden daha fazla bilgi veremeyeceğini farz edin, bu yüzden soru sormayın." Soylulardan bazıları emre şaşırmış gibi gözüküyordu, ama kimse yorum yapmadı. Birkaçı, diğerlerinin tepkisini ölçmek için odadakilere göz gezdirdi.

"Şimdi, genel duruma gelelim. Çatışmalar başlamadan önce hepinizin bilmesi gereken şey şu." Prens iki toprak beyine, duvarda asılı duran büyük bir kumaşı indirmelerini işaret etti. Kumaşın arkasından Uzak Sahil'den Malac Geçidi'ne kadar Batı Toprakları'nın çok büyük bir haritası çıktı. Prens ince, uzun bir sopa alıp haritanın sol ucuna ilerledi. "Burada," dedi Patrick, Karanlık Boğazı'nı göstererek, "önümüzdeki hafta içinde düşman filosunu bekliyoruz."

Birkaç soylu kendi arasında fısıldaştı, ama oda çabucak sessizliğe büründü. "O zamanla buraya vardıkları zaman arasında," Karanın Sonu'nun kuzeyini gösterdi, "tam olarak bir seferberliğe girmemiz gerekiyor. Bu yüzden, Banapis'ten önceki hafta boyunca vaktinizi toplantılara katılarak, emirler alarak ve hazırlıklar yaparak geçireceksiniz. Hepimiz, sanki ters giden hiçbir şey yokmuş gibi Yaz Ortası Festivali'ni kutlayacağız; etrafta zaten söylentiler dolaşıyorken halkı paniğe sürükleyemeyiz. Lord James?"

Krondor Dükü, "Şu anda şehirde, bu söylentilere eklenti yapan ajanlarım var," dedi. "Bu savaşın Krondor'a gelmekte olduğu olasılığını inkâr etmeye çalışmıyoruz, ama sorunun Yüce Kesh'ten kaynaklandığı izlenimini yaratıyoruz. Krondor iki yüz yıldır bir Kesh ordusu görmediği için, halk şu anda yakın bir tehlikeden çok, artan vergiler ve Shamata ve Landreth'e yolculuğun kısıtlanması olasılığıyla daha fazla endişeleniyor."

James'in suratı asıldı. "Bu çabucak değişecek. Özgür Şehirler'den ve Uzak Sahil'den gelmesi gereken gemiler istilacı filo yüzünden gelemeyince, batıdan bir şeylerin geldiğine dair haberler limandan çabucak dıştaki çiftliklere yayılacak. Bu gerçekleştiği zaman, Krondor'u mühürlemek zorunda kalacağız."

"Sıkıyönetim mi?" diye sordu yerel soylulardan biri.

"Evet," dedi Prens Patrick.

Dük James, "Düşmanımız çoğunuzun hayal edebileceğinden çok daha tehlikeli," dedi. "Bu haftaki bütün toplantılarımızı bitirdiğimiz zaman, bu tehlikeye dair daha iyi bir fikriniz olacak, ama o zamana kadar sadece şunu bilin: Krondor önümüzdeki gibi bir durumla asla karşı karşıya kalmamıştı.

"Sokağa çıkma yasağı uygulayacağız ve eğer mümkün olursa, etrafı sarılmadan önce şehrin düzenli olarak boşaltılmasını sağlayacağız. Ama düşman karaya çıkar çıkmaz, kapıları mühürleyeceğiz ve Krondor tutunmak zorunda kalacak."

"Tutunmak mı?" dedi başka bir soylu. "Peki Doğu'dan yardıma ne oldu?"

Patrick elini kaldırdı. "Sessizlik. Daha önce de söylediğim gibi, size sadece bilmeniz gerekenleri söyleyeceğiz. İtaat edeceksiniz." Ses tonu bu konunun tartışmaya açık olmadığını gösteriyordu.

Soylulardan herhangi biri hiçe sayıldığını hissettiyse bile, bunu belli etmedi.

Prens, "Bu yüzden komuta zinciri konusunda açık olacağız," dedi. "İlkin, Şövalye-Mareşal William artık Batı Orduları kumandanıdır." Bir belge kaldırdı. "Kral'ın emriyle." Birkaç soylu ilgili gözüktü, ama hiç kimse şaşırmış değildi. Geleneğe göre, Krondor Şövalye-Mareşali'nin bir Dükünkine eşdeğer bir rütbesi vardı ve geçmişte bu iki görevi bazen Krondor Dükü üstlenmişti.

Ardından Patrick Calis'i gösterdi. "Yüzbaşı Calis Krallık'ın Şövalye-Generali gibi hareket edecek."

Patrick başka bir belge kaldırdı. Bir an için, Prens'in söylediklerinin önemi anlaşılmadı; ardından Erik'in şaşkınlığını dile getirir şekilde birkaç tane soylunun çenesi şaşkınlıkla açıldı. Batı'nın Şövalye-Generali rütbesi onu, Prenslik birliklerinin komutasında ikinci sıraya yerleştiriyordu. Ama Krallık'ın Şövalye-Generali olmak onu Şövalye-Mareşal William'ın arkasına ve Krallık'taki bütün Düklerden daha üst bir konuma getiriyordu.

Calis, "Ne olursa olsun 'Yüzbaşı' olarak hitap edilmeyi tercih ederim," dedi. Erik'i göstererek, "Yardımcım, Başçavuş Erik von Darkmoor'dur," dedi. "Düşük rütbesine rağmen, size emirlerle geldiği zaman benim adıma konuşuyormuş gibi farz edin."

Bu, odada huzursuz mırıldanmaları da beraberinde getirdi. Patrick bunu bitirmek için zaman kaybetmedi: sesin soyluları susturmasını sağlamak için elindeki sopayla masaya vurdu. "Bu özel birlik, Batı Orduları'nın geleneksel düzeninden bağımsız olarak hareket edecek, ama kendinizi bu özel birliğin bir subayının verdiği emirleri yerine getirmek gerekip gerekmediğine karar vermeniz gereken bir durum içinde bulursanız, şunu açıkça söyleyeyim: bu özel birlikteki herhangi bir rütbedeki herhangi bir subayın verdiği emirlere, sanki Kraliyet Ailesi'nden geliyormuş gibi itaat edeceksiniz. Yeterince açık mı?"

Bu yanlış anlamaya yer bırakmadı. "Evet Majesteleri," dedi soylulardan birkaçı.

"Bu emirlere, Lord Calis'in komutası altındaki Özel Birlik'in birimleri, Kraliyet Krondor Yolbulucuları ve diğer destek kuvvetleri dahildir. Görevlerinize dönmeden önce bu birliklerin tam bir listesini alacaksınız."

Erik odadakilere göz gezdirdi. Düklerden birkaçı, bu emirler yüzünden çok öfkelenmişti ve bunu saklamayı pek başaramıyordu. Patrick sopayı kıracak kadar sert bir şekilde masaya vurarak makamının eğitimini gösterdi. "Lordlarım!" dedi yüksek ama kontrollü bir sesle.

Ardından sesini alçalttı. "Bu iş bittiği zaman, bu özel birliklerin yaratılma sebebini ve Batı Orduları'nın geleneksel düzeninin dışında hareket etme zorunluluğunu anlayacaksınız. İçinizden hiçbirinize, tarihin Gedik Savaşları sırasında bize öğrettiklerini hatırlatmama gerek yok: birleştirilmiş komuta zorunludur. Yalnızca bir tane Şövalye-Mareşalim olduğu için, komutası altındaki birliklerin nasıl yerleştirileceğinin kararını vermeyi kendisine bırakıyorum." William, "Komutanız altındaki askerlerin çoğundan yararlanmak için, Krondor çevresindeki bölgenin savunmasını organize edeceğiz lordlarım," dedi.

"Yakın garnizonların komutalarında olanlar, Banapis'ten sonraki gün askerlerini geri alacak. Uzaktaki garnizonlardan çağırılmış olanlarınızın birlikleri, doğrudan benim komutam altında, Prens'in Garnizonu'na yardım edecek. Birkaçınızdan, tehlikeli görevler için gönüllü olması istenecek. Şimdi, sizi bu odanın dışındaki hiç kimseye, önümüzdeki haftayla ilgili sırra ait hiçbir şey konuşmamanız gerektiğine dair tekrar uyarıyorum. Düşmanımız kurnaz ve her yerde ajanları var; belki sizin komutanız altında bile. Bu odanın dışındaki kimseye güvenmeyin. Biz her birinizle özel olarak görüşene kadar, gidebilirsiniz."

Erik, birçoğu öfkesini hâlâ güçlükle kontrol eden Krondor Batı Toprakları lordlarının ayrılmasını izledi. Odada Patrick, James, William, Calis, Erik ve birkaç tane saray memurundan başka kimse kalmayınca Patrick, "Eh, beklediğimden daha iyi gitti," dedi.

Erik'in yüz ifadesi açık bir şaşkınlığı yansıtıyordu. Calis ona, "Açık bir itiraz gelmemesini kastediyor," dedi.

William güldü. "Son dakikaya kadar ikincil görevlere indirildiklerini söylemeyi erteledik, ama daha fazla erteleyemeyiz."

Erik, "Tam olarak anladığımı sanmıyorum." dedi.

Calis, "Olması gereken de bu," dedi. Prens'e, "Ayrılmak için izninizi isteyebilir miyim?" diye sordu.

"Evet, acele etsen iyi olur," dedi Patrick.

Erik William'a bakınca Şövalye-Mareşal, "Özel bir görev," dedi.

Erik, Başçavuşu olduğundan beri Calis'in özel görevlerine alışmıştı. Merakını bir kenara bırakıp, "Anlıyorum efendim," dedi.

"Sana verilecek bir sürü işim var Başçavuş," dedi William. "Ama şu kötü bir ruh halinde ayrılan soylularla işimi bitirmeden önce yapılması gerekmiyor. Bu akşam biraz izin yap ve rahatla. Yarın öğlen başlarsın. Banapis'e kadar, şafaktan günbatımına kadar çalışıyor olacaksın."

"Emredersiniz efendim," dedi Erik. "Başka bir emriniz var mı?"

"Şu anda yok, ama son eğittiğin gruptan dağlarda kimlerin hizmet edebileceğini düşünmeye başla. Yarın öğlene kadar en iyi elli adamın listesini masamda istiyorum." "Emredersiniz efendim."

William, "En iyi adamlarından üç yüzünün, Colwin ve Jadow Shati'nin komutası altında yarın şafakta yola çıkmasını çoktan emrettim," dedi. "Komutan altındakilerin çoğu bu hafta küçük gruplar halinde yola

çıkacak. Yarın öğlene kadar seni gelişmelerden haberdar ederim. O zamana kadar, serbestsin." Erik selam verdi, Prens'e, Dük'e ve diğerlerine iyi günler diledi ve ayrıldı. Aceleyle dairesine gitti ve dağlardan henüz dönen adamlardan oluşan listeyi gözden geçirmek için oturdu.

Bir an için hayal kırıklığı hissetti. Adlar ona hiçbir şey ifade etmiyordu; onlara birazcık olsun yaşama şansı vermek için elli kişiyi nasıl seçecekti? Derken gözüne bir isim takıldı, Reardon adında bir adam. Onu, çoğu insanın kendini kaybedeceği güç bir durumda söylediği eğlenceli bir söz yüzünden hatırlıyordu, bir durumdayken. Etrafındaki adamlar gülmüştü, gerilim azalmıştı ve adamlar Erik'in onlara verdiği görevi başarmıştı.

Adamın yüzünü gözünün önüne getirdi ve ardından o gruptaki adamları, Reardon ve beş grup arkadaşı ve diğer grubu hatırlamaya başladı. Dakikalar içinde, Erik bir düzine isim hatırladı. Bir saatin sonunda, dağlarda gerekli olan sıradışı görevler için uygun olan elli adamdan oluşan bir liste yaptı. Bu işi aradan çıkarmanın rahatlığıyla, askerlerin banyosuna gitti ve izinli olan birkaç tane askerin yıkanmakta olduğunu gördü. Kışla dedikodularına kulak misafiri oldu ve banyosunu bitirene kadar, bütün garnizonun yaklaşan savaş yüzünden son derece yoğun olduğunu fark etti. Kıyafetlerini değiştirdi ve elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde Kırık Kalkan Hanı'na gitti. Han oldukça kalabalıktı, ama bu Kitty'nin Erik'in kollarına uçmak için barın üstünden atlamasına engel olmadı. Erik güldü ve ince yapılı kız onu öperken, "Ağır ol kadın," dedi. "İnsanların ahlakın olmadığını düşünmesini mi istiyorsun?"

Kitty, "İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda?" dedi.

Yakındaki müşterilerden birkaçı bu söylenene güldü. Dük James adına çalışan fahişelerden biri, "Ben kesinlikle umursamıyorum tatlım!" dedi.

Erik, "Nasılsın?" diye sordu.

Kız Erik'in yanağından makas alıp, "Yalnız," dedi. "Saraya dönmeden önce ne kadar zamanın var?"

Erik gülümsedi. "Yarın öğlene kadar orada olmam gerekmiyor."

Kitty mutluluktan neredeyse çığlık atıyordu. "Bugün hanı ben açtım, bu yüzden iki saat sonra işim bitecek. Bir şeyler ye ve adi kışla arkadaşlarınla çok fazla içki içme, çünkü senin için planlarım var."

Erik kızardı ve duyacak kadar yakın olacak birkaç kişi Kitty'nin söylediklerine güldü.

Erik, Çavuş Alfred ve Erik'in birliğinden diğer adamların oturduğu hanın köşesine geçti. Erik bir sandalye çekti ve garson kızlardan biri onun için bir sürahi bira ve maşrapa getirdi. Diğer maşrapaları topladı ve adamları yalnız bıraktı.

"Neden bu kadar ayıksınız?" diye sordu Erik.

"Emirler," dedi Alfred.

Miguel adında Rodezli bir onbaşı, "Yarın günbatımında yola çıkıyoruz," dedi. Erik birasından büyük bir yudum aldı. "Evet." Alfred, "Başlıyor," dedi.

Diğer askerler başlarıyla onayladı.

Masada, iki kere Novindus'ta bulunmuş tek adam olan Erik, "Hayır, çok uzun zaman önce başlamıştı," dedi. Bir an düşüncelere daldıktan sonra arkadaşlarına, "Ama artık burada," dedi.

Kitty Erik'in omzuna sokulmuş yatıyordu, "Yarın ayrılacak olmandan nefret ediyorum." "Biliyorum," dedi Erik.

"Sorun ne?"

"Sana bir sorun olduğunu düşündüren nedir?"

Kızın odasının nispi dinginliğinde yatıyorlardı. Eğer isteseydi Erik bir oda tutabilirdi, ama çocukluğunu buna benzer bir odada geçirmiş olduğu için, samanın ve hayvanların, derinin ve demirin bildik kokusunu rahatlatıcı buluyordu.

Kitty, "Seni tanıyorum Erik," dedi. "Endişelisin."

Erik söyleyeceklerini düşündü. Sonunda, "Şehirden çıkmanın bir yolunu biliyor musun?" diye sordu.

"Kapının nerede olduğunu mu soruyorsun?" dedi kız şaka yollu. "Hayır, şehir mühürlenseydi, dışarı çıkmanın bir yolunu bulabilir miydin diye soruyorum."

Kitty sevgilisine bakmak için doğrulup dirseğine yaslandı. "Neden?"

"Sadece yanıt ver: bulabilir miydin?" "Şakacılarla karşılaşmadan, muhtemelen hayır." Erik birazdan söyleyeceklerinin vatana ihanet sınırında ya da en azından emirlerdeki boşluğun kullanılması olacağını bildiği için sözcüklerini düşündü. "Senden bir iyilik isteyeceğim." "Ne olursa." "Önümüzdeki hafta festival bittiğinde, günbatımından hemen önce..." "Evet?" dedi kız.

"Şehirden çıkmanın yolunu bul; yakındaki köylere giden birtakım çiftçilerle birlikte buradan ayrıl."

"Ne?" dedi kız, şaşkın yüz ifadesiyle.

"Tam olarak sebebini söyleyemem, ama Banapis'ten sonra Krondor'da olmanı istemiyorum."

"Bana söylememekte kararlısın. Neler oluyor?"

"Dük James'in şehrin her kapısında adamları var ve düşman casuslarını aramalarının yanı sıra, benim tahminim seni ya da hizmet etmeyi zorladığı herhangi birisinin kaçmamasını sağlamak için de

emir aldıkları yönünde. Yakalanmadan şehirden çıkmanın en iyi yolu Banapis."
"Neden Krondor'dan gitmem gerekiyor?" dedi Kitty. "Çünkü eğer kalırsan, hayatla kalıp kalmayacağını bilmiyorum. Daha fazlasını söyleyemem,"

"Beni korkutuyorsun," dedi kız. Erik Kitty'nin asla hiçbir şeyden korktuğunu itiraf ettiğini görmemişti, bu yüzden söylediği büyük önem taşıyordu.

"İyi. Dük James'in haberi olmadan daha fazla konuşamayacağım şeylerden korkmalısın. Şehirden çık ve Roo'nun konutuna gidip orada saklan. Seni Batı'dan uzaklaştırması için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Ve hiç kimseye de hiçbir şey söyleme." "Ben Doğu'da saklanırken sen nereye gideceksin?"

"Savaşacağım."

Erik kızın iyice kollarına gömüldüğünü ve göğsüne sıcak gözyaşlarının döküldüğünü hissetti.

"Bir daha birbirimizi göremeyeceğiz, değil mi?"

Kıza iyice sarılarak saçlarını okşadı ve yanağından öptü. "Bilmiyorum, ama bu denemediğimiz için olmayacak aşkım."

Kız Erik'i öptü. "Söylediklerini unutmak istiyorum." "Banapis'e kadar unutabilirsin," dedi Erik.

"Banapis'e kadar."

-12-
YAZ ORTASI

Roo işaret etti.

"Ravensburg'dekine hiç benzemiyor, değil mi?" Erik, "Evet," dedi.

Sarayın aşağısındaki avlu, Yaz Ortası Günü Banapis Festivali'nin geleneksel öğle açılışını bekleyen soylularla doluydu. Erik etrafına göz gezdirdi ve çelişkili duygular hissetti. Banapis, Krallık'taki herkesin bir yaş daha yaşlı sayıldığı, içmeye, kumar oynamaya, sevişmeye, dans etmeye ve insanların zevk olarak saydıkları her şeye adanmış, geleneksel olarak yılın en mutlu günüydü. Hizmetkârlar öğleden sonra dolaşmakta, soylular için masalar kurulduktan sonra, onlarla birlikte oturmakta ya da şehre gidip oradaki şenliğe katılmakta özgürdü.

Ravensburg'de durum daha az resmi olarak düşünülürdü. Hizmetkârlar yemekleri hazırlamak için gece ve sabah boyunca çalışırdı, ardından kasaba sakinleri, yerel loncaların üyeleri, Yetiştiriciler ve Üreticiler şenliklerin başladığını belirtmek için salonlarından çıkardı. O gün Ravensburg'de her şey bedavaydı ve bunu alt ve üst tabaka beraber paylaşırdı. Getirilebilen her şey ortak masaya getirilirdi ve öğle kutlamalar başlardı.

Burada, Prens ve ailesi gece için çekilene kadar şenliklere başlayamayan hizmetkârlar vardı. Krallık'ın diğer kısımlarındaki gelenek ne olursa olsun, kraliyet ailesi asla hizmetkârsız bırakılamayacağı için, bazıları erken ayrılıp ardından diğerlerinin yerini almak zorundaydı.

Erik verdiği emirlerden, askerlerin içki sınırlarına dikkat edeceğini ve kışlalara açıkça sarhoş dönen her askere bir sonraki gün ceza görevi verileceğini biliyordu. Normalde, bu daha genç askerlerden bazılarını engellemek için yetersiz olurdu, ama askerlere cezanın, limandaki

yeni dalgakıranın yapımında tam gün çalışma cezası olacağı söylenmişti.

Ve bu, Erik'in normalde neşeli olan ruh halinin üzerinde dolaşan kara gölgenin nedeniydi. Aklının bir köşesinde, sürekli önlerindeki savaş vardı ve Kitty'nin şehirden kaçma planını düşünüyordu. Vicdanıyla boğuşuyordu. Aslında doğruca Lord James'e gitmeli ve Kitty'yi şehirden uzaklaştırmasını istemeliydi, ama Dük'ün hayır demesi Erik'in emirlere karşı gelmesine yol açacaktı. James Kitty'nin Krondor'dan ayrılmasını açıkça yasaklamadığı için, kimsenin ihanetle suçlanamayacağını iddia edebilirdi, ama Erik bunun zayıf bir gerekçe olduğunu ve Kitty'nin Lord James'e hizmet koşullarını sözde olmasa bile, özde ihlal ettiğini biliyordu.

Ama bir parçası bunu umursamıyordu. Kızın güvenliği onun için, sadece annesi ve kocası Nathan için olan korkusuyla eşleşebilecek derecede daha önemliydi. Kitty Ravensburg'e gitmek için Roo'nun yanından ayrıldıktan sonra, yanında Erik'in yazdığı bir mektubu taşıyacaktı. Mektup Nathan'a, Freida'yı Doğu'ya götürmesini söyleyecekti.

Erik Krallık düşerse, Midkemia'da gidilecek güvenli bir yer olmadığını biliyordu, ama savaş eninde sonunda Darkmoor'a ulaşacaktı ve Krallık kazansa bile, Ravensburg dağların yanlış tarafında kalacaktı. İstilacılar tarafından istila edileceği kuşku götürmezdi.

Roo, "Sorun ne?" diye sordu.

Erik alçak sesle, "Bir dakika gelsene," dedi.

Roo Karli'ye Erik ile beraber olacağını işaret etti, karısı da başını salladı. Roo ve bir grup önemli tüccar büyük festivalden önceki özel bir kabulde Prens'in konukları olarak soylularla bir araya geldiği sırada, çocuklar yeni yıkanmıştı ve çok usluydular.

Duncan Avery Sylvia Esterbrook ile koyu bir sohbete dalmıştı ve Erik dalgın dalgın Roo'nun Karli'yi şüpheden uzak tutmak için kaba

kuzenini kıza kasten yamayıp yamamadığını düşündü.

Roo, "Ne oldu?" diye sordu.

"Aaa," diye başladı Erik, ardından, "Helen Jacoby ile çocuklarını da getirdiğini görüyorum," dedi. "Evet," dedi Roo. "Çabucak hayatımın vazgeçilmez bir parçası oldular." Sırıttı. "Aslında, Helen harika bir kadın ve Karli ile çok iyi anlaşıyorlar. Çocuklar da iyi anlaşıyor.

"Şimdi, bana aklında gerçekten ne olduğunu söyle. Beni buraya Helen Jacoby'yi sormak için çağırmadın. Çıkar ağzındaki baklayı. Seni iyi tanıyorum Erik von Darkmoor; ben senin en iyi arkadaşınım, unuttun mu? Bir iyilik istiyorsun. Asla nasıl iyilik isteyeceğini öğrenemedin, o yüzden sadece söyle."

"Senden Kitty'yi saklamanı istiyorum," dedi Erik hafifçe.

Roo'nun gözleri büyüdü. Prens'in sarayının üyelerinden biri olmamasına rağmen, Krallık'ta neler olup bittiğini herhangi birinden daha iyi biliyordu. Calis'in birliğinde bulunmuştu ve Zümrüt Kraliçe'nin yaptığı yıkımı görmüştü. Çeşitli şirketleri ile Kraliyet Ailesi'ne Krallık'taki diğer şirketlerden çok daha fazla iş yaptığı için, önlerindeki savaş için yapılan hazırlıkları biliyordu. Prenslik'te silah ve erzak taşıyan onun arabaları olduğu için, ne tür savunmaların, nereye yapıldığını tahmin edebiliyordu.

Kitty'nin durumunu da, Lord James tarafından yakalanmadan önce kim olduğunu da ve Krondor Dükü'nü atlatmanın ne anlama geldiğini de biliyordu. Bir an duraksadıktan sonra, "Olur," dedi.

Erik'in rahatlaması neredeyse elle tutulabilir bir durumdaydı. Gözleri doldu. Hislerini kontrol altın alarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Onu şehrin dışına ne zaman çıkarmayı planlıyorsun?"

Dinleyen olup olmadığını anlamak için etrafa göz atan Erik, "Günbatımında," dedi. "Ona sıradan kıyafetler ve bir peruk aldım.

Yakındaki köylerine dönmek için şehirden ayrılan çiftçilerin arasına karışacak.

"Essford köyünün yanındaki Sessiz Horoz Hanı'na onun için bir at ve para bıraktım. Hancı benimle evlenmek için kaçan zengin bir tüccarın kızı olduğunu sanıyor, ama soru sormamak için yeterince para aldı."

Roo sırıttı. Yaklaşık iki yıl önce girişimlerine başlamak için Erik'ten borç almıştı ve o nispeten küçük miktardaki altın Erik'e bin katı olarak geri dönmüştü. "Demek sonunda senin için kazandığım parayı harcayacak bir yer buldun?"

Erik hafifçe gülümsemeyi başardı. "Evet, sonunda."

"Eh, umarım hancıya fazla para ödememişsindir. Orası benim hanlarımdan biri. Para vermene gerek yoktu."

Erik güldü. "Krondor'da senin olmayan bir şey var mı ki?"

Roo Duncan'ın söylediği bir şeye gülen Sylvia'nın olduğu tarafa baktı ve "Evet, üzülerek söylüyorum ki var," dedi.

Erik söyleneni duymazdan geldi. "Konağına gitmek için ne zaman ayrılacaksın?" diye sordu. "Yarın. Kitty sadece bu geceyi handa geçirmek zorunda. Yarın evime gelebilir. Ona mutfakta iş verip Karli ile diğer çalışanlara ona iyilik yaptığımı söyleyeceğim." Bir süre düşündükten sonra ekledi, "Hangisi olduğuna sonradan karar vereceğim hanlarımın birinde çalıştığına ve bir atışma yaşandığına dair bir hikâye uydururum." Sesini alçalttı. "Ardından Karli'ye gerçeği söylerim ve o da memnuniyetle sessiz kalır. Aşk hikâyelerine bayılır."

Erik kafasını iki yana salladı. "Her neyse Roo. Ve teşekkürler,"

"Gel," dedi küçük adam. "Günün tadını çıkartmaya ve etraftaki kaynaşmaya dönsek iyi olur.

Kırık Kalkan Hanı'na mı gideceksin?"

"Fırsatını bulur bulmaz." Erik gülümsedi. "Eğer Banapis'i onunla geçirmezsem, insanlar onunla tartıştığımızı düşünecektir.

Roo'nun aklına bir fikir geldi. Erik'in kulağına, "Onu tapınağa götür ve onunla evlen," diye fısıldadı. "Eğer James neyin dönmekte olduğun öğrenirse, önümüzdeki katliamdan karını kurtarmaya çalıştığın için hakkında o kadar da kötü düşünmeyecektir."

Erik şaşkınlıktan felç olmuş gibiydi. "Evlenmek mi?" Arkadaşına baktı. "Bu hiç aklına gelmemişti."

Roo'nun gözleri kısıldı. "Çok uzun süredir askersin dostum."

İkisi de güldü ve ardından Erik dönünce Karli'nin yaklaşmakta olduğunu gördü. "Bayan Avery, kocanızı size geri veriyorum," dedi.

Karli gülümsedi. "Teşekkür ederim. Çocuklar sıkıldı. Hokkabazları ve soytarıları görmek için avluya iniyoruz."

Roo, "Şarlatanlara dikkat edin," dedi. "Hiçbir şey satın almayın! Bir dakikaya yanınızda olurum. Erik Roo'nun şaka yaptığını fark etti, ama Karli manalı bir şekilde onu duymazdan geldi. Helen ile birlikte çocukları aldılar ve Dük'ün karısına veda edip ayrıldılar.

Leydi Gamina bakışlarını onlara çevirince, aniden Erik ve Roo'nun içini bir korku kapladı. Her ikisi de kadının insanların aklını okuma becerilerini çok iyi biliyordu ve her ikisi de ne konuştuklarını hissettiğini anladı.

Kadın bir an durdu ve yüzünden kabullenmeyle karışık bir üzüntü ifadesi geçti; ardından onlara doğru gelmeye başladı. İkisi de başlarını eğerek selam verdi ve Erik, "Düşes, bu ne büyük bir zevk," dedi.

Leydi Gamina, "Asla iyi bir yalancı olamayacaksın Erik, o yüzden hiç deneme," dedi. Roo'ya bakarak, "Sen de ona öğretmeye kalkışma," dedi. "Erik gibi dürüst insanların sayısı çok az." Erik'in yüzünü

inceledi. "Kocam ülkenin iyiliği için istemedikçe, başkalarının düşüncelerine isteyerek girmem," bakışlarında biraz hüzün vardı, "ama ara sıra, endişelerini 'bağırdıklarının' farkında olmayanların düşünceleri ben istemeden bana gelir. Bu genelde önemli duygularla ilgili bir şeydir." Hafifçe gülümsedi. "O yüzden, neden birdenbire 'evlenmek mi' diye bağırdın Erik?"

Erik kıpkırmızı oldu. "Ben... Kitty ile evleneceğim." Gamina bir süre ona baktıktan sonra gülümsedi. "Onu seviyorsun, değil mi?" "Evet."

Yaşlı kadın uzanıp hafifçe Erik'in eline vurdu. "O halde evlen genç adam. Önümüzdeki günlerde birisinin neden mutlu olmak istediğini bilmiyorum, ama yapabildiğine sarıl." Etrafı soylularla çevrili kocasının durduğu yere göz atıp, "Gençliğinin tadını çıkar ve her şey iyi biterse, onun değerini bil," dedi. "Kral'a hizmet eden birisi olmanın ne denli zor olduğunu bilirim. Ve Kral'a hizmet eden birisiyle evli olmanın çok daha zor olduğunu da bilirim."

Başka bir şey söylemeden kocasının yanına gitti. Roo Erik'e göz attı ve bir baş işaretiyle kalabalık kabul salonundan çıkmalarını işaret etti. Nispeten boş koridorda Roo fısıldayarak, "Sence biliyor mu?" diye sordu.

Erik başını salladı. "Biliyor." "Ama hiçbir şey söylemeyecek, öyle mi?"

Erik omuzlarını silkti. "Kocasına, senin ya da benim için yalan söyleyeceğini sanmıyorum, ama herhangi bir şey söylemeye istekli olacağını da sanmıyorum." Bir süre düşüncelere daldı. "Bana çok üzüntülü gibi geldi."

Roo omuzlarını silkti. "Öyle diyorsan öyledir." Kabul salonuna göz attı. "Duncan'ın neyin peşinde olduğuna baksam iyi olur."

"Haklısın," dedi Erik ağır bir biçimde iğneleyerek. Roo'nun bakmak istediği kişinin Sylvia olduğunu çok iyi biliyordu. "Kitty'yi görmeden önce burada yapmam gereken birkaç işim var." Arkadaşının

kulağına, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Ona yarın senin evine gitmesini söyleyeceğim."

Roo fısıldayarak, "Bir ay içinde doğuya doğru yola çıkacağım," dedi. "Onu bir hizmetçi gibi giydiririm."

"Bu çok geç olabilir."

"Daha erken yola çıkarsam, Dük'ün beni tutuklamanın bir yolunu bulacağından emin olabilirsin." Erik'in kolunu sıkıp odaya döndü.

Erik, kızıl kanal işlemeli siyah tuniğini Banapis'te sıradan kıyafetlerle değiştirmeyi planladığı odasına döndü. Küçük odasına ulaşıp tuniğini çıkardı. Tuniğini katlarken, göğsüne dikili olan kırmızı kuşa baktı.

Calis bu Banapis ne yapıyor acaba, diye düşündü.

Calis ileriyi gösterdi. "Şurası!"

Anthony gözlerini kapadı ve hafifçe mırıldanarak bir dizi sözcük söyledi ve önlerindeki hava titredi. Hava eğilip büzüşüyor gibi göründü ve aniden önlerinde, Karanlık Boğazı'nı geçen Zümrüt Kraliçe'nin filosunu açıkça görebildikleri bir mercek belirdi.

Yaşlı büyücü hafifçe iç geçirdi. "Bu belki de yapmayı öğrendiğim en kullanışlı şey. Işığı kırmak için havayı küresel bir şekle büküyor. Çok pasif, bu yüzden Pantathialılar aşırı derecede şüpheli değilse bu uzaklıktan bizi tespit edemezler."

İki adam Boğaz'a yukarıdan bakan, Gri Kuleler'in en güney ucundaki bir tepenin doruğundaydı.

"Otur," dedi Calis. "Nefes nefesesin."

"Yükseklikten," dedi Anthony. Otururken, "Ve yaştan," diye ekledi. Sabah güneşine göz attı. "Ve böyle bir saatte dağlara tırmanmak zorunda bırakılmaktan. Bizi buraya nakletmek düşündüğümden daha zordu."

Anthony, teni nispeten hâlâ kırışıksız olmasına karşın, saçları açık sarıdan gri beyaza dönüşen, ellilerinin sonunda ince yapılı bir adamdı. Uzun bir nefes koy verip derin bir nefes aldı. "Eskiden bayılmadan buraya tırmanabilirdim."

Calis dönüp arkadaşına gülümsedi. "Belki abartıyorsundur. Güney Geçidi, bu tepeden tam dokuz yüz metre daha alçak. Orasından daha fazla bir yüksekliğe çıktığından şüpheliyim." "Eh, pekâlâ, öyleyse abartıyorum." Crydee Dükü'nün eniştesi, koşulların izin verdiği ölçüde rahatlamaya çalışarak sırtüstü kayalara uzandı. "Bakamayacak kadar yorgunum. Ne görüyorsun?"

"Öncüler Boğaz'dan geçiyor ve bir saldırı düzeninde yayılıyorlar. Bu şeyi nasıl çevireceğim?" İki bin beş yüz metre yüksekliğinde bir dorukta oturdukları için, mevsime rağmen rüzgâr dondurucuydu. Anthony, "Benim çevirmem gerekiyor," dedi. "Hangi tarafa?"

"İlk önce sağa. Filosunun ana gücünün dağılımını görmek istiyorum."

Anthony hava merceğiyle paralel duruma gelecek şekilde elini kaldırdı, ardından yavaşça yarım yay çizecek şekilde çevirdi. Mercek aynı açıyla hareket etti.

İki adam Calis'in Novindus'a yaptığı ilk yolculukta arkadaş olmuştu. Anthony, Dük Martin'in saray büyücüsüydü ve Martin'in kızı Margaret'e âşık olmuştu. Anthony, Margaret ve diğer rehineleri kurtarmak için Nicholas, Calis ve diğerleriyle birlikte yolculuk etmiş ve dünyanın öbür ucuna yelken açmışlardı.

Anthony, "Ne zaman ortaya çıksan, bunun benim için çok kötü olduğundan bahsetmiş miydim?" dedi.

"Rastlantı," dedi Calis gülümseyerek. "Oldukça eminim." Merceğe göz attı. "Bir süre öyle tut." Filonun dağılımını inceledi ve "Kahretsin," dedi.

"Ne oldu?" dedi Anthony.

"Çok dikkatliler."

"Nasıl?"

"Avcılarını, Nicky'nin düşündüğünden daha uzağa gönderiyorlar."

"Kötü."

"Bu Nicky'nin savaş gemileriyle çarpışmak zorunda kalacak olması ve kazansa bile filoya çok az zarar verebileceği anlamına geliyor."

"Kötü." Anthony havayı kokladı. "Bir koku alıyor musun?"

"Hayır, neden sordun?"

"Sadece sordum," dedi Anthony tekrar havayı koklarken.

"Biraz döndür." Anthony Calis'in söylediğini yaptı ve Calis tekrar, "Öyle tut," deyince, durdu. Calis, "Kraliçe'nin gemisinin etrafında savaş gemilerinden oluşan bir daire var ve..." dedi. Durakladı. "Garip."

"Ne oldu?" "Baksana."

Anthony abartılı bir iniltiyle kalktı ve Calis'in omzunun üstünden bakmak için ilerledi. "Tanrılar ve balıklar!"

"Ne görüyorsun?"

"Bir tahtta oturan bir iblis görüyorum." Calis, "Bana Leydi Clovis gibi geldi," dedi.

"Eh, sen büyücü değilsin," dedi Anthony. İçinde bir miktar toz olan bir kese çıkarıp, "Kokla," dedi.

Calis Anthony'nin söylediğini yaptı ve birden hapşırdı. "Neydi o?" "Üzgünüm, bileşenlerinden biri biberdir. Gözlerini ovma."

Calis gözlerini kırpıştırıp yaşları uzaklaştırmaya çalışarak mercekten baktı. Bir an için geminin ortasındaki platformda iki şekil gördü; Zümrüt Kraliçe'nin illüzyonu ve iblis. "Bu Pug'a olanları açıklıyor."

"Birisinin Pug'ın başına gelenleri bana anlatmasını isterdim," dedi Anthony. "Ben basit bir büyücüyüm. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu unvanı aldığımdan beri çok sıkı çalışmadım."

"Soylu birisiyle evlenmeni sağlayan o unvandı," dedi Calis.

"İdare etmen gereken mülkler varken büyü pek cazip gelmiyor."

"Şu ana kadar Pug'ın yerini gayet iyi doldurdun," dedi Calis. "Oraya gidip o yaratıktan kurtulabilir misin?"

Anthony gözlerini kapadı ve sessizce bir cümle söyledi, ardından havayı iyice koklarken yüksek bir burun çekme sesi çıkardı. Suratını buruşturdu ve "Hayır, ama Pug'ın da yapabileceğini sanmıyorum," dedi.

"Gerçekten mi, neden?"

"Çünkü Pug kadar güçlü ya da Yıldızlimanı'ndaki büyücülerden bazıları gibi zeki olmayabilirim, ama iyi olduğum bir şey varsa, o da büyü koklamaktır."

"Büyü koklamak mı?"

"Sorma. Meslek sırrı."

"Her neyse, ne diyordun?"

Anthony, "Ciddiyim; kilometrelerce uzakta olmamıza rağmen, kötü kokuyu buradan bile alabiliyorum," dedi. "O geminin etrafından uzaklaşan büyük bir şey var ve o Pug olabilir. Eğer kokusunu aldığım şey arta kalanlarsa, orada çok büyük büyülü güçlerin bir çarpışması olmuş demektir. O yaratığın hâlâ orada olduğuna, Pug'ın da ortalarda olmadığına bakılırsa, sadece en kötüsünü varsayabiliriz."

Calis iç geçirdi. "Görünüşe göre işler böyle yürüyor, değil mi?"

"Gidebilir miyiz? Üşüyorum."

"Biraz sonra. Şu şeyi sola doğru çevir; bunu yapabilirsen güneybatı ucundaki ufka bakmak istiyorum."

"Bu cama benzer; bu açıdan yalnızca gözlerinle görebileceğin kadar uzağı görebilirsin, tabii gözlerin o kadar uzağı görebiliyorsa. İslediğin şey için, bir kristale ihtiyacın var ve yanımda bir tane getirmeyi unuttum. Ayrıca, bir kristalim olsaydı bile ki yok, onu şu yaratığın üstüne çevirecek ilk kişinin gözleri su toplardı."

"Şu tarafa doğru," diye işaret etti Calis, "yapabildiğin kadar çevir."

Anthony kendisinden istenileni yaptı ve Calis'ten tatmin olmuş bir "Ala" sesi çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu büyücü.

"Kraliçe, kuzey sahiline, Tulan'a doğru bir avcı grubu gönderiyor. Ama güney kanadını hafifçe savunuyor."

"Eh, Boğaz'ın güneyinde pek çok boş ada ve Trollyuvası Dağları var. Yakın geçmişte bir taneyle ortaya çıkmadıkları için, bir troll donanmasından korktuğunu sanmıyorum."

"Evet, ama Elarial, batı sahilinden Boğaz'a bir haftalık, LiMeth de, Kraliçe'nin öncülerinin batısından sadece iki günlük uzaklıkta. Ve o boş adalar korsanların saklanması için uygun yerler." Anthony bir süre hiçbir şey söylemedi. Ardından, "James?" dedi.

"Büyük olasılıkla. Aylardır, uydurma bir ülkeden bu tarafa gelen bir hazine filosunun söylentilerini yayıyor."

"Kurnaz bir piç, değil mi?"

Calis, "Galiba yelkenleri görüyorum," dedi. Güneydoğuyu gösterdi. "Lütfen merceği şu tarafa çevir."

"Bunu her yaptığımda başım ağrıyor." "Lütfen," diye tekrarladı Calis.

"Pekâlâ." Anthony kendisinden istenileni yaptı ve Calis, "Durbin ve LiMeth'ten gelen yağmacılar var!" dedi. "Yüz savaş gemisi olmalı!" Güldü. "Elarial ve Durbin arasındaki her Keshli korsan orada olmalı."

Anthony de baktı. "Ve onlardan birkaçı, komşuların ziyarete gelmesinden pek hoşlanmamışa benziyor."

"LiMeth'te kesinlikle hoş karşılanan Durbin kaptanları olduğu kadar, hoş karşılanmayanları da var. Merceği şu tarafa çevir lütfen."

Mercek hafifçe kuzeybatıya çevrilince baktı. "Ah, Quegliler!"

"Ne kadar uzaktalar?"

"Eğer doğru hesaplıyorsam, belki iki gün."

Anthony elini sallayınca mercek kayboldu. "İyi. Artık eve gidebilir miyiz?"

"Evet. Babamı görmem gerekiyor. Eğer Pug'a bir şey olmuşsa, büyük olasılıkla babam biliyordur." Sessizce, babasının, Miranda'ya da bir şey olup olmadığını bileceğini düşündü. Nakor Pug ile Miranda'nın beraber olduğunu söylemişti ve bunu söyledikten sonra küçük adamın sessizleşmesinde Calis'i endişelendiren bir şey vardı.

Calis elini tuniğine soktu ve eski görünüşlü metal bir küre çıkardı. Anthony'ye yanında durmasını işaret etti ve büyücü elini koluna koyunca, Calis başparmağıyla kürenin yanındaki bir kolu hareket ettirdi.

Anında bir boşluktan geçtiler ve kendilerini, hafifçe sersemlemiş hissederek Crydee Şatosu'nun arka avlusunda buldular. Üç kişi onları bekliyordu.

"Ne gördünüz?" diye sordu Dük Marcus. Neredeyse Calis'in boylarında bir adamdı ve bir zamanlar güçlü bir yapısı vardı, ama yıllar yarı elfin üstünde kendini çok az gösterirken, elli yaşındaki Dük yılların bedelini ödüyordu. Marcus hâlâ zinde bir adamdı, ama kaslarından bazıları yağa dönüşmüş, saçları da tamamen grileşmişti.

Onun yanında, bir tanesi ona benzerliği yüzünden açıkça Marcus'un kız kardeşi olan iki kadın duruyordu. Ağabeyi gibi düzgün bir burnu vardı ve gözleri iri, sakin ve yaşının ve güneşin çizgilerine rağmen, çarpıcı kahverengiydi. Yaşına göre oldukça güçlü gözüküyordu. Dük'ün kız kardeşi ve Anthony'nin karısı Leydi Margaret, "Anthony?" dedi.

Büyücü gülümseyip, "Yukarısı yılın bu zamanında bile soğuk tatlım," dedi. Marcus gülümsedi. "Demek gitmek istediğiniz yere gittiniz?" "Bunu içki içerken konuşalım," dedi büyücü.

Onları selamlayan üçüncü kişi Düşes Abigail, "Yemek hazır bekliyor," dedi. "Ne zaman geleceğinizi bilmiyorduk." Marcus'un karısı dışarıdan bakılınca kocasının ya da kız kardeşinin canlılık görünüşünden yoksundu, ama adımları hızlıydı ve ince yapısı bir dansçının esnek gücünü belli ediyordu.

Calis'e ve eniştesine şatonun arka girişinden girmelerini işaret ederken gülümsedi.

"Görülecek pek bir şey yoktu aslında," dedi Anthony. "Savaş henüz başlamamış." Güneşin yüksekliğine bakarak, "Yarına kadar başlamaz," diye ekledi. "Quegliler ne kadar uzakta demiştin? İki gün mü?" diye sordu Calis'e.

"Quegliler mi?" dedi Margaret.

"Her şeyi içeride açıklayacağız," dedi Calis.

Merkezi kaleye giden merdivenleri çıktılar. Calis için Crydee ikinci eviydi. Büyükbabası ve babaannesi yıllar önce burada yaşamış ve

babası çocukluğunu mutfakta çalışıp şatonun bahçesinde oynayarak geçirmişti.

Şato otuz yıl önce, Calis denizin ötesindeki kıtaya ilk yolculuğuna çıktığı zaman, Uzak Sahil'in yağmalanmasında tahrip edilmişti. Ardından annesiyle babasının adına doğal bir temsilci olmuştu, ama o zamandan beri birkaç kez buraya gelmişti.

Yemek salonuna giden uzun koridorda ilerlediler. Yirmi tane konuğu ağırlamaya yetecek uzunlukta olan yemek masası, eski saray tarzında bir kenarı açık kare şeklindeydi. Masanın merkezinde Dük ve karısı otururken, konuklar ve saray memurları oradan başlayarak azalan rütbelerine göre sıralanıyordu.

Calis salona göz gezdirdi. Bir zamanlar kadim ve solmuş olanların sergilendiği yerde, parlak renklerde sancaklar sallanıyordu. Calis onları çocukluğundan hatırlıyordu. İlk üç Crydee Dükü'nün savaş ganimetleriydi.

"Asla aynı değil, değil mi?" dedi Marcus.

"Evet."

"Baban nasıl?" diye sordu Margaret.

"İyi," dedi Calis. "En azından onu son gördüğümde iyiydi ve bu da bir yıldan fazla oluyor. Ama hayatının kolay, kendisinin de eskisi gibi olduğunu tahmin ediyorum. Herhangi bir şey olsaydı, annem size hemen haber gönderirdi."

"Biliyorum," dedi Margaret. "Sadece onu özlüyoruz." Marcus, "Evet, ama bu mezarda olmasından çok orada, mutlu ve hayatta olması daha iyi," dedi.

Calis, "Bu işler bittiği zaman onu görmeye gidebilirsiniz," dedi. "Annem ve Tomas ziyaretinize çok sevinecektir."

Marcus gülümseyince Calis, "Bunu daha sık yap; Martin'e benziyorsun," dedi.

Marcus'un isteğiyle masanın sol başına geçtiler, böylece beşi birbirlerine yakın olabilecekti.

Masada şarap, bira, sıcak yemek vardı.

Anthony, "Ah, biraz şarap beni ısıtacaktır," dedi.

Abigail, "Daha erken, o yüzden çok fazla içme, yoksa festivalin ortasında uyuyakalırsın," dedi. Marcus oturmalarını işaret etti. "Acele etmemiz lazım. Tam öğle vakti, şenlikleri başlatmak için avluda olmam gerekiyor."

"Anlatacak çok fazla şey yok," dedi Calis iri bir parça ekmek kopartırken. "Durum beklediğimiz gibi, bir değişiklik hariç."

"Nedir o?" diye sordu Dük.

"Filodaki en büyük geminin ortasında, Zümrüt Kraliçe'nin oturması gereken yerde, çok çirkin bir iblis oturuyor. Etrafını saran bütün 'danışmaları'nın boynunda mistik bir kontrol zinciri gibi bir şey var."

"Bir iblis!" Marcus'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Eh, size bahsettiğim Novindus'taki son işimizden sonra, birilerinin işe karıştığını biliyorduk."

"Ama onların Pantathialıları yok ettiğini sanıyorduk, kontrol ettiklerini değil."

Anthony şarabını yudumladı. "Belki farklı iblislerdir."

"Belki öyledir," dedi Calis şaraptan bir yudum alarak. "İnsanlar dünyayı sonsuza kadar savaşta tutmak için yeterince politika üretiyor. İblislerin politikaları olmadığını kim söyleyebilir?" "Ben değil," dedi Marcus.

"Eh, ben gideyim. Annemle konuşmam gerekiyor," dedi Calis, kalkarak. "Sizin de başlatmanız gereken bir festival var. Eğer zamanlama hissim doğruysa, neredeyse öğle olmuştur ve geç kalırsanız halk memnun olmaz." Elini uzattı. "Yardımların için teşekkür ederim Marcus. Bir at ödünç alabilir miyim?"

"Elvandar'a gitmek için şu Tsurani nakil aletini kullanmayacak mısın?" diye sordu Anthony.

Calis aleti ona attı. "Sende kalsın. Onun nasıl kullanılacağını benden daha iyi biliyorsun büyücü. Ve gerekirse kullan. Bu gece dinlen, ardından sabah ilk iş bugün çıktığımız tepeye git. Marcus'u da yanına al ve savaşı gözleyin. Eğer acilen bana haber iletmeniz gerekirse, Crydee nehrinin kıyısına bir ulak gönderin. Bir hafta içinde burada olurum.

"Atla gideceğim. Pug ya da Miranda Elvandar'daysa, onlar beni Krondor'a götürebilir. Değillerse, buraya gelip o aleti kullanacağım." Marcus, "Güle güle Calis," dedi. "Yine bekleriz." Margaret ve Abigail onu yanağından öptü ve Anthony elini sıktı.

Marcus bir toprak beyine, Calis'e ahırlara kadar eşlik etmesini ve istediği atı vermesini işaret etti. Ardından Crydee Dükü ve ailesi, bir Banapis festivalini daha başlatmak üzere şatonun ana girişine doğru seğirtti.

Günbatımında, şehir duvarlarının dışında yaşayan çiftçiler ve vatandaşlar kapılardan geçmeye başlamıştı. Muhafızlar, gelen geçeni sadece gelişigüzel bir dikkatle izliyordu. Erik, yakındaki bir ara sokağın gölgelerinde Kitty'ye sarıldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Kitty.

"Ben de seni seviyorum," dedi Erik.

"Bana dönecek misin?"

"Her zaman," dedi Erik. "Ne olursa olsun, seni bulacağım."

Lambalar yanar ve hâlâ iş yapmaya çalışan dükkânlar içerideki ışığı göstermek için kapılarını açık tutarken, trafiğin sesi artıyordu. Kutlamalar gece yarılarına kadar sürecek olmasına karşın, şafakta, yapacak işleri olan daha ayık insanlar ve ertesi günün iyi bir uyku gerektireceği kişiler vardı.

Erik tepeden tırnağa Kitty'yi süzdü. Sade bir pelerinin başlığının altından siyah bir peruk gözüküyordu. Kızın seçtiği elbise de aynı derecede sıradandı. Kız dikkatlice bakmayan herkese, ailesiyle evine giden sıradan bir çiftçinin kızı gibi gelecekti. Pelerinin altına sıkıca küçük bir çanta tutturulmuştu ve içinde, Erik'in kısa bir sürede bir araya getirebildiği parasından oluşan mütevazı bir servet vardı. Kız ayrıca bir çift de hançer taşıyordu.

"Eğer bir şeyler ters giderse, Ravensburg'e annemin yanına git." Sırıttı. "Ona sadece karım olduğunu söyle."

Kitty başını tekrar Erik'in göğsüne koydu ve "Karın," dedi.

İkisi de buna inanamıyordu. Saf Sung'ın tapınağına girmişler ve evlenmeye gelen diğer çiftlerin oluşturduğu sıraya girmişlerdi. Banapis'te düşünmeden yapılan evlilikler pek yaygın olduğu için, rahip sarhoş olup olmadıklarını ve birbirlerini ne kadar zamandır tanıdıklarını sorduktan sonra, evliliklerini onaylamıştı. Tören kısa - beş dakikadan az- sürmüştü ve bir rahip yardımcısı bir sonraki çifte yer açmak için onları çabucak dışarı çıkarmıştı.

Erik, "Hazırlanmalısın," dedi.

"Biliyorum," dedi Kitty. Her an, Erik'in uygun bulacağı bir grup çiftçinin gelme olasılığı olduğunu ve duraksamadan harekete geçmesi gerekeceğini biliyordu. "Senden ayrılmak istemiyorum." "Ben de istemiyorum." Ardından öfkeyle, "Ama ölmeni de istemiyorum," dedi. "Ölmeni istemiyorum," dedi kız ve Erik kızın gözyaşlarının koluna döküldüğünü hissetti. "Kahretsin. Ağlamaktan

nefret ediyorum." "Ağlama öyleyse!" dedi Erik hafifçe. Kız tam bir şey söyleyecekti ki Erik, "Şimdi!" dedi. Kız, bir veda öpücüğü bile vermeden döndü ve yan sokaktan çıkıp bir düzine çocuğun oturduğu bir saman arabasının yanında yürüyen bir genç bir kadının yanına gitti. Arabayı yaşlı bir adam kullanıyordu ve arabanın arkasından üç adam ve bir kadın daha yürüyordu. Kitty genç kadına, "Affedersiniz?" dedi.

Araba kapıya doğru giderken, Kitty bir taraftaki muhafızların görüş alanından korunuyordu ve konuştuğu genç kadınla muhabbete dalmış gibi gözükürken arkasını diğer muhafızlara dönmüştü. Erik dinliyordu: "Jenkstown'dan değilsiniz, değil mi?" "Hayır," dedi genç yabancı. "Çiftliğimiz buradan sadece birkaç kilometre ötede."

"Ah, Jenkstown'dan tanıdığım birisi olabileceğinizi düşünmüştüm. Ona çok benziyorsunuz, ama siz daha güzelsiniz."

Kız güldü. "Bunu söyleyen ilk kişi sizsiniz," dedi kız tatlılıkla, araba kapıdan geçerken. Erik ne konuştuklarını duymak için kulak kesildi, ama sesleri kutlama gürültülerinin içinde kayboldu. Çok geçmeden, Kitty'nin kapıdan güvenle geçtiğini ve muhafızların arama noktasının ötesinde olduğunu söyleyebilirdi. Alarm seslerinin yükselmesini bekleyerek bir dakika daha bekledi. Ama bütün duyabildiği şehirdeki hareketlilikti. Kendini zorlayarak yavaş, derin bir nefes aldı, ardından saraya doğru döndü. En iyi hareket tarzının etrafta görünmek ve herhangi biri Kitty'yi sorarsa, başka bir odada olduğu ya da lavaboya gittiği gibi makul bir bahane uydurmak olduğuna karar verdi, Saray, hiç kimsenin Kitty'yi sormadan bütün akşamı geçirebileceği kadar yoğundu. Erik kalabalığın arasında gözden kaybolunca, sokağın karşısındaki gölgelerde saklanan iki kişi ortaya çıktı. Dash ağabeyine dönüp,

"Ben kızı takip edeceğim," dedi.

"Neden uğraşıyorsun ki? Ya Avery'nin evine ya da Ravensburg'e gittiğini biliyoruz. Erik'in kızı gönderebileceği başka yer yok."

"Çünkü büyükbabam bilmek istiyor," dedi Dash Jimmy'ye.

Jimmy omuzlarını silkti. "Pekâlâ, ama kutlamaların büyük bir kısmını kaçıracaksın." Dash, "Bu, büyükbabam yüzünden bir eğlenceyi ilk kaçırışım değil," dedi. "Eğer babam beni sorarsa, bir bahane uydur. Eğer kız Ravensburg'e gidiyorsa, bir haftadan önce gelmem." Jimmy başını salladı ve kalabalığın arasına karıştı. Kardeşi döndü ve uzaktaki saman arabasını gözden kaçırmamak için kapıya yöneldi.

Ertesi gün, şafak öncesi loşluğunda çarpışan iki filonun üstüne doğdu. Güneş gökyüzünde belirmeden aydınlanan havada birbirlerini görmüşlerdi. Güneş hâlâ uzaktaki dağların arkasında saklanmasına rağmen, hava aydınlıktı ve savaş devam ediyordu.

Nicholas küfredip, "Belfors'a ve üç gemisine rüzgâr yönünde hareket etmesini emredin!" diye bağırdı. "Bizi kıyıya yakın tutmaya çalışıyorlar!"

Yukarıdaki bir işaretçi, "Emredersiniz Amiral!" diye bağırdı ve işaret bayraklarını sallamaya başladı. Çok geçmeden, "Emirler alındı Amiral!" diye bağırdı.

Savaş kötü gidiyordu. Eğer daha fazla gemi kaybederse, Nicholas geri çekilmek zorunda kalacaktı ve düşmanından daha hızlı yol alabileceğine dair şüphesi olmamasına rağmen, planının başarısız olması ağzında kötü bir tat bırakacaktı.

Babasının bütün çocuklarının arasında, iş bir hedefi başarmaya gelince Nicholas babasına en çok benzeyeniydi ve Zümrüt Kraliçe'nin filosunu hırpalamak niyetindeydi. Kraliçe Uzak Sahil'i, filosunu Tulan kıyısından götürmenin riskli olacağını anlayacak kadar yeterince iyi biliyordu. Nicholas'ın Krallık'a bazı kazançlar getireceğine dair tek inancı, James'in planının işe yaramakta olduğuna ve Kesh ve Queg'den gelen filoların da Kraliçe'nin filosunu vurduğuna olan inancından geliyordu.

Bir tane bile asker gemisi görmeden, sadece savaş gemileriyle savaşıyor olması içine dert olmuştu ve tek tesellisi, Quegli ya da Keshlilerin daha az korumanın olduğu yerde o gemilerin önünü kesmiş olduğuydu.

Ölmekte bir yarar görmeyen Nicholas, "Filoya iletin!" diye bağırdı. "Geri çekiliyoruz!"

Gözcü çılgınca emirleri iletirken kırmızı bir bayrak sallandı. İki gemi bir bordalama harekâtıyla meşgul olduğu için, güvenli bir şekilde geri çekilemeyecekti.

Nicholas seçeneklerini düşündü ve kendi başlarının çaresine bakmaları için sola gitmelerini emretti. Her gemi, ambarında ateş yağı taşıyordu ve eğer ele geçirilirlerse, yakındaki düşman gemilerinin de yanması umuduyla kaptanlar yağları ateşe verme emri almıştı.

Uzak Sahil'in açığındaki filoda, dünyadaki en iyi açık deniz gemicileri ve en hızlı gemiler vardı.

Emirler iletilir iletilmez, iyice alıştırma yapmış bir takım gibi gemiler rüzgâra karşı döndü ve Novindus modelindeki daha yavaş gemilerden kendilerini kurtarmak için bir takip mesafesine girdiler. Savaş kadırgalarından birkaçı, kısa mesafede Krallık gemilerini takip edebilirdi, ama köleler yorulmaya başlayınca, Krallık savaş gemileriyle yarışamazlardı.

Nicholas filosunun başarıyla uzaklaştığını gördü ve "Kaptan Reeves, durum nedir?" diye sordu.

Nicholas'ın birinci kaptanı, bütün ömrü boyunca denizci ve Carse Baronu'nun oğlu olan kaptan, Amiral gemide olduğu sürece asla emir veremeyecek olmasına rağmen, resmi olarak Kraliyet Ejderhasının Kaptanı'ydı. Adam, "Yedi düşman gemisi batırıldı, üçü yanıyor, beşi çok ciddi yara aldı," dedi. Her ikisi de Krallık donanmasının görev üniformasını -Patrick'in emriyle yeni yapılmış

mavi ceket ve beyaz pantolon- giyiyordu, ama Krondor Prensi bile Nicholas'a, Doğu Donanması'nın taktığı yeni kayık şapkalardan taktıramazdı. Nicholas onun yerine, çocukken efsanevi Amos Trask ile çıktığı ilk yolculuğundan kalan, çok soluk kırmızı bir tüyü olan geniş kenarlı siyah bir şapka takıyordu. Filodaki hiç kimse bu şapkayla dalga geçmezdi.

"Ya bizimkiler?"

"Altı gemi kaybettik ve beş tanesi yaralı bir şekilde Carse kıyılarına gidiyor."

Nicholas küfür etti. Kendi altmış gemisine karşı kuzeye en azından altmış beş gemi yelken açmıştı ve bu iş denk bir çarpışmadan biraz daha fazlası olmuştu. Nicholas sabah güneşine baktı. "Emirler, Kaptan Reeves."

"Evet lordum?"

"Donanmaya batıya yönelmesini işaret edin. Düşmanın, Günbatımı Adaları'na yöneldiğimizi düşünmesini istiyorum." Kıç güvertesinin korkuluklarına yapıştı. "Günbatımında, güneye döneceğiz. Yarın şafaktan önce, doğuya döneceğiz ve onlara, güneşe karşı dış hatları belli olur, bizse hâlâ karanlıktayken saldıracağız."

"Anlaşıldı efendim!"

Nicholas Zümrüt Kraliçe'nin, sonunda Krallık gemilerine yetişme çabasından vazgeçerek güneye yönelen arkada kalan hantal gemilerini izledi, doğuya, bordalanmış gemilerinden birisi yanarken, yara alıp yavaşça batan diğer gemisinin olduğu yere baktı. "Bu çok fazla," dedi Nicholas sessizce.

-13-
DOĞAÇLAMA

Calis diz çöktü.

"Ne kadardır bu durumda?" diye sordu, annesinin halkının kullandığı anlaşılması zor lehçeyi kullanarak.

"Haftalardır," dedi Calin üvey kardeşine.

Efsunörücülerin onu canlı tutmak için etrafında çalıştığı Pug, düşünce alanının ortasında, ilk gün yatırıldığı noktada baygın bir şekilde yatıyordu. "Tathar?" dedi Calis.

"Yavaş yavaş gücünü topladığını düşünüyoruz. Yavaş yavaş yaraları da iyileşiyor."

Calis büyücüye baktı. Vücudu kabuklarla ve yaralarla doluydu ve sanki güneşten yanmış gibi ölü deri tabakaları dökülüyordu. Dökülen deri tabakasının altında, nemli pembe et görülebiliyordu. Saçlarının, sakalının ve kaşlarının çoğu yanmıştı, bu yüzden her zamankinden daha genç gösteriyordu.

Acaila, "Çok dikkatli bir şekilde zihin araştırması yapmaya çalıştık, ama hiç kimse ona ulaşamadı," dedi.

Calis kalktı. "Sonuna kadar kendini göstermeyeceğini sanıyorduk."

Calin, "Bence dikkatsizce hareket etti," dedi. "Riskleri düşününce, sonucun buna değeceğine karar verdi."

Calis başını salladı. "Okyanusun en derin kısmında Kraliçe'nin filosunu batırmak çoğu sorunumuzu basitleştirirdi." Üzüntüyle kafasını iki yana salladı. "Ama onu sağlıklı bir şekilde Sethanon'da görmeyi tercih ederdim."

Calin, "Sethanon'a Tomas gidecek," dedi.

"Ejderhalardan ne haber?"

Calin endişeli görünüyordu. "Tomas'tan kuşkulanıyorlar. Sözlerinden değil, ama tehlikeye olan bakış açısından kuşkulanıyorlar. Bütün bilgeliklerine rağmen, yalnızca birkaç tanesi, işin içinde olduğunu bildiğimiz büyü kavramlarını anlıyor."

Calis uzun süre üvey ağabeyine baktı, ardından, "Seninle yalnız konuşabilir miyim?" diye sordu. Calin eliyle, genç adama kendisini takip etmesini işaret etti. Diğerlerinden uzaklaştıkları zaman Calis, "Miranda?" dedi.

"Pug'ı geri getirdiklerinden beri ne Miranda'dan, ne de Macros'tan bir haber yok. Tomas ile birlikte iblisler hakkında bilgi toplamak üzere, onları son bulduğunuz dağların altına gittiler." Calis Elvandar'ın ağaçlarına baktı. Uzun bir süre sessiz kaldı ve üvey ağabeyi de tek kelime etmedi. Elflerin geleneklerine göre, Calin diğerinin hazır olduğunda aklındakileri söyleyeceğini biliyordu.

Birkaç dakikalık bir sessizliğin ardından Calis, "Onu özlüyorum," dedi.

Calin elini kardeşinin omzuna koydu. "Onu seviyor musun?"

"Bir anlamda," dedi Calis. "Eledhellerin arasındaki gibi değil; bildiğimi söyleyebileceğim hiçbir şeye benzemiyor. Ama bütün bunlar başladığında karşılaştık ve içimde hiç kimsenin dolduramadığı karanlık ve soğuk bir yeri doldurdu."

"Eğer o seninle birlikte değilken orası hâlâ soğuk ve karanlıksa, gerçekten doldurulmuş değildir."

Calin büyük bir kayanın üstüne oturdu ve "Baban annemizi ilk defa gördüğünde ben oradaydım; onun daha önce hiç görmediği bir güzelliğe vurulmuş, bir erkekle kadın arasındaki hisleri anlamamış bir çocuk olduğunu düşünmüştüm," dedi. İç geçirdi. "Gelecekte olacaklara dair kesinlikle bir fikrim yoktu."

Calis annesinin, Tsuraniler Uzak Sahil'i ilk kez tehdit ettiğinde Crydee Şatosu'nu ilk ziyaret edişinin ve babasının Elf Kraliçe'yi ilk defa görüşünün hikâyesini duymuştu.

Calin, "Hâlâ çok gençsin kardeşim," dedi. "Çok şey gördün, çok şey yaşadın, ama kendini anlamaya başlamadın. Pek çok bakımdan insansın, ama diğer açılardan da bizden birisin. Çoğu şeyde sabır gereklidir. Baban bize ilk geldiği zaman bunu çok çabuk kavradı ve burada geçirdiği yıllar, bir insan çocuğuna göre ona çok şey öğretti."

"Babamın bir eşi daha yok. On binlerce yılın bilgisine sahip." "Öyle mi?" dedi Calin.

Calis dönüp üvey ağabeyinde baktı. "Ashen-Shugar?"

Calin, "Macros ayrılmadan birkaç gün önce bana bir şey söyledi," dedi. "Tomas'ın Ashen-Shugar'ın anılarına sahip olduğunu söyledi, ama bütün o anılar kuşkulu."

Calis iç geçirdi. "Bu olaydaki her şey kuşkulu."

Calin onayladı. "İş düşmana gelince sebepler aramayı bıraktım." Gözlerine dalgın bir bakış yerleşti. "Baban, Gedik Savaşları'ndan sonra buraya ilk geldiğinde ve onu takip eden yıllarda, en kötüsünü arkamızda bıraktığımızı düşünmüştüm. Tsuranilerle yaptığımız savaş bitmişti ve moredhel ve Valheruları geri getirmek için açılan gedik tehlikesi sona ermişti." Calis'in kendi gülümsemesinin bir kopyası olduğunu fark ettiği bir yarı gülümsemeyle gülümsedi. "İşe karışan o güçlerin, çok daha anlaşılmaz ve hayal ettiğimden çok daha engin olduğunu şimdi anlıyorum." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Calis, üvey ağabeyinin ayaklarının dibine bağdaş kurup oturarak. "Valheruların gücü, yanında küçük kalan ana güçler hareket ediyor. Diğer güçler onları karşılamak için hareket ediyor ve korkarım sen ve ben ve sevdiklerimiz, o güçlerin arasında ezilebiliriz."

"Bu güçlerin adları var mı?"

"Pek çok," dedi Calin. "Tanrılardan bahsediyorum." "Tanrılar savaşı mı?" dedi Calis.

"Bildiklerimize uyan ve biraz anlamlı olan tek açıklama bu." Hâlâ genç görünüşlü olan elf, "Tomas ve ben, anıları hakkında pek çok kez konuştuk," dedi. "Crydee'ye yapılan ilk ziyaretten beri, beni en eski arkadaşlarının arasında sayıyor. Tomas'ın hatırladıklarının çoğu, Ashen-Shugar'ın evreni ve o evren içindeki yerini nasıl gördüğünün etkisi altında. Anılarından bazılarına, Macros'un çağlar önce, onun zihniyle Tomas'ınki arasında bir bağ kurmak için kullandığı büyü karışmış, ama Tomas yine de hangilerinin doğru olduğunu tekrar düşünmeli." "Kaos Savaşları mı?"

Calin başını salladı. "Bunu, annemle yemek yedikten sonra bütün bir gece konuşabiliriz." Ağabeyi kalkınca Calis de kalktı. Calis, "Zamanımın büyük bir kısmını ona ayırmalıyım," dedi. "Seni burada görmeyeli yıllar oldu," dedi Calin, herhangi bir suçlama yapmaksızın açıkça üzgün bir şekilde. "Halkımızın mirası göz önüne alındığında, çağlarca yaşadığımızı düşünmek kolaydır, ama ikimiz de hayatın ne kadar kırılgan olduğunu biliyoruz."

"Doğru," dedi Calis. "Eğer bu işten sağ çıkarsak, söz veriyorum uzun bir ziyaret için döneceğim." "Neden kalmıyorsun?"

Elf Kraliçe'nin sarayına doğru yürürlerken Calis omuzlarını silkti. Bir dizi küçük açıklığı geçerlerken, Kraliçe'nin küçük oğlunu henüz selamlamamış pek çok elf onu selamladı. Calis gülümseyip her bir selamlamaya karşılık verdi, ama kardeşler tekrar yalnız kaldığında, "Yerimin burası olup olmadığını bilmiyorum," dedi. "Ben ne insan, ne elf, ne de Valheruyum." "Bir büyü mirasısın," dedi Calin. "Hiç kimsenin bunu senin için yapacak bilgeliği olmadığı için, ne olduğuna kendin karar vermelisin." Bir süre düşündükten sonra, "Babanın yaptığı gibi," dedi. "Valheruların varlığının izleri devam ettiği sürece, şüpheden asla kurtulamayacak." "Anlıyorum," dedi Calis.

Oyun oynayan çocukların gürültüsüyle dolu başka bir açıklığa girdiler. Yarım düzine elf çocuk, ileri ve geri tekmeleyerek bir topun

peşinden koşuyordu. "Futbol mu? Elvandar'da mı?" dedi Calis.

Calin güldü. "Şuradaki ikisini görüyor musun?" Calis'in daha önce hiç görmediği ikizleri gösterdi.

"Evet?" "Diğerlerine onlar öğretti. Denizin ötesinden geldiler. Onları ve annelerini buraya Miranda getirdi. Babaları şu anda Kutlu Adalar'da."

"Okyanusun ötesinden bize kaç kişi ulaştı?"

"Fazla değil," dedi Calin, yürümeye devam ederken. Top onlara doğal gelince Calis topu sol ayağının üstüyle ustaca yakaladı.

Bir kahkaha atarak topu havalandırıp altına girdi ve birkaç kere başında sektirdi, ardından çocuklardan birine attı ve çocuk topu bir diziyle yakalayıp, diğer çocuklar "ooo" ve "aaa" derken birkaç kere sektirdi. "Babaannemi ve büyükbabamı ziyarete gittiğimde Marcus ile Crydee'de Altıncıgün oynadığımı hatırlıyorum," dedi Calis.

Topu diziyle yakalayan çocuk topu ikiz kardeşine attı, o da üçüncü bir çocuğa geçirdi. İkizler kuşkuyla Calis'e baktı. Calis, "Çok ciddi görünüyorsunuz," dedi.

İkizler yanıt vermeyince Calin, "Ana dillerinde direniyolar," dedi.

Calis başını salladı. Novindus'taki Nehirilleri'nde konuşulan lehçeyle, "İyi oynuyorsunuz," dedi.

Anında iki çocuğun yüzüne de bir gülüş yayıldı. "Bize topu kafanda nasıl sektirdiğini öğretir misin?" diye sordu bir tanesi.

Calis diz çöküp, "Yarın erkenden gitmem gerekiyor, ama bir gün geri gelip öğretirim," dedi.

Öteki ikiz, "Söz mü?" dedi.

Calis, "Söz," dedi. Çocuklar oyunlarına devam etmek için dönüp koşunca, Calis üvey ağabeyine baktı. "Bana doğru söyleyip söylemediğimi sordular."

"İnsanlar arasında büyümüşler. Ocedheller için çok zor olmuş olmalı. Bizim için doğal olan şeylerle mücadele ediyorlar. Bizim yöntemlerimizi öğrenmek zor geliyor." Calis ifadesiz bir sesle, "Anlayabiliyorum," dedi.

"Uğraşını çözmelisin," dedi Calin, üvey kardeşine Kraliçe'nin sarayına doğru yürümeye devam etmelerini işaret ederek, "bir gün."

Calis başıyla onayladı ve sessizce, "Eğer o kadar uzun yaşarsam," dedi.

Şafakta gemiler yanıyordu. Nicholas'ın filosu önceki gün güneş battıktan sonra Zümrüt Kraliçe'nin filosunun kuzey grubunun izini kaybetmiş ve gemilerin yelkenlerini açarak güneye dönmüştü. İki saat sonra, bütün filo doğuya, Karanlık Boğaz'a yönelmişti.

Şafaktan önce, hem Kraliçe'nin, hem de Keshlilerin, üzerlerinden duman çıkan ve su kesimine kadar yanmış ve batmış gemi gövdeleriyle karşılaştıklarında, görüş alanlarına alevler girmişti. Gözcüler batıda yanan gemiler rapor etmişti.

Güneş yükselirken, Nicholas engin filonun hâlâ Boğazı geçmek için beklediğini gördü. Kaç tanesinin şimdiden zor bir geçiş yaptığını kestiremedi; belki de üçte biri kadardı.

Güneyde, Elarial'dan gelen Kesh gemileri eşil sayıdaki Kraliçe'nin savaş gemileriyle hâlâ savaşıyordu. Kaptan Reeves, "Korumaların geri kalanı nerede?" diye sordu.

Nicholas, "Kraliçe elimizde!" diye bağırdı. Yukarıdaki gözcüye, "Bütün gemiler saldırıya geçsin!" diye bağırdı.

Emirler iletilirken, Nicholas Reeves'e döndü. "Dün savaştığımız o gemilere yetiştik." Hesap yaptı.

"Onlar görüş alanımıza girmeden önce bir saat boyunca verebileceğimiz azami zararı verebiliriz. Burada bıraktıkları, Keshlilerle savaşıyor ve geri kalanları da Boğaz'ın öteki tarafında!"

Kıç güvertesinin korkuluklarına gidip, "Balistaları hazırlayın!" diye bağırdı.

Balista mürettebatı, arbaletimsi devasa savaş makinelerinin beklediği geminin ön tarafına koştu. Her biri, bir insanın üç katı büyüklüğünde, su kesimini vurmak ya da geminin armasını bozmak için kullanılan demir başlıklı bir ok atıyordu. Her zamanki oklar yerine, ölümcül Queg ateş yağıyla doldurulmuş özel tasarlanmış oklar kullanılıyordu. Herhangi bir hata Kraliyet Ejderbası'nı su kesimine kadar yakacağı için, bu okları kullanmak tehlikeliydi.

Gemisinin arkasındaki Tulan'dan yola çıkmış altmış gemiden geriye kalan kırk yedi gemi, yayılarak saldırı düzenine geçti. Nicholas'ın gemisi rüzgârı kaybedip hız kesti, böylece filonun iki kanadı, suda neredeyse harekesiz durarak geçide girme emri bekleyen çok sayıdaki gemiye en büyük hasarı verebilecek şekilde her iki yandan içeri girebilecekti.

Nicholas, "Silah Ustası!" diye bağırdı. "Bütün gücümüzle ateş!" Pruvadaki subay, "Emredersiniz Amiral!" diye bağırdı.

Arkadaki büyük gemilerden ikisi, beceriksizce, ama potansiyel olarak tehlikeli bir şekilde süzülerek çarpışma için döndü. Gözcü, 'Mancınıkları var Amiral!" diye bağırdı.

Nicholas, "Görebiliyorum," dedi, en yakındaki geminin kıç tarafındaki büyük bir savaş makinesi, kayalardan oluşan devasa bir ağdaki yükünü bırakınca. "Dümeni iskeleye kırın Kaptan Reeves."

"Emredersiniz efendim," diye geldi yanıt sakince, ağ, hepsi bir insan başından daha büyük olan bir kaya yağmurunu başlatmak için yay çizerek çözülürken.

Krallık gemilerinden en hızlı olanı sola doğru saptı ve kayalar zararsızca Nicholas'ın durduğu yerin sağına düştü. "Bu armada bayağı bir karışıklığa sebep olacak efendim," dedi Kaptan Reeves.

"Sancak tarafına geri dönün," dedi Nicholas.

Dümenci denileni yaptı ve savaş gemisinin pruvası, büyük geminin iskelesine çapraz gelecek şekilde hattaki yerine döndü. Nicholas'ın, mancınık mürettebatının çılgınca doldurma girişimini görebileceği kadar yakındılar artık. "Kötü seçim," dedi Nicholas. "Tekrar doldurması çok uzun sürüyor ve adamlar açıkta."

Sanki düşüncelerini okumuş gibi, armadaki okçular düşman gemisindeki mancınık mürettebatına ateş etmeye başladı. Krallık'ın Kraliyet Denizcileri kara askeri olmasına rağmen, gemi güvertesinde savaş deneyimleri vardı. İyi sonuç almak için küçük yay kullanıyorlardı. Ardından Silah Ustası sancak balistasının ateşlenmesini emretti ve ok, kızgın bir patlamayla düşman gemisinin ortasına çarptı. Adamlar acı içinde bağırdı. Nicholas orta güvertenin, çoğu denizde geçirdikleri aylar yüzünden hasta görünüşlü askerlerle dolu olduğunu görebiliyordu. En az yirmi tanesi, kısmen ya da tamamen alevler içinde suya düştü. Diğerleri çılgınca ve boş yere ateşi söndürmeye çalışıyordu ve Queg ateş yağının sırrını dehşet içinde keşfettiler. Bir kere yandığında, onu yalnızca kum söndürebilirdi. Kovalarla su atanlar sadece alevlerin daha hızlı yayılmasını sağlıyordu. Nicholas gözlerini korkunç manzaradan çevirip rotalarına baktı. "İskele alabanda," dedi. "Bu kargaşaya çok yakınız ve kaçacak yerim olmadan orada sıkışıp kalmak istemiyorum. Kenarlara yakın kalacağız."

Emirler iletildi ve filodaki diğer gemiler de aynısını yapıp yanıcı yüklerini ateşledi, ardından saldırdıkları gemilere fazla yaklaşmamak için sertçe döndüler.

Yukarıdaki gözcü, "Yanan gemilerin ortasında geriye giden iki savaş kadırgası var Amiral," diye bağırdı.

Nicholas, "Gelip savaşmak istiyorlar, ama manevra yapacak yerleri yok," dedi. "Onlar bir çıkış yolu bulmadan önce ateşe verecek bir şeyler bulalım."

Filoya güneye, Keshlilerin istilacılarla savaştığı yere doğru yönelmesi emrini verdi. Duman Nicholas'ın görüşünü engellemeye başlıyordu. "Gözcü!"

"Efendim?"

"Gözün kuzey gruplarının üstünde olsun. Eğer onları görürsen, düşünmeden önce bilmek istiyorum!" "Emredersiniz efendim!"

Bir saat boyunca avlandılar. Adamlar bağırıyor ve ölüyordu, ama yine de istilacıların gemileri sayısız görünüyordu. Nicholas'ın gemisi dört gemiyi ateşe vermişti ve gözcü bağırdığında beşinciye yaklaşıyorlardı, "Kuzeyde gemiler Amiral!" "Kaç tane?"

"En azından yirmi tane sayıyorum... otuz... kırk!" "Kuzey grubu," dedi Kaptan Reeves. Nicholas küfür etti. "Şu hantal mavnalara bak! Tehlikeye bile girmeden bütün gün hepsini batırabilirdik."

Gözcü, "Amiral!" diye bağırdı. "O iki savaş kadırgası döndü ve batan gemilerden kurtuldu!" "Eh, bu işleri ilginçleştiriyor," dedi Reeves.

Nicholas başıyla onayladı. "Keşke biraz daha zamanımız olsaydı. Silah Ustası!"

"Efendim?" diye geldi yanıt. "Cephanemiz ne kadar dayanır?"

"Kırk okumuz daha var Amiral."

Nicholas gözcüye bağırdı. "O iki geminin ne kadar uzakta olduğunu tahmin ediyorsun?" "Bir buçuk kilometreden az Amiral."

"Reeves, kuzeyimizde kim var?"

Reeves, Amiral'in filonun dağılımını kendisi gibi iyi bildiğini biliyordu, ama düşüncelerini berraklaştırmak için bunu başka birinden duymaya ihtiyacı vardı. "Sharpe'ın grubu, Wells'in grubu, Turner'ın grubundan geriye kalanlar ve hızlı kotraların üçte biri."

Nicholas, "Emirler!" dedi. "Sharpe ve Wells kuzeye ilerleyip yollarını kessin. Onları taciz edip geciktirmelerini istiyorum, ama sıcak savaşa girmesinler!"

Gözcü, "Anlaşıldı," diye bağırdıktan sonra işaret vermeye başladı.

"Ardından kotraların o kadırgaları yakmasını istiyorum!"

Nicholas o hızlı gemilerden birkaçını batmaya gönderdiğini biliyordu. Sınırlı saldırı kapasiteleri vardı, ama bir ya da ikisi yeterince yaklaşabilirse, Krallık sınıfı savaş gemileri ideal koşullar altında üç düzine asker gemisini batırabilirken, o savaş kadırgalarını ateşe verebilirlerdi.

"Emirler anlaşıldı efendim!" diye bağırdı gözcü, ilk emirler ulaşınca.

Katliam bütün sabah devam etti ve öğleden bir saat önce, düşman savaş gemilerinin yoğunluğunun çok fazla olduğu haberi geldi. Kraliçe'nin filosunun kuzey grubu, onlarla savaşmayacakları anlaşılınca Wells'in ve Sharpe'ın gruplarına aldırmadı. Artık savaşın kalbine girmeye çalışıyorlardı. Nicholas o kotraların devasa savaş kadırgalarından birini ateşe verdiğini ve bir diğerinin etrafını sardığını gördü. Kadırgalardan gelen ok ateşinin yoğunluğu inanılmazdı ve o gemiler balistalarla güçlendirilmişti. Sakin bir kesinlikle, mürettebatları tekrar dolduruyor ve ateş ediyordu ve her seferinde küçük kotralardan bir diğeri ya hasar görüyor, ya da batırılıyordu. Nicholas verdikleri hasara son bir bakış attıktan sonra, "Kaptan Reeves, Özgürliman'a kaçma zamanı geldi!" dedi.

Kaptan Reeves, asker gemilerinin karışıklığından çıkan diğer ikisini takip etmiş olan ve artık onlara doğru çılgınca kürek çekerek gelen bir diğer devasa savaş kadırgasını gördüğü için duraksamadı. Kaptan Reeves dümenciye emirleri aktardı ve Nicholas, "Silah Ustası!" diye bağırdı. "Efendim," diye geldi yanıt, saatlerdir yanan yağın dumanını solumaktan dolayı kısılmış bir sesle. "Bize doğru gelen şu kadırganın gırtlağına bir ok sokarsanız minnettar kalırım."

"Emredersiniz efendim."

Düşman gemisi yaklaşırken, balista ateşlendi ve kızgın ok büyük bir hızla açıklığı geçti ve yaklaşan kadırganın baş kasarasına çarptı, Gemi pruvasının üçte birlik kısmında alevler patladı, ama yalnızca güvertedeki adamlar öldü. Aşağıda, forsa başı davuluna sabit bir ritimle vurmaya devam ediyordu ve kadırga köleleri, gemiyi acımasızca Kraliyet Ejderhasına taşıyarak kürek çekiyordu.

Nicholas hesap yaptı ve gemiden kurtulmalarının olanaksız olduğuna karar verdi. "Gözcü!" "Evet efendim?"

"Gemi koçbaşı taşıyor mu?" "Demir kaplı bir tane efendim, su kesiminde."

"Pekâlâ Reeves," dedi Nicholas, "aniden bir rüzgâr patlak vermezse, gemini batırmak üzereyim." "O risk her zaman vardır efendim," diye geldi kayıtsız yanıt.

Adamlar sakince, pruvası artık tamamen ateşle kaplı onlara doğru gelen devasa savaş gemisini izliyordu. Reeves yukarı bakıp, "Yelkenleri rüzgâra göre ayarlayın Bay Brooks," diye bağırdı. Birinci subayı emirleri iletti ve adamlar çabucak ipleri çözüp serenleri indirdi.

Kadırga üstlerine gelirken Kraliyet Ejderhası iskeleye doğru hızlandı. Nicholas kapanan mesafelerinden dolayı alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordu. Okçular düşman geminin güvertesine ateş etmeye başladı.

"Silah Ustası!" diye bağırdı Nicholas.

"Efendim!"

"Okçularının dümencinin dikkatini dağıtıp dağıtamayacağına bak!"

"Emredersiniz efendim!"

Yukarıdaki okçular emrin iletilmesini beklemeden düşman gemisinin kıç tarafına ok yağdırmaya başladı. Nicholas düşman dümencisini görüp görmediklerini bilmiyordu, ama yaylım ateşinin adamın eğilmesine ve dümeni bırakmasına sebep olabileceğini düşündü. Rotadan bir metrelik bir sapma bile Kraliyet Ejderhasını kurtarabilirdi.

Nicholas sessiz bir cazibeyle, düşman gemisinin acımasızca kendi gemisine yaklaşmasını izledi. Alt güverteden gelen forsa başının temposu değişen davulunun hafif gümlemelerini duyabiliyor ve bindirme hızı emrinin verildiğini biliyordu. "Bence sağlam bir yerlere tutunsanız iyi olur Kaptan Reeves."

"Emredersiniz efendim."

Ardından Kraliyet Ejderhası hafifçe ilerledi ve rüzgâr şiddetlenince biraz daha hızlandı. Gelen oklardan mı, yoksa kendi gemisinin yanan pruvasından gelen kör edici dumandan mı bilinmez, kadırgadaki dümenci, hedefinin hızını dengeleyemedi.

Diğer geminin koçbaşı Krallık gemisinin yekesine sertçe çarpınca, metala sürten çelik sesini takiben Kraliyet Ejderhası'nın dümencisi dümeninden fırladı. Boğuk bir sürtme sesi devam ediyordu ve kadırgadan gelen alevler Ejderha'nın randa yelkenini tutuşturdu. Yangın istasyonları Kaptan Reeves," dedi Nicholas sakin bir sesle.

"Efendim," dedi Kaptan. Bağırarak emri iletince mürettebat kum kovalarına koşturdu. Yukarıdaki adamlar, yanan yelkenden kurtulmak için armayı kesmeye başladı. Kraliyet Ejderhası, sanki arkadan itilmiş gibi ileri fırladı ve dümenci yerde harekesiz yatarken, dümeni

başka bir denizci kavradı. "Reeves," dedi Nicholas, "tanrılar bir an için bizden yana gibi görünüyor."

"Efendim," dedi Kaptan, iki gemi ayrılırken yüzünde bir rahatlamayla. "Umarım bir daha bu kadar yakınlaşmayız." "Katılıyorum..." dedi Nicholas, ardından gözleri büyüdü. Aşağı baktığında midesinden çıkan bir ok ve beyaz pantolonundan aşağı kan akmaya başladığını gördü. "Ah, kahretsin," dedi. Dizleri boşaldı.

Yakındaki bir düşman gemisinden Ejderha'ya rastgele bir ateş açılınca, birilerine isabet etmeyi umdukları oklar başlarının üstündeki armaya saplandı. Kaptan Reeves, "En iyi hızı istiyorum!" diye bağırdı.

Adamlar armanın arasında gidip geldi ve Krallık filosu kendini çarpışmadan kurtardı. "Amirali aşağı taşıyın!" diye bağırdı Reeves.

Kısa bir süre sonra Nicholas, gemi doktoru yarasıyla ilgilenirken yatağında yatıyordu. Kaptan Reeves kamaraya girdi ve "Durumu nasıl?" diye sordu.

Doktor, "Kötü efendim," dedi. "En kötüsünden korkuyorum. Özgürliman'a ulaşana kadar onu sağ tutabilirsek, iyileştirici bir rahip onu kurtarabilir. Ama bu benim becerilerimin ötesinde." Kaptan başını salladı ve birinci subayının beklediği kıç güvertesine döndü. "Bay Brooks?" "Krondor Prensini, Kraliyet Kırlangıcını ve yirmi tane kotrayı kaybettik. Kargo gemilerinden otuz ya da daha fazlasını ve yarım düzine savaş kadırgası batırdığımızı tahmin ediyoruz." Reeves, düşman filosunun artık ufukta kara bir kütle olduğu kıç tarafına göz attı. "Bunların bir sonu yok mu?"

"Görünüşe göre hayır efendim." Birinci subay, "Amiral'in durumu nasıl?" diye sordu.

"İyi değil."

"Tulan'a dönebilir miyiz?"

"Hayır, en iyi hızda Özgürliman'a gitmemiz gerekiyor. Emirler böyle."

"Ama Amiral?"

Reeves, "Bunlar onun emirleri," dedi. İç geçirdi. "Özgürliman'da bir hafta bekledikten sonra Krondor'a gideceğiz." Yavaşça, "Emirler böyle," dedi.

"Ondan sonra?"

"Bilmiyorum. Lord Nicholas iyileşene kadar, her şey Krondor'daki Lord Vykor'un ellerinde." Birinci subay, Kaptan'ın da kendisi kadar sıkıntılı olduğunu gördü. Prens Arutha'nın en küçük oğlu Prens Nicholas, her ikisi de kendini bildi bileli Batı'daki Kraliyet Donanması'nın başkumandanı, Prens'in filosunun Amirali idi. Filoyu bir arada tutan adamdı ve dahası, kraliyet ailesindendi, Kral'ın en küçük kardeşiydi. Onun ölüşünü görmek herhangi bir kaptan için zordu, ama Krallık'ın onun filosuna ihtiyacı varken ölmesi, en iyi olasılıkla feciydi.

Nicholas'ın birinci komutanı Reeves, "Filoya emir," dedi. "Komutayı ben alıyorum. Prens'in yaralandığı haberini iletin. Ardından Özgürliman'a en iyi hızda gitme emri." " Emredersiniz efendim."

Nakor Pug'ı inceledi. Calis, "Yakında kendine gelir mi?" diye sordu.

"Olabilir. Olmayabilir de. Kim bilebilir?" Isalani, Elvandar'ın Efsunörücüleri'nin yardımıyla iyileştirme enerjilerini büyücüye aktarmaya devam eden öğrencisini izliyordu. Nakor önceki gece Calis, Calin ve diğerleriyle yemek yemiş ve en iyi hareket şeklini konuşmuşlardı. Nakor Calis ile, Krondor'a gitmek için Tsurani nakil aletini kullanacakları Crydee'ye at sürmeyi kabul etmişti. Sho Pi Elvandar'da kalacak ve Pug'ı iyileştirmeye yardıma devam edecekti.

"Orada neler olduğunu bilmek isterdim," dedi Nakor.

"Nerede?" diye sordu Calis.

"Pug'ın zihninde. Bir şeyler oluyor ve neler olduğunu sadece tanrılar bilir."

Pug bir boşlukta süzülüyordu ve tekrar bedeninden ayrıldığını biliyordu. Yalnız bu kez, elf Efsunörücüler'in yardımıyla olduğunda sahip olduğu gibi referansları yoktu. Bu boşluğa nasıl geldiğini bile bilmiyordu. Hatırladığı son şey, Zümrüt Kraliçe'nin filosuna saldırmaya hazırlandığıydı. Ardından kör edici bir ışık parlaması olmuş ve kendini boşlukta süzülürken bulmuştu.

Zamanın geçmekte olduğu hissine kapılıyor, ama ne kadar zamandır burada olduğunu kestiremiyordu. Ne boşlukta, ne de uzay-zamanda durumunu belirleyebileceği hiçbir yer yoktu.

Derken bir ses duydu: Merhaba.

Pug zihniyle konuştu. Kim var orada?

Aniden Pug başka bir yerde, gölgelerden oluşan, ama yine de herhangi fiziksel bir özelliği olmayan bir diyardaydı. Durduğu yerin etrafındaki heybetli şekiller, kendini çok küçük ve önemsiz hissetmesine yol açıyordu. Ona, ne kadar büyük olduklarını hissettirecek kadar yakın, ama ayrıntılarını anlayabileceği kadar da uzakta duruyorlardı. Kabaca insan şeklindeydiler, ama bu insan teriminin çok yüceltilerek kullanılmasıydı. Her biri devasa bir tahtta oturuyordu. Bilinmeyen bir yapıdaki siyah bir kayadan oyulmuş şekillerden başka bir şeye benzememelerine rağmen, Pug bu şekillerin canlı olduğunu hissetti.

Pug ayrıntıları görmeye çalıştı, ama sanki hafızası gördüğü görüntüleri aklında tutamıyor gibiydi. Şekilden sekile döndü ve ne zaman bir ayrıntıyı tanıdığını düşünse, aklından uçup gitti.

"Konuşan kim?" diye sordu yüksek sesle, ama sözcükler havada yankılanmadı. Sesini sadece kendi aklının içinde duymuştu.

Etrafı saran loşlukta siyah cüppeli bir şekil belirdi. Şekil yaklaşırken Pug sabırla bekledi ve şekil sonunda yüzünü gizleyen peçeyi indirdi. Pug, "Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

"Bir kere karşılaşmıştık büyücü," diye buz gibi bir ses geldi ve Pug bedeninden buz kesmiş bir bıçak geçmiş gibi fiziksel bir acı hissetti.

"Lims-Kragma!" dedi Pug.

Tanrıça başıyla onayladı. Pug etrafına bakıp, "Ama burası senin diyarın değil," dedi. "Sonuçta her şey benim diyarımdadır," dedi Ölüm Tanrıçası. "Ama burası daha önce karşılaştığımız yer değil büyücü."

"Bu devasa şekiller kim?"

Tanrıça elini uzattı. "Bunlar Kontrol Eden Yedi." Pug başıyla onayladı. "Neredeyiz?" "Tanrıların diyarındayız," dedi tanrıça. "Burası, Sarig'in zihnine girip Kara Macros'u oradan çıkartmaya çalıştığında gördüğünü düşündüğün yer." Elini savurdu ve Kutsal Şehir'in silik bir görüntüsü ortaya çıkarak, devasa yedi Büyük Tanrının alt üçte birini kapladı. "Ama Kutsal Şehir, burası gibi, algının başka bir seviyesidir. Bir ölümlü için neredeyse eşsiz olan güçlerine rağmen, bizim gerçekliğimizi tamamen kavrayacak güce sahip değilsin."

Pug başıyla onayladı. "Burada ne arıyorum?" "Buraya bir karar vermek için geldin." "Ne kararı?" "Yaşamak ya da ölmek." Pug, "Bu verilecek bir karar mı?" diye sordu. "Senin için öyle büyücü." Elini Pug'ın omzuna koydu ve Pug huzursuzluktan çok, garip bir şekilde yatıştırıcı bir dokunuş hissetti. Diyarıma asla çağırılmadan girmeyecektin, çünkü lanetlendin."

"Lanet mi?"

"İlk başlarda bunu fark etmeyecektin, ama eninde sonunda lanetin ne olduğunu anlayacaktın." "Anlamıyorum."

Tanrıça Pug'ın omzunu hafifçe sıkıp onu ileri doğru yönlendirdi. Görüş alanına başka şekiller çıktı ve Pug çoğunun gözleri kapalı bir şekilde hareketsiz durduğunu gördü. Bir ya da iki tanesinin gözleri açıktı ve geçerlerken onlara bakıyorlardı.

"Bu bir ölümlünün tanrıları görmeye en yakın olduğu haldir Crydeeli Pug." Pug tanrıçaya göz attı ve yıllar önce Tomas ile birlikte salonunu ziyaret ettiklerinde olduğu gibi göründüğünü fark etti; sadece daha küçüktü. O ziyarette ikisinden de kat kat büyüktü. "Bu kez nasıl aynı boyutlarda oluyoruz?"

"Bir algı işlevi," dedi tanrıça, ondan uzaklaşarak. Bir anda, daha önce olduğu gibi devasa gözüküyordu. "Denetleyicilere şimdi bak." Pug baktı ve tek görebildiği Büyük Tanrılar'ın tahtlarının temelleriydi; dorukları loş gökyüzünde kaybolan uzaktaki tepeler gibi görünüyorlardı. Ardından Tanrıça, ilk karşılaştıklarındaki boyutlarına döndü. "Bana ne söyleyeceksin?" diye sordu Pug.

"Bir bağlantı noktasındasın. Üç seçeneğin var. Hayatla bağını şu anda kopartabilir ve diyarıma girebilirsin. Yaptığın iyi işler için ödüllendirileceksin. Ya da ölümsüzlüğü seçebilirsin." "Macros'un yaptığı gibi mi?

"Macros hayatı üzerine doğru olmayan varsayımlar yaptı. Efsuncunun kaderi onun düşündüğü gibi değil." "Üç seçeneğim olduğunu söylemiştin?"

"Üçüncü seçeneğin şu: lanetten kurtulabilir ve şu anda yaşama dönebilirsin, ama sevdiklerinin kaybını, binlerce acıyı ve hayatının sonunda başarısızlığın acısını tadacaksın. Çaresizlik içinde öleceksin."

Pug, "Üç farklı seçenek sundun," dedi.

"Sana şunu söyleyeyim Pug," dedi Tanrıça. "Bizim evrenimizdeki durumun benzersiz. Macros, seni bulunduğun yere bırakmadan önce

sen daha bir bebekken senin potansiyelini serbest bıraktı.

Tsurani eğitimi almanı sağladı, böylece Midkemia'ya Büyük Büyü'yü geri getirebilecektin ve Gedik Savaşları'ndan sağ çıkmanı sağladı. Yüzyıllardır, efsuncunun karışması yüzünden, doğumunun öngördüğünden çok daha hayati bir rol oynuyorsun. Tanrıların dinlendiği yerin temellerini sarsmaya çalışıyorsun. Bu dikkat çekmeden devam edemezdi.

"Ama Macros bunu yaparak, haklarında hiçbir şey bilmediğin başka durumlar da yarattı. Ve sonuç olarak, eninde sonunda onun müdahalesinin bedelini ödemelisin. Ve hayatının sonunda, bu bedel korkunç olacak."

Pug duraksamadı. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun. Sevdiğim her şeyi yok etmek üzere olan korkunç bir düşman var. Yaşamam gerekiyor."

"O halde yaşamana yardım edeceğim. Durumu biliyorsun ve harekete geçmelisin." Elini, gözlerini kapayacak şekilde Pug'ın yüzüne koydu. Pug aniden etrafındaki boşluğun yırtıldığını hissetti ve bedenini büyük bir acı kapladı.

Kuru bir çığlık boğazını yırtarken doğruldu. Nakor onu tutuyordu. "İç bunu."

Pug'ın dudaklarına bitkilerin acı tadı değdi ve kana kana içti. Gözlerini kırpıştırdı ve bütün bedeninin acıdan zonkladığını fark etli. Nakor, "Bu acını hafifletecek," dedi. Pug zihnini odaklayınca acı azaldı. "Acıyla başa çıkabilirim," dedi, ama sesi başkasına aitmiş gibi çıkmıştı. "Ayağa kalkmama yardım et." Büyücü titrek bacaklarla ayakta durmaya çalışırken, Sho Pi, Calis, Calin ve Aglaranna biraz ötede duruyordu. Bir cüppe getirildi ve Pug, "Durumum kötü gibi görünüyor," dedi.

"İyileşeceksin," dedi Nakor. "İyi bir iyileştirici rahip yara izlerinden kurtulmanı bile sağlayabilir." Büyücünün yanağına dokundu. "Yine de

kendi başına iyi idare ediyor gibi görünüyorsun. Bir ara becerilerin hakkında konuşmalıyız."

Pug gülümseyince yüzü acıdı. "Bazen ben de aynı şeyi senin için düşünüyorum."

Nakor da gülümsedi. "Veda etmeden sana son bir kez bakmaya gelmiştik."

"Güzel. Nereye gidiyordunuz?" Calis, "Nakor ile birlikte Crydee'ye gidecektik," dedi. "Anthony'de eski Tsurani nakil kürelerinden biri var. Krondor'a gitmek için onu kullanacaktık." Pug, "Bugün dinlenmeme izin verirseniz, yarın üçümüz doğruca Krondor'a gideriz," dedi.

Etrafına göz attı. "Yaralandığımdan beri ne kadar zaman geçti?"

"İki ay," dedi Nakor. "Ayın kaçı?"

"İki gün önce Banapis'ti," dedi Calis. "Öyleyse Zümrüt Kraliçe'nin filosu?"

"Karanlık Boğazı'nda," diye yanıtladı Elf Kraliçe'nin küçük oğlu. "Anthony benim için havadan bir mercek yaptı ve izledim."

Pug, "Miranda? Macros?" diye sordu. Gruba göz gezdirdi. "Tomas?"

"Sen yaralanınca, Ratn'gary Dağları'nın altında yanıtlar aramaya gittiler," dedi Calis. "Onlara katılacak mısın?"

Pug, "Zannetmiyorum," dedi. "Seninle birlikte başka bir yere gitmemiz gerekiyor." "Krondor'a mı?"

"İlk önce oraya; ardından Sethanon'a gitmemiz gerekiyor."

Calis, "Sethanon'a gitmeden önce yapmam gereken çok şey var," dedi.

"Hayır," dedi Pug. "Benimle birlikte Sethanon'a gelmelisin." "Nereden biliyorsun?" diye sordu Calis. :

Pug, "Bir yanıtım yok," dedi. "Sadece gelmen gerektiğini biliyorum." Elf Kraliçe'ye bakarak başını eğdi. "Leydi, kocanız döndüğünde, lütfen ona nerede olacağımızı söyleyin."

Aglaranna başını salladı. "İlk önce bir şeyler yemeli ye dinlenmelisin. Büyü sanatlarıyla hayatta tutulduğun için vücudun güçlü değil."

"Bu, acı çekerek farkında olduğum bir gerçek," dedi Pug, gözleri dönüp Nakor'un kollarına yığılırken.

Bilinç yavaş yavaş geri geldi ve sonunda Pug gözlerini açtığında, Sho Pi'yi onu izlerken buldu.

"Ne kadar oldu?"

"Bir gün, bir gece ve bugünün çoğu."

Pug doğruldu. Derisi kaşınıyor ve kasları itiraz ediyordu, ama zayıflığına rağmen, artık iş göremez halde olmadığını hissediyordu. Sallanarak ayağa kalktı ve etrafına baktı. Elini çenesinde gezdirdi ve sakallarının uzamaya başladığını fark etti. Devasa bir meşe gövdesinin içine oyulmuş küçük bir odaya taşınmıştı. Kalın bir perdeyi açınca, Kraliçe ile Tomas'ın özel bahçesini gördü.

Aglaranna, sakince konuşarak iki oğluyla oturuyordu.

Calin, "Hoş geldin," dedi.

Pug, Sho Pi'nin dirseğinden tutmasına izin vererek yavaşça oturdu. "Yaptığınız her şey için hepinize teşekkür ederim," dedi Pug.

"Biz sadece bunu korumak için savaşan birine yardım ettik," dedi Kraliçe, eliyle Elvandar'ı göstererek. "Bundan biraz daha fazlası var," dedi Nakor, açıklığa girerek. "Bütün dünya."

Elf Kraliçe, "Eledheller için, dünya Elvandar'dır," dedi.

Nakor Pug'ın yanına oturdu ve ona baktı. "Yaşayacaksın."

"Teşekkür ederim. İçimin rahatlatılmasına ihtiyacım vardı," dedi Pug yavan bir sesle.

Nakor güldü. "Krondor'a ne zaman gidiyoruz?" Pug azalan ışığa göz attı. "Orada çoktan akşam olmuştur. Yarın erkenden gideriz."

"Bir gece daha dinlenmek iyi gelecektir sana," dedi Sho Pi. "Ayrıca Nakor," dedi Pug, "seninle bir şey konuşmamız gerekiyor." Calis, "Ne gibi?" diye sordu. Pug, "Üzgünüm ama, Nakor ile benim aramda kalması gereken bir şeyler," dedi.

Calis omuzlarını silkti. "Olması gereken bu. Ama Krondor'a dönmekten mutlu olacağım. Hâlâ yapılacak pek çok şey var."

Pug, "Sethanon'a gitmen gerekiyor," dedi.

Calis'in gözleri kısıldı. "Görevlerim var."

"Olması gerektiği gibi, Sethanon'a gitmen gerekiyor." "Babam?" dedi Calis.

"Bununla bir ilgisi olabilir, ama sanırım sadece senin yapabileceğin bir şey olacak bu." "Nedir o?" diye sordu Kraliçe.

Pug iç geçirdi. "Bilmiyorum."

Nakor güldü. "Benim gibi konuşuyorsun."

Pug omuzlarını silkti. "Nereden bildiğimi söyleyemem Calis, ama sonunda Sethanon'da olman gerekiyor. Ve orada olamama riskine giremezsin. Bu da, seni savaşa sokamayacağımız anlamına gelir. Doğruca Sethanon'a gitmen gerekiyor; hemen."

Calis incinmiş gözüküyordu. Pug ve babası neredeyse efsanevi kişiler, şüphesiz bilgelik ve güç insanlarıydı, ama William, James ve diğerleri kadar Prens'in savunmalarını oluşturmasıyla ilgilenmek zorundaydı. "Ama yapacak çok fazla şeyim var."

"O şeyleri yapabilecek pek çok adam var," dedi Nakor, "ama eğer Pug haklıysa, savaş bittiğinde Sethanon' da olması gereken tek adam sensin."

"Neden?" diye sordu Calis.

"Zamanı geldiğinde öğreneceğiz," dedi Nakor, neredeyse hep var olan sırıtmasıyla. "Her şey öğrenilecek."

Calis, "Peki ya diğerleri; babam, Macros ve Miranda?" dedi. Nakor omuzlarını silkti. "Eminim onların kendi kaygıları vardır."

Macros, "Ne zaman görülebilecek her şeyi gördüğümü düşünsem, ortaya yeni ve şaşırtıcı bir şeyler çıkıyor," dedi.

İblis oturduğu yerde rahatsızca ağırlığını değiştirirken, Miranda ve Tomas buna katılmak zorunda kaldı. İlk konuştuğu andan itibaren onunla sürekli iletişim kuruyorlardı ve sorunlar baş göstermişti. İblisin kendisi neredeyse akılsız gibi görünüyordu, ama başka bir zekâ kontroldeydi. Sorun, bu zekânın iblisin doğasının izin verdiği kadarıyla sınırlı olmasıydı. İki kere Macros ve Miranda yaratığı zaptetmek ve günlerdir öfkeyle ulumasını dinlemek zorunda kalmıştı.

Ama aşağı yukarı bir ayın sonunda, gruptaki herkes açık bir anlayışa varmıştı.

İblis, Saaurların ana yurdu Shila'da Saaur İrfanustası olan Hanam adındaki bir varlık tarafından kontrol ediliyordu. Dördü arasında - Macros, Hanam, Miranda ve Tomas- bir olaylar zincirini bir araya belirmişlerdi.

Macros ve Miranda'nın belli belirsiz bildiği, ama adı onlardan gizlenmiş karanlık bir güç, iblis diyarıyla bu diyar arasındaki kadim engelleri kaldırtmak için Ahsart adındaki bir şehrin rahiplerini etkisi alıma almıştı. İblisler Shila'ya gelmiş ve kadim bir imparatorluğu ve içindeki her şeyi yok etmişlerdi.

İlahi bir şekilde Pantathialılar ortaya çıkmış ve kalan Saaurların bir nesillik hizmet, otuz Midkemia yılı karşılığında Midkemia'da yaşamasını teklif etmişlerdi. Bu zamanın yarısında Saaurlar Novindus kıtasında güç olarak büyümüş, ardından Zümrüt Kraliçe'nin Krallık'a bu saldırıyı yapma düşüncesiyle bütün kıtayı ele geçirmesine yardım etmişlerdi.

Miranda iç geçirdi. "Bana kalırsa, iki seçeneğimiz var." "Neymiş onlar?" diye sordu Tomas.

"Savaştan çekilmeleri için Saaurlara Pantathialılar tarafından yapılan ihaneti ortaya çıkartmak, ya da iblis diyarına açılan o gediği bularak onu kapatmak." Tomas, "İkisini de yapmalıyız," dedi.

Macros, "Bundan hoşlanmıyorum, ama Tomas haklı," dedi. "Önce birini yapıp, ardından diğerini yapabilir miyiz?" diye sordu Miranda.

İblisin sesi hâlâ öğütülen kaya gibi çıkıyordu, ama Hanam, "İblislerin Kralı Maarg, öfkeli ve hayal kırıklığıyla kendi türünden pek çok iblisi yok etti," dedi. "Pantathialıların bir güç olarak var olmayı kestiklerini bilmiyor." Uzun tırnaklı bir parmağıyla uzaktaki bir tüneli göstererek, "Shila ile bu dünya arasındaki gedik buradan yürüyerek sadece yarım günlük uzaklıkta," dedi. "Ama o gediğin diğer tarafında Tugor ve diğerleri bekliyor." İblis, artık bir uçtan diğer uca iki buçuk metre gelen kollarını yana açıp, "Ben onun yarısı kadarım ve onun iblislerinin kurnazlığından yoksunum," dedi. Tomas, "Bir iblis lorduyla başa çıkabilirim," dedi. "Ama sayıları çok fazla," dedi Macros. "Yoksa İblis Kral'ın kendisi hariç, o diyardaki hiçbir iblis içimizden biriyle bile boy ölçüşemez." Kızına göz attı. "Eğer aklını kullanırsan bence buna sen de dahilsin."

"Teşekkür ederim," dedi Miranda düz bir sesle. "Ama bir seferde bir düzine ya da daha fazla iblis..." Macros kafasını iki yana salladı. "Bu farklı bir durum."

Tomas, "Oyalanıyoruz, ama burada geçirdiğimiz her gün, durumu daha da zorlaştırıyor," dedi.

Macros, "Gücün yardımcı olduğu zamanlar ve gizliliğin yardımcı olduğu zamanlar vardır," dedi.

Bir parmağını kaldırdı. "Tomas, sen Sethanon'un savunulması için çok önemlisin. Senin ve Hanam'ın Saaurların dikkatini başka yöne çekmeye çalışmasını öneriyorum." Tomas, "Yeterince yaklaşabilir miyiz ki..." dedi. Bir isim için Hanarn'a baktı. "Janva oğlu Jatuk."

"...Jatuk'a ihaneti anlatmak için?"

"Ve bir iblise ve bir Valheru'ya inanır mı?" Macros omuzlarını silkti.

Hanam, "Dinlemesi için onu ikna edebilirsem, sadece Saaurların İrfanustası'nın bilebileceği şeyler biliyorum," dedi. "Eğer yerimi alan öğrencim Shadu ile konuşabilirsem, onu bu bedendekinin eski ustası olduğuna inandırabilirim." "Peki sen?" dedi Tomas.

Macros, "Kızımla birlikte iblis diyarıyla burası arasındaki geçişi kapatmamız gerekiyor," dedi. "Hangi yüzbaşı olduğunu bilmese bile, Maarg eninde sonunda buraya yolladıklarından biri tarafından ihanete uğradığını anlayacaktır."

"Maarg ihanete uğradığını öğrendiğinde," dedi Hanam, "öfkesinin eşi olmayacaktır. Girişimde kaç tane hizmetkârının öldüğünü umursamadan gedikten geçerek körlemesine bir saldırı yapacaktır, ama bu dünyaya ulaştığında, sonuç Shila'dakinin aynısı olacaktır. Eninde sonunda, hepiniz ziyafet çukurlarına gideceksiniz."

Tomas, "Sethanon'da ne olduğuna dair bir fikirleri var mıdır?" diye sordu.

Tomas ve Macros arasında en uzun süren tartışmalardan biri de Saaur İrfanustası'na ne kadarını söyleyecekleri olmuştu. Eninde sonunda her şeyi ona anlatmaları gerekecekti. "Hayır," dedi Hanam. "Jakan sadece, fetih ve yıkımın ortasındaki bir ordunun başına geçtiğini biliyor. Bu onun doğasında var. Gücünü korumak için her akşam ordudan birini yiyor, ama adamları hâlâ Zümrüt Kraliçe'nin kollarına gittiklerini zannediyor. "Amacının bu dünyayı tüketerek, sonunda Maarg'a meydan okumak için dönmek olduğundan şüpheleniyorum. Ama Hayattaşı'nı bulabilirse, büyük bir ödül olduğunu düşünerek onu ele geçirmeye çalışabilir. Ondan sonra ne olacağını kim bilebilir ki?"

Macros iç geçirdi. "Kararımızı verdik. Tomas, pençeli arkadaşımızı alıp eski öğrencisini dinlemeye ikna etmen gerekiyor."

"Bir şey daha var," dedi iblis formundaki İrfanustası.

"Ne?"

"Jatuk ikna edilir edilmez beni yok etmeniz gerekiyor. Bu beden ve akıl, kontrol etmesi güç ve onları hükmüm altında daha ne kadar tutacağımı bilmiyorum. Ele geçirmek uzun süre aldı, ama çabucak bitebilir."

"Harika," dedi Miranda kalkarken.

Macros, "İlk önce Shila'ya açılan gediği bulacağız, ardından o dünyaya geçip Ahsart şehrindeki girişi bulacağız," dedi. "Ve o gediği kapatacağız."

"Ne yazık ki," dedi Hanam, "atladığınız bir şey var."

"Neymiş o?"

"Maarg çoktan Shila'ya girmiş olabilir; eğer öyleyse, iblis diyarına açılan girişi kapatmak için ilk önce İblis Kral'ı öldürmeniz gerekecek."

Macros kızına baktı ve ikisi de söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

-14-
İHANET

Roo kaşlarını çattı.

Jason, Kraliyet Ailesi'ne vermeleri gereken altın borcunun devasa yükünden kaynaklanan zararlarını hesaplamaya devam ediyordu. "Simdi de daha fazlasını istiyor," dedi Roo.

Jason, "Dük'e borç vermek için daha ne kadar altın bulabiliriz bilmiyorum," dedi. "Daha kârlı işletmelerimizden bazılarını satmak zorunda kalacağız ve bu da nakit para akışımızdaki sorunu arttıracak." Kafasını iki yana salladı. "Dük'e borç verebilecek başka birisini bulabilir misin?" Roo güldü. "Eh, belki Jacob Esterbrook'u bana katılması için ikna edebilirim." Bunun boşuna olduğunu biliyordu. Jacob ile yediği birkaç yemekte, önlerindeki savaşta Jacob'ın Krallık'a yardım etmesi konusunda konuşmaktan özenle kaçınmıştı. Yine de, başka tüccarlar da vardı ve Roo ne yapabileceğine bir bakacaktı. "Günün geri kalanında dışarıda olacağım," dedi Jason'a. "Karıma, birkaç gün daha şehirde kalabileceğimi belirten bir mesaj gönderebilir misin?" Jason bir not yazdı.

Ardından Duncan'ın ne yaptığına bak ve saat beşte benimle burada buluşmasını söyle. Luis'in de burada olmasını istiyorum."

"O zamana kadar nerede olacaksın?"

Roo gülümsedi. "Dük'e biraz para bulacağım. Saat üçe kadar Barret'te olacağım, ondan sonra da buraya döneceğim. O zamana kadar dışarıda olacağım."

Roo hava sıcak olduğu için modaya uygun ince bir pelerin, sarı bir tüyü olan geniş kenarlı son moda bir fötr şapka aldı. Ayağında çok şık bir çift binici çizmesi vardı. Eski kılıcını belinde taşıyordu.

Krondor'un kalabalık caddelerine çıktı ve dönüp hayranlıkla Avery ve Oğlu'na baktı. Sık sık durup, iş merkezine çevirdiği devasa depoya bakıyordu. Deponun etrafındaki arsayı almış ve depoya bitişik bir ofis yaptırtmıştı ve artık büyük avlu arabalarla doluydu.

Döndü ve arkadaşı olmadığı halde, en azından ona bir iyilik borçlu olan bir bankerin ofisine doğru yöneldi.

"Altına ihtiyacım var," dedi Dük James.

"Biliyorum lordum," dedi Roo, "ama daha fazla altın yok."

"Her zaman daha fazlası vardır," dedi Dük James. Roo adamın yorgun gözüktüğünü fark etti; sanki son zamanlarda iyi uyuyamıyormuş gibi gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Şehirdeki gerilim artıyor ve savaş söylentileri dolaşıyordu. Banapis'te Karanlık Boğazı'nın açığındaki büyük deniz savaşının haberi, şehre önceki gün ulaşmıştı ve artık gemiler Özgür Şehirler'den ve Uzak Sahil'den gecikmeli olarak geliyordu.

Roo, "Eğer vergileri arttırırsanız, belki esnaftan ve çiftçilerden biraz daha altın çıkarabilirsiniz, ama tüccarlar şu anda çok sinirli," dedi. "Bahsettiğiniz altının çoğu, son birkaç aydır Doğu'ya gidiyordu."

"Onların içinde senin az paran yok!" dedi Dük, elini masaya vurarak.

Roo'nun gözleri büyüdü. "Benim konumumdaki hiç kimsenin yapamayacağı hiçbir şey yapmadım lordum!" Roo sinirlenmişti ve bir an için kiminle konuştuğunu unuttu, ama öfkesini güçlükle de olsa, kontrol altında tuttu. "Benim için vermesi mantıklı olan her bakır sikkeyi size verdim. Eğer size daha fazlasını verirsem, süt için inek öldürmüş olacaksınız."

James küçük adama baktı. "Öyleyse biz de ineği öldürürüz. Bir aylık erzak ve silaha ihtiyacım var ve onlara dün ihtiyacım vardı."

Roo iç geçirdi. "Bu gece Jacob Esterbrook ile yemek yiyip ondan ne koparabileceğime bakacağım."

James sessizce bir dakika boyunca Roo'ya baktı. "Bu noktada senden daha iyi durumda."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kısa zamanda altın bulmaya çalıştığını biliyor olacak ve senden, ona satmak istemeyeceğin bir şeyler isteyecek."

Roo bir süre bunu düşündü. "Eğer bu orduyu yenemezsek, satmak istemeyeceğim hiçbir şeyim kalmayacak. Eğer şimdi bir şeyler kaybetmek zorunda kalsam, ne fark eder ki?" Kalktı. "İzninizi istiyorum, saat üçe kadar Barret'e dönmem gerekiyor ve uğramam gereken iki yer daha var. Birkaç ayarlama yapmam gerekiyor."

Roo başını eğerek selam verip kapıya döndüğünde James, "Rupert?" dedi.

"Buyurun lordum?" dedi ufak tefek adam, Dük'e bakmak için dönerek.

"Landreth ve Shamata'da birçok mülkün var, değil mi?"

"Var Ekselans."

James söyleyeceklerini düşündü. "Değerli neyin varsa Düşler Denizi'nin kuzey tarafına taşımak isteyebilirsin." "Neden lordum?"

"Sadece bir düşünce," dedi Dük, dikkatini Roo geldiğinde gözden geçirdiği kâğıtlara vererek. Roo dışarı çıktı. James'in sekreterinin bulunduğu dış ofiste Batı Toprakları'nın büyük bir haritası asılıydı. Roo, Düşler Denizi'nin çevresindeki bölgeye göz gezdirdi. Düşler Vadisi, neredeyse yüz yıldır Krallık'ın elindeydi, ama uzun zamandan beridir Krallık ile Yüce Kesh arasında tartışma konusu olan bir bölgeydi. Roo parmağını Karanın Sonu'na koydu. Acı Deniz kıyısında Krallık'ın en batıdaki ileri karakolu vardı. Oranın kuzeydoğusunda Shandon Körfezi denilen küçük bir körfez vardı.

Karanın Sonu ve Düşler Denizi arasında yerleşimin olduğu tek yer, Dacadia adındaki küçük bir kasabaydı. Parmağını kıyıdan doğuya uzanan dağ sırasında kaydırdı, Karanın Sonu'nun güneyine, Acı Deniz ile Düşler Denizi'ni bağlayan bir nehirle buluştuğu yere. Ardından çevredeki bölgeye baktı, Büyük Yıldız Gölü ve Yıldızlimanı'ndan, Düşler Denizi'ne geri dökülen nehre. Büyük Yıldız Gölü'nün doğusunda, Gri Sıradağlar denilen dağlar başlıyordu. Birdenbire Roo'nun gözleri büyüdü. "Yapamaz!" James'in kişisel sekreteri, "Ne dediniz efendim?" dedi. Roo güldü.

"Boş ver."

Krondor Dükü'nün ofisinden ayrılırken Roo, "Kahretsin, bahse girerim yaptı!" dedi. Roo bir dans yürüyüşüne yakın bir yürüyüşle saraydan, bir uşağın atını tuttuğu avluya çıkan merdivenlerden indi. Dizginleri aldı ve atını saray kapısına doğru çevirirken, yoğun eğitim alanına göz gezdirdi ve Erik'in nerede olduğunu merak etti. Banapis'ten beri onu görmemişti ve arkadaşı için endişelenmeye başlıyordu.

Ardından bu şehrin sadece birkaç hafta sonra bir savaşa tutuşacağı aklına gelince neşesi kaçtı. Topuklarını atının böğrüne geçiren Roo, kapıya doğru ilerledi ve orada bulunan bir teğmene selam verdi. Genç asker, Roo Avery sarayda tanınan bir tip olduğu ve Dük'ün arkadaşı olarak bilindiği için selama karşılık verdi. Engin servetinin yanı sıra, bu onu Krondor'un en önemli insanlarından biri yapıyordu.

Jacob Esterbrook, "Teklifimi düşünecek zaman buldun mu?" diye sordu.

Roo gülümsedi. "Bir hayli." Rakibine karşı alınacak en iyi tavrın, sanki açık sözlüymüş gibi ona zaten bildiği bir şeyi söylemek olduğuna karar vermişti. "Önümüzdeki savaş için Kraliyet Ailesi'ne hatırı sayılır miktarda borç verdim ve bunun sonucunda da kendimi nakit para sıkıntısı içinde buldum."

Sylvia, sanki söylediği her şey hayati bir Önem taşıyormuş gibi Roo'ya gülümsedi. Kızın gülümsemesine karşılık verdi. "Ortaklarıma danışmadan Acı Deniz Şirketi adına pazarlık yapacak bir konumda değilim, ama burada kabul edeceğim şey ne olursa olsun, durumu açıkladıktan sonra onlar için de kabul edilebilir olacaktır." Lokmasını bitirmek için durakladı ve hafifçe ağzının kenarını sildi. "Ama Avery ve Oğlu'nun mal varlığından kendimi istediğim kadar soyabilirim ve konuştuğumuz gibi olanlardan birkaçı işini görür."

Jacob gülümsedi. "Başka bir teklifin mi var?"

"Sözün kısası, evet," dedi Roo. "Kesh ile yapılan ticaret üstünde ezici bir hâkimiyetin var, bu yüzden Shamata'daki araba avlularımı ve Shamata Limanı'ndaki gemi tesislerimi boşaltmayı düşünüyorum. İkisi de iyi tesisler, ama senin de muhtemelen bildiğin gibi onları aldığımdan beri elime iyi bir kazanç geçmedi." Son sözcüğü acı bir kahkahayla söylemişti.

"Eh, güneye yapılan işlerden haberdar tutuyorum kendimi. Birkaç tane önemli Kesh işletmesiyle olan uzun ve kârlı ilişkilerimin tadını çıkarıyorum." Jacob masadan kalkmak üzere sandalyesini itince, bir hizmetkâr ona yardım etmeye geldi. "Dizlerim iyi değil. Havadan sanırım. Gökyüzü açık ve havalar sıcak ve kuru olduğu zaman, neredeyse yağmur yağdığında olduğu gibi ağrıyorlar." Roo kalkarken başını salladı. "O tesislerle ilgilenir misin?" diye sordu.

"Mallarımın sayısını arttırmakla her zaman ilgilenirim Rupert. Bu sadece bir fiyat meselesi."

Roo gülümsedi. "Öyle de olması gerekir." Jacob, "Konyak içmek için bahçeye çıkalım ve ardından seni kızımla baş başa bırakayım; eskiden olduğu gibi gece geç saatlere kadar oturamıyorum," dedi. Sıcak ve yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altına çıktılar. Bahçe yaz çiçekleriyle kokuyordu ve gece kuşları ve cırcırböcekleri ötüyordu.

Roo konyağını kokladı. Damıtılmış şaraplardan hoşlanmaya başlamıştı, ama Kesh şarabıyla Darkmoor şarabını hâlâ ayırt

edememekle birlikte, şimdi içtiği şarap ile Lord Vasarius'un ona ikram ettiği kalitesiz şarabı ayırt edebilecek durumdaydı. Bu konyak keskin kokuluydu, şimdiye kadar denediklerinden daha çok fıçı kokuyordu, içe hoş bir sıcaklık veriyordu ve üzümün ve ahşabın güç anlaşılan tadı yuttuktan sonra dakikalarca ağızda kalıyordu.

Babası, "Neden ayrıntılar hakkında bir liste yapıp yarın bana göndermiyorsun?" derken Sylvia dalgın bir şekilde elini Roo'nun bacağına koyarak Roo'nun yanına oturdu.

"Olur," dedi Roo. "Krondor'da araştırdığın mülklere gelince, aralarından birkaç tanesini Shamata'da elden çıkartmak istediğim mülklerle aynı nedenlerden dolayı, satmayı düşünebilirim." "Peki ya Landreth?"

Roo omuzlarını silkti. "Düşler Denizi'nin kuzey kıyılarından Krondor'a kadar biraz ticaret yapmayı başarıyorum, bu da daha iyi kâr getiriyor. Ama bu da fiyata göre değişir."

İş hakkında bir saat konuştular ve ardından Jacob kalkıp, "Yatmam gerekiyor," dedi. "İstersen, kalıp bir konyak daha içebilirsin. Sylvia gidene kadar seni eğlendirecektir. İyi geceler Rupert." Yaşlı adam bahçeden ayrıldı ve yalnız kaldıklarında Sylvia elini Roo'nun bacağından yukarı kaydırdı. "Seni eğlendireyim mi?" diye sordu işveli bir tarzda. Roo konyak kadehini yere koyup kızı öptü. Bir süre sonra, "Üst kata çıkalım," dedi.

"Hayır," dedi kız, "burada kalmak istiyorum.

"Bahçede mi?" dedi Roo.

"Neden olmasın?" dedi kız, korsesini çözerek. "Hava sıcak ve beklemek istemiyorum."

Yıldızların altında seviştiler ve bitirdikleri zaman, Sylvia başı Roo'nun göğsünde çimlere uzandı.

"Artık eskisi kadar sık gelmiyorsun Roo."

Roo hoş yarı-düş durumundan sarsılarak çıktı ve "İşler çığırından çıkmaya başladı," dedi. "Savaşın geldiğini duydum," dedi Sylvia.

"Birçok insan böyle söylüyor."

"Doğru mu?"

Roo söyleyeceklerini düşündü. Sonunda, "Gerçi ne zaman olacağını bilmiyorum ama, sanırım doğru," dedi. "Ama Krondor'da sorun çıktığını duyarsan Doğu'ya gitmeyi düşünmelisin."

"Krondor mu?" dedi kız, Roo'nun omzunu çimdikleyerek. "Ben Kesh'in tekrar harekete geçtiğini sanıyordum."

"Öyle," dedi Roo, kıza gerçeği söylemeye çalışarak; onu seviyordu ve güvende olmasını istiyordu, ama babasına olan bağlılığından dolayı ona tamamen güvenmiyordu. "Ama bu kez Vadi'ye girmekle kalacaklarını sanmıyorum." Bunun Jacob ile olan pazarlıklarına yapacağı etkiyi düşündü. Pazarlıklara zarar vermeyeceği hükmüne varınca hikâyeyi biraz süslemeye karar verdi.

"Lord Vykor'un Rillanon'dan Krondor'a çağırıldığını biliyorsun." "O kim?" diye sordu Sylvia. Roo kızın bunu gerçekten bilip bilmediğini, yoksa sadece kendisini önemli hissetmesini sağlamak için mi sorduğunu merak etti. Elini kızın çıplak kalçasında gezdirdi ve önemli olmadığına karar verdi. "Kral'ın Doğu Donanması'nın Amirali. Devasa bir filoyla Salts Körfezi'nde gizleniyor, böylece Kesh Durbin'den yelken açtığında, onları pusuya düşürebilecek. Prens Nicholas büyük bir filoyu batıya, Boğaz'ın ötesine götürdü ve Keshlilerin arkasından gidecek." Sylvia Roo'nun göğsündeki kıllarla oynamaya başladı. "Bir hazine filosunu karşılamak için yelken açtığını duydum."

Roo o zaman kızın gösterdiğinden çok daha fazla şey bildiğini fark etti. Ateşinin sönmeye başladığını fark ederek, "Üzgünüm ama eve

gitmek zorundayım," dedi. "Yaaa." Kız suratını astı. "Üzgünüm, ama babanın istediği belgeleri toparlamam gerekiyor."

Kız büyük ayın ışığında harika görünerek çıplak bir şekilde çimlerin üzerinde yatarken, Roo giyindi. Giyinmeyi bitirdiğinde, kız kalkıp onu öptü. "Eh, eğer gitmen gerekiyorsa, gitmen gerekiyordur. Seni yarın görebilecek miyim?"

Roo, "İmkânsız, ama ondan sonraki gün olabilir," dedi. "Pekâlâ, yatağıma gidip, örtülerin içinde uzanırken seni düşüneceğim," dedi kız, elini Roo'nun göbeğinden aşağı kaydırarak. "Bunu zorlaştırıyorsun," diye inledi Roo.

Kız güldü. "Eh, sen de benim hayatımı zorlaştırıyorsun. Sen hayatımdayken başka bir erkeği nasıl düşünebilirim?" Roo'yu öptü ve "Babam neden evlenmediğimi öğrenmek istiyor," dedi. "Torun istiyor." Roo, "Biliyorum," dedi. "Ama imkânsız." "Belki tanrılar bize nazik davranır ve bir gün beraber oluruz." Roo, "Gitmeliyim," dedi.

Roo gidince kız yerden elbisesini aldı. Giyinmek yerine, giysilerini eve taşıdı ve odasına ulaştığında, onları yere attı.

Yatağından gelen hafif bir inilti gülümsemesine sebep oldu ve karanlıkta ilerlediğinde örtülere dolanmış iki şekil gördü. Hizmetçinin çıplak kıçına bir şaplak indirince kız şaşırarak bağırdı.

Duncan Avery kafasını kaldırıp pencereden gelen hafif ışıktaki Sylvia'ya bakıp gülümsedi.

"Merhaba tatlım," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Seni beklerken sıkıldık."

Sylvia hizmetçi kızı kenara itip, "Kıyafetlerimi alıp çamaşırhaneye götür," dedi.

Kız ifadesiz bir yüzle ev sahibesine bakıp yataktan çıktı. Kendi kıyafetleriyle ev sahibesinin giysilerini aldı ve hızla dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Sylvia, "Eh, en azından seni hazırlamış," derken uzanıp Duncan'a vurdu.

"Ben her zaman hazırım," dedi Duncan, kızı boynundan öperek.

Kız Duncan'ı geriye doğru itip üstüne çıktı ve "Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi.

"Senin için her şeyi yaparım," dedi Duncan, birbirlerinin gözlerinin içine bakarlarken.

"Biliyorum," dedi kız Duncan'ın üzerine eğilip onu öperken.

"Ot kokuyorsun," dedi Duncan.

"Kesinlikle," dedi kız. "Bahçede kuzenini eğlendiriyordum.

Duncan güldü. "Kendi kollarından benim kollarıma geldiğini öğrense ölürdü. O bu tür işleri fazla ciddiye alır."

Sylvia uzanıp tırnaklarının biraz yanaklarına girmesini sağlayarak Duncan'ın yüzünü tuttu. "Sen de alsan iyi olur, benim azgın horozum! Seni hayallerinin ötesinde zengin yapacağım." Babasının ve Roo'nun şirketlerinin başına geçirmek için bir adama ihtiyacı olduğunu biliyordu ve Duncan, yıllarca kontrol edebileceği kadar aptaldı. Sıkıldığı zaman, ondan kolaylıkla kurtulabilirdi. Duncan acıya aldırış etmeyerek, "Zenginliği severim," dedi. "Şimdi, gelelim yapmanı istediğim şeye." "Nedir?" "Yengeni öldürmen gerekiyor."

Nefes alışverişleri sıklaşırken, Duncan bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Ne zaman?" diye sordu. "Bu hafta içinde." "Neden?"

"Roo ile evlenebilmem için aptal!" dedi kız zevki artarken. "Kuzenimle evlenmen beni nasıl zengin yapacak?" diye sordu Duncan.

Duncan ile beraber gelirlerken, Sylvia sırtını aniden geriye doğru verip sarsıldıktan sonra Duncan'ın üstüne yığıldı. Uzun süren bir sessizliğin ardından Duncan, "Kuzenimle evlenmen..." dedi.

"Duydum seni," diye sözünü kesti kız. Bu adamdan nasıl hoşlanıyorum, diye düşündü kız.

Zevkini bir an yaşamasına bile izin vermiyordu. Sonunda yuvarlanarak Duncan'ın üstünden indi ve "Çünkü bir süre sonra beni Rupert'in dulu yapacağız," dedi. "Ve ardından, bir yas süresinden sonra, sen ve ben evleneceğiz."

Duncan güldü ve kızın saçına yapıştı ve kibarlık göstermeden kafasını çevirdi. "Takdir edilecek bir kadınsın," dedi, dudağını ısırarak. "Romantik düşüncelerin yok tatlım." Yuvarlanarak kızın üstüne çıkıp gözlerinin içine baktı. "Aç gözlülük üstüne kurulan evlilikleri severim. Bu anlayabileceğim bir şey."

"Güzel," dedi Sylvia, Duncan'ın suratına, neredeyse acıtacak kadar tokat atarak. "Birbirimizi böyle anlamaya devam edelim."

Duncan tekrar Sylvia'yı uyarmaya başlayınca, Sylvia sırtüstü uzanıp aile reisi olarak yararlılığının ve yataktaki yeteneklerinin, aynı derece kaba davranışlarıyla dengelendiğini düşündü. Buraya gelmeden önce hizmetçiyle başlaması affedilemezdi. Duncan'a hissettirmeden, sabah hizmetçiyi cezalandıracaktı. Yapısında kıskançlık olmayabilirdi, ama itaat konusuna çok önem verirdi ve ikisine de böyle bir izin vermemişti.

Duncan vücudunu keşfetmeye başlarken iç geçirip titredi ve bir ya da iki yıl, diye düşündü; ona yol vermeden önce Duncan ile bir ya da iki yıl takılabilirdi. Ardından genç bir soylu aramak zorunda kalacaktı, belki, onun asılmalarına o kadar direnen Dük'ün şu sinir bozucu torunu olabilirdi. Hoş bir meydan okuma olabilirdi. Ama kim olursa olsun, bir unvanı olacaktı. Bir baron ya da kont için bir ya da iki velede bile sahip olabilirdi; tabii gerekirse. Anne olmak için diri vücudunu kaybetmenin bedelini düşündü ve şu anda olduğu gibi

görünmesini sağlayacak bir iksir ya da büyü olup olmadığını merak etti. Kadınlar bunu yıllardır merak ediyordu.

Ardından, neden sadece bir kont, diye düşündü? Neden bir dük olmasın? Rupert için çalışan şu Dashel'in bir ağabeyi vardı, değil mi? Ve eninde sonunda bir unvan kazanacak, belki de dük olacaktı. Ardından onu etkilemenin kardeşini etkilemekten daha kolay olup olmayacağını, ya da bir meydan okumayı hak edip etmeyeceğini düşündü.

Duncan göbeğini öperken Sylvia, ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu düşündü. Başka bir meydan okuma. Hayatındaki bütün erkekler son derece tahmin edilebilirdi. Gözlerini kapatıp sırtını geriye atarken, Prens hâlâ bekâr diye düşündü.

Pug, Chalmes'ın büyü üzerine verdiği bir dersi dinleyen bir grup öğrencinin olduğu kıyının yanında cisimleşti. Usta büyücü, üç adamın kim olduğunu gördüğü zaman durdu. Pug yanında Nakor ve Sho Pi'yi de getirmişti. Pug'ın dış görünüşü farklı gibiydi; daha zayıftı ve saçı ve sakalı sanki yeni çıkmaya başlamış gibi kısacıktı. Aynı zamanda hareketlerinde bir yorgunluk belirtisi vardı.

"Lordum," dedi Chalmes Pug'a, "bu son seferinde ortaya çıkışınız kadar beklenmedik oldu." Pug, "Konuşmamız gereken son derece önemli meseleler var," dedi. "Diğer liderleri toplantı odasında topla. Kısa bir süre sonra aranıza katılacağım."

Artık bu topluluğun lideri olan büyücünün kendisine böyle emredilmesine itirazı vardıysa bile, bunu gizlemeyi son derece ustalıkla başardı. Elini Kesh tarzında göğsünün üzerine koyup, "Olmuş bilin lordum," dedi.

Nakor şaşkın bir merakla duran öğrencilere bakıp, "Defolun!" dedi.

Öğrenciler üç adamı yalnız bırakarak çabucak dağıldı. Calis ile Krondor'a naklolmuşlardı ve Pug onu almaya gidene kadar şehrin savunmalarını denetlemesi için Calis'i bir süreliğine orada bırakmıştı. Pug'ın torunu Arutha Pug'ı onunla konuşmak zorunda olduğuna ikna etmeyi başarmıştı, bu yüzden Pug çabucak Prens'in şehrine dönme ihtiyacı hissediyordu. "Ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu Pug.

"Kesinlikle," dedi Nakor. "Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum, ama neden gerekli olduğunu anlayabiliyorum."

Pug omuzlarını silkti. "Eğer önümüzdeki birkaç ayı sağ atlatabilirsek, burada olanlar hakkında endişelenebiliriz. Tabii daha iyi bir planın yoksa."

Nakor çenesini ovuşturdu. "Bilmiyorum. Bir şeyler olabilir, ama her şekilde ilk önce bunu yapmalıyız."

"İyi o zaman, kaybol!" dedi Pug gülerek. "Bu iş bittiği zaman, at bulup Sethanon'a git.

Krondor'da yapabileceğin herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum. Ve Sethanon'a gelemezsem, Tomas'a yardım etmek için ne yapabileceğine bir bak."

Pug Yıldızlimanı'nın büyük hisarına doğru dönerken, Nakor ve Sho Pi, onları Yıldızlimanı kasabasına götürecek olan feribota doğru seğirtti.

Pug binaya doğru seğirtti ve adanın kıdemli büyücülerinin toplandığı merkezi odaya ulaştı. İçeri girdiği zaman büyücüler ayağa kalktı ve geleneksel olarak meclis başkanının oturduğu sandalyeye ilerlerken eliyle oturmalarını işaret etti.

"İşler hızlı ilerliyor," dedi giriş konuşması yapmadan. "Barış hüküm sürerken Krallık ve Kesh'ten bağımsızlık oyunlarınızı oynamanıza

izin vermekten memnun oldum, ama işlerin bu şekilde gitmesine izin verilemez."

Chalmes, "Savaş söylentileri var," dedi. "Akademi'nin Krallık'ın tarafını tutmasını mı istiyorsun?" "Evet," dedi Pug.

"Buradaki pek çok kişi Kesh doğumlu ve Krallık'a karşı herhangi bir sevgi beslemiyorlar," dedi başka bir büyücü.

"Sen Robert d' Lyes misin?"

"Evet," dedi genç büyücü, hatırlanmanın gururuyla başını eğip selam vererek.

"Sen Krallık doğumlusun."

"Doğru. Ben sadece bağlılıkla ilgili fikir ayrılığına dikkat çekmek istedim, bağlılıktan sonra hepimiz Yıldızlimanlı hissediyoruz kendimizi."

Pug, "Açık konuşmama izin verin: Yıldızlimanı benim," dedi. "Kral tarafından bana verilen bu adada benim paramla kuruldu ve ben başka türlüsünü söylemedikçe, benim olarak kalmaya devam edecek."

"Olması gereken de bu," dedi d' Lyes, "ama çoğu kişi ayrılmayı seçecektir ve bizi bir araya getiren ilkelerin çökmüş olduğunu görüyorum."

Pug gülümsedi. "Anlıyorum ve kesin felsefi görülere ulaşana kadar, Akademi'de alışılagelmiş olan, oturup aşikâr olanı tartışma arzunu takdir ediyorum, ama tarihteki en büyük ordunun biz konuşurken Krondor'a yol aldığı düşünülürse, böyle bir lüksümüz yok."

Filodan bahsedilince, odadaki birkaç büyücü kaşlarını çattı. "Güneyde toplanan Kesh askerlerinin savaş girişi olduğunu düşünmüştük lordum," dedi Chalmes. "Bu filo meselesi de ne?" Pug, "Kısa konuşacağım," dedi. "Sonsuz Deniz'in ötesinden gelen ve bir

iblis lorduna hizmet eden devasa bir ordu, Krondor'a doğru ilerliyor. Şehir kül olur olmaz, o ordu bu adayla Ylith, Krondor ve Salador arasındaki her yeri istila etmeye niyetli. Hayal edemeyeceğiniz kadar kan ve ateş olacak."

Pug bir süre, büyücülerin kendi aralarında konuşmasına izin verdi. Ardından elini kaldırdı ve oda sessizleşti. "Ama daha önemlisi, eğer onu ele geçirirlerse, Midkemia'daki bütün yaşamı sona erdirebilecek, kendi bilgileri dahilinde olmayan son hedefleri." "Bu mümkün mü?" dedi d' Lyes. "Sadece mümkün değil, olası," dedi Pug, "tabii bir miktar yardım alamazsam."

Genç büyücü, "Ben yardım ederim," dedi.

Pug gülümsedi. "Gençlerin değeri genelde anlaşılmaz," dedi mecliste sessiz kalan daha yaşlı büyücülere.

Sonunda Kalied, Kesh soyundan gelen kıdemli büyücülerden biri, "Eğer bu doğruysa yaptığımız çoğu şey tehlikede; burada kalıp kütüphaneyi ve diğer tesisleri korumamız bizim için daha akıllıca olmaz mı?" dedi.

Pug, "Size gönüllü olmanızı emredemem," dedi. "Size burayı terk etmenizi emredebilirim, ama bu neye yarar?" Kalktı. "İki saatliğine kuleme çekileceğim. Savaş ya da koruma ya da iyileştirme büyüleri yapabilen bütün büyücülere haber verip onlara size söylediklerimi söyleyin. Yardım etmek isteyenleri yanımda götüreceğim. Geri kalanlar burada kalıp, yapabilirlerse Yıldızlimanı'nı koruyabilirler."

Diğer büyücüler az önce duyduklarını tartışırken Pug ayrıldı. Çalışma odasına giden merdivenlerden çıktı ve başkalarının girmesini engelleyen mistik kapıdan geçti; kapı tamamen kapanmadan, kendini Efsuncu'nun Adası'na nakletti.

Macros ve Pug'a kâhya olarak hizmet veren goblin benzeri yaratık Gathis, evin, ofis olarak kullandığı ve Pug'ın yarattığı hoş bahçeye bakan merkezi odasındaki her zamanki yerindeydi. "Efendi Pug,"

dedi Gathis, "Efendi Macros'un döndüğü tahminimde yanılıyor muyum?"

Pug gülümsedi. Gathis bir keresinde ona Macros ile aralarında mistik bir bağ olduğundan bahsetmişti. "Gerçi o ve Miranda'nın nerede olduğunu bilmiyorum ama, hayır yanılmıyorsun." Gathis kalkıp, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Üstümü değiştirmem gerekiyor. Ben yıkanırken bana yiyecek sıcak bir şeyler getir."

Efsuncu'nun Adası'ndaki en hoş şeylerden bir de, Villa Beata denilen Kesh tarzı banyolardı. Pug onlara eski işlevlerini geri kazandırmıştı ve Gathis sıcak biftek, peynir, ekmek, yeşillik ve soğutulmuş beyaz şarap dolu bir tepsi getirdiğinde, Pug rahatlamış bir şekilde sıcak bir küvette oturuyordu.

Pug'ın vücudundaki yara izlerine ve çok kısa olan saç ve sakalına bakan Gathis, "Bazı zorluklar yaşamışsınız gibi görünüyor," dedi.

Pug güldü. "Senin kavrayış yeteneğini her zaman sevmişimdir dostum." Yeşil suratlı yaratığın uzattığı şarap kadehini alıp bir yudum içtikten sonra, "Miranda'nın Macros'un kızı olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Gathis, "seninle birlikte Yıldızlimanı'ndan buraya geldiğinde onunla konuşmak için nadir fırsatım olmasına rağmen, öyle olduğundan şüpheleniyordum," dedi. "Tavırlarında bana Kara Kişi'yi hatırlatan bir şeyler olduğu için, bunu duymak beni şaşırtmadı."

"Beni şaşırttı. Annesinin Leydi Clovis olduğunu biliyor muydun?"

"Bak, işte bu sürpriz oldu," dedi Gathis. "Kara Kişi ile oldukça uzun zaman önce beni ana dünyamdan kurtardığında tanıştım, ama bir araya getirdiğim parçalardan anladığım kadarıyla bu Miranda ve annesini bıraktıktan sonraydı."

Pug, "Yemeğimi bitirdikten sonra Yıldızlimanı'na dönmem gerekiyor," dedi. "Ama gitmeden önce, korumaların yerinde olup olmadığına bakmak istiyorum. Büyük bir düşman filosu, birkaç gün içinde buraya gelecek ve hedefleri Krondor olmasına rağmen, birkaç tanesi buraya gelip araştırma yapmak isteyebilir."

Gathis, "Bu konudaki talimatlarınızı uygulayacağım," dedi. Ardından dişlek gülümsemesiyle gülümsedi. "Yine de, eğer bir şeyleri doğru olarak yargılıyorsam, buradaki öğrencilerinizden birkaçı, yağmacıların bu gibi girişimler yapmasını engellemeyi başarabilecektir."

Pug güldü. "Daha iyisini söyleyemezdim."

"Çok geçmeden dönecek misiniz?"

Pug'ın ifadesi ciddileşti. "Bilmiyorum. Bu gezegenin kaderinin kritik bir noktada olduğunu söylemezsem, samimi davranmamış olmam, bu yüzden eğer hayatta kalırsak, döneceğim." "Peki Kara Kişi?"

Pug omuzlarını silkti. "Eski efendini benden daha iyi tanıyorsun, o yüzden sen bana söyle."

Gathis omuzlarını silkti; söyleyecek hiçbir şey yoktu. Pug yemeğini ve banyosunu bitirip temiz bir cüppe giydi. Ardından kendisini çalışma odasına nakletti ve dibinde çok sayıda öğrencinin beklediği merdivenlerden indi. Pug onları gördüğünde, "Hepiniz, dışarı!" dedi.

Öğrenciler hızla ana kapıya doğru ilerlemeye başladı, ama Pug bir tanesini yeninden tutup çevirdi ve "Adın ne?" diye sordu.

"John, Usta," dedi genç, Yıldızlimanı'nın efsanevi Ustası tarafından seçilmiş olmaktan dolayı neredeyse kendinden geçmiş bir şekilde.

"Toplantı salonuna git ve oradaki herkese dışarıda bize katılmalarını söyle."

Öğrenci toplantı salonuna doğru seğirtti ve Pug kalabalığın arasında kendine yol açarak ilerlemeye başladı ve öğrenciler geçmeye çalışanın kim olduğunu görünce çabucak kenara çekildi. Pug, rıhtıma giden yolun biraz ötesinde büyük bir kayanın olduğu bir noktaya ulaştı ve kayanın üzerine çıktı.

Birkaç dakika geçtikten sonra, dönüp gölün karşısına baktı. Mistik görüşünü ayarladı ve Nakor, Sho Pi ve iki askeri gördü. Kıyı ve ada arasında bir feribot görevi gören bir mavnaya biniyorlardı. Chalmes ve meclisin diğer üyeleri öğrenci kalabalığının arasından geçti ve Chalmes, "Pug, neler oluyor?" diye sordu.

Pug, Nakorumsu bir poz takınmaya çalışarak kayaya oturdu ve "Bekliyoruz," dedi.

"Neyi bekliyoruz?"

Pug gülümsedi ve kızgınlıklarının hoşuna gittiğini fark ederek, "Sürprizi berbat etmek istemiyorum," diye karşılık verdi.

Bu hepsinin sessizliğe bürünmesine yol açtı ve son derece rahatsız geçen bir yarım saatin sonunda mavna gölü geçerken beklediler. Sonunda Nakor ve diğerleri yolu tırmandı ve Pug, "Sizi gördüğüme sevindim," dedi.

Nakor, "Bu Shamata Garnizonu'ndan Yüzbaşı Sturgess," dedi. Kesh sınır birliklerinin üniformasını giyen ikinci askerin gözükmesiyle öğrenciler arasında mırıldanmalar oldu. "Bu da General Rufi ibn Salamon."

General başıyla selam verdi. "Lordum." Pug etrafında toplanmış büyücülere döndü. Chalmes'a, "Size verdiğim iki saatte, karar veremeyip emrettiğim hiçbir şeyi yapmadığınızı tahmin ediyorum," dedi.

"Bize verdiğiniz bilgiyi yaymanın en iyi yolunu tartışıyorduk..." diye başladı yaşlı büyücü.

Pug elini kaldırarak onu susturdu. "Robert d' Lyes burada mı?"

Genç büyücü kalabalığın arkasından el kaldırdı. Pug onu göstererek, "Sanırım meclisin en genç üyesi o, öyle değil mi?" dedi.

Büyücüler başlarını salladı.

"Güzel. Bu, tamamen ümitsiz olmadığınız anlamına geliyor," dedi Pug.

D' Lyes bu söylenene şaşırmış gibi görünüyordu. "Tamamen değil," dedi.

Pug güldü ve herkesin kendisini görebilmesi için ayağa kalktı. Toplanmış büyü kullanıcılarına, "Burada bile savaş söylentilerini duymuş olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi.

Bazı büyücüler evet dedi, bazıları da başlarını salladı.

"Savaş söylentileri doğru, ama güneydeki komşumuzla olduğu değil.

"Denizin ötesinden büyük bir filo geliyor ve korkunç bir büyüklükte bir ordu, aşağı yukarı çeyrek milyon silahlı adam getiriyor." Büyücülerden birkaçı kendi aralarında konuşmaya başladı. Pug ellerini kaldırınca sessizleştiler. "Krallık kendisini korumaya hazır ve tahmin edebileceğiniz gibi, Kesh ile olan sınırımızı güven altına almamız gerekiyor. Bu yüzden, bazı değişiklikler yapıldı." Pug'ın söyleyeceklerini bekleyen kalabalığın üstüne bir sessizlik çöktü.

"Yüce Kesh ve Krallık, Düşler Denizi'ni çevreleyen zengin tarım alanları için yıllardır savaşıyordu. Bu ezeli çatışmaya bir son vermek için, Krallık bazı toprakları Yüce Kesh İmparatorluğu'na bıraktı.

"Karanın Sonu'nun güneybatısı, karadan ve denizden açıkça görülebilen, Morgan Yıkıntısı denilen büyük kayalık bir çıkıntıdır. Denizciler orayı iyi bilir. O büyük kayalığın ucundan, Shamata nehrinin doğusuna, yeni bir sınır çizildi. O hattın güneyindeki

topraklar, Shamata nehrinin güney kıyısı, Düşler Denizi ve Büyük Yıldız Gölü Yüce Kesh İmparatorluğu'na bırakıldı."

Büyücüler nefeslerini tuttu ve birkaçı öfkeyle bağırdı. Açıkça Krallık'tan olan birisi, "Bize ihanet ettiniz!" diye bağırdı.

Pug, "Hayır," dedi. "Prens Erland, bu konu üstünde Yüce Kesh İmparatorluğu ile uzun zamandır pazarlık ediyordu. Kesh'in düşmana karşı güney kanadımızı koruması ve güçlü bir düşmanla savaşırken, anlaşmamıza sadık kalması karşılığında, Kesh'in neredeyse yüz yıldır hak iddia ettiği topraklardaki haklarını kabul etmeyi tercih etti. Bu yönetim değişikliğinden rahatsız olanlarınız gidebilir.

"Şu anda olduğu gibi, Yıldızlimanı hâlâ Krallık toprağıdır; hâlâ benim dukalığımdır." Pug etrafındakilere göz gezdirdi. "Shamata artık Kesh'e devrediliyor. Krallık güçleri, Büyük Yıldız Gölü'nden Landreth'e geri çekiliyor. İsteyen herkes onlarla gidebilir." Birkaç tane daha itiraz duyuldu, ama Pug onlara aldırış etmedi.

General Salamon konuştu. "Krallık'ın Yıldızlimanı Adası'ndaki egemenliğini tanıyoruz. Yıldızlimanı kasabası Kesh'in olacaktır. Kuzey kıyısında bir nakil yolu ya da rıhtım ayarlanana kadar, Krallık vatandaşlarına Yıldızlimanı kasabasından serbest geçme hakkı verilecektir." Kalabalıktaki biri, "Ne zaman devralıyorsunuz?" diye bağırdı.

General, "Devraldık," dedi. "Adamlarım şu anda Shamata Limanı'ndaki küçük kaleye ve şehirdeki garnizona yerleşiyor ve barışı sağlamak için suyun ötesinde küçük bir kuvvet bırakacağız." Pug'a bakarak, "Başka bir şey yoksa, adamlarımın yanına dönmem gerekiyor lordum," dedi.

Pug başını sallayıp, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

General ve Krallık Yüzbaşısı, rıhtıma giden yoldan aşağı inerek birlikte ayrıldı. Pug, "Bu iş bitmiştir," dedi. "Şimdi diğer meseleye gelelim.

"Bahsettiğim bu istilacılar, çok tehlikeli türden bir düşmandır ve hizmet etmek isteyenlerinize ihtiyacım var. İyileştirebilme gücüne sahip olanlarınıza, iletişim kanalı olarak davranabilecek olanlarınıza ve istilacıların büyülerini engelleyebilecek olanlarınıza ihtiyacımız var." Durdu ve ardından, "Pantathialılarla birlikte çalışıyorlar," diye ekledi.

Nefret edilen yılan rahiplerden bahsedilince, sessiz kalanlardan bazıları, "Yardım ederim!" diye bağırdı.

Pug bekledi ve "Krondor'a gitmek isteyenleriniz, Robert d' Lyes'i görsün," dedi. "Bu konuda yardımcım olacak."

D' Lyes yüzünde şaşkın bir ifadeyle etrafına baktı. "Yardımcı mı?" dedi genç büyücüler onunla konuşmaya başlarken.

Pug kayadan aşağı atlayınca Nakor, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Pug. "Biz mi?" dedi. "Ben onları yerleştirmek için bu grupla Krondor gidiyorum; ardından Sethanon'a gideceğim. Bu aptallar grubunun önümüzdeki iki hafta içinde Kesh ile bir savaş çıkarmamasını sağlamak için burada bekle; savaş çıkarmayacaklarına emin olduktan sonra, Sethanon'a gitmeni istiyorum." Elini cüppesinin içine sokup bir Tsurani nakil küresi çıkardı.

"Kırma ya da kaybetme: bu elimde kalan sonuncusu. Sethanon yürümek için buradan çok uzak." Nakor memnun gözükmüyordu. "Olaylar dönüm noktasına geldi, ama sen benden burada kalıp bunlara bakıcılık yapmamı mı istiyorsun?"

Pug sırıttı. "Daha iyi kim yapabilir ki?"

Bunu söyledikten sonra kızgın büyücülerin arasından geçip Ro-bert d' Lyes ile konuşmaya gitti. Sho Pi Nakor'a, "Usta?" dedi.

"Ne var?"

"Pug'ın Yıldızlimanı için farklı bir plan düşünülmesi hakkında söylediklerini düşünmüş müydün?"

Nakor bir süre sessiz kaldı, ardından geniş bir sırıtmayla öğrencisine döndü. "Elbette."

-15-
SALDIRI

Erik kaşlarını çattı.

Kâğıtları Lord William'ın masasının üstüne koydu ve "Yapacağım iş bu mu?" diye sordu.

William ve Calis başlarını salladı. "Babam ortaya çıktığı zaman planları değiştirdik," dedi

William, çok yorgun gözükerek, "Babam Prens, James ve benimle bir toplantı yaptı ve sana sadece, Calis'e başka bir yerde ihtiyacı olduğuna hepimizi ikna ettiğini söyleyebilirim."

Erik, Krondor'un düşüşünü beklerlerken, doğuya doğru ilerleyen istilacılara akınlar yapmak için şehrin kuzey ve doğusundaki dağlarda olacağı varsayımıyla çalışıyordu. Şimdiyse, ona rollerin değiştiği söyleniyordu.

William, "Şehrin savunmasından ben sorumluyum," dedi. "Bu değişmedi. Vykor'un filosu Shandon Körfezi'nde saklanıyor ve geçerlerken, Günbatımı Adaları'nda onarıldıktan sonra Nicholas'ın filosundan kalanlarla birlikte istilacılara saldıracaklar.

"Greylock dağlardaki birliklerle benim vekilim olarak davranacak." Erik'i gösterdi. "Bu da, senin Greylock'un yerini alacağın anlamına geliyor." "Geri çekilmede," dedi Erik yavan biçimde.

"Evet," dedi Calis. "Bu şehri kaybettiğimizde, kaçmaya çalışan çılgına dönmüş bir halkımız olacak ve onlarla birlikte gitmeye çalışan bir ordu olacak. Buna izin veremeyiz." "Bunu nasıl önleyeceksiniz?" diye sordu Erik.

William iç geçirdi. "Burada devreye varsayımlar giriyor. Komuta toplantılarımıza seni de dahil etmiş olsaydık bunu bilirdin." Erik'e bir tomar kâğıt uzattı. "Bunları oku; plan ayrıntılarıyla anlatılıyor. Bunları

bu akşama kadar bitirmiş olmanı istiyorum. Sorularını, birlikte yiyeceğimiz akşam yemeğinde yanıtlayacağım." Erik Calis'e döndü. "Ne zaman ayrılıyorsun?"

"Babam Yıldızlimanı'ndan döner dönmez," diye yanıtladı William Calis'in yerine.

Erik bunun hiç kimsenin bilmemesi gereken bir şey olduğunu tahmin etti. "Pekâlâ lordum." Erik odadan çıkmak için döndü ve kapıya ulaştığında William, "Ha Erik, bir şey daha var," dedi.

Erik döndü ve "Nedir efendim?" diye sordu.

"Şu andan itibaren, Prens'in ordusunda Şövalye-Yüzbaşı'sın. Seni teğmen yaparak harcayacak vaktim yok, bu yüzden o rütbeyi atladın."

Greylock, Erik'in yüzündeki şaşkınlığa gülmemek için kendini zor tutarak gülümsedi. "Ben mi efendim?"

"Sorun ne von Darkmoor!" diye bağırdı Calis, Bobby de Loungville'in taklidini yaparak. "Aniden ağır işitmeye mi başladın?"

Erik kıpkırmızı oldu. "Aaa, bu yeni bir başçavuşa ihtiyacım olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

"Evet. Herhangi bir önerin var mı?"

Erik komutadaki en eski çavuş o olduğu için neredeyse Jadow diyecekti, ama Calis'in işi en başında Erik'e vermesi doğru bir hareketti. Jadow'un görev için komuta becerileri yoktu; bu iş için, çoğu çavuşun sahip olduğundan çok daha fazla örgütsel beceri gerekiyordu. Bir süre sonra, "İşe yarayacak iki ya da üç adam var, ama dürüst olmak gerekirse, içlerinde en iyileri, paralı asker yüzbaşısı Duga," dedi. "Zeki, dayanıklı ve ona her şeyi söylemeksizin neler olduğunu tam olarak anlıyor.

Yakaladığımız diğer paralı askerlerin taraf değiştirmesi için onları ikna etmede çok yararlı oldu." "Bundan hoşlanmadım," dedi William. "Adam döneğin teki." Erik, "Denizin ötesinde işlerin nasıl yürüdüğünü anlamanız gerekiyor lordum," dedi. "İnsanların bir şehre güçlü bağlılıkları yoktur ve buradaki uluslar gibi değillerdir; Duga bütün hayatı boyunca paralı asker olmuş, ama orada paralı askerler katı ahlak kurallarıyla yaşar. Eğer bağlılık için yemin ederse -ve bunun kılıcını yere atarak bozup taraf değiştirebileceği bir anlaşma olmadığını ona anlatabilirsem- işimize yarar." William, "Bunun üzerinde düşünmeme izin ver," dedi. "Belki onu destek kuvvetlerinin çavuşu yaparız, ama başka birisine ihtiyacımız var."

"O zaman Alfred," dedi Erik. "İş strateji ve taktiğe gelince istediğim kadar keskin zekâlı değil, ama minimum karışıklığa yol açarak işleri hızla nasıl yoluna koyacağını biliyor." "O zaman o olsun," dedi William, Calis'e göz atarak.

Calis başıyla onayladı. "Katılıyorum. Sağlamdır ve önümüzdeki savaşta işe yarayacaktır." "Gidip ona söyle," dedi William ve Erik ayrıldı.

Erik odadan çıktıktan sonra Greylock, "Ona Baron unvanı taşıdığını söylemeyi unuttun," dedi. Calis gülümsedi. "Onu şu anda çok sinirlendirmeyelim."

William yorgun bir şekilde uzun uzun iç geçirdi. "Planları okuyup, üstleneceği rolü öğrendiği zaman siniriyle başa çıkmak zorunda kalacağım."

Calis başını salladı. "Buna hiç şüphe yok." Ardından bulanık bir kahkahayla güldü.

"Darkmoor mu!" dedi Erik. "Ciddi olamazsınız!" William'ın yüz ifadesini görünce çabucak, "Lordum," diye ekledi.

William Erik'e kendisini takip etmesini işaret etti. "Bu akşam ailemle yemek yiyeceğiz. Bunu sakin bir akşam yemeğinde konuşuruz."

Yemek salonuna vardıklarında, Erik öfkesinin uçup gittiğini hissetti. Şövalye-Mareşal'in bahsettiği "sakin" yemek, Dük James, Leydi Gamina, oğulları Arutha ve onun oğulları Dashel ve James'i içeriyordu.

Erik Dük'ün ailesiyle aynı ortamda olmaktan dolayı neredeyse kıpkırmızı oldu ve çabucak William'ın sağ tarafına oturdu. Hizmetkârlar yemeği getirirken içeri, Erik'in oturduğu yerin tam karşısındaki bir kapıdan büyücü Pug girdi. Büyücü, William ile Leydi Gamina'nın arasına oturana kadar Erik yalnızca saçının ve sakalının kısa kesilmiş olduğunu gördü, ardından boynunda ve yüzünde hafif yanık izleri olduğunu fark etti.

Jimmy ve Dash, Arutha, James ve Gamina gibi ayağa kalktı. Erik çabucak kalkarken, William bir an duraksadıktan sonra kalktı. "Büyük dede," dedi Dash selam vererek.

Pug Gamina'yı yanağından öptü ve önce James, ardından da William ile tokalaştı. "Bir arada olduğumuza sevindim," dedi Pug.

Erik ani bir berraklıkla, odadaki havanın neden bu kadar ciddi olduğunu fark etti; bu, Pug'ın ailesiyle son bir araya gelişi olabilirdi. Ve buradaki pek çok kişi yakında hayatta olmayabilirdi.

Erik William'a, "İsterseniz efendim, görevimi yarın konuşabiliriz," diye fısıldadı.

William kafasını iki yana salladı. "Yarın sabahın ilk ışıklarıyla, şehrin doğusundaki istihkâm sırasının ilkini denetlemen için tepelerde olmanı istiyorum. Ardından ertesi gün buraya dönmen gerekiyor." Ailesine göz attı. "Üzgünüm ama zamanımız yok." Pug, "Her şeyden önce, hepinize söylemem gereken bir şey var," dedi.

William dönüp babasına baktı. James ve Gamina da. Pug, "Hayatlarınızda çok uzun süre yoktum ve bunun için beni affetmenizi istiyorum," dedi. Ardından ellerini uzatıp William'ın ve Gamina'nın

elinin üstüne koydu. "Ve sizinle ne kadar gurur duyduğumu söylemem gerekiyor."

William sanki ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. Gamina gülümsedi ve eğilip babasını yanağından öperken gözleri doldu. Erik son dört yılda, Pug'ın annesi olabilecek yaşta bir kadının kızı olmasında garip hiçbir şey bulmayacak kadar yeterince gariplik görmüştü. Gamina zihin yoluyla babasına bir şey söyleyince büyücü gülümsedi. "Ben de onun burada olmasını isterdim."

William, "Teşekkür ederim baba," dedi.

Pug Gamina'nınkini tutan elini, William'ınkini tutan elinin üstüne koydu. "Hayır, yapman gerektiğini düşündüğüm şeylere rağmen, kendi isteklerinin peşinde koştuğun ve kendin olduğun için benim teşekkür etmem gerekiyor. Korkarım bazı zamanlar yavaş öğreniyorum."

William gülümseyince Erik baba ile oğul arasındaki benzerliği gördü. Şövalye-Mareşal'in gözleri dolmuştu ve Erik boğazının düğümlendiğini fark etti. Bu savaşın, sevdiklerini korumakla ilgili olduğunu düşündü. Uzaklarda bir yerde, annesi ve baba bildiği tek adam, bir hanın arkasındaki bir masada oturuyordu ve dışarıda bir yerlerde, annesinin ve Nathan'ın yanına gitmek üzere sevdiği bir kadın saklanıyordu.

Erik aniden zihninde bir varlık, hafif bir dokunuş hissetti, ama bunun Leydi Gamina olduğunu biliyordu. O tarafa göz atınca kadının ona gülümsediğini gördü.

Ardından zihninde sözcükler belirdi. Genç hanım güvende, bundan eminim.

Erik nasıl yapıldığından tam olarak emin olmamasına rağmen, Karım, demeye çalıştı.

Gamina gülünce William, "Ne oldu?" diye sordu.

Düşes, 'Genç arkadaşımız, son görüşmemizden bu yana evlenmiş," dedi.

Pug, William, Arutha ve Gamina tebriklerini sunarken, iki genç adam büyükbabalarına baktı.

Pug, "James?" dedi.

Eski çocuk hırsız omuzlarını silkip sırıttı; tavırlarında çocuksu bir hınzırlık belirtisi vardı. "Biliyordum. Dash ve Jimmy de öyle." Arutha, "Biliyor muydun?" dedi.

Dük James güldü. "Önümüzdeki günlerde Erik'in kafasının rahat olmasını istiyordum, bu yüzden genç karısını şehrin dışına korkunç zeki bir gizlilikle çıkarttığını düşünmesini sağladım." Suçlarcasına parmağını Erik'e doğru uzattı. "Bana bir daha asla itaatsizlik etme Yüzbaşı." Uyarıdan ve yeni rütbesiyle hitap edilmekten dolayı Erik kızarmadan edemedi.

"Yüzbaşı mı?" dedi Dash.

Gamina ve Arutha, "Tebrikler." dedi.

William, "Önümüzdeki savaştan sonra ne kadar tebrik geleceğini göreceğiz," dedi.

Savaştan bahsedilince, odadaki hava yeniden ciddileşti. Bir sürelik bir sessizlikten sonra, Pug masaya bir şaplak indirdi. "Yeter! Yapabiliyorken, bir anlık bir mutluluk çalalım." Torunu Arutha'ya baktı. "Tek üzüntüm karının aramızda olmaması."

Arutha gülümsedi ve Erik bir kez daha babasıyla annesinin özelliklerinin yansımasını gördü. "Roldem'deki ailesinin yanında."

Jimmy, "Belki de hepimiz Roldem'e gitmeliyiz," dedi.

Pug güldü ve diğerleri de ona katıldı. Masadakiler birbirlerinin varlığından huzur bulurken yemek çabucak ve hoşça geçti.

Erik bu aileyi bir arada görme fırsatını elde ettiği için mutluydu. Bu odada Krallık'ın en önemli üç adamı, Lord James, kayınbabası ve kayınbiraderi vardı. Yemek Erik'in hayatında yediği en iyi yemekti ve kendisi gibi bir vatandaşın tatması için çok pahalı olan Darkmoor bölgesinde üretilen şarap eşsizdi. Diğer aile üyeleri önlerindeki karanlığa aldırış etmeden havadan sudan şeyler konuşurken, William ile birlikte bir köşede sessizce, şehirden ayrılanları savunma planını konuştular.

Yemekten sonra tatlı yediler ve küçük şarap kadehlerinde, Rodez'den gelen yüksek alkollü şarap ve Kesh kahvesi içtiler. Erik içini bir sıcaklığın kapladığını hissederken, yemek salonuna hızla Calis girdi. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi selam vermeden, "ama bir mesaj geldi."

James kalkıp elini uzatınca Calis mesajı ona verdi. William, "Karanın Sonu'ndan mı?" diye sordu. "Evet, hızlı ulakla. İstilacıların filosu dün şafaktan hemen sonra görülmüş." William, "Uygun bir rüzgârla, bu onları yarından sonraki bir noktaya taşır," dedi.

James başını salladı. "Başlıyor."

Erik loş ışıkta görmeye çalışarak gözlerini kıstı. Dıştaki dalgakıranın üstündeki ateşleme platformunda duruyordu. Greylock dediği gibi, Yüzbaşı de Beswick'e Krondor'daki duvarda düşmanı ilk karşılayacak olma onurunun verilmesini sağlamıştı.

Eğer önceden düşmanca davranan Yüzbaşı, Erik'in, onu Bas-Tyralı subayın üstüne yerleştiren terfisinden herhangi bir rahatsızlık duyuyorduysa bile iyi gizliyordu ve Erik'in verdiği emirlere karşı kibar davranıyordu.

"Nerede bunlar?" diye sordu Erik.

Sorunun bir yanıt almak için sorulmadığını fark eden De Beswick bir şey söylemedi. Güneş doğu göğünü aydınlatırken, batı ufku,

düşmanın ilerleyişine yardım ederek sis ve karanlık içinde gizlenmeye devam ediyordu. De Beswick, "Bu deniz hakkında az şey biliyorum Yüzbaşı, ama eğer hava Bas-Tyra'dakine benziyorsa, sis sabahtan öğleye kadar sürer," dedi.

Erik, "Öğleye kadar, savaş gemileri taş atabileceğin kadar yakına sokulmuş olur," dedi. Şehrin doğusundaki yakın savunmaları incelemeden döndükten sonra, savunmaları neredeyse yüzüncü kez gözden geçiriyordu.

Uzun dakikalar geçti ve Erik bu ileri birlikleri incelemek için dönüp duruyordu. Dıştaki dalgakıran yeniden düzenlenmişti, bu yüzden artık bir geminin Krondor limanına ulaşması için büyük bir setin olabildiğince güney ucundan, Erik'in durduğu platformun oradan dolaşması gerekiyordu, platform bir mancınık mürettebatıyla ve hepsi tepeden tırnağa silahlı okçular ve sahil müfrezeleriyle güçlendirilmişti.

Setin bu ucuna yaklaşan herhangi bir gemiye ateş açılacaktı, iç duvardan aşağı yukarı dört yüz metre bir uzaklıkla ayrılan sahil duvarı, neredeyse kuzeye kadar uzanıyordu. Duvarın kuzey ucunda, başka bir birlik bekliyordu ve iç ve dış duvarların arasındaki kanaldan gelmeye çalışan herhangi bir gemi, şaşırtıcı bir çapraz ateşin kurbanı olacaktı. İç duvarın karşısında, savaş makineleriyle güçlendirilmiş başka bir birlik daha vardı.

Erik düşmanın bir kere bu savunmaları gördüğünde, tek seçeneklerinin üç platformu da ele geçirmeye çalışmak olacağını düşünüyordu. Savunucuları temizlemeden kanala gemi gönderecek kadar aptallarsa, gemilerden birinin batırılıp kanalı kapatması riskini göze almış olacaklardı. Erik'in bilip de onların bilmediği şey, savunucular duvarlardan uzaklaştırılsa bile, kanaldan geçmeye çalışacak gemileri zekice tuzakların beklediğiydi.

Erik, platformdan sarkan bir ip merdivenle altı metreden daha az bir uzaklıkta olan aşağı bağlanmış küçük kayığa baktı. "Kayığı sana bırakacağım," dedi Erik. Bu ve yandaki üç istasyondaki adamların

geri çekilmeden önce yok edilmelerinin büyük bir olasılık olduğunu biliyordu.

De Beswick Erik'e bakıp soru sorar bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı.

"Acil olarak mesaj göndermen gerekirse, duvarın üstünden koşmandan daha hızlı olacaktır." "Elbette," dedi de Beswick. Ardından, bir süre sonra, "Teşekkür ederim," dedi.

Erik elini adamın omzuna koyup, "Hoşçakal ve iyi şanslar," dedi.

Balista ve mancınık platformları yerleştirilebilsin diye dağlardaki kayalardan kesilip ağır hapis cezası almış hükümlüler tarafından oraya yerleştirilmiş dalgakıranın üstündeki küçük yolda koşmaya başladı. Bir kilometreden fazla koşarak, ikinci platforma çıktı ve oradaki subayların selamlarına karşılık verdi. Konuşmak için durmayıp, iki duvarın ters bir U oluşturduğu yerin tepesinden doğuya dönerek ilerlemeye devam etti.

Prens'in ordusunun Şövalye-Yüzbaşısı dört yüz metre boyunca koştu, ardından güneye döndü. Hava gittikçe ısınıyordu ve Erik üçüncü platforma ulaştığında terlemişti. Çabucak erzakları ve ekipmanı inceledikten sonra tekrar kuzeye döndü. Dış duvardaki ilk platform olduğu için en yalıtılmış olan son platformdaki adamlar, korunmasız yoldan ve Krondor limanını Acı Deniz'in güney dalgalarına karşı koruyan kuzeydeki eski dalgakırana giden kayalardan oluşan dalgakırandan kaçmak zorunda kalacaktı.

Erik eski dalgakıranın olduğu en kuzeydeki rıhtıma ulaştığında, Saray Muhafızları'ndan oluşan bir birliğin onu beklemekte olduğunu gördü. Erik kendisi için bekletilen bir ata bindi ve birliği rıhtımlardaki asker yığını arasında yönlendirdi. Dikilebilecek her barikat dikilmişti ve şehrin içindeki ilk üç barikat bir ölüm bölgesiydi. Her evin üst pencerelerine bir okçu yerleştirilmişti ve Erik William ve James tarafından planlanan savunmaya hayran olmuştu.

Alt pencereler kapatılmış ve kapılar kilitlenmişti ve diğerleri geri çekilenleri korurken üst katlardaki savunucular binadan binaya geri çekilebilsin diye, kolaylıkla taşınabilen bir dizi rampa yapılmıştı. Erik'i şaşırtan şey, savunmalar kurulmaya başlar başlamaz şehri terk eden vatandaşların sayısı değil, savaşın yaklaştığını kendi gözleriyle görmelerine rağmen, şehirden çıkartılmak zorunda kalanlardı. Birçoğu evlerinden zorla tahliye edilmiş ya da mızrakların ucunda şehir dışına çıkarılmışlardı.

Rıhtımların üçüncü köşesinde, Erik ve adamları ilk barikata ulaştı. Oradan saraya doğru yöneldiler.

Liman bölgesinden uzaklaşırlarken, Erik kimi kapılarından bakan, kimi de savaş Krondor'a gelmeden önce işlerini bitirmeye çalışan halkın korku dolu yüzlerini gördü. Birçoğu eşyalarının olduğu büyük çantalar taşıyor ve savaş başlamadan önce şehri terk etmeye çalışarak doğuya doğru gidiyordu.

Erik James'in, düşman kıyıya çıkana ve doğudaki kapıların kapatılması gerekene kadar, sığınmacıları şehrin dışına kontrollü bir şekilde çıkartmak istediğini biliyordu. Erik dün akşam okuduğu raporlardan, dış şehrin -kadim duvarların ötesinde kurulmuş şehrin parçası-tamamen boşaltılmış olduğunu biliyordu. Yerel muhafız devriyeleri, son hafta boyunca bir düzine yağmacıyı yakalamış ve tutuklamıştı.

El arabasıyla hızla, bağırarak satılık yiyeceği olduğunu duyuran bir tüccar geçti ve Erik öğleden önce son mallarından kurtulmaya çalıştığından emindi. Erik saraya yaklaştıkça, kapıya giden trafik artıyordu ve insanları ezmekten kaçınmaları için muhafızlara rıhtımlara, ardından da saraya doğru dönmelerini emretti.

Rıhtımlara doğru döndüler ve ilerlerlerken, ikinci kattaki adamlardan biri, "Tanrılar! Şunlara bakın!" diye bağırdı.

Erik adamın sahip olduğu yükseklik avantajına sahip değildi, ama adamın düşman filosunu görebildiğini biliyordu. "Ne görüyorsun?"

Asker soruyu kimin sorduğunu anlamak için aşağı baktı ve Erik'in tuniğindeki subay işaretini görünce, "Gemiler efendim!" dedi. "Binlercesi olmalı."

Erik oyalanmadı. Atını dürterek eşkine kaldırdı ve güvenliğin el verdiği ölçüde hızla saraya yöneldi. Krondor limanının dışında bin düşman gemisi olmadığını biliyordu, ama filonun ne kadarının kurtulduğuna dair dikkatli bir tahmin yürüterek, en azından dört yüz gemi olduğunu biliyordu.

Elarial'dan gelen bir filo onlara güneyden saldırırken, Nicholas'ın filosu Karanlık Boğaz'da onlara diğer taraftan saldırmıştı. Aynı anda Durbin ve Queg'den gelen savaş gemileri grupları öncü kuvvetlere saldırmıştı. James geçerlerken kalan filonun boyutlarını tahmin etmeye çalışan gözcülerden gelen raporları incelemişti, ardından her birkaç kilometrede bir at değiştiren bir dizi atlıyla haber göndermişti. Saldırılar istilacıların filosunu dörtte bir oranında azaltmıştı. Diğerleri düşmana verilen bu zarar karşısında sevinmiş, ama James Krondor'a yalnızca dört yüz elli savaş gemisinin geldiğini söyleyince, sevinçleri kursaklarında kalmıştı.

Önlerindeki birkaç gün içinde üç yüz bin asker kıyıya çıkacakken, Krallık'ı sadece iki yüz yirmi beş bini istila edecekti. Erik umutsuzluk hissiyle savaşmıştı.

Deniz kapısından saraya girdi ve atının dizginlerini bir uşağa verdi. "Yeni bir ata ihtiyacım var," dedi ve Lord James ve Şövalye-Mareşal William ile yapacağı son toplantıya doğru koştu.

William ve James'in, garnizonlarına gönderilmeden önce bölgenin komutanlarıyla son bir toplantı yaptığı toplantı odasına ulaştı. Şehrin dışına açılan saray kapısı, paniğe kapılmış halk yüzünden kargaşa çıktığında, gönderilen atlıların ve ayrılan subayların şehrin dışına çıkabilmesi için açık tutuluyordu.

William emirleri verirken James bekliyordu. "Gemileri bir saat içinde şehrin kuzeyinde kıyıya çekmeliyiz." Şehrin hemen dışındaki kıyı savunmasıyla ilgilenen komutanlardan ikisini gösterdi.

"Oraya gitme zamanınız geldi beyler. İyi şanslar."

Erik Tilden Kontu ve adını bilmediği bir toprak beyinin selam verip ayrıldığını gördü. Erik, William ona savaş planının bir kopyasını verdiğinden beri birliklerin yerleştirilmesini incelemişti ve bu soyluların ve birliklerinin saldırının ağırlığını ilk karşılayanlar olacağını biliyordu. Sarth'tan Krondor'a, Krondor'dan Shandon Körfezi'nin kuzeyindeki küçük köylere kadar, Patrick'in Batı Orduları'ndaki her silahlı asker, istilacıları geri püskürtmek için hazır bekliyordu. Ama zorla silah altına alınan çoğu deneyimsiz altmış bin asker, savaş deneyimi olan üç katı kadar savaşçı tarafından ezilip geçilecekti. Krallık'ın sahip olduğu tek avantaj, disiplinli ve eğitimli askerler olacak, ama onlar da, Krondor düşene kadar oyuna dahil olmayacaktı.

Erik, ilk tahmininin doğru olduğunu biliyordu: Krondor düşecekti. Odaya göz gezdirince, Greylock'un Calis gibi çoktan gitmiş olduğunu gördü. Greylock doğrudan kendi komutası altında olan ilk birlikle, Calisin Kızıl Kartalları, Hadati savaşçıları ve Krondor Kraliyet Yolbulucuları'nın karışımı olan bir birlikle at sürüyordu. Dağların kuzeyinden doğusuna kadar, Ran ve İğne Ucu'nun en uzak ucundaki tepelerden toplayabildikleri her deneyimli dağ savaşçısı istilacıları bekliyordu. Genel plan, Krondor'dan geçerken mümkün olduğunca çok istilacıyı öldürerek düşmana kayıp verdirmek, ardından Greylock'un dağ savaşçılarından her birinin istilacılardan beşi değerinde olacağı tepelerden ve dağlardan geçerlerken onları bölmekti.

Erik Zümrüt Kraliçe'nin ordusuyla savaşmıştı; çoğu tatmin edici atlı piyadelerdi ve birazı oldukça iyi süvariydi, ama hiçbiri dağ adamı değildi. Erik'in endişelendiği tek şey, dağ savaşçıları olmamalarına rağmen, Krallık'ın savaş alanına koyabileceği savunucu güçlerin

hiçbirisiyle karşılaştırılamayacak savaşçılar olan Saaur atlılarıydı. Erik deniz yolculuğunda atlarının çoğunu kaybedeceklerini biliyordu. Saman nemden dolayı bozulacak ve atlar kolik olacaktı ve bazıları bir gemide altı ay boyunca tutulmaktan dolayı işe yaramaz durumda olacaktı, ama Saaurları tehlikeli bir düşman yapmaya yetecek kadarı olacaktı. Ve düşmanın atları sağlıklı tutmaya yarayan ne tür büyüleri olduğunu kim bilebilirdi ki?

William Erik'e döndü. "Hazır mı?"

"Hazır ya da değil, birliklerimiz yerlerinde. Ben limandan ayrılırken düşman görüş alanına girdi." William elindeki işi bırakıp limanı gören büyük pencereye koştu. "Tanrılar!" dedi hafifçe. Erik ve diğerleri de onu takip etti ve hepsinin de ağızları açık kaldı. Raporlar ne derse desin, hiçbiri onları karşılarındaki manzaraya hazırlayamazdı. Sabah sisi dakikalar geçtikçe yavaş yavaş Acı Deniz'den kalkarken, dış kıyı setinden uzak ufka kadar beyaz yelkenler görülüyordu. Erik kafasını uzatıp yapabildiği kadar kuzeye baktı ve uzaktaki yelkenleri gördü.

"Dünden beri yayılmış olmalılar," dedi William, dönüp hızla masasına giderek. "Dalga dalga üstümüze gelecekler." Odadaki soylulara, "Beyler, ne yapacağınızı biliyorsunuz," dedi. "Tanrılar hepimizi korusun."

Erik odadakilere göz gezdirdi. "Prens?"

"Sarayı dün gece terk etti," dedi William. "Kız kardeşim, oğlu ve torunlarıyla birlikte." William Erik'e bakıp gülümsedi. "Prens'i kaybedemeyiz, değil mi?"

Erik kafasını iki yana salladı. "Lord James?"

"Ofisinde. Kendini kalmak zorunda hissediyor gibi."

Soylular düzenli bir şekilde odadan çıktıktan sonra Erik, "Burada yapacak bir işim kalmadı efendim," dedi.

"Bir şey daha var," dedi William, elini tuniğine sokarak. Kıvrılmış ve bir kurdeleyle bağlanıp kırmızı balmumuna makam mührü basılarak mühürlenmiş küçük bir parşömen çıkardı. "Bu iş bittiği zaman, eğer yapabilirsen bunu babama ver." Erik kaşlarını çattı. "Efendim?"

William gülümsedi. "Eğer oraya kendim gitmeyeceksem, bir adama asla duvara gitmesini emretmem Erik."

Erik bir an hareket edemedi. Korkutucu bir kesinlikle, Krallık'ın Şövalye-Mareşali'nin şehri terk etmeyeceğini anlamıştı. Güçlükle yutkundu. O ve William birbirlerine yakın olmamasına rağmen, adamı dürüstlüğü, cesareti ve bu savaşı planlarken açık, serinkanlı mantığı için takdir edecek bir noktaya gelmişti. Bir geceliğine, bu adam ve ailesiyle bir akşam yemeğini paylaştığı zaman, kısa bir süre, adamın geçmişini görmüştü. Üzüntü duymaktan kendini alamıyordu. "Efendim," dedi sonunda, "hoşçakalın."

William elini uzattı. "Hoşçakal Yüzbaşı. Önümüzdeki pek çok şey sana bağlı. Yalnızca bir şeyi bil: bildiğinden çok daha fazlasını yapabilecek bir insansın."

Erik parşömeni tuniğinin içine koydu ve elinden geldiğince şık bir selam vermeye çalıştı. Ardından hızla odadan çıktı. Çabucak, yeni bir atın onu beklediği avluya döndü ve bindi. Halkın uzak tutulduğu kapıdan geçenlerin aksine, rıhtımlara giden kapıdan çıktı. Mızraklı bir devriyeye onu takip etmesini işaret etti ve onlara ulaştığında kapılar açıldı. Kapının dışında, bir grup yaya asker, küçük bir kalabalığı kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Yaklaşan filonun haberi yayılırken şehirde panik baş göstermeye başlıyordu. Liman bölgesinde yaşayan bazı yoksullar, şehre girmeye çalışıyordu. Erik durup, "Burada sığınacak yer yok!" diye bağırdı. "Doğu kapısı hâlâ açık. Ya şehri o taraftan terk edin ya da evlerinize dönün! Şimdi, yolu açın."

Atını ileri sürdü ve arkasından bir grup atlı onu takip edince vatandaşlar yoldan çekildi.

Erik şehirde elinden geldiğince hızlı bir şekilde ilerledi. Teorideki görevini biliyordu, ama teori ve uygulaması arasındaki fark çok çabuk belli oluyordu. Görevi, şehrin savunucularının, şehrin dışındaki ilk çiftliklerin ötesindeki yarım günlük yürüme mesafesinde olan Greylock'un doğudaki savunma konumuna doğru düzenli bir şekilde çekilmesini denetlemekti. Ama baktığı her yerde, kargaşa görüyordu ve emirlerin bu karışıklıkta anlaşılacağına dair şüpheleri vardı. Yine de, başarmaya ya da denerken ölmeye yemin etmişti. Topuklarını atının böğrüne geçirdi ve kalabalığın arasına ilerledi.

Jason alabildiği kadar hesap defterini alıp onları, arabalara taşıyarak bir çocuğa vereceği yelken bezinden torbalara koydu. Roo, istilacıların Krondor'a ulaşma zamanını yanlış hesaplamıştı ve işyerini boşaltan çalışanlarını izliyordu. Toplayabildiği her şey -altın, kredi mektupları ve diğer değerli eşyalar- konağında güvenle saklanmıştı. Orada, karısını ve çocuklarını olduğu gibi, Jacobyleri de Doğu'ya götürmeyi bekleyen bir çift arabası vardı. Sylvia'nın, uyarılarını ciddiye almış olduğunu ve yaklaşmakta olan korkunç saldırıdan kaçarlarken onlara katılacağını umuyordu.

Jason, "Bunlar sonuncusuydu efendim!" dedi.

Dinç bir atın üstünde oturan Roo, "Arabaları buradan çıkarın!" dedi.

Roo'nun taşıyabileceği her şeyi taşıyan on beş araba, geniş bir avludan caddeye çıkmaya başladı. İnsanlar bağırarak hızla yanlarından geçiyordu. Bazıları sırtlarında eşyalarını taşıyor, bazılarıysa sadece koşuyordu. Söylentiler -Prens'in öldüğü, sarayın ele geçirildiği, bütün kapıların kapatıldığı ve kapana kısıldıkları- dolaşıyordu ve Roo Günbatımına kadar şehirden çıkamazsa, eninde sonunda arabalarını ve eşyalarını bırakmak zorunda kalacağını biliyordu.

Krondor'da çok fazlası kalmamış olduğu için, bulabildiği en iyi muhafızları tutmuştu. Bir kılıç taşıyabilen ya da bir yayı gerebilen

hemen hemen herkes şu anda Kral'ın hizmetindeydi. On adamdan oluşan tuttuğu grup yaşlı adamlar ve çocuklardı, ama yaşlı adamlar deneyimli, çocuklar da güçlü ve şevkliydi.

Atlar, ağırlığın altında inleyen ağır bir biçimde yüklenmiş arabaları hareket ettirirken kırbaçlar şakladı. Roo değerli her şeyi, envanter defterlerini, aletleri ve mobilyaları kurtarmaya çalışıyordu. Eninde sonunda Zümrüt Kraliçe'nin ordusunu yeneceklerine inanıyordu ve savaş bittikten sonra servetini tekrar yapmak için mümkün olduğunca iyi bir başlangıç noktası sağlamayı garanti altına almaya çalışıyordu. Roo ilk arabada oturmakta olan Jason'a, "Luis nerede?" diye sordu. Jason, "Gelmeyince Duncan'a bakmaya gitti," dedi. "Sanırım şehrin dışına çıkmış olabilir."

"Neden?"

"Çünkü Duncan yapmasını istediğin bir ayak işi için konağına gittiği hakkında bir şeyler söylemişti."

Roo kaşlarını çattı. Duncan'ı iki gündür görmemesi, kuzenini, Roo'nun gözünde olabilecek en kötü duruma düşürmüştü. Duncan'ın birçok hatasını affetmişti, ama istilacılar bu kadar yakınken, Roo'nun alabileceği her yardıma ihtiyacı vardı ve Duncan'ın kendi zevkleriyle meşgul olması bu kez affedilecek bir şey değildi. "Konağıma gidiyorum. Beni orada bekleyin." Roo arabacılarını konağında bir gece dinlendirecek ve ardından onları Ravensburg'e gönderecekti. Roo çalışanlarını ve hizmetkârlarını orada toplamayı ve eğer düşman ortaya çıkarsa, Salador'a ilerlemeyi planlamıştı.

Birkaç kişinin bildiği bir şeyi biliyordu: eğer istilacılar Darkmoor'u geçmeyi başarırsa, Calis'in uzun zaman önce adamlarına bahsettiği efsanevi ganimet için Sethanon'a yöneleceklerdi. Roo'nun Krallık'ın işinin ehli olduğundan şüphesi yoktu; Calis ordularına sızdığında bir süreliğine istilacılarla hizmet etmişti ve sayıları çok olmasına rağmen, Krallık askerlerinin eğitiminden yoksundular.

Ardından aklına Saaurlar geldi.

Roo, "Emirleri değiştiriyorum," dedi. "Konağımı geçip günbatımına kadar ilerlemeye devam edin."

"Neden?" diye sordu Jason.

"Az önce aklıma gelen bir şey yüzünden. Chesterton'daki hanımıza gidip orada bekleyin. Eğer bir gün içinde benden aksini söylemeyen bir haber almazsanız, adamları Darkmoor'a götür. Orada arabaların bakımını yapın, atları değiştirin, ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın ve ardından Malac Geçidi'ne doğru devam edin. Oraya haber göndermemi bekleyin."

Jason planların değişmesinden rahatsız olmuş gibi gözüküyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

Başını sallayıp arabacıya devam etmesini söyledi.

Roo atını ileri doğru sürdü ve çabucak doğu kapılarına giden akan kalabalığın arasında sıkıştı. Bir ayaklanmadan korktuğu için tam geri dönecekti ki, solundaki bir sokaktan ona doğru gelen Krallık askerlerini gördü. Başlarında tanıdık birisini gördü ve "Erik!" diye bağırdı.

Erik dizginlere asılıp atını durdurdu. "Şehirden dün çıktığını sanıyordum."

"İlgilenmem gereken çok fazla son dakika işi vardı," diye karşılık verdi Roo. "Bu tarafa doğru gelen arabalarım var, ardından Doğu'ya gideceğiz."

Erik başını salladı. "Akıllıca bir seçim. Kapıya kadar bizimle gelebilirsin, ama korkarım arabalar kendi başlarının çaresine bakmak zorunda."

Roo çocukluk arkadaşının yanına geçti ve "Kapıları ne zaman kapatacaklar?" diye sordu. "Günbatımında ya da doğuda ilk düşman görüldüğünde, hangisi önce olursa."

"O kadar yakınlar mı?" dedi Roo şaşırarak.

"Bir saat önce dış kıyı setine saldırdılar," dedi Erik insanların baskısı yüzünden atını yavaşlatırken. Yol her iki tarafı da, kalabalığın düzgün bir şekilde ilerlemesini sağlamak için dizilmiş Krallık askerleriyle doluydu. Arkadan atların geldiğini duyanlar kenara çekilmeye çalışıyordu, ama yer yoktu, Erik ve grubu yavaş ilerlemek zorunda kalıyordu.

Roo, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Şehrin hemen dışına," dedi Erik. "Kapılar kapandığı zaman, kapılardan geçenlerin arkasını koruyacağım." "Pis iş," dedi Roo.

"Arkada kalmak kadar pis değil," dedi Erik.

Roo, "Ben bu şekilde düşünmemiştim," dedi. Durdu, ardından, "Peki Jadow ve diğerleri?" diye sordu.

Erik Roo'nun, Yüzbaşı Calis ile birlikte denizin ötesinde beraber çarpıştıkları bir avuç adamdan bahsettiğini biliyordu. "Çoktan dağlara çıktılar."

Roo, "Neler oluyor?" diye sordu. "Söyleyemem," dedi Erik.

Roo bir an için bunu düşündü; dağların arasındaki garip yerlere adamlar için erzak taşıdığı gibi, Prens için yapı malzemeleri de taşımıştı. Prens'in en iyi askerleri dağlara yolladığı gerçeğini de hesaba kattıktan sonra, "Kabus Sıradağları mı?" diye sordu.

Erik başını salladı. "Kimseye bir şey söyleme, ama yaklaşık bir ay içinde aileni Darkmoor'un doğusuna götürmek isteyeceksin."

"Anlaşıldı," dedi Roo kapılar görüş alanlarına girerken. Kapının hemen dışında bir arabanın tekerleği kırılmıştı ve arabacı bekleyip kırık tekerleği onarmakta ısrar ederken, atı çıkarıp arabayı yolun

dışına çekmek isteyen muhafızlarla tartışıyordu. Erik yanlarına gidip, "Çavuş!" dedi.

Adam döndü ve Prens'in Özel Birliği'nin siyah tuniğini giyen bir subayı görünce, "Efendim!" dedi. "Tartışmayı bırakıp şu arabayı yoldan çek." Yaya giden insanlar arabanın etrafından dolaşıp dışarı çıkabilirlerdi, ama bozuk arabanın arkasında arabalardan oluşan bir kuyruk oluşuyordu.

Arabacı çılgına dönmüştü. "Efendim! Sahip olduğum her şey bu arabanın içinde!"

"Üzgünüm," dedi Erik ve bir grup askere adamı kenara götürdükten sonra arabayı yolun kenarına çekmelerini işaret etti. "Eğer arabayı orada onarabilirsen, sana iyi şanslar. Ama burada kalmak istemeyen insanlara engel oluyorsun."

Erik kapıdan geçtikten sonra Roo'ya, "Uzaklaş Roo, hemen," dedi.

Roo, "Neden?" diye sordu.

Erik kuzeyi işaret edince Roo tozu gördü. Tüyleri diken diken oldu. "Sadece bir tek şey bu kadar çok toz kaldırabilir."

Erik, "Ya Kesh'in bu tarafındaki en büyük süvari bölüğü ya da Saaurlar!" dedi.

Roo atını doğu yoluna doğru çevirdi ve bir bağırışla hayvanı şehrin dışına doğru bir eşkine kaldırdı.

Erik yanındaki askerlerden birine dönüp, "Şehre dönüp kuzeyden gelen ziyaretçilerimiz olduğu haberini yay," dedi. Tepelerin üzerinde yükselen toza baktı. "Bir saat içinde burada olurlar." Erik kapıdaki komutana döndü ve "Bir dakikadan fazla sürmeyecek şekilde kapıları kapatmaya hazır olun," dedi.

"Emredersiniz efendim!" diye geldi yanıt.

Erik atını dört yüz metre kadar kuzeye, onlara destek sağlayan iki grup okçunun olduğu mızraklı ağır süvari birliğinin beklediği yere sürdü. "Teğmen!"

"Efendim," dedi Krondor Kraliyet Mızrakçılarının lideri.

"Önümüzdeki bir saat içinde, devasa atlara binen bazı kahrolası kertenkeleler kuzeydeki yoldan buraya gelecek. Adamların onlarla başa çıkabilir mi?"

Teğmen gülümsedi. "Büyük olmaları vurulmalarını kolaylaştırır, değil mi efendim?"

Erik de gülümsedi. Genç subay muhtemelen kendisinden birkaç yaş daha büyüktü, ama Erik adamda kendi gayretini gördü. "İşin özü bu," dedi.

Ardından küçük devriyesini geriye döndürdü ve güneye, başka bir mızraklı birliğin beklediği yere at sürdü. Onları kuzeydeki gruba destek olmaları için gönderdi. Güneyden ne gelirse gelsin, tam bir Saaur saldırısından daha az tehdit edici olacaktı ve şehrin içindeki askerler herhangi bir insan tehdidiyle başa çıkabilirdi.

Ardından gökyüzü yarılıyor gibi göründü ve Erik ve yanındaki her adamın acıdan kulaklarını kapamasına yol açan bir çığlık yükseldi. Atlılar sesten çılgına dönerek kişneyip kaçan atlarını sakinleştirmeye çalışırken çığlık devam etti. Mızraklılardan birkaçı atlarından düştü.

Bir dakika sonra ses kesildi ve Erik kulaklarının çınladığını fark etti. "Bu da neydi?" diye sorduğunu duydu yanındaki askerlerden birinin.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Erik.

Garip uluma sesinin son yankıları da biterken, William ve James sarayın, limanı gören balkonunda duruyordu. Limanın ağzından büyük bir toz ve buhar sütunu yükseldi. Gürültüye kör edici bir ışık parlaması eşlik etmişti ve içeride olmalarına rağmen, ikisi de kendilerini yaşları uzaklaştırmak için gözlerini kırpıştırırken buldu.

Duvardaki adamlar, onları uzaklaştırması için birilerine bağırarak körlemesine dolaşıyordu.

Muazzam sese bir patlama eşlik ettiği için, askerler emirler yağdırarak saraya doğru koşuyordu ve içlerindeki en deneyimli olanlar bile ses yüzünden sersemlemişti. "Bu da neydi?" dedi William. "Bak!" dedi James, limanın girişini göstererek.

Dış limanda çalkalanan sular sakinleşiyor gibi göründü ve rıhtımlara doğru büyük bir dalga ve enkaz geliyordu. Dalganın tepesinde hepsi de istilacıları taşıyan büyük gemiler vardı.

"Limandalar!" diye bağırdı William. "Kahretsin! Onları bir hafta limanın dışında tutabileceğimizi düşünmüştüm."

James, "Her ne kullandılarsa, iki tane kıyı seti gitti," dedi.

William küfür etti. "O duvarlarda bin tane adamım vardı."

"Kanala çok fazla zekice tuzak yerleştirmişsin."

William başıyla onayladı. "Düşman savunmaları yok ettiğinde ortadan kalkmaları gerekiyordu.

Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi James. "Bas-Tyralı Guy'ın Büyük İsyan'da Armengar'ı ateşe verdiği görmüştüm. Yirmi beş bin fıçı neftyağı havaya uçtuğunda, patlama kilometrelerce öteden görülmüştü. Bu daha farklı bir şeydi."

"Bir çeşit büyü mü?" diye sordu William.

James düz bir sesle, "Büyüdüğün yer göz önüne alınınca, yanıt vermek için benden daha iyi bir konumdasın," dedi.

William dönerek, "Yıldızlimanı'nda öğrencilerin bir şeyleri havaya uçurmasına izin vermezdik," dedi. "Sükuneti bozuyordu." Ulakların

emirleri taşımak için beklediği yere seğirtti ve ilkine, "Genel emir beş," dedi. "Şehirdeler."

William, şehre yelken açan yabancı istilacıları izlemek için James'in yanına döndü. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedi Dük.

William elini eniştesinin omzuna koyup, "Oldu bile," dedi.

"Hatırlatsana, genel emir beş neydi?"

William, "Doğu kapısını kilitleyip batıdan gelen her şeye ateş açacağız," dedi. "Rıhtımlardan öteye ev ev ilk üç blok."

"Rıhtımlara yerleştirdiğin o pis şeylerden ne haber?"

"Onlar hâlâ yerlerinde. Eğer Pantathialı büyü kullanıcıları sarayı, kıyı setlerini yaptıkları şekilde havaya uçurmazsa, rıhtımlara indikleri zaman bir-iki sürprizle karşılaşacaklar." James William'a baktı. "Herkesi şehirden çıkarttın mı?"

William James'in bahsettiği 'herkes'in kim olduğunu biliyordu: karısı, oğlu ve torunları. James güvende olmaları için William'a güveniyordu. "Şehrin dışındalar. Özel bir arabayla dün gece yola çıktılar."

James, "O halde veda etme vakti geldi," dedi.

William eniştesine baktı ve onunla yaşadıklarını düşündü. William'ın Prens'in Özel Muhafızları'nda genç bir teğmen, James'in de vahşi ikizlerin, sırasıyla Kral ve Prens olan Borric ve Erland'ın hakkını yediği günlerde, beraber çok şey yaşamışlardı.

James, "Ne kadar oldu, otuz yıl mı?" dedi.

"Kırka yakın." Kucaklaştılar.

Ayrıldıklarında James, "Senin için tek üzüntüm birisini bulamamış olman William," dedi.

William, "Bir kere buldum," dedi.

William'ın genç bir adamken âşık olduğu Keshli büyücüyü ve onun zamansız ölümünü hatırlayan James hiçbir şey söylemedi.

William, "Arutha ve çocukları yüzünden sana imreniyorum," dedi.

James, "Gitmeliyim," dedi.

William, "Eğer bu işten sağ çıkmanın bir yolunu bulursak, iyi bir kadın bulup evlenmeyi düşüneceğime söz veriyorum," dedi.

James güldü. Kayınbiraderine bir kez daha sarıldı ve "Darkmoor'da ya da cehennemde görüşürüz," dedi.

"Aralarında pek bir fark yok," dedi William, James'i hafifçe kapıya doğru iterek.

Dük döndü ve yaşlı bacaklarının izin verdiği ölçüde hızla seğirtti. Dışarıda, siyah tunikler ve dar pantolonlar giymiş ve siyah bereler takan özel askerlerden oluşan bir grup bekliyordu. Rütbe işareti takmıyorlardı ve James ofisine giderken hiçbir şey söylemediler. James ofisinde rütbesini gösteren işareti, Prenslik'in resmi hükmünü tanımlamada kullanılan, Krondor Dükü'nün mührünün takılı olduğu altın zinciri çıkardı. Dukalık yüzüğünü çıkarıp mührün yanına koydu. Bir süre sonra askerlerden birine dönüp, "Prens'in kabul salonundaki şöminenin üstünde bir kılıç asılı," dedi. "Onu bana getir."

James üstünü değiştirip yanındaki askerlerin giydiği gibi kıyafetler giyerken, asker koşarak gitti. Asker kılıçla geri döndüğünde James giyinmişti. Bu, kabzanın bitip kılıcın başladığı yere küçük bir savaş çekici kaynatılmış eski bir meçti.

Bunu da çıkına ekledi ve kılıcı, yüzüğü, zinciri, mührü ve bir önceki gece yazdığı bir mektubu sardı ve Prens'in Özel Muhafızları'nın üniformasını giyen bir askere verdi. "Bunu Darkmoor'daki Vencar Lordu'na götür."

"Emredersiniz lordum," dedi muhafız ve hızla uzaklaştı.

James kalan siyahlar içindeki sessiz askerlere, "Zamanı geldi," dedi.

Ofisinden çıktılar ve zindanlara giden dönen merdivenlerden inip hızla sarayın iç kısımlarında ilerlediler. Hücreleri geçtiler ve görünüşte boş olan bir duvara ilerlediler. James, "Ellerinizi buraya ve buraya koyun," dedi göstererek, "ve itin." İki asker denileni yaptı ve duvar neredeyse hiç çaba istemeden tavana doğru kaydı ve arkasında gizli bir kapı ortaya çıktı. James kapıyı gösterdi. İki asker kapıyı açmak için ilerledi ve kapı yıllar süren huzurdan sonra rahatsız edilmeye itiraz etti. Ama hareket etti ve ortaya, aşağı inen merdivenlerin olduğu bir açıklık çıktı. Fenerler yakıldı, iki asker girdi ve James onları takip etti. Sekiz muhafızdan sonuncusu da geçince, kapı, sahte duvarın yerine dönmesini sağlayarak arkalarından kapandı.

Adamlar, sonunda başka bir kapalı ahşap kapıya gelene kadar hızla merdivenlerden indi. Adamlardan biri kapının arkasını dinledi ve "Ses yok lordum," dedi. James başını salladı. "Aç."

Adam kapıyı açtı ve şıpırdayan suyun sesini duydular. Şehirden körfeze giden bir yeraltı kanalındaki, Krondor sarayının merkezine denk gelen eski hisarın altındaki bir iskeleye çıkmışlardı. Kanalın kokusu adamlara zaten bildikleri bir şeyi söylüyordu: burası bir kilometre ya da daha fazla bir uzaklıktan körfeze dökülen, şehrin kanalizasyon sisteminin bir bölümüydü.

Taş iskelede, demir bir halkaya bağlanmış bir kayık bekliyordu ve sekiz asker, ortada Dük için bir yer bırakarak kayığa bindi. James kayığa bindi. "Gidelim," dedi.

Kayık iskeleden uzaklaştırıldı ve adamlar kürek çekmeye başladı, ama körfeze gitmek yerine, kayığı çevirdiler ve suyun akış yönünün tersine, şehrin lağımlarına yöneldiler.

İki insan boyundaki geniş bir menfezin girişine geldiklerinde, James kendi kendine, "Eliuzun Jimmy eve gidiyor," dedi.

-16-
ÇARPIŞMALAR

Erik işaret verdi.

"Şuraya!" diye bağırdı.

Adamlar atlarını çevirip saldırdı. Şehirdeki savaş, önceki günden beri doğu duvarındaki kapının en kuzeyinin dışında şiddetlenmişti. İstilacılar kıyıya çıktıklarında düzensizdi.

Erik'in birlikleri iki kere saldırıya uğramıştı; bir tanesi günbatımında, diğeri de büyük bir birlik Saaur atlısı tarafından sabah. Erik, Saaur atlarının boyutlarına rağmen, yolculukta, insanların bindiği daha küçük atlar gibi sıkıntı çekmiş olduğunu fark ettiğine sevinmişti. Ayrıca, Saaurlar ilk kez insan paralı askerleriyle değil, gerçek askerler, Krallık mızraklı ağır süvari birliğiyle karşılaşmışlardı ve Saaurların üzerine üç buçuk metre uzunluğunda demir mızraklı ve düzgün bir saldırı yapmaya istekli disiplinli bir düşman saldırısı yönelmişti. Erik'in, bunun seferin geneline ne gibi bir katkıda olacağına dair hiçbir fikri yoktu, ama ilk karşılaşmalarında devasa kertenkele adamları yenmelerinin adamlarına verdiği moral paha biçilmezdi.

Şu anda paralı askerlerden oluşan bir insan birliğiyle savaşıyorlardı. Saaurlar kadar tehdit edici olmasalar da, sayıları göz önüne alındığında dövüş daha zordu, çünkü, Erik'in adamları son on iki saatte iki kere çarpışmaya girmişken onlar nispeten daha zindeydi.

Ama güneyden zinde Krallık atlıları yaklaşırken, Erik kendi birliklerinin istilacıları geri püskürtebileceğini fark etti ve sonunda düşman askerleri kuzeydeki ağaçlık bölgeye kaçmak zorunda kaldı. Erik döndü ve Gifford adında bir Teğmen olan birinci subayına baktı. Adama işaret edip, "Peşlerinden gidin, ama ağaç çizgisinden bir ok erimi uzaklıkta durun," dedi. "Tuzağa düşmenizi istemiyorum. Ardından adamları buraya getir ve tekrar düzen alın. Ben, emirlerin

değişip değişmediğine bakmak için kapıya gidiyorum." Teğmen selam verdi ve aldığı emirleri yerine getirmek üzere uzaklaştı.

Erik yorgun atını hızla kapıya doğru sürdü ve sanki Krondor'u vuran bir fırtınaymış gibi insanların, geri döndüklerinde her şeyi sağlam bulmak için tahta çakarak kapattığı evleri geçti.

Kapıları ardına kadar açık olduğu için diğer evlerin terk edilmiş olduğu belliydi. Yol boyunca hızla, Erik'in geldiği yöne doğru sabit bir sığınmacı akını ilerliyordu ve geçmesine izin vermeleri için birkaç kere bağırmak zorunda kaldı.

Göç havası insanları çoktan panik sınırına getirmişti ve Erik yeni emirleri almak için bunun son yolculuğu olabileceğini biliyordu. Normalde üçte biri zamanda gittiği mesafeyi neredeyse yarım saatte kat etti ve kapıya ulaştığı zaman, hareketliliğin bir çılgınlığa dönmüş olduğunu gördü.

Biri yol boyunca şehre, oradan lağımlara ve körfeze dökülen küçük nehirde olmak üzere, yolun dışına itilmiş iki araba gördü. Erik dalgın dalgın Roo'nun arabalarından biri olup olmayabileceğini düşündü. Roo'nun arabalarından çoğunun, günbatımından önceki çarpışmadan önce şehirden çıktığını ve aynı anda Darkmoor'a doğru güvenle yol almakta olduklarını tahmin ediyordu. Kapıya sesini duyurabileceği bir uzaklığa gelince, "Çavuş Macky!" diye bağırdı.

Kapının komutasındaki çavuş, kendisine seslenenin kim olduğunu görmek için döndü ve Erik'i gördüğü zaman, "Efendim?" diye bağırdı.

"Herhangi bir emir var mı?"

"Hayır efendim. Daha önceki gibi," emirleri uygulamak için kapıdaki kalabalığı geçmeye çalışan insanların arasında hızla ilerlemeden önce söylediği tek şeydi.

Erik, "İyi şanslar öyleyse Çavuş!" diye bağırdı.

Erik ve Kızıl Kartallar'ın diğer üyeleriyle bir ya da iki içki içmiş olan yaşlı asker dönüp, "Size de efendim," dedi. "Hepimize iyi şanslar." Ardından görevine döndü.

Erik altında dinç bir atın olmasını dilerdi, ama şehre gitme riskine girmek istemiyordu. Doğruca komuta yerine dönecek ve yeni bir at bulmak için zamanı olup olmadığına bakacaktı. Dinç atların, çatışmadan olası uzaklıkta güvende olacakları, ama ulaşılması kolay olmayan bir noktaya konulmasını emretmişti.

Şehirden kaçan kalabalığın arasında ilerledi. Planın ne olduğunu biliyordu, ama bu çılgına dönmüş insan denizinin, bu geçenlerden çoğunun, anayol boyunca yayılırlarsa Zümrüt Kraliçe'nin adamları tarafından kovalanıp öldürüleceğini de biliyordu ve bu ona, Prens ile Dük'ün bu kadar zalim olup olamayacaklarını düşündürüyordu. Erik hepsini koruyamazdı.

Erik dış şehrin sınırına ulaşınca adamlarından birkaçının bir ağacın gölgesinde dinlenmekte olduğunu gördü. "Rapor!" diye emretti içlerinden birine ve asker ayağa kalktı. "Az önce başka bir keşif kolu tarafından saldırıya uğradık Yüzbaşı. Ağaçların arasından çıktılar ve onlara ok yağdırdığımız zaman şaşkına döndüler." Uzaktaki ağaçları gösterdi. "Teğmen Jeffrey oralarda bir yerde."

Jeffrey'nin suratını hatırlaması Erik'in bir dakikasını alınca, aniden komutasının ne kadar büyümüş olduğunu fark etti. İlk altı ayda birliğindeki her adamla karşılaşmıştı, ama son iki ayda Prens'in ordusu, Doğu'dan gelen birliklere ek olarak Uzak Sahil ve Yabon'dan gönderilen birliklerle birlikte, iki katına çıkmıştı. Eğittiği çoğu adam şu anda doğudaki dağlarda olduğu için, hayatta kalmak için artık onun eline bakan adamların çoğu ona yabancıydı.

Atını ileri sürdü ve teğmeni kısa bir süre sonra buldu. Mavi zemin üstünde bir kurt kafası olan LaMut'un yeleğini giyen asker dönüp selam verdi. "Yüzbaşı, tam üstümüze körlemesine bir keşif kolu geldi. Burada olduğumuzu bilmiyorlardı.

Erik ağaçların güneyindeki açık araziye saçılmış cesetlere baktı. "Birliklerini herhangi bir eşgüdüm olmadan gönderiyorlar," dedi. "Bugün dövüştüğümüz Saaurlar ve diğer birlikler, beklediğimiz haberini yaymamış."

"Bunun uzun süre böyle devam etmesini bekleyebilir miyiz?" Erik Novindus'ta Kraliçe'nin ordusuyla yaşadığı deneyimi düşündü ve "Bir yere kadar," dedi. "Onlar asla bizim sahip olduğumuz iç iletişime ve disipline sahip değil, ama sayıca fazlalar ve üzerimize geldikleri zaman, hepsi bir seferde gelecek."

İkindi göğüne baktı. "Yedek kuvvetlerimizin olduğu yere bir ulak gönder ve buradaki adamlarla yer değiştirmeleri için iki birlik göndermelerini söyle ve" meltemde ağır mızraklıların sancağının görülebildiği yeri gösterdi, "mızraklı ağır süvarilere birkaç saat dayanmalarını söyle."

"Sizce onları geri püskürtebilir miyiz?"

Erik gülümsedi, LaMut'tan gelen yaşlı Teğmen bundan daha iyisini biliyordu. Sadece emir aldığı genç subayın, ne çeşit bir yüzbaşı olduğunu öğrenmek istiyordu. "Çok zor," dedi Erik. "Biz sadece fırtınadan önceki küçük rüzgârları yakalıyoruz. Bundan yararlanmaya kararlıyım."

Teğmen ayrılmadan önce, "Peki yılan rahipleri ne yapacağız?" diye sordu.

Erik, "Bilmiyorum Teğmen," dedi. "Geldiklerinde öğreneceğiz."

Jeffrey selam verdi ve uzaklaşırken Erik arkasından, "Ve bana dinç bir at getir!" diye bağırdı.

Miranda, "İleride bir şey var," dedi. Fısıltıyla konuşmuştu.

Arkasında, etraflarında görünmezlik büyüsü tutmakla uğraşırken alnında ter damlaları biriken babası vardı. Shila'ya açılan gediğin yerini bulmuşlardı ve diğer tarafta neyle karşılaşacaklarını kestirebilmek için Miranda gediği incelemeye çalışıyordu. Hanam'ın onlara anlattıklarından, eğer öylece gedikten geçerlerse, birtakım öfkeli iblislerin kucağına düşmeleri olasıydı.

Normal gözlerin boş bir duvar olarak göreceği gediğin önünde ilerliyorlardı. Macros ve kızı için bölge mistik enerjiyle doluydu ve Macros, "Bir şey gediği bu taraftan mühürlemeye çalışmış," dedi. Miranda gediği inceledi. Diğer tarafta varlıklar vardı ve Miranda geriye çekildi. "Büyüyü kaldırabilirsin. Etrafta hiç kimse yok." Macros büyüyü kaldırdı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Miranda.

Babası yorgun bir şekilde oturarak, "O gedikten gizlice ya da dövüşerek geçmeye çalışabilir, ya da Shila'ya gitmek için üçüncü bir yol arayabiliriz," dedi.

"İlk ikisi pek mümkün gözükmüyor ve özellikle ikinci seçeneği hiç çekici bulmuyorum," dedi Miranda. "Üçüncüye ne dersin?"

Macros, "Eğer Shila'ya Dünyalar Koridora aracılığıyla geçmenin bir yolu varsa, falcı Mustafa biliyordur," dedi.

"Tabert'in yeri mi?" diye sordu Miranda.

"Orası da herhangi birisi kadar iyi," dedi Macros. "Yorgunum. Bizi oraya götürebilir misin?" Miranda'nın merakla alnı kırıştı. "Sen? Yorgunsun?"

"Pug'a söylemeyecektim," dedi Macros, "ama beni Sarig'den ayırdığında, tekrar tamamen ölümlü olduğumdan kuşkulanıyorum. Gücümün çoğu ölü Büyü Tanrısı'ndan geliyordu ve o bağ kopunca..."

Omuzlarını silkti,

"Bunu söylemek için daha uygun bir zaman bulamazdın!" dedi Miranda. "Bir iblis kralla yüzleşmek üzereyiz ve bir anda yaşından dolayı kendini iyi hissetmediğini mi söylüyorsun?"

Macros kalkarken yüzünü buruşturdu. "Sulu yulaf lapası ve bir şal için henüz hazır değilim kızım. Eğer mecbur kalırsam hâlâ bu dağı yerle bir edebilirim!"

Miranda babasının elini tutarken gülümsedi ve iradesini kullanarak onları LaMut'taki bir hana nakletti. Tabert'in yerinin müdavimleri çeşit çeşit insandan oluşuyordu, ama efsuncu ve kızı barın birkaç santim önünde bir anda ortaya çıkınca, hepsi birden ayağa kalkıp geriledi.

Miranda, "Kilerini kullanmamız gerekiyor," derken, barın arkasında duran Tabert sadece kaşını kaldırdı.

Barmen sanki, "Bu gizemi örtbas etmek için ne tür bir hikâye uydurmam gerekiyor?" der gibi iç geçirdi ama başını salladı. "İyi şanslar," dedi.

Barın arkasına seğirtip arkadaki odaya açılan kapıdan geçtiler. Miranda Macros'u merdivenlerden indirip dar bir koridordan geçirdi. Koridorun sonunda, odanın geri kalanından metal bir çubuktan sarkan bir perdeyle ayrılan bir girinti vardı. Dünyalar Koridoru'na ilk girdiğinde Miranda o kapıyı kullanmıştı. Girintiyi kapatan perdeyi kenara çekip eşikten geçtiklerinde, Dünyalar Koridoru'ndaydılar.

"Dürüst John'un yerine giden uzun yolu biliyorum," dedi Miranda, sol tarafı göstererek. "Sen daha kısa bir yol biliyor musun?" Macros başını salladı. "Bu taraftan," dedi aksi yönü göstererek. Hızla ilerlemeye başladılar.

William yukarıdaki stratejik noktasından aşağıdaki şiddetli savaşı izliyordu. Rıhtımlardaki savunucular, rıhtımlara doğru gelen gemilerin üstüne ateş açmıştı. Zekice gizlenen balistalar ve mancınıklar, çok

yakına sokulan üç gemiyi batırmıştı, ama filo hâlâ gelmeye devam ediyordu.

William'ın en değerli eşyalarından biri, yıllar önce Dük James'in ona hediye ettiği bir dürbündü. Herhangi bir dürbünün olağan özelliklerine sahipti, nesneleri normal boyutlarının on iki katı kadar büyütüyordu, ama alışılmadık bir özelliği daha vardı: illüzyonları delip geçebiliyordu. Kaynakları hakkında konuşmak istemeyen James, dürbünü nereden bulduğunu asla söylememişti. Yaklaşan komuta gemisini inceleyen William, geminin ortasında duran korkunç iblisi gördü. Tiksintisine rağmen, yaratığı inceledi. Yakınındaki herkes, mistik zincirler ve tasmalarla kontrol ediliyordu.

İnsan özellikleriyle uzaktan yakından bir benzerlik taşımadığı için iblisin yüzündeki ifadeyi anlamak güçtü. Pug Prens Patrick, James ve William'ı Zümrüt Kraliçe'nin öldüğü ve yerine bir iblisin geçtiğine dair uyarmıştı, ama bu gerçek, bir avuç subay hariç herkesten saklanıyordu. William ve James, adamlarının bir iblis lordunun gücünden korkmadan da endişelenecek yeterince şeyleri olacağına karar vermişti.

William merceği doksan derece çevirince iblis göz önünden kayboldu. Orada oturan illüzyondan ibaret kadın, görkemli ve güzeldi ve yüzünde öfke ve nefretin çıplak bir ifadesini takınmış iblise oranla daha da korkutucu olan garip bir ifade vardı.

William merceği illüzyonu görmesine izin veren konumuna çevirdi ve iblis tekrar ortaya çıktı.

William dürbünü indirdi.

"Emirler," dedi sakin bir şekilde ve saray içoğlanlarından biri ileri çıktı. Toprak beyleri çeşitli subaylara yardımcı olarak duvarda savunuculara hizmet verdiği için, içoğlanları ulak olarak iş görüyordu. William çok kısa bir süre, emirlerini nereye götürmesi söylenirse oraya taşımaya hazır çocuğun şevk dolu yüzüne baktı. Çocuk on üç ya da ön dört yaşından büyük olamazdı.

William bir an çocuğa, genç bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde kaçmasını söylemek istedi; ardından, "Liman komutanına düşman yaklaşana kadar beklemesini, ardından elindeki her şeyin, yeşil gövdesi olan o büyük gemiye ateşlenmesini istediğimi söyle; o düşmanın komuta gemisi ve onun batmasını istiyorum," dedi.

Çocuk koşarak uzaklaşınca William döndü. Bu muhtemelen yararsız bir girişimdi; iblisin gemisinin filodaki herhangi bir gemiden daha fazla korunmaya sahip olduğu neredeyse kesindi. Düşman filosunun her iki taraftan da kıyıya ulaştığı ve süvari birliklerinin en kuzeydeki doğu kapısında taciz edildiğine dair raporlar geldi. William seçeneklerini düşündü ve bir ulak daha çağırdı. Çocuk hazır olduğunu söylediğinde William, "Avluya inip oradaki atlılardan birine doğu kapısına emir götürmesini söyle. Şehir mühürlensin." Çocuk arkasını dönerken William, "İçoğlanı," dedi.

"Efendim?"

"Bir ata atla ve öyle git; şehri terk et ve Yüzbaşı von Darkmoor'a doğuya yönelmesinin zamanının geldiğini söyle. Onunla kal."

Şehirden ayrılması söylendiği için çocuk şaşkın görünüyordu, ama sadece, "Emredersiniz," dedi ve koşarak uzaklaştı.

Kraliyet muhafızlarının yüzbaşısı, kafasını iki yana sallayan Şövalye-Mareşal'e göz attı. "En azından onlardan birinin hayatını kurtarabilirim," dedi William.

Yüzbaşı sertçe başını salladı. Düşman filosu limana yanaşmaya çalışıyordu. Küpeştelerdeki adamlar, limandaki koçboynuzlarına kement atmaya çalışırken gemilerden halatlar atılıyordu. Üstlerine ok yağıyordu ve kendilerini korumayan istila ordusunun askerleri, vücutları pek çok ok tarafından delinerek suya düşüyordu.

Ama ilk gemi, ardından ikincisi kıyıya halat atmayı başardı ve yavaşça rıhtımlara yaklaştılar. Yanaşamayacakları tek yer, önceden

batan üç geminin olduğu yerdi. Arkadaki gemiler öndekilere halat atmaya başlayınca William planlarını anladı. Aslında, şehrin bu kısmını güven altına alır almaz düzgün bir şekilde limana yanaşarak, aşamalı bir kuşatma yapacaklarını düşünmüşlerdi. Ama şimdi, boş gemileri rıhtımlardan çekme zahmetine girmediklerini görüyordu.

Yalnızca birkaç gemi tam olarak rıhtımlara yanaşmıştı, ama onlar uzakta olan diğerleri için kalkan görevi görecekti. Bu gemilere borda kancaları atılmıştı ve çok geçmeden gemiler birbirlerine bağlanacaktı. Pek çok gemi, Krondor rıhtımlarına çıkmaları için binlerce istilacının gemiden gemiye geçmesini sağlayacak bir platformu oluşturacak şekilde liman bölgesinden körfeze doğru yayılacaktı. Eğer savunucular gemilerden herhangi birini ateşe vermeyi başarırsa, her şey riske gireceği için bu tehlikeli bir manevraydı.

Kraliçe'nin gemisi yeteri kadar yaklaştığında, bütün savaş makineleri saldırmaya başladı. Ateş yağına batırılmış bir düzine saman balyası tarafından eşlik edilen yüz tane iri kaya parçası havada uçtu. William'ın kuşkulandığı gibi, hepsi de görünmez bir engele çarpıp ya sekti ya da aşağı kaydı. Kaya parçalarından bir tanesinin, güvertede bir araya toplanmış askerlere önemli ölçüde zarar vererek büyüyle korunmayan başka bir gemiye çarpmasını sevinerek fark etti.

William dönüp, öndeki gemilere olabildiğince çok ateş yağının ateşlenmesini emretti. Birden balkonda alevler patladı. William, sanki görünmez büyük bir el tarafından vurulmuş gibi geriye doğru savrulup sersemlemiş bir şekilde sarayın balkonunun zeminine düştü. Gözlerini kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdı. Zar zor görebiliyordu ve gördüğü her şey de kırmızıydı.

Bir süre sonra, gözlerinin yanmış ve kanlı olduğunu fark etti. Tamamen kör olmamasının tek sebebi, saldırı gerçekleştiği sırada arkasına bakmakta olduğuydu. Etrafına bakındı ve yanında, dokunduğunda inleyen bulanık bir şekil gördü. Bir çift el onu kaldırdı ve birisi, "Mareşal?" dedi.

Sesin, odanın arkasında duran içoğlanlarından birine ait olduğunu anladı. "Ne oldu?" diye sordu

William boğuk bir sesle. "Duvarda alevler patladı ve herkes yandı." "Yüzbaşı Reynard?"

"Sanırım öldü efendim."

Koridordan bağırışlar ve koşarak adamlar geldi. "Kim var orada?" William sadece gölgeli şekiller görebiliyordu. "Teğmen Franklin lordum."

"Su lütfen," dedi William ve Teğmenin kendisini içoğlanından aldığını ve bir sandalyeye taşıyıp dik oturttuğunu hissetti. Burnuna sadece yanan saçlarının ve etinin kokusu geliyordu ve ne kadar kırpıştırırsa kırpıştırsın, gözlerindeki kör edici kırmızı yaşlardan kurtulamıyordu. William oturur oturmaz, "Teğmen, bana neler olduğunu anlatın," dedi.

Teğmen balkona koştu. "Rıhtımlara çıkıyorlar. Üstlerine korkunç bir ateş yağdırıyoruz, ama gelmeye devam ediyorlar efendim."

Toprak beyi bir kâse su ve temiz bir bez getirdi ve William bezi ıslatıp suratına koydu. Acı inanılmazdı, ama acıyı göz ardı etmek için çocukken Yıldızlimanı'ndaki öğretmenlerden birinin ona öğrettiği bir numarayı kullanıyordu. Su görmesine pek yaramamıştı ve hayatının geri kalanında kör olabileceğini düşündü, ama bu kısa sürebilirdi.

Kırılan tahta sesini izleyen bağırışlar ve aşağıdan gelen dövüş sesleri William'ın, "Teğmen, lütfen bana avluda neler olduğunu anlatır mısınız?" demesine yol açtı.

Teğmen, "Efendim, kraliyet limanına girdiler," dedi. "Düşman askerleri karaya çıkıyor." William toprak beyine, "Evlat, lütfen ayağa kalkmama yardım eder misin?" dedi.

Çocuk sakin görünmeye çalışarak, "Emredersiniz lordum," dedi, ama sesindeki korkuyu saklamayı başaramadı.

William kalkarken, genç kolların beline dolandığını hissetti. "Beni kapıya doğru çevir," dedi William sakin bir sesle. Düşman askerleri aşağıdaki avludan William'ın komuta merkezine giden basamakları çıkmaya devam ederken, dövüş sesleri artık odanın dışındaki koridorlarda yankılanıyordu. "Teğmen Franklin," dedi William.

"Efendim?" diye geldi sakin yanıt.

"Solumda durun bayım."

Subay denileni yaptı ve William yavaşça kılıcını çekti. "Arkamda dur evlat," dedi yavaşça, koridordaki dövüş sesleri gittikçe yükselirken.

Çocuk, Şövalye-Mareşal'in belini sıkıca tutmaya devam ederek, yaralı adamın ayakta durmasına yardım etmek için kendisinden istenileni yaptı.

William çocuğun kendisini iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler söylemek istedi, ama bu işin korku ve acıyla biteceğini biliyordu. Sadece çabuk olması için dua etti. Dövüş sesleri yaklaşıp odadaki askerler kapıyı korumak için ileri atılırken William, "İçoğlanı?" dedi. "Efendim," diye geldi, hafif, korku dolu ses arkasından.

"Adın ne?"

"Terrance efendim."

"Nerelisin?"

"Babam Belmont Toprak Beyi efendim."

"İyi iş çıkardın. Şimdi dimdik durmama yardım et. Krondor Şövalye-Mareşali'nin dizlerinin üstünde ölmesine izin veremeyiz."

"Efendim..." William çocuğun sesinden, ağladığını anlayabiliyordu.

Aniden bir bağırış koptu ve William üstüne gelen loş bir şekil gördü. Teğmen Franklin'in kılıcının savrulduğunu hissetmekten çok duydu

ve saldırgan geri çekildi.

İlkinin solunda, William'ın sağında başka bir gölge belirdi ve neredeyse kör olan Krondor Şövalye-Mareşali kılıcını savurdu.

Ardından William, büyücü Pug ile Thuril Tepesi Ahalisi'nden Katala'nın yabancı bir dünyada doğan oğlu, çabucak bir karanlığın takip ettiği bir acı hissetti.

James yavaşça diz boyu lağım pisliğinde ilerliyordu. Lağımlarda dövüş sesleri yankılanıyordu ve adamları kılıçları ellerinde ilerliyordu. Zaman zaman yollarını bulmak için kapaklı fenerlerini açıyorlardı, ama çoğunlukla, sokağa açılan menfezleri ve kanalizasyon kapaklarını geçerlerken yukarıdan gelen zayıf ışıkta ilerliyorlardı. "Geldik," dedi birisi.

"İşareti verin," dedi James ve tiz bir ıslık öttü. Adamlardan biri tekmeyle bir kapıyı açınca, James yakındaki başka kapıların da açıldığını duydu. Mahzene giren ilk iki adamı takip edip merdivenlerden yukarı çıktı. Hâlâ yer seviyesinin altında olduğu için mum ışığıyla aydınlatılan bir odaya girdiler.

Direniş, James'in beklediği gibi hafifti, ama koruma sağlaması için yan yatırılmış bir masanın arkasından atılan bir arbalet okuyla neredeyse şişleniyordu. "Ateşi kesin!" diye bağırdı. "Buraya dövüşmeye gelmedik."

Bir sürelik bir sessizliği, "James?" diye bir ses takip etti.

"Merhaba Lysle."

Masanın arkasından, uzun boylu yaşlı bir adam ayağa kalktı ve "Seni burada görmek beni şaşırttı," dedi.

"Eh, geçerken düşündüm de, sana buradan çıkman için bir fırsat vermeye karar verdim."

"Durum o kadar kötü mü?"

"Daha da kötü," dedi Dük, Lysle Rigger, Brian, Henry ve daha bir düzine adla anılan, ama hangi adla andırsa anılsın, Krondor Hırsızlar Loncası Şakacılar'ın lideri olan Dürüst Adam'a. James odaya göz gezdirdi. "Durum pek değişmemiş; eskiden daha kalabalık olması dışında."

James'in daima Lysle olarak düşündüğü adam, "Kardeşlerimizin çoğu, hayatlarını kurtarmak için şehri terk etti," dedi.

"Sen neden kaldın?"

Lysle omuzlarını silkti. "Ben iyimserim." Ardından, "Ya da aptal," diye ekledi. İç geçirdi. "Şakacılar küçük bir Krallık, ama benim Krallığım."

James, "Doğru," dedi. "Gel. Hayatta kalabileceğimiz bir yer var."

James ve askerleri, Lysle'yi ve hırsızlardan oluşan pasaklı bir karışıma yol gösterdi ve lağımlara geri döndüler. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Lysle, pisliğin içinde bata çıka ilerlerlerken. "Terk edilmiş değirmenin yanından şehre giren nehrin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Üzerinde köprü olan mı?"

"Evet," dedi Jimmy. "Trevor Hull ve tayfasıyla uzun yıllar önce kaçakçılık yaptığımız zaman orayı kullanırdık. Şakacılar ve Hull'ın kaçakçıları beraber çalıştığında Krondor'da olmuş olsaydın, bunu bilirdin. Orada, devasa bir alana aylardır mal yığıyorduk."

"Aylardır mı?" dedi Lysle. "Bize fark ettirmeden bunu yapmayı nasıl başardınız?"

James gülerek, "Yukarıdan," dedi. "Gündüz, sen ve hırsızların aşağıda uyurken yaptık." "Neden beni almaya geldin?"

James, "Eh, tanıdığım tek kardeşim sen olduğun için o bodrumda yalnız ölmene izin veremezdin," dedi. "Kardeş mi? Emin misin?"

"Bahse girecek kadar."

"Bunun üzerine düşündüm," dedi Lysle. "Anneni hatırlıyor musun?"

"Çok az," dedi James. "Ben henüz yeni yürümeye başlamışken öldürüldü."

"Domuz Kafası Hanı'nda?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Sokağa atıldım ve Şakacılar tarafından büyütüldüm. Sen?"

"Annem öldürüldüğünde yedi yaşındaydım. Küçük bir kardeşim vardı. Onun da öldüğünü sanıyorum. Romney'e götürülüp orada büyütüldüm."

"Babam iki oğlunun birbirine yakın olmasını istemiyordu galiba. Annemizi öldüren her kimse, ona hedef olmamızı istemiyordu belki."

Yukarıdan suyun akıp geçitlerin merkezine dağıldığı, menfezlerden oluşan devasa bir kavşağa geldiklerinde Lysle, "Romney'deki üvey ebeveynlerimin beni Krondor'daki bir hırsız adına çalışmam için büyütmesi bana her zaman garip gelmiştir."

"Eh," dedi James küçük şelalenin etrafından dolaşırlarken, "asla öğrenemeyeceğiz. Babam yıllar önce öldü. Ona soramayız."

"Kim olduğunu öğrendin mi? Ben hiç öğrenemedim." James sırıttı. "Evet, aslında öğrendim. Bir keresinde onun sesini duydum ve yıllar sonra bir kez daha duydum ve biraz etrafı araştırdıktan sonra, orijinal Dürüst Adam'ın kim olduğunu öğrendim." "Kimdi?"

"Güney ucunda, sarayın yakınında bir dükkânı olan asık suratlı ve kötücül bir mumcuyla tanışma şanssızlığına düştün mü?" "Öyle birini hatırladığımı söyleyemem. Adı neydi?" "Donald. Eğer onunla karşılaşmış olsaydın, acımasız biri olduğu için hatırlardın." "Bir suç dehası gerçi." "Babam gibi, oğulları gibi," dedi James.

Eğim yukarı çıktıkları yerin sonundan uzun bir geçide çıktıklarında Lysle, "Bu işten sağ salim kurtulabilecek miyiz?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır," diye yanıtladı James, "ama o zaman hiç kimse sağ çıkamaz, değil mi?" "O da var. Ama bildiğin bir çıkış var, değil mi?"

"Senin her zaman bir çıkışın vardır," dedi James. "Eğer buradan canlı çıkmanın bir yolu varsa, o da budur." Bir araba ve takımının sığacağı kadar genişlikte bir kapıyı gösterdi.

"Kaçakçılık yapmakla ne demek istediğini anlıyorum," dedi Lysle, iki asker devasa ahşap kapıları açarken. Kapılar, iyi bakıldıklarını gösterircesine sessizce açıldı ve içerideki parlak ışık yayları, arbaletleri ve kılıçları hazır yüz askeri aydınlatıyordu.

"İşte geldik."

Lysle takdirle hafif bir ıslık çaldı. "Bu yoldan her kim gelirse sıcak bir karşılama planladığını görüyorum."

"Hayal edebileceğinden çok daha sıcak," dedi James.

Lysle ile yarım düzine Şakacısına içeri girmelerini işaret etti ve "Krondor'un son kalesine hoş geldiniz," dedi.

James ve yanındakiler içeri girdikten sonra, kapılar kesinlik belirten bir şekilde büyük bir gürültüyle kapandı.

Erik borazanı duyunca anında emirler vermeye başladı. Hiç durmadan, istilacı kuvvetlerin küçük birlikleriyle çatışmışlardı ve kuzeybatı tarafındaki deniz kapısı yakınlarında da benzer çatışma haberleri vardı. Ve sadece birkaç adam şehrin güney kapısı yakınında görünmüştü ve bu Erik için iyiydi, çünkü kuzey kapısına mümkün olduğunca çok adam yığılmasını emretmişti. Her iki kapı da, Kral'ın Yolu'ndan doğuya giden düzenli bir sığınmacı akışını besliyordu.

Erik ve birliğinin konuşlandığı yerin bir buçuk kilometre doğusunda, iki insan kalabalığı, bir araya gelecek ve yavaş hareket eden yorgun, korkmuş ve çaresiz bedenler, akışın yavaşlamasına sebep olacaktı. Erik'in aldığı emirler, Krallık vatandaşlarından oluşan o sıranın arkasını mümkün olduğunca korumaktı. Eğer durumu doğru değerlendiriyorsa, Erik bunun, buradan Ravensburg'e kadar olan yolun yarısı anlamına geldiğini biliyordu. Bir noktada, düşman büyük olasılıkla onları taciz etmeyi bırakacaktı. Yağmalanacak bir şehir ve yeniden doldurulacak erzaklar vardı ve istilacılar pek çok çarpışmayı kazanmasına rağmen, hâlâ uzun deniz yolculuğunun dezavantajlarına sahiptiler.

Erik çok az Saaur görmüştü ve ilk çarpışmadan sonra neden geri çekildiklerini merak ediyordu. Rakibine kurnazlıkla galip gelmeye çalışmaya çok fazla zaman harcayamazdı, çünkü tepki göstereceği çok fazla şey vardı: düşman onun konumuna küçük atlı birlikler gönderiyordu. Çatışmalar kısa ve yoğun geçiyordu ve Erik hepsini kazanmıştı, ama adamlar yoruluyor ve yaralıların sayısı artıyordu.

Yaralılarını koyup sığınmacılarla birlikte doğuya göndermek için bir arabaya el koymuştu. Şimdiyse borazan ona kapıların kapandığını söylüyordu ve bir geri çekilme organize ederken, atla genç bir çocuk geldi. "Yüzbaşı?"

"Evet evlat, ne var?" Erik çocuğun saray içoğlanı üniforması giydiğini gördü. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Lord William beni geri çekilmeye başlamanızı söylemem için gönderdi."

Erik borazandan dolayı bunu biliyordu, bu yüzden çocuğun neden burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Başka?" "Sizinle geliyorum."

Erik o zaman anladı. Saray çocuklarından en azından bir tanesi kurtarılmıştı. "Doğuya git. İçinde yaralıların olduğu bir araba bulacaksın. Onlara katıl ve yaralarıyla ilgilen."

"Emredersiniz efendim."

Çocuk uzaklaşınca Erik geri çekilmeyi idare etme işine geri döndü. William'ın kütüphanesinde okuduğu her şey ona bir savaşta başarılması en zor şeyin düzenli bir geri çekilme olduğunu söylüyordu. Dönüp kaçma eğilimi ağır basıyordu ve geri koruma konumunda dövüşmek, savaşırken ilerlemesi öğretilen adamlara garip geliyordu.

Ama son iki yıldır ve özellikle bu hafta başında yeni birliğini aldığından beri teoride William ile bunu konuşmuştu ve Erik hiçbir birliğinin bozguna uğramamasını sağlamaya kararlıydı.

Onun birliklerine kimse saldırmadığı halde, öğleden sonra boyunca Erik'e uzak yerlerden çarpışma sesleri taşınmıştı. Bunun sebebinin, istilacıların şehre girmesi olduğuna karar verdi ve güneyden ya da doğudan saldırmaya gerek görmedi.

Bu durumun, James ve William'ın sürprizleri ortaya çıktığında değişeceğini de biliyordu. Hafif bir gümbürtü ve bir süre sonra, yükselen devasa bir kara duman bulutu, Erik'e kötü sürprizlerin ilkinin yapıldığını söyledi. Rıhtımların kazıklarına, onlara bakan binaların alt ve bodrum katlarına olduğu gibi, Queg ateş yağı fıçıları bağlanmıştı. Ateşlendikleri anda, şehrin bütün liman bölgesi birkaç kişinin hayal edebileceği bir yangınla patlamıştı ve otuz metre yarıçapındaki herhangi bir binada bulunan düşman askerleri

ölmüştü. Küle dönüşmemiş olanlar, ateş ciğerlerindeki havayı çalarken boğularak ölmüştü.

Erik, Zümrüt Kraliçe'nin askerlerinin iç kaleye girmiş olabileceği korkusuyla güneybatıdaki saraya göz attı. Derken çok büyük bir patlama duyuldu ve Erik ne olduğunu anladı.

Erik'in iyi tanımadığı, Ronald Bumaris adında bir teğmen, "Bu da neydi Yüzbaşı?" diye sordu.

Erik, "Saraydı Teğmen," dedi.

Teğmen emirleri beklerken hiçbir şey söylemedi. Yarım saat sonra, şehrin en kuzeydeki kapısından gelen insan seli azaldı ve Erik adamlarına geri koruma oluşturmalarını emretti. Siviller önlerindeki geceye doğru doğuya ilerlerken izledi ve ardından uzakta ateşlerin yandığı batıya döndü ve beklemeye başladı.

Dürüst John'un yeri her zamanki gibiydi. Macros ve Miranda kalabalığın arasında ilerledi. Hanın sahibine kibarca el salladılar, ama bir içki içme davetini reddettiler. Merdivenlere ilerleyip dükkânların bulunduğu üst kata çıktılar. Mustafa'nın dükkânına vardıklarında içeri girdiler. Yaşlı adam kafasını kaldırıp baktı ve "Demek yine geldin?" dedi.

"Evet," dedi Miranda.

"Pug'ı yakalayabildin mi?"

Miranda gülümsedi. "Öyle de diyebilirsin."

"Senin için ne yapabilirim? Fal mı?"

Miranda yaşlı falcının karşısındaki sandalyeye oturup, "Babamı tanıyor musun?" diye sordu. Mustafa gözlerini kısarak baktı. "Hayır, tanımalı mıyım?"

"Adım Macros."

"Yaaa," dedi yaşlı falcı. "Öldüğünü duymuştum. Ya da kayıp olduğunu... Onun gibi bir şeyler." "Bilgiye ihtiyacım," dedi Miranda. "Benim işim bu."

"Shila'ya gitmenin bir yolunu bulmam lazım." "Bulmak istemezsin," dedi Mustafa. "İblislerin işgali altında. Dangalağın biri Beşinci Çember ile o dünya arasındaki engelin mührünü kırmış ve şu an orası cehennem gibi."

Macros kuru bir şekilde güldü. "Öyle de denilebilir." "Neden oraya gitmeniz gerekiyor?" "İki gediği kapatmak için," dedi Miranda. "Shila ile Midkemia ve Shila ile iblis diyarı arasındakini."

"Zor iş." Yaşlı adam çenesini ovuşturdu. "Sanırım işinize yarayabilecek bilgiye sahibim. Gitmek isteyeceğinizi tahmin ettiğim Ahsart şehrinden uzak olmayan bir yere açılan bir kapı söyleyebilirim size." "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Macros.

"Eğer bunu bilmeseydim, bilgi satan biri olmazdım, değil mi?" "Ne kadar?" diye sordu Miranda.

Mustafa bir fiyat -hiç doğmamış bir düzine çocuk ruhu- söyleyince Miranda ayağa kalktı. "Belki Querl Dagat fiyat konusunda bu kadar acımasız değildir."

En önemli rakiplerinden birinin adı söylenince Mustafa, "Bir dakika!" dedi. "Sen bir teklifte bulun."

"Elimde, büyük bir dileğini yerine getirecek bir Güç Sözcüğü var."

"Olayı nedir?"

"Midkemia'da yapmak zorundasın."

Yaşlı adam iç geçirdi. "Söylenenlere göre, Midkemia şu anda hiç de konuksever bir yer değil."

"O geçişleri kapatmamızın sebeplerinden biri de bu. Eğer başarırsak, ortalık duruldduktan sonra Midkemia'ya gidebilir, dileğini söyleyebilir ve farkına bile varmadan buraya dönebilirsin." Yaşlı adam iç geçirerek, "Birkaç yıl yaşlanmak istiyorum," dedi. Bildiğiniz üzere, burada yaşlanmıyorum, ama Koridor'u geç keşfettim ve bulduğum gençlik tedavilerinin çoğu, sevgilinizin hâlâ atmakta olan kalbini yemek ya da beşiklerinde bebekleri öldürmek gibi pek çekici bulmadığım gereksinimler istiyor. Ahlak anlayışım bu tür şeyler yapmama izin vermiyor."

"Yerinde olsaydım," dedi Miranda, "sonsuz sağlık dilerdim. Genç olmana rağmen hâlâ sorunların olabilir."

"Kötü bir fikir değil. O dileklerden sende iki tane yoktur, değil mi?" Miranda kafasını iki yana salladı.

"Pekâlâ, kabul ediyorum."

"Anlaştık."

Yaşlı falcı masanın altına uzanıp bir harita çıkardı. "Buradayız," dedi, dört kenarına da teğet geçen yaylarla çevrili büyük siyah bir kareyi göstererek. "Buradan çıkarken, kapı büyücüsüne altı yüz elli dokuz numaralı kapıdan çıkmak istediğini söyle." Parmağını haritaya koydu. "O kapı sizi buraya çıkartacaktır. Sağa dön ve on altı kapı ilerle. Unutma, kapılar derecelendirilmiştir ve eğer soldan sayarsan, yanlış kapıdan geçersin. On altıncı kapı Shila'da, atla Ahsart'a bir günlük uzaklıktaki bir mağaraya açılıyor. Oraya gitmenin sorun olmayacağını varsayıyorum." "Olmaz."

"Güneye ilerlediğiniz zaman şehri sağınızda göreceksiniz. Şimdi, karşılaşacağınız şeylerle ilgili size biraz bilgi vereyim," dedi, haritayı kaldırarak. "Size biraz iblislerden bahsetmeme izin verin. "İnsanların cehennem dediği, yedi tane çember vardır. Üst seviye çok berbat bir

yerdir ve Midkemia'da karşılaştıklarınızdan çok da farklı olmayan yaratıklardan oluşur. Yedinci Çember, sizin Dehşet olarak bildiğiniz yaratıklardan oluşur. Yaşam emicilerdir ve farklı bir enerjinin varlıklarıdır; sizin dünyanızda, dokundukları hiçbir şeyi öldürmeden var olamazlar. Bizim bildiğimiz türde yaşamla araları bu derece kötü olan varlıklar Dürüst John'un yerinde hoş karşılanmaz." Miranda bunun önemli bir şey olduğu sonucunu çıkardı, ama bağları olmadan, ne ifade ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama önlerindeki işi halletmek için sabırsızlandığından, söylenene aldırmadı.

"Beşinci Çember'in iblisleri onlardan farklıdır. Özellikle uygar bir tanesi zaman zaman buraya gelir ve diğer müşterilerden birini yemeye çalışmadığı sürece de John ses çıkarmaz." "Bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sordu Macros. "Bilge ve güçlü bir efsuncuya göre biraz sabırsızsın, değil mi?" dedi Mustafa. Macros itiraz etmeye başlayacakken elini kaldırdı. "Sessizlik. Her şey açıklığa kavuşacak.

"İblisler yaşamla beslenir. Sizin, bitkileri ya da hayvanları yiyerek yaptığınız gibi, onlar da et ve yaşam yer. Yaşam, zihin ya da ruh dediğiniz şey, onlar için içecek gibidir. Et, size ya da bana yaptığı gibi vücutlarını geliştirir, ama ruh güçlerini ve zekâlarını arttırır.

"Kadim bir iblis pek çok düşmanını yer ve yakaladığı ruhları daha sonra yemek üzere saklar." "Anlamadım," dedi Miranda.

"İblisler... köpekbalığı gibidir. Midkemia'da köpekbalığı var mı?" "Var," dedi Miranda.

"Gruplar halinde gezerler, ama bilinmeyen bir sebeple aralarından birini yerler. Eğer bir beslenme çılgınlığına girerlerse, bir köpekbalığı bir diğerini yer, bir üçüncü de onu yerken. İblisler de buna benzetilebilir.

"Başka bir et ve ruh kaynağı olmadığı zaman birbirlerini yerler. Daha yüksek bir düzeydeki bir dünyaya girdikleri zaman, et ve ruhla tıka basa doymak için orayı talan ederler. Ruh ya da akıl çaldıkça, daha kurnaz olurlar, ama bu kaynaktan yoksun kaldıklarında,

aptallaşmaya başlarlar. Bu yüzden daha güçlü iblisler, aptallaşmalarını önlemek için daha çok zihne ihtiyaç duyar." "Sanırım anlıyorum," dedi Macros.

"Ben de," dedi Miranda. "Pug'ı yaralayan iblis, dünyamızda rahatça beslenebilmek için efendisine ihanet etti!"

Mustafa, "Olası," dedi. "Onlarda, bizim bağlılık hissi dediğimiz şey yoktur." "Teşekkür ederim," dedi Miranda, gitmek üzere dönerken.

"Bekle, dahası var." "Ne?" diye sordu Macros.

"Eğer iblisleri, beslenme ihtiyacı duymadıkları kendi diyarlarıyla Midkemia arasına kapatırsanız, Shila'daki yaşamı eninde sonunda tüketeceklerdir. Ardından birbirleri üzerinde beslenmeye başlayacaklardır." "Endişelenmeli miyiz?" diye sordu Macros.

"İblisler için değil. Sonunda tek bir iblis kalacak; gedikten geçmişse muhtemelen Kralları Maarg, ya da Yüzbaşısı Tugor. Ve yiyecek kaynağı olmadığı için, güçsüzleşecek ve sonunda da ölecek. Ama açlık çeken, aptal bir iblis olmadan önce, çok öfkeli ve çok güçlü bir iblis olacak." "Yani?" dedi Miranda.

"Yani, ayrıldığınızda kapıyı arkanızdan mühürlediğinize emin olun."

Miranda gözlerini kırpıştırdı, ardından gülmeye başladı. Kalkarak, "Olur," dedi.

"Sadece Midkemia'ya açılanı değil; döndüğünüz zaman Koridor'a açılanı da kapatın. Koridor'da dolaşan öfkeli bir iblis kral hiç de hoş olmaz."

"Bunu unutmam."

"Ücretim ne olacak?" diye sordu Mustafa kalkarken.

Miranda gülümsedi ve kötücül bir gülümsemeyle, "Dönünce söyleyeceğim," dedi.

Baba kız küçük ofisinden çıkarken Mustafa oturdu ve "Neden güzel bir kadının karşısında hep aptala dönüyorum?" dedi. Yumruğunu masaya indirdi. "Önce parayı alsana!"

-17-
YIKIM

Erik küfür etti.

"Evet efendim," dedi Çavuş Harper. "Size katılıyorum."

Mesaj Greylock'tan gelmişti ve Erik önceki iki gün boyunca saldırıların neden bu kadar aralıklı olduğunu şimdi anlıyordu. Saldırganlar ormandan geçmişlerdi ve şu anda Greylock'un, atla yarım gün uzaklıkta bulunan doğudaki savunmalarına saldırıyorlardı. Greylock'un mesajı sakindi ve saldırganlarla fazla sorun yaşamadığını gösteriyordu, ama sığınmacıların yolda av olabilecekleri konusundaki endişelerini belirtiyordu.

Mesaj geldiğinde Erik'in adamları kabaca bir kamp kurmuştu. Şehirden kaçan insan akışı iyice azalmıştı. Erik birkaç tanesiyle konuşmak için durmuştu, ama hiçbirisi uzaktan yakından bilgi değeri olabilecek hiçbir şey bilmiyordu; çok korkmuşlardı, gördükleri şeye dair hiçbir fikirleri yoktu ve yağmalamanın sınırındaki bir şehirden kaçmakla daha çok ilgileniyorlardı.

Acınacak halde olan eşyaları sırtındaki çantada olan bir adam, çocukluğundan beri bildiği bir yeraltı sokağından yüzerek çıktığı için hâlâ hafifçe ıslaktı. Sadece, şehrin büyük bir kısmının yanmakta olduğunu biliyordu.

Erik'in bu bilgiye ihtiyacı yoktu. Balı göğünde yükselen duman sütununu görebiliyordu. Khaipur yanarken çıkan dumanı, düzleşene kadar gri bir şemsiye gibi yüzlerce metre yükselen siyah duman sütununu, yüz elli kilometre uzaktan görmüştü. Rüzgâr günler boyu kokuyu onlara taşımış ve yüzlerce kilometre boyunca üstlerine kurum yağmıştı.

Krondor düştüğünde, aynı kaderi paylaşacağından Erik'in kuşkusu yoktu.

Adamlar, Erik'in verdiği emirleri yerine getirmek için koşuşturuyordu. Birliğinin yarısına özel görevler vermişti, mızraklı ağır süvariler, kendi komutalarıyla bağlantıları koptuktan sonra Erik'in bölgesinde dolaşan bir grup okçu desteğiyle birlikte sivillerin arkasından gidecekti. Erik hafif süvarilerle atlı okçuları Greylock'un konumuna göndermişti.

Erik ilk istilacı hareketiyle karşılaştığında, korktuğu gibi bir buçuk kilometreden fazla gitmemişti. İki araba yanıyordu ve arabaların etrafında cesetler vardı. Birkaç kadın çıplaktı ve öldürülmeden önce tecavüze uğradıkları belliydi ve geride, değerli olabilecek bir çift çizme ya da takı bile bırakılmamıştı.

Erik arabaları inceledi ve bir tanesinden uzaklaşan tahıl izleri gördü. "Açlar," dedi Çavuş Harper'a.

"Peşlerinden gidelim mi Yüzbaşı?"

Erik, "Hayır," dedi. "Çok isterdim, ama Greylock'a destek olmamız gerekiyor. Eğer kuzeydeki eteklere varırlarsa, doğuya dönerler ve domuzlarla çok geçmeden karşılaşırız." Harper, "Evet efendim," dedi.

Ancak çok gerektiğinde atların dinlenmesi için durarak, ellerinden geldiğince hızlı ilerlediler, Erik Greylock'a günbatımına kadar ulaşmaya kararlıydı. Yolculuğun sonunda atlardan bazılarının sakatlanacağını biliyordu, ama eğer Krallık'ın savunma planı anlaşıldıysa, düşmanın çabucak ilk direniş noktasına üşüşmesine izin veremeyeceklerini de biliyordu.

Krondor'un düşmesi sadece üç gün sürecekti. Erik, Zümrüt Kraliçe ve büyücülerinin kıyıya çıkmak için çaresiz bir durumda olduklarını tahmin ediyordu. Bu da erzaklarının yetersiz olduğu anlamına geliyordu. Dış limanın savunmalarını büyü kullanarak havaya uçurmaları Erik'i afallatmıştı. Zümrüt Kraliçe'nin Pantathialıların büyüye tek başvurdukları zaman, Vedra nehrinin üstünde oluşturdukları ışık köprüsüydü ve Pug, binlerce ölü ve yaralıya sebep olarak onu yok etmişti. Erik William'ın gönderdiği ulaktan gelen

raporu duyduğunda inanmamıştı, ama limandaki alevler düşmanın Krondor'a girdiğini gösteriyordu.

İlerlerlerken, Erik Roo'nun yolculuğunun nasıl gittiğini merak etti. Güvenli bir şekilde konağına varmış mıydı acaba?

Roo, elinde kuyudan yeni çekilmiş bir kupa soğuk suyla, yorgun bir şekilde sandalyeye oturdu. "Teşekkür ederim Helen," dedi.

Helen Jacoby ve çocuklar konağının antresinde bekliyordu. Roo istilacılardan ve dövüşten kaçınarak ve arabalarını bir arada tutmaya çalışarak korkunç bir gece geçirmiş ve yeni gelmişti. Konağına bir gün önce gelmişti ve durumu sakin bularak, arabaların güvenle eve gelmesini sağlamak için Luis'e katılmak üzere geri dönmüştü. İstilacı askerlerin görülme sıklığı, Krondor'daki savaş hakkında ona bilmesini isteyeceğinden daha fazlasını söyleyerek, şehrin atla tam bir günlük mesafesindeydi. Zümrüt Kraliçe tarafından yağmalanan bir şehri kendi gözleriyle görmüştü ve o deneyimi bir daha yaşamak istemiyordu.

İki gün önce ileriye üç tane ek araba gönderilmişti ve şimdi hizmetkârlar doğuya yapacakları yolculuk için o arabaları ev halkının eşyalarıyla doldurmakla meşguldü. Düşmanın ilerleme hızına bakıyordu ve Roo geride bıraktıklarına aldırış etmeden gündoğumunda yola çıkmalarını emredecekti.

Artık bütün kafilenin, Ravensburg'de durmak yerine doğruca Darkmoor'a gitmesine karar vermişti.

Erik'in annesine ve Nathan'a ve belki Milo, Rosalyn ve ailesine kendisiyle gelme fırsatını sunmak için orada yeterince duracaktı. Erik'e en azından bu kadarını borçluydu. Ama orada mola vermeyecekti. Düşman çok hızlı ilerliyordu ve Krondor umduğu kadar dayanamamıştı. Bir gün daha, diye düşündü, soğuk sudan kana kana içerken. Eğer istilacılar bir gün daha geciktirilirse,

endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Bu akşam Esterbrook'un konağına gidip Sylvia'ya ve babasına bir an önce ayrılmaları konusunda ısrar etmesi gerektiğini de biliyordu. Düşmanın ne kadar yakın olduğunu bilmelerine imkân yoktu. Karli'yi fazla kuşkulandırmadan, onlara Darkmoor'daki ve Malac Geçidi'ndeki hanlarında oda verebileceğini düşündü; sonuçta, Krondor nüfusunun yarısı doğu yolunda olacaktı.

Suyunu bitirip yere koydu ve "Karli nerede?" diye sordu.

"Kuzenin Duncan ile yukarıda."

Roo gülümsedi. "Ben de Duncan'ın nerelerde olduğunu merak ediyordum." Kalktı. "Ne yaptıklarına baksam iyi olacak."

Helen endişeli görünüyordu. "Bazı eşyaları taşıması için ona yardım edeceğinden bahsetmişti." Roo kadına baktı. "Buradan kurtulmak için hâlâ yeterince çok zamanımız var. Endişelenmekten vazgeç artık."

Kadın gülümseyip, "Denerim," dedi.

Roo üst kata çıktı ve onları yatak odasında buldu. Duncan, Karli'nin en iyi kıyafetleriyle dolu ahşap bir sandığı kaldırıyordu.

"İki gündür seni arıyorum!" dedi Roo kuzenine.

Duncan gülümsedi. "Krondor'da durum oldukça karışıktı. Sana bakmak için Barret'e gittim, ama orada değildin. Ofise gittiğimde, Luis bana Barret'e döndüğünü söyledi ve sonra kahve evine döndüğümde, seni yine orada bulamayınca tekrar ofise döndüm.

"O zamana kadar dışarıda işler iyice berbat bir hal almıştı ve sonunda onlara ulaştığım zaman, arabaların yola çıkmıştı. Kuzey kapısındaki karmaşayı görünce güney kapısına geri döndüm ve buraya geldim. Burada aileni korumak için güvenilir bir kılıca ihtiyacın olacağını tahmin ettim." Sandığı alıp Roo'nun yanından geçerken sırıttı, ardından merdivenlerden indi.

Karli, "Ona inanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Roo. "Panik başladığında muhtemelen bir fahişeyle birlikteydi ve doğruca buraya geldi. Ama en azından, sizi koruma isteği konusunda haklı."

Karli yanına gelip kollarını kocasına doladı. "Korkuyorum Roo." Roo güven verici bir ses çıkarıp karısının omuzlarını okşadı. 'Endişelenme. İyi olacağız."

"Krondor bildiğim tek ev." "Bütün bunlar bittiğinde geri geleceğiz. Bir servet yaptığıma göre, bir tane daha yapabilirim. Yeni bir başlangıç yapacağız. Ama önce çocukları güvenli bir yere götürmeliyiz."

Çocuklardan bahsedilince Karli korkusunu bir kenara bıraktı. "Ne zaman yola çıkacağız?" "Sabahın ilk ışıklarıyla. Luis, tutabildiği kadar muhafızla birlikte son arabaları getiriyor. Ondan sonra Darkmoor'a gideceğiz. Orada arabaları onaracak ekipmanım ve atlar var ve dinlenir dinlenmez, Malac Geçidi'ne doğru yola çıkacağız." "Neden oraya?"

Roo bildiklerini ona söyleyip söylememeyi düşündü, ama ardından bunun sadece onun kafasını karıştırıp daha fazla korkutacağına karar verdi. "Çünkü düşman Darkmoor'da durdurulacak," dedi. "Malac Geçidi hepimizin güvende olacağı kadar savaştan uzak olacak." Karli Roo'nun dediğine inandı ve eşyaların yerleştirilmesini denetlemek için alt kata indi. Helen çocuklara göz kulak oluyordu ve Roo kadının, onları oyalayıp eğlendirerek çocuklara güven veren sakin tavırlarından etkilendi. Saçmalıklarını -çocukların önemli bulduğu şeylerin, onun için çok az anlam ifade ettiğini düşündü- dinleyerek, dördüyle biraz zaman geçirdi.

Günün sonuna doğru, soğuk bir yemek hazırlandı ve yemeklerini yediler, yıllardır Karli'yi etkileme çabalarına rağmen, Roo'nun ailesiyle neredeyse hiç ilgisi olmadığı için Duncan'ın varlığı Roo'ya garip gelmişti. Aslında, Roo'ya kafası başka bir yerde gibi gelmişti.

Yemek bittiğinde Roo, "Duncan, ahırın orada beklemeni ve Luis son arabalarla geldiğinde bana haber vermeni istiyorum," dedi.

Duncan tatlılıkla başını salladı. "Luis buraya geldikten sonra, adamlardan bazılarını alıp etrafı kolaçan edeceğim. O istilacıların tepelerden ne zaman ineceğini ya da yerel haydutların karışıklıktan yararlanmaya çalışıp çalışmayacaklarını bilemezsin."

Roo Duncan'a uğursuz bir bakış atarak iki kadına ve dört çocuğa göz attı.

Duncan çabucak, "Etrafta olmadıkları neredeyse kesin gibi, ama tedbirli olmaktan bir zarar gelmez," diyerek durumu toparladı.

Duncan ayrıldıktan sonra Helen, "Rupert, tehlikede miyiz?" diye sordu.

Sakin ve samimi davranışları çocukların tehlikeyi sezmesini önlüyordu ve Roo kadın burada olduğu için tanrılara şükretti. "Savaş her zaman tehlikelidir, özellikle istilacılar aç ve evlerinden çok uzaktaysa," dedi. "Onların işine yarayabilecek her şeyi yanımıza almamızın sebebi bu. Yanımızda götüremediklerimizi de yok edeceğiz."

"Yok etmek mi?" dedi Karli, şaşkın gözükerek. "Mobilyalarımı ve eşyalarımı değil tabii ki, değil mi?"

Roo, istilacıların muhtemelen evdeki her şeyi hayal kırıklığıyla parçalayacağını ve evi yakıp kül edeceklerini söylememenin daha iyi olacağına karar verdi. "Hayır, sadece taşıyamadığımız yiyeceği yakıp arkamızda silah ya da işlerine yarayacak aletleri bırakmadığımızdan emin olacağız," dedi. "Eğer bir arabayı yanımızda götüremezsek, tekerlek parmaklarını parçalayıp boyunduruğunu kıracağız. Eğer bir at sakatlanırsa, öldürüp etini zehirleyeceğiz. Bu akşam bahçeyi kazıp düşmanın işine yarar hiçbir şey bırakmadığımızdan emin olacağız."

Karli bahçesini kaybedeceğini duyunca çok üzgün görünüyordu, ama bir şey söylemedi.

Abigail, "Baba, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Roo gülümseyip, "Yarın bir arabayla yolculuk edeceksin tatlım," dedi. "Uzun bir yolculuk olacak ve çok uslu durmalısınız. Ama babanın doğduğu kasabaya gideceğiz ve oradan da ilginç yerler görmeye gideceğiz. Eğlenceli, değil mi?"

"Hayır," dedi Abigail. "istemiyorum."

Helen gülümseyip, "Bu günlerde bunu çok sık söylüyor," dedi.

Roo, "Bunların ne olduğunu anlamıyor," diyen Karli'ye baktı.

Roo, "Çocuklar, bir yolculuğa çıkacağız ve büyük bir macera olacak," dedi.

Helmut sırıtıp bir şeyler gevelerken, Helen'in oğlu Willem, "Destanlar gibi mi?" diye sordu. Roo çocuğa bakıp sırıttı. "Evet, tıpkı destanlar gibi… Büyük bir maceraya çıkıyoruz, ama çok cesur olmalısınız ve annenin ve Karli'nin söylediklerini aynen yapmalısınız. Her tarafta kılıçlı adamlar olacak ve yeni yerler göreceksiniz."

"Savaş da olacak mı?" diye sordu çocuk ardına kadar açılmış gözlerle.

Roo arkasına yaslanıp, "Eğer tanrılar merhametliyse, hayır," dedi. Ama eğer olursa, biz sizi koruruz." Çocukların küçük kusursuzluğundan karısının gergin gülümsemesine ve Helen'in dirençli ifadesine kadar, tek tek odadakilere göz attı ve "Hepinizi kesinlikle koruyacağız," dedi.

Erik, Greylock'un bulunduğu noktaya hava karardığında vardı. Yol boyunca Zümrüt Kraliçe'nin birliklerinden yarım düzinesiyle

çarpışmış ve arkalarında bıraktıkları katliama tanık olmuştu. Yol kenarlarına cesetler saçılmıştı ve istilacıların önceliklerinin yiyecek olduğu belliydi. Para, mücevher gibi değerli eşyalardan birkaçı, etrafa saçılmıştı, ama ortada yenilebilir hiçbir şey görünmüyordu. Parolayı söyledikten sonra, Erik ve birliği içeri girdi. Erik'i Owen karşıladı. "Durum nasıl? Kötü mü?" diye sordu.

"Çok kötü," dedi Erik, atından inerek. İlgilenmesi için atını Greylock'un adamlarından birine verdi ve yola kurulmuş barikatlardan biraz uzaktaki bir kamp ateşine doğru giden Darkmoor'un eski Kılıç Ustası'nı takip etti.

Erik kendi subaylarını ve çavuşlarını atlara bakmaları ve adamların karnını doyurmaları için bırakmıştı. Greylock buharı tüten bir karavanayı gösterip, "Yemek ye," dedi.

Erik tahta bir kâse ve kaşık aldı ve aniden kurt gibi aç olduğunu fark etti. Kâseyi doldururken, Greylock ona bir parça ekmek ve bir tulum şarap getirdi. "Bana bildiklerini anlat," dedi, Erik lezzetli yahniden birkaç kaşık dolusu yiyip biraz şarap içtikten sonra.

"Eğer Krondor bugün düşmezse, hiç kuşkusuz yarına kadar düşmüş olur. Saray gitti."

İkisi de bunun Şövalye-Mareşal William'ın büyük olasılıkla öldüğü anlamına geldiğini biliyordu. Dük James kaçmış ya da kaçamamış olabilirdi. Eğer her şey plana uygun gittiyse Prens ve geri kalan maiyeti ve bölgede olmayan soylular, şu anda Darkmoor'da güvendeydi. Greylock, "Burası oldukça sakindi," dedi. "Düşman keşifçilerinden birkaçı yaklaştı, ama peşlerinden gittik ve istihkâmlarımızı gördüklerinde, devam etmeye meyilli gibi görünüyorlardı.

Erik bir diğer ağız dolusu yahniyi çiğnerken başını salladı. Yuttuktan sonra, "Eğer işler plana göre gidiyorsa, bu tarafa gelmek zorunda kalacaklarını anlayana kadar, kuzeyde ve güneyde dolanarak epey

vakit kaybedeceklerdir," dedi. "Belki Krondor'u kaybettiğimiz zamanın bir kısmını geri kazanabiliriz."

Greylock yüzünü ovuşturdu ve Erik adamın, kendisi kadar yorgun olduğunu gördü. "Umarım öyle olur. Hâlâ yapılacak çok iş var."

Erik boş kâsesini yere koyup bir yudum daha şarap içti. "Eh, artık arkamızda hiç sığınmacı yok, bu yüzden en azından artık geri koruma için endişelenmek zorunda kalmayacağız."

Owen başıyla onayladı. "Artık, piçlere her santimin bedelini ödetmek için sadece savunacağız." Ardından Erik'e bakıp sırıttı. "Gücenmek yok," dedi, Erik'in uğursuz doğumunu hatırlayarak. "Gücenmedim," dedi Erik. "Ben doğumum yüzünden piçim; bu istilacılar bunun için çaba harcıyor." İç geçirdi. "Daha yorgun olduğum zamanlar da oldu, ama ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum."

Owen başını salladı. "Çalışma temposundan. Her zaman tetikte olmaktan. Eh, ben yarın geri çekilirken sen ve adamların burayı devralacağınıza göre, bu gece nöbeti biz alalım. Bir gece de olsa dinlenebilirsin."

"Teşekkürler Owen."

Greylock gülümsedi. İnce yüzü ateş ışığında neredeyse uğursuz görünüyordu. "Sanırım bilmen gerekiyor, Prens Patrick beni Şövalye-General yaptı." "Sanırım seni tebrik etmem gerekiyor," dedi Erik, "efendim."

"Teselli etmen daha iyi olur. Calis'in, Kuytu Orman'dan Dorgin'e kadar bütün sıradağları savunma görevini ben devraldım ve sanırım daha başlamadan işi senin yapmış olacağını dileyeceğim."

Erik, "Zaten işim başımdan aşkın," dedi. "Buradan sonra ne yapmam gerektiğini hâlâ anlayamadım."

"Sadece yorgunsun. Biraz uyu. Sabah daha iyi düşündüğünü fark edeceksin. Her şeyi unutsan bile, sadece o piçleri yavaşlatman

gerektiğini hatırla. Önümüzdeki üç ay boyunca onları dağlarda tutmamız gerekiyor."

Erik iç geçirdi. "Kışa kadar."

"Kar yağmaya başladığında dağların batı tarafında olurlarsa, kazandığımızı anlayacağız. Biz baharı beklerken açlıktan ölecekler."

Erik başını salladı, ama gözlerinin ağırlaştığını ve düşünemediğini fark etti. "Battaniyemi alıp uyumak için o askerin atımı nereye götürdüğünü öğrenmem gerekiyor."

"Gerek yok," dedi Owen, biraz ötede hazırlanmış bir şilteyi göstererek. "Senin için hazırlattım."

Adamlarına da biraz dinlenmeleri söylendi. Bu gece için endişelerini unutabilirsin Erik." "Tartışmayacağım," dedi Erik, şilteye doğru giderek. Kılıcını ve çizmelerini çıkardı, ama battaniyeyi üstüne örtüp derin bir uykuya dalarken, sonrasını hatırlamıyordu.

Roo, Karli'yi yanağından öptü.

"Bundan hoşlanmadım Rupert," dedi kadın, ağlamaklı bir sesle.

"Biliyorum, ama her şeyin hazır olup olmadığını görmem gerekiyor. Beni bekleme ve Helen ve çocuklara göz kulak ol. Gün doğmadan dönerim."

Konaklarının kapısında duruyorlardı ve Roo karısını yanağından öptü, ardından dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Hızla hizmetkârların binasını ve günbatımından sonra gelen bir düzine arabasının durduğu ahırı geçti.

Calis'in ordusundan arkadaşı ve en güvendiği yardımcılarından biri olan Luis de Savona, arabaların onarımını denetliyordu. Luis Roo onunla hapishanede karşılaştığından beri, bir keresinde, Krallık'ın en

doğusundaki tek dukalık olan Rodez sarayında bir görevi olduğu hariç, geçmişiyle ilgili konulardan çok az bahsetmişti. Roo da onu sıkıştırmamıştı. Yaşamlarını Kraliyet Ailesi'ne hizmet etmeye adamış çoğu insan gibi, Luis de geçmişte olanları unutmayı tercih ediyordu ve Roo buna saygı duyuyordu.

Luis'in mizacında karanlık bir taraf vardı, en garip zamanlarda patlamak için bir tehdit oluşturan bir öfke, ama Roo ona güveniyordu ve güvendiği birkaç adamdan biriydi. Ve Roo şu anda güvenilir birisine ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Rupert'in arabacıları ve tuttuğu muhafızlar üç kere istilacılarla dövüşmüştü. İki arabacı yaralanmış ve iki muhafız, dövüşün kötü gidiyormuş gibi gözüktüğü bir zamanda kaçmıştı, ama sakat bir sağ eli olmasına rağmen, Luis sol elinde bir bıçakla hâlâ ölümcül bir rakipti. Üç istilacıyı tek başına öldürüp diğerlerinin arabaları ele geçirme fikrini bir daha düşünmesine yol açmıştı.

Roo, "Luis, gündoğumunda yola çıkmaya hazır mıyız?" diye sordu.

Luis başını salladı. "Evet. Gerçi, anayoldan gelen herhangi birileriyle aramıza mesafe koymak için muhtemelen bir saat öncesinde de yola çıkabiliriz."

"Benim endişelendiğim anayol değil," dedi Roo. "Erik ve Kral'ın ordusu anayolu tutuyor. Bizim endişelenmemiz gereken, tepelerden gelen istilacılar."

Roo'nun konağı, şehrin doğusuna yerleşmiş pek çoğu gibi, anayolun şu andaki durumunu bilemeyecekleri kadar uzaktaydı. "Jacob Esterbrook'u görmem gerekiyor," dedi, dinç bir at getirmelerini işaret ederek. "Dönüşte anayoldan gelip o yolu hâlâ tutup tutmadığımıza ya da başka bir rota bulmamız gerekip gerekmediğine bakacağım."

"Başka bir rota bulmak mı?"

Roo başını salladı. "Evet, başka bir yol biliyorum."

"Her ihtimale karşı, neden bana da söylemiyorsun?" dedi Luis.

Roo "her ihtimale karşı" imasından hoşlanmamıştı, ama Luis'e katılıyordu. "Yıllar önce Erik ile birlikte Krondor'a gelmek için kullandığımız bir yol var. Aslında küçük bir patika, ama arabaları alıyor, tek sıra halinde gitmek gerekiyor." Ana hatlarıyla, yer yer bir keçi yolundan daha küçük olan, ama birden çok kere kullanmış olduğu yola nasıl çıkılacağını anlattı. "Dağ eteklerine ulaştığında yolda bir dal göreceksin; oradan güneydoğu yönüne gidersen Ravensburg'ün kuzeyindeki çiftliklere ve bağlara çıkarsın. Eğer yapabilirsen, oradan Kral'ın Yolu'na çık."

Luis başını salladı. "Ne zaman döneceksin?" "Eğer yolda kimseye rastlamazsam, gündoğumundan önce burada olurum. Güneş doğmadan bir saat önce burada olmazsam, yola bensiz çıkın. Karli'ye size yetişeceğimi söyle." Luis etrafına göz attı. "Duncan?"

"Bir süreliğine rahatsız edilmememizi sağlamak için konağın etrafını tarama işiyle ilgileniyor olması lazım."

Luis başını salladı. Duncan ile birlikte neredeyse bir yıl aynı daireyi paylaşmışlardı ve o zamandan beri de birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Luis Duncan'a güvenmiyordu ve onunla sadece Roo'nun hatırı için çalışıyordu.

Roo'ya bir at getirildi ve bindi. "Yarın bir ara görüşürüz."

Roo giderken Luis, neyin dile getirilmediğini bilerek el salladı, eğer Luis Roo'yu yarın göremezse, bu Roo'nun öldüğü anlamına gelecekti.

Miranda, "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi.

Macros ve Miranda Midkemia'ya döndükten sonra diğerleriyle birlikte Aal Kâhini'nin mağarasında toplanmışlardı.

Pug, "Kim hoşlanıyor ki," diye karşılık verdi. "Ama aynı anda iki farklı yerde olmamız gerekiyor."

Hanam homurdanıp, "Zaman daralıyor," dedi. "Bu yaratığın öfkesini ve açlığını kontrol altında tutma becerim sınırına yaklaşmak üzere." İblis formundaki Saaur büyücü Pug'a döndü. "Ne yapılması gerektiğini, ne söylenmesi gerektiğini biliyorsunuz."

Calis oturmuş, mağaradaki diğer dört kişiyi izleyerek konuşmaları dinliyordu. Sonunda, "Hiçbirinizin dönmeme şansı var," dedi. Bunu hepsine söylemesine rağmen, gözleri Miranda'nın üstündeydi. Kadın başını salladı. "Tehlikeyi biliyoruz."

Calis iç geçirdi. "Darkmoor'da olmalıydım."

Pug, "Hayır," dedi. "Sana sebebini söyleyemem." Macros ile Miranda'ya göz attı. "Bizden gizlenen bir şeyler var ve bu şeylerin bizim ve diğerlerinin güvenliği için gizlenmesi gerektiğini hissediyoruz, ama en küçük zerreme kadar senin burada kalman gerektiğini biliyorum." Miranda ve babası Koridor'daki kapıyı bulup Shila'daki mağaraya girmişti. Uçan iblisler gökyüzünden geçerken mağara ağzından izlemişlerdi ve Ahsart şehrinin olduğu söylenen yönden gelen her boyutla iblis görmüşlerdi. Üstesinden gelebileceklerinden daha fazla iblis olduğunu gördükten sonra, Koridor'a, ardından da Midkemia'ya dönmüşler ve Pug'ı bulmuşlardı.

Bir plan yapmak için iki gün harcamışlar ve sonunda Pug ve Hanam Shila'ya giderken, Macros ve Miranda'nın Ratn'gary Dağları'nın altındaki tünellere dönmesini kararlaştırmışlardı. İblis formundaki Hanam dikkat çekmezdi ve Pug da görünmezlik konusunda, Macros'un kendini ve Miranda'yı görünmez tuttuğundan daha az zorlanacaktı.

Pug ve Hanam, iblis diyarına açılan gediği kapatmaya çalışırken, Miranda ve babası, Macros'un bir keresinde Midkemia ile Kelewan

arasındaki gediği kapattığı gibi, Midkemia'ya giriş yapılan gediği kalıcı olarak kapatacaktı.

Miranda babasına, ardından Pug'a göz attı ve "Calis ile yalnız konuşmam gerekiyor," dedi.

Kalkıp yarı elf savaşçının oturduğu yere gitti ve onunla konuşması gerektiğini işaret etti. Yenilenme uykusundaki kâhinin devasa boyutlarda bir ejderha olan formunu geçtiler. Etrafında, hem genç, hem de bilgilerini diğerlerine geçiren yaşlı hizmetkârları vardı; Aal Kâhini ve hizmetkârları zamanları gelince ölecekti, ama bilgileri, zihinlerini barındırabilecek yeni bedenler bulduğu sürece yaşamaya devam edecekti.

Diğerlerinden yeterince uzaklaştıklarında Miranda, "Seni endişelendiren ne?" diye sordu.

Calis güldü. "Her şey." Ardından, "Seni bir daha göremeyeceğimden korkuyorum," dedi.

Miranda iç geçirip Calis'in yanağına dokundu. "Eğer kaderimiz buysa, bunu kabul etmeliyiz. Değilse, birbirimizi tekrar görebiliriz." Elflere özgü bir anlayışla, Calis hafifçe kaşını kaldırıp, "Pug mı?" diye sordu.

Miranda başını salladı. "Yapılması gereken şeyler var." Calis'e sokuldu ve başını göğsüne yaklaştırdı. "Şu anda bildiğinden daha fazlasını bildiğin zaman gelince, sahip olduğumuz şeyi, değerli ve harika bir hediye olarak hatırlayacaksın, ama aynı zamanda bunun, aslında bize neye ihtiyacımız olduğunu öğrettiği için, ikimiz için de bir ders olduğunu fark edeceksin."

Calis, Miranda'ya bir süre sıkıca sarıldı, ardından kadını yavaşça bıraktı. Kolları tekrar yanlarına düşünce, "Anladığımı iddia etmeyeceğim, ama söylediklerini doğru olarak kabul ediyorum," dedi.

Miranda Calis'in yüzüne bir kez daha dokundu ve gözlerinin içine bakarak, "Tatlı Calis," dedi. "Her zaman yardım etmeye hazırsın. Her zaman vermeye hazırsın. Ama kendin için hiç kimseden bir şey istemezsin. Neden?"

Calis gülümseyip omuzlarını silkti. "Ben böyleyim. Öğrenecek çok şeyim var. Bana hatırlatmaktan zevk aldığın gibi, hâlâ gencim. Yardım ederek öğrenebildiğimi hissediyorum ve öğrendikçe, kim olduğumu keşfediyorum."

"Sen harika ve eşsiz birisin," dedi Miranda yavaşça, onu yanağından öperek.

Calis başını salladı. "Bu mağarada beklerken, en azından bana ne yapacağıma dair bir ipucu verebilir misin?"

Miranda, "Ben sadece Pug'ın bana söylediklerini biliyorum," dedi.

"O zaman ona bir kez daha sormama izin ver." Miranda'nın yanından ayrılıp Pug ve Macros'un Hanam ile birlikte beklediği yere gitti.

Calis, "Eğer neden burada olduğumu bilmiyorsan, en azından bana neden kuşkulandığını söyleyebilir misin?" dedi.

Pug dönüp, taş zeminde uyuyan ejderhanın birkaç santim yanında yükselen devasa bir platformu gösterdi. "Bu yüzden," dedi ve odadaki herkes, sanki hafifçe hareket ediyorlarmış gibi bir değişim hissetti, ama kimse yerinden kımıldamamıştı. Boş platformun olduğu yerde artık, altın bir kılıcın saplı olduğu parlayan devasa yeşil bir mücevher duruyordu. İçinden gelen yaşamla titreşiyordu ve Calis anında taşa doğru çekildi ve yanına gitti. "Hayattaşı," dedi sessizce.

Pug, "Görebilmek için zamanda hafif bir değişim yapmak gerekiyor," dedi.

Calis kılıca baktı. "Babamın kılıcı."

"Onu ele geçirmek isteyen, Draken-Korin'in bedeninde toplanmış Valherular," dedi Pug, "kendilerini bu taşın üstüne atınca, baban kılıcını o bedene saplamıştı. Neden bilmiyorum, ama bu Gedik Savaşları'nı sona erdirdi. Valherular taşın yüzeyinden derinlerine çekilince, baban kılıcını çıkarma riskine girmek istemedi."

Calis, gözlerini mücevherden alamayarak başını salladı. "Bu şeyi inceleyeceğim." Miranda Pug'a dönüp, "Daha fazla bekleyemeyiz," dedi.

Pug, Macros ve Hanam bir araya geldi ve Pug iblisin yanına geçti. Aklında Shila'ya açılan kapının üstündeki işaretin, Koridordaki kapıları ayırt eden kabartmanın bir görüntüsü vardı. Miranda onu ezberlemiş, ardından Pug'a geçirmişti, bu yüzden kabartmayı sanki kapının önünde duran kendisiymiş gibi hatırlıyordu. Başını salladı ve iblisle beraber ortadan kayboldu.

Miranda Calis'e son bir bakış attıktan sonra babasına başıyla işaret etti, elini tuttu ve iradesini kullanarak, kendisini ve Macros'u denizin ötesindeki dağların altındaki tünellere nakletti.

"Yüzbaşı Breyer'den mesaj var efendim."

Erik gözlerini ovup kırpıştırdı. Çatışmadan sonra bir saat uyumayı başarmıştı. Önceki gün, Greylock doğuya gitmek üzere ayrıldığından beri, günbatımına doğru üç kere saldırıya uğramışlardı. Üstlerine saldıran kuvvetleri, Greylock'un arkasında elli kişilik ek bir okçu birliği büyük yay taşıyan yaya askerler bırakmasına şükür, kolayca yenmişlerdi. Erik, süvarilere ayak uyduramayacakları için geri çekilmeden en az bir gün önce onları yollaması gerektiğini biliyordu, ama varlıklarından dolayı çok memnundu.

Görevi, cephedeki baskının kabaca eşit olduğu belli olana kadar yolu tutmak, ardından, savunma hattında bariz bir zayıflık bırakarak yola

çıkmaktı. Prens Patrick ile Lord William'ın planı, düşmanı sadece Krallık'ın olmalarını istediği, Krondor ile Darkmoor arasında tutmaktı.

Erik mesajı okudu. "Şimdiye kadar her şey yolunda," dedi.

Askeri gönderip bir Hadati dağ adamı olan ulağa baktı. "Bir şeyler yiyip dinlen, yarın sabahın ilk ışıklarıyla ayrılırsın."

Dağ adamı başını sallayıp ayrılınca Erik döndü, battaniyesini üstüne çekti ve uyumaya çalıştı. Kitty'yi düşünüp iyi olup olmadığını merak ederek bir süre öylece yattı. Şu anda karanlıkta dışarıda olanların karşılaştığı, yolun tehlikelerinden kaçınmak için yeterince erken yola çıktığından emindi.

Ardından düşünceleri Roo'ya döndü. Onun ve ailesinin güvende olup olmadığını merak etti.

Roo eşyalarını toplayıp yola koyulması konusunda ısrar ederken, Jacob Esterbrook ifadesiz bir yüzle masasında oturuyordu. "Tehlikeleri anlıyorum genç adam," dedi sonunda. İki büyük kitaplığın arasındaki duvarda asılı duran Krallık haritasını göstermek için kalkıp masanın etrafından dolaştı. "Sen doğmadan önce de Yüce Kesh İmparatorluğu ile iş yapıyordum. Queg ile iş yaptım. Eğer bölgedeki politikalar değişecekse, işler duruldüktan sonra başa kim geçecekse onunla da iş yapabileceğimi sanıyorum."

Roo'nun gözleri açık bir şaşkınlıkla ardına kadar açıldı. Güneş battıktan sonra Esterbrook'un evine ulaşmak için iki saat boyunca karanlıkta at sürmüş ve tüccarla konuşmak istemişti. "Jacob, ticari zekâna saygısızlık etmek istemem, ama anlatmaya çalıştığım şey, katil haydutlardan oluşan bir ordunun bu tarafa geldiği. O orduyu biliyorum. Bir süre onlara hizmet ettim." Jacob ilgiyle kaşını kaldırdı. "Sahi mi?"

"Evet ve sana ayrıntıları anlatacak zamanım yok, ama bu insanların anlaşma yapmakla ilgilenmediğini söylediğimde bana güven; buraya gelip bir bakır sikkeden daha değerli olan her şeyi aldıktan sonra evini yakacaklar."

Jacob gülümsedi ama Roo bu gülümseyişten hoşlanmadı. "Çok yetenekli bir çocuksun Rupert ve sanırım eninde sonunda kendin için en iyi olanı yapacaksın, hem de Dük James'in yardımı olmadan. Benim yardımımla başardığın hiçbir şey yok, ama Özgür Şehirler'deki tahıl kıtlığıyla ilgili yaptığın şu iş, dâhiceydi." Masasına oturup çekmecelerden birini açtı. Bir parşömen çıkararak, masanın üstüne koydu. "Tabii, onun korumasını kazanmamış olsaydın, bana sıkıntı vermeye başladığın an ölmeni emrederdim, ama olaylar mevcut haliyle geliştiği için, şikâyetim olmadı." İç geçirdi. "Meseleyi açıklığa kavuşturmak için, bu," parşömeni gösterdi, "istilacılarla görüşmek ve düşmanlığı sona erdirmek üzere görüşmelere başlamak için verilmiş bir yetki belgesidir." Roo, "Krondor'u yakmalarından sonra mı?" dedi.

Jacob'ın gülümsemesi yayıldı. "Bir Krallık şehrinin yıkımından Yüce Kesh'e ne?" "Yüce Kesh mi?" Jacob, "Rupert, aptal olma," dedi. "İş güneyle ticarete gelince, göz ardı edilemeyecek iş becerilerimin benim yararıma olmasının yanı sıra bir şeylerim daha olduğunu anlamış olman gerekiyor. İmparator'un sarayında yüksek mevkilerde arkadaşlarım var ve seni Kesh ticaret rotasından uzakta tutmamı benim için kolaylaştırıyorlardı. Artık şu Zümrüt Kraliçe ile çabuk bir uzlaşmaya varmak ve yeni bir sınır çizmek istiyorlar." Roo donup kalmıştı. "Yeni bir sınır mı?" "Prens Erland Yüce Kesh ile, Düşler Vadisi'nde toprak teslimi karşılığında birbirlerine dokunmama anlaşması yaptı." Roo'yu gösterdi. "Shamata'daki mallarını bana sattığın için bildiğini sanıyordum. Yeni Shamata valisinin, o yerleri benim aldığımı öğrendiğine çok sevineceğini fark etmedin, biliyorum."

"Ama Krallık'ı istila etmeyeceğimize dair anlaşma yapmamıza karşın, bizi, İmparatorluk'un kuzeyindeki toprakların yeni hükümdarlarıyla

çabuk bir anlaşmaya varmaktan alıkoyan hiçbir şey yok. Sonuç olarak, şu anda, biz konuşurken bile, sadece antlaşmayla bize verilen toprakları değil Vadi'deki bütün toprakları işgal etmek için oldukça büyük bir ordu ilerliyor ve o toprakları, bu savaş sona erdikten sonra da tutmaya devam edeceğiz. "Sen Keshlisin," dedi Roo hafifçe. Jacob ellerini yana açıp omuzlarını silkti. "Doğumla değil sevgili Rupert; meslekle."

"Casussun!"

"Ben kendimi, Krallık ve Yüce Kesh arasındaki her çeşit ticaret işini yürüten bir yardımcı olarak düşünmeyi tercih ediyorum; mallar, hizmetler ve... bilgi."

Roo kalktı. "Pekâlâ Jacob, cehennemde yanabilirsin. Ama Sylvia'nın burada seninle ölmesine izin vermeyeceğim."

"Eğer istiyorsa kızım gitmekte özgürdür," dedi Jacob. "Onu kontrol etmeye çalışmayı uzun zaman önce bıraktım. Eğer seninle gitmek istiyorsa, gidebilir." Roo başka bir şey söylemeden yaşlı adamı çalışma odasında bırakarak çıktı. Hızla merdivenleri çıkıp Sylvia'nın odasına gitti. Çalmadan kapıyı açtı.

Sylvia yatağında oturuyor Duncan da bir ayağı yatakta, öne eğilmiş kızın yanında dikiliyordu.

Bir eli, samimi bir şekilde kızın omuzundaydı ve en çekici gülümsemesiyle gülümsüyordu. Sylvia, Duncan'ın söylediği bir şeye öfkeli görünüyordu ve kendilerini konuşmalarına öylesine kaptırmışlardı ki, bir an Roo'yu fark etmediler.

"Hayır!" dedi Sylvia. "Geri dönüp bu gece yapmalısın aptal. Konağı terk ettiği zaman, çok geç olur!"

"Ne çok geç olur?" dedi Roo.

Duncan geri çekilirken Sylvia ayağa fırladı.

"Aaa, kuzen," dedi Duncan, "ben sadece Bayan Esterbrook'u buradan ayrılmaya ikna etmeye çalışıyordum."

Roo uzunca bir süre manzarayı inceledikten sonra yavaşça kılıcını çekti. "Ne kadar aptal olduğumu şimdi anlıyorum."

"Roo!" dedi Sylvia. "Sakın... Duncan ile benim?"

Duncan Roo'yu yatıştırmak ister gibi ellerini kaldırdı. "Kuzen? Ne yapığını sanıyorsun?"

"En başından beridir, Jacob'a neden üstünlük sağlayamadığımı asla anlayamamıştım. Şimdi onun Yüce Kesh'in bir ajanı olduğunu, kuzenimin de sevgilime bilgi taşıdığını öğreniyorum."

Duncan bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, ardından gülümsemesi aniden bir hırlamaya dönüştü ve hızla kılıcını çekti. "Kahretsin, bu zırvalığa yeterince katlandım."

Saldırdı. Roo saldırıyı savuşturduktan sonra, karşılık verdi. Duncan darbeden kolaylıkla kaçtı.

Roo, "Seninle aynı fikirdeyim," dedi.

Duncan kötücül, nefret dolu bir ifadeyle sırıttı. "Bu anı ne zamandır beklediğime dair hiçbir fikrin yok kuzen. Sen tek elli Rodezli köpeği tercih ederken masandaki artıkları temizlemek, ayak işlerine koşmak. Eh, bu aşağılamaların sonu geldi ve artık Sylvia'yı seninle daha fazla paylaşmayacağım." "Demek öyle?"

"Elbette aptal herif!" diye bağırdı Sylvia. Kılıçlar tehlikeli bir biçimde yakınında çarpışırken, yuvarlanarak yataktan çıktı.

Duncan, "Aşkım, şişman ineği öldürmeme gerek yok," dedi. "Rupert'i öldürüp, ardından Karli ile evleneceğim. Bir süre sonra, ondan da kurtuluruz ve ardından benimle evlenirsin." Rupert Duncan'ın kafasını hedef alan bir hamle yaptı ve Duncan kılıcı blok yapmak için kalkarken, Roo kılıcını bir yan saldırı için çekti. Duncan sadece

bileğini çevirdi ve Roo'nun hamlesini savuşturmak için kılıcını aşağı indirdi. "İyi hamle kuzen," dedi Duncan. "Ama kılıçta asla benim dengim değildin ve bunu sen de biliyorsun. Eninde sonunda bir hata yapacaksın ve seni öldüreceğim." Roo hiçbir şey söylemedi. Aptal yerine konulduğunu anladığı için gözleri nefretle dolmuştu. Sola hamle yapacakmış gibi yaptı, ardından sağa, neredeyse Duncan'ın sol omzuna gelen hamle yaptı, ama uzun boylu adam çevik bir şekilde geriye sıçradı. "Karli seninle asla evlenmez pislik. Senden nefret ediyor."

Duncan gülümseyerek, "Sadece beni tanımıyor," dedi. "Benim iyi özelliklerimi bilmiyor." İyice uzanarak hamle yaptı ve neredeyse Roo'yu omzundan yaralıyordu. Roo hafifçe eğilip kuzeninin kılıcını yana itti, ardından Duncan'ı geriye doğru uzaklaştırmak için ileri doğru hamle yaptı. Sylvia yatağın arkasında, perdelere yapışmış köşede duruyordu. "Öldür onu Duncan!" diye bağırdı. "Onunla oynama."

Duncan, "Zevkle," dedi ve aniden Roo'nun mümkün olabileceğini düşündüğünden daha hızlı bir şekilde saldırdı.

Roo kendini savunmak için elinden gelenin en iyisini yaptı ve hızının kuzenininkine denk olduğunu fark etti, ama Duncan daha deneyimli bir kılıç kullanıcısıydı. Roo'nun sahip olduğu tek avantaj, Duncan yıllardır ciddi bir rakiple karşılaşmamışken, sadece bir yıl önce hayatı pahasına bir düello yapmış olmasıydı. Duncan saldırılarını arttırmaya başlayınca Roo avantajını gördü. Eğer daha becerikli olan kuzenini yorup gücünü tüketebilirse, sonunda bu düellodan sağ çıkabilirdi. Roo, Duncan öldürmeye yakın olduğunda kazanmaya başlayacaktı.

Kılıçlarını savurup iterek, bloklayıp savuşturarak ileri ve geri hareket ettiler. Bir çift mum, mücadele alevlerin titreşmesine yol açarken odaya dans eden gölgeler düşürüyordu. Çeliğin çelik üstünde çıkardığı ses, hizmetkârları Sylvia'nın odasının kapısına getirmişti. Gözleri büyümüş bir hizmetçi kız içeri baktı ve Sylvia, "Samuel'i çağır!" diye bağırdı.

Roo arabacı Samuel'in, boğa enseli eşkıyanın teki olduğunu biliyordu ve artık Jacob'ın Yüce Kesh adına çalıştığını bildiği için, Samuel'in Jacob'ın ajanı olabileceğinden şüpheleniyordu. Eğer Samuel odaya girerse, Roo Duncan'ın muhtemelen onu öldürmesine yetecek kadar dikkatinin dağılacağını biliyordu.

Roo kararsız gibi görünmeye çalıştı ve Duncan yemi yutup hamlesini fazla uzatınca Roo, kuzenini uzaktaki duvara sürmek için şiddetli bir karşı saldırıya başladı. Ardından dönüp kapıya seğirtti, çarparak kapattı ve Duncan kendini toparlayamadan sürgüyü itti. "Herhangi bir yardım alamayacaksın Duncan," dedi, nefes nefese.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi Duncan ve Roo'nun üstüne yürümeye başladı. Roo çömelip bekledi.

Sylvia, yüzü açık bir nefret maskesiyle, iki adamın yavaşça daire çizmesini izleyerek köşede kıpırdamadan duruyordu.

Hamleler yapıldı, ama yaralanan olmadı. Birbirleriyle alıştırma yaparak uzun saatler geçirdikleri için, ikisi de birbirini iyi tanıyordu. Duncan daha iyi kılıç kullanmasına rağmen, Roo onunla antrenman yaparak vakit geçirmişti; birbirlerinin dengiydiler.

İkisinin de yüzünden ter akıyordu ve gömlekleri ıslanmıştı. Bu sıcak yaz gecesinde, odanın kapalı havasında çabucak nefes nefese kalmışlardı.

İleri ve geri hiçbir avantaj olmadan, adamlar odanın içinde dövüştü. Roo, stilinde herhangi bir değişiklik ya da yorgunluk belirtisi görmek için Duncan'ı yakından izliyordu. Roo'yu antrenmanlarda düzenli olarak yendiği ve bu kez küçük adam kendini koruduğu için, Duncan'ın öfkesi artıyordu ve üstünlük sağlıyor gibi görünüyordu.

Kapının vurulması arabacı Samuel'in gelişini bildirdi. "Küçük hanım!" diye bağırdı kapını öteki tarafından.

"Saldırıya uğradım!" diye bağırdı kız. "Rupert Avery beni öldürmeye çalışıyor. Kuzeni Duncan beni savunuyor. Kapıyı kır!"

Bir süre sonra gelen bir gümbürtü, kapıya yüklenildiğini söylüyordu. Arabacı ve muhtemelen başka bir erkek hizmetkâr kapıya omuz atıyordu. Roo, onu pek çok kere kilitlemiş olduğu için, kapının, demir sürgülü kalın meşe olduğunu biliyordu. Bir koçbaşı olarak kullanabilecekleri bir şey bulmak zorunda kalacaklardı; kapı pes etmeden omuzları pes edecekti.

Derken Roo göz ucuyla bir hareket gördü ve Sylvia'nın, kapıyı açabilmek için yanından geçerek yatağın önüne geçmeye çalıştığını fark etti. Roo geriye doğru sıçrayıp kızın olduğu tarafa doğru körlemesine bir hamle yaptı ve Sylvia çığlık atarak geri çekildi. "Bu kadar çabuk olmaz aşkım," dedi Roo. "Görülecek bir hesabımız var."

Duncan saf bir kızgınlık sesi çıkararak, aniden saldırıp Roo'yu yatağın Sylvia'nın karşı yanına geriletti. Sanki açma şansını tanıyormuş gibi kapıya göz attı. Bakışları kapıya kaydığında, Roo'nun kılıcı da kaydı ve sağ omzuna bir sıyrık alınca, Duncan'ın beyaz ipek gömleğinde bir kırmızılık belirdi. Roo gülümsedi. Bunun küçük bir yara olduğunu bilmesine rağmen, Duncan'ın kibrine vurmak harikaydı. İlk kanı Roo dökmüştü ve Duncan daha tehlikeli ve gözü kara olacaktı, Duncan küfür edip kapıya aldırış etmeden elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde Roo'ya saldırmaya başladı. Roo'yu köşeye doğru geriletti, ardından kendisinden daha kısa boylu olan adamı şişlemek için tasarlanmış bir hamleyle saldırdı. Roo, Duncan'ın her zamanki stilini uygulamak üzere Roo'nun sağına doğru dönerek hamle yapacağını bildiği için bu hamleyi bekliyordu.

Yıllardır yaptıkları alıştırmalar, Roo'nun alışkanlığının, eğilirken kendi sağına doğru hareket etmesi olduğunu açığa çıkarmıştı. Roo Duncan'ın bunu bildiğini biliyordu ve bu, yapabileceği tek olası hareket olduğu için, Roo beklenmeyeni yaptı. Bir akrobat gibi solundaki yatağa sıçradı. Duncan'ın kılıcının duvara vurduğunu

duydu. Yataktan sıçrayıp Sylvia'nın yanına indi ve döndüğünde, Duncan'ın kılıcını çekip yatağa sıçradığını gördü.

Sylvia, yastığının altından bir hançer çekip Roo'ya saldırırken çığlık attı. Roo'nun dikkati Duncan'ın üstünde olduğu için, hareketi göz ucuyla gördü ve hafifçe ileri doğru eğildi. Omzunda bir acı patlaması oldu ve boynunu hedef alan hamle ıskalayıp hançerin ucu kemiğe dayanarak sağ omzundan aşağı kaydı.

Duncan, son seferinde yaptığı gibi Roo'yu şişlemeye çalışarak kılıcını tekrar geri çekti. Roo istem dışı olarak geriye düşüp Sylvia'ya çarptı ve kız Duncan'ın hamlesinin önüne tökezledi.

Duncan'ın kılıcı Sylvia Esterbrook'un yan tarafına girince, iki adam da bir an donakaldı. Suratı nefret ve öfkeyle buruşmuş güzel genç kadın, aniden kasıldı ve gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Az önce olanları anlayamıyormuş gibi aşağı baktı ve ardından eli ayağı boşaldı. Duncan'ın kılıcı biraz ileri çekildi ve kılıcını Sylvia'nın bedeninden çıkarmaya çalışırken, Roo saldırdı. İyi hedefleyemiyordu ve kolu yarasından dolayı zayıftı, ama Duncan'ın dengesi bozulmuştu ve savunmasızdı ve Roo'nun kılıcının ucu doğruca gırtlağına girdi.

Duncan'ın gözleri, Sylvia'nınkine eş bir şaşkınlıkla aniden açıldı. Geriye doğru sendeledi ve elleri boğazına giderken başı sevgilisinin yastıklarından birine denk gelecek şekilde yatağın üstüne düştü. Boynundan, ağzından ve burnundan kan boşaldı ve elleriyle kanın akışını durdurmaya çalışırken hırıldadı.

Yarasından kan gelen Roo acı içinde durup nefes nefese, saten yatak örtüleri ve yastıklar kanıyla boyanırken kuzeninin Sylvia'nın yatağında cansız yatışını izledi. Bir süre sonra Duncan'ın eli gevşeyip boğazından düştü ve sanki Sylvia ile Roo'ya bakıyormuş gibi başı sola kaydı ve yaşam gözlerinden çekildi.

Roo, Duncan'ınki kadar boş gözlerle bakarak ayaklarının dibinde yatan Sylvia'ya baktı. Kapıdaki gümbürtü düzenli, sert bir hal almıştı

ve Roo koçbaşı olarak bir masa ya da başka ağır bir nesneyi kullandıklarını anladı.

Sendeledi kapıya gidip, "Geri çekilin!" diye bağırdı.

Kalın demir sürgüyü yana çekip kapıyı açınca, hepsi de silahlarıyla bekleyen üç tane erkek hizmetkâr, Samuel ve Roo'nun adını hatırlayamadığı bir seyis ve aşçı, gördü. Aşçının elinde bir satır, diğer iki adamda da kılıç vardı.

Roo adamlara bakıp, "Kenara çekilin yoksa ölürsünüz," dedi.

Elinde kılıçla duran küçük adamın arkasındaki kanlı sahneye bakan üç hizmetkâr geri çekildi.

Roo koridora çıktı.

Üç adamın arkasında diğer hizmetkârlar, hizmetçi kızlar, aşçılar, bahçıvanlar ve diğerleri bekliyordu. Roo, "Sylvia öldü," dedi.

Hizmetçi kızlardan biri nefesini tutarken, bir diğeri açık bir tatminle gülümsedi. Roo, "Bu tarafa gelen bir ordu var," dedi. "Yarın burada olacak.

Alabildiğiniz her şeyi alıp doğuya kaçın. Eğer kaçmazsanız, yarın gece bu aralar tecavüze uğrayıp ölecek ya da köle yapılacaksınız. Şimdi geri çekilin!"

Hiçbiri duraksamadı. Hepsi dönüp alt kata koşturdu. Roo sallana sallana merdivenlerden indi ve alt kata ulaştığında hizmetkârların, kolay taşınabilen eşyaları almakla meşgul olduğunu gördü. Jacob'ın çalışma odasına dönmeyi ve haini öldürmeyi düşündü, ama çok yorgundu. Eve dönmek bütün gücünü gerektirecekti. Yarası hayati delildi, ama bakımı yapılmazsa ciddi olabilirdi. Sendeleyerek dışarı çıkan Roo, atını bağladığı yerde buldu. Kılıcını kınına soktu ve kendini zorlayarak eyere çıktı. Atı kapıya doğru çevirdi, topuklarını böğrüne geçirdi ve at, eve yönelerek eşkine kalktı.

Karli yaygara yaparken Luis elinde bir tas suyla Roo'nun yarasına pansuman yapıyordu. "Kötü değil," dedi Luis. "Kemiği görünüyor, ama sadece kürek kemiği." Bir parça ipek iplik ve Karli'nin dikiş setinden alınan bir iğneyle Roo'nun yarasını dikiyordu. "Kötü görünüyor, ama kalıcı bir şey değil." Roo irkilince, "Felaket acıyor olmalı yine de," dedi Kan kaybından ve acıdan bembeyaz olan Roo, "Evet," dedi.

"Eh, eğer bir atardamar kesilmiş olsaydı şimdiye kadar ölmüş olurdun, bu yüzden kendim şanslı say." Son ilmeği de sıkıca çekip yuvayı temizlemek için bir bez istediğini işaret etti. "Sargıyı günde iki kez değiştirip yarayı temiz tutacağız. Eğer iltihap toplarsa, ateşlenirsin."

İki adam da yara dikmeyi öğrenmişti, bu yüzden Roo emin ellerde olduğunu biliyordu. Helen Jacoby, "Duncan'a üzüldüm," dedi.

Roo onlara Duncan ile istilacı ordudan kaçan haydutlar tarafından saldırıya uğradıklarını söylemişti. Karli'ye baktı ve her şey bitip Ailesi güvende olduğu ve onun affını isteyebileceği zaman ona gerçeği söylemeye karar verdi. Karısını hiç sevemeyebilirdi, ama artık onunla yaşadıkları, Sylvia'ya karşı hissettiği aşk illüzyonundan çok daha somuttu.

Ev yolunda, yarası her kalp atışında zonklarken, kendine aptal diye sövmüştü. Sylvia'nın onu sevdiğini nasıl düşünebilmişti? Erik ve denizin ötesinde beraber hizmet ettiği adamlar hariç, hayatı boyunca hiç sevilmemişti ve o da aynı kaderi paylaşan arkadaşların sevgisiydi. Onları kollarının arasına almak hariç, kadınların sevgisini hiç tatmamıştı.

O tehlikeli fahişenin, çocuklarının annesi olduğunu düşündüğü sayısız zamanı hatırlayıp kendine olan öfkesi artınca, iki kere gözlerinden yaşlar akarken bulmuştu kendisini.

Ve Duncan'a olan güveni... Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Kan bağı saçmalığının ve hoşgörünün adamın gerçek doğası hakkında onu

yanlış yönlendirmesine izin vermişti: tembeldi, kendi hesabına çalışıyordu ve saman altından su yürütüyordu. Duncan'ın tam bir Avery olduğuna karar vermişti. Helen'in ona getirdiği bir kupa suyu içen Roo, "Luis, eğer bana bir şey olursa, Avery ve Oğlu'nu Karli adına senin idare etmeni istiyorum," dedi.

Karli'nin gözleri büyüdü ve dolmaya başladı. "Hayır!" Kocasının önüne diz çöküp, "Sana hiçbir şey olmayacak!" dedi. Roo'yu kaybetme düşüncesiyle neredeyse çaresiz görünüyordu. Roo gülümsedi. "Bu gece neredeyse oluyordu ama. Bu dünyadan çok erken ayrılmak gibi bir planım yok, ama insanın ne zaman öleceğini kestiremeyeceği kadar savaş gördüm." Kupayı kenara koyup Karli'nin ellerini tuttu. "Bunları, 'Her ihtimale karşı' söyledim, endişelenecek bir şey yok." "Anlıyorum."

Ardından Helen'e bakıp, "Bir süre bizimle kalmanız hoşuma gider," dedi. "Bütün bunlar sona erdikten sonra demek istiyorum yani. Hepimizin yeni bir başlangıç yapması gerekecek ve çevremizde bulabildiğimiz kadar çok arkadaşa ihtiyacımız olacak." Kadın gülümseyip, "Elbette," dedi. "Bana ve çocuklara karşı çok cömert davrandın. Sana babalarıymışsın gibi saygı duyuyorlar ve işimle ilgilendiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Roo kalktı. "Bu savaş bittiğinde, korkarım ikimizin şirketleri de çok kötü durumda olacak."

Helen başını sallayıp, "Hayatta kalacağız," dedi. "Ardından yeni bir başlangıç yapacağız." Roo gülümseyip hâlâ korkmuş görünen karısına baktı. "İkiniz biraz uyuyun. Birkaç saat içinde yola çıkacağız. O zamana kadar Luis İle konuşacak çok şeyimiz var."

"Yaran," dedi Karli. "Dinlenmen gerekiyor."

"Arabada dinlenirim, söz veriyorum. Bir ya da iki gün at süremeyeceğim." "Pekâlâ," dedi kadın, Helen'e onu üst kata takip etmesini işaret ederek.

Roo döndüğünde ikisi de uyanmıştı ve üstlerinde gecelikleri vardı. Merdivenlerden çıkarlarken, Luis'in gözü kaybolana kadar Helen'in üstündeydi. "Harika bir kadın," dedi Luis.

Roo, merdivenleri çıkarken geceliğinin ince kumaşının kadının kalçalarının kıvrımlarını sarma şekline hayran olmuştu ve "Ben de hep öyle olduğunu düşünmüşümdür," dedi. Luis, "Eee, gerçekte ne oldu?" diye sordu.

Roo Luis'e baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gördüğüm zaman bir hançer yarasını tanırım. Hançerle yeterince yaralandım. Darbeyi yandan ya da arkadan almışsın. Eğer bu ne yaptığını bilen bir haydut tarafından yapılmış olsaydı, ölmüş olurdun." Roo'nun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ayrıca haydutlar, çalacak değerli bir şeyleri olmayan silahlı adamlara saldırmaz." "Esterbrookların konağına gittim."

Luis başını salladı. "Duncan ile Sylvia'yı öğrendin."

"Biliyor muydun?"

Deneyimli savaşçı başını salladı. "Elbette biliyordum. Bilmemem için kör bir aptal olmam gerekirdi."

"Sanırım bu beni kör bir aptal yapıyor."

"Bununla düşününce çoğu adam öyledir," dedi, Roo'nun kasıklarının arasını göstererek. "Duncan o kızla bir yıldan fazladır yatıyor."

"Hiçbir şey söylemedin! Neden?" Luis iç geçirdi. "Rodez sarayından utanç içinde ayrılma sebebim bir kadındı. Bir soylunun karısı tarafından kullanıldım. Bir kavgada kocasını yaraladım. Krondor'a ulaşıp yakalandığım zaman, adam ölmüştü ve ben de cinayet suçundan asılacaktım. Seninle hücrede o zaman karşılaştım." Kafasını iki yana salladı. "Âşık olduğunu düşünmenin, güzellikle kör olmanın ve yumuşak dokunuş ve ılık kokuyla aptala dönmenin ne demek olduğunu bilirim. Hayatımı mahveden kadının, yatağından

çıktıktan sonra beni, ayakkabılarını temizleyen bir hizmetkârdan başka bir şey olarak düşünmeyen kurnaz bir kancık olduğunu biliyordum, ama şu anda bile onu bir mum ışığında hayal ettiğim zaman, tahrik oluyorum." Gözlerini kapadı. "Şu anda dışarıda olsa ve beni yatağını paylaşmaya davet etse, hayır diyecek kadar akıllıca davranıp davranamayacağımı söyleyemiyorum. "Bazı erkekler asla, bazıları da çok geç olmadan önce öğrenmez. Sen hangisisin?"

Roo, "Bir daha asla o kadar büyük bir aptal olmak istemiyorum," dedi.

"Ama yine de gözlerini Helen Jacoby'den alamıyorsun ve o sevgi dolu kollarda yatmanın, başını o büyük göğüslere yaslamanın, bacaklarının vücuduna dolanma hissinin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorsun."

Roo Luis'e baktı ve gözleri kısıldı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Luis omuzlarını silkti. "Bir kısmı, Helen içten ve cömert bir mizaca sahip -bu tür düşünceleri kendime saklamama rağmen, her erkeğin olduğu gibi bu gibi kadınlar hakkında düşüncelerim vardır- güzel bir kadın olduğu için, her sağlıklı erkeğin bunu merak edecek olmasıdır, ama diğer kısmı da Rupert Avery'nin sahip olmadığı şeyleri aramasıdır." "Neymiş onlar?"

"Bilmiyorum dostum," dedi Luis, kalkarak. "Ama bunu başka bir kadının kollarında bulamazsın, ne karının, ne de Sylvia Esterbrook'un kollarında bulamadığın gibi." Uzanıp Roo'nun başına dokundu. "Burada bulursun." Ardından göğsüne dokundu. "Ve burada."

Roo iç geçirdi. "Haklı olabilirsin."

"Haklı olduğumu biliyorum," dedi Luis. "Ayrıca, Helen de Sylvia kadar tehlikeli."

"Neden?" diye sordu Roo. "Sylvia beni aldattı ve Karli'yi öldürüp benimle evlenebilmek için Duncan'ı kullanıyordu, ardından servetimi ele geçirmek için beni öldürecekti." Luis'e baktı. "Helen'in böyle olduğunu söyleyemezsin."

"Hayır," dedi Luis iç geçirerek. "O farklı bir şekilde tehlikeli. Seni gerçekten seviyor." Kapıya doğru dönerek, "Bütün bunlar bittiğinde, onu başka bir yere göndermen iyi olur," dedi. "Mecbursan ihtiyaçlarını karşıla, ama gitmesine izin ver Roo.

"Artık arabalarla ilgilenmem gerekiyor. Dinlen. İhtiyacın var."

Roo tek başına sandalyede otururken, bütün gücünün çekildiğini hissetti. Kalkıp birkaç metre ötedeki divana gidip uzanacak gücü ancak buldu kendinde ve omzuna baskı yapmaması için yüzükoyun yattı. Helen ona âşık mıydı? Bu mümkün olamazdı. Ondan hoşlanıyordu, evet. Onunla ve çocuklarıyla ilgilendiği için minnettardı, evet. Ama ona âşık olması? Olamazdı. Ardından Roo hayatının bütün öfkesinin, acısının ve yalnızlığının bir anda yüzeye çıktığını hissetti. Kendini hiç bu kadar aptal, beceriksiz ve kullanılmış hissetmemişti. Onu sevdiğini düşündüğü iki insan onu öldürmeyi planlamış ve ölmüştü.

Şimdi de Luis ona, dünyada en takdir ettiği kadının ona âşık olduğunu ve onu başka bir yere göndermesi gerektiğini söylüyordu. Kendine acıyıp kusurlarına öfkelenerek orada yatarken, yanaklarından yaşlar süzüldü. Yorgunluk kendine acımayı bastırınca çabucak uykuya daldı ve Luis, yola çıkma vakitlerinin geldiğini söyleyerek onu uyandırdığında, sadece kısa bir süre dinlenmiş gibi geldi.

Roo titrek bacaklarla kalktı ve Luis'in, arabaların sıralandığı yere kadar ona yardım etmesine izin verdi. Roo gözlerini kırpıştırdı ve Karli, Helen ve çocukların, yola çıkmaya hazır bir şekilde arabada olduğunu fark etti. "Son ana kadar uyumana izin verdim," dedi Luis, Roo'ya arabaya binmesini işaret ederek.

Roo batıya göz attı ve güneşin doğmakta olduğunu gördü. "Bir saat önce yola çıkmamız gerekiyordu," dedi.

Luis omuzlarını silkti. "Yapacak çok işimiz ve az zamanımız vardı. Bir saat önceden yola çıkmamız bizi güven altına almaz." Batıyı işaret etti.

Gri şafak ışığında, Roo uzaktaki duman sütunlarını görebiliyordu. Evler yanıyordu. Kuzeybatıda zayıf alevlerin titrediği görülebiliyordu. "Yakınlardalar," dedi.

"Evet," dedi Luis. "Gidelim."

Roo arabaya binip Karli'nin yanına oturdu. Karli'nin diğer tarafında Helmut, Helen'in her iki yanında da kendi çocukları oturuyordu. Bir bebekle oynayıp şarkı söyleyen Abigail, Karli'nin bacaklarının arasında yerde oturuyordu. Roo gözlerini kapayarak, başını karısının omzuna yasladı. Yol engebeliydi ve muhtemelen uyumasına izin vermeyecekti, ama gözlerini bir süreliğine dinlendirebilirdi. Uyku Roo'nun üstüne tekrar çökerken, Jacob Esterbrook'un istilacılarla pazarlığının nasıl gittiğini merak etti.

Jacob Esterbrook masasında sessizce oturuyordu. İstilacılarla ilk karşılaştığı anın kritik olacağını biliyordu. Korku ya da panik, herhangi bir kararsızlık ya da düşmanlık belirtisi gösterirse kötü tepki alacağını biliyordu. Ama sakin olur ve sadece yetkili biriyle, Kesh sarayındaki kilit noktadaki insanlardan Zümrüt Kraliçe'ye gönderilen mesajı iletebilecek birisiyle konuşmak istediğini söylerse, konumunun korunacağından emindi.

Kızının öldüğünü öğrendiğinde şaşırtıcı bir üzüntü hissetmişti. Oldu olası kızdan çok fazla hoşlanmamıştı, ama kız, daha öncesinde annesinin olduğu gibi yararlı olduğunu kanıtlamıştı. Jacob, bazı insanların, onun için bir sır olan çocuklar hakkında neden bu kadar çok endişelendiğini merak ediyordu.

Dışarından gelen at sesleri istilacıların geldiğini haber verince, Jacob kendini toparladı. Ne söyleyeceğini düşünmüştü. Dışarıdaki koridordan ayak sesleri geldi ve kapı çarpılarak açıldı. İçeri, bir tanesinin ellerinde kılıç ve kalkan, diğerinin elindeyse bir yay olan iki tane galip giyimli adam girdi. İkisinin de, başlarından yarım daire şeklinde sarkan uzun örgülü çok yağlı saçları vardı ve her ikisinin de yanaklarında Jacob'ın savaş yarasından çok törensel olarak düşündüğü yara izleri vardı. Jacob silahsız olduğunu göstermek için, sol elinde rulo yapılmış vekaletnameyi tutarak iki elini de havaya kaldırdı. Uzaktaki kıtayla ilgili haber kaynakları ona, o ülkenin sakinlerinin konuştuğu dilin, Acı Deniz'de yıllar önce konuşulan Quegçe ve Yabonca dilleriyle bağlantılı Keshçe'nin bir çeşidi olduğunu söylemişti.

"Selam," dedi Jacob yavaşça. "Yetkili birisiyle konuşmak istiyorum. Yüce Kesh İmparatoru'ndan bir mesajım var."

İki savaşçı birbirlerine baktı. Okçu, Jacob'ın daha önce duyduğu herhangi bir dile benzemeyen bir dilde diğerine bir şeyler sordu ve kalkanlı olan okçuyu başıyla onayladı. Okçu yayını kaldırıp okunu bıraktı ve Jacob'ı sandalyesine çiviledi.

Jacob'ın gözlerindeki ışık solarken, iki adamın bıçaklarını çekip kendisine doğru yaklaştığını gördü.

O sabah daha sonra, Zümrüt Kraliçe'ye hizmet eden pek çok paralı asker birliğinden birinin bir yüzbaşısı, yirmi adamlık bir grupla geldi. On tanesi konağın etrafını sarmak için yayıldı, sekizi atlarından inip hızla konağa girdi ve kalan iki tanesi de atları tuttu. Birlikteki her adam açlık çekiyordu ve bir süreliğine, yiyecek dışındaki her şey görmezden geliniyordu.

Birkaç dakika sonra savaşçılardan biri, yüzünde bir tiksinti ifadesiyle evden çıktı. "Ne oldu?" diye sordu Yüzbaşı.

"Şu lanet Jikanji yamyamları. İçeride birisini yiyorlar." Yüzbaşı kafasını iki yana salladı. "Şu anda onlara katılmamak için kendimi

zor tutuyorum." Etrafa göz attı. "Kanhtuk nerede? Yolun aşağısına gidip biraz yiyecek bulmalarını söylememiz gerekiyor."

Adamlar döndü ve bir tanesi, "Arka tarafta birkaç tane hayvan var: tavuklar, bir köpek ve birkaç tane at!" dedi. Başka bir atlı geldi ve "Arazide sığırlar var Yüzbaşı!" dedi.

Yüzbaşı bir kahkahayla atından indi. "Yedek için atları alın. Şu tavukları da keselim. Bir ateş yakın."

Adamlar söylenenleri yapmak için koştu. Yüzbaşı bifteğin Kraliçe'nin levazım subayına gideceğini biliyordu, ama o ve adamları öncesinde birkaç tane tavuk yiyebilirdi. Pişmiş tavukları düşününce midesine kramp girdi. Hayatında hiç bu kadar acıkmamıştı.

Adamlar tavukları öldürmeye başlayınca Yüzbaşı, "Köpeği de öldürün!" diye bağırdı.

Yiyecek buldukları için rahatladığını hissetti. Bu kadar bereketli görünen bir ülkede, nasıl olur da yiyecek bir şeyler bulmak bu kadar işkence olabilirdi. Altın ve mücevher, kaliteli kumaşlar ve nadir güzellikte eşyalar, genellikle saklanan her şeyi bulmuşlardı, ama yiyecek yoktu. Bir asker olarak geçirdiği hayatı boyunca, kaçan insanlar altınlarını, mücevherlerini ve değerli her şeylerini yanlarında götürmüştü, ama asla tahıl, un, meyve ve kümes hayvanı taşımamışlardı. Sanki uzaklaştırılmışlar gibi, av hayvanları bile azdı. Sanki düşman geri çekilirken yiyebileceği her şeyi de yanında götürüyordu. Bu anlamlı gelmiyordu.

Paralı asker Yüzbaşısı otururken, elinde şarap şişeleriyle evden bir asker çıkageldi. Aç gözlülükle şarabı kafasına dikti ve dalgın dalgın Jikanjilerin ziyafetine katılma dürtüsüne ne kadar direnebileceğini merak etti.

Elinin tersiyle ağzını silerek, birkaç günü daha endişelenmeden geçirebileceğini fark etti. Tek bir iniltiyle, köpeğin havlamasının ve boyunları kırılırken tavukların cıyaklamasının kesildiğini duydu.

-18-
GECİKTİRME

Yerden büyük bir gümbürtü geldi.

Lysle, "Bütün şehri havaya uçurmayı mı planlıyorsun Jimmy?" diye sordu.

James deponun loş ışığında diğerlerine baktı ve sessizce, "Muhtemelen," dedi. Tek bir fenerin loş ışığında kardeşine baktı. İki gündür askerleri, yukarıdaki savaşın gidişatı hakkında bilgi toplamak ve şehirdeki savunmayı düzenlemek için lağımlarda akınlar yapmıştı. James'in bildiği şeylerden biri, o iblisin büyüsünün muhtemelen Krondor'a çabuk bir girişle sonuçlanacağıydı. Elindeki her şeyi duvarlara koyup içeride hiçbir şey bırakmamak yerine, düşmanın şehrin kuvvetle savunulduğunu düşünmesini sağlamak için yüzlerce askerin hayatını feda etmişti. Ama düşman Krondor'a girdiğinde, savaşın yeni başladığını fark edecekti.

Yeraltındaki komuta yerinden savunmayı düzenleme ve sadece kısaca yiyip uyuma arasındaki zamanda kardeşini tanıma fırsatı bulmuştu. Neredeyse yetmiş yaşında olmasına rağmen, kardeşiyle sadece saatler geçirmiş olmasını fark ettiğinde bir hüzün duydu. Lysle'nin bir katil, profesyonel bir hırsız, kaçakçı ve pezevenk ve bir gübre yığınının üstündeki sinekler kadar çok suçu olduğunu biliyordu, ama uzun yıllar önce Prens Arutha ile karşılaşma şansına sahip olmamış olsaydı, Lysle'de kendini görüyordu. Lysle'ye, Jocko Radburn'ün gizli polisinden kaçmaya çalışırken Prens'i sokakta gördüğü o karşılaşmayı ve sonrasında çatıdaki bir suikastçıdan Arutha'nın hayatını nasıl kurtardığını anlatmıştı. O hareket çocuk hırsız Eliuzun Jimmy'yi Toprak Beyi James ve neredeyse elli yıl sonra Krondor Dükü James yapmıştı.

James iç geçirdi. "Sana güvenebileceğimi bilsem, seni pek çok kereler kullanabilirdim." Lysle güldü. "Jimmy, seni tanıdığım kısa

sürede -ne kadar oldu? Kırk yılda üç ziyaret mi?- seni kardeşim gibi sevdim, ama güven? Şaka yapıyorsun."

James de güldü. "Galiba. Fırsatını bulsan, beni ihanetten astırtıp Krondor Dükü olurdun."

"Pek sanmıyorum. Böyle bir şeyi asla hayal etmedim."

İki adam başka bir boğuk gümbürtü duydu ve muhafızlardan biri, "Değirmen bölgesindeki boş depo olmalı, nehrin aşağısındaki," dedi. "Oraya iki yüz fıçı istiflemiştik."

Kuşatmadan önce, James'in adamları şehirdeki stratejik yerlere Queg ateş yağı bırakmıştı. "Armengar'daki savunmayı görmeliydin," dedi James muhafıza. "O şehir savunucular için bir keyif, saldırganlar içinse bir kâbustu." Eliyle çimlerin arasında ilerleyen bir yılan taklidi yaptı. "Şehirde, dönemeci olmayan bir ok atışından daha uzak sokak yoktu. Hiçbir binanın sokak seviyesinde penceresi yoktu, kalın meşe kapılar sadece içeriden sürgüleniyordu ve bütün çatılar düzdü." Bir tanesi, "Okçu platformları," derken askerler gülümseyip başlarını salladı.

James, "Kesinlikle, böylece aşağıdakiler yolun her adımında ok ateşine maruz kalırken, savunmacılar arkalarından çektikleri uzun kalaslarla çatıdan çatıya geçebiliyorlardı," dedi. "Murmandamus ve askerleri şehre girdiği zaman, Bas-Tyralı Guy yirmi beş bin fıçı neft yağını ateşe verdi."

"Yirmi beş bin mi!" dedi Lysle. "Şaka yapıyorsun." "Hayır ve şehir havaya uçtuğunda..." Sırtını duvara yasladı. "Tarif edemem. Sadece gökyüzüne ulaşan bir ateş sütunu hayal edin, bir fikriniz olacaktır. Ses. Az kalsın sağır olacaktım. Bir hafta boyunca kulaklarım çınladı."

Kapı vuruldu ve adamlar silahlarını çekti. Vuruş beklenen biçimde geldi ve içeri bir devriye girerken tek bir kapaklı fener açıldı.

İçeri hızla, yarım düzine askerin ardından üç sivil girdi. "Onları buralarda dolaşırlarken bulduk," dedi devriyenin lideri.

Rigger gelenleri inceledi ve "Benim adamlarım," dedi. "Peki sen kimsin?" diye sordu üç adamdan biri. James güldü. "Kimliğini saklamanın dezavantajı." Üç hırsıza, "Sizin patronunuz," dedi.

"Dürüst Adam."

Üç adam birbirlerine baktıktan sonra içlerinden biri, "Sen de Krondor Dükü'sün hiç şüphesiz," dedi.

Üç adam hariç, odadaki herkes güldü. Lysle'nin hırsızlarından genç bir kadın yeni gelenlere durumu açıkladı. Kadının şaka yapmadığı anlaşılıp, silahlı askerlerden biri bunun doğru olduğunu söyleyince, üç adam sessizleşti. Dük ve Hırsızlar Loncası'nın lideri lağımlara bağlı bir bodrum katında oturuyor olabilirdi, ama hâlâ şehirdeki en güçlü iki adamdı. Yukarıdaki savaşın gidişatını öğrenmek için, düzenli aralıklarla keşifçi grupları gidip geliyordu. Savunucular istilacılara her sokağın ve evin bedelini ödetiyordu, ama sonuç kaçınılmazdı.

Günlerdir tıkılıp kalmış olan Lysle, "Eğer bu savaş zaten kaybedilecekse, neden adamlarına şehri terk etmelerini emretmiyorsun?" diye sordu.

"Üzülerek söylemeliyim ki, emirleri onlara ulaştırmanın bir yolu yok," dedi James ve yüzünde gerçek bir üzüntü ifadesi belirdi. "Ayrıca planımızın işe yaraması için, istilacıların bütün ordumuzu burada harcadığımızı düşünmesi gerekiyor."

"Tanrılar, çok gaddarsın," dedi Lysle. "Bu kadar adama ölmelerini emredebilir miydim bilmiyorum."

"Elbette edebilirdin," dedi James gerçekçi bir tonda. "Eğer işin Krallık'ı korumak olsaydı, Prens'inki olsa bile bir şehri verirdin." "Plan ne öyleyse?"

James, "Burada birkaç bin fıçı Queg ateş yağı var ve lağımlara boşaltılmak üzere yerleştirildiler," dedi. "Er ya da geç yukarıdaki o piçler halkın bir kısmının lağımlarda saklandığını anlayacak ve bu olduğu zaman, onlar için bir sürprizim olacak."

"Birkaç bin mi?" Rigger bir takdir ıslığı çaldı. "Ciddi bir miktar. Ateş suyun üstündeki her şeyi yakacak."

"Dahası var," dedi James. Görünüşünden nispeten yeni olduğu anlaşılan bir zinciri gösterdi. Onu koruması için sürekli başında duran bir asker vardı.

"Ben de bunu merak ediyordum."

"Armengar'dan kaçarken yaşlı Bas-Tyralı Guy'dan öğrendiğim bir şey. O zincir çekilince tünellere hafifçe neftyağı yayılacak. Küçük, kapalı kanalizasyon kapakları, borular ve menfezler dizisi var..." "Onları biliyorum. Eski şehrin ilk lağımları. Yüz yıl önce daha derin lağımlar yapıldığında onlar kapatılmıştı."

"Eh, yeniden açıldılar." Duvara yaslandı. "Şehirdeki her binanın ve düzenlemenin planlarına sahip olmanın avantajları var. O menfezler neftyağıyla dolduğu zaman, daha büyük lağım tünellerine yayılacaklar, Orada, var olan lağım gazlarıyla, pisliğin üstünde yüzen Queg yağı ve oraya bıraktığımız yağ fıçılarıyla karışacaklar ve ilk kıvılcımda bütün şehir havaya uçacak." "Havaya mı uçacak?"

"Patlayacak," dedi James. "Duman çöktüğünde Krondor'da taş üstünde taş kalmayacak."

"Kahrolayım," dedi Rigger.

James, "Lağımlar ya da saray, hırsızlar ya da soylular fark etmiyor, burası bildiğim tek ev," dedi.

"Krondor doğduğum yer."

"Eh, eğer burada ölmeyi planlıyorsan, o zinciri çekmeden önce buradan biraz uzaklaşmama izin verir misin?" James güldü. "Elbette. Zinciri çektikten sonra, yaklaşık bir saatimiz olacak, tabii lağımların bu ucunda çoktan bir kıvılcım çakmazsa." Omuzlarını silkti. "Ondan sonra ne kadar zamanımız olur bilmiyorum." Bodrumun doğu duvarındaki bir kapıyı gösterdi. "Orada, dış şehirdeki bir binaya açılan bir tünel var. Dediğim gibi, orası Trevor Hull ve Şakacılar'ın Krondor'un içine ve dışına kaçakçılık yapmak için kullandığı en iyi rotaydı."

"Yani herkesi gönderecek ve zinciri çekip cehennemden kaçar gibi koşacak mısın?" James sırıttı. "Onun gibi bir şey."

Rigger kardeşinin yanına oturdu. "Eh, gün ışığında her tarafta istilacıların olduğu yüzeye çıkmak istemiyorum, ama burada oturup kızarmaktansa o yolu denemeyi tercih ederim."

Yukarıdan gelen bir gürültü hepsinin, eski değirmenin bodrumunun tabanı olan tavana bakmasına sebep oldu. Alt bodrum girişi gizliydi, ama muhafızlar, silahları çekili ve hazır bir şekilde kapağın yanlarına doğru sessizce ilerledi.

"Şehrin bu ucuna ulaşmışlar gibi görünüyor," dedi James yavaşça.

"Ya da birisi saklanacak bir yer arıyor," diye fısıldadı Lysle. "Belki adamlarımdan biridir." James muhafızlarından birine işaret verince, adam başıyla onayladı. Adam kılıcıyla kalkanını sessizce yere koyup yukarıdaki kapağa çıkan kısa merdivenleri tırmandı. Kapıyı yavaşça iterek, etrafı gözetleyecek kadar açtı ve bariz bir şaşkınlıkla geri çekildi. "Leydim," dedi.

James hızla başını çevirdi ve alt bodrumun merdivenlerinden inen karısını gördü. "Burada ne arıyorsun!" diye bağırdı.

Gamina elini kaldırdı. "Benimle bu tonda konuşma Jimmy." James öfkesini güçlükle dizginliyordu. "Şu anda Arutha ve çocuklarla

Darkmoor'da olman gerekiyordu. Tanrılar aşkına buraya nasıl geldin?"

Pislenmişti. Saçları darmadağınık ve isle kaplıydı. Kadın, "Pug'ın sana verdiği şu Tsurani nakil kürelerinden birini unutmuşsun," dedi. "Ben unutmadım."

"Beni nerede bulacağını nereden bildin?" dedi, hâlâ öfkeli bir ses tonuyla.

Kadın kocasının yanağına dokunarak, "Seni yaşlı aptal adam, düşüncelerini dünyanın öbür ucundan duyamayacağımı mı sanıyorsun?" dedi.

James'in öfkesi uçup gitti. "Neden geldin? Buradan canlı çıkamama şansımızın olduğunu biliyorsun."

Kadının gözleri doldu ve "Biliyorum," dedi. "Ama beraber geçirdiğimiz bunca yıldan sonra sensiz yaşayabileceğimi mi sanıyorsun?" James kollarını karısına doladı. "Geri dönmelisin." "Hayır, dönmeyeceğim," dedi kadın sertçe. "Dönemem. Aletin gücü bitti. En iyi yapabildiğim, duvarın yanındaki pazara ulaşmaktı ve ardından onu bir yerlerde çamurun içine attım. Buraya yürüyerek gelmek zorunda kaldım."

Kocasına sokulup sarıldı ve fısıldayarak kulağına, "Eğer bu lanet şehir olmadan yaşayamazsan, benim de sensiz yaşayamayacağımı bilmen gerekir," dedi. James karısına sessizce sarıldı. Neredeyse elli yıllık evliliğin ardından, onunla girdiği bir tartışmayı kazanamayacağını biliyordu. Şehri son terk eden kişi olmaya niyetlenmişti ve eğer kader Krondor ile birlikte ölmesine karar vermişse, bunun en iyisi olabileceğini düşünmüştü; düşmanı yenme planını yaptığından beri sürekli, Prens'in başkentinin halkının ödeyeceği korkunç bedelle boğuşmuştu. Düşman şehirde yağma ve yiyecek olmadığını düşünüp şehre uğramazlık etmesin diye, halk için erken uyan ve düzenli tahliye mümkün değildi. Dahası, düşman Krallık ordusunun büyük bir kısmının Krondor'da yok edildiğini düşünmeliydi.

James, kendisi yaşarken, hayatını adadığı birçok insanı arkasında ölüme bırakma düşüncesine güçlükle dayanabiliyordu. Belki de bu, James'in Krallık'a zaman kazandırabilmenin bedelini ödettiği insanların adına karar verme korkusuydu; bilmiyordu. Tek bildiği Krallık'ın savunması için bir noktada plan yapıldığı ve James'in, şehrinin, Prens Arutha'nın şehrinin ölme zamanı geldiğinde, büyük olasılıkla onunla birlikte öleceği kararını aldığıydı. Ama Gamina'nın onsuz ayrılmayacağını bildiği için, artık ayrılması gerekiyordu.

Lysle, "Karın mı?" diye sordu..

James Gamina'nın elini tutarak başını salladı. "Bu hayatım boyunca sevdiğim tek kadın Lysle." Karısına bakıp gülümsedi.

Gamina kafasını çevirince gözleri büyüdü. "Kardeşin mi?" James başını salladı. Gamina Lysle'ye bakıp, "Seni duymuştum, ama hiç görüntün yoktu," dedi. İleri geri bakarak, "Çok açık," dedi. James karısına oturmasını işaret ederek, "Sana bu herifle ilk karşılaşmamı, insanların beni o sandıkları için Tannerus'ta benimle kavga etmeye çalıştıkları zamanı anlatayım," dedi. Lysle güldü ve "İyi bir hikâye," dedi.

James anlatmaya, Prens Arutha'nın, eski arkadaşı Locklear, Yıldızlimanı'ndan gelen bir çırak büyücü olan yerel bir soylunun oğlu ve dönek bir moredhel reisi ile birlikte onu gönderdiği garip görevi açıklayarak başladı. Gamina hikâyeyi James kadar iyi biliyordu, ama arkasına yaslanıp başını kocasının omzuna dayayarak dinlemeye başladı. Karanlıkta saklanan askerlerin ve hırsızların ilgisi, önlerinde uzanan korkunç gelecekten başka yöne çekilecek ve bir süreliğine, kahramanların muzaffer olup kötücül güçlerin alt edildiği daha iyi günlere dair bir hikâye dinleyecekti. Ayrıca, diye düşündü kadın, Lysle'nin de söylediği gibi, bu iyi bir hikâyeydi.

Calis taşı izliyordu. Hayattaşı'nın içinde bir şeyler vardı. Bunu, hepsi görebilsin diye Pug'ın Hayattaşı'nı zamanda değiştirdiği dakikalar içinde fark etmişti. Taşın içindeki enerjiyi hissedebiliyordu ve saatlerce taşa baktıktan sonra, taşı görebildiğine inanmaya başladı. Kâhin'in yoldaşları, mistik derslerini bitirdikleri zaman, yaklaştı ve bazıları bir süre onu izleyerek durdu. Ne yediğini tam olarak hatırlayamamasına rağmen, onunla yemeklerini paylaşıyorlardı. Aklı mücevherle meşguldü.

Calis rahatlayıp zihnini serbest bırakınca, ara sıra anlık görüntüler görmeye başladı. İnsanlar görüyordu, babasına çok benzeyen varlıklar ve şeyler görüyordu: imkânsız uzaklıklarda bir yerlerde olan yaratıklar ve başka bir zamandan varlıklar. Ve o görüntülerin ardında hareket eden güçlerin izlerini görüyordu ve son derece ilgi uyandırıcıydılar.

Saatler günleri kovaladı ve Calis, Hayattaşı'nın gizemine daha da gömülünce zamanın izini kaybetti.

Erik emirleri verince adamları düzenli geri çekilmelerine başladı. Kalabalık düşman, bulundukları konuma yedi yüz metreden daha yakındı ve Greylock'tan bir sonraki geri çekilme konumunun güvende olduğu haberi gelmişti.

Erik, Krondor'un düşüşünde kaybettiği zamanın bir kısmını geri kazanmanın en iyi yolunun, ilk savunma konumunu fazladan üç hafta tutmak yerine, her barikatta bir gün kazanmak olduğuna karar vermişti. Özgün savaş planı, ilk savunma konumunu bir hafta tutmalarını öngörüyordu; Erik burayı dokuz gün tutmuştu.

Darkmoor'u geçen dağlara ulaşana kadar yedi savunma noktası daha vardı ve eğer her savunmaya üç ya da dört gün ekleyebilirse, kaybettikleri zamanın çoğunu geri kazanmış olurlardı. Ama Erik hedefi gerçekleştirme konusunda iyimser değildi; Batı'nın savunma planı, en kuzey ve en güney savunma konumlarına bağlıydı; Erik'in

savunması, düşmanı yemleyip geri çekilen "en yumuşak" savunmaydı. Kuzey ve güney kanatları, Zümrüt Kraliçe'nin ordusunun büyük kısmını, yolun her iki tarafından sekiz kilometre mesafede Kral'ın Yolu'na sokarak düşmanı merkezde toplayacaktı.

Bu planın tek kusuru, Erik'in konumuna, günler geçtikçe daha fazla düşman askerinin saldıracak olmasıydı. Savaşın ilk haftasında birden fazla kere, Erik Calis'in, varlığının ihtiyaç duyulduğu yere hiç çağırılmamış ve merkezde Greylock'un görevlendirilmiş olmasını dilemişti. Erik kuzey kanadını tutma görevinde olmayı tercih ederdi. Güçlü bir savunma konumunun arkasında savaşmak, bu geciktirme harekâtından çok daha kolaydı.

İleri gözlemcileri yükselen savaş sancaklarını görmüştü. Düşman, onun konumuna büyük bir saldırı hazırlığı yapıyordu. Düşman buraya ulaştığında, Erik, yolun en az bir buçuk kilometre ilerisinde olmayı planlıyordu. Erik el işaretlerini kullanarak, okçulara geri çekilmelerini söylerken adamlarına bölgeyi boşaltmalarını emretti. Aslında ilerlerlerken düşmanı taciz etmeleri gerekiyordu, ama raporlar, okçuları gösterme riskine girilmeyecek kadar çok adamın toplandığını gösteriyordu. Doğaçlama yapmış ve yolda okçuları yukarı yerleştirecek başka bir yer bulmuştu, böylece iyi bir uzaklaşma şansı elde ederek düşmanın ilerleyişini yavaşlatabilirlerdi.

İlk geri çekilme evresinin zorluğu, düşman saldırırsa, hazırlanacak çok az zamanları olmasıydı. Eğer düşmanla aralarına mesafe koyabilir, arayı yeterince açabilirlerse, o zaman çabucak mevzi alıp saldırıya uğradıklarında kendilerini savunabilirlerdi, ama geri çekilme sırasında saldırıya uğrarlarsa, düşmanın sayı üstünlüğü Erik'in birliği için yok edici olurdu.

Adamlarını, ilerletmek ve Greylock ve birliğinin beklediği bir sonraki hazır savunma konumuna ulaştırmak zorundaydı. Greylock bir sonraki konuma geri çekilirken o konumu iki birlik koruyacaktı. Önlerindeki üç ayda, ya da Darkmoor'a ulaşana kadar kalıp bu olacaktı. Düşman en kuzey ve en güney kanatlardan çekilirken,

oradaki birlikler, merkeze dinç askerler eklemek için hattın aşağısına inecekti, ama operasyonun bu evresi bir sonraki ay için planlanmıştı ve eğer düşman kanatlardan çekilmezse, destek gelmeyecekti.

Adamlar yola koyulduklarında Erik, düşman görüş alanına girene kadar orada kalacak olan gözcü birlikleriyle birlikte geride kaldı. Batıya, ikindi göğüne baktı ve dumanların yükselmekte olduğunu gördü. Krondor yanıyordu. Erik William, James ve diğerlerinin ne yapmakta olduğunu merak etti. Şans Leydisi Ruthia'ya, o insanların bir şekilde oradan çıkabilmesine yardım etmesi için sessizce dua etti.

Ardından atını çevirdi ve birliğin en ön sırasına yetişmek için atını dörtnala sürdü. Bir sonraki konuma kabaca üç saatte varacaklarını ve karanlık çökmeden önce tahkimat yapmak için de bir saat daha harcayacaklarını biliyordu. Eğer düşman karanlıkta ilerler, ya da şafağa kadar bekleyip saldırırsa ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, ama her iki şekilde de hazır olmaya kararlıydı.

Alt bodrumun iç kısımlarında bile, savaş sesleri onlara kadar ulaşıyordu. Muhafızlar lağımlardaki çeşitli ileri karakollara gidiyordu ve James'in, düşmanın şehirde ilerleyişine dair kabaca bir fikri vardı. Krondor merkezinin üçte biri alev alev yanıyordu ve doğu kısımlarındaki çarpışmalar hafif ve dağınıktı.

Düşmanın ana gücü, ateş duvarının arkasında alevlerin sönmesini bekliyordu. Dışarıya göz atmayı göze alan keşifçilerden biri, şehrin en batıdaki üçte birlik kısmında, küllerin ortasında bekleyen binlerce adam olduğunu söylemişti. Saray hâlâ dumanı tüten kararmış bir taş yığınıydı ve James kayınbiraderinin öldüğünü biliyordu. Gamina bunu doğrulamıştı; zihin konuşmasıyla William'a ulaşamıyordu. Bu normalde, uzaklıkla sınırlıyken, kadının ailesi için uzaklık çok az kısıtlayıcı oluyordu. Kocasını kilometrelerce uzaktan bulmuştu.

Nemli ve karanlık odanın taş zemininde otururlarken, James karısına sarılmıştı. İçerdekiler, ölümün gittikçe yaklaştığını sezince sessizliğe

gömülmüştü. Kaçış planı çok fazla şans gerektiriyordu ve herkes şu anda kendisini şanssız hissediyordu.

James, batıya giden bir yol bulmuş keşifçiye emirleri verdi ve adam denileni yapmak üzere koşarak uzaklaştı. Beklerlerken, Gamina kocasının omzunda uyukluyordu ve James'in günbatımı olduğunu düşündüğü sırada, keşifçi geri döndü.

Keşifçinin tavırlarındaki bir şey odadaki herkesi alarma geçirdi ve hepsi adamı dikkatle dinledi.

"Lordum!"

"Rapor ver," dedi James.

"İstilacılara gemiler saldırıyor."

Gamina gözlerini kapadı ve "Nicholas orada değil," dedi.

James, "O halde Shandon Körfezi'nden gelen Lord Vykor'un filosudur," dedi.

Karısının omzunu okşayıp yavaşça kalktı. "Bu soğuk zeminde oturmak için çok yaşlıyım." Gamina'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve "Zamanı geldi," dedi.

"Ne yapacağız?" diye sordu Lysle.

"Hayatta kalmaya çalışacağız," dedi karısına bakarak. "Lord Vykor Shandon Körfezi'nde bir filo saklıyordu ve Boğaz'dan geldiğinde Nicholas'ın filosundan her ne kalmışsa onlara katılacak ve istilacıları takip edecekti. İstila filosu demirler demirlemez, biz şehri ateşe verirken, yapabildikleri kadar düşman gemisini yakmak için ellerinden geldiğince şiddetli bir saldırıya geçeceklerdi. "Senin anlayacağın, durum pek de bizim planladığımız şekilde gitmiyor. Ama o ordunun ana gücü olan anahtar birlikler, şehrin üçte birlik batı kısmında alevlerin dinmesini bekliyorsa, neft yağını eski lağımlara salabiliriz. Bu bütün şehri onların altından patlatır ve gemileri

yanarken, yanmaktan başka seçenekleri kalmaz." "Bunu oldukça keyifli bir şekilde dile getirdin," dedi Lysle.

"Burası benim şehrim," dedi James dişlerinin arasından.

"Yani, ilk önce ne yapacağız?"

"Adamlarımı izle ve ayakaltından çekil," dedi James askerlerine işaret verirken.

Sessiz bir verimlilikle, ikisi en dış kapıları açarken, altısı geniş çift kanatlı tahta bir kapıyı açtı. Bu en dış kapılar ağzına kadar açılırken, diğer taraftaki altı adam, büyük bir depodan yuvarlayarak fıçıları çıkarıyordu. Diğer ikisi kadim, paslı bir demir kolu hareket ettirmeye çalışıyordu. "Adamlarının bir işe yaramasını sağla da, şu şeye güçlerini eklesinler," dedi James, inatçı kolu göstererek.

Lysle elini sallayınca, hırsızlarından dördü seğirtip işe kaslarının gücünü ekledi. Kol hareket etmeye başlayınca, akan suyun sesini duymaya başladılar.

James, "O duvarın arkasında eski bir sarnıç var ve o kol oradaki suyu, çabucak limanın dışına akacak şekilde boşaltıyor."

Altı siyahlar giyinmiş adam fıçıları suya giden rampadan aşağı yuvarlamaya başlayınca, Lysle hayranlıkla izledi. Suyun akışı dikkat çekecek ölçüde hızlıydı, çünkü fıçılar aralarında iyi bir mesafe bırakarak yol alıyordu.

Yuvarlanan fıçılardan biri kapının kenarına çarpıp parçalandı. Havayı Queg yağının kokusu doldurdu. "Yüzeyde biraz olması iyi bir şey," dedi James acımasız bir sırıtmayla.

"Öyle diyorsan öyledir," dedi Lysle. "Şimdi bana şu kaçış planının kaçma kısmını anlat tekrar."

"Fıçıların hepsi rıhtımlara doğru yola çıkar çıkmaz," dedi. "Aşağı yukarı bir saatimiz var.

Donanmanın kendi payına düşeni yaptığını umalım."

Kral'ın Doğu Donanması'nın Amirali Lord Karoyle Vykor, "Ateş!" diye bağırdı.

En yakın gemilerdeki bir düzine mancınık daha yanan kargosunu limandaki gemilerin üstüne fırlattı.

"Bay Devorak," dedi Amiral.

"Efendim?"

"Piçlerin bütün gemilerini bizim için devasa bir kitle halinde birbirine bağlaması yardımcı olmadı mı?"

"Yaradı efendim."

Rillanon doğumlu yaşlı Amiral, Roldem soyundan geliyordu ve bahar sonunda filosunu Karanlık Boğazı'ndan geçirene kadar batıya hiç ayak basmamıştı. Yolculuk sırasında, erken saldırı için kabul edilebilir bir bedel olarak iki gemisini kaybetmişti ve Shandon Körfezi tarafına gelen sadece bir düşman savaş gemisiyle, hiç kimseye Kral'ın Doğu Donanması'nın ana gücünün artık Acı Deniz'de olduğu haberini taşıyamadan önce yakalanıp batırılmış bir Kesh kotrasıyla karşılaştıkları için kendini şanslı sayıyordu.

Amiral Nicholas'ın ölüm haberi, sadece başkentteki sosyal toplantılarda iki kere karşılaştığı bir adam olmasına karşın, itibarı ve yaptıkları çok iyi bilindiğinden dolayı, Vykor için üzücü bir haber olmuştu. Ateş yağdıran savaş makineleri ve gerekirse göğüs göğüse çarpışmaya hazır adamlarıyla düşmana saldırmak üzere yelken açabildiği için, Vykor kendini, hayatında en azından bir kere şanslı hissediyordu. Kariyerinin çoğu, Doğu Krallıklarındaki huysuz komşularına sancağını göstermek için korsanları kovalayarak ya da

Kral'ın sarayında devlet görevlerine katılarak geçmişti. Şimdiyse bütün hayatı boyunca yapması gereken şeyi yapıyordu ve aylar önce Rillanon'dan ayrılırken ona söylenenler doğruysa, Krallık'ın kaderi bu savaşa bağlıydı. "Donanmaya emirler Bay Devorak." "Efendim?" dedi Kaptan.

"Saldırıyı arttırın ve hiçbir düşman gemisinin karadan ayrılmasına izin vermeyin."

"Emredersiniz efendim." "Günbatımına kadar, burasıyla Ylith arasında hiçbir yüzen yabancı gemi görmek istemiyorum. Kahretsin ki burası Nicholas'ın deniziydi ve onun üstünde yüzmelerine izin vermeyeceğim."

Acı Deniz ve Günbatımı Adaları filolarının gemileri, diğer gemiler kuzeyden daha da ileri giderken, şehirle Sarth arasında kıyıya demirlemiş gemileri bulmak için kuzeye yönelmişti. Vykor'un filosu geçerken, Karanın Sonu ile Krondor arasında kıyıya demirlemiş gemilerin üzerine ateş açmıştı ve son gemiye varana dek su çizgisine ya da balana kadar yanmıştı.

Planının işe yaradığını görünce Amiral keyiflenmişti. Bütün ateş gücünün ilk gemi sırasına açılmasını emretmişti ve ateş, daha uzaktaki gemilerden denize açılmalarından önce gemileri kısa sürede cehenneme çevirmişti. Gemiler birbiri ardına tutuşurken, alevler artık içerilere, şehre doğru ilerliyordu. Fırlatılan şeyler gemilerden oluşan yığına yağarken, yıkımı hızlandırıyordu.

Vykor, 'Açılmak isteyen herhangi bir gemi için gözünüzü açık tutun," dedi.

Kaptan Devorak, "Emredersiniz efendim," dedi.

Lord Vykor, bulabildiği her gemiyi batırmak için arkasında bir filoyla kuzeye yönelen Kaptan Reeves'in komutasındaki Kraliyet Ejderhasını izledi. "Kraliyet Ejderhasına işaret verin," dedi Amiral. "iyi işti."

"Emredersiniz efendim," dedi Kaptan, emirleri işaretçiye ileterek.

Vykor, Nicholas'ın, birliğin yeni erzakları alacağı, hasarları onaracağı ve tekrar denize açılacağı Günbatımı Adaları'na giderken denizde gömüldüğünü biliyordu. Ama Amiral eski denizciler gibi, Nicholas'ın o geminin kıç güvertesinde bir yerlerde hâlâ dolaştığını hissediyordu. Gemiyi ve hayatında bildiği en iyi iki denizciden biri olan, öğretmen ve öğrenci, Amos Trask'ı ve Nicholas conDoin'i selamladı.

Dikkatini önündeki işe çevirince, küçük bir geminin limanın yakınından denize açıldığını ve onlara doğru geldiğini gördü. "Şu gemi, Kaptan Devorak. Lütfen onu batırın bayım."

"Emredersiniz Amiral."

Düşman gemisine doğru yaklaşırlarken, Amiral Karoyle Vykor Batı Toprakları'nın başkenti olan Prens'in şehrinin yanışını izledi. Yok olan görkemi gördüğü için üzerinden çok derin bir hüzün geçti; ardından, hâlâ kazanılması gereken bir savaş olduğu için bu hissi sonraya saklamaya karar verdi.

James zinciri çekti. Yukarıdan gelen gümbürtü, mekanizmanın çalıştığını gösteriyordu. "Neftyağı kanalizasyonlardan ve menfezlerden aşağı süzülüp lağımlara yayılacak. Eğer şanslıysak, buradan çıkmak için yaklaşık bir saatimiz var." Lysle, "Gidelim öyleyse," dedi.

Askerler merdivenlerden hızla üstteki bodruma çıktı. Bir tanesi başka bir merdivenden çıkıp kapaktan dışarıyı gözledi. Asker ortalığın temiz olduğunu işaret edince, hızla yukarıdaki akşam karanlığına çıktılar.

Kalın siyah bir dumanla kaplı olduğu için, hava olması gerektiğinden daha karanlıktı. Adamlar öksürdü ve askerler, ağızlarının ve

burunlarını etrafına sarmak için bez çıkardı. Hırsızlar da aynısını yapmak için gömleklerinden parçalar yırttı ve içlerinden bir tanesi Gamina'ya bir parça kumaş uzattı.

Her tarafta çatışma sesleri duyuluyordu, ama görünürlerde kimse yoktu. James'in keşifçisi, köşeden bakmak için ileri doğru seğirtti.

Adam el salladı ve saklanabilen herkes saklandı; diğerleri, dumanlı akşam loşluğunda görülmezler umuduyla yüzükoyun sokağa yattı ya da mümkün olduğunca duvarlara yaslandı.

Üstleri başları parçalanmış, yaralı, korkmuş ve tam bir bozguna uğradıkları belli Krallık atlıları geçti. James yanındakilere fısıldayarak, "Başka bir yol bulmalıyız," dedi. "Onları takip eden her neyse kısa bir süre sonra burada olacak."

Yeraltı sığınaklarının girişine doğru geri çekilirlerken, James'in söyledikleri doğru çıktı: Saaur atlılarından oluşan bir grup gümbürtüyle Krallık atlılarının arkasından koşuyordu. Bu James'in kertenkele adamları ilk görüşüydü ve "Tanrılar, Calis'in raporları onları yeterince anlatamamış," dedi.

Bütün grup fark edilmeden sığınağa geri dönüp güvenle alt bodruma girdikleri zaman Lysle, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Korunmama olasılığı olan diğer tek lağım çıkışı hangisi?" diye sordu James.

"Kuzey kapısı çıkışı, ama bu bizi şehrin kuzeyine götürür, doğusuna değil," diye yanıtladı Lysle.

"Doğru," dedi James, lağımlara inen yükleme rampasına ilerlerken, "ama bir saatten az zamanımız kaldı ve o kapı buradan yarım saat uzaklıkta. Şehir havaya uçtuğunda, içeride orayı kimin tuttuğunu merak etmektense dışarıda olmayı tercih ederim. Eğer Krondor'un kuzeyindeki ağaçlık bölgeye ulaşabilirsek, doğuya doğru bir yol bulabiliriz."

Otuz askere ve bir düzine hırsıza baktı. Bunun büyük olasılıkla boşuna olduğunu biliyordu.

Ama denemelisin.

James Gamina'ya baktı. "Evet, denemeliyiz." Onlara lağımlarda yol göstermeye başladı.

Lord Vykor'un gözleri şaşkınlıktan ardına kadar açıldı. Uzun adımlarla düşman gemilerinin yanan güvertelerinde ilerleyen yaratık, yoktan var olmuş gibiydi. Krondor'a gelene kadar yolda kıyıya çekilmiş elli gemi yakalamışlar ve yağ şişeleri fırlatan adamlarla dolu hızlı kotralar ya da balistası ya da mancınığı olan daha büyük gemilerle hepsini yakmışlardı. Neredeyse yirmiye yakınına bordalanmış, yakalanmış ya da batırılmış ve böylece limandaki gemilerin yok edilmesiyle, düşman filosunun yarısından fazlası yok edilmişti. Kaba bir hesapla, yüz elliyle iki yüz arasında daha geminin, Acı Deniz'in kuzey kıyısına dizilmiş olduğunu ya da çoktan Kaptan Reeves'in filosuyla karşılaştıklarını tahmin ediyordu.

Şimdiyse Krondor limanı cehenneminin ortasından aniden bir iblis çıkmış ve yanan gemilerin güvertelerini kullanarak doğruca onlara doğru geliyordu. Amiral sakince kılıcını çekip, "Sanırım o yaratık gemimize çıkmaya niyetli Bay Devorak," dedi.

"Ateş!" diye bağırdı Kaptan ve yaratığın üstüne balista ve okçu ateşi açıldı.

Bir miktar hasar verildi ve oklar dört buçuk metrelik vücuduna saplanınca, yaratık uludu, ama alevlerin üzerinde yürümeye devam etti ve yaralandığı için daha kızgın görünüyordu. "Gemiyi döndürün Bay Devorak," "Emredersiniz Amiral."

Donanma geri çekiliyordu, ama Vykor'un amiral gemisi Kraliyet Zaferi, yanan filoya en yakın olanıydı. Yaratık en son geminin

küpeştesine ulaşıp üstüne çıktı. Muazzam bir sıçrama ve bir öfke çığlığıyla, devasa kanatlarını açtı ve hasarlı filoyla Vykor'un gemisi arasındaki mesafeyi geçti. "Donanmaya işaret," dedi Vykor kişisel ölümü gemisinin üstüne gelirken. "En iyi hızda ilerleyin!"

Mesajın iletilip iletilmediğini hiç bilemedi, çünkü Jakan, kendi kendini Novindus ordularının başına geçiren İblis Kral, üstüne daldı, unu yakaladı ve kafasının yarısını koparırken omurgasını kırdı. Amiral kılıcını yaratığın yan tarafına iyice soktuğu için kısa bir tatmin duydu, ama Jakan yarasını hissetmeden önce öldüğü için, yaratığın acı ulumasını asla duyamadı.

Kaptan Devorak kılıcıyla hamle yaptı ve çabasının karşılığında kafası omuzlarından koptu. Mürettebattan daha az cesur olanlar bir tarafa sinmişken, yukarıdaki okçular yaratığın üzerine çok az etki eden oklar atıyordu.

Kraliyet Donanması'ndaki iki başkomutan ölmüştü ve her kadırga, bir komuta zinciri oluşturulana kadar aralarındaki en kıdemliden emirler bekleyerek, kendi kararını vermek zorundaydı, ama en azından istilacıların filosunun büyük bir kısmı yok edilmişti.

Jakan, geminin şehrin kuzeyine sürüklenmiş olduğunu fark edene kadar bulabildiği her adamı öldürüp yedi. Bir süre dayanabilmelerine rağmen, ondan enerji emdiği için deniz suyuna dokunmaktan nefret ediyordu. Filosundaki ve şehirdeki cehenneme göz atmak için gemiyi terk edip havalandı. Korkunç bir yaşam enerjisi ve et kaybı olmasına rağmen, ateş ona acı vermiyordu.

Ve bir şey ona seslendi. Söylenmemiş bir şey söylenmişti, bu orduyu henüz yok etmeye başlayamamıştı, ama onu kullanmalıydı, doğuya ilerlemeliydi, onu çağıran şeyi bulmalıydı. Ve karanlık bir kaynaktan, engin bir uzaklıktan, bir sözcük geldi, bir yer, bir konum: 'Sethanon'.

James ileri muhafızın elini kaldırdığını gördü. Herkes durdu. Yol boyunca sığınmacıları ve istilacıları geçmişlerdi. Hiç kimse, henüz karanlık lağımlara saldırmaya istekli gibi görünmüyordu. Ama James, istilacıların, yeraltında saklananları öğrenirse, şehrin kendilerinin olduğunu anlayacaklarını biliyordu.

Zamanı hesaplayınca, on dakikadan daha fazla zamanları olmadığını biliyordu. Şehre girmek ve şehirden çıkmak için kaçakçıların ve hırsızların kullandığı, deniz kapısı denilen Kuzey kapısından yaklaşık on metre uzaktaydılar.

Lysle hırsızlarından birini ileriye gönderdi ve genç kadın hızla yukarı çıkıp yolun açık olduğunu bildirdi. James işaret verince tahliye başladı.

Lysle, "Çık," dedi.

James, "Hayır," dedi. "Ben en son gideceğim." "Kaptanlar ve batan gemileri mi?" diye sordu Eliuzun Jimmy'nin kardeşi.

Yalnızca acı ve yorgunluk yansıtan bir gülümsemeyle James, "Onun gibi bir şey," dedi.

"Seninle kalıyorum," dedi Gamina. James, "Kalmamanı tercih ederim," dedi.

James zihninde, karısının, -Ayrılmak istemiyorsun, değil mi?- dediğini duydu.

-Ölmek istemiyorum, ama çok fazla ölüme ve yıkıma sebep verdim. Burası bildiğim tek ev Gamina. Bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.-

-Bunu anlamadığımı mı sanıyorsun?- diye sordu karısı. -Düşüncelerini duyuyorum ve acını hissediyorum. Anlayamayacağımı söyleyebileceğin hiçbir şey yok.-

James karısının gözlerinin içine bakıp gülümsedi ve bu kez gülümsemesinde sevgi ve tam bir güven vardı.

Ardından etraflarındaki dünya patladı. Kapının diğer tarafındaki altı adam yere düşüp öylece kaldı. Kapıdaki üçü, şişe mantarı gibi kapıdan fırlayıp havada uçtu ve ikisi kırılan kemikleri yüzünden acı çekerken, bir tanesi yirmi metre öteye çarpınca boynu kırıldı. Tünelin içindeki hava, bir anda alev kesti. O kısa sürede, Gamina ve James, Yıldızlimanı'nın yanındaki gölde yüzen James'in, Gamina'yı yıkanırken gözetlediğinde karşılaştıkları ilk andan itibaren anılarını birbirine açarak zihinlerini birleştirdi. Neredeyse boğulurken, zihnine bakan ve her şeyi görüp ona âşık olan, acı çekmesine yol açan şeyler yapmasını istemesine karşın, o zamandan beri yaptığı her şeye rağmen onu seven bu kadın tarafından kurtarılmıştı.

Paylaştıkları o aşka, onlara şu anda uzakta güvende olan bir oğul ve taptıkları iki torun veren o aşka tutunurlarken, çevrelerindeki her şey unutulmuştu. Kısa bir an için, beraber geçirdikleri yaşam onları rahatlattı. Alevler etlerini yakarken, zihinleri birbirlerine duydukları aşka gömülmüştü ve acı hissetmediler.

Pug bağırdı. "Gamina!"

Hanam, "Ne oldu büyücü?" diye sordu.

Perişan görünen Pug, "Kızım öldü," diye fısıldadı.

Yaratık, onu rahatlatmak için büyücüye dokunmaya cesaret edemedi. Açlık çok şiddetliydi ve insan etine dokunmak onu beslenme çılgınlığına sokabilirdi. "Üzüldüm," dedi yaratık.

Pug derin bir nefes alıp duyulabilir bir iç geçirmeyle bıraktı. "Oğlum da, kızım da öldü." İki gün önce William'ın öldüğünü hissetmişti ve şimdi de Gamina'nın ölümüyle hayatının bir kısmını arkasında bırakıyordu. "Onlardan daha fazla yaşayacağımı biliyordum Hanam, ama bir şeyi bilmekle tecrübe etmek farklı şeyler."

"Her zaman öyledir," dedi iblis bedenindeki Saaur İrfanustası. "Irkımız arasında, bir çocuğun erkek olup ilk silahını alırken tekrar ettiği bir kutsama vardır: 'Büyükbabalar ölür, babalar ölür, oğullar ölür.' Bir ebeveyn için çocuğundan daha uzun yaşamaktan daha zalim bir şey olmadığı için, her Saaur, babalarının yanında oğullarla savaşta at sürmeye hazır olana kadar bunu tekrar eder."

"Macros uzun yaşamın bir lanet olduğunu söylerdi, ama ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Karım yıllar önce öldüğünde bu bir dönüm noktasıydı, ama bu..." Pug bir süre ağladı. Ardından kendini toparladı ve "Askerliği seçtiği için William'ın tehlikede olduğunu biliyordum," dedi. "Ama Gamina..." Sesi titredi ve tekrar ağlamaya başladı.

Bir süre sonra iblis, "Acele etmeliyiz büyücü," dedi. "Kontrolümün azaldığını hissedebiliyorum." Pug kalkarken başını salladı ve mağaradan çıktılar. Macros ve Miranda yerlerini almış olmalıydı. Pug büyü yaptı ve aniden görünmez oldular. Macros'un neden zorlandığını anlıyordu, çünkü iki şeyi aynı anda yapmak her zaman bir sorundu, ama her an saldırı beklemenin stresi ve hedefi başarmakla ilgili endişe birleşince, bu Pug'ın yaptığı en zor şeylerden daha zor olduğunu gözler önüne sermişti.

Pug yükseldi ve yerden yükselmenin gerginliğini geçince, havada süzülmenin Ahsart şehrine yürüyerek gitmekten daha kolay olduğunu fark etti. İblis, "Uçanlar!" dedi.

Yarım düzine kanatlı yaratık güneye doğru hızla uçarak geçti ve Pug, Saaur İrfanustası ile birlikte görünmez olmasalardı, yaratıkların dalışa geçip saldıracaklarını biliyordu. Daha önce söylendiği gibi, bu dünyadaki yaşam hızla emiliyordu. Bir zamanlar bereketli olan otlaklar, artık kurumuş ve kahverengileşmişti; burası yaşamdan öylesine yoksundu ki, hiç kimse bunu, bahar yağmurlarıyla tekrar uyanacak bitkilerin girdiği kış uykusu haliyle karıştıramazdı.

Kararmış ve yamru yumru olmuş ağaçlar, benek benek her tarafa yayılıyordu ve sular öyle içe işleyen bir berraklıkla akıyordu ki, Pug

su birikintilerinde yosunların bile yaşamadığını anladı. Hiç böcek vızıltısı ya da öten hiçbir kuş duyulmuyordu. Tek duyulabilen ses rüzgârdı. "Burası daha kötü," dedi Hanam, sanki Pug'ın düşüncelerini okumuş gibi. "Burası yaratıkların dünyamıza ilk girdikleri yer."

"Ama çok geçmeden her yer bunun gibi olacak?"

"Çok geçmeden."

"Şimdi neden yeni dünyalar bulmak istediklerini anladım." Pug, "Bu dünyaya nasıl ulaştılar da, bizimkine henüz ulaşamadılar?" diye sordu.

Bu soru karşısında Pug kahkaha olarak algıladığı bir şeyin ardından, Hanam'ın sesini duydu: "Beslenmek için bu dünyaya akarlarken, iblisler, bu dünyada o kapıyı tek kontrol edebilen kişiler olan Ahsart rahiplerini yok etti. Dünyandaki Pantathialılar hakkında söylediğin şeyin, dünyanda hiç müttefiki olmayan iblislerin onları kandırması anlamına geldiğine inanıyorum."

Ahsart'a yaklaşırlarken Pug, "Jakan'ın, kardeşleri için bir yol açma endişesi taşıdığına dair hiçbir şey duymadık," dedi.

"O halde sana şu uyarıyı yapmama izin ver Midkemialı Pug. Bilim, ruhları yakalayıp yemekle gelir. O sözde İblis Kral Koridor'u ve sizin insanlarınızdan bazılarının kontrollü gedikler açabildiğini biliyor olabilir. Eğer öyleyse, dünyanızda, kesin olarak kontrol edebileceğini hissettiği kadar toprak ele geçirdikten sonra, diğer dünyaları istila etmeye başlayabilir." Pug, "O kadarını anladım," dedi.

"O zaman, eğer buradaki işimizi başarsak bile, geri dönüp Jakan'ı yok etmen gerektiğini biliyorsundur."

Pug, "Ben yapamazsam, Tomas yapar," dedi. Küle dönmüş şehre girdiler ve iblislerin başlangıçta girdikleri büyük tapınağı aramaya başladılar. İçeride Saaur kemikleri, yıllar önce istilacı iblisler

tarafından parçalara ayrılmış rahiplerin kemiklerini buldular. "Burada değil!" dedi Pug.

"Ne?"

"Kapı. İblis diyarından bu dünyaya açılan gedik. Burada değil." Pug görünmezlik büyüsünü kaldırdı. "Nerede?" Hanam, "Bunun tek bir yanıtı olabilir," dedi.

"Nedir?"

"Kapıyı bir şekilde, büyülü yollarla sizin dünyanıza açılan gediğin yanına taşımışlar. Bu, sizin dünyanıza Maarg için bir yol hazırlıyorlar demektir! Geçmesine az kalmış olmalı!"

"O gedik nerede?"

"Dünyanın öteki tarafında."

"Dünyanın öteki tarafına uçarken bizi görünmez tutamam!" dedi Pug. "Hiç görmediğim bir yere bizi nakledemem."

Hanam, "O zaman hızla uçmalı ve yolumuza kim çıkarsa dövüşmeliyiz," dedi. Bir savaş çığlığına benzer bir sesle havalandı, Pug da onu takip etti.

-19-
FELAKET

Roo suratını buruşturdu.

Omzu dokununca acıyordu, ama Luis mikrop kapmadığı konusunda ona güvence vermişti. Sargı değiştiği zaman Luis, "Şimdilik işe yarar," dedi. "Yarın gece Wilhelmsburg'e ulaştığımızda tekrar değiştiririz."

Roo, "Gerçek bir yatak!" dedi. Karli'ye, Helen'e ve çocuklara bakıp sırıttı. Yoldaki ilk birkaç gün, çocuklar yolculuğa bir macera gözüyle bakmıştı, ama bu sabahtan beri Abigail eve ne zaman döneceklerini sormaya başlamıştı. Karli bunun uzun zaman alacağını açıklamaktan yorulmuştu, ama "uzun zaman" üç yaşındaki bir çocukta beş dakikadan sonra unutuluyordu.

Roo'nun tuttuğu paralı askerler gün ilerledikçe daha da gergin gözükmesine rağmen, kamp nispeten sakindi. Roo ve Luis, bunların, haydutları korkutup kaçırarak ve nadiren kılıç çekerek ya da yay gererek sessizce oturmaya alışmış adamlar olduklarını anlayacak kadar askerlerle vakit geçirmişti.

Krondor düşmüştü. Bu, ayrılmalarından iki gün sonra batıda görünen inanılmaz siyah duman sütunundan ve doğu yolundaki trafiğin artmasından kolayca anlaşılmıştı. Roo kiraladığı muhafızların, gittikçe aralarında sessizce konuşmalarına tanık oluyordu ve ilk ciddi sorun belirtisinde kaçmaya hazırladıklarından kuşkulanıyordu.

Roo, paralı askerlere duyduğu güven konusundaki kuşkularını Luis ile paylaşmış, Luis de ona katılmıştı. Luis kararlılıklarını cesaretlendirmek ve parasını hak etmeyenlerle kaba bir şekilde hesaplaşacağını açıkça belli etmek için etraflarında yeteri kadar zaman geçirmeyi teklif etmişti. Roo, Wilhelmsburg'e ulaştıklarında küçük kervanını tek parça görmeye niyetliydi. Roo'nun sahibi olduğu hanlardan birinde bir gece dinlendikten sonra Ravensburg'e doğru

yola koyulacaklardı. Roo adamlara kısmi ödeme sözü vermişti ve ceplerinde duran biraz altının onları işlerinin başında tutacağını düşünüyordu.

Eğer Erik'in ve Milo'nun ailesi hâlâ Ravensburg'deyse, Roo onları Darkmoor'a götürecekti.

Erik'in eninde sonunda oraya geleceğini biliyordu. Roo son bir yılda naklettiği silahların ve erzakların nereye gittiğini, arabalarının aletleri ve ekipmanları nereye götürdüğünü ve Erik'in ona söylediği tek şey olan "Kâbus Sıradağları" lafını düşünmüştü.

Kraliyet Mühendisleri'nin eski yolları güçlendirdiğini ya da sıradağların arka tarafında, Calastius Dağları'nın doğu yarısının tamamı boyunca uzanan kilometrelerce uzunluğunda yeni bir tane açtıklarını biliyordu. Sıradağlar, çatallarından biri uzun biri kısa olan basık, ters bir Y gibi görünüyordu. Uzun olan Krondor'un hemen doğusundan Krallık'ın kuzeyindeki Dünyanın Dişleri'ne kadar uzanıyordu. Kısa olan, Darkmoor'dan Tannerus kasabasının kuzeyine, çatalın birleştiği yere uzanıyordu. Roo istilacıların son hedefinin Sethanon olduğu sonucuna varmıştı ve Tannerus'un kuzeyindeki dağlardan geçmek, onları hedeflerinden çok uzağa çıkartacaktı. O noktanın güneyinde herhangi bir yere çıkarlarsa, bu en iyi olasılıkla Kâbus Sıradağları olacaktı ve Roo, eğer Krallık Ordusu'nun ana gücü o granit duvarda bekliyorduysa, hayatta kalma şansları olduğunu biliyordu. Eğer düşman kar yağana kadar sıradağların bu tarafında tutulabilirse, Krallık galip gelirdi.

Ama Yaz Ortası Günü'nden itibaren yalnızca üç hafta geçmişti ve böylesine sıcak bir akşamda kar düşüncesi çok uzak bir anı gibi geliyordu. Ravensburg'de büyüdüğü için, Roo karın erken yağabileceğini biliyordu, ama geç yağabileceğini de biliyordu ve bu yıl hangisi olacağını yalnızca bir kâhin bilebilirdi. Her halükarda, karı en erken altı hafta içinde görebilirlerdi, ama on ya da on iki hafta daha olasıydı. Şiddetli yağmurlar daha sık görülürdü, ama kar aylarca uzaktı.

Roo ateşin yanına gidip Karli ve Helen ile sohbet etti ve çocuklarla konuşmayı denedi. Varlıkları eskiden olduğu gibi ona büyük rahatsızlık vermemesine rağmen, çocuklar onun için hâlâ bir sırdı. Karli'yi öfke nöbetinin sınırına getiriyor olmasına rağmen, küçük Helmut'un bulduğu her şeyi ağzına sokmakta ısrar etmesini keyif verici bulmuştu. Jason, onları oyalamak için çocuklarla vakit geçiriyordu ve Roo bunun için genç adama fazlasıyla minnettardı.

İlginç buldukları şeyler onun için bir muamma olmasına karşın, Helen'in çocukları daha büyüktü ve Nataly ve Willem ile konuşabiliyordu. Helen kaos denizindeki bir dinginlikti ve her daim gülümsemesi ve yumuşak sesi etrafındakileri sakinleştiriyordu. Çocuklar gevezelik ederken, Roo şöminenin ışığında kadına bakmakta olduğunu fark etti ve bakışlarını kaçırdı. Karli'nin ona baktığını gördü ve ona gülümsedi. Karısı da gülümsedi ve Roo ağzını kıpırdatarak, "Her şey yolunda," dedi.

Yaralı omzuna baskı yapmamaya çalışarak arkasına yaslandı ve bakışlarının Helen'in üstünde dolaşmasına izin verdi. Esneyip gözlerini kapadı ve gözlerinin önünde kadının yansımasını gördü. Sylvia kaltağının dediği gibi "sıska" olmaktan çok uzak olmasına rağmen, güzel değildi. Bazı erkeklerin hoş bulabileceği bir kadındı. Ama en çekici iki özelliği, büyük kahverengi gözleri ve geniş, her daim hazır gülümsemesiydi. Ve hâlâ sıkı, ince yapılı bir vücudu vardı. Roo, Luis'in bu muhteşem, şefkatli annenin, kendisi gibi bir lağım faresini sevebileceğini düşünmekle, delilik ettiğini düşündü. Kamptaki konuşmalar uzaklaşırken, iç geçirerek vücudunun rahat bir uykuya girmesine izin verdi ve akşamın yatıştırıcı sıcaklığı ve Helen'in sesi ona ninni gibi geldi.

Uzaktan gelen bağırış sesleri kampta karışıklık yaratınca Roo aniden uyandı. Adamlar koşuyordu ve bir an için nerede olduğunu bilemeyen Roo, durumu değerlendirmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Çocuklar battaniyelerin altında yatıyordu, bu yüzden uyuduğunun üzerinden biraz zaman geçmiş olmalıydı.

Roo bir süre sonra kendine geldi ve savaş eğitimi kendini gösterdi. Çocukları korkutmamak için sakince, "Karli, Helen, kalkın!" dedi. Helen uyandı ve "Ne oldu?" dedi.

"Çocukları şu arabaya bindirin!" Yakındaki bir arabayı gösterdi. "Eğer kaçmamız gerekirse, fayton bu yollarda fazla gidemez."

Luis koşarak geldi ve "Atlılar, bu tarafa geliyorlar, hızla," dedi. Hançeri elindeydi. Sağ eli yaralandığından beridir, Luis kılıç kullanamıyordu, ama sol eliyle hâlâ ölümcül bir bıçak dövüşçüsüydü.

Roo ve Luis, atlıların uzaktan zayıf ateşe dikkat etmediklerini umarak, için için yana ateşe çabucak su döktü. Eğer saatlerce önce gelmiş olsalardı, hiç zorlanmadan kampın yerini tespit edebilirlerdi.

Paralı askerlerden bazıları atlarına koşuyordu ve Roo, "Arabaları yola koyun!" diye bağırdı.

Şafağın sökmesine daha iki ya da üç saat vardı, ama atlar gecenin çoğunu dinlenerek geçirmişti. Şansın da yardımıyla, yaklaşanlar onları görmeden uzaklaşıp yola devam edebilir ve Wilhelmsburg'e umduklarından daha erken varabilirlerdi.

Arabacılar atları arabalara koşmak bağlamak için koşturuyor, Roo da yaralı omzuyla elinden geldiği kadar yardım etmeye çalışıyordu. Jason silahlar ve arabalar konusunda hiçbir şey bilmiyordu, ama alması gereken her şeyi taşıyordu. Ama Roo'nun en büyük kaygısı paralı askerlerdi. Şu anda onlardan, yıllardır savaşan zorlu, tehlikeli adamlara karşı sağlam durmaları isteniyordu.

Arabalar ilerlemeye başladı ve Roo yaralandığından beri ilk kez at bindi. Kılıcını hareket ettirirken sağ omzunda sertlik hissediyordu, ama kendi kılıcının güvenebileceği birkaç kılıçtan biri olduğunu biliyordu.

Roo, yaklaşan atlıları görmek için endişeyle batıya bakarak, kervanın arka tarafında durdu. Arabalar anayola doğru gürültüyle giderken,

Roo batıda birilerini gördü. Tek yapabildiği, atlıların, onlardan kaçan çaresiz sivil bir gruba değil, Krallık ordusunun bir kısmına yaklaştıklarından korkarak tedbirli olacaklarına dua etmekti.

Uzun, korku dolu dakikalar boyunca, toprak anayola girene kadar çimenlerin üzerinde ilerlediler.

Dışları metal şerit kaplı tekerlekler toprağın ve yolun çakıllarının üzerinde dönmeye başladığında, Roo geriliminin azaldığını hissetti. Buradan uzaklaştıkça, Wilhelmsburg'e yaklaşacaklar ve hayatta kalma şansları artacaktı.

Derken bir saat sonra ilerden bir adam çığlık atarken, bir diğeri bağırdı. Yolun güney tarafından gelen bağırışlar, Roo'ya gördüğü atlıların, onların bir ordu kolu olmadığından emin olana kadar paralel bir rotada ilerledikten sonra baskın yapmak için ileri giderek anayolu geçtiklerini söylüyordu.

Roo, "Kuzeye dönün!" diye bağırdı ve kılıcını çekti. Bulabildiği ilk düşman askeriyle çarpışmak için kolundaki acıya aldırış etmeden atını ileri sürdü.

Roo'nun arabasının altı araba önündeki muhafıza saldıran perişan görünümlü bir atlıyı bulması uzun sürmedi. Muhafız kendini iyi savunuyordu, ama diğer atlılar hızla geliyordu.

Roo süslü bir şeyler denemedi. Hayvanı yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlayarak, topuklarını atının böğrüne geçirdi: diğer ata çarpmak. Kraliçe'nin ordusunun atlısı, bineği beklenmedik bir şekilde geriye gidince yere düştü ve Roo muhafıza, "Öldür onu!" diye bağırdı. Roo atını, sadece bir araba uzakla olan atlılara doğru sürdü. Derken, dizginleri sağ bileğinin etrafına sıkıca dolanmış, sol elinde hançer olan Luis yanındaydı. Roo ona geri çekilip kadınları korumasını söylemek istedi, ama hayatta kalmakla çok meşguldü.

Roo bir adamı öldürdü ve diğerini geriletti ve atını çevirince Luis'in, kanlı hançerini tutarken sağ kolundaki bir kesikle ilgilendiğini gördü.

Roo, "Deli herif," dedi. "Bir daha ki sefere, kadınlarla birlikte arkada kal ve eğer gırtlak kesmen gerekiyorsa, oradan yap."

Luis sırıtıp, "Sanırım öyle yapmalıyım," dedi. "Asla iyi bir binici olamadım." Çenesiyle yarasını gösterdi. "Ayaklarım yere basarken daha iyiyimdir."

Roo arkadaşının sakinliğine şaşırdı. "Git de Karli yarana baksın. Ne kadar kötü durumda olduğumuza bakacağım."

Roo atını küçük kervanın başına doğru sürdü ve muhafızlarından ikisinin ölmüş olduğunu ve diğer ikisinin de şafak loşluğunda kaçtığını gördü. Luis, kendisi ve Jason ile kalan diğer altısı, bırak bir düzineyi, ancak iki arabayı savunmaya yeterdi. Roo duraksamadı. Muhafızlara, "Son arabaya gidin," dedi. Onlar araba sırasının sonuna ilerlerken, Roo hâlâ arabalarında olan arabacılara dönüp, "Kıpırdayın!" dedi. "Doğruca Wilhelmsburg'e ve Sabah Sisi Hanı'na gidin. Oraya tekparça halinde varırsanız, size ikramiye olarak bir yıllık maaşınızı vereceğim."

Arabacılar duraksamadan bağırıp hayvanlarını harekete geçirdi. Roo atını, kalan altı muhafızın yanına sürdü ve "Son arabayı savunacağız," dedi. "Kaçmaya çalışan ilk kişiyi kendi ellerimle öldürürüm."

Luis, "Sence geri gelirler mi?" diye sordu. "Kesinlikle. Sanırım dövüşünce onları sadece biraz şaşırttık."

"Kaç kişiler?" diye sordu Jason, korkmamış gibi görünmeye çalışarak. Garsondan bir muhasebeciye dönüşmüş olan delikanlı, bar kavgalarının ötesinde şiddete maruz kalmamıştı hiç ve çocuklar yüzünden son derece sakin kalmaya çalışıyordu.

"Çoklar," dedi Roo. Eyerden indi ve atını arabanın arkasına götürüp dizginlerini arka kapıya bağladı. Ardından öne gidip arabaya bindi ve titreyerek oturan arabacıdan dizginleri alarak, "Sıkı tutun," dedi.

Arabayı kuzeye çevirdi ve "Beni takip edin!" diye bağırdı.

Altı muhafız, Luis, Jason ve ailesiyle Jacobylerin olduğu araba yoldan uzaklaşmaya başladı. Roo bunun umutsuz bir kumar olduğunu biliyordu, ama istilacılar döndüğünde anayoldan olabildiğince uzaklaşmış olursa, adamların doğuya doğru giden arabaları yağmalarken, küçük, az kullanılan doğu yolunu bulmaya giden tek bir arabayı gözden kaçırabileceklerini düşündü.

"Asla başaramayacaklar," dedi Luis.

"Muhtemelen, ama eğer herhangi biri başarırsa, sözümü tutup arabacıya bir yıllık maaşını anında vereceğim."

Luis arabanın tabanına yerleşti. Jason ile birlikte çocuklar ve iki kadınla oturduğu için araba sıkışıktı, ama en azından şu an için güvendeydiler.

Şansları uzun sürmedi. Roo seyrek ağaçlıklara giden küçük bir av yolu bulmuştu, ama yol onları sonunda arabanın geçmesi için çok daralan küçük bir vadiye getirmişti. Kuzeye başka bir rota bulana kadar geri dönmüşlerdi ve tekrar doğuya giden küçük yola çıkmaya çalışmışlardı.

Öğleye doğru, küçük bir yükseltinin arkasından atlıların sesleri duyulabiliyordu ve birkaç gergin dakika boyunca Karli, Helen ve Jason çocukları sessiz tutarken, Roo, Luis ve muhafızlar silahları ellerinde sessizce bekledi. Görüş alanının dışındaki yirmi metreden az bir uzaklıktan son atlı da geçtiğinde, Roo doğuya dönüp başka bir rota bulup bulamayacaklarına bakacaklarını işaret etti.

Günbatımına kadar, ağaçlık bölgede tamamen kaybolmuşlardı. Soğuk bir kampın etrafında, seçeneklerini tartışmışlardı ve muhafızlardan biri, "Bu arabayı bırakıp doğuya gideceğim Bay Avery," dedi. Roo, "Bu tepeleri ne kadar iyi biliyorsun?" diye sordu. "Çok değil, ama bizim çocukların doğuya gittiğini söylediniz ve bundan bahsetmeye değecek herhangi bir yolun düşman

süvarileriyle dolu olması çok olası, bu yüzden ormanda kalırsak, onları geçebiliriz."

Roo, "Burasıyla Darkmoor Eyaleti arasında aşağı yukarı bir düzine köy var ve yanlışlıkla onlardan birisine çıkabiliriz, ama yerel bir rehberimiz olmadan, bulacağımız tek şey, yeterince büyük bir tepe kadar, etrafından dolaşmamızın zor olacağı bir dağa da dönüşecek ani bir yükselti olacaktır," dedi. Hızla kararan ağaçlara göz attı ve "Eğer yolu bilmiyorsan, korunun içinde dolanıp durman çok kolaydır. Eğer ne yaptığını bilmiyorsan, doğruca düşmanın kucağına düşebilirsin."

Kocaman gözlerle Roo'ya ve diğer yetişkinlere bakan çocuklar sessiz olduğu için kamp çok kasvetliydi. Karli ve Helen, sessiz kalmalarına devam edecekleri şekilde onları rahatlatmak için ellerinden geleni yapıyordu.

Bir süre sonra Roo, "Ama haklı olabilirsin," dedi. "Arabayı boşaltıp battaniyelerle yiyecekleri alın. Gerisini bırakın. Yarın yolumuza yaya devam ederiz."

Muhafızlar birbirlerine baktı, ama hiçbirisi daha fazla bir şey söylemek istemiyor gibiydi, bu yüzden emredileni yaptılar. Roo oturdu ve hava kararırken sessizce çocuklarını, Jacobyleri ve diğerlerini izledi.

Helen oğlunu kucağına almış, yavaşça şarkı söylerken, Karli kollarını Abigail'e dolamıştı. Nataly, Helen ve Karli'nin arasındaki bir battaniyenin üstünde çoktan uyumuşken, Willem, ayık kalmaya kararlı bir şekilde uykuyla savaşarak annesinin omzuna yaslandı. Jason taşıyabilmeleri için yiyecekleri tekrar paketlerken, Luis onları sakin tutmaya çalışıp Wilhelmsburg'e vardıklarında ikramiye sözü vererek muhafızlara yakın duruyordu.

Çocuklar uyuduğu zaman, Karli gelip Roo'nun yanına oturdu. "Omzun nasıl?" diye sordu. Roo istilacılarla karşılaştıklarından

beridir omzunu düşünmediğini fark etti ve esnetti. "Biraz tutuk, ama iyi."

Karısı öne eğildi ve fısıldayarak, "Korkuyorum," dedi. Roo sol kolunu karısının beline doladı. "Biliyorum. Ama şanslıysak, yarın güvende oluruz."

Roo'nun varlığıyla biraz teselli bulan Karli, hiçbir şey söylemeden sadece oturdu. Gece boyunca sessizce oturdular, ama ormandan gelen sesler yüzünden uyuyamadılar.

Gökyüzü aydınlanırken, şafaktan birkaç saat önce Roo sessizce, "Çocukları kaldırın," dedi. Karli çocukları uyandırırken, Roo Luis'e, "Şafaktan önce yola çıkmamız gerekiyor," dedi. "Ne tarafa?"

"Doğu ve kuzey. Eğer bir yönde bir engelle karılaşırsak, diğerine yöneleceğiz. Sadece başka bir yol yoksa etraftan dolaşıp güneye ya da batıya gideceğiz. Eninde sonunda sana bahsettiğim o yola ya da Wilhelmsburg'ün dışındaki çiftliklere çıkacağız." Luis başını salladı. "Muhafızlar güvenilir değil." "Biliyorum, ama kendi başlarına olmaktansa bizimle kaldıklarında şanslarının artacağını anlamalarını sağlarsak..."

At sesleri ikisini de alarma geçirdi ve döndüklerinde, muhafızların şafak öncesi loşluğuna doğru at sürdüğünü gördüler. "Kahretsin!" dedi Luis.

Roo, artık uyanmış olan Jason ve Helen'e, "Yemek yiyecek vaktimiz yok," dedi. "Alabildiğinizi alın ve buradan uzaklaşalım. Eğer yakınlarda herhangi bir istilacı varsa, sesleri duyup bakmaya gelecektir." Çocuklar şikâyet etti, ama anneleri onları çabucak susturdu ve yürürlerken çiğnemeleri için birer parça ekmek verdiler. Roo çevrelerini inceledi ve kuzeydoğuya giden küçük bir kurumuş dere yatağı gördü. Onları büyük olasılıkla yukarı, dağ eteklerine doğru götüreceğine karar verdi, bu yüzden doğuya ya da kuzeye açık bir rota bulana kadar yatağı takip etmeye karar verdi.

Yavaş ilerliyorlardı. Çocuklar hızlı hareket edemiyor ve çabucak yoruluyorlardı, ama tam bir saat boyunca ilerlemeye devam ettiler. Ardından dinlemek zorunda kaldılar.

Takip edildiklerine dair bir iz yoktu. Çeyrek saat dinlendikten sonra, Jason, Karli'yi dört çocuğun en küçüğünü taşımaktan kurtarmak için Helmut'u kucağına aldı.

Uçurumlar ve molozlar sürekli engel oluştururken zor da olsa ilerlemeye devam ettiler. Ağaçların arasından gelen çatışma seslerini duyduklarında neredeyse öğle olmuştu. Seslerin hangi taraftan geldiğini kestiremiyorlardı.

İlerlemeye devam ettiler.

Erik, "İyi iş çıkardık," dedi.

Greylock, "Krondor'un çöküşüne bakılırsa, oldukça iyi," dedi. Kuzeyindeki ve güneyindeki konumlardan gelen raporları inceldi ve "Nahoş bir haberim var," dedi. "Nedir?"

"Yüce Kesh Düşler Vadisi'nin tamamını işgal etmiş." Erik, "Prens Erland'ın onlarla bir çeşit anlaşmaya vardığını sanıyordum?" dedi.

"Görünüşe göre Kesh bunu umursamıyor."

Erik omuzlarını silkti. Greylock ile öğle yemeğini yiyordu. Erik'in adamları Greylock'un adamlarının yerini alma işini bitirir bitirmez, Owen'ın birliği ayrılacaktı. Erik'in adamları barikat kurmadıkları ve düşman görünene kadar dinlenebilecekleri için memnundu. "Duruma bakılırsa," dedi Greylock, "burada dört gün yerine beş gün tutunman gerekiyor."

"Altı gün tutunmaya çalışacağım," dedi Erik.

Greylock başını salladı. "Kuzeyden gelen haberler iyi. Yüzbaşı Subai ve Yolbulucular, az sorunla karşılaşıp adamlarını dağlara yerleştirebilmiş."

Erik güldü. "Düşman oraya tam güç çıkana kadar beklesinler." "Eh, planın parçası tam güçle oraya çıkmamalarını sağlamak." Owen iç geçirdi. "Raporlar, kuzeydeki çatışmaların daha zor geçtiğini gösteriyor. Bizim çocuklardan bazılarının yanında bir Hadati birliği var ve Sorgulayıcının Bakışı'nın güneydoğusundaki ufak bir geçitle mevzilenmişler." Erik incelediği haritayı gözünün önüne getirip başını salladı. O konumun tutulması gerekiyordu; düşmanın o dağların doğu tarafına geçmesi, Darkmoor'u es geçerek doğruca Sethanon'a giden açık bir rota elde etmeleri demek olurdu. "Ama düşman onları siperlerinden çıkaracak kadar yeterli sayıda değil." Erik, "Düşünmek için çok yorgunum," dedi. "Yerleşir yerleşmez uyuyacağım."

Owen gülerek kalktı. "Bundan şüpheliyim. İyice yerleştiğinize kanaat getirene kadar her şeyi iki kere kontrol edeceksin, bu yüzden hava kararana kadar da uyuyamayacaksın."

Erik omuzlarını silkti. "Ne kadar zaman kazandık?" "İki gün. Hâlâ kazanmamız gereken üç hafta var." Erik, "Yapıp yapamayacağımızı bilmiyorum," dedi.

"Eğer başaramazsak, Darkmoor'da ve dağlarda esaslı bir savunma yapmamız gerekecek."

"Doğu Orduları'ndan ne haber?"

Owen, "Dağların arkasında bekliyorlar," dedi.

Erik, "Keşke şu an burada olsalardı," dedi. Adamlarının silahları ve erzakları hazırladığı bölgeyi gösterdi, Owen elini Erik'in omzuna koydu. "Anlıyorum. Adamlarının birer birer düştüğünü görmek zordur. Ama gerekli."

Erik, "Şövalye-Mareşal William gibi, Prens Patrick de bunu bana açıkça söyledi," dedi. "Ama kimse bundan hoşlanmam gerektiğini söylemedi."

"Anlıyorum," dedi Owen. Birliğindeki bir Çavuş'a dönüp, "Çavuş Curtis!" dedi.

"Evet General?"

"Adamları yola çıkmaya hazırlayın."

"Emredersiniz!" Çavuş döndü ve emirler yağdırarak hızla uzaklaştı. "'General,'" dedi Erik sırıtarak.

"Sanırım Manfred seni Kılıç Ustası görevinden aldığına pişman olacak?"

Owen, "Darkmoor'a ulaşınca kendisine sorarsın," dedi. Owen atına bindi. "Ayrıca, bu konuda söyleyecek gerçekten hiçbir şeyi yoktu. Beni kovan Mathilda idi."

Babasının dul karısından bahsedilince Erik, "Sanırım çok yakında onunla hesaplaşmam gerekecek," dedi.

"Hayatta kalırsan dostum," dedi Owen, ardından atını çevirip uzaklaştı. Omzunun üstünden, "O yüzden hayatta kal," dedi. "Güle güle Owen."

Erik kamp ateşinin başından ayrılıp adamlarının yerlerini incelemeye başladı. Owen haklı çıkmıştı ve Erik uyuyacak zamanı ancak günbatımından saatler sonra bulmuştu.

Roo, Jason ve Luis silahlarıyla dikilirken, iki kadın çocukları nehir kıyısının yukarısındaki bir mağaraya çıkartıyordu. İki gündür, onları hedeflerinde tutan kaba patikalar bularak zorlanmadan yol almışlardı. Terk edilmiş bir oduncu kulübesi bulmuşlar ve Roo

havadaki dumanın yerlerini belli edeceğinden endişelenmesine rağmen, küçük bir ateş yakma riskine girerek bir gece geçirmişlerdi. O kulübenin nispi rahatlığından ayrılmışlar ve dakikalar geçtikçe artan atlıların sesini duydukları zaman, Roo'nun hatırladığı yolda bir günlük mesafe kat etmişlerdi. Roo atlıların onların gittiği yoldan mı gittiğini yoksa sadece şans eseri onlara doğru mu geldiklerini bilmiyordu, ama her iki şekilde de hızla yaklaşıyorlardı.

Seslerinden, belki yarım düzine ya da daha az atlıdan oluşan küçük bir grup oldukları anlaşılıyordu, ama Roo'nun omzunun yaralı, Luis'in sadece bir sağlam eli ve hançeri olması ve Jason'ın silahlarla hiç deneyimi olmaması yüzünden, iki tane biraz becerikli paralı asker bile tehlikeli olurdu. Atlıların yayları varsa, Roo kaybettiklerini biliyordu. Kadınlar ve çocuklar için en iyi şans, görüş alanının dışında ve saklanıyor olmalarıydı. Roo ve diğer iki adam, yollarına çıkanları, kaçışlarını kolaylaştırmaya yetecek kadar uzun süre oyalamaya kararlıydı. Roo omzunun üstünden geriye göz atınca Helen'in çocukları mağaraya soktuğunu gördü ve kadının dönüp ona gülümsediğini sandı. Bu uzaklıktan emin olamıyordu.

Çok geçmeden, ilerledikleri küçük kuru vadinin uzak ucundan görüş alanlarına dört atlı girdi. Roo, "Jason, durum kötüleşirse, kahraman olmaya çalışma," dedi. "Atlardan birini sakatlamaya ve öldürülmemeye çalış. Luis ve ben savaşçıları halletmeye çalışacağız."

Yollarında duran üç adamı gören atlılar yavaşladı. Luis, "Eğer tek sıra halinde kalırlarsa, konuşacaklar demektir," dedi. "Eğer yayılırlarsa, dövüşecekler demektir."

Dört atlı tek sıra halinde ilerlemeye devam etti. Yaklaşık on metre ötede durdular, lider elini kaldırdı ve üç adamı inceledi. Bir süre sonra, "Kimsiniz?" diye sordu.

Roo biraz aksanlı Novindus dilini konuştuklarını fark etti, bu yüzden ziyaret ettiği kıtanın farklı bir kısmından oldukları yargısına vardı. Roo blöf yapma riskini göze aldı. "Adım Amra."

Kendi dillerinde konuşulduğunu duyan allılar biraz rahatlamış gibiydi. Lider Luis'i gösterdi. "Ya sen?"

"Mahartalı Haji," diye yanıt verdi Luis duraksamadan. "Peki sen?" dedi lider Jason'a.

Jason daha ağzını açamadan Roo, "O dilsizdir," dedi. "Adı Jason." Jason bu yabancı dilden tek bir kelime bile anlamıyordu, ama adının söylendiğini duyunca başını salladı.

"Hangi birlik?" diye sordu lider, ikinci atlı sıranın dışına çıkıp liderin yanına geçerken. İki adamın da elinde hâlâ silah vardı. Yanıtı beğenmezlerse harekete geçmeye hazırdılar.

Roo çılgınca düşünmeye başladı. Calis'in Kızıl Kartalları o orduya hizmet ettiğinden beridir, Kraliçe'nin ordusunda köklü değişikliklerin olduğunu biliyordu. Bazı birliklerin adını biliyordu, ama hâlâ var olup olmadıklarına ya da nerede konuşlandırılmış olabileceklerine dair hiçbir fikri yoktu. Ama yanıt vermemenin, kendilerini yanlış yanıt vermek kadar çabuk öldürteceğini de biliyordu.

Roo yavaşça, "Maharta'daki savaştan sonra Shinga'nın Kara Kılıçları'na katıldık," dedi. İkinci atlı, "Kaçak mısınız?" diye sordu.

Roo, "Hayır, Krallık mızraklılarından bazılarıyla karşılaştık ve bizi darmadağın ettiler," dedi. Luis sanki rahatlamış gibi hançerini hafifçe indirdi ve "Ellerinden kurtulup kaçtık," dedi. "Yolun bir yerlerinde tamamen kaybolduk. Bir haftadır bu ormanlık bölgede dolaşıyoruz. Çok açız, ama çok az yiyecek bulabildik. Kendi tarafımıza dönmeye çalışıyoruz."

Roo, "Geri dönmemize yardım eder misiniz?" dedi. "Gerçekten kaçak değiliz."

Diğer iki atlı atlarını ilerletip kanatlara geçti. Dörtlünün lideri, "Kaçak değil misiniz?" dedi. "Bu çok kötü. Biz kaçağız."

Birden saldırdılar ve Luis ve Roo yolun kenarına kaçtı. Roo yere çarptı, yuvarlandı ve çömelince, ikinci atlı bir darbe indirmek için üstüne gelirken Jason'ın korkudan yerine çakıldığını gördü. Jason eğilip kılıcını savurdu ve Roo, yere çarpıp atın bir toynağı omzuna vururken, kılıcın Jason'ın elinde döndüğünü gördü. Atın bağırışı, Jason'ın kılıcıyla biraz hasar verdiğini gösteriyordu, ama Jason, kör edici bir acıyla kımıldayamayarak yerde yatıyordu.

Sağ ön ayağı Jason'ın açtığı derin kesikten dolayı kanayan yaralı at, tökezleyerek üstündeki adamı sırtından attı. Roo yuvarlanıp ayağa kalktı ve ikinci saldırıya hazırlandı. Luis hançerini fırlatıp adamlardan birini boynundan vurarak yere çarpmadan önce öldürdü.

Fırlatılan atlı yerde yatarak inliyordu ve Luis ve Roo eşit sayıda rakiple yüz yüzeydi. Luis çizmesinden ikinci bir hançer çekip çömeldi. Luis'in silahını atmadaki ustalığının onu daha tehlikeli bir rakip yaptığının farkında oldukları belli olan iki adam, sessizce birbirleriyle konuşuyordu.

Adamlar saldırırlarken bağırdı ve iki adama aynı anda saldıracaklarmış gibi görünüyorlardı, ama Roo'nun üstüne gelen adam son anda döndü ve Luis'e arkadan saldırmak için daire çizdi. Luis hançerini doğruca üstüne gelen atlıya fırlattı, ama adam neredeyse hiç hedef göstermeyecek şekilde atının boynuna yattı.

Luis böyle bir hareket beklediği için hançerini, adamın açıktaki uyluğunu hedef alacak şekilde aşağıdan fırlatmıştı. Hançer adamın sağ uyluğuna gömülünce adam acı içinde bağırarak doğruldu ve arkadaşının saldırdığı Luis'den uzaklaşmaya çalıştı.

Luis'in, gömleğinin içinde taşıdığı üçüncü bir hançeri daha vardı ve adam doğrulduğu anda hançeri fırlattı. Hançer adamın gırtlağına girdi ve adam atından geriye doğru düştü. Roo, arkasını döner dönmez yanından geçen adama saldırdı. Adam, dönüp kuşağından başka bir hançer çıkartmaya çalışan Luis'i öldürmeye çalışırken, Roo kılıcını başının üstünde tuttu.

Atlı eğilmeye çalışan Luis'e hamle yaptı, ama atlının yükseklik avantajı vardı ve kılıcı Luis'in sağ omzuna derinlemesine saplandı.

Roo'nun vuruşu atlıyı arkadan yakaladı ve bacağını derinlemesine yardı. Kemiği gözükürken atlı acıyla bağırıp dönmeye çalıştı, ama şoka girerken eyerinde bilincini kaybetti.

Roo onu çabucak öldürdü. Luis'in yanına koştu ve adamın bilincini güçlükle açık tuttuğunu gördü. Arkadan gelen bir çığlık duyduğunda ona bir şeyler söylemek üzereydi.

Roo hızla dönünce, atından düşen adamın Jason'ın tepesinde dikildiğini gördü. Yüzü yarılan kafasından gelen kanla kaplı genç muhasebeci, bir dirseğinin üzerinde doğrulmuştu ve asker öldürücü bir vuruş yapmak için kılıcını geri çekiyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Roo koşmaya başlarken. Bacakları kurşun gibi ağırdı ve her adım inanılmaz derecede yavaş ve acılıydı. Acele etmeye çalıştı, ama askerin darbesi bir şimşek gibi indi ve Jason acı içinde bağırdı. Dönmüştü ve onu sessizleştirmesi gereken darbe, bağırarak acı içinde iki büklüm olmasına sebep olmuştu.

Roo kılıcını çekip bütün gücüyle savurdu. Askerin vücudunu ıskaladı, ama bileğini kesti ve eli hâlâ kabzayı tutarken kılıç havada yuvarlandı.

Adam inanamayarak kesik eline baktı ve ensesine inip yere yığılırken ölümüne yol açan bir sonraki darbeyi görmedi bile.

Roo, gözleri acı ve korkuya açılmış olan Jason'ın yanına diz çöktü. "Bay Avery," dedi Jason, Roo'nun gömleğine yapışarak.

"Buradayım," dedi Roo, Jason başının dikkatle tutarak.

Jason, sanki göremiyormuş gibi gözlerini odaklayamıyordu ve Roo yaranın öldürücü olduğunu gördü. Başındaki yara atın toynağından olmuştu, ama kılıçla açılan yaradan hızlı bir ritimde kan

pompalıyordu ve Roo içeride bir atardamarın ciddi şekilde hasar aldığını biliyordu. Jason'ın yaşamı her geçen an yere akıyordu.

Jason, "Üzgünüm Bay Avery," dedi.

Roo, "İyi iş çıkardın," dedi.

"Size ihanet ettiğim için üzgünüm." Roo, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Babasına aktarması için Sylvia Esterbrook'a bilgi veren bendim," dedi Jason, ardından kan öksürmeye başladı.

"Anlamadım," dedi Roo. "Sen onu nereden tanıyorsun?"

"Barret'e ilk geldiğinizde, size ondan bahsetmiş ve harika bir kız olduğunu söylemiştim." Roo'nun başı dönüyordu. Dövüş, yarası ve şimdi de bu. "Jason, sen ve Sylvia bunu nasıl yaptınız?"

"Hizmetkârına not iletiyordum," dedi Jason. "Bana yanıt verdi. Bir gün zengin olduğumda, benden babasına bahsedeceğine söz verdi."

Roo şok olmuştu. Sylvia onu, Duncan'ı ve Jason'ı aptal yerine koymuştu. Bir süre sonra Jason, "Bay Avery," dedi. "Lütfen efendim, beni bağışlayın."

Roo, Luis açıklığın biraz ötesinde baygın, belki de ölü yatarken, kadınlar ve çocuklar yukarıdaki mağarada saklanırken ağaçlığa bakarak, sadece, "Önemli değil Jason," diyebildi. "Hiç önemli değil."

Jason yavaşça, "Bir keresinde beni öptü Bay Avery," dedi. "Kimsenin bakmadığı bir anda, arabadan eğilip beni yanağımdan öptü." Ardından gözleri yukarı kaydı ve öldü.

Roo, ağlasın mı, gülsün mü bilemeyerek kıpırdamadan durdu. Çocuk, tehlikeli kancığı, mükemmel meleği olarak düşünerek ölmüştü. Roo, Luis hariç, kamptaki kimseye Sylvia'nın öldüğünden bahsetmemişti. Roo, kullandığı adamlardan istediğini almayı bildiği

için sessizce Sylvia'yı selamladı. Duncan'a göre, bu güç ve para vaadiydi, Jason'a göre, gerçek aşkı -yanaktan bir öpücük ve aşk notları- bulan prenses ve sıradan bir insanın hikâyesiydi; peki ya Roo'ya göre? Roo, Jason'ın başını nemli toprağa bırakırken acı bir kahkaha attı. Kalktı. Roo'ya göre, kadın var olmayan mükemmel aşkı vaat etmişti.

Sylvia ile tanışmadan önce, Roo askın, kendisinden daha aptal insanların inandığı bir masaldan ya da kasaba kızlarının bacaklarını açmaya yarayan bir yalandan başka bir şey olmadığını düşünmüştü, ama hiçbir zaman aşk yalanının bu kadar canavarca bir şey olduğunu düşünmemişti. Sylvia mezarından bile, Roo'nun düşüncelerini dolduruyordu. Üç adamın aynı kadına bakıp da, nasıl üç farklı kadın görebildiğini ya da üçünün de nasıl kadının yalanlarına inanmaya bu kadar hazır olabildiğini düşünerek Luis'in yanına gitti. Ve ondan bu kadar nefret ederken, nasıl oluyor da hâlâ ona bu kadar özlem duyuyordu anlayamıyordu.

Luis'in nefes alışverişleri yavaştı ve terlemişti. Roo onu hareket ettirmeye çalışınca inledi ve sağlam omzunu Luis'in kolunun altına sokmaya çalışan Roo'nun kendisini kaldırmasına yardım etmeye çalıştı. Roo arkadaşını yarı sendeleyerek, yarı sürükleyerek mağaraya taşımaya çalıştı. Mağaraya az bir mesafe kala, Helen Jacoby dışarı göz attı ve Luis'i mağaraya taşımaya çalışan Roo'yu görünce, aşağı inip tükenmiş Roo'ya yardım etti.

Luis'i içeri taşıdılar ve Roo mağaranın, sığ olmasına rağmen geniş olduğunu fark etti. Mağara, her şeyi açıkça görebileceği kadar dışarıdan ışık alıyordu. Mağaraya girdiklerinde Karli nefesini tuttu ve "Jason?" diye sorarken gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı.

Roo kafasını iki yana salladı.

Karli çocukların daha fazla korkmaması için kendi gerginliğini saklamaya çalışırken, Helen Luis ile ilgilenmeye başladı. "Kimdi onlar?" diye sordu Karli. "Kraliçe'nin ordusundan kaçaklar." "Daha fazlası var mı?" diye sordu Helen.

"Şüphesiz," diye karşılık verdi Roo, bir dakika mağaranın zemininde dinlenerek. "Bu tarafa gelip gelmeyeceklerini bilmiyorum, ama bu, Krallık askerleri olduklarını öğrenene kadar, gördüğümüz her atlı ya da yaya adamdan korkmamız gerektiği anlamına geliyor."

İç geçirip kalktı. "Atları bulup, üstlerinde işimize yarayacak bir şeyler bulup bulamayacağıma bakmam gerek." Jason ve dört adamı da gömmesi gerekiyordu, ama bundan bahsetmemenin daha iyi olacağını düşündü.

Sendeleyerek tepeden inen Roo, yaralı atın sadece birkaç metre ileride olduğunu gördü, ama diğer üçü tepenin eteklerinde dolaşıyor ve küçük açıklığın etrafında yetişen küçük ot parçalarını yemeye çalışıyorlardı. İş atlara geldiğinde, Roo Erik gibi uzman değildi, ama atın yan tarafındaki derin yaraya şöyle bir bakması, atın, bir iyileştiricinin yardımı olmadan iyileşemeyeceğini anlamasına yetmişti; kemik gözüküyordu ve at aksıyordu.

Elinden geldiği kadar sakin bir şekilde üç atın otladığı yere yürüdü ve dilini şaklatıp nazikçe konuştu. Atlardan ikisi uzaklaşmaya başladı, ama bir tanesi Roo'nun yularını tutacağı kadar yakında kalmıştı. Roo rulo yapılmış şilteyi kontrol etti ve içinde değerli birkaç eşya, gümüş bir şamdan ve biraz para buldu.

Atın dizginlerini yarın yanındaki bir dala bağladı ve ikincisini yakalamaya gitti. Onda da birkaç değerli eşya vardı, ama işe yarar başka bir şey yoktu.

Üçüncü at uzak durma oyunu oynamakla daha ilgiliydi, bu yüzden Roo onu birkaç metre kovaladıktan sonra, birilerinin ortalıkta dolaşan ata rastlaması halinde, onları Roo'nun olduğu yere getirmemesi için uzaklaştırmak üzere ata taş atmaya başladı.

Roo Luis'in hançerlerinden birinin hâlâ ölü adamlardan birinin gırtlağında durduğunu fark etti ve hançeri çekip çıkardı. Topal atı çabucak öldürdü ve kişnemesi diğer iki atın da kişnemesine yol açtı.

Ama atları, onları bıraktığı yerde kalmalarına yetecek kadar sağlam bağlamıştı. Ardından tüyler ürpertici ceset arama işine başladı.

Bütün eski askerler gibi, ölü soyma fikrini tiksindirici buluyordu, ama bu adamların üstünde gerçekten işe yarayabilecek bir şeyler olabileceğini biliyordu. Üç kese altın ve bir kese mücevher buldu. Roo değerli şeyleri yakaladığı iki attan birine koydu ve silahları bir araya topladı. Beş hançeri, bir uzun bıçağı ve altı kılıcı vardı.

Bunları mağaraya taşıyıp içeri koydu. Helen'e, "Luis nasıl?" diye sordu.

"İyi değil," dedi kadın yavaşça. Roo'ya bakıp kafasını hafifçe iki yana salladı.

Roo, Luis'in geceyi çıkaramayabileceğini bilecek kadar çok yara görmüştü. Döndü ve tepenin aşağısına indi. Atları, cesetlerden kurtulduktan sonra almaya karar verdi.

Küreği olmadığı için bir mezar kazmak söz konusu bile olamazdı, tabii kılıçlardan biriyle denemek istemediği takdirde. Kuru dere yatağında küçük bir çatlak buldu ve cesetleri oraya yuvarladı. Jason'ı dört kaçakla birlikte gömme fikrinden hoşlanmıyordu, ama ailesinin güvenliği şu anda her şeyden daha önemliydi.

Altı kılıcın en kötüsünü kullanarak toprağı kazıp cesetlerin üstünü örttü, ardından toprağı kapamak için taş taşıdı. Bu ağır işten bir saat sonra, neredeyse tükenmişti ve elinden gelenin en iyisi taşları diz çökerek yığması olmuştu. Cesetleri çatlağın kenarlarından aşağıda tutmaya çalışıyordu, böylece üstüne dal ve yaprak örttükten sonra, buraya yaklaşan herhangi biri mezarı fark etmeyebilirdi.

Arkasından bir şey onu ittiğinde, son taşı koyuyordu.

Roo kılıcını çekmeye çalışarak döndüğünde, meraklı bir atın gözlerinin içine baktığını gördü. Kovaladığı hayvan, sıkılıp geri

dönmüş ve ne yapmakta olduğunu görmek için dere yatağına inmişti. Yapılan işi ilginç bulmayan at, Roo'nun onunla ilgilenmesini istiyordu.

Roo hızla uzanıp atın dizginlerini yakaladı. At kişnedi ve Roo'yu ayağa kaldırarak geri çekildi. Roo atı bir kez hızla çekip, "Hoo!" diye bağırdı ve at panik yapmasın diye yuları biraz bıraktı.

Hayvan yanıt verip yerinde kaldı. Roo atı diğerlerinin yanına götürüp ağaca bağladı. Atın eyerinin arkasındaki battaniye dürümünü araştırdı ve biraz daha altın ve mücevher buldu.

Roo etrafına bakınıp, atları saklayabileceği daha iyi bir yer aradı, ama göremedi. Eğer atları kullanacaksa, fark edilme riskini göze alması gerekecekti.

Ağır ağır yürüyerek tepeyi çıkarken yorgunluk bastırdı, beş cesedi de gömme zahmetine, sadece orada duran üç atın onu ele vermesi için katlanmışsa, bunun son derece ironik olacağını düşündü. Ölü ata baktı ve ayrılmadan önce onu da saklaması gerektiğini fark etti, ama ertesi güne kadar beklemeye karar verdi. Yaşayanları uzaklaştırana kadar ölü atı saklamak anlamsızdı.

Mağaraya ulaştığında, Karli'nin çocuklara biraz daha ekmek ve bir parça peynir vermiş olduğunu gördü. İkisinden de iri parçalar alıp oturdu. Hayatında hiç bu kadar yorulduğunu hatırlamıyordu.

Helen, "Nefes alışverişleri daha iyi sanırım," dedi.

Roo baktı, ama hiçbir fark göremedi. "Sanırım haklısın," diye yalan söyledi.

Roo ekmeği çiğnedi ve günler geçtikçe bayatladığını fark etti. Ama yine de, sert peynir gibi yiyecekti ve tadını hoş buldu.

"Bir tulum şarabımız var," dedi Karli ve tulumu Roo'ya uzattı.

Karısına teşekkür edip ağız dolusu bir yudum aldı. Şarap, sarı peynirle birleşince ağızda belirgin mayhoş bir tat bırakıyordu, ama

Roo bundan memnundu.

Helen, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Üç atımız var. Eğer Luis'i bir tanesine ve çocukları da ikişer ikişer diğer ikisine oturtabilirsek, yarın yola çıkabiliriz." Helen kararsız bir yüz ifadesiyle Luis'e baktı, ama bir şey söylemedi. Karli cesurca gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı.

Roo çiğnedi ve yuttu ve taşların üstünde olabildiği kadar vücudunun dinlenmesine izin verdi. Yemeğini bitirdikten sonra, sendeleyerek mağaradan çıktı ve tepenin aşağısına inip kaçakların kullandığı dört battaniyeyle döndü. Ne kadar pis oldukları umurunda değildi, bu ağaçlık bölge akşamları serin olabilirdi ve bir ateş yakma riskini göze alamazdı. Battaniyeler dağıtıldıktan ve herkes yattıktan sonra, Roo karanlığa bakarak oturdu. Zaman geçti ve bütün yorgunluğuna rağmen uyuma riskini göze alamadı.

Gecenin ortasında bir yerlerde, Helen Jacoby yanına gelip oturdu. Diğerlerini uyandırmamak için sessizce, "Sanırım iyileşecek," dedi.

Roo fısıldayarak, "Yaralı bir adamı bir ya da iki günlüğüne bir ata bağlayamazsın," dedi.

"Hareket ettirirsek, onu öldürebiliriz."

"Burada bir gün daha kalamaz mıyız?"

Roo, "Hayır," dedi. "Ve sizi güvenliğe götürmemi bana ilk söyleyecek kişi de Luis olurdu. Bu bölgede kaçaklar olduğu kadar, her geçen gün her iki taraftan da daha çok asker geliyor." Helen Roo'nun koluna girip sanki çok doğal bir hareketmiş gibi başını omzuna yasladı. Koluna sarıldı ve Roo kadının göğüslerinin vücuduna bastırdığını hissetti ve saçlarının kokusunu duydu.

Sonunda kadın, "Teşekkür ederim Roo," dedi.

Roo, "Ne için?" diye sordu.

"Nazik ve yardımsever bir insan olduğun için. Çocuklarıma bir babanın yapabileceği her şeyi yaptın. Başka birisinin bizi batık ve çaresiz bırakacağı bir durumda sen bizi korudun."

Uzun süre sessiz kaldılar ve ardından Roo, gömleğinin kumaşı kadının gözyaşlarıyla ıslanınca omzunda bir sıcaklık hissetti. Roo kadının elini okşadı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Sessiz geçen bir süreden sonra, kadın uzandı ve Roo'nun başını kendininkine çevirdi. Roo'yu dudaklarından hafifçe öptü, ardından sessizce, "Sen iyi bir insansın Roo," dedi. "Çocuklar seni seviyor." Bir duraklamanın ardından, "Ben de seni seviyorum," dedi.

Roo sessizdi; ardından, "Sen tanıdığım en iyi kadınsın Helen," dedi. "Sana hayranım." Gerçi karanlıkta ne kadar görebileceği kuşkuluydu ama, sanki kadının gözlerine bakamıyormuş gibi başını öne eğdi, "Ve seni, erkeklerin kadınları düşündüğü gibi, düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, ama doğrusunu istersen, kendimi aksine inanmaya razı edemiyorum." Kadın uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi, ardından kalkıp çocuklarının yanına döndü. Roo gecenin geri kalanı boyunca yalnız oturdu.

-20-
ÇIKARLAR

Miranda volta atıyordu.

Macros, "Şunu keser misin lütfen?" dedi.

Miranda oturdu. Günlerdir Midkemia ile Shila arasındaki gedik alanını inceliyorlardı ve gediğin olağandışı özellikleri olduğunu fark etmişlerdi.

Macros gediğin içerdiği büyünün yapısını incelemek için büyük zaman harcamış ve gediğin bu taraftan mühürlendiği sonucuna varmıştı. Şüphelerini Miranda'ya söylemiş, o da Macros'un söylediklerine dair hiçbir fikri olmadığını belirtmişti.

Miranda, "O şeye daha ne kadar bakacaksın?" diye sordu.

"Neyle karşı karşıya olduğumu anlayana kadar."

Kadın iç geçirdi. "Başka ne bilmene gerek var?"

"Bilmek istediğim çok şey var. Pantathialıların Pug'ın fark edemediği bir gediği nasıl yarattığını bilmek isterdim. Daha önce hiç görmediğim birkaç önemli özelliği olan bir gediği yaratmayı nasıl başardıklarını bilmek isterdim. Bu tür gediklerin çok fazla büyünün kaza eseri birleşmesiyle oluşma şansı çok fazla, ama Tsuranilerin yarattığı yapay gediklere çok benzer şekilde birtakım sabit biçimlerde çalışıyor. Ama beni en çok endişelendiren şey, karşılaşmayı bırak, asla aklıma gelmeyecek olan büyü kalitesi. Eğer bir kelimeyle ifade etmem gerekirse, bu gedik neredeyse 'organik,' neredeyse canlı bir şey."

"Canlı mı?"

"Çoğu gedik tünel ya da kapı eşiği gibidir. Ama bu sanki bir... yara gibi." "Ciddi değilsin, değil mi?"

"İzle," deyip elini salladı. Mistik enerjiler, aralarına hiçbir şeyin girmeyeceği sıklıkta dokunmuş ipliklere benzeyen, mavi-yeşil bir enerji gibi gözüken bir dokumayla kapatılmış mavi-beyaz parlak bir ışıktan oluşan bir kapıyı ortaya çıkardı. "Daha beyaz olan ışık gediğin enerji atımı. Ne kadar hafifçe hareket ettiğine dikkat et, nefes alan bir şey gibi."

"Enerji atımı mı?"

"Her büyü, neyin meydana geldiği hakkında çok şey söyleyen bir güç deseni şeklinde bir iz bırakır. Gedikler hem eşsiz, hem de sıradandır. Belirli bir şekilde, nereden geldikleri ve nereye gittikleri, her hareketleri eşsizdir, ama pek çok özelliği paylaşmalarıyla sıradandırlar. Bu gedik sıradandan çok eşsiz. Aslında, tamamen eşsiz." Çenesini ovuşturdu. "İblis diyarına açılan gediği inceleme fırsatım olmasını isterdim. Bunu kimin yaptığına dair bana bir ipucu verebilirdi." Bir iç geçirmeyle arkasına yaslandı. "Pantathialılar olmadığına eminim. Birileri onlara bunu yapması için aletler vermiş."
"Kim?"

"Bilmiyorum." Gediği gösterdi. "Bu diğer taraftan açılmış. Eğer uzay ve zamandaki çatlaklarını inceleyecek olursan, gönderici taraf ve alıcı taraf arasındaki farkı söyleyebilirsin, ya da bu iki yönlü bir kapı." Açık bir şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. "Bak, diğer enerji," dedi, dokumayı göstererek, "o daha da garip."

"Nedir o?"

"Belli ki bir engel, ama kafamı karıştıran bir engel." Kızına daha yakına gelmesini işaret etti.

"Orada ne görüyorsun?" diye sordu, birkaç tane ipliği göstererek.

"Koyu yeşil iplikler."

"Hmmm. Bana daha çok kireç rengi gibi geldi. Her neyse, daha yakından bak."

Miranda öne eğilip iplikleri inceledi. "Düzensiz bir şeyler var."

"Evet!" dedi Macros neşeyle. "Sanırım ayrılmış ve tekrar bağlanmış."

"Kim tarafından?"

Macros oturdu. "Hanam'ın bize söyledikleri tamamen doğruysa, üçüncü iblis gönderildiğinde kendisi davetsiz misafirdi. İlk ikisinin Pantathialılarla karşılaştığını tahmin ediyorum. İlki dövüşüp pek çok Pantathialıyı öldürürken, ikinci, şu Jakan, güvenli bir yere kaçtı. Calis ile buraya geldiğinizde gördüğünüz ilk iblis olmalı: Pantathialıların büyüsüyle çılgına dönmüş ya da aptallaşmış devasa katil."

"Böylece Jakan gözden kayboldu, koridorlarda gizlice dolaşmaya başladı ve ilerlerken öldürüp güç topladı," dedi Miranda.

"Evet. Pantathialılar sonunda toparlanıp gediği tekrar mühürledi."

"Bu, en derindeki yerleşim bölgelerini bulup o yüksek rahipleri öldürdüğümüz zaman olmuş olmalı."

Macros başını salladı. "İlk iblise ne olduğunu merak ediyorum."

Miranda etrafına baktı. "Öldü? Umarım."

Macros güldü. "Eğer hâlâ buralarda olsaydı, sanırım ikimiz onunla başa çıkabilirdik. Yiyecek çok şeyi olmayacaktı ve bana anlatılanlara göre, geriye çok zekâsı kalmayacaktı."

Miranda, "Bir düzine Pantathialı yılan rahiple bir savaşa girdiği zaman, bir iblisin zekâsına değer biçmek zor," dedi.

"Doğru," dedi Macros. "Bu olaya yaklaşabileceğimiz üç farklı yol var. Diğer taraftan başka bir şeyin geçmeye çalışıp çalışmadığını görmeyi bekleyebiliriz. Ya da diğer tarafta her ne varsa yardım görmeden geçmesini sağlamak için bu engeli açmaya çalışabiliriz. Ya da engeli yok edip diğer tarafa geçebiliriz."

"Dördüncü seçenek daha çok hoşuma gitti."

"O hangisi?"

"Engeli elimizden geldiği kadar güçlendirebiliriz."

Macros kafasını iki yana salladı. "Hayır, bu olmaz."

"Neden?"

Macros kızına baktı. "Bundan, gedikler üstünde çok fazla çalışmadığın sonucunu mu çıkartmalıyım?"

"Hiç çalışmadım. Onlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum."

Macros omuzlarını silkti. "Pug'ın kütüphanesinde, bu konuyla ilgili çalışmalarımın olduğu büyük bir cilt var. Ama oraya dönme riskini göze alamayacağımıza göre, özetlememe izin ver: şu anda var olan engele ne kadar çok engel eklersek ekleyelim, gedik var olukça, o engeller açılabilir. Gediği sadece yok etmekle kalmayıp, iblislerin bir tane daha yaratamayacağından emin olmak zorundayız."

"İblislerin Pantathialıların gediğini takip ettiği izlenimine kapılmıştım," dedi Miranda. "Yoksa bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Aslında yok. Varsayımlar yapmak aptalca. Burada kilitleyip sakladığımız şeyler olduğunu ikimiz de biliyoruz." İşaret parmağıyla başına vurdu. "İkimiz de bilginin iyi bir sebep için bizden gizlendiğini biliyoruz, ama o gizli bilgi olgusundan gelen birkaç olası sonuçtan yararlanmamak aptallık olur." "Ne gibi?"

"Bu gediklerin yaratılmasına yardım etmiş başka bir oyuncu olabileceği gibi. Bildiklerimize göre, iblisler kendi diyarlarıyla Shila arasındaki mührün deli Ahsart rahibi tarafından açılmasından yararlandı, ama kimse o kapıyı ilk olarak kimin yaptığını sormadı.

Ahsart rahipleri neden iblis diyarına açılan gediği açtı? Ne gibi bir zorlama ya da saplantı böyle bir aptallık yapmalarına sebep oldu?

"Pantathialıların buraya Saaurlarla kolayca geldiğini de biliyoruz, ama iblisler buraya gelmek için mücadele etmek zorunda ve aralarındaki anlaşmazlığa bakılırsa, müttefik değiller." "Ya da en azından eskiden müttefiklerdi." "Bu mümkün," dedi babası.

Miranda, "Eh, bu konuşmaya dünya sona erene kadar devam edebiliriz," dedi. "Ne öneriyorsun?"

"Beklemeyi. Pug ve Hanam diğer taraftaki işlerini bitirdiği zaman, burada durumun hareketleneceğini hissediyorum."

Miranda iç geçirdi. "Zamanımız var mı?" Macros omuzlarını silkti. "Birkaç gün daha." Kadın kalktı. "O zaman Efsuncunun Adası'na naklolup banyo yapacağım. Yiyecek bir şeyler de getiririm." Macros kafasını iki yana salladı. "Zahmet etme. Gathis'e kısa bir süre sonra orada olacağımı söyle. Onu ziyarete gittiğimde orada yerim. Onu tekrar görmek güzel olacak. Ayrıca ben de banyo yapmayı düşünüyorum."

Miranda gülümsedi. "Güzel. Hiçbir şey söylemeyecektim..." Macros da gülümsedi. "Sana babalık yapmadığımı biliyorum, ama şunu söylemeliyim ki burada gördüğüm kadından memnunum."

"Teşekkür ederim," dedi Miranda. "Gitmeden önce, bir şeyi bilmek istiyorum." "Nedir?" "Pug?" "Ne olmuş ona?" "Onunla evlenecek misin?"

"Eğer teklif ederse," dedi Miranda. "Onu seviyorum ve sanırım beraber güzel bir yaşantımız olur."

Macros, "İş aşka gelince uzman olmadığımı açıkça gösterdim," dedi. Geçmişi hatırlayarak iç geçirdi. "Annen dikkate değer güzellikte ve sıradışı kurnazlıkta bir kadındı. Genç olduğumu iddia edemem, ama deneyimsizdim ve ilk zamanlanınız güzeldi." Kaşlarını çattı.

"Doğumun ikimizin de başa çıkamayacağı bir şeydi ve bunun için özür dilerim." Miranda, "Olan olmuş," dedi.

"Doğru, ama en azından bir kısmından pişman olduğumu söyleyebilirim." "Sadece bir kısmından mı?"

"Şey, şu anda olduğun kişiden memnunum ve eğer geçmişindeki herhangi bir şeyi değiştirebilseydim, seni şu anda olduğundan daha kötü yapma riski olduğu için neyi değiştirirdim bilmiyorum." "Ya da daha iyi."

Macros gülümsedi. "Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum."

Miranda babasına gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Ciddiyim." Arkasına yaslanıp gözlerini gediğe dikti. "Pug şanslı biri. Eğer o sana teklif etmezse, sen ona teklif et. Bence birbirinize ihtiyacınız var."

"Uzman olmadığını söylediğini sanmıştım."

"Bu, bir babanın, hoşa gitmeyen öğütler verme ayrıcalığı. Şimdi acele et ve banyonu yap." Miranda kaybolunca Macros iç geçirdi. Geçmişteki başarısızlıklarından duyduğu pişmanlıkları geride bırakmaya karar verdi ve dikkatini gediğe çevirerek diğer tarafta neler olduğunu merak etti.

Pug, cüppesi yırtılmış ve yüzü terden sırılsıklam olmuş bir şekilde nefes nefese duruyordu. Hanam ile birlikte altı adam boyundaki uçanlarla savaşmışlardı ve dövüş neredeyse araştırmalarının sonunu getiriyordu.

Yaratıklardan bir tanesi tek başına ikisinin de dengi olamazdı, ama üç tanesi Pug'ın, üç tanesi de Saaur İrfanustası'nın üstüne gelince

neredeyse eşit olmuşlardı. Hanam öldürdüğü üç iblisin üstünde beslenmişti. Pug diğer üçünü buharlaştırmıştı.

Hanam eti yer, enerjileri içerken, Pug büyülenmiş bir şekilde izlemişti. Algılarını değiştirince, Saaur İrfanustası'nın yaratığı alt etmek için zekâsını nasıl kullandığını görebilmişti. Yemeyi bitirince, Hanam, "Bu ziyafet konsantre olmamı kolaylaştıracak," dedi. "Ne kadar yolumuz kaldı?" "İblisler bu kadar zeki değildir, ama yiyebilecek herhangi bir şey için daha geniş devriyeler dolaştırıyorlar." Durdukları kayaların üstüne saçılmış et parçalarını göstererek, "Bunların, sizin dünyanıza gedik açmaya çalışan o yüzbaşıları beslemek için bulabildikleri herhangi bir şeyi Cibul'a geri götürmesi gerekiyordu," dedi. Sanki fark edilmekten endişeleniyormuş gibi etrafına baktı. "Bu rotada gidersek, iblislerin çoğundan kaçınabiliriz."

"Bir günden fazladır buzun ve dağların üstünde uçuyoruz," dedi Pug.

"Doğru." İblis formu güneyi işaret etti. "Cibul orada. Belki, kendimizi iblis sezgilerinden saklamak zorunda kalmadan oraya yaklaşabiliriz. Ama dikkat et, basit iblislerin kafasını karıştırmak için kullandığın büyüler yüzbaşılar ve lordlar için yeterli olmayabilir." "Yapılması gerekeni yapacağım."

"O zaman plan yapmalıyız," dedi Hanam. "Bu yaşamı devam ettirmek gibi bir isteğim yok. Ruhum, buradaki Gökyüzü Hordası'ndaki kardeşlerime katılmak için yanıp tutuşuyor. O yüzden işte teklifim. Bulabildiğimiz büyük lord hangisi olursa olsun, yakındaki muhafızların ve hizmetkârların dikkatini çekmem için ona saldırmama izin ver. Bu sana iblis diyarına açılan gediği incelemen ve kapatman için zaman verir."

Pug, "Cesur bir plan, ama bana yeterince zaman kazandırır mı bilmiyorum," dedi. "Burada beni endişelendiren bir şeyler var. Gedik büyüsünün doğasını, Macros da dahil herkesten çok bildiğime dair bir kibrim vardı, ama Ahsart'taki boş sunağı görene dek açık bir gediğin tarif ettiğin şekilde taşınamayacağını söylerdim sana. Bu,

oyunda benim bilgimin ötesinde güçler olduğu anlamına gelir. O gediği kapatmanın benim becerilerimin ötesinde olduğu anlamına da gelebilir." "Eğer durum bu olursa ne yapacaksın?"

Pug, "Aklıma gelen tek şeyi yapacağım: Midkemia'ya açılan gediği yok edip yeterli olmasını umacağım," dedi.

"Macros'un da diğer taraftan aynı şeyi yapmaya çalışacağı göz önüne alınırsa, başarabilecek misin?"

"Hiç şüphesiz ikimizden biri başaracak." "O halde aralarına girip elimizden geleni yapalım." İblis şekli devasa kanat vuruşuyla ileri atıldı ve uçmaktan çok dağ eğiminden aşağı kaymaya başladı. Aşağı doğru hızının artmasına izin verdi ve ardından kanatlarını bükerek havalandı. Pug peşinden gitmek için büyüsünü kullandı.

Fark edilmekten kaçınma umuduyla dalışa geçip yere yakın uçtular. Pug batıya bakınca, batan güneşi gördü. İblislerin gece neredeyse kediler gibi görüyor olmasına karşın, ışığın az olması biraz işe yarayacaktı.

Pug'ın hayatında hiç görmediği yabancı güçler tarafından mahvedilmiş bir dünyanın üstünde uçuyorlardı; ağaçlardan otlara kadar, Sahurlardan en küçük böceğe kadar, bir zamanların görkemli şehri Cibul'un etrafındaki topraklar yaşamdan yoksundu. Toprağın yandığı yerlerde, tek bir ot da olsa, orada burada bir yaşam belirtisi görülebileceği için, Pug bunun savaş yıkımından ya da bir orman yangınından daha fazlası olduğunu seziyordu.

Burada hiçbir şey yoktu.

Hanam, "Geçişimizi gizle büyücü," dediği zaman, şehrin bir buçuk kilometre içindeydiler Pug aklını, uçarlarken ikisini de görünmez yapma işine verdi. Alışılmadık çabadan dolayı korkunç bir acı hissediyordu ama duraksamadan ikisi için gerekli olanı yaptı. Acı birkaç dakika daha devam etti, ardından Pug bu büyü kombinasyonuna alışınca azalmaya başladı.

Şehrin üstünde uçarlarken, aşağıdaki birkaç iblis, sanki bir şey sezmiş gibi kafasını kaldırıp baktı, ama hiçbirisi alarm vermedi. Pug yakında, gidecekleri yere varacaklarını ümit etti.

Hanam bir zamanlar verimli, ama artık kayaların üstündeki yanmış ölü bitkiler kütlesi olan bir bahçeye indi. Eskiden hayat dolu olan bu yerin en ufak bir köşesinde bile yosun ya da liken ya da küf yoktu.

Geniş bir salona girdiklerinde, Pug görünmezlik büyüsünü kaldırdı. "İyi misin?" diye sordu Saaur İrfanustası.

"Gücümü toparlayabilmem için bir iki dakika gerekecek. Soluklanmam gerekiyor." Pug gülümsemeyi başardı. "Bunu yapmak gittikçe kolaylaşıyor, ama gelecekte bu koşullar altında denemek zorunda kalmak istemem."

"Anladım. Bir süre burada bekle. Hemen dönerim."

İblis bedenindeki Saaur İrfanustası salondan çıktı. Pug bir zamanlar görkemli olan bir yatak enkazının ona rahat bir dinlenme yeri sağlamaya yetecek büyüklükte bir parçasına oturdu. Zayıf akşam ışığı, salonun zenginliğini saklayamıyordu. Rütbeli bir Saaur soylusu burada uyumuştu, belki de lider ya da hükümdarın birinci eşi.

Pug dışarıda hafif bir itiş kakış duydu ve ayağa kalktığında içeri, çırpınan bir iblisi kafasından tutmuş taşıyan Hanam girdi. Saaur, iblisin kafatasını kırıp yaratığın yaşam enerjisini içerken, Pug izledi.

"Sence bu akıllıca mı?" diye sordu Pug.

"Gerekli. Tugor ya da Maarg ile dövüşüp onları birkaç dakikalığına da olsa uzakta tutacaksam, mümkün olduğunca güç toplamam gerekiyor. Eğer bir zafer şansım olmasını çok isteseydim, avlandığımın farkına varıp beni aramaya başlayana kadar mümkün olduğunca çok iblisi öldürmek için aylarca pusuya yatarak beklerdim. Avcılarla savaşıp hayatta kaldıktan sonra, ortaya çıkıp meydan okuduğum iblisi ilan ederdim. O noktada tek bir savaş verilirdi.

"Ama kazanma arzum yok. Bu hapishaneden kurtulmak istiyorum." Hafifçe, bir zincirle boynuna asılı kristal şişeye vurdu. "Bu senden isteyeceğim bir iyilik büyücü." Şişeyi çıkarıp Pug'a uzattı. "Savaş doruk noktasına ulaştığında, şişeyi kırarak ruhumu serbest bırak." "Şişe kırıldığında ne olacak?"

"Özgür olacağım ve kontrol ettiğim iblisin bedeni yok edilecek. Ama o şişe kırılmazsa, onu bulan herhangi bir iblis esaretimi devam ettirebilir."

Pug başını sallayıp şişeyi aldı ve cüppesinin içine koydu.

"Zamanımız az," dedi İrfanustası. "Gel."

Birkaç tane koridordan geçip birkaç iblisin toplandığı büyük bir odaya seğirttiler. Havada, birbirlerinden sadece birkaç metre ötede iki gedik asılıydı ve kamburları çıkmış ve ayaklarını sürüyerek yürüyen garip cüppeli şekiller, gediklerin arasında ilerliyordu. İblisler onlarla ilgilenmiyordu.

"Ne bunlar?" diye sordu Hanam.

"Onları tanıyorum," dedi Pug. "Panath-Tiandn da denilen, Shangriler. Bu yaratıklarla daha önce bir kere karşılaşmıştım. Büyünün somut bir madde olduğu, makine ve iradeyle kullanılabilen Timin denilen bir dünyada yaşıyorlar. Pantathialılarla akraba olabilirler. Bütün bu olanlardaki rollerini hâlâ anlamıyorum."

"Ne yapıyorlar?"

"İki gediği de hareket ettiriyorlar!" diye bağırdı Pug. "İblis diyarından Midkemia'ya doğrudan bir yol yaratma niyetindeler!"

"O halde Maarg çok yakında geçecek."

Bir iblis dönüp onları gördü ve bir alarm çığlığı koy verdi. Hanam duraksamadan yaratığın üstüne atladı. Saldırı beklentisiyle çömelip

pençelerini uzatan ilk yaratıkla çarpışmaya girmek yerine, üstünden sıçrarken pençesiyle yaratığın gırtlağını yardı.

Pug'ın mümkün olabileceğini düşündüğünden daha büyük bir iblis dönüp, "Kesin!" diye bağırdı.

Hanam, "Tugor!" diye bağırdı. "Sana meydan okuyorum! Benimle dövüş ve öl!"

Diğer iblisler geri çekildi. Pug onu, meydan okuma yüzünden mi görmezden gelip gelmediklerini bilmiyordu, ama kendini görünmez yaptı.

Hanam ve Maarg'ın yüzbaşısı karşı karşıya geçti. Pug o anda Hanam'ın haklı olduğunu gördü; adil bir dövüşte, Tugor daha küçük olan iblisi çabucak yok ederdi. Ama yüzbaşının bilmediği şey, dövüşeceği iblisin sıradan bir küçük iblis değil Saaur İrfanustası ve ölmeye hazır bir varlık olduğuydu. Pug iki gediğe doğru seğirtip onları biraz incelemeye çalıştı, ayaklarını yere sürüyerek yürüyen iki yaratık, iblislere aldırış etmeden, iki gedik üstünde robot gibi çalışıyordu. Pug yıllar önce bu yaratıklarla ilk karşılaştığı zaman, onların bilinmeyen karanlık bir güç için çalışan akılsız hizmetkârlar, sadece, Midkemia'da görünmez bir güç olan şeyin somut formu üstünde çalışma becerisine sahip zekâları olan büyü teknisyenleri olduklarını fark etmişti. O zaman başkalarının hizmetkârlarıydılar. Burada da hizmetkârdılar.

Pug bir kez daha zihninde kilitlenip gizlenen bilgiyle karşılaştı ve bu yaratıkların, bu deliliğin arkasında olabilecek büyük güce hizmet etmekte olduklarını sezdi. Bu işteki rolleri üstüne daha fazla düşünmesinin, dikkatinin dağılması riskini göze almak olduğunu biliyordu.

iki yaratığı da sessizce felç edip yere yığılmalarını sağladı.

Çabucak, iblis diyarına açılan gediği inceledi ve her an açılmaya hazır olduğunu fark etti.

Yüzbaşısı Midkemia'ya açılan gediği açana kadar, büyük hükümdarları Maarg'ın kendi diyarında güven içinde beklemekte olduğuna karar verdi. Shila'da fazla oyalanmadan kolayca, bereketli, yaşam dolu dünyaya geçecekti.

Pug Maarg'ın Midkemia'ya ulaşabileceği düşüncesiyle, diğer gediği incelemek için döndü. Jakan Hayattaşı'na ulaşırsa bu onun için kötü bir sürpriz olabilirdi.

Tugor Hanam ile dövüşürken, salonu acı ve öfke çığlıkları doldurdu. İblis lordu yaralanmıştı, çünkü küçük iblis mesafesini korumak yerine yaklaşmış ve karşılıklarını vermek için yaralanmayı kabul etmişti.

Pug, saniyelerin işlediğini bilerek dövüşe aldırış etmemeye çalıştı. Midkemia gediğine baktı ve Shangrilerin, diğer taraftaki engelleri delmenin eşiğine geldiklerini gördü. Müdahalesi bunu önlemişti.

Derken arkasından gelen ürpertici bir varlık hissi, Pug'ın durmasına yol açtı. Kemiklerini titreten bir ses, "Ne oluyor burada?" dedi.

Pug dönünce, kendini korkunun yüzüne bakarken buldu.

Bir ejderhanın suratı büyüklüğünde bir yüz, gedikten ona bakıyordu.

Çok kısa bir an için Pug, iki dünya arasında duvardaki bir delik gibi gözüken, bir pencere kadar saydam olan bir gedik gördüğüne şaşırdı, ama şaşkınlık bir saniyeden daha kısa sürdü, çünkü o saydam gedikten ona bakan şey bütün dikkatini istiyordu.

Diğer iblisler kaslı ve güçlü gözükürken, Maarg şişman gözüküyordu. Çenesinden alnına kadar iki buçuk metre olan bir surattan gıdıklar sarkıyordu. Göz çukurlarında alevler yanıyordu ve görülebilir siyah dumanlar gibi kötücüllük çıkıyordu. Yaratığın yüzü hâlâ hareket eden ve acıyla seğiren canlı varlıkların derilerinden yapılmış gibiydi. Maarg'ın sağ yanağında, acıyla büzüşen ve pençeli bir el sağ çene kemiği çizgisinde hafifçe hareket ederken sessiz çığlıklar atan bir yüz geriliyordu, yaratık Pug'ı incelemek için gediğin diğer tarafına

yaklaşırken, İblis Kral'ın içinde, yediği çeşitli bedenlerin ayrıntıları belli oluyordu.

Yüzün arkasındaki beden muazzamdı. Maarg dik durduğunda on metre boyunda olmalıydı. Aynı şekilde vücudu da, iblis diyarının hafif kırmızı ışığında seğiren ve dalgalanan diğer varlıklarla kaplıydı. Arkasında yayılan kanatlar güneşi kapatıyordu ve kıvrılmış bir şekilde arkasında duran ucunda yılan kafası olan kuyruğu, Maarg'ın omzunun üstünden Pug'a tıslayıp tükürüyordu. Pug duraksamadı. Yenileceğini anında anlamıştı. Döndü ve toplayabildiği bütün gücüyle Midkemia'ya açılan gediği açtı.

Oda Pug'ın serbest bıraktığı güçlerin patlamasıyla çınlarken, iblis gediğinin öteki tarafından, "Tugor!" diye bir çığlık geldi. Midkemia'ya açılan gedik büzüldükten sonra genişledi, ardından muazzam bir dalgalanma hareketiyle aniden ileri fırladı.

Pug Macros ve Miranda'ya bakıyordu.

Macros banyo yapıp yemek yedikten sonra dönmüştü. "Harikaydı. Efsuncunun Adası'nı ne kadar özlemiş olduğumu anlatamam sana."

Miranda, "Çok değişmiş mi?" diye sordu.

"Çoook. Pug'ın pek çok öğrencisi var. Bazılarının gerçekten ilginç olduğunu söylemeliyim. Gathis her zamanki gibi. Sanki dün ayrılmışım gibi." İç geçirdi. "Korkarım orada bir demirbaş olmaya başlamış. Pug için yaptığı bütün o güzel işleri arkasında bırakıp gitmesini istemekten utanç duyacağım. Neden..."

Aniden gözleri büyüdü ve dikkati dağıldı. "Ne oldu?" diye sordu Miranda. "Bilmiyorum. Bir şey..."

Lafını bitiremeden, mağaranın sessizliği muazzam bir çığlık sesiyle bozuldu. Aniden, önlerindeki gedik yırtılarak açıldı ve dünyalar arasındaki pencerenin diğer tarafında onlara bakan Pug duruyordu. Arkasından, görüş alanına bir korku manzarası giriyordu. Miranda,

istem dışı olarak kendini korumak için mistik bir kalkan kaldırdı, ama babası ileri sıçrayarak tepki gösterdi ve gediğin diğer tarafındaki Pug'ın yanına geçti. İblislerin diyarına açılan gediği yırtarak geçip İblis Kral'ın suratına çarpan şiddetli bir mistik enerji fırlattı. Maarg acı içinde çığlık atarak korkuyla geriledi.

Miranda babasını takip edip, "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Pug, "Gediği taşıyorlar," dedi. "Tam, Maarg gediklerden geçmeye hazırlanırken geldik!" Macros, "İki gediği de kapatmalısınız, hemen!" dedi.

Pug Macros'a bakıp, "Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Şu şeyin dikkatini dağıtacağım," dedi ve sıçrayıp iblis diyarına açılan gedikten geçti. "Baba!" diye bağırdı Miranda. "Hayır!"

Pug diğer mücadeleye göz attı ve Hanam'ın dişlerini Tugor'un boynuna geçirmeyi başardığını gördü. Pug'ın bu tür şeylerde bir fikri yoktu, ama ona, İrfanustası rakibini öldürebilirmiş gibi geldi. Ortamdaki diğer iblisler, bir galip ortaya çıkacağı için sinerek geri çekildi; ya korkulan Tugor diğerini ya da kendini daha da korkulan yaparak diğeri Tugor'u yok edecekti.

İblis gediğinin diğer tarafında, Macros'un alevleri yüzünü dağlarken Maarg geriledi. Ardından yüzüne siper etmek için kolunu kaldırdı ve acı içinde bağırdı. Macros mavi alevleri İblis Kral'ın başına doğru tutuyordu.

Pug çabucak gediği inceledi. "Bu gedik, Midkemia'ya gelmek için Tsurani Yüceleri tarafından yaratılana çok benziyor," dedi. "Hassas, içeriden…"

"İçeriden mi?" dedi Miranda şaşkınlık içinde. "Bir gediğin içine nasıl girilir ki?"

Pug son bir kez etrafına bakıp, "Boşluktan," dedi.

Geri çekilen İblis Kral'a karşı saldırısını şiddetlendirmeye devam eden Macros'a göz atma riskine girdiler. Belki onunla karşılaşmaya cesaret edenin nispeten küçük bir yaratık olması, ya da yıllardır bir rakiple karşılaşmak zorunda kalmamış olmasıydı, ama savunmada olan Maarg'dı. Macros'un alevlerini gözlerinden uzak tutmak için büyük kanatlarını artık bir pelerin gibi kullanıyordu. Macros'un büyüsü sona erdi ve alevler yok oldu. Maarg davetsiz misafire baktı ve sanki Macros'u devasa eliyle yakalayacakmış gibi ileri uzandı. Macros kollarını başının üzerine kaldırdı ve hızlı bir hareketle aşağı indirdi ve bedeninden sarı alevler fışkırmaya başladı. İblis Kral onu belinden yakaladı, ama efsuncu saldırısında direnirken acı ve öfke ile bağırdı.

Miranda, "Ona yardım edebilir miyiz?" diye sordu.

Pug, "Hayır," dedi. "Bu gediği kapatmalıyız."

"Kapatamayız. Babam iblis diyarında mahsur kalır." Pug sakin bir şekilde, "Bunu biliyordu," dedi.

Miranda uzun süre sevgilisine baktı, ardından başını salladı.

Pug, "Biz de sağ çıkamayabiliriz," dedi.

Miranda, "Bana ne yapacağımı söyle," dedi.

"İlk önce, şunları arkamızdan çek." İki gediğin arasında neler olduğunu görmeye gelen iki iblisi gösterdi.

Miranda, "Memnuniyetle," dedi ve Pug gediği inceleme işini bitirirken, bir mistik enerji oku gönderdi. İki iblisi mavi bir ışık sardı ve onları acı içinde kıvranarak bıraktı.

Pug dikkatini gedikten, ötesindeki mücadeleye çevirdi ve İblis Kral'ın çıplak elleriyle Macros'u ezmeye çalıştığını gördü. Efsuncu iblisin elleri arasındaydı, ama kolları serbestti ve başka bir büyü yaptı ve mistik sarı alevler onu ezilmekten kurtardı. İblis Kral'ın çevresinde parlak beyaz ışıklar belirdi ve dönmeye başladı. Her biri, sayısız

yüzeyden oluşan bir elmasa benziyordu ve dönerlerken tehditkâr bir görünüm alıyorlardı.

İlerlerlerken, dalgalı bir hareketle içeri dalıp dışarı çıkıyorlardı ve Maarg'a değdikleri zaman, iblis acı içinde çığlık atıyordu.

"Kelton'un bıçakları," dedi Pug. Miranda, "Bu çok pis bir büyü," dedi.

Mistik bıçaklar, İblis Kral'ın etrafında vızıldayarak hızlanmaya devam etti, ama bedeninin çoğu kesilmiş olmasına rağmen, Macros'u hâlâ sıkıca tutuyordu. "İnsan!" diye çığlık attı. "Bunun her anı için işkence görerek, sonsuza kadar bir ruh şişesinin içinde yaşayacaksın!" Macros, "Önce beni öldürmen gerekiyor," diye bağırdı. Pug, "Zamanı geldi," dedi. "Benimle gel."

Miranda'nın elini tuttu ve gediğe atladılar, ama içinden geçmek yerine, boşlukta durdular. Miranda ne yapacağının söylenmesini bekledi. Pug onu bazı gediklerin sadece içeriden kapatılabileceğine dair uyarmıştı ve babası ve onun Gedik Savaşları'nda yapmak zorunda kaldıkları şey bu olmuştu. O zamanki fark, Pug'ın, Macros'un ona verdiği ve Pug'ın eski hocasının Midkemia toprağına sapladığı bir başka asayla bağlantılı olan bir asa sayesinde boşluktan Midkemia'ya dönebilmesiydi.

Pug, son elli yıldır geliştirdiği becerilerinin, sadece irade gücüyle onu Midkemia'ya götürmesini sağlamasını umdu.

Miranda'nın düşünceleri boşlukta ona ulaştı. Seni seviyorum. Pug yanıt verdi. Ben de seni.

Başlayalım.

İkisini de, Miranda'nın hayatında karşılaştığı hiçbir şeye benzemeyen bir soğukluk sardı. Ciğerleri hava için yalvarıyordu. Ama büyüleri, normal varlıkların saniyeler içinde yok olacağı yerde, onlara dakikalar veriyordu.

Pug güçlü bir büyü örmeye başladı. Miranda ondan talimatlar alarak, yapabildiği yerlerde ona yardım elti ve bu zamansız görünen yerde, büyük büyüyü oluşturmak sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi. İş hiç bitmeyecekmiş gibi görünürken, bitti. Pug, "Şimdi." dedi.

Miranda ona bütün gücünü verdi ve vücudundan gücün çekildiğini hissetti.

Pug gediği paramparça etti.

Bir an, boşluğun gri dokusunun parçalara ayrıldığını ve o parçaların arkasında, başka bir gerçeklik gördüler. Pug o gerçekliği yaralandığı zaman gördüğü düşünden tanıdı ve boşluğun ardında tanrıların diyarının uzandığını anladı.

Derken, bir pencereden izler gibi, iblis diyarındaki mücadeleyi gördüler. Macros'u tutan Maarg, teninin dalgalanmasına ve kırışmasına sebep olarak efsuncunun kollarından yukarı çıkan alevlerle yanıyordu, ama Maarg Macros'un savunmalarını sıkıştırmaya devam etti ve efsuncu, iradesi zayıflarken acı içinde bağırdı. İblis Kral efsuncunun saldırısının bedelini ödeyerek dizlerinin üstüne çöktü, ama Kara Kişi'yi bırakmayı reddediyordu.

"Geber!" diye kükredi ve ısırarak Macros'un başını bedeninden kopartmaya çalıştı. Ama efsanevi efsuncunun savunmaları yerindeydi ve ayak uzunluğundaki dişler Macros'un üstüne kapanamadı. Ardından iblisin kuyruğu omzunun üstünde belirdi ve yılan başı, uzun, zehir damlayan dişlerini göstererek tısladı. Yaratık saldırdı, ama Macros, dişlerinin Maarg'ın bileğine saplanması için, inanılmaz bir irade ve güç gösterisiyle yaratığı tutup çevirdi.

İblis Kral çığlık attı ve efsuncunun ininin sıcak taş zeminine düşmesini sağlayarak Macros'u bıraktı.

Ardından pencere, gittikçe küçülerek ya da uzaklaşarak, hangisi olduğunu söyleyemiyorlardı, kapanıyor gibi görünüyordu. Miranda, Baba', diye bağırdı.

Macros onların farkında gibiydi, çünkü onların olduğu tarafa göz atmıştı. Tek bir düşünce gönderdi, Bunlar ateşin yaratıkları, ardından iblise saldırısını iki kat arttırdı.

Pencere kapanırken, kanı donduran bir varlık belirdi. Pug, onları Cibul'a döndürmeye çalışırken konsantrasyonunu bozmakla tehdit eden, hayatında şu ana kadar hiç bilmediği bir korku hissetti. Varlık baktıkları pencerenin dışından ve ötesinden, yanlarından ve muazzam bir uzaklıktan geliyordu. Her yerdeydi. Son derece kötücüldü ve bilinçliydi. Ama yine de iblis diyarından açılan gediğin içinden konuşuyormuş gibi geliyordu. Varlık, Sonunda benimsin dedi.

Macros, "Asla!" diye bağırdı ve Pug ve Miranda görüntüyü kaybetmeden önce, ellerini başının üzerine kaldırdı ve çok kısa bir an, sıradan kahverengi tanıdık cüppesi içinde, çapraz bağlı sandaletler giyen ve sade meşe asası olan sade giyimli efsuncunun yerine, derin bir bilgelik ve güç varlığı, bilinemeyen gizemin tanrısal bir varlığı gözüktü. Yoktan var olmuş gibi gözüken fildişi bir asayla saldırdı ve İblis Kral'a dokunarak, kapanan pencereyi dolduran kör edici bir beyaz ışık parlaması yarattı. Öfkesi ve gücü yok olan İblis Kral'dan gelen muazzam bir çığlık, korku ve acıyla azalmış bir yaratığın ağlamalarına dönüşünce, Pug ve Miranda'yı muazzam bir zafer hissi sardı. Pug nereden bildiğini bilmiyordu, ama Macros uzay ve zamanda uzanıp tanrısıyla tekrar bağlantı kurunca, o an Sarig'in varlığını hissetti.

Ardından gedik kapandı ve Pug, Şimdi dedi.

Kendisini ve Miranda'yı Cibul'daki Saaur salonuna götürmek için, kalan gücünü kullanarak boşluğun dokusunda güçlükle ilerlemeye başladı.

Çok kısa bir an, Hanam'ın Tugor ile yaptığı dövüşün sonuna tanık oldular; ikisi de diğerini yenmek için çok zayıf düşmüş ikisi de bir şekilde yerde yatıyordu. İkisinin de kazanamayacağı belli olunca, kalan iblisler üstlerine atlayıp ikisini de parçaladı.

Sözünü hatırlayan Pug, ruh şişesini çıkarıp yere atarak kırdı. Pug'a çok kısa bir düşünce geldi. -Teşekkür ederim- Ve ardından yok oldu.

Miranda yaşadığı deneyimden dolayı yarı felç durumundaydı ve Pug onu Midkemia gediğinden neredeyse iterek geçirmek zorunda kalmıştı.

Diğer tarafta, Ratn'gary Dağları'nın altındaki Pantathialıların tünellerinde, Miranda sırtını soğuk kayalara yaslayıp çökerek yere oturdu.

Pug, başı ellerinin arasında Miranda'nın yanına oturdu ve "Sadece bir dakikamız var," dedi. "Bu gediği kapamalıyız."

"Nasıl?"

"Bu ilkinden farklı. Bu, bir yarayı diker gibi kapatılmalı."

Bir süre oturdu, ardından derin bir nefes aldı. Ellerini salladı ve parmaklarından, kıvrılarak gediğe doğru giden zayıf enerjiler çıktı. Gediğin kenarlarında uçuştular ve Miranda sıcaklıkla beraber gücünün geri dönmeye başladığını hissederken, Pug'ın enerjilerinin gediğin kenarlarında bir kafes oluşturduğunu gördü.

Ardından Pug büyüyü değiştirdi ve gediğin kenarlarına attığı bağlayıcı enerjiler birleşmeye başladı. Miranda bir dakika izledikten sonra, "Anladım," dedi.

Hayranlıkla gediğin yavaşça kapanmasını izlerken gücünü topladı. Dinlenirken, az önce tanık olduğu şeyleri düşündü. Hayatının çoğunda onu efsanelerinden takip ederek kovaladığı babasını, çok kısa bir süre tanıma fırsatı olmuştu. Babası onu on altı ya da on yedi -hangisi olduğunu hatırlamıyordu- yaşına girdiğinden beri ziyaret etmemişti ve hayatının çoğunda babasını hor görmüştü.

Ama yüz binlerce insanın yok edilmesinde annesinin oynadığı rolü öğrenince, babasının olaylardaki rolünü tekrar düşünmüştü. İlerlemiş

yaşına rağmen hâlâ öğreniyor, bazı bakımlardan kendini hâlâ çocuk gibi hissediyordu.

Babasından hoşlanarak büyüyeceğini düşünmüştü, belki bir gün onu seveceğini, ama artık o gün hiç gelmeyecekti. Bundan üzüntü duyuyordu.

Ama şimdiden görmüş olduğu binlerce ölüme nazaran babasının ölümü, karşılaştırılamayacak bir şeydi; belki bir gün, daha sonra, zamanı olduğunda onun için yas tutardı, ya da en azından bir fırsatı kaçırdığı için.

Aniden gediğin öteki tarafında, üzerine siyah deri gerdirilmiş bir inek kafasına benzeyen, tepesinde geyik boynuzları olan bir yüz belirdi. Gözlerinin içinde korlar yanıyordu ve iki insana bakıyorlardı.

Cibul'daki büyük salonda az önce biten katliamdan galip olarak çıktığı belli olan ve muazzam bir beslenmeyle serpilmiş iblis, coşkuyla uluyarak gedikten sıçrayarak geçmeye hazırlanıyordu. "Durdur onu!" diye bağırdı Pug ve Miranda kalan bütün gücüyle saldırdı. Saldırı, iblisi diğer dünyaya geri düşürecek ve sersemletecek kadar güçlüydü.

Miranda harcadığı güçten dolayı neredeyse bayılıyordu. Boğuk bir sesle, "Acele et," dedi. "Hiç gücüm kalmadı."

Pug bütün konsantrasyonunu gediği kapatmaya verdi. Kapanma oranı hızlanırken, Miranda gediğin küçüldüğünü görebiliyordu.

Derken iblis, dikkatle yaklaşarak geri geldi. Gediğe doğru ilerledi, ardından geri çekildi ve bir süre bekledi.

Miranda'dan başka saldırı gelmeyince, bir insanın bir pencereden tırmanması gibi gedikten geçmeye çalıştı.

İlk önce yaratığın başı geçti, ardından bir kolu. Pug'a uzandı, ama hâlâ çok uzak olduğunu fark etti. Yaratık yana döndü ve bir ayağını gedikten geçirdi, ama kanatlarının engel olduğunu fark etti. Her

geçen saniye açıklığın giderek kapandığını fark etmeyerek, pozisyon değiştirip başka bir açıyı denedi.

Geçemeyince sinirlendi ve gediği zorlayarak geçmeye çalıştı. Kafa üstü dalıp geçmeye çalışırken gediğe sıkıştı.

Ardından, Pug gediği kapatmaya devam ederken, basınç artmaya başladı.

Gedik yaratığın üstüne kapanırken, öfke yerini paniğe bıraktı, ardından acıya ve korkuya. İkiye bölünürken uluyan iblis, sudan çıkmış balık gibi çırpındı.

Miranda, gücünü Pug'ınkine eklemek için nefes aldı ve gediğin daha da hızlı kapandığını hissetti.

İblisin çığlıkları kayalarda çınlayıp dağları sallayarak Pantathialıların salonlarında yankılandı. Yaratığın çırpınışları artarken, Miranda ile Pug'ın başına tozlar düştü, ardından yaratık birden durdu. Bir süre sonra, gedik kapandı ve iblisin üst tarafı mağaraya düştü.

Miranda yaratığa bakıp, "Başardık mı?" dedi. Ardından bayıldı.

Pug, "Evet," dedi ve gücünün son kırıntıları da giderken o da yere yığıldı.

-21-
KIZIŞMA

Erik izliyordu.

Eteklerin aşağısındaki bölgede, çok büyük bir hareketlilik vardı. Bir haftalık nispi bir sakinliğin tadını çıkarmıştı, ama artık kesinlikle sona eriyordu.

Bir aydır, istilacıları nispeten de olsa, istedikleri rotada tutmayı başarmışlardı. Kuzeyde ve güneyde sert çarpışmaların yaşandığı haberleri geliyordu, ama Krallık hatları, ortası yavaşça geri çekilirken istilacıları peşlerinden sürükleyerek, her iki kanatta da tutunuyordu.

İki kere felaketin eşiğinden dönmüşler ve geri çekilirlerken ucu ucuna kaçmışlardı ve her yeni konumda dinç yedek birlikler bekliyordu. Erik planın başarısıyla ilgili iyimser olmaktan hâlâ çok uzaktı, ama karış karış geri çekiliyordu.

Krondor düştüğünden beri, kaybettikleri zamanın bir haftasını geri kazanmışlardı; burada yedi gün yerine on gün tutunmuşlardı. Artık geri çekilirken, Wilhelmsburg'de güçlü bir direnç olacağını düşündürerek düşmanı yavaşlatarak geciktirmek için dövüşmek zorundaydılar. Eğer düşmanı ihtiyatlı tutabilirlerse, savaş Darkmoor'a ulaştığı zaman, istilacılar olmalarını istedikleri yerde olabilirdi. Erik düşmanı dağların bu tarafında tutma planını her düşündüğünde, geç gelen bir kışa lanet edip etmeyeceklerini merak ediyordu.

Birkaç yararlı büyüsü olan, Robert d' Lyes adında bir büyücünün gelmiş olması işlerine yaramıştı. Büyücü, hattın yukarısında, Greylock'un yanında olan başka bir büyücüye çabucak mesaj gönderebiliyor ve bir sonraki gün havanın nasıl olacağını söyleyebiliyordu. Sadece sınırlı bir süre için yapabiliyor olmasına karşın, bir adamın dürbünle gördüğünden daha iyi görüyordu ve neye bakacağına dair Erik'in bilgisinden yoksundu, ama öğreniyor gibi görünüyordu.

Diğer büyücüler, yapabildikleri kadarıyla yardım etmek için savunucuların arasına dağıtılmıştı. Erik buna minnettardı. Pantathialıların neden ortalarda gözükmediğini anlamıyordu. Eninde sonunda işe karışacaklardı ve bu olduğu zaman, Erik Krallık büyücülerinin onların yararına bazı karşılıklar verebileceğini umuyordu,

D' Lyes Erik'in yanına gelip, "General Greylock bugün bir saldırı bekleyip beklemediğinizi öğrenmek istiyor," dedi.

Erik, "Çok büyük olasılıkla," dedi.

Erik etrafına göz attı. Kuzeydeki tepeler ikindi pusunda hızla gözden kayboluyordu. Çocukluktan bildiği tepelik bağlara ve ağaçlıklara giriyorlardı. Bilmeyenler için arazi, batıdaki alçak tepelerden çok da zorlu değilmiş gibi gözüküyordu, ama öyle değildi. Beklenmeyen tepeler ve küçük vadiler, ilerlemesini yavaşlatarak düşmanı tuzağa düşürebilirdi. Durumun bu olacağı umuduyla, Erik alanını sınırlamak için kilit noktalara en deneyimli askerlerini yerleştirmişti. O noktanın ötesinin tutulması için, Greylock'un Krondor Karışık Komutası dediği Yüzbaşı Subai ile Yolbulucularına ve Hadati'ye güvenmek zorunda kalacaktı.

Erik en büyük riskin, güneydeki henüz denenmemiş yedek kuvvetlerde olduğunu biliyordu. Arazi yüzünden işleri daha kolaydı, ama savaşa en az hazır olanlar da onlardı. Pek çoğu, iki aydan daha az sürede eğitilmiş ve hiç kan kokusu duymamış kasaba çocuklarıydı. Erik, "Greylock'tan güneyde beni desteklemeye hazır olmasını iste," dedi. "Sanırım kuzey kanadım sağlam."

Büyücü gözlerini kapadı ve konsantre olurken alnı kırıştı ve "Mesaj anlaşıldı," dedi. Ardından oturdu. Sersemlediği belli oluyordu. "İyi misin?" diye sordu Erik, Büyücü başını salladı. "Sadece bu tür şeyleri bir ayda bir ya da iki kereden fazla yapmaya alışık değilim. Günde bir ya da iki kez biraz fazla."

"Pekâlâ, mesaj trafiğini minimumda tutmaya çalışırım." Gülümsedi. "Senin gibilerin bir düzine yerde daha olmasını isterdim." Büyücü başını salladı, "Yararlı olduğumuz sürece." "Yararlıdan da öte," dedi Erik. "Çok önemli olabilirsiniz." "Teşekkür ederim," dedi büyücü. "Elimden gelen her şekilde yardım etmek istiyorum."

Düşman aşağıda yerleşirken bekleyen Erik, kendini yüksek sesle düşünürken buldu. "Bu da ne böyle?" "Yüzbaşı?" dedi büyücü.

"Sadece merak. Saldırıya hazırlanıyorlar, ama kötü bir şekilde koordine olmuşlar gibi gözüküyor." "Nereden anladın?"

Erik, "Bu ordunun çoğunu paralı askerler oluşturuyor: tek başlarına iyi savaşçılar, ama büyük ölçekli bir savaşta neredeyse hiç becerileri yok; karşılarındakileri sayı üstünlüğüyle yenmeye alışıklar," dedi. Tepelerinde yeşil sancaklar dalgalanan bir grup üniformalı adamı gösterdi. "Onlar, şehir düştükten sonra teslim olan Maharta'nın düzenli ordusundan geriye kalanlar. Sahip oldukları tek eğitimli piyadeler onlar. Yaya olan diğer askerler, atlarını geride bırakmış ya da hayvanları yolda ölmüş olan adamlar. Savunmada açılan bir gediğe üşüşmekten başka hiçbir işe yaramazlar." Erik çenesini kaşıyınca dört günlük sakalının olduğunu hissetti.

"Sanırım anlıyorum, ama anlamıyor da olabilirim. Adamlarını farklı bir düzende yerleştirmeleri gerektiğini mi söylüyorsun?" dedi büyücü.

"Evet," dedi Erik. "Ağır piyadeler hattın en ağırlıklı savunulan bölgesine yöneltilirken, atlılar engebeli arazide saldıramaz. Ordunun geri kalanı, mancınıklarımızın ve okçularımızın onlara ateş açacağı açık araziden geçip saldırmaya hazır görünüyor."

"Anlıyorum."

Erik sırıttı. "Kibarlık yapıyorsun. Eğer düşman ben olsaydım, ağır piyadelerimi saldırmaları için buranın hemen kuzeyine götürürken, perdelemek ve koruma ateşi sağlamak için atlılarımı ortada kullanırdım." Kendi savunma hattındaki sorunlu noktayı, yeterli

zaman ya da malzeme olmadığı için düzgün bir savunma pozisyonu kuramadığı küçük bir vadiyi gösterdi. "Eğer oraya yüklenebilseydim, o zaman bu karışık ordu oradan içeri girip zarar verebilirdi." "Bunun akıllarına gelmeyeceğini umalım."

"Gelmeli," dedi Erik yavaşça. "Benim anlayamadığım, neden akıllarına gelmediği." Aniden, "Eğer yapabilirsen, Greylock'a bir mesaj gönder." dedi. "Ona, buradaki toplanmanın, buraya yoğunlaşmamızı sağlayıp hattın başka bir yerinden saldırmak için muhtemelen sahte olduğunu söyle."

Büyücü yorgun gözükmesine rağmen gülümsedi. "Denerim."

Erik büyücünün mesajı iletip iletmediğini görmek için beklemeden kuzeye, güneye ve doğuya ulaklar gönderdi. Birkaç dakika sonra, büyücü kafasını iki yana sallayıp, "Üzgünüm, ama artık irademi yoğunlaştıramıyorum," dedi.

"Yeterince yaptın zaten. Yarın geri çekilmeye başlıyoruz. Bence bir sonraki savunma konumuna doğru yola koyulman akıllıca olur. Eğer şimdi yola çıkarsan, günbatımına kadar güvenli bir kampa ulaşabilirsin. Kamp amirine sana at verilmesi iznini verdiğimi söyle."

"Ata binemem Yüzbaşı."

Erik omzunun üstünden baktı. "Hızlı gitmeni sağlayacak bir çeşit büyü yöntemin var mı?" "Ne yazık ki hayır."

Tepelerin dibinde borazanlar çalmaya başlayınca Erik, "O zaman yürümeye başlayıp uzaklaşabildiğin kadar uzaklaşmanı öneririm," dedi. "Eğer bize ait bir kamp bulamazsan, sığınacak başka bir yer bul. Sabah bir ara, yaralıları taşıyan bir araba geçecek; durmasını işaret edip arabaya bin. Seni almalarını söylerim."

"Kalamaz mıyım?" Bir borazan daha çalınca Erik kılıcını çekti. "Tavsiye etmem." Dönerken, "Şimdi, izninle," dedi.

Başlarının üstünden, ateşli birisi tarafından aşağıdan rastgele atılan bir ok geçti. Erik omzundan geriye göz atınca, büyücünün, şaşırtıcı şekilde yenilenmiş bir güçle doğuya doğru koştuğunu gördü. Erik gördüğü manzara karşısında kıkırdadı, ardından dikkatini önündeki zorlu işe çevirdi.

"Pekâlâ," diye bağırdı. "Okçular, hedeflerinizi seçin ve ben emir verene kadar bekleyin." Arkasından Çavuş Harper'ın tanıdık sesi duyuldu. "Yüzbaşı von Darkmoor, kendinizi kaybediyorsunuz. Sizin için bir sakıncası yoksa efendim?" Döndü ve "Siz ana kuzularından, ben emir vermeden önce ilk oku atan, aşağıya inip o oku bana getirir!" dedi. "Anlaşıldı mı?" Erik gülümsedi. Asla zorba bir çavuş olma yeteneğine sahip olamamıştı ve Harper, Alfred ve komutası altındaki diğer adamlar gibilerine sahip olmaktan memnundu. Ardından düşman geldi.

Erik karanlığı sevinçle karşıladı. Düşman tepelerin aşağısına çekiliyordu, ama adamları parça parça olmuştu. Savaş hilesi hakkında yanılmıştı. Konumunu korumasının tek sebebi düşmanın aptallığıydı. Önce Krallık okçularının atış alanına, ardından da Erik'in komutası altındakilerin Calis'in hizmetine girdiklerinden beridir eğitimini gördüğü kısa, yumuşak demir mızrak yağmuruna girerek doğruca tepelerden saldırmışlardı. Her metrede yüzlerce düşman askeri ölmüş ve ilk sipere ulaşmışlardı.

Savunma, tepelerin eteklerini kesen bir siperler ve istihkâmlar dizişiydi ve arazinin doğal eğiminin saldırganları olabildiğince, orada onları bekleyen birbirleriyle kesişen menzilli silah ateşleriyle karşılaşacakları bir noktaya toplayacağı şekilde yapılmıştı. Sağ kalanların ilk dalgası ilk istihkâma ulaşınca, keskin ahşap kazıklarla kaplı yüksek, sertleştirilmiş toprak bir engelle karşılaşıyorlardı. Kazıklar çok az zarar veriyordu ama saldırganları, savunucular için kolay hedefler haline getirerek yavaşlatıyordu.

Ama gelmişlerdi ve gelmeye de devam ediyorlardı. İlk saatin sonunda, Erik kollarını bir daha hiç kaldıramayacakmış gibi

hissediyordu, ama yine de dövüşe devam etmesi gerekiyordu. Dövüş sırasında, birisi -bir toprak beyi ya da bir kasaba çocuğu, hangisi olduğunu bilmiyordu- bir kova suyla çıkagelmiş ve kısa durgunluk süresinde ona bir kepçe su vermişti. Çabucak içmiş, kepçeyi çocuğa geri vermiş ve bir süre sonra savaşmaya devam etmişti.

Erik, sonsuz gibi gelen bir süre boyunca, tabyanın diğer tarafında gözüken herhangi bir kafaya vurarak dövüştü. Derken, güneş batı ufkunda batmaya başlarken saldırıyı devam ettirmeye isteksiz olan düşman kaçmaya başladı. Güven vermek için olduğu kadar, gerekli olduğu için de -yılın bu zamanındaki alacakaranlık uzundu- meşaleler yakıldı ve yardımcı olarak atanmış olanların -yörenin çocukları, yaşlı adamlar ve kadınlar ve saray toprak beyleri ve içoğlanları- hepsi yiyecek ve su dağıttıktan sonra, yaralıları ve ölüleri taşıyorlardı.

Erik döndü ve yanındaki Novindus'tan gelen ölü askerlere aldırış etmeden olduğu yere oturdu. Bir çocuk suyla geldiği zaman, Erik tek bir yudum alıp suyun geri kalanını yanındaki bir adama verdi.

Çok geçmeden bir ulak bir notla geldi. Erik notu açıp okudu, ardından, bu kadar yorgunluğun üstüne vücudunu hareket etmeye ikna edip edemeyeceğinden emin olamayarak, "Geri çekiliyoruz!" diye bağırdı.

Sanki büyüyle olmuş gibi, Çavuş Harper belirdi. "Geri mi çekiliyoruz efendim?" "Evet."

"O halde bir sonraki savunma konumuna gidiyoruz?" "Evet."

Kurnaz Çavuş, "O halele bu gece fazla uyuyamayacağız, değil mi?" dedi.

Erik, "Sanmıyorum," dedi. "Ne demeye çalışıyorsun Çavuş?" "Ah, hiçbir şey Yüzbaşı. Sadece her şeyi anladığımdan emin olmak istedim."

Erik uğursuz bakışlarını Çavuş'un üzerine dikti. "Bence gayet iyi anlıyorsun Çavuş."

"Eh, o halde siz de, günün yarısını savaşarak geçirmiş adamları kaldırıp bir damla bir şey içmeden ya da bir lokma bir şey yemeden harekete geçirecek kişinin ben olmadığımı anlamışsınızdır." Erik adamların yere yığılmaya yakın olduğunu fark etti. "Sanırım yemek yerken biraz dinlenebiliriz."

"İyi olur efendim. Bu bize ölüleri uzaklaştırmak ve yaralıları arabalara bindirmek için zaman verir. Akıllıca bir seçim efendim."

Erik tekrar oturdu. Harper uzaklaşırken, kendi kendine, "Ben de kalkmış kendime yüzbaşı diyorum," dedi.

Geri çekilme Erik'in hoşlandığından daha zor oldu. Yemek yiyip iki saatlik dinlenmeye rağmen, doğuya doğru ilerlemeye başladıklarında adamlar hâlâ kemiklerine kadar yorgundu. Erik elindeki birlikleri düşününce, son iki yıldır eğittiği adamlardan oluşan birlikleri görmeye başladığını fark etti. Kuzeydeki bir noktadan gelen ve kendilerini nasıl idare edeceğini bilen adamlardan oluşan iki birlik görmüştü.

Düşmanın kuzeyden geçtiği, ama gediğin kapatıldığı haberi gelmişti. Kötü haber, muhtemelen üç yüz kişiden fazla bir birliğin, şu andaki ilerleme hattının yanlış tarafında olduğuydu. Erik en iyi keşifçilerini kuzeye göndermişti ve eğer istilacılar bu tarafa gelirse, daha ağır birliklerden birine rastlayacaklarını umuyordu. Üç yüz istilacı, destek çağırılana kadar, ilerleyen daha küçük birliklerden birine oldukça hasar verebilirdi.

Gündoğumundan hemen önce, Erik Robert d' Lyes'in yanında yürüdüğünü fark etti. "Merhaba büyücü."

"Merhaba Yüzbaşı. Altında saklanabileceğim küçük bir kaya buldum," dedi iğneleyici bir tonla, "ama bir araba yerine, üstüme gelen bir orduyla karşılaştım."

"Yola çıkmak üzere olduğumuzu söylemiştim sana," dedi Erik. "Sadece bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim."

"Ben de. Savaş nasıl gidiyor?"

Erik, "Keşke bilseydim," dedi. "Şimdiye kadar iyi gittik, ama son saldırı bana hâlâ ciddi bir şekilde adam eksiğimiz olduğunu gösterdi."

"Onları tutabilecek misiniz?"

"Tutacağız," dedi Erik. "Başka çaremiz yok."

İleride Wilhelmsburg kasabasının ışıkları görüş alanlarına girdi. Kasabaya girdiklerinde, burasının tamamen askeri bir bölgeye dönüştürülmüş olduğunu gördüler. Kasaba halkı günler öncesinden boşaltılmıştı ve Erik, adamları bir gün dinlendikten ve yemek yiyip yaralarına bakıldıktan sonra, bütün binaları yakarak bu kasabayı terk edeceklerini biliyordu. Küçük bir şekil, bağırarak Erik'e doğru koşuyordu. "Yüzbaşı von Darkmoor!"

Erik, yeleğindeki pisliğe rağmen, onun Krondor'daki saray içoğlanı olduğunu anladı. "Evet... adın ne?"

"Samuel efendim. Bir hanım benden bunu size vermemi istedi." Erik notu alıp çocuğu yolladı. Notu açtı. Basit bir el yazısıyla şunlar yazıyordu: "Anneni bulmak üzere Ravensburg'e gittim. Seni seviyorum. Kitty."

Erik Kitty buraya sağ salim ulaştığı için rahatlama hissetti. Muhtemelen şu anda Erik'in büyüdüğü Kılkuyruk Hanı'nda kalıyordu. Yorgun büyücünün dikildiği yere dönüp, "Bir şeyler yiyelim," dedi. "Mükemmel bir fikir," dedi yorgun büyücü. Onbaşı Alfred ve Roo'nun kuzeni Duncan ile ilk karşılaştıkları Saban Kulağı Hanı'na vardılar. Bu Erik'in, çocukluk arkadaşının nerede olabileceğini düşünmesine yol açtı.

Hana girdiklerinde, salonun tıklım tıklım olduğunu gördüler. Geçici bir revirin kurulduğu zeminin yarısı battaniyelerle kaplıyken, diğer yarısı, tezgâhın arkasından ne verilirse yiyen açlıktan ölen askerlerle tıka basa doluydu.

Erik'in adını hatırlayamadığı bir onbaşı, "Yukarıda subaylar için birkaç tane odamız var Yüzbaşı," dedi. "Yemeğinizi yukarı göndeririz." "Teşekkür ederim," dedi Erik.

Robert'i merdivenlerden yukarı yönlendirdi ve ilk odaya ulaştıklarında kapıyı iterek açtı ve üzerinde Ylith yeleği olan ve yerde uyuyan bir subay gördü. İki tanesi de oturmuş yemek yiyordu, Adamlar kafalarını kaldırıp bakınca Erik elini sallayarak özür dileyip kapıyı kapadı. Bir sonraki odaya ilerleyip kapıyı açtı ve içerisinin boş olduğunu gördü.

İçeride, birbirine dikilip arasına saman doldurulmuş iki yün battaniyeden oluşan iki tane basit şilte vardı; Erik'e davetkâr görünüyorlardı. Çizmelerini çıkarmaya başladı ve bitirdiğinde, onbaşı iki kâse sıcak yahni ve iki büyük kupa birayla geldi. Erik'in ağzı sulanmaya başlayınca yorgunluğunu unuttu.

Onbaşı odadan çıkarken Erik, "Birisinin beni şafaktan bir saat önce kaldırmasını sağla," dedi. "Emredersiniz Yüzbaşı."

Robert, "Geçirdiğin böyle bir günden sonra, sabah erken kalkacak olmana imrenmiyorum," dedi. "Kimseye imrenmene gerek yok büyücü. Yarın sabah sen de erken kalkacaksın."

"Gerekli galiba?"

"Evet, düşman buraya gelmeden bu kasabadan ayrılmamız gerekiyor. Bu görevin zor kısmı, düşmanın bir adım önünde ilerlemek. Onlar Wilhelmsburg'e ulaştıklarında, burada sadece alev ve enkaz bulacaklar."

Robert, "Ne kayıp," dedi.

"İlerlerlerken düşmanın işine yarayacak bir şeyler vermek daha büyük kayıp."

"Sanırım öyle." Büyücü birkaç kaşık dolusu yahni yedikten sonra, "Pug durumun korkunç olduğunu ve ayrıntılara girmemesine rağmen, Krallık'ın bağımsızlığından daha fazla şeyin tehlikede olduğunu söyledi," dedi. "Yoksa bu bir abartı mıydı?"

"Söyleyemem," dedi Erik lokmalarının arasında. Birasından sağlam bir yudum aldıktan sonra, "Ama hiçbirimizin bu savaşı kaybetme lüksüne sahip olmadığını söyleyebilirim," dedi.

"Hiçbirimizin."

Robert ayaklarını uzatarak arkasındaki duvara yaslandı. "Bu kadar yürümeye alışık değilim."

"At almanı önermiştim."

"Doğrusunu istersen atlar beni ürkütüyor."

Erik adama baktı, ardından güldü. "Bütün hayatımı onların etrafında geçirdim, bu yüzden bağışla beni ama bunu komik buldum."

Robert omuzlarını silkti. "Eh, büyücülerden korkan pek çok insan var, o yüzden sanırım seni anlayabiliyorum."

Erik başını salladı. "Ravensburg'de bir çocukken, korkmuyorsam bile sizin hakkınızda endişelerim vardı, ama son birkaç yılda, elimde kılıcımla yüzleşebileceğim yeterince şey gördüm ve gerisi hakkında endişelenmeyi tanrılara, rahiplere ve büyücülere bıraktım."

"Akıllı bir adamsın," dedi Robert uykulu bir gülümsemeyle. "Eğer fazla kaba bulmazsan," dedi, kâsesini ve kupasını yere koyarak, "biraz uyumayı düşünüyorum." Başı şilteye değmeden horlamaya başladı.

Erik birasını bitirip uzandı ve genç onbaşı omzunu sallayıp, "Yüzbaşı, kalkma zamanı," dediğinde, ona gözlerini kapadıktan sonra sadece bir dakika geçmiş gibi geldi.

Roo herkese durmasını işaret etti. Düşmemesi için ayakları hayvanın altından geçirilen bir iple atın üzengilerine bağlanmış ve hayvanın boynuna sarılmış olan Luis, yarı baygındı. Yarası hâlâ azar azar kanıyordu ve Roo dinlenmeden ve yolda ona sağladıkları bakımdan daha iyisi sağlanmadıkça ertesi günü çıkaramayacağını biliyordu. Nataly önündeki Abigail ile, Willem de küçük Helmut'un beline sarılmış şekilde yolculuk ediyordu. Roo, Karli ve Helen atları çekiyordu. Mağaradan, kuzeye giden güvenli bir rota bulmak için önceki sabah ayrılmışlardı. İki kere kendilerini ağaçların arasından geçit vermez bir noktada bulmuşlar ve Roo kuzeye gidemediği zaman doğuya gitme, doğuya gidemediği zaman da kuzeye dönme planına uymuştu.

Yalnızca bir kere kendilerini ne kuzeye, ne de doğuya gidemeyecek şekilde bulmuşlar ve batıya doğru ilerleyip kuzeye giden başka bir yol bulmuşlardı.

Roo onları at sesleri yüzünden durdurmuştu. Sesler biraz uzaktan geliyordu, ama saklanacak yer aramaya başlayacak kadar da yakındı. "Burada bekleyin," dedi sessizce ve Luis'in olduğu atın dizginlerini Helen'e uzattı. Kılıcını çekti ve daha iyi bir görüş açısı verecek bir yükselti bulmak için hızla uzaklaştı.

Doğuya bakan bir tepecik bulup tırmandı ve bu ona nispeten açık bir görüş açısı kazandırdı. Sesler yankılanıyordu, ama bir süre orada hareketsiz durunca, atlıların kuzeyde olduklarını anlayabilmişti.

"Kahretsin," dedi sessizce ve diğerlerinin yanına seğirtti.

Ebeveynlerinin saklamaya çalıştığı bariz korkuyu hisseden çocuklar sessizliğe gömülmüştü. Roo, "Kuzeyde büyük bir atlı grubu var,"

dedi.

"Bahsettiğin yolda mı?" diye sordu Helen. "Evet, sanırım öyle."

"Ne yapacağız?" dedi Karli.

"Sessizce ve yavaşça ilerleyeceğiz ve Krallık süvarileri olduklarını umacağız."

Karli korkusunu, Roo'nun tahmin ettiğinden çok daha iyi saklıyordu. Çocuklarını korumak için kendi korkusunu bir kenara bırakmasını takdir ediyordu. Roo, yarı uyuklayan ve güçlükle dik oturmayı başarabilen Luis'e göz attı. Sabah havasının serinliğine rağmen, yüzünden ter boşalıyordu ve Roo yarasından dolayı ateşinin çıktığını biliyordu.

"Luis'i bir iyileştiriciye götürmemiz gerekiyor," dedi Roo ve hem Helen, hem de Karli başını salladı.

Ağaçların arasında yavaşça ilerlemeye başladılar. Yarım saat sonra Roo durdu. Bir açıklığa göz gezdirdi ve "Burayı biliyorum," dedi.

"Neredeyiz?"

Roo, "Karli, burası babanın, benim ve Erik'in, beraber yolculuk ettiğimizin ikinci gününde kamp yaptığımız yer," dedi. "Onunla, buranın doğusunda atla yarım günlük mesafede karşılaşmıştık." Hesap yaptı. "Kahretsin. Bir yerde dönmüş ve kuzey yerine kuzeybatıya gidiyor olmalıyız. Umduğum kadar doğuda değiliz." "Neredeyiz?" diye sordu Helen.

"Wilhelmsburg'e ayrılan yoldan hâlâ atla bir günlük mesafedeyiz." Karli sesini alçalttı. "Luis bir gün daha at sırtında gidemez." "Biliyorum," dedi Roo, "ama başka çaremiz yok." Onları açıklıktan geçirdi. Kuzeyde, kısa bir mesabe ötede aradıkları yol uzanıyordu. Toynak izleri, Roo'nun duyduğu atlıların bu yoldan geçtiğini söylüyordu. Yolun ilerisine doğru onu takip etmelerini işaret etti. Gün olaysız geçti. Günbatımına yakın, ağaçlıklardan çıktılar ve ot çatılı,

taş ve kütükten yapılmış terk edilmiş bir çiftlik evi buldular. "Bu gece burada kalabiliriz," dedi Roo. "Wilhelmsburg'e giden yol, buranın yaklaşık bir saat doğusunda."

Luis'i attan indirip içeri taşıdılar ve yavaşça saman bir şilteye yatırdılar. Roo atları boş ahıra götürdü, eyerlerini çıkardı ve orada bulduğu samanla karınlarını doyurdu. Ordudayken Erik ve diğerleriyle aldığı eğitimden, samanın bozuk olması halinde atların kolik olup öleceğini biliyordu, ama anlayabildiği kadarıyla saman hâlâ yenilebilir gözüküyordu. Ahırın kapısını kapatıp küçük eve gitti.

Helen Luis'in omzuna bakıyordu. "Yarayı temizlememiz gerekiyor," dedi.

Roo etrafına baktı ama hiçbir şey bulamadı. "Bir kuyu olup olmadığına bakayım."

Dışarı çıktı ve içinde hâlâ bir kova olan bir kuyu buldu. Kovayı doldurdu, çözdü ve eve taşıdı. Karli, "Bunu buldum," dedi. Küçük bir torba uzattı. "Tuz." Roo torbayı alırken Karli, "Burada oturanlar kaçarken yere düşürmüş olmalı," dedi. Roo, "İşe yarayabilir," dedi.

"Ateş yakabilir miyiz?" diye sordu Willem.

Roo, "Hayır," dedi. "Alevlerin görünmemesini sağlasak bile, dumanın kokusu istilacıları başımıza toplar."

Helen sesini alçalttı. "Eğer biraz su kaynatabilirsem, yarasını temizleyebilirim."

Roo, "Biliyorum," dedi. Tuzu uzattı. "Kovadaki suyun yarısını için, ardından tuzu suya dökün. Yarasını onunla yıkayın." Baygın arkadaşına göz attı. "Canı çok yanacaktır, ama fark edeceğini sanmıyorum. Yara lapası yapmak için bir şeyler bulmaya çalışacağım."

Roo kulübeden çıktı ve yoldan birilerinin gelme olasılığına karşı binalara yakın kalarak ilerledi. Görülme riskine girmek istemiyordu.

Ağaçlığa doğru seğirterek, hızla ahırı ve artık boş olan tarlaları geçti. Geldikleri yolda taşların üstünde birkaç tane yosun görmüştü. Nakor hepsine yara lapasının nasıl yapılacağını göstermişti ve Roo daha dikkatli dinlemiş olmayı istedi. Ama ne aradığını bildiğini düşünüyordu.

Roo neredeyse bir saatlik bir aramadan sonra, örümcek ağına benzeyen ve küçük bir akarsuyun yakınındaki ağaç gövdelerine ve kayalara tutunmuş yosunu bulduğunda karanlık çökmeye başlamıştı. İki eliyle taşıyabildiği kadar aldıktan sonra hızla çiftlik evine döndü. Karli ve Helen Luis'in gömleğini çıkartmış ve yarayı tuzlu suyla yıkamıştı. Helen, "Kımıldamıyor," dedi.

Roo, "Bence öylesi daha iyi," dedi. Arkadaşının yüzünü inceledi ve terle kaplı olduğunu gördü. Üstü kabuk bağlamış yarası da açılmıştı. "Yaranın dikilmesi gerekiyor." Karli, "Bende iğne var," dedi.

"Ne?" dedi Roo.

Elini elbisesinin altına sokup, "İğneler pahalı ve her şeyi bıraktığımızda, onları yanıma almak istedim," dedi. Elbisesinin eteğinden bir parça yırtıp katlanmış ufak bir parça deri çıkardı. Deriyi açtı ve ortaya iyi tavlanmış altı tane iğne çıktı.

Roo gözlerini kırpıştırdı. "Dikişin senin için bu kadar çok anlamı olmasına sevindim," dedi.

"Yanında iplik olma şansı yoktur, değil mi?"

Helen, "İplik kolay iş," dedi. Kalktı ve elbisesinin eteğini kaldırdı. Elini altına soktu ve üstüne basarak jüponlardan birini çekti. Dişlerini kullanarak bir parçasını yırtıp iplik çıkarmaya başladı. "Şimdi, ne uzunlukta istiyorsun?" "Kırk beş santim," dedi Roo.

Kadın iğnelerden birini alıp iplikleri ayırdı, ardından bir tanesini başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp çekti. Roo ipin

kopmasını bekliyordu, ama kadın doksan santim uzunluğunda bir iplik çıkarttı. İpi ısırıp hızla çekti ve Roo'ya keten ipliği uzattı.

Roo, "Keşke ne yapıyor olduğumu bilseydim," dedi. Helen'in ipliği iğneye geçirmesini bekledi, ardından, "Kımıldama olasılığına karşı, biriniz başından, diğeriniz de ayaklarından tutun," dedi. Helen Luis'in bacaklarını tutarken, Karli yaraya değmemeye özen göstererek ellerini omuzlarına koydu. Roo yarayı dikmeye başladı.

Luis gece boyunca ateşler içinde yattı. Bir yudum su içmeye yetecek kadar uyanık kaldı. Bir kere de, Roo'nun yaranın üstüne koyduğu lapayı kaşımaya çalışmasını engellemek zorunda kaldılar. Karli ve Helen çocukları etrafına toplamış, ellerinden geldiği kadarıyla uyumaya çalışarak köşede oturuyordu. Roo elinde kılıcıyla kapı eşiğinin karşısında uyuyordu.

Sabah, Luis daha iyi görünüyordu. "Sanırım ateşi düşmüş," dedi Roo. "Onu hareket ettirebilir miyiz?" diye sordu Helen.

Roo dişlerini gıcırdattı. "Hareket ettirebileceğimizi sanmıyorum, ama burada da kalamayız. Eğer dünkü askerler Krallık süvarileriyse, düşman bugün her an buraya gelebilir. Eğer düşman askerleriyse, zaten hattın arkasında kaldık demektir."

Luis'in gözleri açıldı ve "At sürebilirim," diye fısıldadı.

"Keşke yiyecek bir şeylerimiz olsaydı," dedi Karli. "Gücünü toplaması gerekiyor." Roo, "Şansın da yardımıyla, öğle Wilhelmsburg'de oluruz," dedi. "O zaman çatlayana kadar yeriz." Gülümsemeye çalışan çocuklara bakıp sırıttı.

Atları eyerlediler ve büyük zorluklarla, Luis'i eyere oturtmayı başardılar. Roo, "Seni tekrar üzengilere bağlamamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Luis, sabah güneşi yüzünden gözlerini kırpıştırarak. "İdare edebilirim." Kalınca sarılmış omzuna bakıp, "Omzuma ne

yaptınız?" diye sordu.

"Tuzlu su ve yara lapası," dedi Roo. "Omzun nasıl?" "Hiç kaşınmadığı kadar kaşınıyor." Roo, "Sanırım kaşınması iyi," dedi.

"Yalnızca başkasına olunca," dedi Luis.

Roo atının dizginlerini tutunca, Luis atın yelesine tutundu. Çocuklar atlara önceden olduğu gibi binmişti ve Roo herkesi doğuya yönlendirdi.

Erik kasabada hızla ilerleyip, "Yakın!" diye bağırdı.

Wilhelmsburg'ün batı ucundaki adamlar koşarak meşaleleri fırlatmaya başladı. Saz çatısı olan binalar çabucak tutuştu. Çoğunun içine saman balyaları yerleştirildiği için, büyük taş binaların içi yangından tamamen tahrip olacaktı.

Erik kasabanın doğu ucuna ulaşana kadar, batı tarafının yarısı alevlere boğulmuştu. Erik bütün adamları kasabadan çıkana kadar bekledi, ardından, "Gidelim," dedi.

Gündoğumuna kadar Wilhelmsburg'de konaklamış olan askerler, eğer mümkünse bir hafta daha savunacakları dağ çizgisine ilerleyerek doğuya gidiyordu. Erik Darkmoor'a doğru yaklaştıkça, bunun gibi kasabalarla karşılaşacaklarını biliyordu: Wolfsburg, Ravensburg, Halle ve Gotsbus. Hepsi de yakın destek sağlayacak, ama hepsi de savunucular geri çekilmeden önce yakılmak zorunda kalacaktı.

Robert d' Lyes at sürüyordu, ama Erik'in ona bulduğu atın üstünde çok rahatsız olduğu belliydi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Erik.

"Beni sadece, bu sıcakta bir gün daha yürüme düşüncesi bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etti Yüzbaşı."

Erik gülümsedi. "Nazik bir hayvandır. Gemini çekiştirip ağzını kesmemeye dikkat edersen ve o da sana dikkat edecektir. Topuklarını aşağıda tutmayı da unutma."

Erik dönüp uzaklaştı ve büyücü elinden geldiği kadar yola devam etmeye çalıştı.

Roo kılıcını göğsüne yakın tutarak dere yatağının iç kenarına yaslandı. Güney yolunda, Wilhelmsburg'den çıkan dumanlan görebilecekleri bir noktaya ulaştıklarında, ümitsizlik neredeyse dayanılmaz olmuştu. Roo'nun, yakıldığını anlamak için kasabayı görmesine ihtiyacı yoktu. Yolda, ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalışarak durmuşlardı: geri çekilen Krallık ordusuna yetişmeye çalışarak yanan kasabanın etrafından dolaşma riskine girebilirler, ya da kuzeye dönüp Ravensburg'e giden daha az kullanılan yoldan gidebilirlerdi. Seçeneklerini tartışırlarken, büyük bir açıklığın karşı tarafından gelen bir bağırış, onlara atlılar tarafından görüldüklerini söylüyordu.

Roo, korkmuş grubu elinden geldiği kadar acele ettirerek, hemen koruya götürdü. Kuzeye, ardından tekrar doğuya dönen, çabucak derinleşen bir dere yatağı bulmuştu. Herkesi oradan ileri yollamış ve kılıcı elinde geldiği yoldan dönmüştü. Luis, sol elinde hançeriyle onu takip etmişti. Zayıftı ve zihni bulanıktı, ama dövüşmek istiyordu. Roo ve Luis dere yatağının ilk dönemecinin ötesinde beklerken, Karli, Helen ve çocuklar atları sessiz tutmaya çalışarak, dere yatağındaki dik eğimli kayalardan oluşan bir duvarın dibinde birbirlerine sokulmuştu.

Biraz öteden sesler geldi ve Roo konuşmaların Novindus dilinde olduğunu fark etti. Luis başını salladı ve baş parmağı hançerinin kabzasında ileri geri gidip geldi.

Yaklaşan atların sesi, kenara yapışarak Roo'nun çömelmesine sebep oldu. Sesler gittikçe anıyordu. "Çamurda birtakım izler var. Taze görünüyor." "Ağır ol. İzleri bozmak mı istiyorsun?"

İlk atlı omzunun üstünden geriye bakarak dönemecin etrafından dolaştı. "Paramı ödediğin zaman bana emir verirsin, seni..."

Roo ileri fırlayıp adamın sağ kolunun altındaki açık bölgeye doğru hamle yaptı. Ani darbe adamı sersemletince, Roo adamı atından çekti. At kişneyip dere yatağının yukarısına doğru koşarak Luis'in yanından geçti.

"Ne dedin?" dedi başka bir atlı.

Roo düşen adamın belinde bir hançer gördü ve alıp Luis'e attı. Bütün yorgunluğuna ve hastalığına rağmen, Luis kendi hançerini dişlerinin arasına alıp Roo'nun attığını sektirmeden yakalamayı başardı. Luis hançeri havaya atarak çevirip ucundan yakaladı ve kulağının arkasına kadar çekip ikinci atlı köşeyi döner dönmez fırlattı. "Hey! Sana bir soru..." dedi adam, hançer gırtlağına saplanmadan hemen önce.

Roo onu çekerek eyerinden indirirken adam hırıldadı. Roo cesedi diğerinin yanına koydu ve atın kıçına bir şaplak indirerek onu, Karli, Helen ve çocukların olduğu tarafa giden diğer atın peşinden gönderdi. Roo işaret verdi ve Luis ile birlikte diğerlerinin yanına gittiler, "Her an burada olabilirler," dedi Roo. "Ne yapacağız?" diye sordu Karli.

Roo üç buçuk metre yüksekliğindeki kayaları gösterdi. "Oraya tırmanacağız. Peşimizden gelemezler."

Beklemeden kayaların tepesine çıkmaya başladı. Yukarı çıktığında, ağaçların arasında iki kayıp adam hakkında birbirlerine sorular soran diğer atlıları görebiliyordu. Roo, Willem'e tırmanmasını işaret etti ve Helen'in -Karli'den daha uzundu- Helmut'u ona uzatabilmesi için

ellerini aşağı uzattı. Küçük çocuk sanki ağlayacakmış gibi alt dudağını bükünce Roo, "Lütfen bebeğim, şimdi olmaz," dedi.

Roo oğlunu kollarına alınca, Helmut ağlamaya başladı. Sanki son üç gündür dayandığı bütün korku, açlık ve yorgunluk bir anda dışarı boşalmıştı. Helmut'un ağlaması atlıların bağırışlarıyla karşılık bulunca, Luis dönüp hançerini çekti.

Abigail ve Nataly, anneleri tarafından itilerek yukarı çıktı. Willem yardım almaksızın tırmandı. Alnından ter akan Luis kafasını kaldırıp bakarak, "Başaramam," dedi.

Roo, "Tırman!" dedi. "Kısa bir mesafe."

Luis'in bir tane sağlam eli vardı ve yaralı olan o taraftaki omzuydu. Uzandı ve dişlerini sıkarak kendini çekti. Ayak basacak yerler buldu ve derin bir nefes aldı. Nefesini koy verdi ve sakat sağ eli kayaları boşuna tırmalayıp dururken, sağlam eliyle çılgıncasına tutunarak kendini yukarı çekmeye çalıştı. Roo eğilip bileğine yapıştı. "Tuttum seni!"

Kendisinden daha iri olan adam asılırken, Roo kolunun gerildiğini hissetti. Luis neredeyse nefes nefese, "Bırak beni," dedi. "Başaramam."

"Yapacaksın kahrolası!" dedi Roo, adamı çekemeyeceğini bildiği halde sertçe asılarak.

Luis tırmanmayı denedi ve görüş alanına iki atlı girerken küçük bir ilerleme kaydetti. "İşte oradalar!" diye bağırdı biri. "Bırak beni!" dedi Luis. "Kaçın!"

"Hayır!" diye bağırdı Roo. Helen ile Karli'ye, "Çocukları ağaçların arasına götürün!" dedi. Bir atlı kılıcı elinde yaklaşırken, Roo çekti, Luis de mücadele etti. "Siz piçler Mikwa ve Tugon'u mu öldürdünüz? Ödeşebili..."

Bir ok atlıyı eyerinden havalandırırken, bir ikincisi onu eyerinden düşürdü.

Roo'nun yanından güçlü kollar geçti ve Luis'in bileğini tutup onu kolayca kayaların tepesine kaldırdı. Roo dönüp kafasını kaldırınca, garip, yabancı, ama yakışıklı bir yüz gördü. Elf gülümsedi ve "Başınız belada gibi görünüyordu yabancı," dedi.

"Öyle de diyebilirsin," dedi Roo, nefes nefese dirseklerine dayanarak. Büyük yayını omzuna atan bir elf daha göründü. Roo sol kolunu esnetip, "Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum," dedi. Elfin yanına siyah tunik giymiş bir adam geldi ve kara suratına tanıdık bir sırıtma yayılırken, "Eğer görme talihsizliğine sahip olduğum en perişan görünüşlü soytarılar siz değilseniz ahbap, ben de hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

Luis sırıtıp, "Jadow," dedi. "Seni gördüğüme sevindim." Ardından bayıldı.

"Nesi var?" diye sordu Jadow Shati, Novindus'taki seferden arkadaşı olan adamın yanına diz çökerken.

Roo, "Omzu," dedi. "Yarası vardı ve iltihap kaptı. Kan kaybı, her zamanki şikâyetler.

"Yarasıyla ilgilenebiliriz," dedi elf. "Ama sizi ve çocukları buradan uzaklaştırsak daha iyi olur." Roo kalkıp, "Rupert Avery," dedi.

Elf, "Galain," dedi. "Generaliniz Greylock'a haber götürüyordum."

"General mi?" dedi Roo. "Değişiklikler olmuş."

"Bildiğinden daha fazla," dedi Jadow. "Şu atlılarla aramıza mesafe koyalım, sonra rahat rahat konuşuruz."

"Kaç kişisiniz?" diye sordu Roo, Jadow ve Galain'in arkasından yürürken.

"Elf Kraliçe'nin sarayından altı elf ve hafif bir birlik."

Roo hafif birliğin altı kişilik gruplardan oluşan on grup olduğunu biliyordu. "Neredeler?" "Buradan sekiz yüz metre ileride," dedi Jadow. "Buradaki arkadaşlarımızın olağanüstü kulakları var ve bize burada at sesleri duyduklarını söylediler, bu yüzden ben de kontrol etmemiz gerektiğini düşündüm." Elini Roo'nun omzuna koydu. "Ravensburg'e gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misiniz?"

Roo güldü. "Teşekkürler. Birkaç yol arkadaşı fena olmaz. Şimdi, yiyecek neyiniz var?"

-22-
RAVENSBURG

Erik gülümsedi.

Kitty, ona attan inecek zamanı ancak vererek neredeyse kollarına uçtu. "Seni bir daha göremeyeceğim diye çok korktum," dedi kız.

Erik kızı öpüp sıkıca sarıldı. "Ben de."

Askerler Kılkuyruk Hanı'nın ahırına doluşurken, Nathan ve Freida yaklaştı. Freida oğluna sarıldı, ardından Nathan elini sıktı. "Tebrikler!" dedi Nathan sırıtarak. "Şövalye-Yüzbaşı olmuşsun ve evlenmişsin."

Freida, "Neden bize haber göndermedin?" dedi. "Bu kız bana ilk geldiğinde, oğlumla evlendiği için onun deli olduğunu düşündüm." Kitty'ye şüpheli bir bakış attı. "Ama bir süre sonra, beni, seni oldukça iyi tanıdığına inandıracak kadar çok şey anlattı." Ardından gülümsedi. Erik kızardı. "Şey, durum oldukça karışıktı ve çabuk davranmamız gerekiyordu." "O da öyle söyledi," dedi Freida.

Nathan, "Çok yorgun görünüyorsun," dedi. "İçeri gel de, banyo yapıp bir şeyler ye." Erik, "Olur, ama ilk önce insanları kasabadan çıkartmalıyım," dedi. "Yarından sonraki güne kadar, herkes yola çıkmış olmalı."

"Yola çıkmak mı?" dedi Nathan.

Erik başını salladı. "Düşman beş, belki de üç günlük bir uzaklıkta ve süvari birliklerinden bazıları daha da yakında olabilir. Siz ayrıldıktan sonra, kasabayı elimizden geldiği kadar savunacağız." "Sonra?" diye sordu Nathan.

Erik neredeyse yanıt vermeye utanarak yere baktı. "Burayı yakıp kül edeceğiz."

Nathan'ın rengi benzi attı. "Ne yaptığını biliyor musun?" Erik, "Biliyorum," dedi. "Wilhelmsburg, Wolfsburg ve yarım düzine daha kasabayı ateşe verdim."

Nathan elini köselemsi yüzünde gezdirdi. "Bunu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Erik adamın, yıllar önce Uzak Sahil'in yağmalanmasını yaşadığını hatırladı. "Size sadece, bunun kesinlikle gerekli olduğunu söyleyebilirim."

Çok yorgun görünüşlü, gri cüppe giyen birisi beceriksizce at sürerek avluya girdi ve Erik'in atının yanında durdu. Robert d' Lyes atından indi; inerken titreyen sol dizi ağırlığını güçlükle taşıyordu. Erik'e doğru döndüğünde neredeyse çarpık bacaklı gözüküyordu. "Buna hiç alışılıyor mu?"

Erik gülümsedi. "Anne, Nathan, bu Robert d' Lyes, at binmeyi yeni öğreniyor da."

Nathan halden anlar bir biçimde yüzünü buruşturdu. "İçeri gelin. Rahatsızlığınızı hafifletmek için size biraz şarap vereyim." Nathan çırağı Gunther'e, büyücünün atını almasını işaret etti. Çocuk koşarak geldi, Erik'e gülümsedi ve soru soran gözlerle eski demircinin atına baktı. Erik, "Ona bir süre daha ihtiyacım olacak," dedi. "Geri döndüğümde ilgilenirsin onunla."

Nathan'a, "Adamları buraya, kasabadaki diğer hanlara, Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'na ve bulabildiğim diğer yerlere yerleştireceğim," dedi. "O yüzden şu andan itibaren, çok miktarda nal ve çivi istiyorum. Kendi demircilerimiz dışında, Ravensburg'de silah ve zırh tamir edebilen tek insan sensin." Üzgün görünerek, "Birkaç gün boyunca çok fazla uyumayı bekleme," dedi.

Nathan kafasını iki yana sallayıp, "Robert benimle gel de, sana ilk kadehinde eşlik edeyim," dedi. "Sanırım ihtiyacım olacak."

Kitty Erik'i öptü. "Çabuk dön."

Freida da öptü ve "Bazen biraz garip davransa da, iyi bir kıza benziyor Erik," diye fısıldadı.

Erik sırıttı. "Yarısını bile bilmiyorsun. Akşam yemeğinde dönerim."

Annesi gitmek için dönerken Erik, "Roo'dan haber var mı?" diye sordu.

Kadın durdu. "Birkaç gün önce arabalarından ikisi buraya geldi. Sanırım Gaston'un yerindeler.

Ama ondan hiç haber almadık. Neden sordun?"

"Yoldaydı ve... zordu."

Rupert'i asla sevmeyen, ama oğluna ne kadar yakın olduğunu bilen Freida, başını salladı ve "Dua edeceğim," dedi.

Erik gülümsedi. "Teşekkür ederim anne." Atına bindi ve adamların yerleştirilmesini denetlemek ve hayatının büyük bir kısmını geçirmiş olduğu kasabanın yok edilmesini hazırlamak için Ravensburg'e çıktı.

Roo, "Nasılsın?" diye sordu.

Luis, "Daha iyi," dedi. Roo'nun yanında at sürüyordu ve gerçekten daha iyi gözüküyordu. Önden giden Jadow döndü ve Roo'ya, "Ahbap, o yara lapasıyla onu neredeyse öldüreceğin göz önüne alınırsa, kesinlikle yeniden doğmuş gibi gözüküyor," dedi. "Ben onu, Nakor'un bize gösterdiği yosun sanmıştım."

Elfler, bir yara lapası için doğru içeriğe sahip buldukları Roo'nun karışımını çıkarmış ve Luis'in yarasını tedavi etmişti.

Jadow'un askerleri, öldürdükleri istilacılardan yeterince at almıştı, bu yüzden de Roo, Luis ve kadınlar at sırtında yolculuk yapabiliyordu. Elflerin hepsi yaya yolculuk ettiği için, Karli ve Helen yavrularının

üstünden gözlerini ayırmazken, içlerinden ikisi çocukların bindiği atları çekiyordu. Savaştan kurtulmuşlar ve kamp yapmışlardı. Jadow, Elfler mükemmel nöbetçiler olduğu ve iki saatlik fazladan yol almanın savunma güvenliğinden daha gerekli olduğuna karar verdiği için, siper kazdırmaktan vazgeçmişti.

Sabah kamptan ayrıldıklarından beri iki kez, güneye ilerleyen diğer birliklerin haberi gelmişti: doğudan Krallık kuvvetleri ve batıdan istilacılar. Bir sonraki çarpışmaya doğru gittikleri belliydi. Roo Ravensburg'den sonraki en büyük kasabanın Wolverton ve etrafta sağlam bir savunma yapmaya yardımı olmayacak küçük köyler olduğunu anlayacak kadar çevreyi iyi biliyordu. Bir süre Ravensburg'de tutunduktan sonra, Darkmoor'a çekileceklerdi.

"Ravensburg ne kadar uzakta?" diye sordu Jadow Roo'ya.

Roo, "Bir saate kalmaz varırız," dedi.

"İyi," dedi Luis. "Sen ve Erik'in öve öve bitiremediği o şaraptan tatmak istiyorum."

"Hayal kırıklığına uğramayacaksın," dedi Roo. Ardından Krallık ordusunun büyük bir kısmının çoktan Ravensburg'de olacağı aklına geldi ve "Oraya vardığımızda biraz kaldığını varsayarak," dedi.

On dakika sonra, yoldaki çok kolay savunulabilir bir yükseltinin arkasına kurulmuş ilk Krallık kampına yaklaştılar. Muhafızları selamladılar ve soru sorulmadan geçtiler. Kamptan geçerlerken, Krallık ordusundan gittikçe daha fazla birliğin mevzilendiğini gördüler.

Roo, "Aşağı yukarı on beş kilometre uzunluğunda bir cephede savaşıyorlar gibi görünüyor," dedi. Jadow omzunun üstünde kuzeyi gösterdi. "Haftalardır onları bu yöne çeviriyorduk. Kuzeyimizi yarıp geçmek için geriye dönüp bu taraftan yanıltıcı bir saldırı yapmaya çalışmamalarını sağlamak için arkamızda yeterince adam bıraktık."

Roo araziyi herkes kadar biliyordu. "Eğer o taraftan sizi geçseler bile," dedi, "Kâbus Sıradağları'nı aşmaya kalktıklarında yine de güneye dönmek zorunda kalacaklar." "Planımız bu," dedi Jadow.

Ravensburg'e yaklaştıkça, hareketlilik daha da artıyordu. Yolculuk ettikleri yol, yıllardır asma ekilen alçak bir sıradağlar hattına paralel gidiyordu.

Askerler, bulabildikleri herhangi bir şeyle birlikte üst üste yığarak tepelerin doruğu boyunca göğüs siperi şekillendirmek için küçük ağaçlar kadar büyümüş olan bazı asmaları kesiyordu. Roo şarap üreticisi olmamasına rağmen, onların arasında, o bağların kaybının ne büyük bir kayıp olduğunu bilecek kadar zaman geçirmişti. Bazıları sökülmesi imkânsız olan yüz yaşındaki köklerdi. İşçilerin, bir gün bu bağlara geri dönüp işe yeniden başlama umuduyla çılgıncasına asmaları kestiğine dikkat etti. Roo sessizce onlara şans diledi.

Ravensburg'e ikindi vakti vardılar. Roo anayola barikat kurulmasını denetleyen Erik'i gördü. El salladı ve Erik yanına geldi.

"Roo! Luis! Jadow!" dedi Erik, yüzünde bariz bir rahatlamayla.

Galain birbirlerini selamlamalarını bekledikten sonra, "Yüzbaşı von Darkmoor?" dedi.

"Evet," dedi Erik. "Sizin için ne yapabilirim?"

Galain bir kâğıt çıkarıp ona verdi. Erik mesajı okudu ve "Güzel," dedi. Meydanın karşısındaki bir hanı gösterdi. "Eğer yemek yemek isterseniz, oraya gidin ve sizi benim gönderdiğimi söyleyin." "Teşekkür ederiz," dedi Galain. Erik Karli, Helen ve çocuklara bakıp, "Eğer o atlıları takip etme inceliğini gösterirseniz, çok sevinirim," dedi. Karli'ye, "Anneme sizi benim gönderdiğimi söyleyin ve çocuklara çok fazla şeker vermesine izin vermeyin," dedi.

Karli gülümsedi ve engel olmaya çalışmasına rağmen, rahatlamayla yanağından bir damla yaş süzüldü. "Teşekkür ederim," dedi.

İki kadın ve dört çocuk uzaklaşırken, Erik Luis'e, "Omzuna ne oldu?" diye sordu.

Luis, "Uzun hikâye," dedi. "Bu akşam anlatırım."

Erik başını salladı. Roo'ya, "Neden ailenle gitmiyorsun," dedi. "Sonra görüşürüz. Hâlâ yapacak çok işim var."

"Görünüşe göre öyle," dedi Roo. "Sonra görüşürüz."

Uzaklaştılar ve Erik Jadow'un alaycı selamını kabul etti. "Rapor ver Çavuş." "Emredersiniz efendim, Yüzbaşı efendim!" dedi Jadow sırıtarak.

"Pekâlâ, bu kadarı yeter."

"Baş üstüne Yüzbaşı efendim!"

Erik öne eğildi ve "Tekrar onbaşı olmak ister misin Çavuş?" diye sordu.

"Tutamayacağın sözler vererek beni kızdırma, seni kötücül adam.

Erik sırıttı. "Ne buldun?"

"Kuzeydeki tepelerde, düşmana yol gösteren, General Duko adında sert bir piç var. Eggly ve Tannerus arasındaki küçük geçitte yerinden kımıldamadan saldırıyor. Düşmanı geçidin aşağısında tutmak için, Pemberton Kontu ve Yabon Dükü'nün, daha yüksekteki tepeleri tutan bir miktar Cortesiah okçuyla birlikte oraya yerleştirdiği piyadeleri var. Sert küçük piçler ve oklarıyla dişlerini karıştırabilirler. Bu yüzden Duko'nun adamlarından çoğu, sadece tekrar tekrar yoldaki barikatlara saldırıyor. Pis bir iş, ama bunun dışında, düşman kuvvetlerinin çoğu bu tarafa geliyor.

"Fadawah'tan hiç haber var mı?"

"Yok. Görünüşe bakılırsa, Lord Yüce Kötü Adam, Zümrüt Kaltak'a yakın duruyor." Jadow çenesini sıvazladı. "Bu oldukça berbat bir istila dostum, ne demek istediğimi anlıyorsundur." "Demek istediğini tam olarak anlıyorum." Erik, "Gidip bir şeyler ye ve adamların yerleştikten sonra, bu gece dinlenin," dedi. "Senin ve adamlarının geri çekilmesini ve bir sonraki kasaba olan Wolverton'da neler yapabileceğinize bir bakmanı istiyorum. Düşman o kasabadan geçebilir, bu yüzden onları yavaşlatacak bazı hoş sürprizler hazırlayıp hazırlayamayacağına bak." Jadow sırıttı. "Hoş sürprizler benim uzmanlığım Yüzbaşı."

"İşiniz bittiğinde buraya dön. Kuzey kanadındaki geçici birliği denetlemeni istiyorum." Erik selam verince, Jadow ve altmış adamı uzaklaştı.

Erik dikkatini önündeki işe çevirdi, ama aklı ailesinde, özellikle de, atla sadece on dakikalık uzaklıkta bulunan genç karısında kalmıştı.

Han kalabalıktı, bu yüzden hancı Milo, Roo, Karli, Helen Jacoby, Erik ve Kitty'yi mutfakta çalıştırıyordu. Hepsi de yemek hazırlamak için kullanılan masanın etrafına toplaşmıştı. Çocuklar çoktan yedirilmiş ve yatırılmıştı. Çocuklar olmadan da, durum öyle sıkışıktı ki, Kitty Erik'in kucağında oturmak zorunda kalmış ve bundan ikisi de rahatsız değildi.

Erik iştahla yedi. Günlerdir ilk sıcak yemeğiydi ve üstüne üstlük annesi pişirmişti. Milo en iyi şaraplarından birkaç şişe açmıştı ve içkileri dolduruyordu.

Robert d' Lyes Nathan'ın çırağı Gunther ile aynı ranzada yatıyordu ve Milo herkesi nereye yatıracağını şaşırmıştı. Freida, "Çocuklar bu gece bizim odamızda kalabilir," dedi.

Nathan, "Milo onları üst kata yerleştirdi," dedi.

"Roo'nun çocuklarını değil, Erik ile karısını kastettim."

Erik kızarınca Nathan güldü. "Ona güçlükle çocuk diyebilirim tatlım."

Freida, "Benim çocuğum ve kız da bir kız çocuğundan biraz büyük," dedi. "Her neyse, biraz yalnız kalmaları gerekiyor."

"Eh," dedi Nathan, "ben bütün gece demirhanede olacağım zaten, bu yüzden uyuyacak başka bir yer bulmak zorunda kalacak olan sensin."

"Bu masanın altına bir yorgan atıp burada uyurum. Yarın erken kalkmam gerekiyor zaten.

Doyuracak karınlarımız var."

Erik Nathan ile annesinin demirhanenin dışındaki küçük bir kulübede kaldıklarını biliyordu ve orada yaşayan Erik'in ilk ustası Tyndal'ın zamanında pis bir kulübeden biraz daha iyi olmasına rağmen, Nathan ve annesi orasını derli toplu küçük bir yatak odasına çevirmişti. Milo, "Erik, buradan ayrılmak zorunda mıyız?" diye sordu.

Erik başını salladı. "Yarından sonraki gün, sabahın ilk ışıklarıyla. Ondan sonraki birkaç gün, burada dövüşeceğiz. Kuzey ve güney kanatları geri çekilirken onları kasabanın dışında tutmalıyız. Ardından biz geri çekilirken onlar tutunacak ve her şey plana uygun giderse, onları Darkmoor'da bozguna uğratacağız."

Milo iç geçirdi. "Bu han sahip olduğum tek şey."

Erik başını salladı. "Biraz param var. Bu savaş bittiği zaman, hanı tekrar inşa etmene yardım edeceğim."

Milo ikna olmuş gibi gözükmüyordu, ama söyleneni doğru olarak kabul etti.

Erik, "Rosalyn ve bebek nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedi Milo, yüzünde mutlu bir ifadeyle. "Benim adımı verdikleri bir oğlu daha oldu!"

"Tebrikler," dedi Erik.

"Etrafta senin adını söyleyen bu kadar asker varken pek sır olarak kalmayacaktı ama ben yine de onlara döndüğün haberini yolladım. Henüz buraya gelmemiş olmalarına şaşırdım biraz." Erik, "Eh, Randolph ve ailesinin söküp taşımaları gereken bir fırınları var," dedi.

"Doğru. Yine de, tahliyeden önce seni görmeye gelmelerini beklerdim." Erik, "Onlarla konuşmam gerekiyor," dedi.

Kitty onu yanağından öptü. "Yarın konuşursun."

Erik sırıttı ve bir kez daha kızardı. "Pekâlâ," dedi sessizce. Ardından, masadakilere bakarak, "Eh, yarın erken kalkmam gerekiyor," dedi.

Hepsi gülünce, Erik iyice kızardı. Kitty'nin elini tuttu ve mutfaktan ayrıldılar.

Onlar gittikten sonra Nathan, "Roo, iyi iş basardın," dedi.

Roo yanaklarını şişirerek abartılı bir şekilde iç geçirdi ve "Hâlâ hayatta olduğumu bildiğime göre, evet, iyi iş çıkardığımı söyleyebilirim," dedi.

Diğerleri güldü ve tanıdık ortamın, kendilerini sakinleştirmesini sağlamak için birbirleriyle sohbete başladılar.

Ertesi günün şafağında, Roo yanında karısıyla arabacının yerinde oturuyordu. Luis, arabanın arkasında Helen ve çocuklarla oturuyordu. Roo gülümseyip, "Yakında görüşür müyüz?" dedi. Erik başını salladı. "Ama bir süreliğine değil, tabii aklın varsa. Ben Darkmoor'a varana kadar, sen Malac Geçidi'ne giden yolu yarılamış olmalısın. Ayrıca, Doğu'da seni meşgul edecek mülkler ve işler yok mu?"

Roo omuzlarını silkti. "Eğer bu işten sağ çıkarsak, masraflarımı karşılayacak kadar işim var. Ama garip bir şekilde, gelen şeyi

kaçırmaktan nefret ediyorum."

Erik sırıttı. "Hayır etmiyorsun."

Roo da sırıttı. "Haklısın. Çocukları, oyun oynayıp şişmanlayacakları bir yere götüreceğim." Erik güldü. "O zaman defol buradan!" Roo arabalarından ikisinin Ravensburg'e vardığını öğrenmişti. Sözünü tuttu ve iki arabacıya da bir yıllık maaşlarını verdi. Onları yolladı ve arabalardan bir tanesini kendi alırken, diğerini Milo ve Nathan'a bıraktı.

Erik atını ikinci arabaya sürdü. Milo ve Nathan sürücü koltuğunda oturuyordu ve Kitty, Freida Rosalyn, kocası Randolph ve oğulları Gerd ve Milo arkaya sıkışmışlardı. Erik, artık açıkça öz babası Stefan von Darkmoor'u hatırlatan büyük çocuğa bakıp gülümsedi. Çocuk, Kral'ın Dili'nde iki yaşındaki kendi ağzıyla heyecanlı sorular sorarak üvey babasının kucağında oturuyordu ve kardeşi de annesinin kollarındaydı. Erik Nathan'a, "Darkmoor'a vardığınızda, Owen Greylock'u bulun," dedi. "O size kalacak güvenli bir yer bulacaktır."

Kitty ayağa kalktı ve Erik ona sarılabilmek için arabaya yaklaştı. Tek kelime etmeden birbirlerine sarıldılar, ardından Erik kızı bıraktı.

Nathan dizginleri şaklattı ve atlar ilerlemeye başladı ve Erik hayatının ondan uzaklaşmasını izledi. Annesi; az bulunur ve harika bir adam olan kocası; çocukluğunda bir babaya en yakın kişi olan Milo; sanki öz kardeşiymiş gibi hissettiği Rosalyn ve bu gerçeği birkaç kişinin bilmesine rağmen, yeğeni Gerd. Ve en şaşılanı da ona, onunla karşılaşmadan önce mümkün olabileceğini hayal edeceğinden çok daha fazla şey ifade eden Kitty idi.

Çılgına dönmüş kasabada gözden kaybolana kadar arabayı izledi. Evlerini terk etme hazırlığı içindeki kasaba halkı eşyalarını arabalara, yük arabalarına ya da sırtlarında taşıyacakları çıkınlara yüklüyordu. Bir ailenin geçimi için önemli olan her şey taşınıyordu: aletler, tohumlar, en iyi ürün veren asmalar, kitaplar ve tomarlar, envanterler.

Randolph'un ailesi, donanımın her parçasını -demir kapılardan taş fırınlara, düz demir altlıklardan pişirme kaplarına- ve değerli olan diğer eşyaları kurtarmak için, arkalarında yalnızca boş taş fırınlar ve birkaç tane soğutma kabı bırakarak fırını sökmeyi başarmıştı.

Bazı aileler, bütün eşyalarını arabalarının ya da yük arabalarının tepesine yüksek yığınlar halinde dizerken, diğerleri hız adına, yılların birikimi olan mobilyaları, kıyafetleri ve diğer ev eşyaları bırakarak sadece değerli eşyaları almıştı. Kasaba halkından bazıları, küçük koyun, keçi ya da sığır sürülerini güderek ya da tahta sandıklarda tavukları, ördekleri ve kazları taşıyarak çoktan ayrılmıştı.

Askerler, Erik'in buraya gelmesinden aylar önce belirlenmiş olan yerlerine koşuşturuyordu. Erik benliğini kaplayan kişisel kayıp hissini bir kenara bıraktı ve dikkatini kasabanın savunmasına çevirdi.

Greylock'un ona yapmasını emrettiği her şeyi incelemiş ve General ile Yüzbaşı Calis bu kadar titiz olduğu için tanrılara şükretmişti. Yakında, Krondor düştüğünden beri süren umutsuz savaşın devam edeceğini biliyordu. Erik'in Şövalye-Mareşal William'ın kütüphanesinde okuduğu her şey, bir şeyi kanıtlıyordu: savaş akıcıydı, önceden tahmin edilemezdi ve yaşama şansı en yüksek olanlar, her olasılığa karşı en iyi şekilde hazırlananlardı.

Ve bu, son zamanlarda Erik'in tam olarak düşündüğü şeydi: hayatta kalmak. Zafer kazanmak değil, sadece düşmandan daha uzun dayanmak. Tek istediği, ilk önce onların ölmesini sağlamaktı. Ve eğer hazırlıklarda herhangi bir ayrıntıyı unutursa, bu onun yapmadığı bir şey yüzünden olmayacaktı.

Erik atını çevirdi ve ilk savunma hattını denetlemeye gitti.

Adamlar, Ravensburg'ün batı geçidinde göğüs siperi inşa etmek için çılgınca kazıyordu. Ağaçlar düşerken öğleden sonrada balta sesleri çınlıyordu. Erik alnını silip sıcak güneşe baktı. Bunun gibi bir günde kar düşünmek zordu. Yine de bu bölgedeki dağlarda, kışın bir ay uzakta olduğunu biliyordu. Ama sezgileri, bunun geç ya da hafif bir

kış olacağını söylüyordu. Bitkilere ve vahşi hayvanların davranışlarına bakılırsa, ciddi bir kar yağışı gelmeden önce sekiz hafta ya da daha fazla süre geçecekti, ama üç ay da mümkündü.

Erik, bütün bir kış boyunca tepelere karın düşmediği bir yılı -altı yaşından büyük değildi- hatırladı; sadece sulu kar yağmış ve o da çabucak erimişti.

Erik hava hakkında endişelenmekten vazgeçip dikkatini kontrol edebileceği şeyler üzerinde yoğunlaştırmaya karar verdi. Biri güneyden, diğeri batıdan, iki atlı ona doğru geliyordu.

Ona ilk önce batıdan gelen atlı ulaştı ve selam verdi. Krondor garnizonunun yeleğini giyiyordu ve üstü başı kanlı ve pisti. "Yüzbaşı. Bir Saaur birliğinin saldırısına uğradık. Organize olamadan yeşil piçler bizi bozguna uğrattı." Sanki düşmanın her an görüş alanına girmesini bekliyormuş gibi, omzunun üstünden geriye göz attı. "Mızraklı birliklerin onlara yaptıklarından dolayı sinirli gibiydiler, bu yüzden cezalandırmak için hafif süvarileri ve atlı piyadeleri aramaya gittiler. Her neyse, ben kaçmayı başardım. İlerleyen birliklerle tekrar birleşecekleri ve yarın günbatımına kadar ya da ondan sonraki gün şafakta burada olacakları sonucuna vardım."

Erik, "Güzel," dedi. "Kasabaya git ve bir şeyler yiyip dinlen." Etrafına göz attı. "İleride iz sürücülere ihtiyacımız olacağını sanmıyorum, bu yüzden sabah ilk iş, Harper adında gürültücü bir kabadayı olan çavuşuma rapor ver." Erik gülümsedi. "O sana yapılacak bir iş bulacaktır." İlk atlı ayrılırken, ikincisi Erik'in karşısında durup selam verdi. Yolbulucuların üniformasını giyiyordu. "Beklediğimizden biraz daha fala saldırıyla karşılaştık Yüzbaşı. Düzenli bir geri çekilmeyi daha ne kadar başarabiliriz bilmiyorum."

Erik güneydeki askerlerin konumlarını düşündü. "Ortalama bir saldırıyla karşılaşmanız gerekiyordu. Neler oluyor?" "Bilmiyorum efendim, ama başımızda Landreth Kontu var."

"Dük Gregory'ye ne oldu?" Güney Sınır Bölgesi Dükü, Düşler Vadisi'nin valisi, geri çekilecek güney birliklerinin başına geçirilmişti ve Greylock'un merkezdeki savunmasıyla eşgüdümlü çalışacaktı, komutası altındaki Shamata ve Landreth garnizonlarından çekilen askerlerle fazla fazla adamı vardı.

"Öldü efendim. Bildiğinizi sanıyorduk. Ulaklar geçen hafta gönderildi."

Erik küfür etti. "General Greylock'a ya da bana ulaşmadılar." İstilacıların, İmparatorluk, topraklarını genişletmek için karışıklıktan yararlanmaya çalışırsa, ordularının önemli bir kısmını Kesh'e doğru çevireceklerini varsaymışlardı, ama bu askerin az önce söylediklerinden, savunmanın güney kanadının hızla çöktüğü anlaşılıyordu.

Erik, "Kasabaya git, yeni bir at ve yiyecek bir şeyler al," dedi. "Geri çekilmede size yardım etmeleri için iki birlik okçu göndereceğim." Erik ezberlediği haritaları düşündü ve "Kont'a, soluna doğru geri çekilirken o kanattaki askerleri etrafından dolaştırarak güney cephesinin düşmesine izin vermesini öner," dedi. "Ardından onları Pottersville kasabasına yerleştirsin. Ama orada üç gün daha tutunmak zorunda; dört daha da iyi olur. O zamana kadar, biz burada dövüşüyor olacağız, ama bize yandan saldırırlarsa onları tutmayız. Eğer o sürede yerinde kalabilirse, Breonton kasabasına giden yolu kullanarak hat boyunca kuzeye doğru süpürme yapabilir. Oraya ulaştığı zaman, arkasını dönüp Darkmoor'a kaçabilir, ama ondan önce olmaz." Yolbulucu başını salladı. Yorgun bir gülümsemeyle, "Bu önerilerin General Greylock'tan geldiğini varsayarsam alınmazsınız değil mi?" dedi.

Erik gülümseyip başını salladı. "Elbette hayır. Herhangi bir şey yapması için Kont'a emir verebileceğimi sanmıyorum." Ardından gülümsemesi kayboldu. "Ama Kont'a iletmek üzere az önce söylediklerimin aynısını Owen'dan duymak içi Darkmoor'a gidip geri dönecek zamanın yok. Kont sorarsa, bunların General'in emirleri

olduğunu söylersin. Yolda herhangi bir sorun çıkarsa ben hallederim."

Yolbulucu başını salladı. "Bilirsiniz Yüzbaşı, hepimiz Darkmoor'a vardığımız zaman, çok karışık bir komutamız olacak; birçok soylu denilenleri yapmaktan zevk almayacaktır." Erik gülümsedi. "Eh, Prens Patrick o yüzden orada olmayı planlıyor."

"Prens Darkmoor'da mı?"

"Öyle duydum. Şimdi, bir şeyler ye, ardından Landreth Kontu'nun yanına dön." Yolbulucu selam verip uzaklaştı. Erik Kral'ın Yolu'na dikilen barikatı güçlendirmek için sürüklenen ağaçlara baktı. Onun konumuna bakan iki büyük tepe vardı ve Erik izlerken, katırcılar tayfası mancınıkları keçi yolundan yukarı, kayalara oyulmuş yerlerine çekiyordu. Anayolda düşmanın tarafındaki herhangi bir tıkanıklık, büyük kayıplarla sonuçlanacaktı. Erik başını salladı. Kütükleri çekmek için önündeki bir saat, daha fazla yük hayvanı getirtecekti ve adamları son ağaç kesilene kadar o görevde tutacaktı. Eğer Erik von Darkmoor bu konuda bir şeyler biliyorsa, Ravensburg'e yaklaşırken düşmanın saklanacak herhangi bir yeri olmayacaktı.

İki kere, gözcüler Ravensburg'ün dışındaki savunmaların yakınına sokulmuştu ve son anda batıya dönerek uzaklaşmışlardı. Erik, savaş alanının ortasındaki manzaraya hakim ve cepheye çabucak mesaj göndermeye yetecek kadar yakın olan anayolun ikinci tepesinde bekliyordu.

Bir saat önce, on beş kilometrelik savunmanın hem güney, hem de kuzey ucunda ağır çarpışmaların başladığı haberi gelmişti. Uçların, her şeyin onların tutulmasına bağlı olduğu iki tane sorunlu noktası vardı ve düşmanı, Erik'in tuttuğu merkeze kaydırmaları gerekiyordu.

Sonunda geri çekilme emrini verdiği zaman, kuzey ve güney birlikleri mümkün olursa herhangi bir saldırıyı kesecek ve hızla Darkmoor'a doğru ilerleyecekti. Erik onlara tam bir gün vermeye çalışacak, ardından herhangi bir geciktirme hilesine başvurulmadan tam bir geri

çekilme yapacaklardı. Owen ve Erik Calis'in orijinal planını gözden geçirip değişiklikler yapmıştı; Calis, başka bir geciktirme harekâtı isterken, Erik Owen'ı, düşmanın merkezde gecikmeyi beklediğini ve bu yüzden savunucular Ravensburg'ü terk ederken çekingen olacaklarını ve Erik'e mümkün olduğunca adamı geri çekecek zamanı vereceklerine ikna etti. Erik, geciktirme harekâtında kaybedilmeyen her adamın, Darkmoor'un savunulmasında Krallık için iki kat değerinde olacağını biliyordu.

Artık bekliyorlardı. Kılıçlar, mızraklar ve ok uçları bilendi, tuzaklar hazırlandı, atlar dinlendirildi. Adamlar sessizce oturuyor, bazıları tekrar tekrar, ölümcül olabilecek bir kusur olasılığına karşı silahlarını ve zırhlarını inceliyordu. Diğerleri kımıldamadan bekliyor, birkaçı uyuyor, bazıları onları cesur kılması için Tith-Onanka'ya dua ediyor, diğerleri de onunla karşılaşma olasılıklarına karşı Ölüm Tanrıçası ile barış yapıyordu.

Erik her hazırlığı tekrar tekrar gözden geçirerek, hata, yanlış hesaplama ve potansiyel sorun arayarak izliyordu. İşaretçiler, kuzeydeki ve güneydeki tepelerdeki birliklere emirleri iletmeye hazır bir şekilde bayrakları ellerinde yanında duruyordu.

Seçilen savaş alanı, birbirine yakın tepelerle, Kral'ın Yolu üzerindeki bir huni arasındaki küçük, düz bir araziydi ve ilk savunma hattı, yolun geçtiği yerde alçalan bir bayırdaydı. Erik'in ilk barikatı kurdurduğu nokta orasıydı. Yola, Erik'e, sağdaki ve soldaki tepe hattından düz bir mazgallı siper sağlayan bir kütük sur atılmıştı. Düşman her iki taraftaki kayalara tırmanmaya çalışabilirdi, ama Erik onları geri püskürtmesi için yerleştirdiği okçularına güveniyordu.

Mazgallı siper gelişigüzel ve çabucak dikilmiş gibi görünecek şekilde yapılmıştı, ama öyle değildi. Erik düşmanın, savunucuların bütün kuvvetleriyle yapılan bir saldırıya karşı tutunma becerilerini küçümsemesine güveniyordu.

Gün yavaşça geçti. Derken açıklığın öteki tarafından düşman atlılarının sesi geldi. Kral'ın Yolu'nun, temizlenmiş savaş alanına

varmadan önce batıdaki son yükselti olan en üst noktasında bir düzine atlı belirdi. Atlarını durdurup savunucuları gözleyerek sessizce beklediler. Bir adam, lider, bir şeyler söyledi ve atlılardan ikisi geldikleri tarafa dönüp uzaklaştı. Ardından lider savunucuların barikatını işaret etti ve adamlarından ikisi atlarını eşkinde ileri doğru sürdü.

Erik, "Haber iletin; eğer barikatın yirmi metre yakınına gelirlerse ölecekler," dedi. "Eğer o mesafenin dışında kalırlarsa, atlarını istedikleri yere sürebilirler." Barikatın önüne uzun, dar bir hendek kazılmış ve dikkatlice gizlenmişti. Erik bunun düşmanın keşifçileri tarafından keşfedilmesini istemiyordu, ama geri dönüp liderlerine yolun temiz olduğunu söylemelerine bir itirazı yoktu.

Ulak selam verdi ve emirleri iletmek için barikata koştu. Savunucuların ok ateşinin en uzak erimine vardıklarında, iki atlı da, hızla etraflarında dönüp savunucuların onlara ateş açmasını bekleyerek yoldan saptı. Üstlerine hiç ok atılmayınca, yola çıkıp durdular. İki adam da dönüp liderlerine baktı. Adam işaret verdi ve bir tanesi karşılığında bir işaret verdi.

İki atlı anayoldan ayrıldı ve her biri bir tarafına giderek yolun kenarına ilerledi. Atlarını yavaşça yürütmeye başladılar.

"Tuzak olup olmadığına bakıyorlar," diyen tanıdık sesi duyuldu Çavuş Harper'ın. "Akıllıca bir hareket."

Erik iki atlıya o kadar yoğunlaşmıştı ki, Harper'ın varlığını fark etmemişti. "Her şey hazır mı?"

Harper, "Saatlerdir olduğu gibi," dedi. "Bu ikisini ne yapacağız?"

"Hiçbir şey. Bırak, oklarımızı ilk saldırı için sakladığımızı düşünsünler." "Ya hendeğe fazla yaklaşırlarsa?"

"O zaman ölürler. Emri çoktan verdim."

Harper başını salladı. "Burada biraz tutunup piçlerin kanını dökmek iyi olacak. Bütün bu geriye kaçışlar vücudu yoruyor."

"Şu anda olmak üzere olan hiçbir şeyin iyi hiçbir tarafı yok Çavuş." "Benim kastettiğim de bu Yüzbaşı; ben sadece başka bir açıdan yaklaştım."

Erik kafasını iki yana sallayıp gülümsedi. "Eh, eğer kafa kesmeye bu kadar hazırsan, belki de seni cepheye koymalıydım." "Hiçbir şeyi bu kadar düşüncesizce yapmayalım," dedi Harper çabucak.

"Sanırım bugün etrafta yeterince çarpışma olacak." "Sanırım," dedi Erik.

Atlılar yolda ilerlemeye devam etti ve sonunda, Erik'in öldürülmelerini emrettiği noktadan birkaç metre öteye geldikleri zaman, dönüp hızla liderlerine doğru gittiler. Atlılar hareketsizce oturarak, yolun aşağısından gelen birlikleri bekledi.

Günün çoğu geçtikten sonra, batıdan ayak sesleri yankılanmaya başladı. İlk başta zayıf olan sesler gittikçe artmaya başladı ve sonunda Harper, "Sesler, bu sefer bütün orduyu getiriyorlarmışa benziyor Yüzbaşı," dedi.

"Evet," dedi Erik.

Atlıların beklediği yolun diğer ucunda, her iki taraftaki ağaçlar da sıktı. Yaklaşan ordunun sesi gittikçe artmasına karşın, askerler görülemiyordu.

Ardından, ağaçların arasından aniden tam bir sıra kalkanlı, savaş baltalı, kılıçlı, mızraklı ve yaylı adam belirdi. Ağaçlarla savunucuların arasındaki mesafenin tam ortasına ilerleyip durdular.

"Neler oluyor?" diye sordu Harper sessizce.

"Görünüşe bakılırsa karaya çıktıklarından beri birkaç şey öğrenmişler," dedi Erik. "Eğer piyadeleri önden gönderirlerse, bazı

avantajlarımızı kaybederiz."

Calis'in birliğinin Zümrüt Kraliçe'nin kuvvetlerine hizmet ettiği zamanlarda düşmanın her zamanki taktiği, mümkün olduğunda herhangi bir savunma konumuna sadece süvarilerini salmak olmuştu. Piyadeler kuşatma ve savunucuların hatlarındaki boşluklar için saklanıyordu.

Erik küfür etti. "Süvarileri kendilerini doğratırken bir gün kazanabileceğimizi düşünmüştüm."

Harper, "Umudunuzu yitirmeyin Yüzbaşı," dedi. "Hâlâ düşüncesizce bir şey yapabilirler." İlerdeki tepeye, yolun aşağısına ilerleyip piyadelerin biraz önünde duran bir sıra atlı yerleşti. Ardından beklediler. Görüş alanına subaylar girdi ve her biri hattın bir yerine geçerek adamlarının önüne yerleşti. Konumlarını hâlâ koruyorlardı.

"Eğer piyadeler açıklığı geçerken atlılar yoldan gelirse, bu iş ilginç bir hal alabilir," dedi Harper.

Erik hiçbir şey söylemedi.

Tepede daha fazla atlı belirdi, ardından üç kere kısa kısa bir borazan çaldı. Bir gürlemeyle, toplanan piyadeler açıklığı koşarak geçmeye başladı. "Mancınıklara işaret verin," dedi Erik. Elini kaldırınca, hareket kırmızı bir bayrak tutan işaretçi tarafından tekrarlandı.

Saldırganlar savunmalarına doğru gelirken Erik izledi. Bu araziyi o kadar iyi incelemişti ki işaretler olmadan uzaklığı ölçebiliyordu. Saldırganların ön tarafı mancınıkların erimine ulaştığında, Erik bekledi, ardından elini indirdi. Bir an sonra bayrak da aşağı indi ve ardından ikinci tepenin üstündeki iyi gizlenmiş savaş makineleri ateşe başladı.

Saldırganların üstüne, insan yumruğuyla kavun boyutları arasında değişen bir taş yağmuru yağdı. Adamlar bağırıp düştü, öldü ya da

kemikleri kırılarak yaralandı. Ama arkalarındakiler duramadılar ve yaralılardan bazıları kendi yoldaşları tarafından çiğnenerek öldü.

Sanki taşlar bir işaretmiş gibi, süvariler Kral'ın Yolu'ndan saldırıya geçti. "Mancınıklar doldurulmadan buraya varmayı düşünüyorlar," dedi Harper.

"Siyah bayrak!" diye bağırdı Erik elini tekrar kaldırarak. İkinci bayrak kalktı ve süvariler uygun erime girdikleri zaman, Erik'in eli indi. Siyah bayrak indi ve ikinci bir taş yağmuru başladı. İkinci mancınık birliği istilacıların üstüne ölüm yağdırırken atlar kişnedi ve adamlar yere düştü. "Yeşil bayrak!" diye bağırdı Erik ve üçüncü bayrak kalktı. Bayrak indiği zaman, uzun tarafının sonunda, geniş ahşap kirişlerle dengelenmiş büyük bir sepeti olan mangonel denilen iki özel mancınık bir domuzayağı -altı sivri ucu olan metal yıldızlar- yağmuru başlattı. Bir saldırgana isabet etmeden yere düşenlerin bir ucu daima yukarı bakıyordu. Adamlar ve atlar korkunç dikenlere basıyor ve atlar sakatlanıyor, adamlar da düşüyordu.

Saldırganlar ön sıralardaki yaralılar kitlesinden geçmeye çalışana kadar, savaş makinelerinin ilk grubu tekrar dolduruldu ve ateşe başladı. Ve üçüncü yeşil bayrak kalkıp inene kadar, bütün saldırı cephesi dağılmıştı ve geri çekiliyorlardı.

Yüzlerce adam ve at, ikindi güneşinin altında yatıyordu ve Krallık askerlerinden bir tanesi bile yaralanmamıştı. Erik sırıtarak Harper'a döndü ve "Yan birlikleri alıp çevreyi kontrol et," dedi. "Yarın o mancınıkları devre dışı bırakmak isteyecekler, bu yüzden bu gece tepelerde pek çok davetsiz misafir bekliyorum."

Harper, "Emredersiniz!" dedi ve emirleri uygulamak üzere uzaklaştı.

Erik geri çekilmeyi izledi ve ilk gün için oldukça hafif bir çarpışma olduğunu düşündü. Yarından itibaren işlerin daha da zorlaşacağını biliyordu.

Ölmek üzere olan adamlar, su için yalvararak ya da bağırarak acı içinde inliyordu. Bazıları konuşamazken, diğerleri tanrılarına ya da annelerine ya da karılarına sesleniyordu. Güneş batıdaki tepelerin ardında kaybolurken Erik katliamı izledi.

Tahmininde haklı çıkmıştı; istilacılar savunucuların mancınıklarını etkisiz hale getirmeye çalışmadan başka bir yüzleşmeden kaçınacaklardı. Tetikteki savunma direncinin olası zayıf noktalarını bulmak için hatların arkasına sızmaya çalışanlar, Jadow'un adamları, kuzeydeki herhangi bir gediği güçlendirmek için bir geçici birlik gibi davranır ve Wallis adındaki bir onbaşının komutası altındaki başka bir birlik de güneyde aynısını yaparken, karanlıkta araştırma yapıyordu.

Şafakta, saldırganların zayıf bir nokta bulmaya çalışmaktan yoruldukları belli olmuş ve adamlarını öylece savunucuların önüne atmaya karar vermişlerdi. Erik o gün dört kere, tahmin ettiği gibi, binlerce istilacının savaş alanını, Huni'yi koşarak geçmesini ve savunucuların yok edici ateşi altında ölmelerini izlemişti.

Harper, "Efendim, yaralılarını almaları için ateşkes isteyecekler mi?" diye sordu.

Erik, "Hayır," dedi. "Bu onların tarzı değil. Yaralılar onları sadece yavaşlatır."

"Bu kötü oldu. Yani ileride bizim çocukları almamız için ateşkesimiz olmayacak öyle mi?" "Evet," dedi Erik. "Yaralanırsan tavsiyem, ölü taklidi yapman ve öldüğünden emin olacak vakti ayırmayacaklarını umut etmen olur.

Onlar geçtikten sonra sürünerek bir yerlere uzaklaşırsın."

"Bunu hatırlarım efendim."

İstilacıların üç birliği son saldırıda barikatlara ulaşmıştı ve adamlarından hiçbiri ölmemesine rağmen, barikatı tırmanarak

aşmaya çalışanları öldürürken birkaç tanesi yaralanmıştı.

Saldırganlar Erik'in tuzaklarını zor yoldan bulmuştu. Kazıklarla dolu çukurlar ve zekice gizlenmiş hendekler, göğüs siperinin hemen altındaki onlarca saldırganı öldürmüştü, ama artık güzergâh açıkça beli olmuştu. Erik ışığa baktı ve güneş batmadan bir kere daha saldırabileceklerini düşündü. Saldırmamaları için dua etti. Saldırganları, ilk barikatı tırmanırlarken Erik'in okçuları için açık bir hatta tutacak iyi yerleştirilmiş ikinci bir barikat ve iki hat arasındaki kırk beş metrelik açık alanı bir ölüm alanına çevirecek olan ikinci savunma noktasına karanlıkta çekilmeyi planlamıştı. Eğer orada bir gece daha tutunabilirse, düşmanı ondan sonraki gün de uzakta tutabilir ve Darkmoor'a kaçanların güvenli bir uzaklıkta olduğundan emin olurdu.

Devriyeler, istilacıların küçük bir birliği bir şekilde arkaya geçip savunuculara sorun çıkartmasın diye tepelerin doğu tarafında at sürüyordu. Ama Erik her şeye rağmen, yine de beklenmedik bir sürprizin, zekice yapılmış bütün planı bozacağından korkuyordu.

Borazanlar çaldı ve Erik, "Kahretsin!" dedi. "Ara vereceklerini umuyordum."

"Öyle gözükmüyor efendim," dedi Harper, çoğu adam tarafından kullanılan geniş kılıca ve kalkana tercih ettiği iki ağızlı büyük kılıcını çekerek.

Ağaçların arasından savaş alanına, bağırıp arkadaşlarını savunmaya yaklaşmaları ve onu delmeleri için teşvik ederek adamlar koştu. Erik işaretler vermeye başladı ve mancınıklar ve mangoneller saldırganların üzerine ölüm yağdırdı, ardından okçular yaylarını boşalttı. Ama bu kez saldırı devam etti.

İlk birkaç adamı barikata ulaşıp tırmanmaya çalışırken ölünce, Erik ağaçların arasından daha fazla adamın çıktığını ve Huni'ye girdiğini gördü ve karşı tarafta komutada kim vardıysa elindeki bütün adamları onun üzerine saldığını anladı. Erik kılıcını çekti ve "Çavuş,

destek birliklerine hazır olmalarını emredin," dedi. "Barikattaki adamlarımızın hemen arkalarında olmalarını istiyorum." "Emredersiniz!" dedi Harper ve bağırarak emirleri iletmeye başladı.

Her biri üç grup olan destek birlikleri, işi bir gediği bulup mümkün olduğunca çabuk doldurmak olan bir çavuşun komutası altındaki yüz seksen adamdan oluşuyordu. Eğer savunucular saldırganlarla karışırsa, iki savunma barikatının arasındaki alanın avantajı kaybedilecekti; yukarıdaki kayalardaki ve ikinci barikattaki okçular ölüm bölgesine güvenle ateş açamayacaktı. Erik kuş tüylü bir miğfer, önündeki savunucuyu meşgul tutan kararlı bir saldırganın yanından geçmeye çalışan Zümrüt Kraliçe'nin ordusunun bir yüzbaşısını gördü. Erik okçulara subayı indirmelerini emretmek üzereydi ki, tepenin üstündeki birisi onu görmüş ve Erik ağzını açamadan bir ok atmıştı.

Barikattaki savaş kızışıyordu ve elinde kılıcıyla ikinci tepede duran Erik, eğer dövüşürse, avantajın kaybolacağını fark ederek hayal kırıklığı hissetti. Artık bölgenin komutasından sorumlu bir subay olduğunu hatırlayarak, kılıcını kınına sokup izledi.

Güneş batarken, saldırganlar, düşen adamların yerini almak üzere Huni'ye akmaya devam ettiği için barikattaki savaş dengede kaldı. Her iki kanattan da ulaklar geliyordu ve savaşın her iki uçta da aynı şekilde devam ettiğini ve bütün kesimlerin tutunduğunu belirtiyorlardı.

Batı göğü kararmaya başlarken, Erik geri çekilme borazanının çalmasını bekledi, ama çalmadı. Karanlık basarken, batıda meşaleler belirdi ve karanlıkta savaşa devam etmek için meşale taşıyan askerler onlara doğru koştu.

"Kahretsin," dedi Harper, "çekilmek üzere değiller, değil mi?" "Görünüşe göre hayır," dedi Erik. Artık bir seçim yapması gerektiğine karar verdi; ya ölüm bölgesinden geçerken korunma becerisini kaybederek, ama adamlarının çoğunu bütün gece orada tutunmaları neredeyse kesin olan ikinci barikata ulaştırarak geri çekilmeye

başlayacak, ya da dövüşmeye devam edecek ve saldırganlar geri çekilene kadar tutunmaya çalışacaktı. Kazanırlarsa, bu, düşmanı en azından bir hafta daha Ravensburg'de tutacakları büyük bir zafer olurdu. Ama başaramazlar ve istilacılar, Krallık askerleri geri çekilmeden ikinci barikata yetişirse, sonuçlar Krallık için feci olabilirdi.

Erik duraksadı. Ravensburg'e döndüğünden beri ilk kez Calis'e yokluğu için küfür etti. Bu kararı onun ya da Greylock'un vermesi gerekiyordu, bu tür sorunları yalnızca kitaplarda okumuş genç bir askerin değil.

Harper kılıcını hazırlamıştı. "Ne yapacağız efendim?" Erik çılgıncasına düşünüyordu. Bir ilhama ve düşmanın takip etmesine izin vermeden gündoğumuna kadar adamlarını ikinci barikata götürmenin bir yolunu bulmaya ihtiyacı vardı. Harper, "Belki o adamlardan birkaçı bir şeylerin üstüne basıp kendilerini ateşe verir," dedi.

Erik'in gözleri büyüdü. "Harper, sen bir dâhisin!" "Biliyorum efendim, ama bu bize hâlâ ne yapacağımızı söylemiyor."

"Saldıracağız," dedi Erik. "Bütün adamları barikatlara gönderip gündoğumuna kadar onları tutacağız."

"Peki efendim." Harper döndü ve bağırarak emirleri vermeye başladı ve yedekte tutulan adamlar aniden ikinci barikatı aşıp ilkine destek olmak için koştu.

Erik, "Şimdi işler kolaylaştı," dedi.

"Öyle diyorsanız öyledir efendim," dedi Harper. "Burada mı duralım yoksa savaşa mı katılalım?" Erik kılıcını çekti. "Dövüşeceğiz." İki adam ileri koştu.

-23-
ÇEKİLME

Erik bağırıyordu.

Bu, sadece mücadeleye devam etmek için gerekli olan öfkeyi odaklamaya yarayan acı ve yorgunluğun bilinçsiz bir haykırışıydı. Anlamı olmayan hayvani bir sesti. Gece boyunca binlerce adam tarafından tekrar edilen bir ses.

Krondor'un düşüşünden beridir ilk defa, istilacıların ana birlikleri Krallık ile savaşa tutuşmuştu. Gece boyunca saldırganların akını aralıksız devam etmişti.

Şafak sökmeye başlar, gökyüzü kasvetli siyahlığından donuk griye dönerken, adamlar on iki metrelik yeri kontrol etmeye çalışıyordu. Erik ve Harper'ın fırtınadaki kayalar gibi durdukları yerde, ölüler barikatın her iki tarafına da yığılmıştı.

Gece üç kere durgunluk olmuştu ve üçünde de su kovaları gelmiş ve taşıma birliğinden gelen genç çocuklar yaralıları, ölmekte olanları ve ölüleri götürmüşlerdi. Ama gecenin çoğu, daha çok Erik'in çekiç kullandığı zamanlarda olduğu gibi, az beceri isteyen ve sadece kılıcı kaldırıp indirmekten oluşan çok yorucu bir katliamla geçmişti. Çelik bile sonunda demircinin çekicine boyun eğerdi. Ama bu et denizi, bu sonu gelmeyen beden miktarı, yarılmaya ve kopmaya istekliydi.

Bir açıklık anında, barikatı tırmanmaya çalışan başka bir adamı indirdikten sonra, Erik geriye göz attı. Şafağın sökmesine iki saatten az vardı. Nefes nefese Harper'a, "Onları burada birkaç dakika daha tut," dedi.

Erik dövüşten uzaklaşırken, Harper yanıt olarak sadece homurdandı. Birkaç metre öteye sendeledi ve ayakları yerden kesildi. Doğruldu ve bir adamın bacağına basmış olduğunu gördü. Adamın gerisinin nerede olduğunu göremiyordu.

Karanlık olmasına şükretti. Güneş doğduğu zaman katliamın tarif edilemez olacağını biliyordu. İki ordunun bu gece yaptıklarıyla karşılaştırılınca, Krallık'taki en kötü mezbaha bir hanımın tertemiz dikiş odası gibi gözükürdü.

Bir ulak çocuk, biraz ileride bir kova suyla bekliyordu. Erik dizlerinin üstüne çöküp kovayı aldı ve ağzı açık şekilde suyu yüzüne döktü. Su, ona hayat vererek kavrulmuş boğazından aşağı aktı. Bitirdiği zaman çocuğa, "Arkaya koş ve Teğmen Hammond'u bul," dedi. "Onu tanıyor musun?" Çocuk başını salladı.

"Yedek birliklerle birlikte. Ona, ona şimdi ihtiyacım olduğunu söyle. Ve birkaç meşale getirmesini söyle. Ve eğer varsa yağ."

Erik, onu güçlükle kaldıran çok yorgun bacaklarının üstünde ayağa kalktı, ama Harper'ın yanına döndüğü zaman, içgüdünün ve eğitimin, düşmanı öldürmek ve hayatta kalmak için içini savaş ateşiyle doldurarak onu ileri sürdüğünü fark etti.

Sadece, sürekli tekrarlanan bir dizi vahşi kılıç darbesinden dolayı zaman askıya alınmıştı. Gece bir ara, Erik kalkanını kaybetmişti ve artık kılıcını, Harper'ın güçlü darbelerini taklit eder şekilde iki eliyle tutuyordu. Uzun kılıcın eriminin içine dalmaya çalışanlar suratlarına bir tekmeyle ya da omurgaları kıran ve kafaları uçuran, aşağı doğru inen bir darbeyle karşılanıyordu.

Aniden Erik arkasında bir ses duydu, "Hammond efendim. Emirler nedir?"

Erik omzunun üstünden arkaya göz attı ve bu yüzden neredeyse ölüyordu. Sadece göz ucuyla gördüğü bir parlama, boşluğunu hedef alan bir kılıcın ucundan kaçmasını sağladı. Kılıcıyla geri hamle yaptı ve vurduğunu hissettiği anda kırılan kemik sesini duydu. Bir adam çığlık attı. Erik bir adım geriledi ve Hammond'a, "Yağ getirdin mi?" diye sordu. "Bir düzine fıçımız var, başka yok."

"Barikatı yakın!" diye emir verdi ve ardından Çavuş Harper'a, "Alevler görünür görünmez en kısa zamanda tam bir geri çekilme istiyorum," dedi.

"Efendim," dedi Harper, bir adamın göğsünde, Erik'in kaburgaların beyazlığını görebileceği kadar derin bir yarık açarken.

Adamlar barikatın dibine yağı dökerken Erik kokusunu alabiliyordu. "Hazır mısınız?" dediği duyuldu Teğmen Hammond'un.

"Evet!" diye bağırdı Erik başka bir adamı öldürürken.

Harper'ın kükremesi savaşın gürültüsünü bastırdı. "Geri çekiliyoruz!"

Borazancılar geri çekilme borusunu çaldı ve Erik ve diğerleri barikatlardan geri çekilirken, kütüklerin üstüne bir düzine meşale atıldı. Barikatın üstüne çıkan istilacılar alevler hızla yayılırken ya yandı ya da alevlerin yanlış tarafında kaldıkları için Kral'ın askerleri tarafından çabucak öldürüldüler.

Tükenmiş savunucular yarı sendeleyip yan koşarak ikinci barikata doğru ilerledi. Orada yiyecek ve su bekliyordu. Yapabilenler içip yerken, çok yorgun olanlar yalnızca oldukları yere yığıldı. Birkaç tanesi bayılırken, diğerleri birkaç dakikalığına da olsa, uyuma fırsatına sarılarak gözlerini kapadı.

Diğer adamlar, düşmanın bir şekilde yaklaşması olasılığına karşı savunmak için barikata gitti, ama ilk barikattaki alevler yükselirken, en azından önlerindeki bir saat boyunca kimsenin o yanan kütleden geçemeyeceği anlaşıldı. Harper.

"Tam bir deli işiydi Yüzbaşı, ama çok iyi bir fikirdi," dedi.

Erik sırtını barikata dayayarak oturdu. Üçüncü kepçe suyunu içip bitirdi ve yüzüyle ellerindeki teri ve kanı silmekte kullanması için uzatılan ıslak bir bezi aldı. "Teşekkür ederim Çavuş. Bu bize bir saatlik bir mola ve açık bir ölüm alanı kazandırdı." Güneşin dağların tepelerinde görünür olduğu doğuya bakıp, "Bu gün ve gece burada

tutunabilirsek, adamların çoğunu güvenle Darkmoor'a götürebiliriz," dedi. Kalkıp bir ulağa seslendi.

"Bir ulak daha bul," dedi Erik delikanlıya. "Kuzeye ve güneye, geri çekilme zamanının yakında gerçekleşeceği emrini göndermek istiyorum. Her iki kanadın komutanlarına da, düşmanın ortaya doğru ilerlediğini gördüklerinde, bir karşı saldırıymış gibi gözüken, bir saldırı, ardından düşman o konumlardan uzaklaşır uzaklaşmaz, bütün hızlarıyla Ravensburg'e ilerlemelerini görmek istediğimi söyleyin."

Ulak koşarak uzaklaştı.

Erik barikatın arkasına oturdu, "Biraz uyumam gerekiyor," dedi.

"Bir saatiniz var efendim," dedi Harper, uzaktaki alevlere bakarak. Yanıt gelmeyip dönünce, Erik'in gözlerinin çoktan kapanmış olduğunu gördü.

"Bu harika bir fikir efendim," dedi tükenmiş Çavuş, bir yedek askeri çağırarak. "Biraz uyuyacağım, bu yüzden iyi bir adam ol ve Yüzbaşı ve benim için ortalığa göz kulak ol, olur mu?" Bir yanıt beklemeden, Erik'in yanına çöktü ve çenesi göğsüne değmeden uyumaya başladı. Yedekler yanan barikatın karşısında nöbet tutarken, hattın başka yerlerinde, bütün gece savaşmaktan yorulmuş askerler de dinleniyordu.

Pug inledi. Miranda, "Kıpırdama!" dedi.

Miranda sırtına masaj yaparken, temiz beyaz bir örtü serili bir masanın üstünde yatıyordu. "Çocuk gibi davranmayı bırak," diye azarladı Miranda.

Pug, "Acıyor," dedi.

"Elbette acır," diye karşılık verdi kadın. "Bir iblis tarafından kavruldun, ardından hiç vakit kaybetmeden savaşacak başka bir iblis buldun." "Aslında yedi tane," dedi Pug.

Miranda, binbir badire atlattıktan sonra dinlenirlerken ona masaj yapmak için bacakları açık bir şekilde Pug'ın sırtında oturuyordu. "Eh, geride halledecek bir tane kaldı ve iyileşene kadar onunla yüzleşmeyi aklından bile geçirmeyeceksin."

"O kadar zamanımız yoktu," dedi Pug. "Tomas çok geçmeden Sethanon'a varmış olmalı ve daha fazla sürpriz olmazsa, sanırım şu Jakan ile başa çıkabilir."

Pug, "Bilmiyorum," dedi. "Babanın Maarg ile dövüşüne çok az tanık oldum, ama Jakan bana saldırdığında hatırladığım şey, iblis orada olduğunda hepimizin Sethanon'da olması gerektiğini düşünmeye sevk ediyor."

Miranda Pug'ın sırtından indi ve Pug kısa Queg tarzı eteğinin sergilediği uzun bacaklarına hayranlıkla baktı. Doğrulup gerindi. "Bu iyi geldi."

"Güzel," dedi Miranda. "Yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum." Pug'ın Efsuncunun Adası'ndaki evi Villa Beata'daki odadan çıkıp yemek odasına geçtiler. Bir hizmetkâr, bir Jikora gerçeklik ustası, göründü. Yaratık dik yürüyen büyük bir kara kurbağasına benziyordu. Bir yıl önce bir anda ortaya çıkmış, Pug'ın okuluna girmek için yalvarmış, Pug da kabul etmişti. Efsuncunun Adası'ndaki diğer öğrenciler gibi, çalışmalarının karşılığında hizmet ediyordu. "Yemek?" diye sordu. "Lütfen," dedi Pug ve çirkin yaratık mutfağa doğru uzaklaştı.

Öğle yemeği, Pantathialıların mağaralarından döndüklerinden sonra her gün olduğu gibi güzeldi. Bir hafta olmasına rağmen, karanlıkta, kafası karışmış ve yorgun uyandığından beri çağlar geçmiş gibi hissediyordu. Görebilmelerini sağlayacak mistik bir ışık yaratmak Miranda'nın bütün enerjisini götürmüştü.

İkiye bölünen iblis çürümeye başlamıştı, bu yüzden en azından iki ya da üç gündür baygın olduklarını tahmin etmişlerdi. Pug onları, Gathis'in çabucak ihtiyaçlarını karşılayacağı Efsuncunun Adası'na nakletmek için gücünün sonunu kullanmıştı.

Odalarına taşınıp yataklarına yatırılmışlar ve bir gün uyumuşlardı. Kalkıp yemek yemişler, yataklarına geri dönmüşler ve bir gün daha uyumuşlardı. Döndüklerinden beridir bir hafta olmuştu ve Pug eski gücünün geri geldiğini hissediyordu.

Yemeklerini bitirirlerken Gathis yaklaştı ve "Sizinle konuşabilir miyim?" diye sordu.

Miranda kalktı. "Sizi yalnız bırakayım."

"Hayır, lütfen," dedi goblin benzeri yaratık. "Bu sizi de ilgilendiriyor hanımefendi."

Miranda oturdu. Gathis, "Size daha önce de söylediğim gibi, Kara Kişi," Miranda'ya bakarak, "babanız ile bir bağım vardı hanımefendi," dedi. Kadın başını salladı.

Gathis Pug'a, "Macros Gedik Savaşları'nın sonunda Midkemia'dan ayrıldığında size, ölseydi bunu bileceğimi söylemiştim," dedi.

Pug, "Öldüğünü mü düşünüyorsun?" dedi. Gathis, "Öldüğünü biliyorum," dedi.

Pug, yüzü anlaşılmaz bir maske olan Miranda'ya göz attı. Pug Gathis'e, "Sen onu hepimizden daha iyi tanıyordun," dedi. "Ölümü senin için zor olmalı. Üzgünüm."

"Acımı paylaşmanızı takdir ediyorum Efendi Pug, ama sanırım beni yanlış anladınız." Onu takip etmelerini işaret etti. "Size göstermem gereken bir şey var." Kalktılar ve onu uzun bir koridorda takip ettiler. Gathis onları dışarı çıkarıp geniş evin arkasında uzanan otlağın karşısına geçirdi ve düz bir yamaçtan hafifçe yukarı-çıktılar. Yükseltinin yarısını çıktıklarında, Gathis elini salladı ve bir mağara

belirdi. Pug, "Burası da neresi?" diye sordu. "Göreceksiniz Efendi Pug," dedi Gathis, onları mağaraya sokarak. Mağaranın içinde, üstünde bir heykelin durduğu küçük bir sunak gördüler. Manzara, bir tahtın üstünde oturan bir adama, Pug'ın ve Miranda'nın tanıdığı birisine aitti. "Babam," diye fısıldadı Miranda. "Hayır," dedi Pug, "Sarig." Gathis başıyla onayladı. "Bu aslında ölü Büyü Tanrısı." "Burası ne?" diye sordu Miranda.

"Bir tapınak," dedi Gathis. "Kara Kişi beni bulduğunda, dünyamızda bir zamanlar önemli bir yeri olan bir ırkın son üyesiydim."

"Elflerin moredhellerle akraba olduğu şekilde goblinlerle akraba olduğunu söylemiştin," dedi Pug.

"Aşırı basitleştirmeydi. Elfler ve Kara Kardeşler, farklı yollardan giden aynı ırktır. Benim halkım, goblinlerle uzaktan akraba olmasına rağmen, onların çok ötesindedir. Biz alimleri ve öğretmenleri, sanatçıları ve müzisyenleri olan bir ırktık." "Ne oldu?" diye sordu Miranda.

"Kaos Savaşları yüzyıllarca sürdü. Tanrılara göre neredeyse anlıktı, ama daha düşük varlıklar için nesiller sürdü.

"İnsanlar, goblinler ve cüceler, Kaos Savaşları'nın sonunda Midkemia'ya gelenler arasındaydı.

Benim halkım doğduğumuz dünyada kaldı. Diğer ırklar gelişip büyürken, benimkiler büyümedi.

Macros ırkımın son üyesi olan beni buldu ve buraya getirdi."

Miranda, "Üzüldüm," dedi.

Gathis omuzlarını silkti. "Evrenin tarzı bu. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, hatta belki evrenin kendisi bile.

"Ama bahsettiğim diğer şeylerin yanında halkımın yaptığı bir şey de rahiplikti."

Pug'ın gözleri büyüdü. "Siz büyünün rahipleriydiniz!"

Gathis, "Kesinlikle," dedi. "Farklı bir adda olmasına rağmen, bizler Sarig'e tapıyorduk."

Pug etrafa göz gezdirdi ve oturacak bir kaya çıkıntısı buldu. "Devam et lütfen."

"Irkımın son üyesi olduğum için, yana yana, Büyü Tanrısı'na tapmaya devam edecek birilerini arıyordum. Ölmeden önce, inandığımız şeyin devam ettiğini görmek en önemli amacımdı; Midkemia'ya büyünün geri dönmesi."

Miranda, "Midkemia'da her zaman büyü vardı," dedi.

"Büyük Büyü'yü kastediyor sanırım," dedi Pug.

"Fazlasını," dedi Gathis. "Büyünün önceden planlandığı şekliyle geri gelmesi." "Kim tarafından planlanan?" diye sordu Miranda. "Büyünün kendi doğası tarafından." "Büyü yoktur," dedi Pug gülerek.

"Kesinlikle," dedi Gathis. "Nakor, herhangi birisinin sadece denemekle, evrende ustalıkla idare edebileceği, faydalanabileceği ve yararlı bir şekilde kullanabileceği birincil bir gerçeklik olduğuna inanıyor. Kısmen haklı. İnsanların Küçük Büyü diye bildiği şey sezgisel büyüdür, şiir ve şarkının büyüsü, hislerin ve sezgilerin büyüsü. Küçük Büyücüler'in, tanımlayabilecekleri totemleri ve elementleri seçmesinin sebebi budur.

"Diğer düzenlerin rahipleri büyünün yanıtlanan dualar olduğuna inanır. Düşündükleri şekilde olmasa da, haklıdırlar. Dualarına yanıt veren tanrıları değil, rahipsel çağrılarının doğasına uygun olarak büyünün kendisidir. Yine bu yüzden yüksek rahipler ve her bir düzenin yüksek mevkilerdeki üyeleri, büyüyü birbirlerininkine benzer şekillerde yaparken, daha düşük seviyedeki büyücüler bunu imkânsız bulur.

"Hepsi bir bütünün parçalarıdır."

"Yani büyücülerin aslında Sarigin tapınıcıları olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Miranda. "Bir anlamda, ama tam olarak öyle değil. Büyük Büyü her uygulandığında, Sarig'i besleyen tapınmanın küçük bir parçası olarak, onun bize dönmesini biraz daha yaklaştıran bir fırsat doğar." "O halde," dedi Miranda, "neden Yıldızlimanı'na gidip mürit toplamıyorsun?"

Pug güldü. "Politika."

"Kesiklikle," dedi Gathis. "Benim gibi birisinin çıkıp size söylediklerimi söylemesinin nelere yol açabileceğini düşünebiliyor musun?"

Miranda başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Büyük olasılıkla haklı olduğunu bilecek kadar deneyimim var, ama hâlâ inanmakta zorluk çekiyorum."

"Bu, tıpkı bende de olduğu gibi, aldığın eğitiminin bir sonucu," dedi Pug. "Onun üstüne çıkmalıyız."

"Bunun bizimle ne ilgisi var? Yani bunu bize neden şimdi anlatıyorsun?"

"Efendi Pug Kelewan'dan dönene kadar, Midkemia üstündeki en güçlü büyü ustası Kara Macros idi," dedi Gathis. "Benim görevim, yaşadığım sürece o insana yakın olmaktı. "Kara Kişi var olduğu sürece, ne kadar uzakta olduğu fark etmeden, ona bağlıydım. O artık yok, ama ben Sarig adına çalışma görevime devam etmeliyim."

"Yani benimle benzer bir bağ mı kurmak istiyorsun?" diye sordu Pug.

"Bir anlamda, ama bunun gereklerini tam olarak anlamalısın.

"Macros ve Sarig arasındaki bağın ne olduğunu biliyorsun. Sarig Macros'u kendi, Midkemia'daki aracı olarak ilan etti ve ona kendi güçlerini verdi. Onların arasındaki bağı zayıflatan sendin." Pug, "Ama Macros Maarg'ı Sarig'in güçlerini kullanarak yok etti," dedi.

"Olabilir," dedi Gathis. "O olaya tanık olmadım, ama döndüğünde bana anlattığın gibiyse, o zaman bu, iblisin arkasındaki güce yem olmasındansa Sarig'in Macros'a kendisini ve iblisi yok etmesi için verdiği son hediye demektir."

"İblisin arkasındaki güce mi?" dedi Miranda ve birden hatırlaması engellenen bilginin farkına vardı. "Sanırım anlıyorum."

Gathis başını salladı. "Bence de. Efendi Pug, diğer taraftan sen, Sarig ile bağlantılı değilsin. Senin güçlerin bu dünyada bile verilmedi. Tsurani mirasına olan bağların ve uygulamaları, Midkemia ile olan doğuştan bağlarınla bir araya geldiğinde, bu işte seni doğal bir aracı yapıyor.

"Bu yüzden bir seçim yapman gerekiyor." "Ve o da?"

"Artık, ölümlü zihinlerimizin güçlükle kavrayabileceği çok engin ve kadim güçler arasındaki çok eski bir mücadeleye devam ettiğini anlıyorsun; bizler bu büyük çarpışmada ancak küçücük rollerimizi oynayabiliriz. Seçeneklerin şunlar: değerli olduğunu düşündüğün insanlar için bağımsız bir aracı olarak davranmaya devam edebilir, ya da Macros'un yerini almak üzere kendini Sarig'e adayabilirsin. Eğer bunu yaparsan, yalnızca Midkemia'ya özgü tanrıların güçlerinin ve bilgilerinin tamamına değil, Kelewan'dan gelen bilgiye de sahip olduğun için, şu anda sahip olduğundan çok daha büyük bir güce kavuşursun."

"Yani Macros'un vârisi olarak seçilip eğitildiğimi mi söylüyorsun?" Gathis bir süre sessizce Pug'a baktı. "Tanrılar hakkında şu kadarını biliyorum: bazen sonuçlarından emin olmadığımız şeyler yaparız. Kim Macros'un Sarig'in etkisi olmadan herhangi bir şey yaptığını söyleyebilir? Macros seni bir bebekken buldu ve içindeki nadir ve güçlü bir şeyleri ortaya çıkardı; bugün bu noktaya geleceğini anlayıp anlamadığını bilmiyorum. Seni vârisi olarak seçip seçmediğini de söyleyemem, ama şu anda öyle olmak için seçildiğin bir noktada

durduğunu söyleyebilirim. Sana kalmış." "Nelerden vazgeçmeliyim?" diye sordu Pug.

"Özgürlükten," dedi Gathis. "Kendini, sebebini tam olarak bilemediğin şeyler yaparken bulacaksın. Macros geleceği görebildiğini iddia ederdi ve bunun bir kısmı da doğruydu, ama bir kısmı da numara, kendini herkese aslında olduğundan daha fazla göstermeye çalışan kibirli bir adamın gösteriş merakıydı. Sizinle karşılaşana kadar Efendi Pug, karşılaştığım herhangi birinden çok daha güçlü olduğu için, bu bana garip geliyor. Ama yüzyıllar süresince fark ettim ki, ırkınızın en güçlüleri arasında bile kusurları olanlar var.

"Her halükarda, yaşamının sana ait olmadığını fark edeceksin." Pug, "Çok şey öneriyorsun, ama çok şey de istiyorsun," dedi.

"Ben değil Efendi Pug; o." Gathis tanrı heykelini gösterdi.

Miranda, "Bunu ne kadar düşünmesi gerekiyor?" diye sordu.

"İhtiyacı olduğu kadar," dedi Gathis. "Tanrılar kendi zamanlarında azametli bir yönde yol alır ve ölümlülerin yaşamları onlar için kalp atışları gibidir."

Pug, "Bana düşünecek çok şey verdin," dedi. "Peki ya hayır dersem ne olur?"

"O zaman Sarig'in vekilinin özelliklerini taşıdığı varsayılan, doğası ve güçleri sizin gibi olan başka birisinin ortaya çıkmasını bekleriz."

Pug Miranda'ya bakıp, "Tartışacak başka bir şey daha," dedi. Kadın başını salladı.

Gathis, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. "Belki tanrının kendisi düşüncelerinize rehberlik edebilir. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, konakta olacağım." Konağın yeşil suratlı kâhyası ayrılınca Pug, "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Bir tanrı olmak konusunda mı? Reddetmesi zor görünüyor."

Pug uzanıp onu kendine çekti. "Kabul etmesi de zor görünüyor," dedi.

"Eh, zamanımız var," dedi Miranda, ona sarılırken. "Var mı?" dedi Pug, aklı savaş meselesine dönerken.

Savaş kritik bir düzeye erişirken Erik emirler yağdırıyordu. İki gündür, neredeyse Erik'in emrindeki her yedeğin savaştığı, delmesi güç olan ikinci barikatta savaşıyorlardı. Bu konumu savunmak için gerekenleri doğru bir şekilde hesaplamıştı ve askerlerini hattın içine ve dışına vardiyalı olarak sokuyor, böylece çok uzun savaşanlar dinlenebiliyordu.

Yaralılar arabalarla Darkmoor'a taşınıyordu. Erik, geri çekilme emrini ve çocukluğunun geçtiği kasabayı ateşe vermesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Bu hareketi aylar önce Calis'in orijinal savaş planını gördüğünden beri üzülerek beklemişti, ama bu noktada herhangi bir şey hissetmek için çok yorgundu. Belki bu Kılkuyruk Hanı'nı, Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'nu ve Ravensburg'ün diğer yerlerini gördüğü zaman değişecekti, ama şu anda tek ilgilendiği şey düzenli bir geri çekilmeydi.

Düşman sınırsız gibi görünüyordu. Erik'in kaba hesabına göre, kendisi iki barikatta bin beş yüzden az adam kaybetmişken, düşman altı bin adam kaybetmişti. Ama dörde bir kayıp, Zümrüt Kraliçe için kabul edilebilir bir miktarken, böylesi bir oranın Krallık için felaket anlamına geldiğini biliyordu. Krallık'ın düşmana dayanabilmesi için altıya birden daha iyisine ihtiyacı vardı.

Erik savaş baltalı, oldukça kaslı bir adamdan gelen bir darbeyi engelledi, ardından bir kılıç darbesiyle adamı şişledi. Yerini bir askere bırakarak çarpışmadan uzaklaştı. Etrafına göz atarak, geri

çekilme zamanını hesapladı. Onlar Darkmoor'a ulaşana kadar, karanlık çökecekti. Gelebilecek bir oktan başka bir şeyden endişelenmek zorunda kalmamak için barikattan yeterince uzaklaşıp ulaklara işaret etti. Dört tanesi gelip selam verdi. "Emrimi hattın yukarısına ve aşağısına iletin," dedi Erik. "İşaretimle genel çekilmeye başlayacağız."

Askerler hızla uzaklaşırken, Erik büyücü Robert d' Lyes'in hızla kendisine doğru geldiğini gördü.

"Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı?" diye sordu büyücü.

"Teşekkürler, ama biz geri çekilirken buradan güvenle ayrılmamız için o piçleri birkaç dakikalığına diğer tarafta tutmanın bir yolunu bilmiyorsan, sanmıyorum." Büyücü, "Kaç dakika?" diye sordu.

"On, on beş. Fazlası daha iyi olur, ama on-on beş dakikada, yaralıları arabalara yükleyip, kalan piyadeleri atlara bindirebilirim. Piyadeler geri çekilirken atlı okçular düşmanı uzakta tutabilir; bunu başarabilirsek, hepimiz Darkmoor'da dövüşmek için buradan sağ çıkabiliriz.

Robert, "Bir fikrim var," dedi. "İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum, ama yarayabilir." "Geri çekileceğiz, bu yüzden bir dene," dedi Erik.

"Emri vermene ne kadar var?"

"Beş dakika," dedi Erik, atını getirmelerini işaret ederken.

Bir asker Erik'in atını getirirken d' Lyes, "O kadarı bana yeter," dedi.

Büyücü, serseri bir oku göze alarak barikatın biraz arkasında yer aldı. Gözlerini kapayıp bir büyü okumaya başladı, ardından elini gömleğine sokup küçük deri bir kese çıkardı. Keseyi açarak, içinden bir şey çıkardı -Erik ne olduğunu görememişti- ve elleriyle birkaç hareket yaptı.

Aniden barikatın üstünde yeşilimsi siyah bir duman bulutu belirdi. Tepesindeki istilacılar anında öksürüp öğürmeye başladı. Duman, tepe hattını takip ederek yayılınca, her iki taraftaki adamlar da geri çekildi.

Ardından d' Lyes, "Zehir!" diye bağırdı.

Erik şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı; ardından istilacıların dilinde, "Zehir! Zehir! Geri çekilin!

Geri çekilin!" diye bağırdı.

Her iki tarafın adamları da geri çekilirken, bağırtı hattın yukarısında ve aşağısında tekrar edildi. Erik zaman kaybetmedi. Yukarıdaki ve aşağıdaki hatlara bağırarak işaret verdi. "Geri çekilin! Geri çekilin!"

Emir hattın yukarısında ve aşağısında tekrarlandı ve Krallık Ordusu barikattan geri çekilmeye başladı. Robert d' Lyes Erik'in oturduğu yere seğirtip, "Bu onları uzun süre kandıramaz," dedi. "Öğüren adamlar kendilerine geldikleri zaman, geri dönecekler." "O yaptığın neydi?"

"Ahırlardaki fareleri, sıçanları ve diğer haşaratı öldürmek için tasarlanmış kullanışlı bir büyüydü. Dumanı solursan, yaklaşık bir saat boyunca mide bulantısı hissedersin, ama ondan sonra bir şeyin kalmaz." Erik etkilenmişti. "Bunu düşündüğün için teşekkür ederim." "Rica ederim. Dumanı daha zehirli yapmanın bir yolunu bulabilseydim daha yararlı olabilirdi; böylece düşman gerçekten zehirlenirdi."

"Yalnızca savaş alanının doğru tarafında tutmanın bir yolunu da bulduğun zaman."

"Evet," dedi büyücü, "anlıyorum. Şimdi ne yapacağız?" "Arkamıza bakmadan kaçacağız," dedi Erik.

"Tamam," dedi d' Lyes ve atının bağlı olduğu yere doğru koşmaya başladı. Erik emri verdi ve rahatlayarak, yürüyemeyecek kadar yaralı

olan adamların yük arabalarının sonuncusuna taşınmasını izledi. Diğerleri bekleyen atlarına doğru seğirtiyordu. Kayaların üstündeki okçular ellerinden geldiği kadar hızlı bir biçimde aşağı indi ve hangi birlikte hizmet ettiklerine bağlı olarak, ya at bindiler ya da genel geri çekilmeye katıldılar. Erik, çoğunun ölüm sancıları çektiklerini düşünerek midelerini tutup yerlerde yuvarlanan düşmanın batıya kaçtığını gördü. Dumandan güçsüz düşen kendi adamlarından birkaçına arkadaşları yardım ediliyorlardı.

Erik dakikaları saydı ve on dakikanın sonunda, "Geri çekiliyoruz!" dedi.

Mızraklarını hazırlamış olan hafif süvariler, atlı okçulardan önce son çekilecek birliklerdi. Erik yanlarından geçerken yorgun, kanlı, ama gözlerinde gururla Erik'in göğsünü kabartan bakışlar olan adamlar gördü. Onları selamladı, ardından atını kasabaya doğru sürdü.

Uzaklaşırken, tepelerde ateşler gördü; istihkâmcılar mancınıklarını ve mangonellerini yakıyordu. Çok büyük ve sökülmeden taşınması imkânsız olan makineler, düşmanın eline geçmesin diye yok ediliyordu.

Ravensburg'e ulaşınca, adamların ellerinde meşalelerle hazır olduğunu gördü. Yaralıları ve erzakları bir sonraki savunma konumuna götüren yük arabaları kasabanın merkezinden geçerken, çocukluğunun geçtiği kasabaya göz gezdirdi. Erik atından indi ve hayvanın biraz dinlenmesini sağlamak için bineğinin kolanını gevşetti. Atı bir yalağa götürüp biraz su içmesini sağladı. Çocukluğunu geçirdiği yuvasını yakmak zorunda kaldığı zaman geldiğinde, Erik en arkadaki gözcülerinden işaret bekliyordu.

Ama zaman ilerledi ve düşman görünmedi. Erik düşmanın, bunun bir aldatmaca olduğunu anlayana kadar d' Lyes'in onları "zehirlediği" yere yaklaşmaktan çekindiğini düşündü. Bu fazladan bir saat onlara çok değerli bir avantaj kazandırmıştı. Güvenle gidebileceklerine karar verdiği zaman, "Okçulara ve mızrakçılara çekilmelerini emredin!" diye bağırdı.

Bir ulak, Krallık'ın son askerlerine geri çekilme emrini iletmek için batıya at sürdü ve Erik Kılkuyruk Hanı'na sürdü atını. Oraya ulaştığında, bir asker çitlere ve dış duvara yığılmış samanı tutuşturmak üzereydi. Erik, "Bana ver şunu," dedi, meşaleyi işaret ederek.

Asker denileni yaptı ve Erik meşaleyi samanların üstüne attı. "Benden başka kimse evimi yakamaz," dedi. Ardından döndü ve "Yakın!" diye bağırdı.

Kasabanın her yerinde askerler koşuyor ya da at sürüyor ve yüzlerce meşale atıyorlardı. Erik kendini, alevlerin hanı yutmasını izlemekten alamıyordu, bu yüzden topuklarını atının böğrüne geçirdi ve kasaba merkezine geri döndü. Hafif süvarilerin ilk birliği geçerken her tarafta alevler yükseldi. Erik atlı okçuların kasabadan son çıkanlar olacağını biliyordu ve onlarla birlikte at sürmeye kararlıydı.

Atlı okçular, kaynağının Novindus'taki Jeshandi atlıları olduğunu söyleyen Calis tarafından oluşturulan bir manevrayı yaparak hızla geldi. Grubun yarısı koruma ateşi sağlarken, diğer yarısı at sürüyor, ardından at süren grup durup koruma ateşi sağlayan diğer grubu koruyordu. Bu iş dikkat ve alıştırma istiyordu, ama Calis atlı okçuları mükemmelleşecek şekilde eğitmişti, bu yüzden geri çekilmeleri neredeyse kusursuz oldu. Alevler Krallık'ın çekildiğini işaret ettiği için arkalarından birkaç düşman oku atıldı, ama çoğu, kayaların arkasından yüksek bir yay çizecek şekilde körlemesine atılmıştı ve zarar vermeden yere düştüler.

Düşman ateşi artarken, Erik gitme zamanının geldiğini sezdi, bu yüzden de, "Bu kadar yeter! Geri çekilin!" diye bağırdı.

Atlı okçular hep birden döndü, atlarını topukladı ve doğuya doğru dörtnala ilerledi. Enselerinde onları izleyen düşman olmadığından emin olana kadar çılgınca at sürdüler, ardından atların gücünü mümkün olduğunca saklamak için hızlarını nispeten yavaş bir eşkine düşürdüler.

Wolverton'a atla normal yolculuk süresi üç saatti. Erik kasabaya bunun üçte birinden daha az bir sürede vardı. Yol boyunca, ilerleyen yük arabalarının Wolverton'a girdiğinde yavaşlayıp kasabanın ucundaki bir binaya ilerlediklerini gördü. Jadow ve birliğinden başka bir adam el sallayınca Erik atını yanlarına sürdü. "Ne oldu?"

"Süvarilerinden ve piyadelerinden çoğu on, on beş dakika önce geçip gitti. Arabalara yetişmeye çalışırlarken neredeyse bir felaket yaşıyorduk."

"Trafiği mi denetliyorsun?"

Jadow sırıttı. "Fazlasını. Düşmanı biraz yavaşlatacak istediğin o tuzaklardan birkaç tane yaptık." Arabalar ilerlerken onlar bekliyordu. Erik atını bir kez daha dinlendirdi. O ve Jadow, düşmanın son yük arabasına yetişme olasılığı yüzünden çok endişeliydi. Aniden arkalarında Erik'in geri muhafızlarını görene kadar, arabalar iki saat daha yola devam etti. Jadow atlı birliği gösterdi.

"Bunlar sonuncu mu?"

Erik başını salladı. "Eğer etrafta olursan, sana tavsiyem, o yoldan gelen bir sonraki atlıyı öldür." Jadow kırık bir çite bağlanmış iki atı gösterip, "Seninle at sürmeyi tercih ederim," dedi. Jadow ve askeri iki atı aldı, bindi ve Erik'in yanına döndü. "Atlarınızı size söylediğim yere sürerseniz, hiçbir sorun yaşamazsınız çocuklar."

Erik Jadow'a, Wolverton kasabasına doğru onu takip etmesini işaret etti. "Neler yaptınız?" "Eh," dedi Jadow, "birkaç pis sürpriz hazırlamamı söylemiştin, bu yüzden biz de dediğin gibi yaptık. Oraya birkaç çukur, buraya birkaç fıçı yağ, binaları tutuşturmak için biraz meşale, ufak tefek birkaç başka şey. Çok fazla zarar verecek bir şey yok, ama binaları araştırmaya başladıklarında tuzaklar onları yavaşlatmaya yetecek." Erik başıyla onayladı. "Çok iyi."

Wolverton'dan geçtiler. Kasaba Kral'ın Yolu'na kurulmuştu, ama kuzeyden ve güneyden otlaklar ve bağlarla çevrili olduğu için, savunması imkânsız bir konum sağlıyordu. Eğer Jadow'un sürprizleri, kasabanın içinden geçmek yerine onları kasabanın çevresinden dolaştırarak düşmanı biraz yavaşlatabilirse, kazandıkları fazladan dakikalar hayat kurtaracaktı. Erik ve Jadow, Kral'ın Yolu'nda yavaşça ilerleyen son arabanın arkasından gidiyordu. Erik Jadow'a döndü. "Sen ve atlı okçular bunu ve arkadan gelen diğerlerini koruyun. Benim ileri gitmem gerekiyor."

"Emredersiniz efendim," dedi Jadow, alışılmış gülümsemesi ve yarı alaycı selamıyla.

Erik yorgun atını ileri sürdü ve yük arabalarının sonuncusunu ve arabalarda yer bulamamış birkaç tane yürüyen yaralıyı geçti. İki kere adamları yolun kenarında dinlenirken buldu ve çok arkada kalıp düşman tarafından öldürülmesinler diye devam etmelerini emretti.

Günbatımı yaklaşırken, atını dinlendirmek zorunda kaldı. Yol burada, tepeye kadar dik bir şekilde yükseliyordu. Yolun aşağısına baktı ve adamlardan ve arabalardan oluşan uzun hattı görünce hayrete düştü. Arkasındaki bütün arabaları geçmiş olmasına karşın, şu ana kadar ne kadar çok adamın yolda olduğuna dair bir fikri olmamıştı. Orada ve burada meşaleler yanıyordu ve kısa bir süre sonra Kral'ın Yolu'nda görkemli bir alay gibi yavaşça ilerleyen bir alev dizisi görünecekti. Erik boş boş dikilmemek için bir zorunluluk hissetti, bu yüzden atından indi ve atını çekerek yürümeye başladı.

Adamların çılgınca kırık bir tekerlek parmağını tamir etmeye çalıştığı yolun kenarındaki bir arabayı geçti ve yolun kıvrımını döndüğü zaman onu gördü: Darkmoor. Anayolun karşısında, Darkmoor şehrinin duvarları, dağların doğu tarafında da Kâbus Sıradağları uzanıyordu. Erik Krallık'ın ve Midkemia'nın kaderinin orada çizileceğini biliyordu. Şehir artık fener ışıkları ve duvardaki meşalelerle parlıyordu, bu yüzden uzaktan sanki bir kutlama varmış gibi görünüyordu. Erik, o ışıklar Batı Toprakları'nın bütün savunma

gücünün çok geçmeden burada toplanacağı anlamına geldiği için, bunun bir aldatmaca olduğunu biliyordu.

Darkmoor bölgesi aslında adını taşıyan şehrin güney ve doğusuydu. Orijinal Darkmoor Şatosu, Krondor'un kurulmasından çok uzun zaman önce, Krallık'ın en batı ucunun savunulması için yapılmıştı. Yıllar geçtikçe kasaba, ardından da bir duvarla çevrilene kadar Darkmoor şehri yükselmişti. Wolverton'dan sonra Erik, şehre yakın arazinin, çoğu kayalık ve tarıma uygun olmayan nispeten boş yerlerinden geçmişti. Yol kenarını küçük ağaçlar, sert dağ otları, alçak çalılar ve birkaç çiçek kaplıyordu. Daha arkada, ağaçlar batı tarafına devam ederek derin vadilerin ve dere yataklarının içine uzanıyordu. Şehrin etrafındaki bölgenin çoğu, yüzyıllar önce temizlenmiş ormandı. Yiyecek ve diğer çabuk bozulan maddeler, aşağıdaki çiftlik kasabalarından Darkmoor'a taşınmıştı.

Kral'ın Yolu'nun kuzeyinde bir gardiyan gibi yükselen daha yüksek tepelerde orijinal Darkmoor Kalesi vardı. Burası, orijinal olarak duvarla çevrili bir kale, duvar ve şatonun etrafını dolaşan kale hendeği olarak inşa edilen yapı asla yıkılmamış olduğu için, artık bir hisardı. Artık şehir geçidin karşısına uzanıyor ve Kral'ın Yolu şehre, demir çerçeveli ve yanlarında her biri mazgallı yüksek kuleler olan tek parça meşe bir kapıdan giriyordu. Erik hiç kimsenin ok ve mancınık ateşine ya da yukarıdan dökülen sıcak suya ya da yağa maruz kalmadan kapıyı geçemeyeceği hükmüne vardı. Batan güneş şatoyu kırmızıya boyarken Erik batıya döndü. Uzakta, güneşin, Ravensburg ve Wolverton'daki alevlerden kaynaklanan bir duman pusunda kaybolduğunu gördü.

Erik şehir kapısına ulaştığında, sokağın batıdan gelen sığınmacılarla dolu olduğunu gördü. Alını, şehre sıkışmaya çalışan insan izdihamıyla başa çıkmaya çalışan gergin askerlerin yanından geçirdi.

Erik, "Hangisi kaleye giden yol?" diye bağırdı.

Bir asker omzunun üstünden baktı ve Erik'in tuniğindeki kızıl kartalı ve rütbe işaretini görerek, "Kasabanın ortasındaki ve ardından

Yüksek Cadde'den sola Yüzbaşı!" dedi.

Erik şaşkın vatandaşların ve yorgun askerlerin keşmekeşini geçmek için ara sıra birilerini kenara itmek zorunda kalarak atını kalabalığın arasında sürdü. Kaleye varmak neredeyse bir saatini aldı. Sonunda, hisarı şehrin geri kalanından ayıran hendeğin üstündeki kadim köprüye ulaştı. Prens'in karargâhına çabuk giriş çıkış yapmak isteyenlerin gecikmemesi için, bir grup asker sokağı her yönden yüz metre kapamıştı.

Erik muhafıza yaklaşıp batıyı gösterdi. "Söyle bana, batı kapısına giden bu yol açık mı?"

Muhafız, "Evet," dedi. "Duvar boyunca dolaşıp köşeden devam ediyor."

Erik iç geçirdi. "Keşke birileri bana bundan bahsetseydi." Tam muhafızı geçecekti ki, adam mızrağını Erik'in göğüs seviyesine indirdi. "Bak sen. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Prens'i ve General Greylock'u görmeye," dedi Erik çok yorgun bir şekilde.

"O halde bana birkaç emir yazısı göstermek istersin?"

Erik, "Emir mi?" dedi. "Kimden?"

"Subayından; tabii General'e birliğinden birtakım sudan sebeplerle ayrılman hakkında birtakım hikâyeler anlatmaya çalışan başka bir kaçak olmadığını varsayarsak."

Erik yavaşça uzandı, mızrağın sapından tuttu ve askerin mızrağı olduğu yerde tutma çabasına rağmen, görünür bir çaba harcamadan mızrağı geri itti. Adamın dişleri sıkılır ve gözleri büyürken, Erik, "Ben subayım,'" dedi. "Berbat göründüğümü biliyorum, ama Prens'i görmem gerekiyor,"

Yüzleşmeye dikkat eden diğer askerler yaklaşmaya başladı. Bir başkası, "Hey, Çavuş!" diye bağırdı.

Taba rengi yeleğinin üstünde siyah bir kalkan ve bir dala konmuş kırmızı bir kuzgun olan Darkmoor üniformasıyla bir çavuş koşarak geldi. "Neler oluyor?" Asker, "Bu herif Prens'i görmek istiyor," dedi.

Çavuş, emirlerine anında uyan adamlara alışmış eski sert çizme, "Peki sen kim oluyorsun? Prens seni niye görmek istesin?" diye çıkıştı.

Erik, çavuşun gözlerinin içine bakabilmek için mızrağı yana itip ileri çıktı. "Prens'in Özel Birliği'nin Yüzbaşısı Erik von Darkmoor!"

Adını söyleyince, askerlerden birkaçı kenara çekilirken diğerleri çavuşa göz attı. Yaşlı asker sırıtıp, "Başınız biraz belaya girmiş gibi gözüküyorsunuz Yüzbaşı," dedi. "Öyle de diyebilirsin. Şimdi, kenara çekil!"

Çavuş duraksamadan hızla kenara çekildi. Erik geçerken dizginleri çavuşa verip, "Ona biraz su ve yiyecek verin," dedi. "Çok yorgun. Ardından onu nereye koyduğunuzu bana haber et. İyi bir at, bu yüzden onu kaybetmek istemiyorum."

Çavuş dizginleri aldı. Erik uzaklaşırken, arkasına bakmadan, "Haa, çavuşum geldiği zaman, onu doğruca bana gönderin," dedi. "Onu tanımakta zorlanmazsınız. Uzun boylu, Keshli görünüşlü, kara derili biridir ve eğer bana verdiğiniz sıkıntının yarısını ona verirseniz kafanızı koparır."

Erik köprüyü geçti. Kadını şatonun pencerelerinde parıldayan ışıklara baktı. Ataları tarafından kurulmuş Darkmoor Şatosu, Erik'e yabancı bir yerdi. Çocukken, bir gün buraya babası tarafından çağırılıp tanınacağının ve ev halkının arasında bir yer verileceğinin hayalini kurmuştu. O hayalleri öldüğünde, yerini merak almıştı. Ardından hepsi gitmişti. Artık şato ölmek için uğursuz bir yer gibi görünüyordu ve kapıdan geçip kadim şatonun dış avlusuna çıkarken,

Erik, bu hissin sadece, buraya gelmekte olan ordudan kaynaklanmadığını, onu ölü görmeye yemin etmiş içerideki kadından, babasının dul karısı ve öldürdüğü üvey kardeşinin annesinden kaynaklandığını fark etti.

Derin bir iç geçirmeyle, Erik bir muhafız yüzbaşısına döndü ve "Beni Greylock'a götür," dedi. "Ben Yüzbaşı von Darkmoor'um."

Yüzbaşı tek kelime etmeden selam verdi, şık bir şekilde döndü ve Erik'i atalarından kalma evine yönlendirdi.

-24-
DARKMOOR

Calis mücevheri inceliyordu.

Onunla öylesine meşguldü ki, kâhinin büyük salonundaki dört şeklin varlığına neredeyse dikkat etmiyordu. Kâhinin hizmetkârlarına göz attı ve endişe göstermediklerini görünce, tehlike olmadığını varsaydı.

Yeni gelenlere bakınca, yanında Nakor, Sho Pi ve bir Ishap keşişinin kıyafetlerini giyen bir adamın olduğu, beyaz ve altın sarısı zırhının içinde görkemli görünen babasını gördü. Calis kendini mücevheri incelemekten güçlükle aldı ve kalkıp onları selamladı.

"Baba," dedi, Tomas'a sarılarak. Ardından Nakor ile el sıkıştı.

Nakor, "Bu Dominic," dedi. "Sarth'taki manastırın Başrahibi. Bizimle olmasının yararlı olacağını düşündüm."

Calis başını salladı.

Tomas, "Geldiğimizde mücevherle çok meşgul gözüküyordun," dedi.

Calis, "İçinde bir şeyler görüyorum baba," dedi.

Tomas, "Konuşmamız gerekiyor," dedi. Diğerlerine göz atıp, "Ama önce saygılarımı sunmam gerekiyor," dedi.

Büyük, boylu boyunca uzanmış ejderhaya doğru gitti, devasa kafasının yanında durdu ve nazikçe başına dokundu. "Seni gördüğüme sevindim eski dostum," dedi yavaşça. Ardından en kıdemli hizmetkârına dönüp, "İyi mi?" diye sordu.

Yaşlı adam hafifçe başını eğip, "Düş görüyor ve düşlerinde binlerce yaşamı yeniden yaşıyor ve onları, ondan sonraki büyük bedene gelecek olan ruhla paylaşıyordu," dedi. Tomas'ın önünde duran genç bir çocuğu gösterdi. "Benim vekilimle yaptığım gibi."

Tomas başını salladı. "Irkların en kadimi, sizi bir felaketten başka bir felakete naklettik."

"Riskler vardır," dedi yaşlı adam, "ama amaçlar da vardır. Biz bu kadarını biliriz."

Tomas tekrar başını salladı ve Calis ile diğerlerinin yanına döndü. Dominic ardına kadar açılmış gözlerle Tomas'ın arkasına bakıyordu. "Asla inanmazdım."

Nakor güldü. "Ne görürsem göreyim, asla her şeyi gördüğümü düşünmem. Evren sayısız sürprizler sunar."

Calis, "Hepiniz buraya hep birden gelmeyi nasıl başardınız?" diye sordu.

"Uzun hikâye," dedi Nakor. Bir Tsurani nakil küresi çıkardı ve "Bunlardan çok kalmadı," dedi.

"Birkaç tane daha olsaydı keşke."

Calis gülümsedi. "Kelewan'a açılan gedik ne yazık ki Yıldızlimanı'nda ve en son baktığımda Kesh'in elindeydi."

"O kadar da sıkı değil," dedi Nakor sırıtarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Calis.

Nakor omuzlarını silkti. "Pug benden bir şey yapmamı istedi, ben de yaptım." "Ne?" dedi Tomas.

"Bu işten sağ çıktığımızda söylerim. O zaman Yıldızlimanı'nın sonu biraz anlam kazanır." Tomas, "Calis, mücevherin içinde bir şeyler gördüğünü söylerken ne demek istiyordun?" diye sordu.

Calis şaşkınlıkla babasına bakarak, "Sen göremiyor musun?" diye sordu.

Tomas dikkatini, Midkemia'da yaşayan herhangi bir varlıktan çok daha iyi bildiği Hayattaşı'na çevirdi. Zihnini boşaltıp soğuk, yeşil yüzeyi inceledi ve bir süre sonra atım yapan zayıf ve kavraması zor bir ışık gördü. Bir süre sonra, "Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi. "Garip," dedi Calis. "Bana taşa ilk baktığım andan itibaren göründüler."

"Ne görüyorsun?" diye sordu Nakor.

Calis, "Sözcüklerle anlatabilir miyim bilmiyorum," dedi. "Ama sanırım bu dünyanın gerçek tarihini görüyorum."

Nakor yere oturdu. "Yaa, çok ilginç. Lütfen, ne gördüğünü anlat." Calis sanki düşüncelerini toparlamak içinmiş gibi oturdu.

Aniden Pug ve Miranda belirdi.

Tomas, oturmalarını işaret ederek arkadaşını ve Miranda'yı selamladı.

"Ne oldu?" diye sordu Pug.

Tomas, "Calis bize Hayattaşı'nın içinde gördüklerini anlatmak üzereydi," dedi.

Calis Miranda ve Pug'a göz attı ve bir an için büyücünün bakışlarına karşılık verdi. Ardından gülümsedi. "İkinizi de tekrar gördüğüme sevindim." Miranda da gülümsedi. "Biz de öyle."

Calis, "Hayattaşı'ndan bahsetmeliyim," dedi.

Nakor Sho Pi'ye döndü ve "Eğer öğrenci sıfatını taşımaya devam etmek istiyorsan her kelimeyi ezberle," dedi.

"Tamam Usta."

Calis, "Hayattaşı, zamanın başlangıcından sonuna kadar daha önce burada yaşamış, şu anda yaşayan ve yaşayacak olan her şeyin bir

yansıması, en saf şekliyle Midkemia'dır." dedi. Calis söyleyeceklerini düşünürken, herkes sessizce bekliyordu.

"Başlangıçta, hiçbir şey yoktu ve ardından evren var oldu. Hikayeyi duyduğum kadarıyla, Pug ve babam o yaratılışa tanık olmuştu." Babasına bakıp gülümsedi.

"Birkaç kez."

"Evren doğduğunda bilinçliydi, ama bu, kavrayışımızın o kadar ötesindeydi ki, bu bilinçliliği anlayabilmek için uygun kavramlarımız yok."

Nakor sırıttı. "Bu, tepelerindeki dağın doruğunda bir ejderha otururken, yuvalarına yiyecek taşıyan karıncalara benziyor. Karıncaların ejderha hakkında kavramları yoktur." Calis, "Dahası var, ama bu tamamen yanlış bir değerlendirme değil," dedi.

"Bu bilinçlilik, içimizden herhangi birinin ya da hepimizin kavrayabileceğinden daha fazlası. Bu çok engin ve çok zamansız..." Durdu. "Bunun hakkında daha fazla konuşabileceğimi sanmıyorum. "Midkemia şekillendiği zaman, güçlerin, doğanın temel güçlerinin yuvası oldu. Akılsız, kuran ve yıkan güçler."

"Rathar ve Mythar," dedi Tomas. "Yaratılış'ın İki Kör Tanrısı." "O güçlere verilebilecek herhangi bir ad kadar iyi," dedi Nakor.

Calis, "Ardından duruma yeni bir düzenleme geldi," dedi. "Bilinçlilik yükseldi ve akılsız olan varlıklar bir amaca yöneldi. Bize anlamlı gelen bir tarzda tanrıları tanımlama yöntemimiz bu, ama bundan daha fazlası var.

"Evrenin düzeni pek çok yüzü olan bir mücevher gibidir ve biz sadece bir tanesini, kendi dünyamızın var oluşunun bir yansıması görebiliyoruz."

Pug, "Bu diğer dünyalarla paylaşılıyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Calis yavaşça. "Bütün dünyalarla. Bu, burada yaptığımız şeyin, neden evrendeki diğer dünyalarda çok derin bir etki yapacağının kilit sebeplerinden biridir. Bu, bizim iyi ve kötü dediğimiz şey arasındaki eski bir mücadele ve yaratılışın her köşesinde var." Dönüp büyük mağaradakilere baktı ve "Saatlerce konuşabilirim, o yüzden keşfettiğimi düşündüğüm şeyi kısaca anlatmama izin verin," dedi.

Calis düşüncelerini toparladı, ardından devam etti. "Valherular Midkemia'da yaşayan ilk ırktan çok daha fazlasıdır. Onlar ölümsüzlerle ölümlüler arasında bir köprüydü. Onlar tanrıların ilk deneyiydi."

"Deney mi?" dedi Pug. "Ne tür bir deney?"

"Bilmiyorum," dedi Calis. "Söylediğimin doğru olduğundan bile emin olamıyorum, sadece doğru olduğunu hissediyorum." Nakor, "Doğru," dedi.

Bütün gözler ufak tefek Isalani'ye döndü. Sırıttı. "Mantıklı geliyor." Pug, "Ne mantıklı geliyor?" diye sordu.

Nakor, "Benim dışımda herhangi birisi neden düşündüğümüzü merak etti mi?" dedi.

Soru damdan düşer gibi gelince, herkes şaşkınlıkla birbirine baktı. Pug güldü. "Son zamanlarda değil." "Düşünüyoruz çünkü tanrılar bize kavrama gücü verdi," dedi Dominic.

Nakor Başrahip'e parmağını salladı. "Bu dogmayı ve tanrıların insanoğlunu yarattığı gibi, insanoğlunun da tanrıları yarattığını biliyorsun." Pug, "Yani, ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sadece düşünüyordum," dedi Nakor. "Bana, Tomas ile birlikte Macros'u bulmaya gidip evrenin yaratılışını gördüğünüzü anlattığın şu hikâyeyi düşünüyordum." "Ve?" dedi Tomas.

"Eh," diye başladı Nakor, "bana başlangıcın başında olmak zorundaymışsınız gibi geliyor." Pug küçük adama baktı ve kahkahaya boğuldu. Saniyeler içinde herkes gülmeye başladı.

"Görüyorsunuz ya," dedi Nakor, "mizah zekânın bir özelliğidir."

"Pekâlâ Nakor," dedi Miranda, "neden bahsediyorsun?" Nakor, "Bir şey her şeyi başlattı," dedi.

"Evet," dedi Dominic. "İlksel bir dürtü vardı, bir yaratıcı, bir şey."

"Bunun," dedi Nakor, "bir kendi kendine yaratılış olduğunu mu düşünüyordunuz?" "Evren bir gün aniden uyanmaya mı karar verdi?" diye sordu Miranda.

Nakor bir an soruyu düşündü. "Her zaman aklımızda tutmamız gereken bir şey var: bahsettiğimiz her şey, bizim algılarımızla, anlama becerimizle, kısacası doğamızla sınırlıdır." "Doğru," dedi Pug.

"Bu yüzden evrenin bir gün aniden uyandığını söylemek, muhtemelen bunu anlatmanın tek, en uygun ve en eksik yoludur," dedi Nakor.

Dominic, "Bu tür tartışmalar kiliselerde çok yaygındır," dedi. "Mantık ve inanç üzerine yapılan çalışmalar çoğu zaman hayal kırıklığına uğratıcı olabilir."

"Ama sanırım elimizde biraderlerinizin birkaçının sahip olduğu bir şey var Başrahip," dedi Nakor. "Yaratılışa tanıklık etmek." "Eğer gördükleri oysa," dedi Dominic.

"Ah," dedi Nakor ve neşesini güçlükle bastırdı. "Hiçbir şeyden emin olmayız, değil mi?" " 'Gerçeklik nedir?' sorusu, bahsettiğim bu tartışma meclislerinde çok yaygındır," dedi Başrahip.

"Gerçeklik karanlıkta çarptığın şeydir," dedi Miranda duygusuz bir sesle.

Nakor güldü, ardından, "Şu büyük topun patlayıp evreni yaratmasından bahsettin, değil mi?" dedi.

Pug başını salladı.

"Peki, ya her şey o topun içinde idiyse?"

"Öyle olduğunu varsayıyoruz," dedi Pug.

"O zaman, topun dışında ne vardı?"

"Biz vardık," dedi Pug çabucak "ve Ebedi Şehir ve Bahçe."

"Ama siz o büyük topun içinden geliyordunuz," dedi Nakor ve diğerleri ona bakarken, anlamanın eşiğindeymiş gibi kalkıp dolaşmaya başladı. "Demek istediğim, yaratılıştan çağlar sonraki bir gelecekte doğdunuz, topun içindeki maddeden, anlarsanız." "Peki ya Ebedi Şehir?" diye sordu Miranda.

"Belki o çok uzak bir gelecekte yaratılmıştı; siz ne dersiniz?" "Kim tarafından?" diye sordu Pug.

Nakor omuzlarını silkti. "Bilmiyorum ve şu an için de umursamıyorum. Belki de siz Ebedi Şehir'i yapanlardan binlerce yıl daha yaşlıydınız ve sen ve Macros bir yerlerde oturup evrenin doğuşunu izlesin diye zamanın başlangıcına geri gönderildiniz."

"Bebek evrenler ve bin yaşındaki büyücüler," dedi Dominic. Sabırlı olmaya çalışıp da başaramadığı yüzünden belliydi.

Nakor elini kaldırdı. "Neden olmasın? Zamanda yolculuk etmenin mümkün olduğunu biliyoruz. Bu da bizi şuna götürüyor: zamanın kendisi nedir?"

Herkes birbirine baktı ve hep bir ağızdan yanıt vermeye başladılar, ama çok geçmeden hepsi de sessizleşti. "Zaman zamandır," dedi Dominic. "Olayların geçişini işaretler."

"Hayır," dedi Nakor. "Olayların geçişini insanlar işaretler. Zaman bunu umursamaz; zaman sadece geçer. Peki zaman nedir?" Kendi sorusuna yanıt verirken neşeli bir sırıtma takındı: "Zaman, her şeyin bir anda olmasını önleyen şeydir."

Pug'ın kaşları kalktı. "Yani topun içinde her şey aynı anda mı oluyordu?" "Ardından evren değişti!" dedi Nakor coşkuyla.

"Neden?" diye sordu Miranda.

Nakor omuzlarını silkti. "Kimbilir? Sadece değişti. Pug, Macros'u en son bulduğunda, Sarig ile birleşmeye başladığını söylemiştin. O Macros muydu, yoksa Sarig mi?"

"Kısa bir süre için ikisi birden, ama çoğunluğu hâlâ Macros'tu." "Keşke ona, 'Birleşirken, Macros olma hissini kaybettin mi?' sorusunu sorabilseydim." Bir an için Nakor gerçekten üzgün gözüktü, ama ardından sırıtması geri geldi ve "bir Tanrıyla gittikçe bir olmaya başladığınızda, kendinizden geriye daha az bir parça kalmış oluyor diyebiliriz sanırım," dedi.

"Şimdi anlıyorum," dedi Dominic. "Neyi?" dedi Miranda.

"Bu delinin ne demeye çalıştığını." Yaşlı Başrahip parmağını şakağına dayadı. "Akıl. Tanrıların ruhundan, 'her şey'den 'madde' diye bahsediyor. Eğer yaratılıştan önce her şey aynı anda oluyorduysa, o zaman her şey her şeydi. Ayrım yoktu."

"Evet!" dedi Nakor, Başrahip'in söylediğinden memnun bir şekilde.

"Yani, asla bilemeyeceğimiz sebepler yüzünden, yaratılışın bütünlüğü kendini farklılaştırmaya karar verdi. Evrenimizin 'doğumu' evren için bir..." Başrahip'in gözleri büyüdü. "Evren bilinçli hale gelmeye çalışıyordu!"

Tomas'ın gözleri kısıldı. "Anlamadım. Diğer zeki ırklar gibi insanlar bilinçlidir, tanrılar bilinçlidir, ama evren... evrendir, hepsi bu." "Hayır,"

dedi Nakor. "Neden insanlar? Neden düşünen diğer yaratıklar bilinçli?" "Bilmiyorum," dedi Pug.

Nakor'un ifadesi ciddileşti. "Çünkü ölümlü olmak evrenin, şu bahsettiğim 'madde'nin, kendinin farkında olma, kendini bilinçlendirme yöntemdir. Her yaşam evren için bir deneyimdir ve öldüğümüzde her birimiz bilgiyi evrene geri götürürüz. Macros bir tanrıyla bir olmaya çalıştı ve ölümlülükten uzaklaştıkça, kendi bilincinden uzaklaştıkça daha çok şey öğrendi. Küçük Tanrılar 'kendilerinden, ölümlülerin olduğundan daha bağımsız; bahse girerim Büyük Tanrılar daha da."

Dominic başını salladı. "Tanrıların Gözyaşı, Düzen'in Büyük Tanrılar ile haberleşmesini sağlıyor.

Bu çok zor bir iş. Nadiren kalkışıyoruz ve yaptığımız zaman, iletişimler akıl ermez oluyor." Yaşlı Başrahip iç geçirdi. "Tapınabilmemizi ve onun dönmesini sağlamak için çalışabilelim diye, bize hizmet edenlerin, Ishap'ın hâlâ yaşadığına inanmasını ve büyüyle çalışmamızı sağladığı için Gözyaşı değerli bir hediye, ama tanrıların doğası -bizim taptığımızın bile- bizim anlama becerilerimizin çok ötesinde."

Nakor güldü. "Pekâlâ, şimdi bu evren Macros, Pug ve Tomas'ın izlediği günde doğmuşsa, bu evren için ne denilebilir?" "Bilmiyorum," dedi Pug.

"O daha bir bebek," dedi Nakor.

Pug güldü. Kendine hakim olamıyordu. "Hesaplarıma göre evren birkaç milyar yaşında." Nakor omuzlarını silkti. "Bütün bildiklerimize karşın, evren iki yaşında olabilir. Ya öyleyse?" "Ne demek istiyorsun?" dedi Miranda.

Tomas, "Evet," dedi. "Bütün bunlar büyüleyici olmasına rağmen, hâlâ çözmemiz gereken sorunlar var."

Nakor, "Doğru, ama içinde olduğumuz şeyi ne kadar anlarsak, o sorunları çözme şansımız da o kadar artar," dedi.

"Katılıyorum, ama nereden başlayacağız?"

"Daha önce, neden düşündüğümüzü sormuştum? Bazı fikirlerim var." Nakor durakladı, ardından devam etti. "Bir an için evrenin, içindeki, öncesindeki ve sonrasındaki her şeyin birbirine bağlı olduğunu farz edin."

"Ortak bir şeyler mi paylaşıyoruz?" diye sordu Dominic. "Hayır, ondan da fazlasını; hepimiz aynıyız." Nakor Pug ve Miranda'ya bakarak, "Siz buna büyü diyorsunuz," dedi. "Ben numara diyorum." Dominic'e, "Siz dua diyorsunuz," dedi. "Ama aslında hepsi aynı şey, ve..." "Evet?" dedi Pug.

"Burada bir sorunla karşılaşıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Buna 'madde' diyorum." İç geçirdi.

"Bu 'madde,' her şeyin yapıldığı, temel bir şey."

"Buna ruh diyebilirsin," dedi Dominic. "Çamaşır da diyebilirsin," dedi Miranda duygusuz bir sesle. Nakor güldü. "Her neyse, hepimiz onun bir parçasıyız ve o da bizim parçamız." Pug bir süre sessiz kaldı. "Çıldıracağım. Sanki bir şeyleri anlamanın eşiğindeymişim de, kavrayışımın hemen dışındaymış gibi hissediyorum.

"Peki bunun durumumuzu düzeltmekle ne ilgisi var?" "Her şey. Hiçbir şey. Bilmiyorum," dedi

Nakor kabullenerek. "Bu sadece üzerinde düşündüğüm bir şeydi."

Tomas, "Söylediğin şeylerin çoğu, bir zamanlar Ashen-Shugar ile bir olduğum zamanlarda bildiğim şeyleri çağrıştırdı bana," dedi.

Nakor, "Sanırım öyle," dedi. "Evren canlı, olanaksız karmaşıklıkta ve enginlikte bir varlıktır. Evren, daha iyi bir terim olmadığı için, bir

tanrıdır. Belki de Tanrı. Bilmiyorum." "Macros buna Ulu derdi," dedi Tomas.

"Güzel!" dedi Nakor. "Ishaplıların Ishap'a dediği şekliyle. Her Şeyin Üstünde Olan, Ulu Tanrı."

"Ama sen Ishap'tan bahsetmiyorsun," dedi Dominic. "Hayır, önemli bir tanrı, ama Ulu o değil. Bu Ulu'nun bir adı bile olduğundan emin değilim. O sadece O'dur." Nakor iç geçirdi. "Başında milyarlarca yıldız olan bir varlık hayal edebiliyor musunuz? Biz kana ve safraya sahibiz, o dünyalara ve kuyruklu yıldızlara ve zeki ırklara... her şeye sahip!" Nakor'un bu hayalle heyecanlandığı belliydi ve Pug, gülümsemesi garip küçük adamın neşesini yansıtan Miranda'ya göz attı.

"Ulu her şeyi bilendir, her şeydir, ama O daha bir bebek. Bebekler nasıl öğrenir?"

Çocuk büyütmüş olan Pug, "İzlerler, ebeveynleri tarafından düzeltilirler, onları taklit..." dedi. "Ama," diye araya girdi Nakor, "eğer Tanrı'ysan ve Anne Tanrı'n ya da Baba Tanrı'n yoksa, nasıl öğrenirsin?"

Miranda gülmeye başladı. "Hiçbir fikrim yok." "Deney yaparsın," dedi Dominic.

"Evet," dedi Nakor ve sırıtması daha da yayıldı. "Bir şeyler denersin. İnsanlar gibi canlılar yaratır ve olacakları görmek için onları özgür bırakırsın."

Miranda, "Yani bizler bir çeşit kozmik tiyatro kuklalarıyız öyle mi?" dedi.

"Hayır," dedi Nakor. "Tanrı bizi semavi bir yerden izlemez, çünkü Tanrı da kukladır." "İpin ucunu tamamen kaçırdım," dedi Pug.

"Neden düşündüğümüze geri dönelim," dedi Nakor. "Eğer Tanrı her şeyse, akıl, ruh, düşünce, hareket, toprak, rüzgâr," Miranda'ya göz

attı, "çamaşır, olan ve olabilen her şey, o zaman O olan her şey bir amaca yönelik olmalıdır.

"Yaşam ne içindir?" dedi. "Düşünceleri geliştirmenin bir yoludur. Peki ya düşünce ne içindir' Fiziksel ve ruhsal bir evrede bilinçli olmanın bir yoludur. Peki zaman? Bir şeyleri ayrı tutmanın en iyi yoludur. Ve son olarak, neden insanlar, elfler, ejderhalar ve diğer düşünen yaratıklar?" Dominic, "Yani bu ruh bilinçli olabilir, öyle mi?" dedi.

Nakor, "Evet!" dedi. Dans edecekmiş gibi duruyordu. "İçimizden biri Lims-Kragma'nın salonuna her gittiğinde, yaşam deneyimimizi Tanrı ile paylaşırız. Ardından geri gönderilir ve tekrar aynı şeyi yaparız, defalarca."

Miranda ikna olmuş gibi gözükmüyordu. "Yani iyilik gibi, kötücüllüğün de Tanrı'nın hatası olan bir evrende yaşadığımızı mı söylüyorsun?"

"Evet," dedi Nakor. "Çünkü Tanrı bunu kötü ya da iyi olarak görmüyor; Tanrı iyi ve kötüyü öğreniyor. O'na göre, bu sadece belirli yaratıkların garip davranmasıdır." "Biraz geç anlıyor gibi gözüküyor," dedi Pug soğuk bir tonla.

"Hayır, O çok büyük!" dedi Nakor. "Bunu günde trilyonlarca kere, milyarlarca dünyada sürekli yapıyor!"

Tomas, "Bir keresinde Pug ve ben Macros'a, bu kadar engin bir evrende, tek bir gezegenin Valheruların eline geçmesinin neden bu kadar önemli olduğunu sormuştuk," dedi. "Bize, Kaos Savaşları'ndan sonra evrenin doğasının değiştiğini ve Valheruların Midkemia'da tekrar ortaya çıkışının işleri değiştireceğini söylemişti."

"Sanmıyorum," dedi Nakor. "Yani bu Midkemia'daki herkes için hiç hoş bir durum olmazdı, ama evren eninde sonunda işleri yoluna koyardı. Tanrı öğreniyor. İşleri yoluna koymak için bir şeyler olmadan önce milyarlarca insan ölebilir tabii."

Miranda, "Her şeyi çok anlamsızmış gibi gösteriyorsun!" dedi.

"Eğer bu şekilde bakarsan, evet," dedi Nakor. "Ama ben Tanrı'ya doğru şeyleri öğrettiğimizi, bir bebeği düzelttiğimizi düşünmeyi seviyorum ve bu mücadele etmeye değer bir şey, böylesi bir nefretten, yaratılışı ve diğer pek çok şeyi yok etmekten daha iyidir."

"Her neyse," dedi Pug, "bu Krallık'ta yaşayan insanlar için akademik bir sorundan başka bir şey değil."

Calis, "Nakor haklı," dedi.

Bütün gözler Calis'e döndü. "Yapılacak şeyin ne olduğunu ve neden burada olduğumu anlamama yardımcı oldu." Miranda, "Nedenmiş?" diye sordu. Calis gülümsedi. "Hayattaşı'nı açmam gerekiyor."

Erik kana kana içti. Dukalığın bu kısmında yaygın bir cins olan beyaz şarap soğutulmuştu. "Teşekkür ederim," dedi kadehini koyarken.

Prens Patrick, Owen Greylock ve Manfred von Darkmoor, Erik ile beraber bir masada oturuyordu. Masanın etrafında, bazdan saray züppesi gibi giyinmiş, bazıları da Erik gibi pis ve kana bulanmış yarım düzine soylu duruyordu.

Patrick, "Krondor'un düşme hızını düşününce, iyi iş çıkardın," dedi.

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedi Erik.

Greylock, "Keşke hazırlanmak için daha fazla zamanımız olsaydı," dedi. Patrick, "Asla yeterli zaman yoktur," dedi. "Şu ana kadar yaptıklarımızın burada tutunmamıza yeteceğine güvenmeliyiz." İçeri hızla bir ulak girdi ve Greylock'a bir mesaj verdi. Greylock mesajı açtı ve "Kötü haber," dedi. "Güneydeki yedeklerimizin üstünden geçilmiş.

"Üstlerinden mi geçilmiş," dedi Patrick, kızgınlıkla elini masaya vurarak. "Düşmana arkadan saldırmaya hazır bir şekilde akıllıca saklanmaları gerekiyordu. Ne olmuş?"

Owen mesajı Prens'e verirken odadakilerin anlaması için, "Kesh," dedi. "Ordusunu Dorgin'in hemen güneyine ilerletmiş. Düşmanın güney kanadı iyice kıstırılacaktı ve istilacılar bir kanatta Keshliler ve önlerinde cücelerle karşılaştıklarında, kuzeye dönüp istihkâmımıza saldıracaklardı." "İşe Kesh de mi karıştı?" diye sordu Erik'in tanımadığı yorgun görünüşlü bir soylu.

"Bunun bekliyorduk," dedi Patrick. "Bu savaşı kazanırsak, Kesh ile daha sonra ilgilenebiliriz." "Lord Sutherland'den ne haber?" diye sordu soylu.

"Güney Sınır Bölgesi Dükü öldü, Landreth Kontu Gregory de savaşırken öldü. Lordlarım, eğer bu haber doğruysa, büyün planlarımıza rağmen güney yedek birlikleri artık yok," dedi Greylock. Şık giyimli soylulardan biri, "Belki de Malac Geçidi'ne geri çekilmeyi düşünmeliyiz Majesteleri," dedi.

Prens adama uğursuz bir bakış attı, ama bir şey söylememeyi uygun gördü. Erik'e bakarak, "Henüz yeni gelenler, lütfen odalarına gitmek için toprak beylerini takip etsin," dedi. "Yeni kıyafetler ve bir banyo sizi bekliyor olacak. Bir saat içinde sizinle yemek yemekten memnuniyet duyacağım." Kalkınca odadaki herkes ayağa kalktı. "Bu konuşmaya yarın şafakta devam edeceğiz.

O zamana kadar daha iyi bilgilenmiş oluruz." Döndü ve odadan ayrıldı.

Prens ayrıldıktan sonra Manfred Erik ile Owen'a kapıdan uzaklaşmalarını işaret etti. "Eh, garip bir durumumuz var gibi görünüyor beyler."

Erik başıyla onayladı. "Köprüyü geçtiğim andan itibaren neyin içinde olduğumu anladım."

Owen, "Prens'in adamları olduğumuzu hatırlatabilir miyim lord cenapları."

Manfred söyleneni elini sallayarak geçiştirdi. "Bunu anneme söyle." Ardından buruk bir şekilde gülümsedi. "En iyisi söyleme."

Erik, "Annenden kaçarken bu savaşı idare edemeyiz Manfred," dedi.

"Erik haklı," dedi Owen.

Manfred iç geçirdi. "Pekâlâ. Owen, şu andaki Kılıç Ustamıza sana eski odanı vermesini emrettim; orada daha rahat edebileceğini düşündüm ve doğrusunu söylemek gerekirse, burası biraz kalabalıklaşmaya başladı."

Owen gülümsedi. "Bahse girerim Percy bundan hoşnut değildir."

"Eski yardımcın asla mutlu bir insan değildi; asık bir suratla doğmuş." Manfred Erik'e dönerek, "Sen benimkinin yanındaki odada kalacaksın," dedi. "Bana ne kadar yakın olursan, annemin peşinden birisini gönderme olasılığı da o kadar zayıf olur."

Erik kuşkulu gözüküyordu. "Dük James onu ikna etmeye çalışmıştı."

"Hiç kimse annemi 'ikna' edemez. Bunu bu gece öğreneceğinden kuşkulanıyorum. Şimdi, sana odanı göstermeme izin ver." Greylock'a dönerek, "Owen, akşam yemeğinde görüşürüz," dedi. "Lordum," dedi Owen. Üçlü toplantı salonundan ayrıldı ve Owen bir yöne giderken, Manfred Erik'i diğer yöne götürdü.

"Bu şato oldukça büyüktür," dedi Manfred. "Kaybolmak çok kolay. Eğer kaybolursan, nereye gideceğini herhangi bir hizmetkâra sorabilirsin."

"Ne kadar kalacağımı bilmiyorum," dedi Erik. "Owen ve Prens bir sonraki yerimin nerede olacağını bana söylemedi. Geri çekilmede Calis'in yerini aldım, ama artık o aşama bitti." "Benzer bir şeyler olacağını tahmin ediyorum," dedi Erik'in üvey kardeşi. "Oldukça iyi iş başarmışsın gibi görünüyor." Darkmoor Şatosu'nun kadim koridorlarına göz gezdirdi. "Zamanı geldiğinde umarım ben de görevimi iyi yaparım." "Yapacaksın," dedi Erik.

Bir köşeyi döndüklerinde Erik sendeledi. Koridorun öteki tarafından, soylu kıyafetler içindeki yaşlı bir kadını takip eden, iki muhafız ve birkaç tane hanımdan oluşan görkemli bir kafile geliyordu. Kadın Manfred'i gördüğünde bir an durdu, ama Erik'i tanıdığında, gözleri ardına kadar açıldı. "Sen!" dedi kadın tıslamaya yakın bir küçümsemeyle. "Piç bu. Katil piç!" En yakınındaki muhafıza döndü ve "Öldür onu!" dedi.

Şaşkına dönmüş muhafız, bir Baron'un annesi Mathilda'ya bir de eliyle muhafıza geri çekilmesini işaret eden Manfred'e baktı. Muhafız Baron'a başını sallayıp geri çekildi. Manfred, "Anne, bu konuyu kapatmıştık," dedi. "Erik Kral tarafından affedildi. Öncesinde ne olmuşsa geride kaldı." "Asla!" dedi yaşlı kadın Erik'i şaşırtan bir nefretle. Annesi yıllardır Erik'in babasının onu tanımasını istediği ve Erik de oğlunu öldürdüğü için, kadının onu sevmediğini düşünmüştü, ama hayatında hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Savaşta karşılaştığı adamlardan hiçbirisi ona, Mathilda von Darkmoor'un gözlerindeki gibi saf, çıplak bir nefretle bakmamıştı.

"Anne!" dedi Manfred. "Yeter. Sana çekilmeni emrediyorum!" Kadın bakışlarını oğluna çevirince, Erik, kadının nefretinin onunla sınırlı olmadığını gördü. Kadın bir adım ileri attı ve Erik bir an oğluna vuracağından korktu. Keskin bir fısıltıyla, "Bana emir mi veriyorsun?" dedi. Oğlunu tepeden tırnağa süzdü. "Eğer ağabeyin kadar adam olsaydın, bu katil piçi buradan kaçmadan öldürürdün. Eğer babanın yarısı kadar adam olsaydın, evlenirdin ve şu ana kadar bir oğlun olurdu ve bu piçin iddialarının hiçbir anlamı olmazdı. Onun seni öldürmesini mi istiyorsun? Bu katil senin unvanını alırken toprakta mı yatmak istiyorsun? Bu..."

"Anne!" diye kükredi Manfred. "Yeter!" Muhafızlara dönüp, "Anneme odasına kadar eşlik edin," dedi. Annesine, "Eğer kendine gelirsen, bu akşam bizimle yemek yiyebilirsin, ama Prens Patrick'in önünde bir parça saygılı olmayı başaramazsan, odanda yemek yersin!" dedi. "Git şimdi!" Manfred dönüp yürümeye başlayınca, Erik de peşinden

seğirtti, ama omzunun üstünden geriye göz allı. Kadın gözlerini bir an bile onun üstünden çekmedi. Erik attığı her adımda, yaşlı kadının, onun ölmesini istediğini biliyordu.

Erik kadına o kadar odaklanmıştı ki, köşeyi döndüğünde neredeyse Manfred'e çarpıyordu. Manfred, "Bunun için senden özür dilerim Erik," dedi.

"Bu kadarını asla tahmin etmezdim. Yani, anladığımı düşünüyordum..."

"Annemi anlamak mı? Sen ilk olurdun." Erik'e onu takip etmesini işaret etti ve "Odan bu koridorun sonunda," dedi.

Manfred kapıyı açıp Erik'ten sonra girdi. "Bu odayı iki sebepten ötürü seçtim," dedi Manfred. Pencereyi gösterdi. "Çabuk bir çıkış. Ve bu oda, Darkmoor'da gizli geçidin olmadığı birkaç odadan biri." "Gizli geçit mi?"

"Aslında onlardan oldukça çok var," dedi Manfred. "İlk Baron buraya ilk kalesini yaptığından beri bu şato birkaç kere genişletilmiş. Şato düşerse diye birkaç çabuk çıkış yapılmış, ardından lord gözde hizmetkârını gecenin bir yarısı ziyaret edebilsin diye birkaç tane oda eklenmiş. Bazıları kullanışlı bir amaca hizmet ediyor, böylece hizmetkârlar ayak altında dolaşmadan şatoda dolaşabiliyor, ama çoğu, yan taraftakileri gözetlemek ya da suikast yapmak isteyenler için kullanışlı olan az kullanılan eski yollar."

Erik köşedeki bir sandalyeye oturdu. "Teşekkür ederim." "Rica ederim," dedi Manfred. "Banyo yapıp üstünü değiştirmeni öneririm. Hizmetkârlarla sana hemen su göndereceğim. Gardıroptaki kıyafetler sana uyacaktır." Sırıttı. "Babamın kıyafetleriydi." Erik, "Anneni kızdırmaktan hoşlanıyor musun?" diye sordu. Manfred'in yüz ifadesi öfke sınırına geldi. "Asla bilemeyeceğin kadar." Erik iç geçirdi. "Hapishanede beni ziyarete geldiğin zaman, Stefan hakkında söylediğin bazı şeyleri düşündüm. Sanırım bunun senin için ne kadar

zor olduğunu asla anlayamayacağım." Manfred güldü. "Asla bilemezsin."

"Sakıncası yoksa bir şey sorabilir miyim?"

"Nedir?" "Annen senden neden nefret ediyor? Benden neden nefret ettiğini biliyorum, ama sana da aynı şekilde baktı."

Manfred, "Bu, birader, bir gün anlatıp anlatmamaya karar verebileceğim bir şey, ama şimdilik, annemin benim yaşamayı seçtiğim hayatı asla onaylamadığını bilmen yeterli," dedi. "Vâris olmayacak ikinci bir oğulken, bu sadece birtakım hafif çatışmaların kaynağıydı. Stefan'ın... ölümünden beri, gerginlik gözle görülür biçimde arttı." "Sorduğum için özür dilerim."

"Sorun değil. Neden merak ettiğini anlayabiliyorum." Manfred kapıya doğru döndü. "Belki bir ara sana söylerim. Bilmeye hakkın olduğu için değil, söylersem annemi son derece mutsuz edeceği için." Erik'in kötücül olarak düşündüğü bir gülümsemeyle, Manfred odadan çıktı. Erik arkasına yaslanıp hizmetkârların sıcak su getirmesini beklemeye başladı. Kapı çalındığında uyukluyordu. Uykulu bir şekilde kalkıp kapıyı açınca içeri, kaynar su dolu kovalar ve metal bir küvet taşıyan yarım düzine hizmetkâr girdi.

Diğerleri küveti doldururken, küveti taşıyan iki adamın çizmelerini çıkartmasına izin verdi. Sıcak suda oturmak Erik'e, sanki bütün ağrı ve sızılarını uzaklaştırıyormuş gibi hissettiriyordu. Bir süre uzandı, ardından hizmetkârlardan biri onu yıkamaya başlayınca fırlayarak doğruldu.

"Bir sorun mu var lordum?"

"Ben lord değilim. Bana 'Yüzbaşı' diyebilirsiniz ve kendim yıkanabilirim," dedi Erik, lifi ve sabunu adamın elinden alarak. "Hepsi bu kadar."

"Gitmeden önce kıyafetlerinizi hazırlayalım mı?"

"Ah evet, iyi olur," dedi Erik, artık tamamen ayılmış bir şekilde.

Konuşan gardıroptan kıyafet seçerken, diğer hizmetkârlar ayrıldı.

"Çizme getireyim mi Yüzbaşı?"

"Hayır, kendiminkileri giyeceğim."

"Siz ayrılmadan önce onları temizlemeye çalışayım efendim." Erik itiraz edemeden elinde çizmelerle kapıdan çıktı. Erik omuzlarını silkip yıkanmaya başladı. Sıcak banyo lüksünü nadiren yakalıyordu. Su soğurken, canlandığını hissetti. Prens daha fazla toplantı yapmak istemezse, yemek biter bitmez yatmaya gelip ölü gibi uyuyacağını biliyordu.

Ardından bunu tekrar düşündü ve kapı kilitli bile olsa, tetikte uyumaya karar verdi. Erik'in saatin kaç olduğuna dair bir fikri yoktu, ama Krondor Prensi ile olan yemeğe geç kalmak istemediğine karar verdi. Kurulandı ve hizmetkârın seçtiği kıyafetleri inceledi. Adam dar, açık sarı bir pantolon, açık mavi bir tunik ve beyaza kaçan çok açık gri şık bir pelerin seçmişti. Erik pelerini giymemeye karar verdi ve pantolonu ve tuniği aldı. Tam giyinmeyi bitirdiğinde, hizmetkâr kapıyı açıp, "Çizmeleriniz Yüzbaşı," dedi.

Erik şaşkına dönmüştü. Adam birkaç dakika içinde bütün kanı ve pisliği temizlemeyi başarmış ve deriye epey bir parlaklık kazandırmıştı. "Teşekkür ederim," dedi Erik çizmeleri alırken.

Hizmetkâr, "Siz yemek yerken küveti kaldırtayım mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Erik çizmelerini giyerken. Hizmetkâr ayrıldı. Erik elini çenesinde dolaştırdı. Bir ustura ve biraz sabun olmasını diledi. İsteseydi getirirlerdi, ama istememişti ve bu yüzden biraz sakalın Krondor Prensi'ni bekletmeye tercih edilebileceğine karar verdi.

Koridora çıktı ve toplantı salonundan çıktığı köşeyi döndü ve salonun kapısında iki muhafızın durduğunu gördü. Yemek salonuna nasıl

gideceğini sordu ve muhafız selam verip, "Beni takip edin Yüzbaşı," dedi.

Onu, orijinal kalenin bir parçası ya da sonradan eklenmiş bir odalar dizisi olarak tahmin ettiği bir dizi koridordan geçiren adamı takip etti. Etrafında bir düzine sandalye olan kare bir masa vardı, ama sandalyeler duvarlara çok yakın olduğundan, birkaç kişinin aynı anda hareket etmesi karışıklık yaratırdı. Erik Krondor'da tanıdığı birkaç soyluya başıyla selam verip koyu birer sohbete dalmış diğerlerini görmezden geldi. Owen da oradaydı ve Erik'e yanına oturmasını işaret etti.

Erik masanın etrafından dolaştı ve Greylock'un sağındaki üç sandalyenin boş olduğunu gördü. Greylock, "Buna otur," dedi, solundaki sandalyeyi göstererek. Sağındaki sandalyeye hafifçe vurarak, "Bu Prens'in," dedi.

Erik masadaki bütün soyluların ona bakmakta olduğunu o zaman fark etti ve aniden utandığını hissetti. Dükler ve Kontlar, Baronlar ve Toprak Beyleri, hepsi de masada ondan aşağı bir konumda oturuyordu. Prens'e oturma yakınlığının saray entrikaları meselelerinde ciddi imalar içerdiğini biliyordu ve aniden Prens'in karşındaki sandalyede, odanın diğer tarafındaki masanın en uzak köşesinde oturuyor olmayı istedi.

Birkaç dakika sonra, arkalarındaki kapı açıldı ve Erik dönünce Prens Patrick'in içeri girdiğini gördü. Diğer soylular gibi, o da ayağa kalktı ve herkes başını eğerek selam verdi.

Prens'in arkasından ev sahipleri Baron Manfred girdi. Onun da arkasından annesi geliyordu. Prens masanın başındaki yerini aldı, Manfred de sağına geçti. Mathilda sandalyesine doğru gitti ama Erik'i gördüğü zaman, "Oğlumun katiliyle aynı masada oturmam!" dedi.

Manfred, "O halde hanımefendi, yemeğinizi tek başınıza yiyeceksiniz," dedi. Bir baş işaretiyle, muhafızlara annesine salonun

dışına kadar eşlik etmelerini işaret etti. Kadın döndü ve sessizce muhafızlar eşliğinde ayrıldı.

Soylulardan birkaçı, Prens boğazını temizleyene kadar birbirleriyle alçak sesle konuştu. "Başlayabilir miyiz?" dedi Prens.

Manfred başını eğince, Prens oturdu. Diğerleri de oturdu.

Yemek şahaneydi ve şarap Erik'in hayatında içtiği en iyi şaraptı, ama yorgunluk uyanık kalmasını zorlaştırıyordu. Yine de, önlerindeki savaştan bahsettikleri için, etrafında konuşulan konuların hepsi önemliydi.

Bir noktada birisi, kuzey kanadının çok iyi savaştığını ve Darkmoor'u güçlendirmek için o askerlerden bazılarının buraya gönderilebileceğini söyledi. Prens söyleneni duydu ve "Bu akıllıca olmaz," dedi, "Bir sonraki gün güçlerini oraya çevirmeyeceklerini varsayamayız."

Masadaki konuşma önlerindeki savaş hakkında tahminler yapmaya dönüşünce, bir süre sonra Prens Patrick, "Yüzbaşı von Darkmoor, siz düşmanla, buradaki herkesten daha fazla dövüştünüz," dedi. "Neye hazırlıklı olmalıyız?"

Bütün gözler Erik'e döndü. Erik hafifçe başını sallayan Greylock'a göz attı.

Erik boğazını temizleyip, "Şehir duvarlarına ve bütün Kabus Sıradağları'na yüz elli ila yüz yetmiş beş bin arasında askerin ulaşmasına hazırlıklı olmalıyız," dedi.

"Ne zaman?" diye sordu şatafatlı giyinmiş bir saray züppesi.

"Her an," dedi Erik. "En erken yarın."

Adamın rengi benzi attı ve "Belki de Majesteleri, Doğu Orduları'nı çağırmalıyız," dedi.

"Doğudaki tepelerin hemen aşağısında kamp yapıyorlar."

Patrick, "Doğu Orduları ben zamanının geldiğine karar verdiğim zaman çağırılacak," dedi. Erik'e baktı. "Ne çeşit adamlarla karşı karşıyayız?"

Erik Prens'in, Calis'in, büyükbabası Arutha'nın hükümdarlığında, amcası Nicholas'ın hükümdarlığında ve son seferinde Novindus'a yaptığı üç yolculuktan getirdiği raporların hepsini okuduğunu biliyordu. Prens ile bu konuyu en az beş kere konuşmuştu, bu yüzden Erik sorunun, odadaki savaşta bulunmamış soylular için sorulduğunu biliyordu.

Erik, hafifçe başını sallayıp gülümseyen Greylock'a göz attı. Erik kendisine ne sorulduğunu en iyi Owen'ın anladığını biliyordu.

Erik boğazını temizledi. "Majesteleri, düşman aslen, sert kurallar altında para alan paralı asker birliklerinden oluşuyor. Katliam, korku ve kara büyüyle yoğrularak, Krallık'ın tarihinde hiç karşılaşmadığı bir kuvvete dönüştürülmüşler." Odadakilere göz gezdirdi ve "Bazıları, Novindus'taki Batıilleri'nin düşüşünden Krondor'un yıkımına kadar, dünyanın yarısını savaşarak gelmiş askerler," dedi. "Yirmi yıldır savaş, yağma ve tecavüzden başka bir şey bilmiyorlar." Züppenin gözlerinin içine baktı. "İçlerinden bazıları yamyam." Adamın rengi benzi attı ve bayılacakmış gibi görünüyordu.

Erik devam etti. "Üzerimize gelecekler, çünkü başka seçenekleri yok. Arkalarındaki filolarını yok ettik ve yiyecekleri yok. Ayrıca on ila yirmi bin arasında Saaurlar var; tam sayılarını bilmiyoruz." Doğu soylularından bazıları boş boş baktı. "Brifing verilmemiş olanlarınız için söylüyorum, Saaurlar, Pantathialılara benzeyen üç metre boyundaki kertenkele adamlardır. İki buçuk metre yüksekliğinde savaş atlarına biniyorlar ve saldırırlarken sesleri dağlardaki yıldırımların sesine benziyor."

"Ah, aziz tanrılar!" dedi züppe ve eliyle ağzını kapatarak kalktı. Odadan dışarı fırladı ve bir anlık bir sessizliğin ardından, odadaki

lordlardan birkaçı gülmeye başladı.

Prens de gülüyordu. Kahkahalar dindikten sonra, "Lordlarım ve beyefendiler," dedi. "Yüzbaşı von Darkmoor'un söylediği her söz doğrudur. Dahası: az bile söyledi."

"Ne yapacağız?" diye sordu, sanki hayatında hiç kılıç tutmamış gibi gözüken bir başka iyi giyimli lord.

"Savaşacağız lordum. Burada ve Kâbus Sıradağlarında tutunacağız. Ve geri çekilmeyeceğiz, çünkü düşman bizi geçerse, Krallık sona erer. Ya zafer ya da ölüm olacak. Başka seçeneğimiz yok." Oda sessizliğe gömüldü.

-25-
KEŞİFLER

Davullar çalıyordu.

Borazanlar ötüyor ve adamlar Darkmoor'un duvarlarında koşuşturuyordu. Erik giyinip elinden geldiği kadar çabuk odadan çıktı ve toplantı salonuna koştu.

Patrick ve Greylock'tan sonra salondaki üçüncü adamdı. Yarım düzine soyludan yalnızca birkaç saniye önce oradaydı. Manfred içeri girdi, sakince etrafına baktı ve "Geldiler," dedi.

Kimsenin 'onlar'ın kim olduğunu sormasına gerek yoktu.

Patrick zaman kaybetmedi. "Owen," dedi, "senle Kont Montrose'un, doğu sırtları boyunca güneye gitmesini istiyorum. Yanına bir birlik al ve o kanatta durumumuzun nasıl olduğuna bak. Eğer rapor edildiği gibi bütün güney yedek birlikleri yok olmuşsa, düşmanın kuzeye ne getirdiğini bilmem gerekiyor. Saldırıya uğramadıkça çatışmaya girmeyin ve ardından mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buraya dönün. Eğer güney yedeklerinden geriye kalanlara rastlarsanız, onları da yanınızda getirin."

Tam o anda odaya Vencar Lordu Arutha ve iki oğlu girdi. Erik başıyla selam verdi.

"Arutha," dedi Patrick. "Tam zamanında geldin. Senden şehrin idaresini denetlemeni istiyorum. Kapıları kilitleyeceğimiz için, yiyecek tüketimini kontrol altında tutmalıyız ve kimsenin ayrılarak ya da kaçakçılık yaparak güvenliğimizi tehlikeye atmasına izin veremeyiz." Manfred'e döndü. "Hakkın olduğu üzere, hisarın yönetiminden sen sorumlusun, ama savaşı bu karargahtan ben denetleyeceğim." Manfred başını salladı. "Majesteleri."

Prens Erik'e döndü. "Erik, kuzeye gidip kuzey savunmasını idare etmeni istiyorum. Eğer güney korktuğum kadar zayıfsa, kuzeyden

geçilmediğimizden emin olmamız gerekiyor." Erik'in gözlerinin içine bakıp, "Çağırılmadığın sürece, son adamına kadar savun," dedi.

Erik başını salladı. "Anlaşıldı." Başka emir beklemeden, şatonun dış avlusuna doğru hızla odadan çıktı, atını istedi, binip uzaklaştı. Bir saat sonra, tepe hattının birkaç metre aşağısında, dağların doğusunda açılmış yeni yollardan birinde ilerliyordu. Üstündeki tepelerde, savunma tabyalarını görebiliyordu. Koşan, erzak taşıyan, bağırarak emirler veren ve silahlarını hazırlayan adamların hazır olduğunu görebiliyordu. Savaş henüz başlamamıştı, ama Erik düşmanın yakın olduğunu arılayabiliyordu.

Atını, elinden geldiği kadar hızlı sürdü. Geçerken üstündeki sırtların her santimini inceliyordu. Cephe yüz elli kilometre -Darkmoor'un her iki yanından kabaca yetmiş beş kilometreydi- uzunluğunda olmasına rağmen, kuzey karargahı şehrin sadece otuz kilometre kuzeyine kurulmuştu. Erik oraya öğle ulaştı.

Sıkıntılı -olduğu her halinden belli olan Jadow Shati, Loriel yeleği giyen kısa boylu bir adamla birlikte ufak bir komuta çadırının dışında duruyordu. Erik kampa girdiğinde, Jadow, "Ahbap, seni gördüğüme sevindim," dedi.

Atının dizginlerini bir askere veren Erik, "Neden?" diye sordu.

Jadow başıyla yanındaki adamı gösterdi.

Kare kafalı, kısa kır saçlı ve kare çeneli kısa boylu adam, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Erik üstünde mavi tunik ve sarı pantolon olduğunu ve üniformasını Darkmoor Şatosu'nda bıraktığını fark etti. Karşısındakinin ne tür bir adam olduğunu anlayan Erik, "Senin komutanınım," dedi. "Peki sen kimsin?"

Adam gözlerini kırpıştırdı. "Ben Loriel Kontu'yum!" Ardından sesini alçalttı. "Peki sen?"

"Prens'in Özel Birliği'nin Şövalye-Yüzbaşısı von Darkmoor ve kuzey kanadı komutanı." "Pekâlâ, göreceğiz," dedi adam, yüzü gittikçe kızararak. "Yabon Dükü'ne bağlılık yemini etmiş birisiyim ve emirleri Krondor Prensi'nden alırım, ama bu özel ordu ve birden ortaya çıkan çocuk subaylardan bıktım! Darkmoor'a gidip Prens ile konuşacağım." "Lordum," dedi Erik, sakin ama sert bir tonla.

"Ne var?"

"İyi yolculuklar."

Adam ayrıldıktan sonra, Jadow kahkahaya boğuldu. "Ahbap, o küçük herif insana kıçtaki çıban kadar keyif veriyor. Umanın bir ay uzak durur."

"Eh, Prens'in, ben bıraktığımdaki ruh hali göz önüne alınacak olursa, lord cenapları itirazları karşısında pek az anlayış görecek. Şimdi, durum nedir?"

"En iyi tahminimle, buranın kuzeyinde, tepelerin altında bol bol erzakı olan dokunulmamış altı birliğimiz var. son bir aydır kuzeyde savaşan çocuklardan bazıları oldukça yıpranmış durumda, ama orada biraz yedek gücümüz var, bu yüzden genel olarak iyi durumdayız. Kötü haber karşımızda Duko'nun olması."

"Onu duymuştum. Hakkında ne biliyoruz?"

"Çok değil. Söylentiler. Yakaladıklarımızdan birkaç şey öğrendik. Zeki, Gapi gibi birkaç kişinin hayatta kalmayı başaramadığı bir yerde yaşıyor ve hâlâ büyük bir gücü komuta edebiliyor. Ahbap, bilmiyorum. Bir tahminde bulunsaydım, Fadawah'tan sonra en iyi subayın o olduğunu düşünürdüm." "Pekâlâ," dedi Erik, "sanırım önümüzde yenecek birileri var." Jadow sırıttı. "İyi kısmı, biz olmak istedikleri yerdeyiz, ama onlar değil."

"İyimser bir bakış açın var," dedi Erik. Jadow, "Emirler nedir?" diye sordu. "Basit. O yamaçtan yukarı çıkan herkesi öldür." "Basitliği

severim," dedi Düşler Vadisi'nden gelen eski paralı asker.

"Bu geriye çekilme hareketinden sıkılmıştım."

"Artık geri çekilmek yok," dedi Erik. "Bu noktadan itibaren geri çekilirsek kaybederiz." "O halde," dedi Jadow, "geri gitmediğimizden emin olmalıyız." Erik, "Daha iyi anlatamazdım," dedi. Bir borazan çaldı ve Jadow, "Geliyorlar galiba," dedi. Erik kılıcını çekti. "Onları karşılayalım öyleyse." Savunma hattına giden bayırı tırmanırlarken Erik, "Bu kanatta başka kimler var?" diye sordu.

"Yaşlı arkadaşın Alfred. Buranın kuzeyinde bir birliği var ve ardında da hattın sonunu tutan Harper ve Jerome. Güneyimizde Turner, ondan sonra Frazer, onlardan sonra da şehirdeki Prens'in birliği var."

Erik gülümsedi. "Böyle çavuşlarla nasıl kaybedebiliriz ki?"

Jadow sırıttı. "Evet, nasıl?"

Erik, savunma hattının altında uzanan batı yamacına bakıp, "Yirmi metrelik bir mesafede pek çok adam ölmek üzere," dedi.

Jadow, "Doğru," dedi. "Ama Yüzbaşı Calis'in bize Novindus'taki kumsalda anlattıkları doğruysa, bu oldukça önemli bir yirmi metre."

Erik, "Buna kuşku yok," dedi. Döndü ve adamların onlara doğru çıktığı yamaca baktı. Okçular ateşe başladı ve yaklaşan ilk adamı beklerken, Erik omuzlarındaki gerilimi hissetti, böylece düşmanla çarpışıp bu meseleyi bitirebilecekti.

Derken, sanki adamlar yerden bitiyormuş gibi, önünde bir saldırganlar denizi belirdi. Erik dövüşmeye başladı.

Pug kaşlarını çattı. "Hayattaşı'nı açmak mı? Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Tomas, oğluna bakarak. "Bu Valheruları serbest bırakmaz mı?"

Calis kafasını iki yana salladı. Sanki çok yorgunmuş gibi iç geçirdi. "İki soruya da yanıt verebileceğimden emin değilim. Bu şeyin içindeki güçleri nasıl açacağımı bilmiyorum." Altın kılıcın saplı olduğu, hafif hafif titreşen yeşil taşı gösterdi. "Tek bildiğim, içindeki enerjileri, açmaya başladığım zaman kullanabileceğim."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Nakor.

Calis ona bakarak gülümsedi ve "Senin söylemeye çok alışık olduğun gibi, 'Sadece biliyorum,'" dedi. Ama bir kere başladığımda, durduramayabilirim, bu yüzden de doğru şeyi yaptığımdan emin olmak istiyorum." Taşı gösterdi. "Bu asla izin verilmemesi gereken bir şeydi."

Tomas çenesini ovuşturdu. "Ashen-Shugar temelde aynı şeyi Draken-Korin'e söylemişti." "Kaos Savaşları'nı başlatan şey bu," dedi Nakor.

Bütün gözler ona döndü. Tomas, "Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Düşün. Bir Valherunun anılarına sahipsin. Hayattaşı neden yaratıldı?"

Tomas, ilk defa elli yıl önce tecrübe ettiği, çağlar öncesinde yaşamış bir varlığa ait anıları hatırlamak için zihninin geriye sürüklenmesine izin verdi. Aniden anılar üzerine çullandı.

Bir çağrı geldi. Ashen-Shugar, dağların derinliklerindeki salonunda tek başına oturuyordu. Bineği altın ejderha Shuruga, Midkemia göklerine açılmasını sağlayan devasa bir bacanın altında kıvrılmış uyuyordu.

Bu, daha önce duyduklarının hiçbirisine benzemeyen garip bir çağrıydı. Bu bir çağrıydı, ama Ejderha Ordusu'nu yağma ve yıkım

için yıldızların ötesine taşıyan kana susamışlık çağrısı değil. Ashen-Shugar bu salonda kendini değişirken bulmuştu. Uzak bir yerden başka bir varlık, Tomas adında bir varlık ona ulaşmış, düşüncelerine girmişti. Doğası göz önüne alındığında öfkelenmesi, zihnindeki varlığa ölümcül bir tepki vermesi gerekiyordu, ama bu varlık, Tomas, sol eli kadar doğal bir parçası gibiydi.

Zihinsel bir komutla Shuruga'yi uyandırıp büyük yaratığın sırtına atladı. Ejderha yukarı sıçradı ve Kartal Erimi'nin Hakimi'nin topraklarından dağların dışına yönelerek güçlü kanatlarıyla gökyüzünü dövdü.

Bir gün Gri Kuleler olarak bilinecek dağ sırasının üstünden ve Calastius Dağları denilecek başka bir dağ sırasının üzerinden doğuya, ırkının buluştuğu engin bir ovaya doğru uçtu. Son gelen oydu. Shuruga'ya daireler çizdirdi ve ejderhaya alçalmasını emretti. Aşağıdaki bütün Valherular, en güçlülerinin aralarına inmesini bekliyordu. Çemberin ortasında göz kamaştırıcı siyah ve turuncu zırhının içinde bir şekil, kendine Kaplanlar Lordu diyen Draken-Korin duruyordu. Büyüyle doğrultulan ve konuşan kaplanlar olan yaratıklarından ikisi, güçlü kolları çaprazlanmış bir biçimde hırlayarak her iki tarafında duruyordu. Vahşi görünümlerine rağmen, Kartal Erimi'nin Hakimi için önemsiz yaratıklardı; küçük yaratıklar bir Valheru için tehlike oluşturmazdı.

Genel kanıya göre, Draken-Korin ırkının en garip üyesiydi. Yeni fikirleri vardı. Hiç kimse o fikirlerin nereden geldiğini bilmiyordu, ama zihni sürekli o fikirlerle meşguldü.

Tomas gözlerini kırpıştırdı. "Draken-Korin! O farklıydı" Nakor, "Hiç sebebini merak ettin mi?" diye sordu. Tomas, "Hayır," dedi. "Yani, Ashen-Shugar sebebini hiç merak etmemiş. "

Nakor, "Valherular şaşırtıcı derecede meraktan yoksun bir ırk gibi görünüyor," dedi. "Her neyse, ne hatırlıyorsun?"

"Çağırıldığımı hatırlıyorum." "Ne için?" diye sordu Pug.

Tomas, "Draken-Korin ırkı toplayıp evrenin düzeninin değişmekte olduğunu söyledi," dedi. "Eski tanrılar Rathar ve Mythar kaçmıştı..." Tomas'ın gözleri büyüdü. " "Ya da alaşağı edilmişler demişti!"

"Alaşağı edilmek mi?" dedi Miranda.

"Denetleyici Tanrılar tarafından!" dedi Dominic.

"Durun!" dedi Tomas. "Bırakın hatırlayayım!" Gözlerini kapadı.

"...ama ne sebeple olursa olsun, Düzen ve Kaos'un artık bir anlamı yok. Mythar güç ipliklerini bıraktı ve onlardan yeni tanrılar doğdu," dedi Draken-Korin. Ashen-Shugar bir süre kardeş-oğlunu inceledi ve gözlerinin içinde bir şey, artık delilik olarak bildiği bir şey gördü. "Güç ipliklerini örecek bir Rathar olmadıkça, o varlıklar güç kazanacak ve yeni bir düzen kuracak. Karşı koymamız gereken bir düzen. Bu tanrılar biliyor, bilinçliler ve bize meydan okuyorlar."

"Bir tanesi ortaya çıktığında, öldürün," dedi Ashen-Shugar, Draken-Korin'in söylediklerine kayıtsız bir şekilde.

Draken-Korin kardeş-babasına dönüp, "Gücümüze denkler," dedi. "Başlangıcın İki Kör Tanrısı tarafından bırakılan o güç üstünde ustalaşmaya çalışarak, şimdilik, birbirleri üzerinde hâkimiyet kurmak için kendi aralarında mücadele ediyorlar. Ama o mücadele bitecek ve ardından bizim varlığımız tehlikeye girecek. Güçlerini bizim üzerimize çevirecekler."

Ashen-Shugar, "Seni endişelendiren nedir?" diye sordu. "Daha önce olduğu gibi dövüşürüz.

Yanıt bu."

"'Hayır, daha fazlası gerekiyor. Bizi alt etmemeleri için, onlarla uyum içinde dövüşmeliyiz, tek başımıza değil."

Ashen-Shugar, "İstediğini yap," dedi. "Ben yokum." Shuruga'ya binip yuvasına döndü.

Tomas, "Bu hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Ne?" dedi Pug.

Tomas Miranda'ya bakarak, "Baban biliyordu!" dedi. "Sadece Tsurani fethinin önünü kesmek ya da Ejderha Ordusu'nun Midkemia'ya geri dönmesini engellemek için bir silah yaratmıyordu, bizi bu savaşa hazırlıyordu!"

"Açıkla lütfen," dedi Nakor.

"Bir şey Draken-Korin'i değiştirmişti," dedi Tomas. "Kendi ırkının ölçütlerine göre deliydi. Garip fikirleri ve istekleri vardı. Hayattaşı'nın yaratılmasının arkasındaki itici güçtü. Irkının gücünü o kristale yüklemeyi planladı."

"Hayır," dedi Calis sessizce. "O bir araçtı. Planı yapan başka biriydi." "Kim?" "Kim değil," dedi Nakor. "Ne?"

Bütün gözler garip küçük adama döndü. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Pug.

Nakor, "Hepinizin zihninde, kilitlenip uzaklaştırılmış bir şey var" dedi. Elini yay çizecek şekilde hareket ettirdi ve ortamı saran altın sarısı bir hale oluştu. Nakor'un söylediğinden daha güçlü birisi olduğunu bilmesine rağmen, Pug'ın gözleri büyüdü, çünkü bu koruma kabuğu, Pug'ın deneyimlerinin ötesinde bir şeydi. Ne olduğunu anladı, ama küçük adamın bunu bu kadar kolay nasıl yaratabildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Miranda, "Kimsin sen?" diye sordu.

Nakor sırıttı. "Pek çok kez söylediğim gibi, sıradan bir insanım." "Ama daha fazlasın," dedi Dominic açıkça.

Nakor omuzlarını silkti. "Bir bakıma ben de bir aracım." Sırayla etrafındakilere baktı. "İçinizden birkaçı beni geçmişimden

bahsederken duymuştur ve size söylediklerimin hepsi gerçektir.

Çocukken, bir anda ortaya güçlerim çıktı ve babam kaba şakalarım yüzünden beni köyden attı.

Yolculuk edip öğrendim. Hayatımın çoğunda beni tanıdığınız gibiydim.

"Âşık olduğumu düşündüğüm -genç adamlar çoğunlukla fiziksel olarak sevgiye açtır- Jorna adında bir kadınla tanıştım ve kibirim yüzünden onun da beni sevdiğini düşündüm; isteklerimize uyan herhangi bir şeye de kılıf uydururuz. Bana bakın!" Gülümsedi. "Genç ve güzel bir kadın benim cazibeme kapılmış olabilir mi?" Omuzlarını silkti. "Bir önemi yok. Önemli olan, bu olaydan sonra ne kadar üzgün olsam da, daha bilge olmamdı." Miranda'ya baktı. "Bir sonra neyin geleceğini biliyorsun, birkaç numara bilen bir insandan başka birisi olmadığım ve bütün bildiklerimi öğrettiğim için, annen, benden daha fazlasını öğretecek birisini aramaya başladı." Miranda, "Bu gezegende bu tanımlamayı kullanan tek insan olabileceğin hissine neden kapılıyorum?" diye sordu.

"Olabilir," diye devam etti Nakor, "Jorna Macros'un karısı oldu ve ben de gezgin oldum." Odaya göz gezdirdi. "Hayatım, bir gün Isalani'deki tepelerin eteğindeki yanmış bir kulübenin küllerinde uyuduğum zaman değişti. Her zaman numaralar, ufak şeyler yapabilecek becerim vardı, ama o akşam bir rüya gördüm ve rüyamda bir şeyi aramam söylendi." "Neyi?" diye sordu Pug.

Nakor her zaman var olan çantasını açıp diplerini araştırdı. Bu Pug'ın küçük adamı kolunu omzuna kadar, dışarıdan yalnızca altmış santim gözüken o çantaya ilk daldırışını gördüğü zaman değildi. Pug içeride, Nakor'a çantanın içinden şaşırtıcı eşyaları depoladığı başka bir yere ulaşmasını sağlayan küçük bir gedik gibi bir şey olduğunu biliyordu. "Ah!" dedi Nakor, bir şey çıkarırken. "Bunu buldum." Diğerleri merakla bakarken, Dominic'in gözleri büyüdü. Nakor'un elinde, yaklaşık kırk beş santim uzunluğunda ve on santim eninde bir

silindir vardı. Mat, grimsi beyaz renkteydi. Silindirin her iki ucunda da tırtıklı bir kapak vardı.

"O ne?" diye sordu Miranda.

"Çok yararlı bir şey," dedi Nakor. "Bu nesnenin sahip olduğu bilgiye şaşıp kalırsınız." Bir ucunu çevirdi ve silindir bir 'tık' sesiyle açıldı; silindirin yan tarafından bir santimlik bir kısım çıktı ve Nakor solmuş, yarı saydam beyaz bir parşömen ya da kâğıt çekmeye başladı. "Eğer yeterince çekerseniz, bu odayı doldurabilirsiniz." Çektikçe silindirden kâğıt çıkmaya devam etti. "Bu şey inanılmaz. Kesemezsiniz, yırtamazsınız ya da üstüne yazamazsınız. Kir tutmaz." Kâğıt inci gibi bir yazıyla kaplıydı. "Ama ne bilmek istiyorsanız, bahse girerim burada vardır." "İnanılmaz," dedi Pug. Yazıya baktı ve "Hangi dilde?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Nakor, "ama yıllar geçtikçe, bir kısmını okuma becerisi kazandım." Tırtıklı ucu çevirince sayfa silindirin içine girdi ve bir kez daha, tek bir çizik ya da kusur olmaksızın, dümdüz tek-parça metal şeklinde gözüküyordu. "Sadece olması gerektiği şekilde nasıl çalıştığını çözebilmeyi isterdim."

"Bilgi Tanrısı'nın kayıp irfanının çoğunu kurtarmak için, yıllarca çalışmak zorunda kalırdın. Bu El Yazması," dedi Dominic, saygılı bir tonda.

"Yani?" dedi Miranda.

"Wodar-Hospur'un El Yazması. Kayıp olduğu varsayılıyordu."

"Eh, ben onu buldum," dedi Nakor. "Sorun, onu açtığımda bana bir şeyler söylemesi, ama asla aynı şeyi iki kez söylemiyor. Bazıları anlaşılması imkânsız. Bazıları çok sıkıcı. Sanırım istediğiniz bilgiyi size vermesinin bir yolu var, ama ne olduğunu henüz bulamadım." Sırıttı. "Ama eğer bunu başınızın altına koyup uyursanız, öğrendiklerinize şaşırırsınız."

Dominic, "Bu aynı zamanda Düş Hırsızı olarak da bilinir," dedi. "Ona çok yakın uyuyanların düşlerini çalar ve bir süre sonra da delirtir."

"Eh, bana birazcık deli diyen ilk insan sen olmayacaksın," dedi Nakor. "Ayrıca, bu odamdayken uyumayı bırakalı yüz yıldan fazla oluyor. Beni bir süre meşgul etti, ama beni düş görmekten alıkoyduğunu fark ettim." Kafasını iki yana salladı. "Gece düş görmediğinizde garip şeyler oluyor. Sanrılar görmeye başladım ve açıkçası, biraz rahatsız oldum."

"Ne bu?" diye sordu Miranda. "Bu adlar bana hiçbir şey ifade etmiyor. "

"Bu, Bilgi Tanrısı'nın tapınağındaki en kutsal eşyadır," dedi Dominic. "Kayıp Bilgi Tanrısı'nın tapınağının bütün bilgisini içeren bir metindir. Wodar-Hospur küçük bir tanrıydı, ama şu anda konuştuğumuz konuları anlamak için çok önemli bir tanrıydı," dedi Dominic. "Bu aylak herifin, kimbilir kaç yıldır yanında taşıdığı şey, eğer bizde olsaydı düzenimize inanılmaz miktarlarda kavrayış ve bilgi sağlardı." Nakor, "Olabilir, ama diğer taraftan, ne olduğunu gerçekten anlamadan bu şeye bakarak yüzyıllarca oturabilirdiniz," dedi. Nakor odaya göz gezdirdi. "Bilgi güçtür. Hepinizin gücü var. Bende de bilgi. Birlikte, İsimsiz Olan'ı yenmenin bir yolunu bulabiliriz." Nakor bu tabiri kullanınca, ortam biraz kararmış ve hafifçe soğumuş gibi geldi. "İsimsiz Olan mı?" dedi Miranda ve aniden şakağına dokundu. "Bildiğim bir şey var, ama... bilemiyorum." Nakor başıyla onayladı. "Adını söyleyemem." Anlamlı bir şekilde Dominic'e baktı. "Küçük deli bir adam ve muazzam bir bilgiye sahip olmanın avantajları var." Odaya göz gezdirdi. "İşte hikâyenin geri kalan kısmı."

"İsimsiz Olan adsızdır, çünkü onun adını düşünmek bile, dikkatini üstünüze çeker. Eğer bunu yaparsanız, yolunuzu şaşırırsınız, çünkü onun çağrısına direnme gücü olan hiçbir ölümlü yaratık yoktur," sırıttı, "benim dışımda."

Dominic, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

"Dediğim gibi, biraz deli olmak yardımcı oluyor. Ve bir şeyi, onu gerçekten düşünmeden düşünmenizi sağlayan numaralar var, bu yüzden İsimsiz Olan adını duyup size bakmaya geldiğinde, siz orada olmadığınız için sizi bulamıyor. Bir Büyük Tanrı bile sizi olmadığınız bir yerde bulamaz."

Miranda, "Tamamen kafam karıştı," dedi.

"Yalnız değilsin," dedi Pug.

Calis gülümsedi. "Sanırım ben anlıyorum."

Nakor ona bakıp sırıttı. "Çünkü gençsin." Diğerlerine baktı. "Kaos Savaşları patlak verdiği zaman, Denetleyici Tanrılar'dan biri, doğası sizin kötücül diyebileceğiniz bu İsimsiz Olan, gidişatın dengesini bozmaya çalıştı.

"Draken-Korin'i yoldan çıkarıp Valheruları kendi yıkımlarını hazırlamaya iten oydu. Valheruların fark etmediği şey, tanrıların onlara bir tehdit oluşturmadığıydı. Bunun, onlar için imkânsız bir kavram olacağını tahmin ediyorum, ama tanrılar Valheruların sadece insanlar, elfler, goblinler ve yaşayan diğer zeki ırklar gibi onlara tapınmasını yeterli bulacaktı."

Tomas gülümsedi. "Sanırım haklı olduğunu söylemem gerekiyor. 'İmkânsız kavram' bunu özetliyor."

"Her neyse," diye devam etti Nakor, "Kaos Savaşları, Valherular tanrılara meydan okumaya kalktığında patlak verdi." Tomas'a baktı. "Kaos Savaşları ne kadar sürdü?"

Tomas, "Neden... bilmiyorum," dedi. Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapadı, ama sonunda gözlerini açıp, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Yüzyıllar sürdü," dedi Nakor. "Onları düşündüğümüz şekliyle tanrılar yerelleştirilmiştir, Midkemia'ya özgüdürler, ama buna karşın, milyonlarca dünyayı etkileyen daha büyük gerçeklikleri gösterirler."

"Yine aklım karıştı," dedi Miranda. "Yereller, ama yine de sayısız dünyaya yayılıyorlar?"

Nakor, "Bu, bizim bir dağın etrafında oturmamızla aynı şey," dedi. "Her birimiz dağı farklı bir açıdan görürüz, ama dağ aynı dağdır.

"Senin ve benim Saf Sung dediğimiz tanrıça, gerçekliğin belirli bakış açılarını, son derece basit, saf, kusursuz, kesinlikle mükemmel bir şey hissini temsil eder ve o gerçekliğin bakış açısı hemen şuradaki köşeden başlar ve pek çok yerde vardır." Miranda'ya baktı. "Söylemeye çalıştığım şey, eğer Beyaz Sung'ı yok etmeye çalışırsan, sadece Midkemia'da değil, gerçekliğin çok büyük bir kısmında sorunlar yaratırsın."

"Her şey birbirine bağlıdır," dedi Calis, parmaklarını birbirine geçirerek. "Bir diğerine zarar vermeden gerçekliğin bir parçasını değiştiremezsin."

"Bu yüzden, bu İsimsiz Olan," dedi Nakor, "bir üstünlük sağlamak, evrenin düzeninde bir uyumsuzluk yaratmak için gidişatı bozmaya çalışıyor. Draken-Korin'i ve Valheruları, iki şey yaptırtmak için etkisi altına aldı: Hayattaşı'nı yaratmaları ve tanrılara başkaldırıp savaşmaları. "Sonuç olarak, Küçük Tanrılar'dan pek çoğu yok edildi, ya da en azından bir tanrının yok edilebildiği şekliyle ki, bu da uzun süre etrafta olmayacakları anlamına geliyor; diğerleriyse... değişti. Killian, bir zamanlar Eortis'in hüküm sürdüğü, Okyanuslar üzerinde hüküm sürüyor. Killian doğa Tanrıçası olduğu için bu oldukça anlamlı, ama aslında bu onun işi değil."

Nakor kafasını iki yana salladı. "Tümüyle ele alındığında, bu İsimsiz Olan'ın birtakım ciddi zararlar verdiğini ve hâlâ onunla uğraştığımızı biliyorsunuz." Batıyı, Darkmoor tarafını gösterdi ve "Büyük bir iblis, bir orduyla beraber bu tarafa doğru geliyor ve bu şeyi istiyor," dedi, Hayattaşı'nı göstererek. "İblis muhtemelen buraya neden geldiğini ya da Hayattaşı'nın burada olduğunu bile bilmiyor. Ve buraya geldiğinde, onunla ne yapacağını da bilmiyor olacak. Ama onu ele geçirmek için her şeyi yapacaktır. Ele geçirdiği zaman da..."

Calis, "Bildiğimiz şekliyle bu dünyadaki yaşamı bitirecek," dedi. Bütün gözler Calis'e döndü. "Hayattaşı'nın doğası, bu dünyadaki her şeyin onunla bağlantılı olması. Eğer onu bozarsanız, her şey ölür."

"Hile buydu," dedi Nakor. "Mükemmel bir silah yarattığını düşündüğünde, Draken-Korin'in anlamadığı şey buydu. Eğer Hayattaşı'nın gücünü serbest bırakırsa, enerjinin tanrıları mahvedeceğini ya da onun gibi bir şeyler yapacağını düşünüyordu." Tomas'a baktı.

Tomas başını salladı.

"Ama taş bu şekilde çalışmıyor," dedi Nakor. "Ortaya çıkacak tek sonuç şuydu: tanrılar hariç bu dünya ölmüş olacaktı. Etrafta onlara tapacak kimse olmayacağı için Küçük Tanrılar zayıflayacaktı. Ama Denetleyici Tanrılar, her zaman oldukları gibi burada olacaktı."

Miranda, "Başım ağrımaya başladı," dedi. "Eğer Denetleyici Tanrılar için hiçbir şey değişmeyecekse, bütün bunların İsimsiz Olan'a ne yaran var?"

"Hiç," dedi Nakor. "İroni de bu. Sanırım -bir tanrı gibi düşünmeye cüret edersem- genel bir yıkımın bir şekilde kendi amacına hizmet edeceğini, diğer Denetleyici Tanrılar'a karşı bir avantaj elde edeceğini düşünüyordu." "Etmeyecek miydi?" dedi Pug.

"Hayır," dedi Dominic. "Her tanrının belirli bir rolü vardır ve o rol içerisinde hareket edebilirler, doğalarının dışına çıkamazlar."

Miranda, kızgın bir şekilde ayağa kalktı. "Neler oluyor öyleyse? Bu tanrı neden doğasının dışında davranıyor?"

"Çünkü delirdi," dedi Calis.

"Deli Tanrı'nın Öfke Çağı," dedi Tomas. "Kaos Savaşları'nın bir diğer adı da budur." "Bir tanrıyı ne delirtebilir ki?" diye sordu Sho Pi.

Diğerleri, şimdiye kadar sessiz duran öğrenciye baktı. Nakor, "Bazen sandığım kadar aptal olmadığını düşünüyorum evlat," dedi. "Bu harika bir soru." Etrafına göz gezdirdi. "Yanıtı olan var mı?"

Kimseden ses çıkmadı.

Nakor, "Belki bu doğasında vardı, ama İsimsiz Olan amacına ulaşmasını engelleyecek işler yaptı," dedi. "Sürgün edilip çok uzağa hapsedilmesiyle sonuçlanan bir durum yarattı."

Yedi tanrı bir zamanlar, her biri kendi doğasına göre uyum içinde yaşıyordu. Sebep her neyse, denge bozuldu. Kaos Savaşları, bu dünyada kalan şeyi korumak için harekete geçmek zorunda kalan iki Denetleyici'nin yok olmasına neden oldu. Kalıp, yedi tanrının en önemlisi Ishap öldü.

İyilik Tanrıçası Arch-Indar da öldü ve İsimsiz Olan sürülüp diğer dördü tarafından hapsedildi. Karşıtı ve her şeyi dengede tutan tanrı öldü, bu yüzden kalan dördü, Abrem-Sev, Ev-Dem, Graff ve Helbinor iş başına geçmek zorunda kaldı. Seçenekleri yoktu.

"Bu yüzden sonunda, kontrolsüz kalmış, dengesiz, uyumdan yoksun bir dünyada kaldık. Midkemia'da bu kadar garip şeyin olma sebebi budur. Burasını yaşamak için ilginç, ama biraz da tehlikeli bir yer haline getiriyor."

Pug, "Bu tahmin mi, yoksa bunları biliyor musun?" dedi. Nakor silindiri gösterdi. "Dominic?"

"Biliyor," dedi Sarth Başrahip'i. "O alet Bilgi Tanrısı Wodar-Hospur'un Yüksek Rahibi tarafından taşınırdı. Dediklerine göre, bir insanın sorduğu herhangi bir sorunun, El Yazması'nda yanıtı varmış. Ama onu taşımanın bedeli çok ağırdır. Yüksek Rahip'in rüya görememesinin sonucu olan delilikle savaşmak için, tapınaktaki bir düzine diğer rahibin birlikte çalışması gerekir." Isalani'ye baktı. "Nakor, delirmemeyi nasıl basardın?" Nakor sırıttı. "Başardığımı kim söyledi?"

Pug, "Her zaman biraz garip biri olduğunu düşünmüşümdür, ama seni gerçekten deli olarak değerlendirmedim hiç," dedi.

Nakor, "Eh, delilik dediğiniz şey sadece çok uzun süre deli kaldığınızda olur," dedi. "Sonrasında ya kendinizi öldürürsünüz ya da daha iyi olursunuz. Ben daha iyi oldum." Sırıttı. "Lanet şeyle aynı odada uyumayı bırakmamın da yardımı oldu tabii."

Sho Pi, "Nasıl oluyor da, Valheruların mirasını taşıyan sen," Tomas'ı gösterdi "ve iki dünyanın büyüsünün ustası olan sen," Pug'ı gösterdi, "ve bu alete sahip olan sen," Nakor'u gösterdi, "ve Sarig'in ajanı olan Macros, tarihin bu noktasında bir arada oluyorsunuz?" diye sordu.

"Yardım etmek için buradayız," dedi Nakor. "Belki bu şekilde olmasını tanrılar planlamıştı, ama sebep ne olursa olsun, yüzyıllarca önce verilen bu zararı onarmamız gerekiyor." "Yapabilir miyiz?" diye sordu Miranda.

Nakor, "Biz yapamayız," dedi. "Bu dünyada bunu yapabilecek yaradılışa sahip bir tek varlık var." Dönüp Calis'e baktı. "Yapabilir misin?"

"Bilmiyorum," dedi Calis. "Ama denemeliyim." Bakışları Hayattaşı'na çevrildi. "Çok yakında." Nakor, "Bizim görevimiz, onu denemeye yetecek kadar hayatta tutmaya çalışmak," dedi.

Erik hatların arkasında durmuş, adamlarının başka bir saldırıyı beklemek üzere bir saldırıyı daha geri püskürtmesini izliyordu; Duko iyiydi ve gün boyunca yaptığı saldırıların hiçbiri boş çabalar değildi. Erik bildiği her numarayı kullanmış ve düşmanı geri püskürtmek için yedek birlikleri çağırmıştı. Ulaklar hattın diğer bölgelerinden haberler taşıyordu ve haberler iyi değildi.

Krallık dayanıyordu, ama bütün hat şiddetli bir baskıya maruz kalıyordu. Patrick eninde sonunda cepheyi yarıp geçeceklerinden korkuyordu. Dağların doğu yamaçlarında kamp yapan Doğu Orduları'nın birliklerini savaşa sokmamasının sebebi buydu. Onlar doğu tarafına herhangi bir sarkmaya karşılık vermek için hazır bekliyordu. Küçük bir ordu, sızma yapabilecek birliklerle terk edilmiş Sethanon şehri arasına girmek üzere gönderilmişti.

İkindiydi ve Erik düşman borazanlarının geri çekilmeyi duyurduğunu duyduğunda, rahatlamayla iç geçirdi. Bir ulak Darkmoor'dan üniformasını geri getirmişti ve temiz kıyafetler iyi gelmişti. Her tarafı toz toprak, kan ve isle kaplıydı ve banyo yapacak zamanı bulamamasına rağmen, temiz bir gömlek ve pantolon kendini daha hissetmesini sağlıyordu.

Üstünü değiştirmeyi bitirmişti ki, çadıra Jadow girdi ve "Düşmanın savunma hattını geçtiği ve buranın bir buçuk kilometre kuzeyindeki ufak bir kanyonda saklandığı haberi geldi," dedi. "Bir birlik alıp köklerini kazı," dedi Erik. "Yardıma ihtiyacın varsa, yakınlarda kim varsa al, ama o adamları oradan çıkar."

Jadow ayrıldı ve Erik komuta çadırında oturdu. Rapor ve mesaj yığınını eşeledi, ama acil olarak ilgilenmesini gerektirecek hiçbir şey bulamadı. Kalktı ve çadırdan çıkıp adamlara yemek dağıtılan yere seğirtti. Sıranın önüne geçmek istememişti, bu yüzden bir atlı geldiğinde azığını almaya sadece birkaç metre uzaktaydı.

El sallayan Dashel Jameson'du. Erik hafif bir üzüntüyle, kabarcıklar çıkaran yahni kazanma bakıp sıradan çıktı, "Merhaba!" derken.

Dash atından indi. "Prens, Loriel Kontu için başka görevler bulunduğunu söylemem için gönderdi beni." Sesini alçaltarak, "Eğer başka bir soylu gelip, sana sorun çıkartırsa, işini... kolaylaştırmak için buradayım," dedi.

Erik, "Teşekkürler," dedi. Birazdan soracağı soruyu garip buldu. "Büyükbabandan... haber var mı?"

Dash'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Yok. Büyükannemden de." Batıya, Krondor'a doğru baktı. "Birlikte ölmeyi seçtikleri gerçeğini kabullendik." İç geçirdi. "Babam bunu kabullenmeye biraz isteksiz, ama çok geçmeden o da kabullenecektir." Omuzlarını silkti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de bunu kabullenmeye pek istekli değilim." Erik'e baktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birisinin gelen mesajları düzenlemesine ve beni, ilgilenmem gerekmeyen mesajlardan kurtarmasına ihtiyacım var. Tepe boyunca komuta yapısı çok düzensiz."

Dash, "Pek çok soylu kaybettik ve onların ardından gelen komutanların çoğu, savaş deneyimi olmayan garnizon askerlerinden oluşuyor," dedi.

Erik, "Fark ettim," dedi. Dash'a baktı. "Pek çok soylu mu?"

Dash rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Güney Sınır Bölgesi Dükü öldü. Yabon Dükü yaralandı ve yaşamayabilir. En azından bir düzine kont ve baron öldü. Bu iş bitmeden önce daha da fazlası ölecek sanırım." Sesini alçalttı. "Sen dağlarda eğitimdeyken, Patrick buraya gelen bütün lordlardan, mümkünse bir oğullarını evde bırakmalarını istemişti. Eğer bu savaşı atlatabilirsek, önümüzdeki yıl Lordlar Meclisi'nde pek çok yeni üyemiz olacak. Bu savaşta çok kanlı bir bedel ödüyoruz." "Ne yazık ki." Derken borazanlar öttü ve başka bir saldırı başlayınca alarm verildi. "Ödemeye de devam edeceğiz," dedi Erik, kılıcını çekip komuta yerine seğirtirken.

Calis, "Zamanı geldi," dedi.

Pug çocukluk arkadaşının oğlunun yanına geçti ve "Emin misin?" diye sordu.

Calis, "Evet," dedi.

Babasına baktı ve aralarında bir şey geçti; sözcüklere gerek duyulmayan, sessiz ama çok derin bir şey. Ardından Miranda'ya baktı ve kadın gülümsedi.

Calis, enerjiyle hafifçe titreyen Hayattaşı'nın önünde durdu. "Baba, kılıcını al," dedi.

Tomas duraksamadı. Taşın durduğu platforma atlayıp mücevhere ayağını koydu. Beyaz ve altın sarısı kılıcının kabzasını tuttu ve çekti. İlk başta kılıç direndi, ama ardından aniden kayarak çıktı. Tomas, Gedik Savaşları'nın bitiminden beri ilk kez olarak kendini bir bütün hissederek kılıcını kaldırdı ve dudaklarının arasından ilkel bir zafer çığlığı döküldü.

Mücevher titremeye başlayınca, Calis ellerini taşın üzerine koydu. "Ben Valheruyum! Ben insanım!" Gözlerini kapadı ve "Ben eledhelim!" dedi.

Nakor, "İlginç," dedi. "Doğası benzersiz ve üç ırkın özelliklerini de taşıyor."

Calis'in gözleri açıldı ve mücevhere baktı. "Çok belli!" dedi ve alnı mücevhere değene kadar başını eğdi. "Çok kolay!"

Pug Tomas'a baktı ve ikisi de aynı sessiz soruyu soruyordu: Bu kadar belli ve bu kadar kolay olan ne?

Büyük bir çadırda, etrafı hizmetkârlar ve danışmanlar tarafından çevrili olan iblis Jakan hırslanıyordu. Bir şey ona sesleniyordu, zorlayan ve çaba gerektiren bir şey, ilerlemesinde ısrar eden bir şey. Bu şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama rüyalarına giriyor ve ona şarkı söylüyordu. Bu şeyin nerede olduğunu, kuzey ve doğuda, Sethanon denilen bir yerde olduğunu ve karşısındakilerin onu bu şeyden uzak tuttuğunu biliyordu.

Kendini Midkemia'nın İblis Kralı olarak nitelendiren iblis kalktı, ama etrafındakiler onu hâlâ Zümrüt Kraliçe sanıyordu. Zümrüt Kraliçe, yanında tuttuğu yardımcıları, Tithulta adında Pantathialı yılan rahip ve insan General Fadawah hariç, etrafındakilere çadırdan çıkmalarını emretti. Onlar hileyi biliyordu ve Jakan'ın Zümrüt Kraliçe'yi yediği o kanlı geceden tek kurtulanlardı. Çok kolay olmuştu. Kadın, yaşamını içerken kollarında ve bacaklarında ölü yatan kurbanlarından biriyle yalnızdı. İblis artan güçlerini onun hizmetkârlarından biriymiş gibi görünmek için kullanmıştı. Kadının çadırına süzülüp onu ve en son âşığını öldürmüştü. Kadın önemli bir güce sahipti, ama genç bir görünüş sağlamak için harcanmıştı. İblis bunu anlamıyordu; onun yarattığı gibi bir illüzyon yaratmak çok daha kolaydı.

Kadını yediği o anda, iblis yabancı, ama yine de tanıdık bir şeyle karşılaşmıştı. Ona, bu araçla dokunulmuştu ve adını biliyordu, Nalar. Ama onun varlığını, Zümrüt Kraliçe'nin içindeki mistik yansımayı bilmenin ötesinde, iblis bunu umursamamıştı.

Maarg, Saaurların dünyasına ve bu dünyaya gedik açmaları için birileriyle, Pantathialılara benzeyen garip yaratıklarla bir anlaşma yapmıştı. Ama bu Maarg'ın sorunuydu. Bırak da, ya Shila'da çürüsün ya da iblis diyarına ve kısıtlı zevklerine dönsün, diye düşündü Jakan. Jakan bu dünyada onun türünden olan tek yaratıktı ve gücü gün geçtikçe artıyordu.

Sol koluna baktı ve oluşan muazzam gelişmeyi gördü. Yediği, tek-parça yuttuğu son insan, gırtlağında bağırırken ona çok hoş bir an yaşatmıştı. Ve artık göbeğinde beliren insan suratını görmekten zevk alıyordu. Omuzlarını kastı ve büyük kanatlarının neredeyse otağın yanlarına ve tepesine değdiğini hissetti. Otağı büyüttürmek zorunda kalacaktı. Zümrüt Kraliçe'nin illüzyonu çadırda kolaylıkla hareket edebilirdi, ama Jakan'ın boyu şu anda altı metreye yaklaşmıştı ve beslendiği sürece de, büyümeye devam edecekti. Kısa bir an için,

beslenmesinin sınırını düşündü, ardından bu fikri çok yabancıymış gibi savuşturdu.

Muhafızları tarafından Kraliçe için açık tutulan çadırın kapısından geçerken eğildi. Fadawah ve Tithulta, saygılı bir mesafeden onu takip ediyormuş gibi görünüyordu; büyü görüşü olmayan hiç kimse, Jakan'ın onları peşine takıp gezdirmek için yaptığı mistik zincirleri ve tasmaları göremezdi. Etraftaki adamlar, Zümrüt Kraliçe'nin yaralılar için dikilmiş büyük çadıra ulaştığını gördü. İçeri girdi ve ölmek üzere olan birkaç asker gördü. "Çıkın," diye emir verdi ve çoğu birazdan olacaklardan emin olamadığı için, çıkabilenler itaat etti.

Jakan baygın ama hâlâ hayatta olan bir adama doğru ilerledi. İblis adamı tek eliyle kaldırdı, ısırarak kafasını kopardı ve yuttu. Kan ve yaşam güçleri, onu neredeyse acı dolu bir zevkle doldurarak iblisin boğazından aşağı aktı. Hiçbir iblis bu kadar hızlı büyüyüp, bu kadar güçlenmesine rağmen, hâlâ önünde bu kadar potansiyel olmamıştı. Irkının tarihindeki en güçlü İblis Kral olacaktı! Hiçbir şey önünde duramayacaktı ve bu gezegeni yiyip bitirdikten sonra, diğer dünyalara geçmek için bu insanların gedik açma bilgilerini kullanacaktı. Sonunda, diye düşündü, bir tanrı olacağım!

Yaraları yüzünden güçlükle hareket eden ve az önce tanık olduğu dehşetten gözleri ardına kadar açılmış, sürünerek kaçmaya çalışan bir adama döndü. Kana susamışlığı içerisinde adamın duyduğu dehşeti hisseden Jakan illüzyonun düşmesine izin verince, hasta ve ölmekte olan adam artık korku içinde inlemeye başladı. Hâlâ çenesinden kanlar süzülen Jakan, sırıtarak adama doğru gitti ve adamı tek bir tırnağıyla delip yukarı kaldırdı. Ardından ani bir hareketle adamı yuttu ve seğiren vücut boğazından aşağı kayarken haz duydu. Benim gibi biri asla olmadı, diye düşündü.

Jakan kuklası Fadawah'a döndü ve "Saldırı emri ver!" dedi. "Çelimsiz insanları bugün ezip geçeceğiz!"

Fadawah'ın boş gözleri herhangi bir tepki göstermedi. Döndü ve kafasını çadırdan çıkarıp, "Bütün birliklere saldırı emri verin!" dedi.

Yakında, diye düşündü Jakan, binlerle besleneceğim ve ardından o yere, Sethanon'a ulaşıp beni oraya neyin çağırdığını göreceğim.

Calis gülümsedi. "Bu bir düğümü çözmek gibi!"

İki eli de Hayattaşı'nın üstündeydi ve titreyen yeşil ışık her tarafını kaplayarak onu yıkıyordu. Bir kasını bile kıpırdatmamasına rağmen, tanıyanlar onu asla daha canlı, hayat dolu ve güçlü görmemişti.

Babası yanına gelip, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Baba," dedi Calis, kendinden geçmiş bir şekilde, "her şeyi görüyorum!"

İki metre uzunluğunda sarmal bir yeşil enerji sütunu, bir alev gibi mücevherin üstünde kıvrılıyor ve dalgalı, yayılan keskin bir ses çıkarıyordu. Alevde yüzler beliriyordu ve Tomas'ın altın kılıcı hazır duruyordu. "Valherular!" dedi boğuk bir sesle, bütün sezgilerini açmış ve savaşmaya hazır bir şekilde.

"Hayır," dedi Calis. "Bu yalnızca onların eski varlıklarının zayıf bir yansıması. Olmaya çalıştıkları şey, onları terk etti. Geri almaya çalıştıkları şey, asla onların değildi." Dönüp babasına baktı. "Hazır ol." "Neye?"

"Değişime." Calis gözlerini kapayınca alev mağaranın tavanına fırlayıp dairesel bir şekilde kayalık yüzeye yayılmaya başladı. Çarpma noktasından yayılırken, Nakor'un altın sarısı koruyucu perdesinin parıltısını kaplayan hafif yeşil bir ışıktan fazlası kalmayana kadar inceldi. Tomas bir acı iniltisi koy verip kılıcını elinden düşürerek dizlerinin üzerine çöktü. Acı çekiyormuş gibi sıkıca göğsünü ve midesini tuttu. Pug yanına koşup, "Ne oldu?" diye sordu.

Tomas'ın dişleri birbirine kenetlenmişti ve titriyordu. Yanıt verebilecek durumda değildi. Calis, "Bir zamanlar Valheru olan, dünyaya döndü," dedi.

Pug Tomas'ı bırakıp Calis'in yanına gitti. "Yaşayacak mı?"

"Evet," dedi Calis. "O Valherulardan daha fazla. Benim gibi."

Pug aniden, Valheruların mirası olan kısmı alındığı için, Calis'in de acılı bir dönüşüm geçirdiğini fark etti. Alnından terler süzülüyor ve kolları titriyordu, ama gözleri alev alevdi ve bakışları taşa kilitlenmişti.

"Neler oluyor?" dedi Pug hafifçe.

"Bu dünyadan alınan bir şeyler geri dönüyor," dedi Calis. "Ben bu dönüşün aracıyım." Bir süre sonra, Calis'i ve taşı saran parlak haleden etrafa, dönerek rastgele yönlere uçuşan ufak yeşil ışık noktacıkları saçılmaya başladı. Pug eğilince, ilk ışık huzmesi yanından geçti, ardından başka bir ışın demeti göğsüne çarptı. Ona zarar ya da acı vermek yerine, bir enerji hissinden, içinden geçen ılık ve iyileştirici bir şeyden başka bir şey hissetmedi.

Acıdan iki büklüm olmuş Tomas'a bakınca, ufak yeşil kıvılcımların çarptığı arkadaşının kendini toparlamaya başladığını gördü. Bir süre sonra, çocukluk arkadaşının gözleri dingindi ve acıdan eser yoktu.

Tomas ayağa kalkıp yavaşça Pug ile Calis'in yanına geldi. Tomas Pug'a bakınca, büyücü arkadaşının gözlerinde, Tomas'ın Valheruların sonuncusu olan Ashen-Shugar'ın mirasını aldığından beridir tanık olmadığı bir şaşkınlık gördü. Tomas elli yıldır ilk kez, Pug'ın gördüğünden daha fazla Crydeeli çocuğu benziyordu ve Tomas şaşkınlık dolu bir sesle, "Oğlum dünyayı iyileştiriyor," dedi.

Ardından mağarada, Pug'ın bir ses mi yoksa bir his mi olduğunu anlayamayacağı kadar derinden gelen bir sevinç çığlığı yankılandı ve mücevher patlayarak tüm ortamı görkemli bir yaşam ateşiyle doldurdu. Dominic tanrısının işaretini yaparken, Nakor sevinçten

neredeyse dans ediyordu. Nakor, "Buna ihtiyacımız yok," dedi ve koruma büyüsünü kaldırdı.

Büyü yok olurken, uzaklardan gelen, bir önceki notanın canlı ve iyi olduğu kadar kara ve kötücül olan bir ses yankılandı ve Nakor'un gözleri büyüdü. "Ay!"

İblis çektiği ziyafetten kafasını kaldırdı. "Hayır!" diye kükredi, sanki bir şey ondan uzaklaştırılıyormuş gibi. Sethanon! diye haykırdı kafasının içindeki ses.

Bütün güç ve üstünlük düşleri unutuldu. İblis çadırın önüne yürüyünce iki kölenin mistik bağları serbest kaldı.

Jakan çadırdan çıkarken iki muhafız döndü. Sapsarı oldular ve kaçtılar.

General Fadawah, sanki bir sersemlikten çıkıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı ve iblisin, parçaları her yöne fırlatarak çadır girişini parçaladığını gördü. Dehşeti, yaratık gökyüzüne sıçramadan önce tattı, ama o kadarı da yeterliydi.

General dönüp, kendisi gibi sersemlikten çıkan, kafası karışmış Pantathialı rahibe baktı. General'in bütün bedenini öfke kapladı ve süslü hançerini çekti. Hançerini kaldırıp Pantathialının omzuyla boynu arasına soktu ve yılan rahip dizlerinin üstüne çöktü. Yaratık bir an için dizlerinin üstünde sallandıktan sonra yere yığıldı.

Fadawah Pantathia ırkının ölen son üyesinden hançerini çıkartmaya bile çalışmadı. Kraliçe'nin otağının arkasına seğirtti ve korkmuş subayların komuta çadırında durduğunu gördü. Adamların bakışlarının kilitlendiği yere baktı ve iblisin dağlara, Darkmoor'daki şatoya doğru uçtuğunu gördü. Paralı asker birliklerinin. Kraliçe'nin ordusunda subaylığa yükseltilmiş yüzbaşılarından biri, önündeki kumandanı görünce kekeleyerek, "Emirler efendim?" diye sordu.

Fadawah, "Ne oldu?" diye sordu. "Bir ucubenin gücü altındaydım ve neler olduğunu bilmiyorum.

Anlat!"

"Az önce tam ölçekli bir saldırı emri verdiniz. Bütün birliklere. Bütün tepe hattında düşmana saldırıyoruz."

"Kahretsin!" dedi general. Ne kadardır iblisin kölesi olduğuna dair bir fikri yoktu, ama olanları çabucak anlamak zorunda olduğunu biliyordu. Tam olarak hatırladığı son şey, Yılan Nehri Şehri'nin dışında Kraliçe'nin çadırında olduğuydu; ardından zamansız bir pusun içinde yaşamıştı, korku ve korkunun belirsiz bir düşünde; şimdi de dünyanın öteki tarafında bir savaşın ortasındaydı ve kiminle savaştığına, birliklerinin nerede olduğuna ya da kazanıp kazanmadıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Kraliçe öldüğü için, savaşa neden devam ettiğine dair de hiçbir fikri yoktu. Subaylarına bakarak, "Haritalar!" dedi. "Nerede olduğumuzu ve her birliğin nerede olduğu görmek istiyorum ve düşman hakkında ne bildiğimizi öğrenmek istiyorum." Subaylar emri yerine getirmek için fırlayıp birkaçı, doğuda gözden kaybolan iblis figürüne göz atarken, Fadawah bir tek hedefle yanıp tutuşuyordu: Hayatta kalmak.

-26-
YÜZLEŞME

Erik dövüşüyordu.

Araştırıcı bir dövüşle, savunucuların hattındaki potansiyel zayıflığı bulmak için ortalama bir saldırı olarak başlayan şey, uyarmaksızın tüm güçle saldırıya dönüşmüştü. Erik, aşağıdaki ağaçlara doğru yuvarlanmasını sağlamak için, az önce öldürdüğü adamı ayağıyla ittirdi.

Krallık ordusu, Kâbus Sıradağlarının her yerinde istilacılarla mücadele ediyor ve Gedik Savaşları'ndan beri görülmedik bir katliam yaşanıyordu. Erik kendini nispeten dingin bir ortamda bulunca, etrafına baktı. Yaralılar ve ölüler yoldaşları tarafından çekiliyor ve diğerleri yük arabalarından çocuklar tarafından çabucak taşınan kovalardan su içiyordu.

Yanına, Jadow ile Çavuş Harper geldi. "Kuzey kanadımıza döndüler," dedi yüzüne kan sıçramış Harper. "Jerome öldü. Onunla birlikte bütün birliği de. Tepelerin bizim tarafımızda Duko'nun adamları var ve bizi güneye doğru itiyorlar."

"Kahretsin!" dedi Erik. Bir ulağa döndü. "Geçici birliğe emirler..."

Jadow araya girdi. "Geçici birlik yok. Harper bana ulaşır ulaşmaz onları gönderdim. Şu anda oradalar."

Erik yüzünü ovuşturunca, sanki yorgunluk, derisini çakıl taşı gibi öğütüyormuş gibi hissetti.

Uykusuzluktan ve son iki gündür sürekli savaşmaktan dolayı düşünceleri karmakarışıktı. "Pekâlâ," dedi iki çavuşuna. "Buradaki adamların üçte birini alıp kuzeye destek olun. Tutunamazsanız, geri çekilin ve tepelerin bizim tarafımızda savunulabilecek ilk yerine geldiğinizde, kuzeye doğru siper kazıp mevzilenin. Onları orada tutun. Eğer doğuya dönüp dağın aşağısına yönelirlerse, Doğu

Orduları'nın sorunu olurlar." Ulağa döndü ve "Darkmoor'a git," dedi. "Prens Patrick'e kuzeydeki kanadımızın geri çekildiğini ve siper kazıp mevzi almaya çalışacağımızı söyle. Destek kuvvetine ihtiyacımız var. Anladın mı?"

Genç asker, "Evet efendim!" diyerek selam verdi ve atına koştu. Erik döndüğünde, Jadow ve Harper'ın adamların üçte birini alıp kuzeye yöneldiklerini gördü. Biraz ötede elinde kılıcı, kaliteli tuniğinin her tarafına kan sıçramış bir şekilde Dash'ın durmakta olduğunu gördü ve "Mesajları okuduğunu sanıyordum," dedi.

Dash gülümsedi. "İçeride ertelenemeyecek bir şey yoktu ve fazladan bir kılıca ihtiyaç varmış gibi görünüyordu."

Erik başını salladı. "Doğru söylüyorsun."

Düşman aniden tepenin üzerinden tekrar bastırmaya başlayınca, Erik mücadeleye girdi.

Tomas, "Bir şey geliyor!" dedi.

Pug, "Ben de hissedebiliyorum," dedi. Durdu, ardından, "Bu varlığı tanıyorum," dedi. "Jakan bu!" Nakor, "Sho Pi, sen ve Başrahip saklanmalısınız," dedi. Sho Pi, "Yanınızda kalacağım Usta," dedi.

Nakor genç adamın koluna yapışıp onu duvardaki bir deliğe doğru itti. Delik, yok edilmiş Sethanon şehrinin altında Valherular tarafından yaratılmış kadim şehirde gerçekleşen son savaştan kalmaydı. "Koruma numaram bizi İsimsiz Olan'dan saklayabilir, ama buraya gelmek isteyen kızgın bir iblisi durduramaz! Gir şuraya!" diye üsteledi Nakor. "Gelen şey hepimizi yok edebileceği için o deliğe saklan. En azından kalanlarımızın kendilerini korumak için birtakım yöntemleri var!"

Kırık duvar, Aal Kâhini'nin yerleştiği uyuyan bedenin asıl sahibi olan ejderha Ryath ile Nalar tarafından Midkemia'ya tekrar girmeye çalışan Valheruların ruhları gibi, bir dikkat dağıtıcı olarak kullanan bir Dehşet Lordu arasındaki muazzam savaşın sonucuydu. "Oturun ve göz önünden uzak durun."

Pug ve Tomas Calis'in her iki tarafında yerlerini alırken, Nakor hızla Miranda'nın yanına döndü.

Miranda, "Kendini koruyabilir misin?" diye sordu.

"Göründüğümden daha güçlüyümdür," dedi Nakor, ama sırıtması kaybolmuştu.

Yüz ifadesi kendinden geçme ve sakinliğin bir karışımı olan Calis, kendini Hayattaşı'nın açılmasına kaptırmıştı. Gözleri artık, içinden yaşam enerjisi saçılırken gittikçe daha da parçalanan taşın merkezindeki bir noktaya kilitlenmişti.

Miranda, "Her ne yapıyorsa, kendimi iyi hissetmemi sağlıyor," dedi.

"Eğer önümüzde öfkeli bir İblis Kral olmasaydı, sanırım bunun keyfini çıkarabilirdik." Miranda büyük bir yeşil yaşam gücü kıvılcımının midesinden geçtiğini hissetti; gözleri büyüdü ve "Ah!" dedi.

Nakor kıkırdadı. "İlginç oldu."

"İlginç hissettiriyor," dedi kadın. Elini midesinde dolaştırdı. Kuşku ve korku karışımı bir bakışla, Miranda, "Bir şeyler oluyor," dedi.

Nakor, artık neredeyse tamamen yeşil ışıkla boyanan salona göz gezdirip, "Bu dünyanın yaşam yapısı düzeltiliyor. Bu bir iyileştirme, bir gençleştirme. Yüzyıllardır o şeyin içine hapsolmuş ruhlar evrene geri dönmeleri için serbest bırakılıyor." Miranda'ya baktı, "Yan etkilerden bazıları çok beklenmedik olabilir."

Miranda, "Bundan şüphem yok," dedi.

Tomas'ın gözleri kısıldı ve sanki bir şey dinliyormuş gibi kafasını yana eğdi. "Geliyor." "Ne geliyor?" diye sordu Miranda.

"Jakan," dedi Pug. "Bu dünyadaki yaşamın uyumunu, yaklaştığını sezebileceğimiz şekilde bozacak tek varlık o olabilir."

Tomas kılıcını kaldırdı. "Sanırım çok yakında. Bir, bilemedin iki saatlik bir uzaklıkta." Pug hâlâ işiyle meşgul olan Calis'e göz attı. "Bitirebilecek mi?" Tomas, "Bilmiyorum," dedi.

Beklemeye başladılar.

Kafasının üstünden bir kez daha oklar uçuşunca, Erik eğildi. Oklar geçtiği anda, kendi okçuları kalktı ve ateşe karşılık verdi. Saldırı bütün öğleden sonra boyunca şiddetini korumuştu ve artık tepenin kontrolünü kaybetmekten korkuyordu.

Düşman askerleri aniden tepenin üstünde belirdi ve tekrar göğüs göğüse çarpışmaya girdi. Adamlarının kararlılığı eşsizdi, ama dayanıklılıkları azalıyordu.

Kuzey kanadını güçlendirmek için Jadow ve Harper'ı gönderdiğinden beri kuzeyden hiç haber gelmemişti ve oraya gönderdiği adamlara artık burada ihtiyacı vardı. Erik yerlerini koruyabilmeleri için her iki konumdan da ödün vermesi gerekebileceğinden korkuyordu.

Savaşın kıran kırana geçmesi bir süre bu endişeleri aklından uzak tutmasını sağladı. Daha çok düşman belirir ve yanında duran savunucular gittikçe azalırken, etrafındaki hattın kendine doğru bel verdiğini hissediyordu. Erik kılıcını bir tırpan gibi sallayıp saldırganları buğday gibi biçti. Adamların bağırdığını, homurdandığını ve her taraftan küfürler geldiğini duydu ve dövüşe odaklandı. Savaş artık eşgüdümün mümkün olmadığı bir yere gelmişti; savaşın gidişatı, savaşan adamların güçleriyle belirlenecekti. Eğer savunucular daha kararlı olursa, kazanırlardı.

Erik önünde iki düşman gördü ve o an, kemiklerine kadar, savaşı kaybettiklerini hissetti. İlk adama vurup muazzam bir darbeyle adamın kalkanını parçaladı, ama ikincisinin darbesinden güçlükle sıyrıldı.

Ardından bir üçüncüsü ve bir dördüncüsü geldi ve o anda, Erik öleceğini anladı. Kılıcını savurdu ve yanağını kılıç derine gömülürken parçalanan kemiğine kadar yararak ikinci adamı yüzünden yaraladı. Kılıcını kurtarıp adamı bir kedinin fareyi attığı gibi, arkasından gelen iki adamın üstüne attı. Erik ölmesinin bir an meselesi olduğunu bildiği için, üstüne üşüşmelerinden önce alabildiği kadar çok düşmanı almaya kararlıydı.

Bir adama hamle yaptı ve göğsüne, başka bir kılıç darbesine karşı savunmasız kalacağı şekilde aniden dönmesine yol açan bir darbe aldı. Kılıç sol koluna çarptı ve göz ucuyla önkolunda uzun kırmızı bir yarık açıldığını gördü.

Kafasının yanına gözünde şimşekler çaktıran bir darbe alınca, dizlerinin bağı çözüldü. Dik duramadığı için geri çekilmeye çalışırken, topukları kayıp hayatını kurtardı. Erik geriye düştü ve kayalara ve sert zemine çarparak on iki metre kadar yuvarlandı. Çizmelerinin üstünden, varlığına son vermek için tepeden aşağı inen beş düşman askerine bakarak sırtüstü yatıyordu. İlk adam ona ulaştığında, Erik öldürücü bir darbeyi karşılamak için kılıcını başının üstüne kaldırdığında, adamın boğazında kaz tüylü ucu olan bir ok belirdi. Adam bir adım atacakmış gibi göründü, bir dizinin üstüne çöktü, ardından yüzükoyun Erik'in ayaklarının dibine yığıldı.

Diğer dört adam arkalarını dönünce Erik sağ tarafa bakarak geriye doğru yuvarlandı ve başka bir ok bir saldırganın daha ayaklarını yerden kesip onu geriye doğru uçurdu. Sadece bir büyük yay böylesi bir güçle vurabilirdi. Erik, çocuklar ileri doğru koşarken, deriler içindeki yarım düzine adamın, saldırganlara ateş ederek yoldan birkaç metre ötede durduğunu gördü.

Gözlerini kırpıştırdı. Koşanlar çocuk değil, zırh giymiş ve ellerinde savaş çekiçleri ve baltaları olan cücelerdi. Savaş çığlıkları atarak istilacılara saldırıyorlardı.

Güçlü eller Erik'i koltukaltlarından tutup çekerek ayağa kaldırdı. "Nasılsın ahbap?" diye sordu tanıdık bir ses ve Erik dönünce Jadow Shati'yi gördü.

"Daha iyiyim," dedi Erik. "Çok daha iyi."

Çavuş Harper, "Bizi öldürmek isteyen delikanlılar aniden kendi arkaları hakkında endişeye düşmeseydi, kafalarımızı kaybediyorduk efendim," dedi. Yüzüne sıçrayıp kurumuş kana aldırış etmeden sırıttı. "Cüceler ve elfler büyük bir katliam yaparak tepeden aşağı iniyordu."

Sanki rüzgâr bir duman bulutunu dağıtıyormuş gibi, cüceler ve elfler Erik'in gözleri önünde tepeyi temizledi. Büyük altın bir kolye takan ve bariz bir güç çekici taşıyan bir cüce yaklaştı ve "Buradaki subay sen misin?" diye sordu.

Erik başını salladı. "Efendim?"

Cüce gülümsedi. Çekicini indirdi ve bir buçuk metreden biraz daha kısa olan boyuyla dimdik durup yumruğunu göğsüne vurdu. "Batı Cüceleri'nin Kralı, Caldara köyünün şefi ve Gri Kuleler cüce halkının Şavaşlideri Dolgan!" Ardından gülümseyerek, "Biraz yardım işinize yararmış gibi görünüyor," dedi.

Erik sırıttı. "Teşekkürlerimle."

Bir elf yaklaştı ve "Ben Galain," dedi. "Tomas davetsiz misafirlerin etrafta dolaşmamasını sağlamak için, bizden Şahin Kovuğu'nun yukarısındaki tepelerden geçerek buraya gelmemizi istedi."

Erik gülümsedi. "Tam zamanında geldiniz."

"Güzel," dedi Dolgan. "Geç olması hiç olmamasından iyidir ve hâlâ yeterli miktarda çarpışma var. Benim çocuklar birkaç kafa koparacakları için mutlu olacak." Sesini alçaltarak, "Tomas neyin tehlikede olduğunu açıkça anlattı, ben de bu katilleri tepenin batısında tutacağımıza güvence verdim," dedi.

Erik, "Teşekkür ederim," dedi.

Jadow, "Yaralanmışsın," dedi.

Erik bir kayaya oturdu ve Jadow yarasını sarmaya başladı.

Kuzeydeki tepeden aşağı daha fazla adamı inmeye başladı ve Harper, "Onları güneye sürüyoruz efendim," dedi.

"Güzel," dedi Erik. "Bastırmaya devam edin. Eğer onları Darkmoor civarında çökertirsek, bu savaşı kazanabiliriz."

Erik sargıları bitirilene kadar bekledi, ardından kalktı ve gözetleme noktasına, savaşı açık bir şekilde görmesini sağlayan büyük bir kayanın üstüne çıktı.

Düşman tepe hattının aşağısındaki bazı kayaların arkasına mevzilenmişti. Elf okçular aralarındaki yirmi metrelik uzaklığı bir ölüm bölgesine çevirdiği için kimse kayaların arkasından çıkmaya cesaret edemiyordu.

Erik etrafına baktı, atını tutan çocuğu gördü ve ona atını getirmesini işaret etti. Jadow'a, "Hattın yukarısına bir keşif kolu gönderip oraya tekrar çıkmaya çalışmadıklarından emin ol," dedi. "Ben Darkmoor'a gidip Patrick'e cücelerin ve elflerin gelişini haber vereceğim." Atına binerken, "Kral Dolgan..." dedi.

"Sadece Dolgan demen yeterli," diye araya girdi Dolgan. "Unvanlara gerek yok."

"Dolgan, yanında kaç adam var?"

"Üç yüz cüce ve iki yüz elf. Büyük bir savaş için yeterli." Erik gülümsedi. "Güzel." Erik Harper'a, "Ben dönene kadar burayı tutun," dedi.

Harper, "Emredersiniz efendim!" dedi.

Erik atını güneye sürdü ve yolda elfler ve cüceler tarafından düşmanın kuzey kanadına yapılan saldırının, hattın aşağısına dalga dalga aktığını gördü. Sabit bir hat oluşturulmuştu ve sürekli karşılıklı oklar atılırken, dövüş artık düzensizdi.

Darkmoor'a bir saatte vardı ve yolu, kuzey kapısından kuzeydeki tepelere kadar olan güçlendirilmiş bir barikat açık tutuyordu. Düşman batıda, şehrin dışındaki bütün binaları yakmış, kuzeydeki binalar da terk edilmişti.

Erik şehir savunmasının dış sınırından aldığı, Darkmoor yeleği giyen bir muhafızla at sürüyordu. Büyük kuzey kapısı kapatılmış, sadece küçük bir çıkış kapısı açık bırakılmıştı. Erik kapıdan geçip şatoya girdi.

Doğruca Prens'in toplantı salonuna gidip rapor verdi. Patrick'e cücelerin ve elflerin gelişini bildirdikten sonra, Prens, "Şimdi mantıklı geliyor," dedi. "Bütün gün sürekli baskı yedik." Bir haritayı gösterdi. "Sen kuzey kanadını boşaltırken, güneyden, tepe boyunca aynı geri çekilmenin gerçekleştiğine dair raporlar aldık..."

Erik, "Dorgin'den gelen cüceler," dedi.

"O kadarını tahmin edebiliriz," dedi Prens, protokolün kesilmesine aldırış etmeden. "Bu, merkezde aşırı bir baskı oluşturuyor." Parmağını Darkmoor şehrine koydu. "Burada gittikçe şiddetlenen bir saldırıya uğruyoruz ve dış duvarı kaybetmek üzereyiz."

Erik odaya göz gezdirdi. Orada bulunan tek subay oydu; odadaki diğer insanlar ulaklardan ve yazmanlardan oluşuyordu. Erik, "Doğu Orduları?" dedi.

Patrick, "Ordunun ana gücünü getirmeleri için haber gönderdim, ama yarın sabaha kadar burada olamazlar," dedi. Başka bir haritayı, şehrin haritasını gösterdi. "Burada üç olası zayıf noktamız var." Şehrin bütün savunmasının dış hatlarını ve sorunlu bölgeleri gösterdi.

Erik hesap yaptı. "Kuzey kanadından bir birlik getirmeme izin verirseniz, buradaki deliği tıkarım." Olası kırılma noktalarının ortasını gösterdi. "Eğer orayı tıkarsak, yardıma ihtiyacı olan kanatlara hareket edebiliriz."

"Buraya zamanında bir birlik getirebilir misin?" Erik bir ulağa işaret etti. "İzniniz olursa Majesteleri?" Prens Patrick başını salladı.

Erik ulağa, "Bulabildiğin en hızlı atla kuzeye gidip Çavuş Jadow'a, Harper'ın verebileceği kadar çok ana katiliyle buraya gelmesini söyle," dedi. "O ne demek istediğimi anlayacaktır."

Ulak başıyla onaylayan Prens'e baktıktan sonra koşarak odadan çıktı. Patrick, "Yaraların?" dedi. Erik sol kolunun ve kaburgalarının altındaki sargılara baktı ve "Dikkatsiz davrandım," dedi.

"İyiyim."

Patrick gülümsedi. "İyi gözükmüyorsun Yüzbaşı, ama söylediğini doğru olarak kabul edeceğim." Tam o anda odaya, pis, terli ve kanlı bir halde Greylock girdi. "Yedek kuvvetlere ihtiyacım var Majesteleri, hemen," dedi.

Patrick omuzlarını silkti. "Al. Kaybedecek bir şeyimiz kalmadı," Erik Prens'e göz attı ve "General ile gideceğim," dedi. "Sanırım duvardaki her kılıca ihtiyacımız var." Patrick kılıcını çekip, "Pekâlâ," dedi.

Greylock dönüp Krondor Prensi'nin tuniğine yapıştı. Bir soyluya el sürmek asılma nedeniydi, ama şu anda o lorduna hakaret eden bir General değil, düşüncesiz genç bir öğrencisini eğiten yaşlı Darkmoor Kılıç Ustası idi. "Majesteleri sizin yeriniz burası. Gidip kendinizi

öldürtürseniz ve bu savaşı kazanırsak, o zaman Kral'a çok zor bir açıklama yapmak zorunda kalırım ve babanızla böyle bir konuşma yapmamayı tercih ederim. İyi bir delikanlı olup işinizi yapın, biz de kendi işimizi yapalım."

Patrick'in tuniğini bıraktıktan sonra, "Sanırım hepsi bu kadar," derken hayali bir tozu silkeledi Kapıya dönerek, "Erik, gidelim mi?" dedi.

Erik, komutanının haklı olduğunu fark edince küfür eden, yola getirilmiş hükümdarı arkasında bırakarak Greylock'u takip etti.

İblis, terk edilmiş Sethanon şehrine doğru alçalırken kükredi. Hedefine engel olmak isteyen herhangi birine meydan okudu ama kimse yanıt vermedi.

Jakan yanıp kül olmuş bir kaleye açılan yıkılmış bir kapının önüne indi. Etrafına baktı ama hiç kimseyi göremedi.

Bir şey onu çağırmıştı ve çağrının kaynağını bulamadığı için hayal kırıklığı hissetmişti. Bir meydan okumayla dört yöne de böğürerek etrafında döndü. Hiç kimse yanıt vermedi. Öfkesini bağırarak gökyüzüne haykıran iblis, dövüşecek bir şey, öldürecek birisini, ona şarkı söyleyerek onu anlamadığı bir hedefe çeken, ama içini daha önce hiç bilmediği bir açlıkla dolduran çağrının kaynağını aramaya başladı. Derken iblise bir düşünce geldi. İblis düşüncenin kendisine ait olmadığını ve iblisin aklına, Hayattaşı'na nasıl ulaşılacağının bilgisini ekmek için hayal edilemez bir uzaklıktan uzanan engin ve kötücül bir varlığı fark etmedi.

Nakor yukarı baktı. Hiç kimse iblisin kükremesini duymadı, hissetti. "Yakında."

Altın kılıcını elinde tutan Tomas başını salladı. Pug'a bakıp, "Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemişim," dedi.

Pug, "Aslında, kullanmak zorunda kalmamanı isterdim," dedi.

Miranda, "Ben de aynı şekilde düşünüyorum," dedi.

Yukarıdaki iblis açlığının kaynağını arayarak şehirde dolaşırken, hepsi bekliyordu. "Belki bizi bulamaz," dedi Nakor.

"Bahse girmek ister misin?" dedi Miranda.

Nakor sırıttı. "Hayır."

Pug, "Eğer yerini zamanda hafifçe nasıl değiştirebileceğini çözemezse, yıllarca bizi aramasına karşın, bulamaz," dedi.

Nakor, "Aptalsa olabilir, ama sanırım İsimsiz Olan ona doğru yönü gösterecektir," dedi.

"Tabii," dedi Miranda, yukarı doğru bakarak. "Sen öyle san."

İblisin, yukarıdan gelerek odada yankılanan öfkesini tekrar hissettiler.

Miranda, gözleri kapalı ve elleri Hayattaşı'nda olan Calis'e göz attı. Mücevher artık onu bulduklarının yarısı boyutundaydı ve yeşil enerji kıvılcımları uçuşmaya devam ediyordu. Miranda, "Nakor, daha genç gözüküyorsun," dedi. Nakor sırıttı. "Daha yakışıklı değil miyim?"

Miranda güldü. "Pek değil, ama gerçekten genç gözüküyorsun."

"Hayattaşı yüzünden," dedi Pug. "Bizi gençleştiriyor."

Miranda'nın alnı kırıştı. "Bu her şeyi açıklıyor," dedi elini midesine koyarken.

"Neyi?" dedi Nakor.

"Krampları. Yüz elli yıldır mideme kramp girmiyordu." Nakor güldü.

Oda aniden, yukarıdaki kayalardan yankılanan bir öfke ulumasıyla sallandı.

"Sanırım," dedi Nakor, "çok yakında."

Erik ana kapıya bakarak duvarda duruyordu. Duvara doğru devasa bir koçbaşı getiriliyordu ve Manfred, "Ateş!" diye bağırdı.

Mancınıklar tam bir kaya yağmuru başlattı ve saldırganlardan birçoğu yere düştü, ama koçbaşı onlara doğru gelmeye devam etti. Koçbaşının, altındaki adamları koruyan, tahtadan bir çatısı vardı ve Manfred, "Eğer bu kapıyı kırarlarsa, iç şehre girerler," dedi. "Onlarla ev ev dövüşemeyiz. Hisara çekilmek zorunda kalırız."

Erik, "Destek birlikleri yolda," dedi.

"İyi, önümüzdeki bir saat içinde burada olsalar iyi olur," dedi Manfred. "Yoksa üstümüzden geçecekler." Döndü ve "Yağ!" diye bağırdı.

Sıcak yağ kazanları, aşağıdakilerin üstüne ölüm yağdırarak duvarın üstünden döküldü. Adamlar bağırdı ve bazıları geri çekildi, ama duvara, merdivenler taşıyan başka bir dalga ilerlemeye devam etti.

"Eğilin!" diye bağırdı Greylock ve şehrin ana kapısının üstündeki duvarda duran Erik ve üvey kardeşi içgüdüsel olarak harekete geçip yüzlerce ok başlarının üstünden geçerken eğildi.

Tepki göstermekte geç kalan adamlar bağırdı ve çoğu duvardan şehir sokaklarına düştü.

Manfred çömelip Erik'in yanına oturdu. İkisi de sırtlarını soğuk şehir duvarlarının taşlarına dayamıştı. Manfred yaralananları ve ölenleri görmek için etrafına baktı. "Eğer destek kuvvetlerin on dakika içinde burada olmazsa, geri çekilme emri vereceğim." Erik çömelerek, "On dakikada burada olamazlar," dedi.

"Eh, o zaman düzenli geri çekilmeye başlasak iyi olur." Göğsünün üstünde bir çavuş işareti taşıyan Darkmoor yeleği giyen bir adama

döndü. "Adamlara kısımlar halinde geri çekilmelerini söyle. Güney duvarından başla ve onları Yüksek Cadde'ye götür. Yolumuzu oradan dövüşerek açacağız. Mancınıkları yok edin. Onları bize karşı kullanmalarına izin veremeyiz."

Bir toynak gümbürtüsü duyan Erik, iki mazgal siperinin arasından bakma riskine girdi. Saaur atlıları kapının uzak ucunda toplanıyordu. Erik, "Manfred, o kapı açılır açılmaz, bir Saaur birliği o kapılardan geçecek!" dedi. Manfred duvardan göz atmak için döndü. "Hep neye benzediklerini merak..." Gözleri büyüdü. "Tanrıların anası!" "Hemen gitmemiz gerekiyor," dedi Erik.

Manfred başıyla onayladı. Çavuşa, "Mancınıkları yakın, ardından genel geri çekilme," dedi. "Herkes hisara!"

Emir iletildi ve ellerinde sırıklar olan adamlar merdivenleri iterken, okçular aşağıya ateş açtı.

Ama geri çekilme başlar başlamaz, merdivenler tekrar koyuldu ve istilacılar tırmanmaya başladı. Manfred ve Erik sokağa giden taş merdivenlerden koşarak indi. Kargaşa çoktan başlamıştı. Şehri boşaltmak için çok inatçı ya da çok aptal olan birkaç vatandaş, omuzlarında çıkınları, hisara koşarak sokaklara dökülmüştü. Yaralı askerler sağlam askerler tarafından taşınıyor ve birkaç okçu başlarını koruyup duvarın üstünden gelen düşmana ateş ediyordu, ama genel olarak geri çekilme bir bozguna dönüşüyordu.

"Greylock'u gördün mü?" diye sordu Manfred.

"Güney duvarını gözden geçirmeye gittiğinden beridir görmedim." "Umarım başarmıştır," dedi Manfred. Çizmelerinin birkaç santim uzağına bir ok saplanınca sıçradı.

Erik Manfred'i yeninden tutup neredeyse dengesini bozarak sertçe sola çekti ve az önce durduğu yere üç ok daha düştü.

"Teşekkürler," dedi Manfred nefes nefese, bir köşeyi koşarak dönerlerken. "Okçular genelde gruplar halinde çalışır," dedi Erik.

Karşılarındaki sokağa koşup sağa, ardından sola döndüler. Erik hisarın en yüksek kulesinden gelen ışıkları görebiliyordu. Sokak yukarıdaki eski kaleye doğru eğimliydi ve onlar Yüksek Cadde'ye ulaşana kadar, yol korkmuş sığınmacılar, nefes nefese kalmış askerler ve yaralı yoldaşlarını taşıyan askerlerle tıkanmıştı.

"Yol açın!" diye bağırdı birisi ve Erik Manfred'in Darkmoorlu askerlerden biri tarafından tanındığını fark etti. "Baron burada! Yol açın!"

Erik üvey kardeşine yakın durdu. Kalabalığın arasında kendilerine yol açtılar ve köprünün ucuna geldiler. Askerler, üstünden geçenlere çılgınca el sallayarak hızlı olmalarını işaret ederek köprünün yanlarına dizilmişti.

Erik ve Manfred avlunun taşlarına yığılırken, askerler yardımlarına koştu. "Su," dedi Baron nefes nefese.

Erik nefes nefese, "Bu rakımda koşmanın insanı ne kadar yoracağını unutmuşum," dedi.

"Koşmanın insanı ne kadar yoracağını unutmuşum," dedi Manfred.

Bir kova su getirildi ve Manfred içtikten sonra kovayı Erik'e verdi. Erik suyu göğsüne ve kollarına döke döke içti.

Manfred, "Çavuş!" diye bağırdı.

Çavuş belirdi ve "Lordum?" dedi.

"Yukarıdaki gözcüye haber gönderin. Düşmanı Yüksek Cadde'nin öteki tarafında gördüğü an, köprüyü kaldırsın."

Erik, "Manfred, o kadar bekleyemezsin," dedi. "Köprüyü şu anda boşaltmaya başlaman gerekiyor, yoksa asla zamanında

kapatamazsın." Hisarın kapısına sıkışmaya çalışan ve sadece başka birinin yolunu alarak içeri girmeyi başaran, yavaşça ilerleyen arabalardaki sivillerden, yaya yaşlı adamlarla kadınlardan oluşan insan selini. "Şuraya baksana!"

Manfred durumu inceledi, ardından çavuşa, "Köprüyü boşaltın," dedi. "Öteki tarafta kalanlara doğu kapısına gitmelerini söyle. Bunu çok az daha açık tutabiliriz. Geride kalanlar ellerinden gelenin en iyisini yapmak zorunda."

Her ikisi de hisarın dışında kalmanın ölüm fermanı anlamına geldiğini biliyordu.

Manfred ayağa kalkıp Erik'e onu takip etmesini işaret etti. "Prens'e rapor versek iyi olur." Erik kalkıp üvey kardeşinin peşinden gitti. İç kalenin merkezi girişinden geçtiler ve arkalarından, kapının kapatılacağı gerekçesiyle girişten uzaklaştırılan insanların öfkeli bağırışlarını ve ağlamaklı yalvarışlarını duydular.

Manfred Erik'i, Prens'in ofis olarak kullandığı odaya giden merdivenlerden yukarı yönlendirdi.

Patrick kafasını kaldırıp baktı ve "Tam geri çekilme mi?" diye sordu.

Manfred, "Herkes buraya geliyor," dedi. Patrick Erik'e baktı. "Greylock?" Erik şehri gösterdi.

"Oralarda bir yerlerde."

Patrick, "Kahretsin!" dedi. Pencereden dışarı göz attı ve şehrin dış bölgelerinde yükselen alevleri gördü. "Bütün bu olanların içinde iyi olan herhangi bir şey var mı?"

Erik, "Tek iyi şey, artık üç cephede birden dövüşüyor olmaları," dedi. "Tepelerde cüceler ve elflerle birlikte kanatlarına saldıran adamlarımız var ve eğer orada sabaha kadar tutunabilirsek, Doğu Orduları'nın ana gücü burada olur."

Prens ikisine de oturmalarını işaret edince oturdular. Manfred, "Ne yazık ki, Doğu Orduları şehir duvarlarının yanlış tarafında olacak ve birisi dışarı sıvışıp onlara kapıları açmadığı sürece, ciddi bir sorunumuz olacak," dedi.

Erik. "Manfred, doğu kapılarına çıkan gizli bir geçidin var mı?" diye sordu.

Manfred kafasını iki yana salladı. "Üzülerek söylüyorum ki, elimizde o kadar zekice bir şey yok. Saray ok delikleri ve geçitlerle kaynıyor, ama eski şehrin duvarları, içine birkaç tane depo binası yapılmış tekparça kalın taşlardan oluşuyor. Sabaha kadar beklemek zorundayız. Mecbur kalırsak, orduyu içeri almak için sabah dışarı fırlayıp hisara en yakındaki doğu kapısını ele geçiririz." Erik, "Önümüzde uzun bir öğleden sonra ve uzun bir gece var Manfred," dedi.

Manfred, "Majesteleri?" dedi.

Patrick bütün bu kötü haberleri sakinlikle karşılamıştı. "En kısa sürede bana verebileceğiniz bir durum raporuna ihtiyacım var. Sen ve Erik kaç adamımızın geri gelmeyi başardığını, şehrin dışında kaç tane dövüşen adamımız olabileceğini ve bu hisarı savunmak için ne yapmamız gerektiğini öğreneceksiniz. Bu mesele bir gün içinde karara bağlanacağı için, yiyecek ve su sorun değil." Erik ve Manfred ayağa kalktı ve Prens'e başlarıyla selam verip ayrıldı. Dışarıya çıktıklarında Manfred, "Şatoda görev yapan birliklerin konumlarını biliyorum, o yüzden oradan başlayacağım," dedi. "Sen avluya gidip orada elimizde nelerin olduğuna bak ve onları organize et."

Erik gülümsedi. "Lordum."

Manfred Erik'e baktı. "Annem her zaman Baronluk makamını gasp etmeye çalışacağından korktu. Şimdiyse onu sana ben veriyorum."

Erik gülümsedi. "Hayır teşekkürler. Sonra kuleye giden o basamakları ben tırmanmak zorunda kalırım."

"Tahmin ettiğim gibi, zeki bir adamsın." Erik avluya inerken, Manfred iç kalenin bir üst katına giden merdivenleri hızla tırmanmak için döndü.

Ortalık aniden sessizleşti.

Pug elini kaldırdı ve sanki dinliyormuş gibi kafasını eğdi.

Derken iblis bir anda mağarada belirdi.

Nakor, "İblislerin kendilerini nakledebildiğini bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Ya da zaman değişimi yapabildiklerini," diye ekledi Miranda.

Ardından iblis mağarada yalnız olmadığını fark etti. Duvardaki kayaları sallayıp tavandaki çatlaklardan tozların düşmesine yol açan bir kükreme, herkesi kemiklerine kadar titretti.

Tomas oğluyla yaratığın arasından geçerken, Pug ilk büyüsünü yaptı.

Jakan'ın etrafında çatırdayan mavi enerjiler belirince, yaratık uludu. Ama acıdan bağırmıyordu, sadece önünde gördüğü manzaraya öfkelenmişti: Calis, içindeki enerjileri serbest bırakmak için Hayattaşı'nı kullanıyordu.

"Hayır!" diye kükredi iblis Novindus dilinde. "O benim!"

Jakan Pug'a, Maarg'ın daha ince, daha kaslı gözüken bir uyarlamasını hatırlatmıştı. Ne sarkan yağ katmanları vardı, ne de derisi işkence edilen kurbanlarından oluşmuyordu. Pug kuyruğunun sivri, ama Maarg'ın sahip olduğu yılan başından yoksun olduğuna dikkat etti.

Jakan Tomas'a saldırdı, ama Tomas içgüdüsel olarak beyaz kalkanını kaldırdı ve güçlü darbe, üstündeki altın ejderhanın üzerinde hiç iz bırakmadan yüzeyden kayıp gitti. Ardından Tomas'ın kılıcı savruldu ve geri çekerken Jakan uludu ve yarasından zehirli kırmızı-siyah bir sıvı aktı.

Taşlara çarptığı yerde tıslayıp duman çıkardı.

Miranda yaratığa bir enerji akımı gönderdi ve akım onu biraz sola doğru kaymak zorunda bırakacak kadar sert bir şekilde çarptı. Jakan yeni saldırının nereden geldiğini görmek için dönünce, Tomas saldırmak için bunu değerlendirdi. Tomas'ın kılıcı yaratığın sağ uyluğuna derinlemesine girince, Jakan sağ elini savurarak, hançerler büyüklüğündeki pençelerini Tomas'a geçirmeye çalıştı.

Tomas saldırıyı karşılayıp hamle yaptı ve bir kez daha zehirli kan aktı. "Saldırıyı arttırın!" diye bağırdı Nakor.

Pug bir enerji oku bıraktı ve mavi bir ışık mızrağı, bir insanın yumruğu kadar bir delik açarak iblisin kanadını delip geçti. İblis, kanatları mağaranın taş duvarına sürtene kadar geriledi ve tekrar Tomas'a saldırdı.

Tomas darbeyi karşılamak yerine kaçmayı tercih ederek geriledi.

Yaratık duraksadı. Bu beklenmedik dirençten şaşkına döndüğü belliydi. Ardından Nakor, "İyileşiyor!" diye bağırdı.

Pug Tomas'ın açtığı ilk yaranın hızla kapandığını gördü.

Nakor, "Hayattaşı!" dedi. "Yaraları iyileştiriyor."

Pug hesap yaptı. Calis taşı orijinal boyutunun üçte birine indirmişti ve küçülme, bu işin bir saatten daha az bir sürede halledilebileceği umudunu vererek hızlanıyor gibi görünüyordu, ama bu, Calis işini bitirene kadar yaratığı uzak tutmak anlamına geliyordu. Pug Miranda'ya dönüp, "Dinlen," dedi. "Tomas ve ben bu yaratığı

elimizden geldiği kadar Calis'ten uzak tutmaya çalışacağız. Eğer içimizden biri sendelerse, onun yerini sen almalısın."

Pug döndü ve seğirterek yaratığa cesaret edebildiği kadar yaklaşıp bileklerini çaprazladı. Jakan'ı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde suratına vuran sersemletici bir kırmızı ışık oku çıktı. Tomas duraksamadı. İleri atıldı ve kılıcıyla öldürücü bir hamle yapıp yaratığın bacağını derinlemesine yardı ve taşların üzerine zehirli bir kan damlası fışkırdı. Kanın değdiği yerden duman çıkıyordu; havayı bir çürük kokusu doldurdu.

Jakan öldürücü bir öfkeyle uludu ve Tomas'ın üstüne sıçradı. Tomas geriye doğru sıçradı ve iblisin tepesine binemeyeceği kadar uzağa gerilemeyi başardı, ama bu Jakan'ı, Calis'e erişebileceği kadar yakına sokmuştu.

Bir insan boyundaki pençeli bir el, Calis'e doğru uzanınca, Tomas altın kılıcıyla elinden geldiği kadar sert bir darbe indirdi. Yaratığın bileğini bir metre kadar kesti ve eli bedeninden ayrılırken, yaratık acı içinde çığlık atıp geri çekildi.

Havada iğrenç kokulu siyah bir kan fışkırması oldu ve Calis'in üstüne boşaldı ve Calis acı içinde bağırıp Hayattaşı'ndan geriye düştü.

"Calis!" diye bağırdı Miranda ve o ve Nakor Calis'e doğru koştu. Pug ve Tomas anında iblise saldırmaya başladı. Şiddetli bir enerji boşalması oldu ve Tomas, yaralı iblisi geri gitmeye zorlayarak kılıcıyla hamle yaptı. Jakan kanayan bileğini göğsüne yapıştırıp duvara kadar geri çekildi.

Nakor Calis'in yanına seğirtip elini tutarken, Miranda da diğer elini tuttu ve onu siyah kan havuzundan çekip çıkardılar. Hayattaşı anında etkinliğini kaybetti.

Calis, sanki asitle yıkanmış gibi derisi yanarken, seğirerek yerde yatıyordu. Dişlerini sıkıyordu ve gözleri kapalıydı ve acıdan hafifçe hayvani sesler çıkarıyordu. Miranda ve Nakor ellerinin sızladığını

hissetti ve ellerini çabucak kıyafetlerine sildi. Kumaşta delikler oluştu, ama en azından elleri yanmaktan kurtulmuştu.

Miranda etrafa göz gezdirdi ve mağaranın en uzak ucunda, boylu boyunca uzanmış ejderha bedeninin arkasında birbirlerine sokulmuş duran Kâhin'in hizmetkârlarını gördü. Onlara doğru koştu ve "Yardıma ihtiyacımız var!" dedi.

Grubun, daha önce onunla konuşmuş olan en yaşlı üyesi, "Bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi.

Miranda yaşlı adamın koluna yapışıp çekmeye başladı. "Bir şeyler düşün!"

Yaşlı adamı çarpışmanın yakınına çekip inleyerek yatan Calis'i gösterdi. "Ona yardım edin!" dedi.

Yaşlı adam diğer iki hizmetkâra işaret etti ve Calis'i iblis kanı havuzundan tamamen çıkarmayı başardılar. Lider Calis'i Hayattaşı'nın diğer tarafına taşımalarını işaret etti ve ardından Nakor'a, "Eğer taşın üzerinde tekrar çalışmak için iradesini zorlayabilirse, kurtulmasına yardımcı olabilir," dedi.

Nakor'un alnı kırıştı, ardından gözleri büyüdü. "Tabii ya, iyileştirici enerji!" Miranda'ya baktı. "Bu tıpkı reiki gibi! Ona yardım eder." Nakor Kâhin'in iki hizmetkârına dönüp, "Onu taşa yaklaştırın," dedi.

Calis'in, her anında acıdan inlemesine yol açmasına rağmen, onu taşa yaklaştırdılar. Nakor Calis'in yanmış ve su toplamış ellerini tutup onları taşın üzerine yerleştirdi. Nakor, "Umarım işe yarar," dedi. Havada birkaç hareket yaptı ve birkaç sözcük mırıldandı, ardından ellerini Calis'in ellerinin üstüne koydu.

Nakor ellerinin altında bir sıcaklık hissetti ve aşağı baktı. Zayıf yeşil bir ışık Calis'in ve onun ellerini yıkıyordu. "Enerji akıyor," dedi. Pug, Tomas ve iblis arasındaki mücadele devam ederken bir süre bekledi; iki tarafta birbirine üstünlük sağlayamamıştı.

Nakor Kâhin'in iki hizmetkârına, "Onu burada tutun," dedi. "Taşla temasının kesilmemesini sağlayın." Ardından koşarak Miranda'nın yanına gitti.

Miranda, "İşe yaramıyor," dedi.

"Biliyorum."

Pug, gözle görülmeyen ama iblise vururken havanın titremesine sebep olan bir mistik enerji patlaması gönderdi. Valheru yapımı zırhı onu kazara yaralanmaktan korurken, Tomas yorulma belirtisi göstermiyordu. İblisin ciddi zarar vermesi için pençelerini Tomas'a geçirmesi gerekiyordu. Pug geri çekildi. "En iyi umudumuz, onu kontrol altında tutmak. Calis nasıl?" diye sordu Miranda'ya.

Pug kadının gösterdiği yere baktı. İki hizmetkâr tarafından tutulan Calis dik oturuyordu ve etrafını, onu zümrüt yeşili bir haleyle saran yeşil bir parlaklık kaplamıştı. Pug bir süre izledikten sonra, "Gittikçe güçleniyor," dedi.

Nakor, "Evet, mücevheri tuttuğu sürece iyileşiyor ve iyileşmesi işe devam etmesini sağlayacak kadar güçlendiriyor onu," dedi. "Bakın!" diye işaret etti Nakor.

Calis'in gözleri artık açıktı ve yüz ifadesi hâlâ büyük acı çektiğini göstermesine rağmen, Tomas'ın oğlu Hayattaşı'nı bir kere daha açıyordu.

Oda tekrar ufak yeşil enerji zerreleriyle doldu. Pug iblisin kaybolan yaralı elini gösterdi. Kanayan kısımdan yeni bir el çıkmaya başlamıştı. Pug, "İblisi de iyileştiriyor," dedi. Ardından gözleri büyüdü. Miranda'ya, "Güçlü bir bağlayıcı büyü biliyor musun?" diye sordu.

Miranda, "Şu şeye yetecek kadar mı güçlü?" diye sordu. "Sadece onu iki dakika yerinde tutmaya yetecek kadar." Kadın kararsız görünüyordu, ama "Denerim," dedi.

"Tomas!" diye bağırdı Pug. "Onu bir dakika daha geride tut!"

Pug gözlerini kapayıp büyü yapmaya başlarken, Miranda da aynısını yaptı. Yaratığın etrafını aniden kırmızı enerji şeritleri sardı ve onu kavrayıp güçlü kanatlarını sırtına yapıştırdı. Ardından şeritler sıkılaşınca, Jakan acı içinde uludu.

"Tomas!" diye bağırdı Pug. "Öldürücü bir vuruş yap!"

Tomas altın kılıcını geri çektikten sonra, Jakan'ın kalbi olarak iş gören her neyse onu delecek şekilde iki kırmızı şeridin arasına neredeyse kabzasına kadar soktu. İblisin kara gözleri ardına kadar açıldı ve ağzından ve burnundan kan boşalmaya başladı. Tomas hızla kılıcını çekti.

Pug bir elini aşağı indirdi ve iblis aniden gözden kaybolunca oda sessizleşti. Hepsi bir süre sessizce durdu, ardından Miranda, "İblis nerede?" diye sordu. "Gitti," dedi Pug. "Onu öldüremeyecektik, ama yaşayamamayacağı bir yer biliyordum." Nakor, "Neresi?" diye sordu.

"Onu, burasıyla Novindus arasındaki okyanusun dibine naklettim. Aşağıda beş kilometreden daha derin bir çukur var." Pug aniden kendini yorgun hissederek taş zemine oturdu. "Orasını yıllar önce rastgele bir araştırma yaparken bulmuştum ve babanın sonunda ne dediğini hatırladım." Miranda'ya baktı.

"'Bunlar ateşin yaratıkları,' demişti." Miranda gergin bir yorgunlukla güldü. "Şimdi hatırlıyorum. Ne demek istediğini merak etmiştim."

Nakor Pug'ın yanına oturup, "Bu harika," dedi. "Bunu hiç düşünmemiştim." Kafasını iki yana salladı. "Oysaki çok açık."

"Açık olan ne?" diye sordu Tomas, kılıcını kınına sokup yanlarına oturarak. Nakor, "En büyük iblis bile, aslında bir ateş özünden biraz fazlasıdır," dedi.

Pug, "Bir keresinde Yıldızlimanı yakınlarında hava özleriyle dövüşmüştüm ve suyla temas etmelerini sağlamak onları yok

etmişti," dedi. İblisin az önce durduğu yeri gösterdi. "Jakan'ın suya değmesini sağlamak onu öldürmez, ama Tomas'ın kalbinde açtığı yaradan ve üzerindeki Miranda'nın şeritleri yüzünden deniz suyunun içinde beş kilometre yukarı yüzmeye çalışmak öldürür." Nakor, "Harika," dedi. "Artık bitti." "Hayır," dedi Pug. Calis'i gösterdi.

Calis artık yardım almaksızın oturuyordu ve gözleri tekrar, artık orijinal boyutunun beşte biri oranında olan Hayattaşı'nın merkezine odaklanmıştı. Yüzündeki ve ellerindeki yaralar, sanki hiç var olmamışlar gibi çoktan yok olmaya başlamıştı.

"Yakında bitirecek sanırım," dedi Nakor. "Bekleyebiliriz." Tomas, "Biz beklerken insanlar ölüyor," dedi. Nakor, "Bu üzücü bir şey," dedi. "Ama bu daha önemli." Dominic ve Sho Pi saklandıkları yerden çıktı ve Dominic, "Haklı," dedi. "Bu, bu dünyadaki bir ölümlünün yapabileceği en önemli şey olabilir. Bu dünyadan ayrı olan yaşam artık yerli yerinde ve düzen geri dönmeye başlayacak." "Başlamak mı?" dedi Miranda.

Dominic başını salladı. "Bu ölçekte bir zararı çabucak telafi edemezsin. Bu iş, yüzyıllar, bin yıllar sürecektir. Ama artık iyileşme başladı. İsimsiz Olan'ın yollarını kapadığı tanrıların dönüş yolu açıldı artık." "Ne kadar beklememiz gerekiyor?" diye sordu Miranda.

Nakor güldü. "Birkaç bin yıl, ama" kalktı, "her gün durum bir öncekinden daha iyi olacak ve sonunda eski tanrılar geri dönecek ve ardından bu gezegen olması gerektiği gibi bir yer olacak." Pug, "Sence İsimsiz Olan'ı neyin delirttiğini öğrenebilecek miyiz?" diye sordu.

Dominic, "Bazı gizemler asla çözülemez," dedi. "Ve yanıtı bulsak bile, asla anlamayabiliriz." Nakor elini çantasının derinlerine daldırıp El Yazması'nı çıkardı. Dominic'e uzattı. "Al bunu. Sanırım artık bununla birtakım iyi işler yapabilirsiniz."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Pug. "Seni tanıdığımdan beridir, bu gezegendeki en meraklı insan olduğun sonucuna vardım. O şeyi

çözmeye devam etmek istemiyor musun?"

Nakor omuzlarını silkti. "İki yüzyılı aşkındır onunla oynuyorum. Sıkıldım. Ayrıca, Sho Pi ve benim yapacak bir işimiz var."

"Ne tür bir iş bu?" diye sordu Miranda.

Nakor sırıttı. "Bir din kuracağız."

Pug güldü. "Yeni bir dümen mi?"

"Hayır, ben ciddiyim," dedi Nakor, incinmiş gibi gözükmeye çalışıp başaramayarak. Sırıttı.

"Arch-Indar Düzeni'nin yeni patriğiyim ve bu da ilk havarim." Dominic şaşkına dönerken, Tomas güldü. Pug, "Neden?" diye sordu.

Nakor, "Eğer bu yaşlı adamlar Kalıp'ı geri getirebilirse, İsimsiz Olan'ı dengelemek için birilerinin hâlâ İyilik Tanrıçası'nı geri getirmesi gerekecek," dedi. "Yoksa Ishap İsimsiz Olan'ı dengeleyemez."

Dominic, "Takdir edilecek bir... hırs, ama..." dedi.

Miranda onun yerine tamamladı. "Fazla iddialı."

Dominic sadece hafifçe başını sallayabildi. "Çok çok iddialı."

Pug Nakor'un omzuna vurdu. "Eh, eğer birisi bunu yapabilirse, o da buradaki dostumuz olur." Calis, "Bitti," dedi

Dönüp ona baktıklarında, ellerinin altında ufak bir Hayattaşı kalıntısı olduğunu ve hafif bir hareketle onu havaya fırlattığını gördüler.

Yüzyıllardır hapis kalmış yaşam enerjisinin sonu, binlerce zümrüt kelebek gibi uçtu ve ardından ortalık tekrar karardı. Çarpışmadan uzak kalmaları sağlanan Kâhin'in hizmetkârları, meşaleleri tekrar yakınca, devasa oda bir kez daha hafif sarı bir ışıkla doldu. Mücevherlerle süslü ejderha, rahatsız olmadan uyuyordu.

Calis ayağa kalktı. Kıyafetleri iblisin kanından zarar görmüştü, ama kendisi iyi gözüküyordu. Babasının yanına gitti ve kucaklaştılar.

Tomas, "Harikaydın," dedi. Sen..."

Calis araya girdi. "Sadece yapmak için doğduğum şeyi yaptım. Bu benim kaderimdi." Pug, "Ama cesaret istiyordu," dedi.

Calis gülümsedi. "Bugün bu odada bulunan hiç kimse, cesaretten yoksun olmakla suçlanamaz." Nakor, "Ben suçlanabilirim," dedi. "Fazla cesaretli değilimdir. Sadece iyi bir çıkış yolu bulamadım."

Miranda, "Yalancı," dedi, Nakor'u hafifçe iterek.

Calis babasına bakıp, "Annem çok şaşıracak," dedi.

"Neye şaşıracak?" diye sordu Tomas.

Pug, "Farklı görünüyorsun," dedi.

"Farklı mı? Nasıl?"

Nakor elini çantasına soktu ve bir süre karıştırdıktan sonra, arkası gümüş kaplı bir camdan oluşan bir el aynası çıkardı. "Al, bak."

Tomas aynayı aldı ve oğlunun ne elemek istediğini anlayınca gözleri büyüdü. Görünüşünün, Valheru mirası olarak varsaydığı yabancı olan tarafı gitmişti. Artık bir ölümlü, elf kulakları olan bir insan gibi gözüküyordu. Calis'e bakıp, "Sen de değişmişsin," dedi.

Dominic, "Hepimiz değiştik," dedi. Başlığını geriye itince Pug, "Saçların!" dedi. Dominic, "Siyahlaşmış, değil mi?" dedi. "Yıllar önce Kelewan'a gittiğimizdeki gibi görünüyorsun!"

Miranda, "Ver şu aynayı bana," deyip aynayı Tomas'ın elinden kaptı. Kendini inceledi ve "Tanrılar!" dedi. "Sanki yirmi beşimdeymişim gibi görünüyorum!"

Ardından aynayı Pug'a doğru çevirdi ve adamın gözleri büyüdü. Ona bakan yüz, Kelewan'dan döndüğünden beri görmediği bir yüzdü, ne sakalında, ne de saçında grilikten eser olmayan genç bir adamın yüzü. "Ben..." dedi yavaşça. Ardından elini büktü ve "İnanmıyorum," dedi.

"Neye?" diye sordu Miranda.

"Yıllar önce, asla tam olarak iyileşemeyecek kadar zarar görecek şekilde sağ elimi kesmiştim."

Parmaklarını esneterek bir süre eline baktı. "Sanırım tamamen iyileşmiş."

Nakor, "Ne kadar yaşlı gösteriyorum?" diye sordu. Aynayı Miranda'dan alıp kendini inceledi. "Hmmm, kırklarımda gösteriyorum." "Hayal kırıklığına uğramış gibi gözüküyorsun," dedi Miranda.

"Yakışıklı olacağımı umuyordum." Ardından sırıttı. "Ama kırklarında olmak da fena değil." Calis, "Pantathialıların tutsak edilmiş yaşamlarla yaptıkları o anahtarın ve yabancı varlığın ne olduğunu şimdi anlıyorum," dedi. Tomas, "İsimsiz Olan mı?" dedi.

Calis kafasını iki yana salladı, "Hayır, başka bir varlık. Belki Pantathialılar için gedikleri yaratan o yaratıklardır. Ama o yabancı anahtarın Maarg ya da Jakan'ın Hayattaşı'nı kullanmasını sağlayacağı kesin."

"Bir silah olarak mı?" diye sordu Dominic.

"Hayır," dedi Calis. "Yaşam enerjisini emmek için. Bu iblislerin besinidir. Jakan'ın bir an önce olduğundan on kat daha büyük ve yüzlerce kez daha güçlü olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Bir iblisin, Hayattaşı'nı emmek için o anahtarı kullanmasının sonucu bu olacaktı."

Miranda şaşkınlık içinde kafasını iki yana salladı. "Ama hâlâ bütün o farklı oyuncuların, iblislerin, Pantathialıların, şu," Pug'a baktı, "onlara ne demiştin?" "Shangri," dedi Pug.

"Shangrilerin nasıl bir araya geldiğini bilmiyoruz," diye tamamladı Miranda.

Pug, "Hâlâ çözülmesi gereken gizemler var, ama bunları bir süreliğine bir kenara bırakmalıyız," dedi.

Calis başıyla onayladı. "Şu anda yapmamız gereken tek bir şey var." "Nedir o?" diye sordu Miranda.

Calis'in yüz ifadesi ciddileşti. "Bir savaşı durdurmalıyız."

-27-
GERÇEK

Savaş kıran kırana geçiyordu.

Bu cehennemden bir görüntüydü. Meşale ışıklarının altındaki sokaklar adam kaynıyordu. Şato karanlık çökene kadar tutunmuştu, ama karanlık bastığında düşman geri çekilmemişti. Erik, savaşın başından beridir aynı tip paralı askerlerle karşılaşmasına rağmen, savunucuları ezmek için sayı üstünlüklerini iyi kullanarak artık koordineli bir şekilde hareket ettikleri için komutada bir değişiklik olduğunu anlamıştı.

İstilacılar ellerine geçen her şeyle hendeği doldurmaya çalıştıkları için Erik adamlarını iç kalenin güneyine yönlendirmişti. Mobilyalar, kırık arabalar, çerçöp, bulabildikleri her şeyi suya atıyorlardı.

Savunucular insani ölçülerde atılabilecek kadar çok ok atıyordu, ama saldırı yavaşlamıyordu. Manfred duvarın üstünden insan denizine, kadim iç kaleye saldıran binlerce askere göz attı.

"Durum hiç iyi görünmüyor," dedi.

"İyi bir kavrama yeteneğin var," dedi Erik. Elini Manfred'in omzuna koyup onu hafifçe aşağı bastırarak.

Hendeğin diğer tarafındaki binaların çatılarındaki sapancıların fırlattığı taşlar vızıldayarak geçerken, Manfred eğildi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Manfred.

"Neyi?"

"Ne zaman eğileceğini bilmeyi?"

Erik gülümsedi. "Günbatımında çatıda sapancıların süründüğünü gördüm. Bir gözüm üstlerindeydi. Bir süre sonra alışkanlık oluyor."

"Eğer yeterince yaşarsan."

Erik, "Durumumuz ne?" diye sordu.

"Prens'e, eğer onları duvarlara merdiven dayamaktan alıkoyarsak, çok fazla zorlanmadan sabaha kadar tutunabileceğimizi söyledim. İşin zor kısmı, Doğu Orduları'nı içeri almak için doğu kapısını ele geçirmek."

Erik, "Patrick'e şafakta dışarıya bir saldırı düzenleyeceğimi söyledim," dedi. Manfred güldü. "Ben de." "Yapamazsın," dedi Erik.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sen Baron'sun, bense..."

"Piç mi?"

"Evet."

Manfred, "Ama senin karın var, benimse yok," dedi.

Erik, "Bu hiçbir şey ifade etmez," dedi, ama kelimelerin kendi kulağına olduğu kadar Manfred'in kulağına da boş geldiğini biliyordu.

"Bundan daha iyi bir argümanla gelmelisin," dedi Manfred.

"Senin soylu olup da benim olmamama ne dersin? Sana bağlı olan insanların olmasına?"

"Senin yok mu?" dedi Manfred. "Ayrıca, Prens'in Ordusu'ndaki bir Şövalye-Yüzbaşı'nın Saray Baronu unvanı da yok mu?"

"Bu farklı. Benim mülklerim ve korumama muhtaç olan kullarım yok. Ben adaleti sağlamak ya da mahkemelerin çözemediği yerel kavgalara çözüm bulmak zorunda değilim. Şehirlerim, kasabalarım ve köylerim yok... Bu aynı şey değil!"

Manfred gülümsedi. "Baron olmak istemediğinden emin misin?"

Erik, "Babanın unvanına sahipsin!" dedi

"O da doğru." Manfred tekrar duvarın aşağısına göz attı ve "Bunların bir sonu var mı?" diye sordu.

Erik, "Fark edilecek şekilde yok," dedi.

Duvarın arkasında çömelerek bir süre dinlendiler. Erik, "Neden evlenmedin?" diye sordu. "Ran Dükü'nün aklında senin için birisi olduğunu sanıyordum."

Manfred güldü. "Hanımefendi ziyaretime geldi, ama ben onu etkilemeyi başaramadım." Erik, "Buna inanmam güç," dedi.

Manfred üvey kardeşine baktı. "Anlayabileceğini düşünmüştüm, ama anlamadığın belli." Kimsenin duvardan tırmanmadığına emin olmak için etrafa göz attı. "Benimki gibi bir anneye sahip olmak, kadınlar hakkındaki fikirlerini değiştiriyor. Stefan onları incitmeyi tercih ederdi. Bense onlardan kaçmayı tercih ediyorum." Erik, "Ah," dedi.

Manfred güldü. "Bak ne diyeceğim. Eğer hayatta kalırsak, bana bir hizmette bulunabilirsin. Ben Prens'in benim için seçtiği birisiyle evleneceğim, sen de Darkmoor Baronluğu'nun bir sonraki vârisine babalık yapacaksın. Bu bizim sırrımız olacak ve söz konusu hanımın, yatak odasına seni gönderdiğim için bana teşekkür edeceğini düşünüyorum."

Başlarının üstünden oklar uçuşurken Erik güldü. "Karımın bunu onaylayacağını sanmıyorum." Ardından, "Bilmen gereken bir şey var," dedi. "Nedir?" diye sordu Manfred. "Bir yeğenin var."

"Ne?"

"Stefan'ın tecavüz ettiği kız, Rosalyn: onun bebeğini doğurdu." "Tanrılar!" dedi Manfred. "Emin misin?"

Erik, "Şöyle bir bakman yeter," dedi. "Tam bir von Darkmoor." Manfred, "Eh, bu durumu değiştirir," dedi. "Nasıl?" diye sordu Erik.

"İkimizden bir hayatta kalmalı, yoksa çocuk annemin insafına kalır."

Erik güldü. "Tabii ona söylersen."

"Ah, eninde sonunda öğrenir. Annem deli olabilir, ama iyi bağlantıları vardır ve entrikalardan hoşlanır." Sanki birisi duyabilirmiş gibi sesini alçalttı. "Babamın krizleri sırasında bunu annemin yaptığını düşündüğüm zamanlar oldu." "Onu zehirlediğini mi düşünüyorsun?"

Manfred, "Başka zaman sana annemin ailesinin geçmişini anlatırım," dedi. "Zehir, büyük büyükbabasının unvanını kazanmasında büyük bir rol oynamış."

Büyük bir kaya parçası, dış duvarı sallayarak hisara vurdu. "Eh," dedi Manfred üstündeki tozlan silkeleyerek, "görünüşe göre konuklarımız bir mancınık bulmuş."

Erik aşağı göz atınca, savaş makinesinin Yüksek Cadde'nin ortasına çekilmiş olduğunu gördü. Bir askere işaret edip, "Çavuş Jadow'a şu mancınıkla ilgilenmesi söyle," dedi. Duvara başka bir kaya parçası çarptı ve hendeğin ötesindeki askerlerden bir tezahürat koptu. "Çabuk ol!" Asker koşarak iç kaleye girdi. Manfred, "Oldukça basit, değil mi?" dedi.

"Ne?"

"Duvardaki bir deliğe ateş ediyorlar, içine atabildikleri her şeyle hendeği dolduruyorlar ve üstüne doluşuyorlar."

Erik, "Evet," dedi.

"Eh, şu işi biraz ilginçleştirelim," dedi Manfred. Askerlerinden birine işaret edip, "Çavuş Macafee'ye yağı boşaltmasını söyle," dedi.

Asker koşarak uzaklaştı. Erik, "Hendeği mi yakacaksın?" diye sordu.

"Neden olmasın?" dedi Manfred.

Erik arkasına yaslandı. "Hendekteki yağı ne kadar süreyle yakabilirsin?"

"Üç, dört saat."

Başka bir kaya parçası duvara çarptı ve Erik, "Jadow!" diye bağırdı.

Sanki Erik'i duymuş gibi, iç kalenin merkezindeki bir mancınık ateşlendi ve yarım düzine yağ fıçısı fırlatıldı. Fıçılar makineyi ve mürettebatını sırılsıklam ederek sokaktaki mancınığın çevresinde parçalandı.

Düşman mancınık mürettebatı kaçışmaya başladı. Hızla sokağa yayılan yakındaki yağ, yakındaki pek çok ateşten birine ulaştı ve savaş makinesi aniden alev aldı. Hisar duvarındaki Erik'in adamlarından bir tezahürat koptu. Erik, "İşte bu kadar," dedi.

Manfred. "Hendekteki yağ söndüğünde, tekrar doldurmaya başlayacaklar," dedi.

"Ama yine de bu onları şafağa kadar dışarıda tutar."

"Evet," dedi Manfred. "Ama hâlâ çözülecek bir sorunumuz var."

Üvey kardeşler birbirlerine baktı ve aynı anda ikisi de, "Doğu kapısı," dedi.

Pug, "Gençleşme çok iyi ve harikaydı, ama yorgunum," dedi.

Tomas, "Uykuya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum," dedi.

Calis, "İnsanlar ölüyor," dedi.

Tomas oğluna bakıp, "Biliyorum," dedi. "Artık Hayattaşı olmasa bile, Darkmoor'u yağmalamaya çalışan çok büyük bir ordu var."

Calis, "Artık iblisin kontrolünden kurtulmuş olsa bile, Fadawah savaşı bırakıp sessizce geri çekilecek birisi değildir," dedi. İç geçirdi. "Sadece bu odadakiler ve birkaç kişi gerçek tehlikeyi biliyor, ama artık elimizde, hâlâ ordusunun büyük bir kısmı sağlam olan ve Batı Toprakları'nın çoğunu kontrol eden kurnaz, tehlikeli bir lider var."

Pug, "Bu iş çabucak bitmeyecek," dedi.

Miranda, "En azından Saaurları savaşın dışına çıkartabiliriz," dedi.

Pug, "Tabii onları, Hanam'ın bana söylediklerinin doğru olduğuna ikna edebilirsem," dedi.

Tomas, "Deneyebiliriz," dedi.

"Oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu Nakor.

"Biz değil," dedi Pug. "Darkmoor'a Tomas ve ben gideceğiz, Bu savaşı bitirmediğimiz sürece, geri kalanınızı tehlikeye atmanın bir anlamı yok."

Calis, "Unutma, ben Prens'in adamıyım," dedi. Miranda, "Ve beni de burada bırakmayacaksınız," dedi. Nakor Sho Pi ve Dominic'i gösterdi, ardından sırıttı ve omuzlarını silkti. "Bizi de." Pug'ın gözleri büyüdü ve hafif bir kızgınlıkla iç geçirdi. "Pekâlâ. Toplanın."

Miranda Kâhin'in hizmetkârlarının liderine bakıp, "Yardımlarınız için teşekkür ederiz," dedi.

Yaşlı adam başıyla selam verip, "Hayır, bizi kurtardığınız için biz size teşekkür ederiz," dedi.

Miranda Pug'ın yanına seğirtince büyücü, "El ele tutuşun," dedi.

Herkes el ele tutuştu ve aniden Efsuncunun Adası'ndaki Villa Beata'nın avlusunda duruyorlardı. "Burası Darkmoor değil," dedi Miranda.

"Evet," dedi Pug. "Darkmoor'a. hiç gitmedim. O yüzden savaşın ortasında ya da bir duvarın içinde ortaya çıkmak istemiyorsanız, bana bir saat vereceksiniz."

Gathis hızla evden dışarı çıkıp onları karşıladı. "Sıcak yemek kısa bir süre içine hazır olacak," dedi, onları içeri götürürken.

Tomas Pug'ı kenara çekip, "Yaşadığın yer burası mı?" diye sordu.

"Çoğu zaman," dedi Pug.

Otlakların karşısındaki okyanustan esen yumuşak yaz melteminde, hoş konağa bakarak, "Ziyaretine uzun zaman önce gelmeliydim," dedi.

Pug, "Değiştik," dedi. "Bu sabaha kadar, Elvandar'dan ayrılamıyordun."

Tomas, "İkimizde çok şey kaybettik," dedi. "Ebeveynlerim şanslı insanlar olmalarına ve uzun hayatlar sürmelerine rağmen, Crydee'de çocukken tanıdığımız herkes uzun zaman önce öldü. Ama sen, iki çocuğunu kaybettin..."

Pug başını salladı. "Yaklaşık son on yıldır, Gamina ve William yaşlanıp ben yaşlanmayınca, onlardan fazla yaşayacağımı seziyordum." Pug bakışlarını yere çevirdi ve düşüncelere dalmış bir şekilde bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Bunu beklememe rağmen, acısı hâlâ çok gerçek," dedi. "Çocuklarımı bir daha asla göremeyeceğim." Tomas, "Sanırım anlıyorum," dedi.

İki arkadaş bir süre sessizce durdu. Ardından Pug kafasını kaldırıp yıldızlara baktı. "Çok engin bir evren. Bazen kendimi çok küçük hissediyorum."

"Eğer Nakor'un bu evrenin doğası hakkındaki şüpheleri doğruysa, hepimiz küçük ama önemliyiz."

Pug güldü. "Sadece Nakor bunu ortaya atabilirdi zaten."

Tomas, "Onu bir süredir tanıyorsun," dedi. "Ondan ne anladın?"

Pug elini arkadaşının koluna koyup onu eve yönlendirdi. "Bizi Darkmoor'a ulaştırma üzerinde çalışırken anlatayım. Ya tarihteki en büyük dolandırıcı, ya da karşılaştığım en parlak ve özgün zekâya sahip adam."

Tomas, "Belki de ikisi birden?" dedi.

Pug güldü. "Belki de," diye onayladı, eve girerlerken.

Pug elleriyle bir daire çizdi ve altın sarısı bir çerçeveyle parıldayan mavimsi, devasa bir ışık topu oluştu. Çapı bir insanın boyundan daha uzun olan top, altı kişilik bir yolcu arabası genişliğindeydi.

"Ne bu?" diye sordu Miranda.

"Bizi Darkmoor'a götürecek şey," dedi Pug. "Darkmoor'u, bizi şehrin görüş alanı içindeki herhangi bir yere götürecek kadar iyi bilmiyorum. Eğer seçeceğim bir desen, iyi bildiğim bir yer olmazsa, bu çok tehlikeli olur diyelim."

"İşleyişi biliyorum," dedi Miranda. "Buraya şu Tsurani aletlerinden birini almaya geldik sanıyordum."

"Yararı olmaz," dedi Nakor, çantasından bir tane çıkararak, "tabii bildiğin bir yere yerleştirmediğin sürece." Aleti salladı. "Eğer hâlâ çalışıyorsa." Aleti kenara attı.

Nakor sırıttı. "Hava kabarcığında seninle birlikte uçacağım." "İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Miranda.

"Adım atarak," dedi Pug ve içeri girdi. Onu takip ettiler. "Bu şeyi yapabilmek için büyüyü arayıp bulmam gerekti, ama bir kere nasıl yapıldığını hatırladıktan sonra," ellerini salladı ve küre yerden havalandı, "gerisi çok kolay."

Gathis, evin çatısının üstünde yükselirlerken onlara el salladı ve küre Krondor'a doğru uzun, kıvrık bir rotaya döndü. "Eğer Kral'ın Yolu gibi bildiğim yerleri takip edersem daha da kolay." "Darkmoor'a varmamız ne kadar sürer?" diye sordu Calis. "Şafaktan biraz sonra varırız," dedi Pug.

Hızla denizin ve beyaz dorukların otuz metre üzerinden uçtular, Midkemia'nın üç ayının sonuncusu batıda batarken, doğuda şafak öncesi göğü aydınlandı. Rüzgâr esiyordu, ama kürenin içinde rahattılar. Her biri hafifçe kıpırdayacak yere sahip bir biçimde daire şeklinde duruyorlardı.

Miranda, "Oturabilseydik iyi olurdu," dedi.

Pug, "Bu iş bittikten sonra, bu büyünün olduğu cildi sana seve seve ödünç veririm," dedi. "O zaman buna istediğin gibi oturacak yerler ekleyecek bir değişiklik yapabilirsin." Nakor güldü.

"Ne kadar hızlı gidiyoruz?" diye sordu Tomas.

"En hızlı kuş kadar," dedi Pug. "Bir saat içinde Krondor'da oluruz."

Zaman geçti ve kapkara gökyüzünün griye dönüşünü izlediler. Sabah yaklaşırken, altlarında çalkalanan denizdeki dalgaların üstündeki gri köpükler görülüyordu. "İblisin öldüğüne emin misin?" diye sordu Nakor.

Pug, "Öldü," dedi. "Su onun türü için lanettir. Bir süre dayanacak güçteydi, ama Tomas'ın ona verdiği yaralarla o derinlikten çıkacak güçte değildi."

"Bakın," dedi Miranda. "Krondor."

Pug onları Efsuncunun Adası'ndan doğuya uzanan bir çizgi üzerinde götürmüştü, bu yüzden Prens'in şehrine neredeyse tam batıdan yaklaşmışlardı.

"Ah tanrılar!" dedi Miranda.

Ufukta, bir zamanlar hayat dolu olan büyük şehirde, sadece cansız siyah bir nokta vardı. İşçiler şafak öncesi loşluğunda işlerine gittiği için, sabahın bu saatinde bile şehir ışıklarla canlanmış olurdu. Kayıklar kuzey duvarının dışındaki balıkçı köylerinden, gemiler de uzak limanlara gitmek için rıhtımlardan denize açılıyor olmalıydı.

"Hiçbir şey kalmamış," dedi Nakor.

Calis, "Hareket eden bir şeyler var," dedi. Kıyının yukarısını gösterince, loş ışıkta deniz yolundan kuzeye giden büyük bir atlı birlik gördüler.

"Kraliçe'nin ordusunun bir kısmı firar etmiş gibi görünüyor," dedi Sho Pi.

"Artık iblisin kontrolünden çıktıkları için, daha bunlardan çok görürüz," dedi Pug. Krondor limanının dış dalgakıranına doğru hızla yol alırlarken, yanmış gemilerin direkleri, gökyüzüne uzanan siyahlaşmış kemik ormanı gibi körfezin üstünde uzanıyordu. Suyun ötesindeki her şey tanınmayacak derecede yanmıştı, binaların çoğu gibi rıhtımlarda yoktu. Orada ve burada bir duvar kalıntısı yükseliyordu, ama çoğunlukla moloz vardı. İlk Krondor Prensi'nin limanın kontrolünü sağlamak için tepenin doruğuna yaptırdığı Prens'in sarayı, sadece limanın güney ucunun tepesindeki konumundan dolayı tanınabiliyordu.

"O limanı birileri tekrar kullanana kadar uzun zaman geçecek," dedi Calis.

Tomas elini oğlunun omzuna koydu. Korumaya yemin ettiği şehrin yıkımının onu derinden yaraladığını biliyordu. Calis'in Hayattaşı'nın

yok edilmesiyle başardıkları şeyi herkesten fazla anladığını da biliyordu, ama yine de Calis'in, birçok insanın yaşamıyla ödenen pahalı bedel yüzünden hissettiği acıyı anlıyordu.

Pug iradesini kullanarak kürenin Kral'ın Yolu'nda ilerlemesini sağladı. İlerledikçe, bütün yıkıma kilometre kilometre tanık oldular. Bütün çiftlikler ve evler yanmıştı ve yolda o kadar fazla ceset vardı ki, akbabalar ve kargalar uçamaz hale gelmişti. Dominic, "Buraya olabildiğince çok rahip getirmeliyiz, çünkü böylesi bir katliamı veba takip edecektir," dedi.

Nakor, "Arch-Indar Düzeni'ndeki herkes yardım edecek," dedi.

Miranda, "İkiniz mi?" dedi.

Böylesi bir yıkımın ortasında bile, Pug buna gülmemeyi neredeyse imkânsız bulmuştu.

Tomas, "Rahiplerin çoğu, şehrin yıkımı sırasında yok olmuştur," dedi.

Calis, "Pek sayılmaz," dedi. "Çeşitli tapınaklara aylar öncesinden haber göndermiştik. Rahiplerini azar azar güvenli yerlere gönderdiler. Eğer bu savaşı kazanırsak, Dük James sonrasında çok fazla yardıma ihtiyacımız olacağını biliyordu."

Miranda "Ve tapınaklarla iyi geçinmenin işe yarayacağını," dedi.

Pug, "Zümrüt Kraliçe ve iblisten gelen tehditler üzerindeki endişelerim ve Hayattaşı ile ilgili korkularımız yüzünden, Krallık'ın çok büyük bir ordu tarafından istila edileceği gerçeğini gözden kaçırmışım," dedi.

Calis, "Ben kaçırmadım," dedi. İleriyi gösterdi. "Bakın."

Dağların eteklerine giriyorlardı. Pug, aralarında tek tük komuta çadırlarının olduğu bir kamp ateşi ve küçük çadırlar denizi gördü. Ardından hızla, büyük bir ev büyüklüğündeki devasa bir komuta çadırının üzerinden geçtiler. Darkmoor'a yaklaştıkça, hareketlilik

artıyordu. "Tanrılar." dedi Tomas. "Hiç böylesi bir ordu görmemiştim. Gedik Savaşları sırasında bile Tsuraniler savaşa aynı anda asla otuz binden fazla adam getirmemişti."

Calis, "Denizin ötesinden yaklaşık çeyrek milyon adam getirmişler," dedi. "Bu aşağıdakiler henüz öldürmediklerimizin yarısı."

"Çok fazla ölüm," dedi Nakor. Ağır bir üzüntüyle iç geçirdi. "Ve iyi bir sebep için de değil" Tomas, "Pug, Savaşmak için hiç iyi bir neden var mıdır?" diye sorduğumu çok duymuştur," dedi. "Özgürlük," dedi Calis. "Bizim olanları korumak için."

Pug, "Bunlar karşı çıkması güç sebepler," dedi. "Yine de bunlar bir savaş çıkarmak için yeterince iyi sebepler değil."

Arazi yükselirken, Pug da küreyi yükseltti. Ama aşağıdaki adamlardan daha da fazlasının onları göstermeye başladığını gördüler ve bazıları ok atmaya başlayınca, Pug küreyi daha da yükseltti.

Aşağıdaki manzarayı kuş bakışı görecekleri bir seviyeye çıkmışlardı. "İnanılmaz," dedi Dominic. Altlarında, karıncalar gibi bir tepeye tırmanan, seksen ya da doksan bin kişilik bir ordu uzanıyordu. Tepenin doruğunda Darkmoor şehri vardı. Dış şehir ve şehrin çoğu düşmanın elinde görünüyordu ve şehrin geri kalanında bütün şiddetiyle bir savaş yapılıyordu.

"Durdurabilir miyiz?" diye sordu Miranda.

Calis, "Sanmıyorum," dedi. "İstilacılar yiyecekleri olmaksızın okyanusun yanlış tarafına sıkışmış durumda." Pug'a bakıp, "Tabii onları Novindus'a geri götürecek büyülü yollar bilmiyorsanız," dedi. Pug, "Bir seferinde birkaç kişiyi belki, ama... bu kadarını değil," dedi.

Tomas, "O halde savaşı bir şekilde durdurup insanların birbirlerini öldürmesini engellemeliyiz," dedi.

"Saaurları görüyor musunuz?" diye sordu Pug.

Tomas şehrin, devasa yeşil atlılarla dolu küçük bir pazar yeri olan güneybatıya yakın bir köşesini gösterdi. Pug küreyi durdurup, "Dikkatlerini çekip çekemeyeceğimize bakalım," dedi. Küreyi alçaktı ve Saaurlar küreyi görür görmez, insanlara ok atmaya başladı.

Ama oklar kürenin duvarına çarpıp sekti ve Pug küreyi yavaşça indirmeye devam etti. Araçtan herhangi bir tehdit gelmediği anlaşılınca, oklar kesildi.

Pug küreyi, at kılı sorguçlu görkemli bir miğfer takan ve gösterişli bir kalkan ve kadim görünüşlü bir kılıç taşıyan birisinin tam ortasında durduğu bir grup atlının önüne indirdi. Pug, "İşe yaramama olasılığına karşı hazır olun," dedi.

Küre yok olduğunda, Pug Novindus diliyle yakından bağlantılı olan Yabon dilinde konuştu. "Saaurların Sha-shahan'ı Jatuk'u arıyorum!" "Jatuk benim," dedi etkileyici atlı. "Sen kimsin büyücü?" "Pug diye bilinirim. Sizinle barış yapmaya geldim." Saaurun garip bir yüz ifadesi vardı, ama Pug şüpheyle baktığını seziyordu. "Zümrüt Kraliçe'ye bağlılık yeminimiz olduğunu ve ayrı bir barış yapamayacağımızı anlamalısın."

Pug, "Hanam'dan haber getirdim," dedi.

Yılansı yüzde açık bir ifade, saklanamayan bir şok belirdi. "Hanam öldü! Doğduğum dünyada öldü!"

"Hayır," dedi Pug. "Babanın İrfanustası, sanatlarını kullanarak bir iblisin aklını ve bedenini ele geçirip, o bedenle bu dünyaya geldi. Beni buldu ve konuştuk. Artık öldü, ama ruhu Gökyüzü Hordası ile at sürmek için Shila'ya döndü."

Jatuk atını öne sürdü ve tam Pug'ın önüne geldiği zaman, korkutucu bir şekilde aşağı baktı. "Ne söyleyeceksen söyle."

Pug, iyi ve kötü arasındaki kadim savaşı, Ahsart Rahipleri'nin deliliğini ve Saaurların Pantathialılar tarafından aldatılmasını

anlatarak başladı. İlk başlarda Saaur savaşçıları kuşkulu görünüyordu, ama Pug onlara, Hanam'ın onlara söylemesini istediklerini anlattı. "Hanam sana, İrfanustan Shadu, Kadehtaşıyıcın Chiga ve Kalkantaşıyıcın Monis'in de söyleyeceği gibi, söylediklerimin hepsinin doğru olduğunu bilmen gerektiğini söylememi istedi," diye bağladı. "Irkının onuru, söylediklerimi doğru olarak kabul etmene bağlı ve halkının aldatılması yalandan da fazlası. Pantathialılar, Zümrüt Kraliçe, iblisler. Hepsi de, sizden anayurdunuzu çaldı. Shila'yı yok edenler ve doğumla gelen hakkınızı sonsuza kadar elinizden alanlar onlardı."

Saaurlar şaşkınlıkla homurdandı. "Yalan söylüyor!" dedi biri. "Kötücül sanatların ustası tarafından yaratılmış zekice yalanlar!" dedi bir başkası.

Jatuk elini kaldırdı. "Hayır. Söylediklerinde bir doğruluk payı var. Eğer iddia ettiğin kişiysen, eğer Hanam'ın sözlerini söylediysen, o zaman bunun zekice bir yalan olmadığını anlamam için sana bir şey daha söylemiş olması gerekir."

Pug başını salladı. "Babana hizmet etmek için geldiğin günü hatırlamanı söyledi. Babanın, hizmet edecek son oğluydun. Bütün ağabeylerin ölmüştü. Babanla tanışma düşüncesiyle titrediğinde seni kenara çeken ve kulağına her şeyin iyi olacağını fısıldayan biri vardı." Jatuk, "Doğru," dedi. "Peki beni yatıştıranın adı neydi." "Babana ne söylemen gerektiğini sana, babanın Kalkantaşıyıcısı Kaba söyledi. Sana, 'Baba, buraya ırka hizmet etmeye, ağabeylerimin öcünü almaya ve emirlerini yerine getirmeye geldim,' demeni söyledi." Jatuk başını geriye atıp yüzünü gökyüzüne çevirerek bağırdı. Saf öfke ve kızgınlığın hayvani bir sesiydi bu. "Aldatıldık!" diye kükredi. Pug'a başka bir şey söylemeden yoldaşlarına döndü. "Herkese iletin! Bağlılık yeminimiz bozulmuştur. Saaurlardan başka kimseye hizmet etmeyeceğiz! Onurumuzu lekeleyenlere ölüm! Pantathialılara ölüm. Hiçbir yılanı sağ bırakmayın! Zümrüt Kraliçe'ye ve hizmetkârlarına ölüm!"

Aniden Saaur atlıları şehir kapısına doğru at sürmeye başladı ve Jatuk, "İnsan, bu iş bittiği zaman, seni bulup barış yapacağız, ama önce ödenmesi gereken korkunç bir kan borcu var!" dedi. Tomas, "Sha-shahan," dedi. "Savaşçıların yıllardır savaşıyor. Silahlarınızı kaldırın. Bu savaştan çekilin. İstilacıları sürmek için bu şehre bir ordu geliyor. Kenara çekilin ve bırakın karılarınız kocalarının, çocuklarınız da babalarının sağ geldiğini bilsin."

Kılıcını yaşayan bir şeymiş gibi tutan Jaruk'un gözleri parladı. "Bu Tual-masok'tur, kadim dilde Kan İçici demektir. Makamımı ve halkımın onurunu herhangi bir şeyden daha fazla temsil eder. Bu yanlış düzeltilene kadar kenara koyulmayacak."

Pug, "O zaman Zümrüt Kraliçe'nin öldüğünü bilin," dedi. "Bir iblis tarafından yok edildi."

Jatuk, kendine zor hakim oluyormuş gibi baktı. "İblis! İblisler dünyamızı yok etti!"

"Biliyorum," dedi Pug, "ama o iblis de öldü,"

"Öyleyse bunun bedelini kim ödeyecek?" diye sordu Sha-shahan.

Tomas kılıcını kınına soktu. "Hiç kimse. Hepsi öldü. Eğer yaşayan herhangi bir Pantathialı varsa, uzak bir yerdeki dağların altında saklanıyordur. Arkada bıraktıkları tek şey, kurbanlar, aletler ve hileler."

Saaur lideri öfkeyle gökyüzüne haykırdı. "İntikamımı alacağım!"

Pug kafasını iki yana salladı. "Halkını kurtar Jatuk!"

"Kan için kan dökeceğim!"

Tomas, "O halde gidin, ama bu şehri barış içinde terk edin," dedi.

Jatuk kılıcıyla Tomas'ı gösterdi. "Askerlerim gidecek ve bu şehre artık sorun çıkarmayacağız. Ama biz evi olmayan bir ulusuz ve

onurumuz lekelendi. Bu lekeyi sadece kan temizleyebilir." Atını şehir kapısı yönüne çevirdi ve sert bir tekmeyle devasa atı şehir kapısına sürdü.

Birliği de peşinden gitti ve şehirdeki savaş tüm şiddetiyle devam ederken, Darkmoor'un güneybatı köşesi birden sessizliğe gömüldü. Barikatın arkasından, "Gittiler mi?" diye bir ses geldi. Pug işaret etti ve bir mobilya, tahıl çuvalı ve araba kasası yığınının arkasından Owen Greylock çıktı.

"Büyücü!" dedi Owen. "Sanırım sana bir teşekkür borçluyuz."

Pug, "Teşekküre gerek yok," dedi. "Savaş hâlâ devam ediyor."

"Eğer Saaur meselesini hallettiysen, teşekkür ederiz." Owen kafasını iki yana salladı. "Başa çıkılmaları zordu."

"Ve istilacılara çalışıyorlardı," dedi Tomas. "Onlara yapılan ihanet söylendi ve pek mutlu olmadılar."

Owen gülümsedi. "Tahmin edebiliyorum. Yakından sadece birkaç Saaur gördüm ve bana espriden çok fazla anlıyorlarmış gibi gelmedi." Arkasındaki adamlara dönüp, "Dağılın ve bizim çocuklardan başka birilerini bulup bulamayacağınıza bakın," dedi. "Hisar saldırı altında ve düşmana arkadan vurmak istiyorum."

Tomas kılıcını çekti. "Belki biraz yardımım dokunur."

"Memnun olurum," dedi Owen. İki metre boyundaki Tomas'ı tepeden tırnağa süzüp, "Üstünü başını tertemiz tutmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordu.

Tomas güldü. "Uzun hikâye."

"Savaştan sonra anlatırsın," dedi Owen, küçük asker grubuna onu takip etmelerini işaret ederek.

Pug, "Sonra görüşürüz," dedi. Tomas, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. "Kaleye. Bu çılgınlığı bitirip bitiremeyeceğimize bakacağız." Tomas başını salladı, döndü ve Owen Greylock ile birlikte koşmaya başladı. Pug diğerlerine el ele tutuşmalarını işaret etti. Bakışlarını uzaktaki hisara kilitledi ve ardından gözden kayboldular.

Yukarından bir bağırış gelince, Manfred ve Erik kafalarını kaldırıp yukarı baktı. "Gene ne oldu?" dedi Erik, kılıcını çekerek.

Çatıdaki adamlar bağırıyordu, ama ses tonları korkudan çok şaşkınlık içeriyordu. Manfred de kılıcını çekti ve istilacıların hisara girmiş olma olasılığına karşı Prens Patrick ile kapının arasına girdi.

Kalenin zemin katındaki kadim merkezi merdiven boşluğundaki koridora ulaşan Erik, taş basamaklardan hızla Nakor, Miranda ve arkalarında diğerleriyle birlikte Calis'in indiğini gördü. Erik sırıttı. "Yüzbaşı!"

Calis de sırıtıp, "Yüzbaşı," diye karşılık verdi. Erik, "Sizi gördüğüme çok sevindim," dedi. "Buraya nasıl geldiniz?" Calis Pug'ı gösterdi.

Erik, "Büyücü!" dedi. Rahatlamış görünüyordu. "Yapabileceğin bir şey var mı?"

Pug, "Evet, duvarın dışındaki her adamı öldürebilirim, ama buna, ev ev dövüşen her Krallık askeri de dahil olur," dedi. "İnsanların birbirini öldürmesini durduracak bir yol düşünmeyi tercih ederim. Zümrüt Kraliçe'nin ordusunu yöneten iblis öldü. Hayattaşı artık yok. Artık savaşmak için bir sebep kalmadı."

Erik, "Bunu dışarıdaki o katillere söyle," dedi.

Pug, "Sorun da bu," dedi. "Söylesem bile, dinlerler mi?"

Calis, "Hayır," dedi. "Dediğim gibi, açlar ve arkalarından ne olduğunu biliyorlar. Gidebilecekleri tek bir yol var, ileri."

Erik, "Eğer o bahsettiğiniz iblis öldüyse, Zümrüt Kraliçe'ye ne oldu?" diye sordu.

"Aylar önce öldü," dedi Pug. "Sonra anlatırız."

"Peki ya Fadawah? Belki onunla bir ateşkes anlaşması yapabiliriz? Katil piçin tekidir, ama Novindus'un eski ateşkes kurallarını bilir," dedi Erik.

Calis, "Şu anda Fadawah, öfkelerini üstüne boşaltacak birilerini arayan çok kızgın bir Saaur ordusuyla uğraşıyor," dedi. "En olası adayları o. Eğer düşündüğümün yarısı kadar akıllıysa, çoktan, kış için girecek bir delik aramaya başlamıştır." Nakor, "Kış!" dedi.

Pug, "Evet?" dedi.

Nakor Calis'i iterek geçip Erik'e, "Orijinal planınız bu orduyu kış gelene kadar burada tutmaktı, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Kar yağmaya başladığı zaman, geri çekilmek zorunda kalacaklarını biliyoruz."

Nakor Pug'a döndü. "Eğer Yıldızlimanı'na gidersek, bizi buraya geri getirebilir misin?"

"Evet," dedi Pug. "Neden sordun?"

"Açıklayacak zaman yok. Sadece yap!"

Pug Miranda, Calis ve diğerlerine bakıp omuzlarını silkti. Elini Nakor'un omzuna koydu ve kayboldular.

"Bu da neydi?" diye sordu Patrick, Manfred ile birlikte koridora çıkarlarken.

Calis, "Majesteleri, Baron," dedi ve başıyla selam verdi.

"Yüzbaşı," dedi Patrick. "Umarım bize iyi haberler getirmişsindir."

"Öncelikle, üstümüzdeki ana tehdit ortadan kalktı."

Patrick, "Hayattaşı güvende mi?" diye sordu.

Calis, "Hayattaşı artık yok," dedi. "Güvenle açıldı ve artık hiç kimseye zarar vermek için kullanılamaz."

Patrick, "Tanrılara şükür!" dedi. Kraliyet ailesinin bütün üyeleri, Hayattaşı elli yıl önce Sethanon'un altında keşfedildiğinden beridir, tam olarak neyin tehlikede olduğunu çok iyi biliyordu. "Bir kutlama yapacağımızı seziyorum." Yukarıda, saldırganların üzerine ateş açan bir mancınık gümbürdedi. "Biraz erken konuşmuş olabilirim. Doğu Orduları'nı bekleyelim."

Manfred elini Erik'in omzuna koydu. "Ağabeyim ve ben, Doğu Orduları'nı şehre sokmak için Doğu Kapısı'nı kimin açmaya gideceğini konuşuyorduk. Daha iyi bir planın var mı?" Calis, "Hayır, ama umarım Nakor'un vardır," dedi. Miranda, "Doğu Orduları'nın doğu kapısına varıp varmadığını görmek için çatıya çıkacağım," dedi. Geç anlayan çocuklarmış gibi Manfred ve Erik'e bakıp, "Eğer Doğu Orduları dışarıda değilse, kapıyı açmak için kendinizi öldürtmeniz anlamsız olur, değil mi?" dedi.

Erik ve Manfred birbirlerine şaşkın şaşkın bakarken, Miranda kalenin çatısına giden merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile. Calis, "Hemen dönerim lordum, Yüzbaşı," dedi ve kadının peşinden seğirtti.

Kadını kalenin, büyük hisarın nispeten küçük bir bölgesi olan çatısına çıktılar. Üç buçuk metre aşağıdaki bir çatı parçasına yerleştirilmiş iki büyük mancınığı ateşlemek için iki gözcü noktasına adamlar yerleştirilmişti. Miranda doğuya baktı ve hafif, neredeyse duyulamaz bir büyü okumaya başladı. Ardından gözlerini ardına kadar açtı ve Calis değiştiklerini görerek şaşırdı. Dikey yarıkları olan koyu amber rengi gözleri, artık bir av kuşunun gözlerine benziyordu. Miranda ufku araştırdı ve bir süre sonra gözlerini kapayıp ovuşturdu ve açtığında normale dönmüşlerdi. "Doğu Orduları şehre doğru ilerliyor," dedi.

"Günbatımına kadar burada olacaklarına bahse girerim." Calis küfür etti. "Eğer bütün bunları atlatırsak, bana hatırlat da, Kral ile Doğu soylularının bazılarının çeviklik anlayışı hakkında keskin kelimelerle konuşayım." Duvardan sarkıp aşağıda azalmadan devam eden savaşa baktı. Birileri hendeği doldurmaya çalışır, diğerleri de onları önlemeye çalışırken insanlar ölüyordu.

"Çok saçma!"

Miranda kolunu Calis'in beline dolayıp, "Herkesi kurtaramazsın," dedi.

Calis kadını kollarına almak için döndü. "Seni çok özledim." Miranda, "Pug ile gideceğimi biliyorsun," dedi.

"Evet, biliyorum."

"O benim diğer yarım. Hayatımın büyük bir kısmını senden sakladım ve bir gün, zamanı geldiğinde sana, kim olduğum ve sırlarımı korumak için neden yalan söylediğimi anlatacağım, ama sana şu anda söylediğim şey kesinlikle doğru: seni seviyorum Calis. Çok uzun süren yaşamım süresince, sen tanıdığım en iyi adamsın."

Calis, sanki ezberlemek istiyormuş gibi yüz hatlarını inceleyerek kadına baktı. "Ama Pug'ı daha çok seviyorsun."

Kadın başını salladı. "Bunu 'daha çok' şeklinde açıklayıp açıklayamayacağımı bilmiyorum. İhtiyacım olan kişi o. O bunu henüz fark etmese de, onun ihtiyacı olan kişi de benim; unutması gereken çok acısı var hâlâ."

Calis başını sallayıp kadının başını göğsüne yasladı. "William," dedi sessizce. "Ve Gamina. O ve James Krondor'da kaldı." Calis gözlerini kapadı. "Bilmiyordum." İç geçirdi.

"Unutması zaman alacaktır, ama unutacak," dedi kadın. Ardından geri çekilip, "Sen de öyle," dedi.

Calis gülümsedi. "Ben iyiyim."

"Hayır değilsin." Parmağını göğsüne bastırıp, "Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi.

"Nedir?"

"Bu savaş bittiği zaman, anneni görmek için eve gideceksin."

Calis güldü. "Neden?"

"Sadece dediğimi yap. Söz ver."

Calis omuzlarını silkti. "Pekâlâ. Babamla eve gidip annemi göreceğim. Başka bir şey var mı?" "Evet," dedi kadın, "ama onu sana daha sonra söyleyeceğim. Prens'e yardımın, doğu kapısının dışında olmadığını söylememiz gerekiyor."

Toplantı salonuna döndüler ve herkesin bir masanın etrafında toplanmış olduğunu gördüler. Dışarıdaki dövüş sesleri sabitti. Miranda Patrick'e gördüklerini anlatınca Prens, "Eh, o halde Pug'ın bu meseleyi çözmesini beklememiz gerekiyor," dedi.

Bir saat sonra, odanın dışındaki koridorda Pug, Nakor ve yarım düzine cüppeli adam belirdi. Nakor koşarak içeri girip, "Bunu izlemelisiniz!" dedi.

Prens Patrick ve diğerleri Pug ve diğer cüppeli adamların durduğu yere seğirtti ve içlerinden biri, "İtiraz ediyorum!" dedi.

"İstediğin kadar itiraz et Chalmes," dedi Nakor. "Tam bir baş belası olsan da, sen Midkemia'daki en iyi hava büyücüsüsün. Şimdi yap şunu!"

Chalmes parmağını Nakor'a doğru uzattı. "Anlaşmamıza sadık kalacak mısın?"

"Evet," dedi Nakor, "elbette. Ama ilk önce bu savaşı durdurmalıyız."

"Pekâlâ." Yıldızlimanı'ndaki en kıdemli büyücü, onunla birlikte gelen diğer beşine dönüp, "Bir kere başladı mı, gittikçe güçsüzleşeceğim," dedi. "Eğer bocalarsam, ben kendimi toplayana kadar benim yerime siz devam edeceksiniz." Nakor'a dönüp, "Bir masaya ihtiyacım var," dedi.

"Bu taraftan," dedi Nakor.

Chalmes diğerleri onu toplantı odasına doğru takip ederken, dikkatle etrafına baktı. Odaya girdiklerinde, "Affedersiniz?" dedi.

Krondor Prensi, "Evet?" dedi.

"Bana ince bir mum getirebilir misin?"

Patrick'in kaşları kalktı ve Manfred, "Ben hallederim," dedi.

Chalmes elindeki çantayı açtı. Bir mum ve bazı başka nesneler çıkardı ve "İnce mumu alabilir miyim," dedi. Bir hizmetkâr mumu ona uzattı ve Chalmes mumu alıp yaktı. Balmumu bir çubukla etrafını çizdi, ardından yerleştirdi. Gözlerini kapatarak büyüsüne başladı. Bir süre sonra, pencereden serin bir meltem esti. Nakor sırıttı. "İşe yarıyor."

Miranda Pug'ın yanına geçip kolunu beline doladı. "Bunu sen neden yapamıyorsun?" Pug, "Bir kasırga yaratabilirim, ama bu yapılan oldukça karışık," dedi. "Hava büyülerini çok incelemedim. Sen?"

Miranda omuzlarını silkti. "Ben de." Başını Pug'ın omzuna yaslayıp izlemeye başladı. Chalmes konsantre oldu ve odadaki büyü eğitimi olanlar, elektriklenmeye başlayan hava yüzünden enerjilerin arttığını hissedebiliyordu.

Hava daha da soğudu.

Her geçen dakika hava soğuyordu ve dışarıdan gelen dövüş sesleri endişeli bağırışlarla kesiliyordu. Oda soğumaya devam etti. Sonunda Manfred odadakilere pelerin getirilmesini emretmek zorunda kaldı.

Derken kar yağmaya başladı.

Hendeğin her iki tarafından da şaşkın bağırışlar geliyordu. Erik, "Adamlarımıza bunu bizim yaptığımız haberini iletelim Majesteleri," dedi.

Prens Patrick başıyla onayladı ve bu hizmetkâra havanın ani değişiminin şatonun savunmasının bir parçası olduğun bildirilmesini emretti. Manfred pencereye seğirtip, "Bakın!" dedi. Hendeğin üstündeki duvara bakan büyük bir balkonda duruyorlardı İstilacılardan birkaçı kalenin karşısındaki kaygan çatılarda dolaşıyordu. Erik bir adamın döndüğünü, yayını çektiğini ve ateş ettiğini gördü. "Eğil!" diye bağırmaya başlarken ok hedefini buldu.

Erik Manfred'in boğazından vurulduğunu görünce şaşkınlıkla gözleri büyüdü. Pug bir enerji oku attı ve okçu çatıdan düştü. Diğerleri, dışarıdaki bölge diğer okçulardan temizlenene kadar Prens'i balkondan uzaklaştırdı.

Erik yere yığılan Manfred'i yakaladı. Üvey kardeşinin öldüğünü anlamak için onu incelemesine gerek yoktu. Manfred'i tutarak sessizce, "Kahretsin," dedi.

Bir saat içinde, istilacıların şaşkınlıkla geri çekilmeye başladığı netleşti. Havanın Prens'in planı olduğunu duyan hisarın duvarındaki savunucular, sevinç çığlıkları atıyordu.

Chalmes'ın dizleri titremeye başladı ve başka bir büyücü havayı değiştirme işini devralırken Pug oturmasına yardım etti. Bir hizmetkâr biraz baharatlı şarapla Chalmes'ı ayıltmak için koştururken, Prens Patrick Pug'a dönüp, "Bu hava ne kadar büyüklükte bir alanı kaplıyor?" diye sordu.

"Yaklaşık sekiz kilometre çapında bir alanı, ama isterseniz genişletebiliriz."

Patrick şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. "Ne kadara kadar genişletebilirsiniz?"

Pug gülümsedi. "Bu, Yıldızlimanı'ndan buraya ne kadar büyücü getirdiğime göre değişir." Patrick elini yüzünde dolaştırdı. Yorgunluk kendini, gözlerinin altındaki siyah halkalarla gösteriyordu. "Kuzen Pug," dedi, "beni bağışla ama... hatırladığımdan daha mı gençsin sen?"

Pug gülümsedi. "Uzun hikâye. Bu gece anlatırım."

Kar, şehir duvarları boyunca dize gelinceye kadar bir saat daha sağanak şeklinde yağmaya devam etti. Gökyüzü tamamen griydi ve kuşlar, güneye yönelip yönelmemeye karar verememiş bir şekilde hisarın duvarlarında şaşkınlıkla ötüyordu.

Ardından caddede güçlükle yürüyerek bir grup adam geldi ve Erik başlarında, yanında Tomas ile, Owen Greylock'un olduğunu gördü. Owen yukarı doğru bağırdı, "Köprüyü indirir misiniz? Burası çok soğuk!"

Erik güldü, balkondan eğilerek, "Köprüyü indirin!" diye bağırdı.

-28-
YENİDEN DOĞUŞ

Erik titriyordu.

Darkmoor, yaz kendini tekrar gösterince erimeye başlayan bir kar örtüsü altında yatıyordu. Doğu Orduları'nın askerleri sokakları, yanmış binalarda saklanmaya çalışan istilacı ordunun geri kalanlarından temizlerken, Erik, canlanmaya başlayan şehri izlemek için duvara arkasını döndü. Doğu kapıları şafakta Erik'in yanına aldığı bir birlik tarafından açılmıştı, hâlâ şehirde olan istilacı ordunun birkaç birliği onlardan uzak durmuştu. Çok yorgun, üşümüş, aç ve aniden yağan kardan sonra karşılık vermek için moralleri çok bozuktu.

Erik, yavaş yavaş şehre giren Kral'ın ordusunun yeni birliklerini izlemek için döndü. Patrick yeni gelen askerleri Kâbus Sıradağlarının yukarısına ve aşağısına dağıtırken adamları yavaş yavaş dönüyor, Erik de Jadow, Harper ve diğer hayatta kalan çavuşlarının çok geçmeden Darkmoor'a geleceklerini tahmin ediyordu. Cücelerle elflerin yurtlarına döndükleri haberi gelmişti.

Tanıdık bir ses, "Von Darkmoor!" dedi.

Erik Jadow Shati'nin aşağıda durmuş el salladığını gördü. "Nasıl gitti?"

"Bu kahrolası kar yağana kadar oldukça iyi. Neredeyse kıçım dondu!"

Erik hızla, kapının yanındaki nöbetçi kulübesine giden merdivenlerden inip arkadaşının elini sıktı. Önce kötü haberi duymak isteyerek, "Kaç kişi?" diye sordu.

"Çok fazla," dedi Jadow. "Birkaç gün içinde kesin rakam elimde olur, ama çok çok fazla." Dönüp, sancakları sabah rüzgârında

dalgalanarak içeri giren Salador'dan gelen süvarilere baktı. "İki gece önce Harper'ı kaybettik." "Kahretsin," dedi Erik.

Jadow, "Çavuş sayımız azalıyor Erik," dedi.

"Demek ki senin hayatta kalmanı sağlamak zorundayız." "Şimdi ne yapacağız?"

"Prens söyleyecek."

Jadow, "Dinlenecek miyiz?" diye sordu.

"Sanırım Patrick Doğu Orduları'nın istilacıları tepenin bayağı aşağısına sürmesini sağlayacak. O yüzden, aksini duymadığın sürece, sarayın yanında bir baraka ve adamlara biraz yiyecek ve battaniye bul."

"Emredersiniz efendim," dedi Jadow. "Buna bayılacaklar."

Erik, "Yerleştiğinizde, hisara nerede olduğunuzu haber verin," dedi. "Benim yapılacak bazı işlerim var."

"Efendim!" dedi Jadow ve dönüp hızla uzaklaştı.

Erik dikkatini doğu kapısına çevirdi ve birkaç dakika, parlak renkli üniformaların, temiz atların ve kansız silahların geçişini izledikten sonra döndü ve hisara doğru yürümeye başladı.

Şehir yavaş yavaş canlanmaya başlıyordu. Son istilacıların güvenle Ravensburg'ün uzak ucuna sürüldükleri raporunun gelmesinden üç gün sonra, Erik avludan gelen hoş, tanıdık bir ses duydu.

"Erik!"

Hızla arkasını dönünce, şatoya giren bir arabada, Roo ve karısının arkasındaki çocuklarının ve Jacobylerin yanında oturan Kitty'yi gördü.

Erik avluya giden merdivenlerden koşarak aşağı inerken az kalsın bir toprak beyini deviriyordu. Karısı kollarına uçarken de az kalsın kendi devriliyordu. Karısını öpüp kucakladı. Ardından kol mesafesine uzaklaştırıp, "Burada ne işin var?" dedi.

Roo'ya baktı. "Herkesi Malac Geçidi'nden güvenle geçirmen gerekiyordu."

"Eh, neredeyse oraya ulaşmıştık," dedi Roo. Arabadan atlayıp, "Ardından bu orduya rastladık ve durumu tartınca, onların peşine takılmanın daha güvenli olacağı sonucuna vardım," dedi.

"Luis nerede? Nathan, annem?"

"Yoldalar," dedi Roo. "Ben orduya yakın kalırken, onları bir listeyle Malac Geçidi'nin ilerisine gönderdim. Yarın oraya varmaları gerekiyor. "

"Ne listesi?"

"Darkmoor'a getirilecek malların listesi," dedi Roo. Karli ve diğerlerine inmelerini işaret etti. Kitty onu yanağından öperken, Roo hafifçe Erik'in göğsüne vurdu. "Sen ve ben büyük bir mali kayba uğradık dostum."

Erik güldü ve Kitty'yi tekrar öptü. Ardından, "Sana borç olarak verdiğim o parayı, bir daha asla göremeyeceğimi varsayarak vermiştim," dedi.

"Eh, ne olursa olsun," dedi Roo, "hâlâ bana ortaksın." Kolunu Karli'nin beline doladı ve yanlarına Helen Jacoby geldi. "Hepimiz ortağız." "Nede ortağız?" diye sordu Erik.

"Avery, Jacoby ve von Darkmoor! Milo ve Nathan Malac Geçidi'nden burada lazım olacak şeyleri alacak ve kısa sürede etkin bir şekilde ticarete başlayacağımızı tahmin ediyorum."

Erik güldü. "Roo, asla değişmeyeceksin."

Karli, "Değişti," dedi. Kızardı. "Bir çocuğumuz daha olacak."

Erik güldü. "Pekâlâ, içeri geçelim de, yiyecek bir şeyler bulma konusunda neler yapabileceğime bir bakayım."

Kaleye yöneldiler ve Erik Kitty'ye baktı. "Ne kadar harika gözüktüğünü bilemezsin." "Evet, ama senin ne kadar harika gözüktüğünü biliyorum," dedi Kitty.

Erik, "Bir şeyler yiyelim, ardından sana kaldığım yeri göstereyim," dedi. Kolunu kıza doladı ve sadece birbirlerinin yakınında olmaktan haz duyarak yavaşça kaleye doğru yürüdüler.

Erik salona girince Patrick, "Yüzbaşı!" dedi. "Aileniz yerleşti mi?" Odadaki herkes güldü. Erik toplantı salonunda Owen, Calis, Arutha ve Batı Toprakları'nın hayatta kalan diğer soylularını ve Pug ile Miranda'nın arkadaki bekleme odasında durduklarını gördü.

Erik kıpkırmızı oldu. "Evet efendim." Kitty'yi Prens ile önceki gece tanıştırmıştı. Bu sabah Erik'i Kitty'nin kollarından çıkartmak için, Prens'in Erik'in kapısına bir ulak göndermesi gerekmişti. Nathan, Milo, Rosalyn ve diğerleri de Darkmoor'a varmıştı. Roo pazarlıklar ve anlaşmalar yapmak için dışarıda olduğundan Prens, Erik'e ailesine kalacak yer bulması için izin vermişti.

Patrick, "Önümde iki Kral'ın ve bir düzine Dükün kafasını karıştıracak kadar idari ve askeri mesele var Erik, ama fazla uzamadan bir meseleyi halletmeni istiyorum," dedi.

Kapı açıldı ve Erik, bir askerin eşliğinde salona giren Mathilda'yı görünce gerildi. Yaşlı Dul Barones Prens'in önünde eğildi. Erik ile göz göze geldiği zaman, bakışları nefretle yanıp tutuşuyordu.

"Leydim," dedi Patrick. "Buraya gelmenizi istedim çünkü dinlenmek için bir meseleye kesinlik kazandırmak istiyorum." "Majesteleri?" dedi Mathilda.

"Erik von Darkmoor'a birtakım kötü duygular beslediğiniz oldukça iyi bilinen bir şey..." Mathilda, "O adı kullanmayın!" diye araya girdi. "Von Darkmoor olarak çağırılmayı hak etmiyor!"

"Hanımefendi!" dedi Patrick, elini masaya vurarak. "Kendinize gelin! Acınız yüzünden sizi bağışlıyorum, ama dikkatli konuşun!"

Konuşmamak için kendini zor tutan yaşlı kadın başını hafifçe eğdi. Patrick'in ses tonu buz gibiydi. "Merhum kocanız Erik'in kullanması için bu adı reddetmekten kasıtlı olarak kaçındı! Dahası, Erik bu adı hak etti! Yüzbaşı von Darkmoor'a karşı olan bütün kötü hislerinizi bir kenara bırakacaksınız. Kendisi benim adamımdır ve bana hizmet ediyor. Eğer ona, sizden herhangi bir zarar geldiğini anlarsam hanımefendi, unvanınız ya da aile bağlantılarınız öfkemden kaçabilmeniz için hiçbir şey yapamaz. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi kadın Prens'inki kadar buz gibi bir sesle. Ardından Erik'e baktı ve güçlükle kontrol edebildiği bir öfkeyle, "Eh, artık seni durdurabilecek hiçbir şey yok, değil mi piç?" dedi. "Manfred öldüğü ve Otto'nun piçlerinin arasında, onun adını bir tek sen taşıdığın için, buradaki arkadaşın artık seni Baron yapabilir."

"Hanımefendi! Bu ne cüret!" Patrick bir muhafıza Mathilda'yı götürmesini işaret etti. "Majesteleri," dedi Erik. "Lütfen beni bağışlayın, ama kalmasına izin verin. Ona söylemem gereken bir şey var."

Patrick bundan hoşlanmamıştı, ama "Nedir?" dedi.

Erik Mathilda'ya baktı. "Hanımefendi, beni tanımadığınız halde, bütün hayatım boyunca benden nefret ettiniz. Bunun sebebi olarak sadece babamın başka kadınlara olan zaafını suçlayabilirim, sizi çok az tanımama rağmen, bunu şimdi anlayabiliyorum. Belki onu sevseydiniz, nazik ve kibar olsaydınız bile, yine kaçacaktı ve bunda sizin suçunuz olmayacaktı.

"Önemli değil. Babam öldü. Çocuklarınız da. Ama bir sonraki Darkmoor Baron'u ben olmayacağım." Erik yaşlı kadının gözlerinin içine baktı. "Bir torununuz var."

Mathilda, "Ne?" dedi. "Ne tür bir saçmalık bu?"

Erik, "Saçmalık değil," dedi. "Stefan'ın oğlu."

Mathilda eliyle ağzını kapadı ve "Nerede o?" diye sorarken gözleri doldu.

"Burada, şatoda."

"Annesi kim? Torunumu görmek istiyorum!"

Erik bir muhafıza işaret edip, "Köprünün karşısındaki hana gidip Ravensburglü hancı Milo ile kızı Rosalyn'i bul," dedi. "Onları ve bebeği buraya getir." Patrick, "Başka bir yerde Yüzbaşı, eğer sakıncası yoksa," dedi. Erik, "Onları büyük salona getir," dedi.

Patrick, "Hanımefendi, lütfen onları orada bekleyin," dedi. "Erik'i bir dakika içinde oraya göndereceğim."

Mathilda ayrıldıktan sonra, Krondor Prensi Patrick, "Yüzbaşı?" dedi.

Erik, "Majesteleri?" dedi.

"Dışarıda," dedi Patrick, "bu şehrin duvarlarının sadece birkaç kilometre ötesinde, Adalar Krallığı'nın yeni batı sınırları uzanıyor. Ben Krondor Prensi'yim, ama Krondor artık yok! "Buradaki herkes, eşiğinden döndüğümüz korkunç yıkımın bilincinde olmasına rağmen, savaş hâlâ bitmiş değil. Elimde, kabul etmek isteyebileceğin bir iş var."

"Efendim?"

"Batı Toprakları'nı geri al. Bana Prensliğimi geri ver!"

Erik, kafasını iki yana sallayan Calis'e baktı. "Eve gideceğim," dedi Calis yavaşça. Pug ve Miranda'nın balkondan dışarı baktığı, salonun karşısındaki bekleme odasına baktı. "Bir söz verdim." Owen, "Yeni Krondor Kartalı sensin Erik," dedi.

Erik hâlâ şaşkınlıkla dururken, Patrick, "Bu kadar; en kısa zamanda şehrimi geri al," dedi. Buruk bir şekilde, "Ya da ondan geriye ne kaldıysa, böylece yeni bir başlangıç yapabiliriz," dedi.

"Bu ilk emir. Dinlenip yenilenmek için kışı burada geçireceğiz ve ardından baharda Krondor'a doğru harekete geçeceğiz. İstilacı ordudan geriye ne kalmışsa topraklarımızdan süreceğiz ve işe yeniden başlayacağız. Ama her şey sırayla."

Erik önündeki görevin muazzam olduğunu biliyordu. Owen, "Ama işe başlamadan önce, karınla birlikte sakin bir kış geçirebilirsiniz," dedi.

Erik bir süre sessizce durdu, ardından, "Majesteleri," dedi.

Prens devam ederken, Erik'in artık Calis'in Özel Birliği'nin komutasında olduğunun söylenmesinin anlık tatmini çabucak kayboldu. "Arutha," dedi ve Vencar Lordu durduğu köşeden öne çıktı. "Yeni bir Krondor Dükü'ne ihtiyacım var ve o sensin. Haber gönderdiğim an, babam bunu onaylayacaktır. Sen ve oğulların benim için çok önemlisiniz. Ha, bu arada, James ve Dashel artık Saray Baronu."

Arutha başını eğdi. "Majesteleri." Babasının görevini devralmanın, Arutha için bir onur kaynağı olduğu belliydi. Erik Arutha'nın yüz hatlarındaki gerginliğin ardından, ebeveynlerinin ve dayısının ölümü yüzünden çektiği acıyı fark etti. Ardından sırıtıp, "Sanırım çocuklar yeni unvanlarını eğlendirici bulacak," dedi.

Patrick gülümsedi. "Şüphesiz." Dikkatini önündeki listeye çevirdi. "Greylock, yerine daha iyi birisini bulana kadar, yeni Krondor Şövalye-Mareşali sensin."

"Yerime adam bulmanız çok zor olmaz Majesteleri, bu yüzden lütfen işi ağırdan almayın," dedi Owen.

Patrick öne eğilip sessizce, "Eli, öyle olmasını umut etsen iyi olur, çünkü eğer başka birisini bulursam, sen ve ben beni çekme şeklin hakkında konuşuruz, çünkü haklı olsan bile itilip kakılmayı kibarca karşılamam," dedi.

"Anlaşıldı Majesteleri," dedi Owen ciddi bir şekilde.

Patrick, "Bahardan önce, donanmamızdan geriye bir şey kalıp kalmadığını öğrenmemiz gerekiyor," dedi. "Erik, siyah tuniklilerinden birkaçını etrafı araştırmaları için Sarth'a göndermeni istiyorum. Sağlam gemimiz kalıp kalmadığına baksınlar."

Calis, "Eğer gemi bulursak Majesteleri, nereye gitmelerini söyleyeceksiniz?" dedi. "Ylith'e mi?" Patrick bir haritaya baktı. "Hayır, Uzak Sahil ve Günbatımı Adaları arasında mümkün olabildiğince çabuk bir ticaret rotası açmalarını istiyorum. Onlara Lord Vykor'un Shandon Körfezi'nde yaptırdığı limana gitmelerini söyleyin. Geçici bir demirleme yeri olması gerekiyor, ama onu kalıcı bir limana dönüştürebiliriz." Patrick'e Krondor limanının artık kullanılmaz durumda olduğu ve en azından bir yıl daha öyle kalacağı söylenmişti. "Aslında, limana vereceğimiz ad bu olacak. Vykor Limanı."

Yeni şekillenen Batı Toprakları'nın görev dağılımı devam etti.

Miranda ve Pug dışarıyı izliyordu. Calis toplantı salonundan çıkıp yanlarına gitti. "Babamla bu akşam ayrılıyoruz." Miranda'ya baktı. "Sana bir iyilik daha yapmam gerektiğini söylemiştin." Miranda, "Evet," dedi. Kolunu Pug'ın belinden çekip Calis'i kenara çekti. "Elvandar'da bir kadın var. Adı Ellia."

"Tanımıyorum," dedi Calis.

"Denizin ötesinden geldi. Kocası öldü ve oğullarıyla yabancı bir yerde tek başına." Calis'in gözleri hafifçe kısıldı ve "İkizler mi?" diye sordu.

"Evet."

"Onları, diğer çocuklara futbol öğretirlerken gördüm," dedi Calis.

"Güzel çocuklar."

Miranda, "Halkının âdetlerini bana anlattığın kadarıyla biliyorum, ama onda bir şeyler seziyorum," dedi. "İkinizin çok ortak yönü var. Onu bul, bütün istediğim bu." Calis, "İkimizde yuvamızda olmamıza rağmen, ikimizde yabancıyız," dedi.

Miranda Calis'in yanağına dokundu. "Sanırım artık değil." Tomas merdivenlerden indi ve "Gitme zamanı evlat," dedi. "Tamam baba," dedi Calis.

Pug çocukluk arkadaşının yanına gidip, "Bir daha birbirimizi görmeden yılların geçmesine izin verme," dedi.

"Anlaştık," dedi Tomas. Kucaklaştılar. "Sen ne yapacaksın? Efsuncunun Adası'na mı döneceksin?"

"Hayır. Burada Miranda ve benim yardım edebileceğimiz şeyler var, en azından bir süreliğine."

"Zamanınız olduğunda, ziyaretimize gelin." "Geliriz."

Tomas ve Calis ayrıldı ve Miranda Pug'ın yanına geldi. Bir sürelik bir sessizlikten sonra Miranda,

"Eee?" dedi Pug, "Ne?" dedi. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Pug güldü. "Ne gibi?"

Kadın Pug'ın göğsüne yumruk attı. "Genç erkekler! Neden hepiniz bu kadar kalın kafalısınız?" Pug Miranda'yı tutup kendine çekti. "Ne

söylememi bekliyorsun? Sen benim canımsın Miranda. Bir daha asla doldurulamayacağını düşündüğüm bir yeri doldurdun. Yanımda kal. Evlen benimle."

Miranda, "Bir şartım var," dedi "Nedir?" diye sordu Pug, yarı şaka, yarı ilgili. "Çocuk istiyorum." Pug ağzı açık geriledi. "Çocuk mu?" Gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl? İki yüz yaşındasın!"

Kadın suratını buruşturdu. "Hayattaşı. Tekrar gencim ve anne olmaya hazırım." Pug'ın cüppesinin önünü tutup onu kendine doğru çekti. Öperek, "Tabii başkasını bulmamı istemiyorsan," dedi.

"Hayır!" dedi Pug. "Ben sadece..."

"Biliyorum," dedi Miranda yavaşça. "Ama bir çocuğum olmamasından ilk defa üzüntü duyuyorum ve artık bir şansım daha var." Sesini alçaltıp, "Sevgilim, çocuklarının ölümü yüzünden acı çektiğini biliyorum," dedi. "Onlardan daha fazla yaşamanın acısından bahsetmiştin, ama bu kez farklı olacak, söz veriyorum."

Pug kadının gözlerinin içine bakarak, "Buna şüphem yok," dedi.

"İyi," dedi kadın, onu, Manfred'in onlara verdiği odaya giden merdivenlerden aşağı yönlendirerek. "Gidip çocuk yapalım." Pug güldü.

Rosalyn, Milo ve Gerd kaleye çağırıldığında, Erik'e Roo, Nathan ve diğerleri de eşlik etmişti. Roo her zamanki kabadayılığıyla, diğerleriyse çekinerek içeri girdiler. Daha önce Roo hariç hiçbiri, son savaştan dolayı biraz kötü durumda bile olsa, büyük bir lordun kabul salonunda bulunmamıştı.

Mathilda yavaşça, küçük çocuğu kucağında tutan Rosalyn'in önüne geldi. Gerd'in dikkati Barones'in taktığı kolyeye çekildi ve çocuk kolyeye uzandı. Rosalyn nazikçe çocuğun elini tutunca Mathilda, "Hayır, bırak oynasın," dedi.

"Diş çıkarıyor," dedi, genç kadın hafifçe. Kocası Randolph, ona güven vermek için elini Rosalyn'in omzuna koymuştu.

Mathilda'nın gözleri doldu ve "Babasına çok benziyor," dedi.

Rosalyn kıpkırmızı oldu ve "Uslu bir çocuk," dedi.

Mathilda Erik'e döndü. "Önerin nedir?" Tavırları bir kez daha kontrollü ve buyurucuydu. Erik, "Hiçbir şey önermiyorum," dedi. "Stefan Gerd'e baba olduğu zaman Baron'du." Tecavüzün hatırlatılmasıyla Rosalyn'in gözlerini yere çevirdiğini gördü ve Randolph'un eli çok hafifçe kızın omzunu sıktı. "Bana göre, Gerd'in Darkmoor Baronu olduğu çok açık." Ardından Erik'in ses tonu çelik gibi sertleşti. "Ve Patrick, Vekil Baron görevini bana verdi." Kadının gözleri büyüyünce, Erik neredeyse düşüncelerini okudu: bu Erik'in Baronluğun kontrolünü ele geçirmek için yaptığı bir oyundu.

Ama kadın ağzını açamadan Erik, "Ama Batı'da yapacak işlerim var," dedi. "Bu yüzden baronluğun işlerini yürütmesi için birisini görevlendirmem gerekiyor." Düşmanının karşısına geçti. "Burayı yöneteceksiniz leydim. Rosalyn ve kocasına burada ya da isterlerse şehirde yaşamalarına izin vereceksiniz ve her gün çocuğu göreceksiniz. Ama bir sonraki Darkmoor Baronu o olacak." Ardından sesini daha da alçalttı. "Ama Stefan'dan daha iyi bir iş çıkarın, yoksa geri dönerim." Kadının yüz ifadesi buz gibiydi. "Manfred oldukça iyi bir adamdı. Onunla olan anlaşmazlığınıza rağmen, çocuk için iyi bir öğretmen olabilirdi. Gerd'e oğullarınıza davrandığınız gibi davranırsanız, sizinle benim aramda bir sorun çıkmaz. Ama ona en ufak bir zarar gelirse, geri dönerim. Anlaşıldı mı?" Mathilda Erik'in arkasına göz attı ve bebeğin gülümsediğini gördü. "İzin verin onu tutayım," diyerek çocuğa ilerledi.

Rosalyn Gerd'i yaşlı kadına verdi. Ardından, "Gerd, bu senin büyükannen," dedi.

Erik salondan çıkınca, Roo peşinden seğirtti. Roo, "İşe yarayacak mı?" diye sordu.

Erik, "Evet," dedi. Ardından arkadaşına dönüp, "Önümüzdeki yıl, at pisliğinin üstündeki sinekler gibi burada olacaksınız, bu yüzden eğer bilmem gereken bir şey olursa, bana haber gönderin," dedi.

Roo sırıttı. "Peki sen nerede olacaksın?"

Erik gülümseyip kafasını iki yana salladı. "Görünüşe göre Krallık'ı geri alacağım."

Teşrifatçı bir borazan çaldı ve Patrick, "Eh, gidip konuşalım," dedi.

O sabah, büyük bir süvari birliğinin güneyden, önceki gün şiddetli yağmur yağdığı için Dorgin'den gelen yolda ağır ağır ilerlediği haberi gelmişti.

Keşifçiler Darkmoor'a doğru ilerleyen o ordunun üstünde Kesh sancaklarının dalgalandığını rapor etmişti. Akşam güneşi iyice alçalmaya başladığında kapının dışında duruyorlardı ve Patrick Kesh ordusunun bu kadar kuzeyde ne aradığını öğrenmek için, Erik, Owen, Pug ve Arutha ile birlikte at sürüyordu.

"Belki yardım etmeye gelmişlerdir," dedi Nakor, Pug'ın atının yanında yürürken.

"Nedense bundan kuşkuluyum," dedi Pug.

Keshlilere ulaştılar ve teşrifatçı sıfatıyla hareket eden Darkmoor'un adamlarından biri, "Krondor Prensi'nin huzuruna gelen kim?" dedi.

Keshli teşrifatçı, "Majesteleri, lordlarım, size pek saygıdeğer lord, General Beshan Solan'ı takdim etmekten onur duyuyorum," dedi.

"General," dedi Prens Patrick. "Krallığımızda ne aradığınızı öğrenebilir miyiz? Yolunuzu kaybetmiş olabilir misiniz?"

"Majesteleri," dedi General. "Kısa keselim. Islandım ve kampıma geri dönmek istiyorum. Düşman, doğaları ve niyetleri hakkında bize

olağanüstü dürüst bilgi sağladığınız için, bu istilayı yakından izliyorduk. Bununla birlikte, bizim işgal ettiğimiz topraklara girmeye çalışırlarken kayıplarımız oldu," dedi kayış gibi suratı olan yaşlı asker. "Bu yüzden efendim, Çok Yüce Majestelerim, Yüce Kesh ile Krallık arasındaki eski sınırların bizim için artık kabul edilebilir olmadığına karar verdi."

Patrick patlamaya hazır görünüyordu. "Prensliğime kadar gelip, beni İmparatorluk'un anlaşmaya vardıklarımızın haricinde topraklarımızı işgal etmeye çalıştığını söylemeye mi cüret diyorsun?" "Tek kelimeyle: evet."

"Pekâlâ General, etrafınıza bakın. Doğu Orduları'nın ana gücünün şu anda burada olduğu dikkatinizi çeker belki. Bahar geldiğinde, onlara, batıya gitmelerini emredeceğim kadar kolaylıkla güneye gitmelerini emredebilirim. Keshli fırsat düşkünlerine hadlerini bildirirken, Batı Toprakları'nı tekrar ele geçirmemizi bir yıl erteleyebileceğimiz konusunda babamı ikna edebileceğime eminim."

General etkilenmemiş görünüyordu. "Majesteleri, kusura bakmayın ama, Batı Ordularınız dağıldı ve büyük bir kısmı yok oldu ve Doğu Ordularınız da burada uzun süre kalamaz, yoksa doğu sınırlarınızla ilgili zorluklarla karşılaşırsınız. Bahsedebileceğimiz dikkate değer donanmanız kalmadı. Uzun lafın kısası, kısa bir süre için Yüce Kesh'e bazı zorluklar çıkartsanız bile, uzun vadede bunun size ne gibi bir yararı olur?" Rulo yapılmış bir parşömen çıkarıp, "Burada, Yüce Efendimin babanıza gönderdiği bir antlaşma metni var," dedi.

Patrick başıyla onaylayınca, bir asker parşömeni Keshli General'den aldı. Patrick başıyla Arutha'ya işaret edince, yeni Krondor Dükü parşömeni aldı, açtı ve okudu. "Kahretsin!" dedi bir süre sonra.

"Lordum?" dedi Patrick.

"Her şeyi istiyorlar. Buradan Doğu'ya kadar olan her yer bizde kalacak. Kesh Calastius Dağlarının batısında kalan, Büyük Yıldız Gölü ile Dünyanın Dişleri arasındaki bütün toprakları istiyor."

"Sizin de bildiğiniz gibi," dedi General, "bu sınırlar, güneydeki asi Konfederasyon ile yaptığımız talihsiz savaş bizi kalıtsal topraklarımızı terk etmek zorunda bırakmadan önce Kesh'in gerçek sınırlarıydı." "Kalıtsal topraklarmış!" dedi Patrick. "Bu, en sapkın hükümdarınızın en ateşli düşlerinde bile yoktu General."

Arutha, "Peki Queg ve Natal'ın Özgür Şehirleri ne olacak?" dedi.

General, "Kesh zaman içinde dik kafalı çocuklarıyla ilgilenecek," dedi.

Patrick, "Eğer bekleyecek kadar nazik olursanız lordum, Yüce Efendinize bir yanıt yazmak istiyorum," dedi. "Benim için Diigai'ye, babamın resmi savaş ilanının kısa zamanda eline ulaşacağını söyleyebilirsiniz." Nakor, "Majesteleri?" dedi.

"Ne var!" diye çıkıştı Patrick. "Sanırım yardım edebilirim."

Pug, "Aklında ne var?" diye sordu.

"İzle!" Tsurani nakil küresini çıkarıp gözden kayboldu.

"Bu garip küçük adam neyin peşinde?" diye sordu Prens.

Pug, "Bilmiyorum, ama genellikle beklenmedik sonuçlarla ortaya çıkmayı başarır," dedi. "Sanırım biraz bekleyebiliriz." Patrick, "Pekâlâ," dedi.

Nakor birkaç dakika sonra geri geldi. "Güneye bakın," dedi.

Her iki taraf da Nakor'un dediğini yaptı ve güneyde, yakut kırmızısı devasa bir ışık sütununun gökyüzünü deldiğini gördüler.

"Bu ne?" diye sordu Keshli General.

"Yıldızlimanı," dedi Pug.

"Yıldızlimanı mı!" dedi General. "Bu imkânsız! Yıldızlimanı buradan yüzlerce kilometre ötede."

"Yine de," dedi Pug, "o ışık Yıldızlimanı'ndan geliyor."

Nakor, "Bu bir güç gösterisi," dedi. "Oradaki çok kızgın yedi yüz büyücünün, antlaşma yapma şeklinizi beğenmediğini gösteriyor."

"Yedi yüz mü?" dedi Pug. "Ben dört yüz olduğunu sanıyordum."

Nakor sırıttı. "Tsuranili arkadaşlarından bazılarını davet ettik." Pug gözlerini devirip, "Üç yüz Siyah Cüppeli mi?" dedi.

"Eh, belki biraz daha azdır."

General, "Yedi yüz büyücü mü?" dedi.

"Öfkeli büyücüler," dedi Erik.

"Buradan on beş kilometre uzakta kamp yapan Doğu Orduları'na sahip bir tane de çok kızgın Prens!" diye ekledi Patrick. "Önümüzdeki bahar, iki cepheli bir savaş bekleyebilirsiniz General. Ve bu küçük gösteriden anlaşıldığı kadarıyla, bunun İmparatorluk için ne anlama geldiğini düşünmek bile istemezsiniz."

Keshli General etrafına baktı ve sonunda, "Ne önerirsiniz Majesteleri?" diye sordu.

Patrick, "Şu işi basitleştirelim," dedi. "Eski sınırlarınıza geri dönün ve bahar geldiğinde babamın diplomatlarıyla İmparatorunuzunkiler, iki ülke arasındaki sınırları yeniden görüşmeye başlasın." "Eski sınırlar mı!"

"Evet," dedi Patrick. "Shamata'yı geri alıyoruz!" Bağırtısı atının tam bir tur dönmesine yol açtı. "Bunu güneye at sürerken düşünebilirsiniz ve şafağa kadar o yönde kalsanız iyi olur, yoksa ordumu güneye çeviririm ve yağmur yağsa da yağmasa da ordumun başında güneye ilerlemeye başlarım! Anlaşıldı mı?"

General omzunun üstünden geriye göz attı ve gökyüzündeki kırmızı ışığı gördü. "Anlıyorum Majesteleri." "İyi!"

Patrick atını çevirip, yanında Erik ve Greylock ile birlikte uzaklaştı.

Patrick uzaklaşırken, Pug Keshlilerin geldikleri yoldan dönmelerini bekledi. Sokakta yalnızca ikisi kaldığında Pug, "Nakor, bu gösteriyi yapmalarını sağlamak için, Chalmes ve diğerlerine ne söz verdin?" diye sordu.

Nakor gülümsedi. "Onlara Yıldızlimanı'nı verdim." "Ne yaptın?" dedi Pug.

Nakor, "Eh, bana bir şeyler düşünmemi söylemiştin," dedi. Pug yavaşça, "Dukalığımı mı verdin?" diye sordu. "Mecburdum. Uğruna savaşacaklarını düşündüğüm tek şey, hem Krallık'tan, hem de Kesh'ten bağımsız olmalarıydı. Tsuraniler de Midkemia'ya gelebilecekleri tarafsız bir bölgeden hoşlanacaklardı. Bu yüzden yardım ettiler.

"Her iki şekilde de, Yıldızlimanı'nı kaybedecektin; ya büyücülere ya da İmparatorluk'a. Sanırım böylesi daha iyi oldu."

"Ama dukalığımı verdin! Kral'a ne diyeceğim ben?" Nakor omuzlarını silkti. "Bir şeyler düşünürsün." Sırıttı.

-Sonsöz-

SONUÇLAR

Fadawah kaşlarını çattı.

Yardımcılarının getirdiği haritalara bakıp, "Buradaki durum nedir Kahil?" diye sordu.

"Orası Ylith denilen şehir," dedi bilgi toplamaktan sorumlu yüzbaşı. "Büyük bir limanı ve Yabon eyaletine tek deniz girişi oradan. Nispeten dokunulmamış ve garnizonlarının çoğu Darkmoor'u savunmak için güneye gönderilmiş. Orada yalnızca birkaç gemi ve küçük bir birlik var. Zün'de, Loriel ve Yabon'da olduğu gibi bir garnizon daha var." Haritada farklı yerleri gösterdi. "Bununla birlikte, eğer Ylith'i ele geçirip bahara kadar tutarsak, o garnizonlar kolayca yok edilebilir." Dışarıda, yeniden toplanmış ordusu Sorgulayıcının Bakışı kasabasının etrafına yerleşiyordu. Bir günlük bir savaştan sonra, düzenli bir asker birliğinden daha azı ve yarım birlik milis tarafından savunulan kasabayı işgal etmişlerdi.

Fadawah başını salladı. "Güzel. Ylith'i alacağız." Fadawah Darkmoor'daki durumun umutsuz olduğuna karar verdikten sonra, yirmi bin asker kıyıyı takip ederek kuzeye çıkmıştı. İblisin kontrolünden çıktıktan sonra adamlarının durumunu görür görmez, Darkmoor'u alsa bile, işe yaramaz bir dağa ve cesetlere sahip olacağını biliyordu.

Geri çekilmesi, aniden yağan kar ve doğudan ordunun gelmesi hakkında takip ettiği raporlar, ona sadece, terk edilmiş olduğu rapor edilen bir şehri ele geçirmek için dağları geçmeye çalışarak bir ayak işi yaptığını göstermişti. Kısa bir süre iblisi düşünmüştü, ama o zamandan beri olanlara bakılırsa, her akşam, onu kutsadığı için kumarbazlar tanrısı Kalkin'e dua etmişti. Pek çok kişinin, Zümrüt Kraliçe ya da iblis tarafından yok edilmesi sırasında, nasıl hayatta kalmayı başardığı onu aşıyordu. Ama artık daha acil ihtiyaçları vardı. Ordusu evden çok uzaktaydı ve açtı. İyi haber ülkenin kuzeyinin

verimli olmasıydı ve adamları tekrar iyi şekilde yemeye başlamıştı. Kahil'e, "Güneye, Darkmoor'dan kurtulmayı başarabilenlerin, kışı geçirmek için Ylith'e gelmesi haberini gönderin," dedi.

"Emredersiniz General," dedi istihbarat subayı ve selam verip çadırdan çıktı.

Fadawah Saaurların dışarıda bir yerlerde olduğunu da biliyor ve endişeleniyordu. Eğer Jatuk ile konuşabilseydi onu, kendisinin de aldatıldığına, bir alet olarak kullanıldığına ve neredeyse elden çıkartılacağına ikna edebilirdi, ama onu ikna etmeyi başaramazsa, öfkeli kertenkele öfkesini üstüne boşaltacağı birisini arıyor olacaktı. Zümrüt Kraliçe'nin ordusundan geriye kalan en yüksek rütbeli subay olduğu için, Fadawah mantıklı bir seçimdi.

Fadawah çadırındaki küçük iskemlede arkasına yaslandı. Kader onu bu uzak ülkeye getirmişti, ama nerede olursa olsun bunu bir avantaja dönüştürmek onun doğasında vardı. Bu yüzden, Doğuilleri'ndeki bir paralı asker yüzbaşısından, Zümrüt Kraliçe'nin Askeri Danışmanlığına yükselen Novindus'taki en başarılı generaldi.

En kıdemli yüzbaşısı Nordan, "Ylith'i ele geçirdiğimizde ne yapacağız General?" diye sordu.

Fadawah, "Diğer insanların aç gözlülüğü ve hırsları için kan ödeyeceğiz, eski dostum," dedi. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Artık kendimiz için çalışıyoruz." Eski yoldaşına gülümsedi. İnce yüzü, çadır direğine asılmış küçük bir fenerden gelen zayıf ışıkta uğursuz gözüküyordu. "Ordularımızın Generali olmaya ne dersin?" Nordan, "Ama eğer ben General olursam, siz ne olacaksınız?" diye sordu. Fadawah, "Kral olacağım," dedi.

Parmağıyla Krondor ve Ylith arasındaki kıyıyı gösterdi. "Krallık'ın Batı Başkenti harabeye döndü ve orasıyla Ylith arasında hükümdar yok." Seçeneklerini düşündü. "Evet, Acı Deniz Kralı. Kulağa nasıl geliyor?"

Nordan başını eğdi. "Uygun geliyor. Majesteleri."

Çadırının dışında serin sonbahar rüzgârı eserken, Fadawah güldü.

-SON-

Raymond Elias Feist

Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesinde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Saga) kitaplarının yazarıdır. Daughter of the Empire, Servant of the Empire ve Mistress of the Empire kitaplarını Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da eşi -roman yazarı- Kathlyn Starbuck ve kızıyla yaşamaktadır.

Taranmış belgeden düzenleme: ERASMUS